ERIC VAN LUSTBADER

NINJA

Eric Van Lustbader a scris o serie de romane bestseller, inclusiv The Ninja (primul thriller său) şi moştenirea Bourne, o continuare a lui Robert Ludlum *Jason Bourne* serie. În acest interviu, Lustbader descrie concentra sale cele mai recente roman stand-alone, TESTAMENT şi relaţia sa socială şi politică climatul actual. De asemenea, el elaborează pe obiectivul său de a introduce cititorilor săi la o varietate de civilizaţii şi istorii, explica fascinaţia lui cu relaţii tată-fiu, şi discută elemente personale el infuzează în toate cărţile sale.

Linnear Nicolae / Ninja Ciclul

1. *The Ninja* – (1980) *Ninja* – (1980)
2. *The Miko* – (1984) *Miko* – (1984)
3. *White Ninja* – (1990) *Ninja White* – (1990)
4. *The Kaisho* – (1993) *Kaisho* – (1993)
5. *Floating City* – (1994) *Oraşul plutitor* – (1994)
6. *Second Skin* – (1995) *A doua piele* – (1995)

TRADUSE ÎN ROMÂNĂ :

— NINJA
— INIMA DRAGONULUI (Ninja II)
— NINJA ALB (Ninja III)

Eric Van Lustbader

NINJA

V.1.9

V.1.9

Prolog.

Moartea
sălăşluieşte în tenebre

A fost primul lucru pe care îl învăţase, şi pe care nu l-a uitat niciodată. Ştia, de asemenea, să se deplaseze în plină zi şi fără să fie văzut – dar după alte metode, însă noaptea era prietena lui cea mai bună.

Un sunet ascuţit, percutant, semnalul de alarmă al maşinii, acoperi deodată toate zgomotele nopţii: ţârâitul greierilor, vuietul valurilor spărgându-se pe nisipul cenuşiu şi pe stâncile întunecate, douăzeci de metri mai jos, strigătul sălbatic al unui corb trezit din somn, foarte departe, dincolo de pădure. Pe neaşteptate, o lumină aurie polei frunzele ramurilor lungi ale bătrânului sicomor. Se aprinseseră luminile în casă. Dar el era deja departe de maşină, bine ascuns în umbra gardului viu, tăiat cu grijă. Pentru moment, prevederea nu-i era de mare folos, căci era îmbrăcat de sus până jos în negru: cizme scurte, pantalon de bumbac, cămaşă cu mâneci lungi, vestă de lână, mănuşi şi o glugă ce-i acoperea toată faţa, exceptând o fantă la nivelul ochilor, unde se unsese bine cu negru de fum, amestecat cu praf de cărbune, pentru ca nici o licărire să nu se poată reflecta. Dar învăţătura specială era prea înrădăcinată în el, niciodată n-ar fi acceptat să devină „o ţintă”, trebuia să prevină orice greşeală în planul aparenţei personale.

Lampa de pe peron se aprinse. Un roi de insecte se abătu în jurul ei. Zgomotul dispozitivului antifurt era însă prea intens ca să mai audă uşa deschizându-se, dar numără secundele în gând şi se lansă.

Barry Brangham pătrunse în lumina gălbuie a verandei. Era în blugi şi într-un maiou alb. Pantalonii neîncheiaţi trădau graba cu care se îmbrăcase. Ţinea o lanternă în mâna dreaptă. Profitând de înălţimea peronului, dirijă jetul luminos spre maşină. Lumina reflectată de metal străpunse noaptea. Miji ochii şi îndepărtă brusc lampa. N-avea chef să se zbenguiască pe peluză, nici să facă orice altceva, de altfel. Abia cu o jumătate de oră în urmă se certase cu Andy, şi, bineînţeles, totul se terminase cu plecarea

precipitată a tânărului – se întorsese în oraş, bănuia Barry. În fond, era treaba lui. Fie, dacă ţinea morţiş să scuipe în propria supă, cu atât mai rău pentru el. În tot cazul, ăsta era Andy. Pe onoarea mea, mârâi Barry furios, nu ştiu de ce-l mai suport... Clătină din cap. Ba da, ştii, îşi zise. În sfârşit...

Coborî cele câteva trepte de piatră, fără a uita să sară peste prima. Era spartă, încă una din treburile de care Andy promisese să se ocupe zilele trecute. Traversă cu paşi uşori iarba umedă de rouă a peluzei şi ajunse la maşină. O pală de vânt agită arborii tineri din stânga peronului. Dincolo de îngrăditura joasă a gardului viu, nu se mai vedea nimic. De ce dracu am un Mercedes? se întrebă el, ca să se afle în treabă. Ca şi cum n-ar fi fost tot pentru Andy. Andy iubea viteza. Decât să meargă într-a doua, prefera să nu se mişte din loc. Şi eu la fel, se gândi el, vesel. O clipă scrută drumul, în speranţa că va vedea farurile Audiului albastru al lui Andy depăşind cotul şoselei, într-un viraj larg, şi inundând peluza de lumină. Se întoarse brusc. Nu în seara asta. Nu-i trece aşa de repede.

Continuă să meargă, proiectând fasciculul de lumină deasupra gardului viu, de-a lungul aleii de pietriş, apoi îndreptă lanterna spre capota maşinii. Pata de lumină deveni mai intensă, când ajunse aproape de Mercedes.

„Blestemată căldură, îşi zise. Mereu declanşează dispozitivul antifurt. Şi nici n-am chef să dorm singur. Astă seară n-ar fi trebuit să mă reped în Andy şi să-l fac de rahat.”. Se opri pentru o clipă, aruncă o privire în jur, se aplecă şi trase de maneta ce acţiona capota. Verifică interiorul plimbând raza pe motor, întârzie un moment asupra bateriei. Satisfăcut, închise capota şi înconjură maşina, verificând uşile una după alta. Lumină geamurile, căutând vreo urmă. Nu găsi nimic. Reveni în stânga, se aplecă şi introduse o cheiţă metalică într-un orificiu, o întoarse brusc, şi liniştea se aşternu din nou. Cântecul greierilor izbucni iar, pe când vuietul valurilor se pierdea monoton în pietrişul mărunt al plajei.

Barry făcuse cam jumătate de drum înapoi, când i se păru că aude paşi furişaţi dinspre stâncile falezei joase ce-i mărginea proprietatea către mare. Ceva ca pleoscăitul amorţit al unor picioare desculţe în fugă. Se întoarse repede şi ridică lanterna, pentru a lumina preajma, dar nu văzu nimic. Intrigat, traversă peluza şi porni printre ierburile înalte pe care nu-şi dăduse niciodată osteneala să le tundă, erau prea aproape de marginea

falezei. În câteva clipe ajunse pe un tăpşan alcătuit din pietrele cenuşii. Privi la stânga, la dreapta, în lungul promontoriului. Văzu dedesubt spinarea palidă şi irizată a valurilor ce înaintau ritmic, spărgându-se vijelios de stâncile promontoriului. Mareea, îşi zise.

Durerea din piept izbucni instantaneu. Fu azvârlit pe spate, ca şi cum o mână, ieşind din întuneric, l-ar fi împins cu putere, şi se clătină pe stâncile alunecoase. Braţele se îndepărtară de corp, căutându-şi cu greu echilibrul, lanterna îi scăpă din mână, împrăştiind o sclipire tremurătoare, ca aceea a unei steluţe în noapte. Auzi foarte clar zgomotul metalic pe care-l făcea ricoşând pe pietre, înainte să cadă în valurile spumegânde ca un mic licurici sinucigaş. Buzele i se contractară spasmodic. Vru să urle, dar nu reuşi să scoată decât un horcăit gâtuit. Avea senzaţia clară a unui peşte agăţat în undiţă. Mâinile şi picioarele îi păreau de plumb, aerul îşi pierdu brusc oxigenul. Era ca şi cum s-ar fi pierdut pe o planetă depărtată, fără protecţia unui combinezon spaţial. Părea incapabil să-şi ţină echilibrul pe stâncile ascuţite, la două degete de abis. Confuz, bănui că are o criză cardiacă, şi încercă cu desperare să-şi reamintească ce ar trebui să facă pentru a-şi salva viaţa. Muri, încercând să-şi aducă aminte...

Când orice mişcare încetă, o umbră se desprinse de zidul verde al gardului viu, şi înaintă repede, fără cel mai mic zgomot, de-a lungul stâncilor. Trecerea ei nu sperie nici greierii, nici păsările de noapte. Umbra îngenunche lângă cadavru. Degete negre se agitară asupra unui obiect metalic, întunecat, înfipt în pieptul mortului, exact dedesubtul şi la dreapta inimii. O ultimă zvâcnire, şi obiectul fu extras. Umbra controlă carotida, apoi ochii, examinând îndelung corneea albă. În sfârşit, cercetă vârfurile degetelor. Cu jumătate voce, ca pentru sine, umbra recită *Hannya-Shin-Kys*. Ucigaşul se ridică. În braţele sale, cadavrul părea la fel de uşor ca aerul. Fără elan, fără efort aparent, umbra îl zvârli în adâncuri, pe deasupra falezei, destul de departe pentru a cădea în apa adâncă. Curentul îl purtă spre larg.

Câteva clipe mai târziu, umbra dispărea la rându-i, topindu-se în beznă, fără a lăsa nici o urmă.

PRIMA VERIGĂ

CARTEA PĂMÂNTULUI

West Bay Bridge,
vara trecută

Când Nicholas Linnear îi văzu scoţând din apă lucrul acela umflat, negru albăstrui, făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă. Ajunsese deja în partea cealaltă a plajei, când lumea începuse să se îmbulzească.

Musculiţele bâzâiau în surdină pe minuscula pată de nisip ce şerpuia de-a lungul dârei lăsate de maree. Spuma sărata a mării se uscase, şi forma nişte cârlionţi de fire albe, fine, ca părul unui copil. În larg, valurile se-nvolburau albastru-violet, ca apoi să devină brusc albe, când vârfurile spumoase ale talazurilor se ridicau, ca să se spargă cu zgomot pe nisipul umed, până la picioarele-i goale. Şi le înfundă în nisip, cu gesturile din copilărie, dar nu mai simţi nici urmă de plăcere. În jurul lui, nisipul se disloca, fărâmiţat de asaltul implacabil al mării.

Până atunci, după-amiaza fusese tihnită la Dune Road: o săptămână liniştită, după festivităţile Sărbătorii Naţionale. Îşi căută maşinal pachetul cu ţigări fine, maronii, pe care, fireşte, nu-l avea. Se lăsase de fumat cu şase luni în urmă, Ţinea minte data, era chiar ziua când părăsise serviciul.

Ajunsese la agenţie într-o dimineaţă ceţoasă şi rece de iarnă, şi rămăsese în birou doar cât să-şi lase mapa din piele de struţ – un cadou costisitor făcut de Vincent fără vreun motiv special – cam la două-trei luni după ce-şi sărbătorise ziua de naştere, şi, oricum, la câteva luni bune după ce fusese avansat. Da, îşi lăsase mapa pe biroul din lemn de trandafir şi sticlă fumurie, prea modern pentru a avea ceva ce ar fi semănat, chiar şi de departe, cu vreun sertar, şi ieşise din nou, cotise la stânga, fără a lua în seamă privirea întrebătoare pe care secretara sa, o

ridicase spre el, şi traversase holul elegant, cu mochetă bej, luminat difuz de lămpi de neon roz. În fond, când se hotărâse? Sincer, n-avea nici o idee. În drum spre birou, în taxi, spiritul său vagabonda cutreierat de gânduri ce se învârteau precum zaţul unei cafele stătute. Nimic nu răzbea la suprafaţă.

Ajunsese în dreptul celor două secretare – sfincşi de piatră, păzind mormântul unui faraon – care flancau uşa din lemn de acaju sculptat. Adevărul era că făceau o anumită impresie şi erau şi eficiente pe deasupra. Bătu scurt şi intră.

Goldman vorbea la telefon – în aparatul negru-albăstrui, ceea ce presupunea o conversaţie cu un client important. Celălalt, gălbui, ar fi indicat o discuţie de lucru cu vreun colaborator. Nicholas se îndreptă spre fereastră şi privi afară. Toată lumea năzuieşte spre etajele superioare, gândi el. Într-adevăr, erau zile când etajul 32 avea avantajele lui, dar în nici un caz azi, îşi zise. Cerul era atât de plin de nori plumburii, încât îşi dădea senzaţia că un copac imens s-a prăvălit peste oraş. Poate avea să ningă peste noapte. Nu izbutea să se decidă cum ar fi mai bine.

— Nick, băiete, strigă Goldman, închizând telefonul, asta e telepatie. Venirea ta aici, vreau să zic. Ghici cine era la aparat? Ei?

Îşi agita palma, ca aripa unei raţe nerăbdătoare să-şi ia zborul.

— Nu, nu mai căuta. Îţi spun eu. Era Kingsley!

Ochii i se deschiseră larg, ca de obicei când era excitat.

— Ştii ce mi-a spus? Era să-mi spargă timpanele, turuind despre tine şi campania ta publicitară. Avem primele rezultate. „O îmbunătăţire spectaculoasă”, iată cum s-a exprimat tipul. Propriile lui cuvinte: „o îmbunătăţire spectaculoasă”.

La şaizeci de ani sau aproape, Sam Goldman părea de 50, nici o zi în plus. Era zvelt, în plină formă şi bronzat. Asta – bănuise întotdeauna Nicholas – ca să-şi pună în valoare chica de păr alb, strălucitor, pe care îl purta lung şi pieptănat pe spate. Lui Goldman îi plăceau contrastele. Avea o faţă prelungă, ridată, uşor pistruiată spre pometi. O figură bărbătească, dominată de doi ochi negri, în pofida unui nas cam lung şi a gurii mari.

Purta o cămaşă bleu cu dungi fine şi guler alb scrobit, o cravată de mătase italienească albastru cu maroniu. Ştia să se îmbrace, neîndoielnic, numai că îşi suflecase mânecile până aproape de jumătatea braţului.

Întorcându-se spre el, Nicholas îşi dădu brusc seama cât de penibilă va fi discuţia.

— Sunt încântat, zise.

— Ei bine, aşează-te, aşează-te odată!

Goldman îi arătă cu mâna un fotoliu din piele galbenă şi metal, aflat în faţa biroului masiv. Nu era chiar genul de Mobilă pe care şi l-ar fi dorit, în schimb plăcea clienţilor.

— Mulţumesc, stau bine aşa.

Acum era pus la zid. N-avea ce face. Trebuia să-i dea vestea.

— Eu plec, Sam.

— Pleci? Cum? Vrei o vacanţă? Dar eşti director doar de şase luni…

— Şapte.

— Ei, cine mai ţine socoteala acum. OK! Vrei să pleci în vacanţă. De acord. Unde vrei să te duci?

— Cred că nu m-ai înţeles Sam. Vreau să părăsesc Compania. Demisionez.

Goldman pivotă fotoliul şi se întoarse spre fereastră.

— Ştii, o să ningă înainte de a se însera. La radio a zis invers, dar eu ştiu mai bine. Un bătrân soldat nu se înşeală niciodată în chestii de-astea. Piciorul meu are grijă să m-anunţe de fiecare dată când joc tenis îi spuneam Ednei, azi-dimineaţă …

— Sam, ai auzit ce ţi-am spus? făcu Nicholas, încetişor.

— Şi Kingsley ăsta! Ce neam prost. O fi el editor bum dar în ce priveşte publicitatea, e un rahat. I-a trebuit ceva timp până să se hotărască să vină la noi.

Se răsuci în fotoliu.

— Tu, Nick, tu te pricepi la publicitate!

— Sam…

— Să demisionezi, Nick? Să demisionezi? Ce vrei să spui? Nu pot să cred! Aici ai totul. Totul! Ştii cât o să câştigăm, cu ajutorul lui Dumnezeu, de pe urma acestei campanii publicitare? Net, nu brut net!

— Nu-mi pasă, Sam.

— Două sute de mii de afurisiţi de dolari, Nick. De ce să pleci?

— Sunt obosit, Sam. Sincer am impresia că lucrez în publicitate de foarte mult timp, atât de mult că zilele astea… zilele astea m-am trezit noaptea în pielea lui Dracula.

Goldman înclină capul, într-un fel de întrebare mută.

— Adică, parcă eram în coşciug, explică Nicholas.

— Vrei să te întorci în Japonia?

— Nu m-am gândit încă.

Se simţea mai mult lezat, decât surprins. Goldman se dovedea anormal de sensibil în asemenea chestii.

— Nu ştiu dacă e atât de important, adăugă.

— Bine-nţeles că e important, explodă Goldman. Eu mă gândesc în fiecare clipă să mă întorc în Israel.

— Dar nu ţi-ai petrecut copilăria în Israel, obiectă Nicholas.

— Ba mi-aş fi petrecut-o, dacă Israelul ar fi existat pe atunci, replică răguşit. Şi pe urmă, n-are importanţă.

Îşi agită mâna din nou.

— Istoria, în afara istoriei, nimic nu contează.

Un telefon sună, iar el zbieră spre una dintre secretare să noteze cine a chemat.

— Ascultă, puţin îmi pasă de paiaţa asta de Kingsley şi de ce putem câştiga de pe urma lui, tu ştii asta, Nick. Dar e un semn. Nu mă înţelegi? Băiete, valorezi aur. Am simţit încă de acum un an, iar azi am satisfacţia că nu m-am înşelat. Cum poate să-ţi vină cheful să renunţi tocmai acum?

— „Chef” nu e cuvântul potrivit, răspunse Nicholas. Cred că „nevoia” m-ar aranja mai bine.

Goldman luă dintr-o cutie mare de lemn o ţigară de foi, şi o contemplă îndelung.

— Nick, n-aş vrea să te plictisesc povestindu-ţi câţi tipi formidabili şi-ar da un coi să fie în locul tău…

— Mulţumesc, spuse sec Nicholas, apreciez…

— Ei, fiecare pentru sine, spuse Goldman, fixând cu un ochi critic capătul trabucului.

Dintr-o muşcătură, secţionă havana şi-o aprinse cu un chibrit lung de lemn.

— Sper că nu-mi oferi, m-am lăsat de fumat. Goldman ridică ochii, cu chibritul în mână.

— Ce bine de tine, spuse cu o voce neutră. Toate în acelaşi timp.

Îndreptă flacăra spre ţigară, dar nu-şi termină gestul şi azvârli chibritul într-o scrumieră masivă de sticlă. Apoi, parcă refuzând să se predea fără condiţii, băgă ţigara neaprinsă între buze, şi începu să o mestece cu un aer preocupat.

— Vezi, Nick. Am crezut întotdeauna că eu sunt pentru tine mai mult decât un patron. Sunt nişte ani de când te-am cules de pe vapor…

— Avion.

Goldman făcu un gest cu mâna.

— N-are importanţă. (Scoase ţigara din gură) Şi, ca prieten, cred că îmi datorezi măcar o explicaţie.

— Ascultă, Sam...

Goldman ridică mâna, cu palma îndreptată în sus.

— Ei! Să nu crezi că încerc să te împiedic să pleci. Eşti major, nu? Dar nu pot să-ţi ascund că-mi pare rău. Pentru ce dracu te-aş minţi? Aşa că aş vrea să ştiu de ce? Atâta tot.

Nicholas se îndreptă spre fereastră. Goldman îşi roti fotoliul, urmărindu-i mişcările ca un radar panoramic.

— Nu mi-e prea clar nici mie, Sam, spuse Nicholas, trecându-şi mâna peste frunte. Nu ştiu, parcă sunt la-nchisoare. Parcă aş fi într-un loc de unde trebuie să evadezi, nu să intri.

Se întoarse spre Goldman.

— Oh, nu e vorba de locul propriu-zis. Sper că n-am zis ce nu trebuie. Ridică din umeri. Poate de vină e publicitatea. Nu-i mai găsesc nici un sens. Parcă aş fi derapat în trecut, nu ştiu cum, într-un alt veac, în alt timp.

Se aplecă înainte, în timp ce umerii i se zguduiau de un tremur nervos.

— Da, continuă, mă simt încătuşat, în derivă, fără nici un orizont.

— Şi nu poţi să-ţi schimbi pentru nimic în lume hotărârea?

— Pentru nimic, Sam. Goldman oftă.

— Edna o să fie foarte mâhnită.

Pentru câteva clipe, privirile li se încrucişară într-un soi de luptă mută. Apoi Goldman îşi lăsă mâinile pe birou.

— Ştii, zise cu voce scăzută, cu ani în urmă, din serviciile poliţieneşti ale oraşului nu puteai scăpa decât dacă aveai un „rabbi” la cartierul general, cineva care să se ocupe de tine când lucrurile se încurcau. Dădu din umeri. Cine ştie? Aşa era lumea, Şi pe toată linia.

Îşi mută ţigara neaprinsă dintr-un colţ al gurii în celălalt.

— Azi e parcă altfel. Marile societăţi n-au auzit de „rabbi”, au alte reguli, trebuie să lingi cizmele tuturor vicepreşedinţilor, să te inviţi la week-end-uri, să fii amabil cu nevestele lor, care sunt obsedate de sex şi atât de nefericite că s-ar culca şi cu un pom, dacă le-ar spune că sunt frumoase, să locuieşti într-un anumit cartier din Connecticut, unde stau toţi belferii, să ai casă cu etaj şi alee sub fereastră.

Pe vremuri, trebuia să-ţi dai ifose, ca să ieşi în faţă, azi trebuie să intri în cerc, fiindcă afacerile sunt afaceri, Nick! Aşa îmi spun

toţi. Eu nu mai ştiu. În tot cazul, sper să am o pensie, fără să cad într-o astfel de cursă.

Ochii, transparenţi parcă, luceau în lumina cenuşie şi ternă a camerei.

— Eu am crescut pe timpul acelor „rabbi”. Ei fac parte din sistemul meu. Nu mă pot lipsi de ei, chiar dacă aş vrea.

Se mişcă în fotoliu, puse coatele pe birou şi ridică privirea spre Nicholas.

— Înţelegi ce vreau să spun? Nicholas îi întâlni privirea.

— Da, Sam, spuse, după un timp de tăcere. Ştiu exact ce vrei să spui.

Strigătele ascuţite ale pescăruşilor acoperiră pentru câteva clipe sunetul sirenei, dar când ambulanţa se apropie, tânguitul ei scrâşnit acoperi toate celelalte zgomote.

Oamenii alergau pe imensitatea plajei, asemenea unor păsări caraghioase, luptându-se stângaci cu solul moale. Nicholas venise la West Bay Bridge la începutul sezonului. Simţea nevoia să se îndepărteze de tot, de Agenţie, de Universitatea Columbia, pentru a-şi găsi liniştea. Distanţa era reconfortantă: nici prea departe, nici prea aproape. Acum, banala descoperirea unui înecat nu trebuia să-i distrugă universul solipsistic, pe care şi-l făurise cu oarecare dificultate.

Lucru ciudat, întâmplarea îi reaminti de convorbirea telefonică. Se petrecuse câteva zile după plecarea de la agenţie. Tocmai era cufundat în pagina de ştiri din Times, şi la a doua cafea.

— Domnul Goldman a avut amabilitatea să-mi dea numărul dumneavoastră de telefon, d-le Linnear, declarase decanul Whoolson. Sper că nu v-am deranjat

— Nu înţeleg, totuşi, cu ce vă pot fi de folos, răspunse Nicholas.

— Oh, foarte simplu. Asistăm în ultima vreme la o creştere a interesului pentru Studiile Orientale. Caracterul... superficial, să zicem, al majorităţii cursurilor noastre despre Extremul Orient, nu-i mai satisface pe studenţii noştri. Am chiar trista impresie că ne consideră uşor depăşiţi în materie.

— Bine, dar n-am calificare de profesor.

— Suntem perfect conştienţi.

Vocea era seacă, dar se simţea în timbru o notă de sinceritate, pe care era imposibil să n-o sesizeze.

— Bine-nţeles, ştim că n-aveţi diplomă de profesor, d-le Linnear. Dar, vedeţi, cursul, aşa cum e conceput, o să vă convină de minune. (Avu un râs scurt, gâlgâit, un sunet ciudat, surprinzător, ca ieşit din gâtlejul unui personaj de desen animat).

— Şi nouă la fel, continuă.

— Nu cunosc programul cursurilor, spuse Nicholas. Nici n-aş şti de unde să încep.

— Dar e minunat, amice, răspunse decanul Whoolson, cu o voce ce iradia o încredere fără margini. Vedeţi, cursul în chestiune e un seminar, ţinut de patru profesori. În sfârşit, acum trei, pentru că dr. Kinkaid e bolnav. Două cursuri pe săptămână până în semestrul de vară, împreună cu ceilalţi profesori, bine-nţeles. Vedeţi avantajul, domnule Linnear? Puteţi să-i lăsaţi pe ceilalţi să se ţină de program, iar dumneavoastră să predaţi ceea ce cunoaşteţi mai bine decât oricine în această emisferă occidentală.

Gâlgâitul ciudat, dar simpatic, se repetă, evocându-i lui Nicholas, paradoxal, bomboanele de ciocolată cu cremă de mentol.

— Nu cred că trebuie să vă formalizaţi de cursurile celorlalţi. Vreau să spun, adăugă el repede, parcă asigurat de căldura propriei voci, că ceea ce dorim noi este această lovitură de teatru, eh, cunoaşterea intimă, ca să zic aşa, a sufletului japonez. Studenţii vor fi fără îndoială încântaţi. Şi noi, la fel.

În timpul tăcerii care urmă, se auzi clar în telefon un fel de incantaţie, şi Nicholas percepu sunetele slabe ale unor voci fantomatice, care se certau.

— Poate doriţi să vizitaţi campusul? zise decanul Whoolson. Sigur, primăvara e mult mai frumos.

De ce să nu încerc? se gândi Nicholas. Şi căzu de acord.

Încă mai treceau în fugă, atraşi de sunetul plângător al sirenei. O mulţime de gură cască se învârtea împrejur, la limita dintre repulsie şi fascinaţie; ca un roi de musculiţe zburând bezmetic în cercuri din ce în ce mai strânse. Încercă să se concentreze asupra zgomotului valurilor ce i se spărgeau la picioare, dar vocile excitate ale oamenilor sfâşiau liniştea calmă a după amiezii, ca nişte pumnale. Ce baftă pe ei, îşi zise, să-şi informeze prietenii la ora ceaiului: „Vai! Am fost acolo! L-am văzut cu ochii mei”. Şi apoi calmaţi, ca vitele în staul, să se întoarcă la felia de pepene şi la Martini cu gheaţă, delicatese pe care un suflet caritabil le aduce din oraş, de la Balducci…

Casa era zidită din pietre cenuşii, tocite de vreme, şi din cărămizi de culoarea cafelei, ca majoritatea vilelor construite pe acea limbă de pământ. Spre dreapta, dunele se opreau brusc, lăsând loc unei plaje uşor abrupte. Până la începutul lui decembrie, acolo se aflase o clădire, valorând aproape un sfert de milion de dolari, dar iarna fusese îngrozitoare, aproape ca cea din 1977-1978, şi clădirea fusese luată de ape, cu teren cu tot. Familia aştepta şi acum banii de la Asigurări, pentru a-şi putea reconstrui casa. Dar, pentru moment, locul oferea o minunată perspectivă asupra mării, lucru rar în acest colţ de lume atât de modern şi suprapopulat. Valurile spumoase păreau să lovească din ce în ce mai tare, pe măsură ce mareea avansa, şi el simţi apa rece acoperindu-i gleznele; blugii, deşi şi-i suflecase de mai multe ori, erau grei de nisip ud. Se aplecă să-i cureţe, când o siluetă îl izbi violent.

Căzu într-o parte bombănind, cu „agresorul” rostogolindu-se peste el.

— Nu poţi să te uiţi pe unde mergi, strigă el furios, încercând să se ridice.

— Dezolată. Dar nu trebuie să-ţi pi la mine. N-am făcut-o dinadins.

Înainte de a-i vedea faţa, îi simţi parfumul – cu miros de lămâie – la fel de sec ca şi vocea decanului Whoolson. Faţa aceea era aproape lipită de a sa. Ochii îi părură de culoarea alunelor, dar îşi dădu repede seama de eroare, în mod sigur băteau mai degrabă în verde, decât spre căprui. Avea o piele de lapte, cu uşoare pete de roşeaţă, iar buzele, cărnoase, trădau o senzualitate înnăscută.

O prinse de braţ cu o mână fermă, ridicându-o aproape în acelaşi timp cu el.

Ea făcu câţiva paşi înapoi, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Jos labele!

Îl privea cu ochi mari, fără a lăsa impresia că ar vrea să plece. Cu vârfurile degetelor îşi masa braţele, ca şi cum contactul cu mâinile lui Nicholas ar fi rănit-o.

— Am impresia că ne-am mai întâlnit, zise el. Buzele fetei se strâmbară într-un zâmbet ironic.

— N-ai găsit ceva mai bun ca să treci la atac, nu?

— Nu. Ăsta-i adevărul. Sunt sigur că te-am mai văzut undeva.

Câteva clipe fata privi departe, peste umerii lui.

— Nu cred…

El pocni din degete satisfăcut.

— În biroul lui Sam Goldman. Toamna trecută sau la începutul iernii. Sunt sigur că nu mă înşel.

Privirea fetei păru să se lumineze, ca şi cum, la numele lui Sam, o perdea invizibilă, care-i separa, s-ar fi ridicat. Spuse, cal:

— Îl cunosc pe Sam Goldman. Am lucrat pentru el. Îşi duse un deget la gură, presându-l pe buze. Unghia, acoperită cu lac transparent, scânteia în lumină. Vocea păru că se înalţă, ca ovaţia mulţimii delirante, în perspectiva victoriei pe un teren de fotbal.

— Eşti Nicholas Linnear, spuse.

Şi cum el dădea din cap, ea întinse degetul spre el:

— Vorbeşte tot timpul despre tine.

— Da, în schimb tu nu-ţi mai aminteşti de mine, replică el zâmbind.

Fata dădu din umeri.

— Sincer, nu. Mai ales că eram în plină activitate. Umerii i se ridicaseră din nou, pe urmă căzură. Nicholas izbucni în râs.

— Aş fi putut fi un personaj important.

— Judecând după reputaţie, chiar eşti. Dar ai lăsat totul baltă. Mi s-a părut bizar.

Înălţă capul spre el, mijind ochii. Fără ochelarii de soare, avea aerul unei şcolăriţe, ca şi cum lumina vie, penetrând-o, ar fi dezvăluit o inocenţă ascunsă. În sfârşit, îşi mută privirea.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă.

— Au găsit un înecat în ocean.

— Oh, cine…

El ridică din umeri.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Nu vii de acolo?

Privirea fetei reveni din zare, zăbovi asupra lui, iar el o simţi ca pe o mângâiere, o adiere proaspătă de vânt, într-un asfinţit de vară.

— Dar trebuie să fi văzut când l-au pescuit, nu?

Acum, ochii ei îl ţineau la distanţă. Era ceva în atitudinea ei, ciudat şi copilăresc în acelaşi timp, ceva de puşti lovit şi speriat. Îi venea să întindă mâna şi să-i netezească obrazul.

— Am plecat înainte de a-l scoate din apă.

— Chiar nu eşti deloc curios?

Părea să nu ia în seamă vântul care-i răvăşea părul des, negru.

— O fi cineva de pe-aici, adăugă. Poate nu ştii în ce măsură locul este… pângărit. Suntem toţi cam de aceeaşi teapă.

— Nu mă interesează. Absolut deloc.

Îşi desfăcu braţele şi-şi înfundă mâinile în buzunare. Purta nişte blugi tăiaţi sub genunchi şi o vestă simplă de piele, fără mâneci. Sub bluza subţire, sânii fermi zvâcneau la fiecare respiraţie. Avea talia fină şi picioare lungi şi elegante. Gesturi de dansatoare…

— Dar anumite lucruri te interesează, totuşi – vocea îi era calmă. Ce impresie ţi-aş face, dacă te-aş privi şi eu în felul ăsta?

— Aş fi flatat, răspunse. Da, m-aş simţi extrem de flatat.

Justine era desenatoare, specializată în publicitate şi locuia patru case mai încolo de plajă. I se părea mai comod să lucreze vara în afara oraşului.

— Mi-e groază să stau vara în New York, îi spuse ea a doua zi, după-amiază. Ştii, într-un an, am stat toată vara în casă cu instalaţia de climatizare non-stop, fără să ies nici până la poartă. Telefonam la restaurant să-mi aducă mâncarea în apartament şi o dată sau de două ori pe săptămână îmi trimiteau de la birou un pederast musculos – cel pe care îl folosea cu plăcere directorul în pauza de cafea – să ia desenele şi să-mi aducă cecurile. Dar nici aşa n-am rezistat, trebuia să plec. Mi-am aruncat nişte fleacuri într-o geantă şi am zburat la Paris. Am stat acolo două săptămâni, în timp ce la serviciu îşi smulgeau părul din cap, neştiind unde sunt.

Îşi întoarse puţin faţa şi sorbi o gură de Manhattan înainte de a continua.

— Când m-am întors, totul era neschimbat, doar că pederastul îşi luase tălpăşiţa.

Soarele asfinţea. Peste valurile mării alergau, strălucitoare, pete roşcate. Întunericul veni brusc. Nu mai sclipea nici o luminiţă la orizont.

La fel ca Justine, se gândi Nicholas. Strălucitoare la suprafaţă, dar ce-o fi în adâncul ei, în întuneric?

— Te întorci în Columbia, la toamnă? reluă ea.

— Nu.

Ea tăcu. Se aşeză mai comod pe sofaua acoperită cu o pânză haitiană, şi-şi întinse braţele. Păreau, în penumbra lămpii, două aripi gata de zbor. Ea îşi întoarse capul, şi el avu senzaţia că bariera de gheaţă ce-i despărţea începuse să se destrame.

— Îmi plăcuse campusul, zise, atent să o ia de la început. Sigur, era în februarie, dar îmi puteam imagina aleile din pietre roşii, flancate de magnolii în floare, pierzându-se printre stejarii bătrâni.

Cursul însuşi „Sursele gândirii orientale” nu era deloc neinteresant. În tot cazul, studenţii voiau să înveţe, şi când nu dormeau, păreau destul de inteligenţi, iar unii chiar strălucitori. Oricum, erau surprinşi că mă ocup atât de ei. Asta m-a făcut curios La început. Dar pe măsură ce trecea vremea, îmi dădeam seama de realitate. Ceilalţi profesori acordau foarte puţin timp studenţilor, preocupaţi de propriile studii pentru cărţile viitoare Când, totuşi, îşi dădeau osteneala să predea, îi tratau cu dispreţ. Îmi amintesc că am asistat la un curs pe la mijlocul semestrului. Doctorii Eug şi Royston, care predau materiile principale, au anunţat la începutul orei că testele trimestriale fuseseră notate şi le vor fi returnate. Apoi Royston şi-a început cursul. Când a sunat clopoţelul, Eug le-a cerut studenţilor să rămână în bănci şi cu o precizie extraordinară a aruncat pe jos în faţa catedrei patru pachete de caiete.

„Studenţii ale căror nume încep cu literele A - F îşi vor găsi tezele aici”, le-a spus, arătând pachetul din dreapta. Şi aşa mai departe. Apoi cei doi profesori le-au întors spatele şi au părăsit amfiteatrul, înainte ca primii studenţi să apuce să îngenuncheze pentru a scotoci prin pachete... Mi s-a părut degradant, continuă Nicholas. Lipsa de respect pentru o făptură umană este pentru mine intolerabilă.

— Deci îţi place să predai. Afirmaţia îl surprinse.

— Da, nu-mi displăcea, recunoscu.

Îşi turnă încă un gin tonic şi stoarse o felie de lămâie înainte de a-i da drumul în paharul cu cuburi de gheaţă.

— Până la urmă, cei doi profesori m-au făcut să consider că-mi pierd timpul. Nici nu cred că aveau o impresie prea bună despre mine. După socotelile mele, amfiteatrele universităţilor sunt un univers închis. Toţi sunt constrânşi de obligaţiile meseriei, publici, sau mori. Iată ceva ce seamănă teribil cu un clişeu, nu-i aşa? Dar acolo toate astea reprezintă o realitate cu care profesorii trebuie să se confrunte zilnic.

— Royston şi Eug, ce fel de tipi sunt?

— Oh, Royston era foarte bine. La început cam înţepat, dar s-a dezgheţat cu timpul. Dar Eug era scârbos. Dădu din cap. Îşi făcuse o părere despre mine, chiar înainte de a-i fi prezentat.

Eram toţi trei, într-o după-amiază, în cancelarie. „Deci sunteţi născut la Singapore, mi-a zis. Aşa”. Mă privea de sus, prin nişte ochelari rotunzi, cu rame metalice. Da, putea el să-i considere ochelari cât voia, erau cam prea demodaţi ca să-i mai poată numi aşa... Cuvintele îi ieşeau sacadate, îngheţate, ca suspendate în aer. „E un oraş dezgustător – scuzaţi-mi expresia – a adăugat, construit de englezi, care n-au nici o consideraţie pentru chinezi sau indieni”.

— Ce i-ai răspuns?

— Cinstit vorbind, eram prea năucit pentru a-i replica în vreun fel, spuse Nicholas abătut. Individul nu-mi adresase nici trei cuvinte într-un semestru întreg. M-a luat pe nepregătite.

— Şi n-ai găsit un răspuns usturător?

— I-am spus doar că se înşeală. Nu m-am născut, am fost doar conceput acolo.

Aşează paharul pe măsuţă.

— I-am pus apoi nişte întrebări decanului Whoolson, dar el a măturat totul cu un gest. Să-ţi spun ce mi-a răspuns? „Eug e un geniu, şi ştiţi cum sunt uneori geniile...? Vă mărturisesc că e un noroc să-l avem aici. Trebuia să se ducă la Harvard, dar l-am fentat în ultimul moment, convingându-l de superioritatea materialului nostru pentru cercetări”. M-a bătut de două sau trei ori pe umăr. „Nu se ştie niciodată cu Eug, a adăugat. Poate a crezut că sunteţi malaezian. Trebuie să fiţi mai îngăduitor, domnule Linnear”.

— Nu înţeleg, nu eşti malaezian, nu-i aşa?

— Nu, dar dacă Eug o credea, avea un motiv serios să mă deteste. Chinezii şi malaiezienii erau cuţitarii Saigonului. Acolo nu există milă.

— Dar ce eşti, de fapt?

Îi păru deodată foarte apropiată. Ochii îi erau larg deschişi şi nefiresc de luminoşi.

— Ai ceva asiatic, reluă ea. Ochii, sau poate pometii.

— Tatăl meu era englez, mai bine zis, un evreu ce-şi schimbase numele pentru a reuşi mai bine în afaceri, iar apoi, în timpul războiului, în armată. Era colonel.

— Cum se numea? Vreau să spun, înainte de a-şi schimba numele.

— Nu ştiu. Niciodată n-a vrut să-mi spună. „Nicholas, mi-a zis într-o zi, ce înseamnă numele? Omul ce pretinde că numele are o semnificaţie specială, e un mincinos neruşinat”.

— Dar n-ai fost curios să afli?

— Ba da! Un timp. Pe urmă am încetat să mai caut.

— Şi mama?

— Ah, depinde de persoana cu care discuta. Ea zicea că e chinezoaică pur sânge...

— Dar?!

— Dar, după toate aparenţele, nu era decât pe jumătate. Cealaltă jumătate era japoneză. Ridică din umeri. N-am fost niciodată sigur. Reluă. Dar am avut întotdeauna impresia că gândea ca o japoneză.

Surâse.

— Pare-se că sunt un romantic, şi e excitant să te imaginezi metis, şi încă de o factură excepţională, când te gândeşti la animozitatea istorică dintre aceste două popoare. Ce mister!

— Îţi plac misterele?

O privi. Părul îi căzuse pe obraji, acoperindu-i ochii cu reflexe aurii

— Într-un sens, da.

— Trăsăturile tale sunt caucaziene, zise ea, schimbând brusc subiectul.

— Da, răspunse Nicholas. Fizic, semăn cu tatăl meu colonelul. Dădu capul pe spate, lăsându-l pe spătarul sofalei. Părul său atinse pentru câteva clipe degetele Justinei, apoi ea îşi îndepărtă mâna. Ridică ochii spre punctele de lumină de pe plafon.

— Dar în adâncul meu, spuse, sunt fiul mamei mele.

Directorului Deerforth nu-i plăcea munca. „Curios lucru, reflecta el, întotdeauna e perioada când am mai mult de lucru.”

Nu înceta să se minuneze în faţa afluenţei vilegiaturiştilor pe litoral, cu toate că aproape toată coasta nord-estică a Manhattan ului avea un program migrator fix şi precis, de la zborurile triunghiulare ale gâştelor sălbatice în drumul lor spre sud, la venirea iernii.

Dar doctorul Deerforth ştia puţine lucruri despre Manhattan, în special, despre Manhattan-ul de azi. Nu mai pusese piciorul în acest cuib de smintiţi de mai bine de 5 ani, şi atunci o făcuse doar pentru o scurtă vizită la prietenul său Nate Graumann, şeful serviciului de medicină legală al municipalităţii din New York.

Era fericit să fie departe de toate. Avea fetele lui, care veneau să-l vadă cu copiii, destul de des. Soţia, moartă de leucemie în

urmă cu 10 ani, nu mai era decât o fotografie îngălbenită. Îşi făcea meseria de doctor, în West Bay Bridge.

În plus, ocazional, era şi medic legist, treabă pe care o făcea la Hauppange. Pe Flower, îl apreciau, fiindcă era meticulos şi, la nevoie, avea şi imaginaţie. De altfel, Flower spera să-l convingă să lucreze pentru serviciile de medicină legală din comitatul Suffolk, dar se simţea mai mulţumit unde era. Aici avea prietenii, numeroşi şi amabili, dar înainte de toate se avea pe sine. De mult timp realizase că îşi ajungea sieşi. Asta nu-l împiedica să aibă uneori coşmaruri, care i se strecurau în suflet ca nişte hoţi fantomatici şi se întâmpla să se trezească din somn, tresărind, acoperit de sudoare, cu cearşafurile umede şi lipicioase înfăşurate în jurul picioarelor. În unele nopţi visa sânge alb, reflexe simbolice ale spaimelor sale intime. Atunci se scula şi se îndrepta cu paşi târşiţi spre bucătărie, ca să-şi prepare o ceaşcă de ciocolată caldă. Pe urmă se apuca să citească la întâmplare un roman din cele şapte, câte avea în bibliotecă, de Raymond Chandler, al cărui stil sec şi logic îi oferea un fel de calm existenţial în furtuna din suflet. Într-o jumătate de oră adormea.

Doc. Deerforth se întinse. Durerea, înfiptă ca o furcă între omoplaţi, scăzu în intensitate. De asta ai parte dacă lucrezi atâta la vârsta ta, medită el. O dată în plus, reciti ce scrisese. Totul era acolo, negru pe alb, cuvintele aliniate în fraze şi paragrafe, dar abia acum, pentru prima oară le descoperi semnificaţia, ca un egiptolog în faţa stelei de la Rosetle.

Un înecat oarecare, îşi zisese, când l-au chemat la Dune - Road. De fapt, nu gândise aşa. Cuvântul „oarecare” nu-i intra în vocabular. Pentru el, viaţa era tot ce putea fi mai preţios pe lume. Şi nu trebuie să fii doctor pentru a gândi astfel. Îi ajunsese războiul pe frontul Pacificului. Zi după zi, de la tabăra părăsită din mijlocul junglei, până la luptele cumplite din Filipine, văzuse cascadele micilor monoplane cu piloţi kamikaze, plonjând asupra vaselor de război americane, cu peste o tonă de exploziv în burtă. Aceste avioane exprimau cel mai bine prăpastia dintre Occident şi Orient, îşi spusese doctorul Deerforth. Numele lor japonez era *oka*, floare de cireş. Americanii le ziceau baka, bombă prostească. Filozofia occidentală nu putea agrea conceptul de sinucidere rituală, scump samurailor.

Dar tradiţia acestora supravieţuise, în ciuda obstacolelor ridicate în cale. Doctorul Deerforth n-a uitat niciodată acel haiku

scris, se pare, de un pilot kamikaze de 22 de ani, cu puţin timp înainte de a muri.

Aceasta făcea parte din tradiţie, ca şi restul de altfel, dacă măcar am putea cădea ca florile de cireş primăvara curaţi şi strălucitori

Iată, gândi el, cum înţeleg japonezii moartea. Samuraiul se naşte pentru a muri de moarte glorioasă, luptând. Iar eu nu vroiam decât ca războiul să se sfârşească, lăsându-mi pielea intactă şi mintea limpede. Toate astea erau acum de domeniul trecutului – toate, în afara coşmarurilor care îl mai înspăimântau, ca nişte vampiri însetaţi, proaspăt ieşiţi din morminte.

Doctorul Deerforth se sculă de la birou şi se îndreptă spre fereastră. Din spatele frunzelor dantelate ale stejarilor ce scăldau în umbra lor casa în ceasurile de zăduf ale după-amiezii, privi mişcarea bulevardului. Două sau trei maşini făceau coadă în faţa ghişeului automat al Casei de schimb, construită în stil colonial, şi puţin mai încolo, reuniunea Comitetului de binefacere se revărsa precum talazurile mării spre uşile masive ale bibliotecii. O zi de vară obişnuită. I se păru deodată că toată această lume se îndepărtează la milioane de kilometri, parcă pe altă planetă. Se întoarse la birou, îşi strânse notele într-un clasor gălbui. Ieşi din casă, coborî pe bulevard şi se îndreptă spre clădirea urâtă, cu un etaj, din cărămizi roşii, care adăpostea cazarma pompierilor şi unde, în fundul curţii, se găsea parcul de maşini al Poliţiei rurale.

La jumătatea drumului se întâlni cu Nicholas, care ieşea pe uşile batante ale supermagazinului, cu braţele încărcate de pachete.

— Salut, Nick!

— Ei, Doc! Ce mai faci?

— Bine, bine. Mă duc să-l văd pe Ray Florum. Se cunoscuseră, ca majoritatea locuitorilor din West Bay Bridge, pe bulevard, prezentaţi unul altuia de prieteni comuni. Toată lumea se cunoştea aici, dar relaţiile nu depăşeau rareori stadiul de bună-ziua.

— Tocmai m-am întors de la Hauppange, adăugă el.

— Corpul pescuit ieri?

— Da.

Doctorul Deerforth îşi întoarse capul şi scuipă repede un rest de mâncare rămas între dinţi. Era bucuros de întâlnire. Se temea de întrevederea cu Florum, şi de ce avea să-i spună. Şi pe urmă, Nicholas îi plăcea.

— Cred că-l cunoşti, spuse. Locuia în Dune Road, destul de aproape de tine.

— E puţin probabil.

— Se numea Braugham. Barry Braugham.

Simţi un fel de vârtej şi-şi aminti vorbele Justinei pe plajă, când îl îmbrâncise, „Nu ştii cât de pângărit este locul”. Avusese dreptate.

— Da, răspunse încet Nicholas. L-am cunoscut pe când lucram în publicitate. Eram amândoi la aceeaşi agenţie.

— Oh. Iartă-mă. Îl cunoşteai bine?

Reflectă câteva clipe, Braugham avea un spirit analitic strălucitor Cunoştea publicul ca nimeni altul în agenţie. Ce cumplit să afle că e mort!

— Destul de bine, zise Gânditor.

Dansau înlănţuiţi, purtaţi de o muzică lentă, în noapte. Banda se derula în serpentine languroase, acoperind zgomotul surd al valurilor Tandreţe în stereo.

Justine îşi simţi braţele tremurând când el o cuprinse, purtând-o spre verandă, dar n-avea ce face. Era perfect. De altfel, îi plăcea să danseze. Ea dansa.

Deveni senzuală, abandonându-se dansului. Expresia îngheţată sub care se ascundea de obicei i se topi la picioare, dezvăluind o flacără de o violenţă naturală, elementară.

Era ca şi cum muzica ar fi eliberat-o din chingile fricii – inhibiţie era un cuvânt mult prea limitat pentru a defini situaţia. Frica pe care o simţea nu atât de el, sau de alt bărbat, cât de ea însăşi.

Umerii li se atingeau, muzica umplea aerul.

— Am crescut citind. La început, tot ce-mi cădea înmână. În timp ce soră-mea, mare amatoare de flirturi, pleca seară de seară la plimbare, eu înghiţeam roman după roman. Numai că n-a ţinut mult. Vreau să spun, am continuat să citesc, dar foarte repede am devenit selectivă în alegere. Râse, un râs fericit, care îl surprinse plăcut.

— Oh! am avut şi eu preferinţele mele. Contesa de Seful şi poveştile cu câini. Eram nebună după Robin Hood. Într-o zi, aveam cred 16 ani, l-am descoperit pe Sade. La vârsta aceea nu-mi dădeau voie să-l citesc. Îţi dai seama cât m-a pasionat. Dar pe lângă asta, multe lucruri m-au marcat, citindu-l pe divinul Marchiz. De altfel, am crezut că părinţii m-au - botezat Justine,

influenţaţi de Sade. Mai târziu i-am întrebat. Mama a negat. Mi-a răspuns că ei şi tatei le plăcea numele. Simplu, nu? Era un nume tipic francez, iar mama era foarte sensibilă în privinţa asta. Înţelegi, era franţuzoaică! Oricum, mi-a părut rău că i-am întrebat. Ce-mi imaginasem, era atât de romantic. Oricum, ar fi trebuit să mă aştept la răspunsul acela. Erau atât de prozaici amândoi

— Tatăl tău e american?

Ea ridică ochii spre el şi căldura luminii din salon îi colora, faţa ca penelul unui artist.

— Foarte american.

— Cu ce se ocupa?

— Să ne întoarcem, zise ea. Mi-e frig.

De la prima privire, fotografia se remarca. Era în alb şi negru şi reprezenta un om masiv, cu maxilarul autoritar şi privirea severă. Dedesubt legenda:

Stanley J. Teller, şeful poliţiei 1932-1964,

Şi alături, agăţată de zid, o reproducere înrămată a lui „Runaway” de Norman Rockwell.

Biroul era o încăpere modestă, cu o fereastră dublă ce se deschidea deasupra curţii unde se parcau maşinile. Dar în seara aceea nu era nimic interesant de văzut.

— Ia slăbeşte-mă cu jargonul ăsta de medicinist, doctore, şi explică-mi pe şleau, simplu şi clar, zise locotenentul Ray Florum. Ce e atât de special cu înecatul ăla?

Ray Florum se aşeză comod pe scaunul rulant care trosni sub greutatea lui. Era un om cu o statură imensă – înalt şi voinic – veşnic ţinta glumelor amuzante ale agenţilor din serviciu.

Era şeful poliţiei rurale din West Bay Bridge. Avea obrajii rotunzi ca ai băutorilor de bere şi proţăpit drept în mijloc, ca punctul negru

Într-o ţintă, un nas borcănat, brăzdat de vinişoare roşii. Avea o faţă gălbuie, de culoarea pielii tăbăcite, iar părul cărunt era pieptănat cu cărare. Purta un costum maro din diacon, nu pentru că iar fi plăcut, ci pentru că aşa era regulamentul. După el, ar fi fost preferabil blugi şi un maiou.

— Ei, zise Florum, rostind cuvintele rar, de ce a murit?

— A fost otrăvit, răspunse doctorul Deerfotth.

— Doctore, începu Florum cu o voce obosită, trecându-şi mâna peste obraz, vreau ca totul să fie clar înţelegi? Atât de clar încât

să nu am nici o belea după ce întocmesc raportul. Cred că ţi dai seama că trebuie să trimit raportul Poliţiei Statului. În afară de asta, se fac nişte copii… cum se va afla, o să-mi cadă toţi pe cap ca lăcustele pe un câmp de grâu. Nu-mi ajung ăştia de aici, să mă pompeze cu ce au găsit pe teren, mai am de cărat în spate şi pe maimuţoii din comitat, care vor considera că afacerea cade în jurisdicţia lor. Peste toate, ca să le pui capac. Îmi povesteşti că e o crimă. Parcă-l văd pe Flower călare pe-un cal alb, luându-mă la întrebări de ce merge aşa greu ancheta şi cât o să mai ţină. Însă, oamenii lui sunt supra ocupaţi şi tra-la-la, tot tacâmul.

Florum pocni cu palma pe birou, peste un exemplar din „Criminalitatea în Statele Unite în 1979”.

— Ei bine, în cazul ăsta, până nu fac un pas bun înainte, nu deschid gura, asta-i.

Un sergent Intră, întinse lui Florum câteva pagini dactilografiate şi ieşi fără un cuvânt.

— Sfinte Dumnezeule, simt că pleznesc. Pe cine dracu interesează dacă ştiu cum să anchetez cazul? Porcăria dracului.

Se sculă imediat şi se duse să caute un dosar, pe care-l deschise pe birou îşi trecu mâna prin păr, scărpinându-se cu furie. Începu să răsfoiască nişte clişee fotografice 9x12 în negru şi alb pe care, chiar punându-le de îndoaselea, doctorul Deerforth le recunoscu, erau imagini ale „înecatului”.

— Pentru început, spuse doctorul Deerforth încetişor, o să mă ocup de Flower. N-o să te înnebunească, cel puţin un timp.

Florum îi aruncă o privire scurtă, întrebătoare, înainte de a coborî din nou ochii pe fotografii.

— A, da?! Şi cum o să faci minunea asta?

— Nu i-am spus încă nimic.

— Vrei să zici, reluă Florum, luând o lupă pătrată dintr-un sertar, că nimeni nu ştie de crima asta, în afară de noi, doi pui pricăjiţi, închişi într-un coteţ?

— Exact, asta am vrut să spun, replică doctorul Deerforth cu voce slabă.

Florum nu răspunse imediat.

— Ştii, pe fotografii nu apare nimic.

Le frunzări repede, până ce apăru fotografia în prim plan a capului şi a pieptului.

— Un înecat obişnuit, adăugă.

— N-ai să găseşti nimic acolo.

— Văd şi eu.

— Asta nu înseamnă că nu mai e nimic de descoperit. Florum se cuibări în fotoliu şi-şi încrucişă mâinile pe burtă.

— De acord doctore! Sunt numai urechi. Povesteşte-mi tot.

— În două cuvinte. Omul a murit înainte de a atinge suprafaţa apei Suspină, apoi continuă. Chiar şi un medic legist ca Flower s-ar fi putut înşela.

Florum mârâi, dar nu spuse nimic.

— Priveşte rana asta mică pe pieptul omului, spre stânga, ai crede că e o zgârietură provocată de căderea pe stânci

Ei, bine, nu e. Zgârietură asta m-a făcut să iau probe de sânge, în primul rând din aortă, unde se concentrează genul ăsta de otravă, se strânge aici din tot corpul cam la 20 de minute după ce survine moartea. Prin ce mijloc, nu ştiu. Este o otravă cardio-vasculară ieşită din comun. Florum pocni degetele.

— Şi pac, criză cardiacă.

— Da.

— Eşti sigur?

— Pentru otravă? Da. Altfel n-aş fi venit să-ţi vorbesc, mai am de făcut două sau trei verificări. E probabil ca o bucăţică din ce l-a înţepat să fi rămas înfiptă în stern.

— Nici o rană de ieşire?

— Nu.

— Chestia aia s-ar fi putut desprinde în cădere, stâncile... alea...

— Sau să-i fi fost smulsă când omul s-a prăbuşit.

— Ce tot îndrugi?...

Se întrerupse. Îndepărtă cu un gest fotografiile şi consultă un formular scris de mână

— Tipul ăsta, Barry Braugham, zise, doctor comercial la aici dădu numele agenţiei de publicitate a lui Sam Gold, din New York, locuia la nr. 301, pe strada 73 Est. De acord. Asasinat. Dar în felul ăsta? Pentru ce? Era singur aici, fără femei fără prietenă, şi rânji printre dinţi. Avea o soră în cartierul Queens. Am contactat-o şi am interogat-o deja. Am cercetat toată vila din Dune Road, Nimic. Nici un semn de efracţie, nimic care să lipsească. Maşina era acolo unde o lăsase – parcată chiar în faţa casei, tot atât de bine păzită ca Fort Knox... Nu e nimic clar.

— Este asta, zise doctorul Deerforth. Venise momentul. Momentul de care se temuse atâta când descoperise zgârietura, şi în consecinţă prelevase sânge din inima înecatului. Nu se poate, îşi spuse mereu. În timp ce efectua testele care i

confirmau totul Nu se poate, repeta ca o litanie, parcă ferindu-se de piaza rea. Iar acum avea impresia că eu-ul său traversa o lume la fel de ireală ca un vis şi care i-ar permite să se aşeze într-un colţ al camerei şi să se privească vorbind cu Ray Florum, la fel cum şi-ar fi jucat propriul rol într-un film.

Afară, un puşti izbucnise într-un râs cristalin, vesel, pe Care urechea sa, printr-o ciudată magie, îl transforma într-un sunet fantastic venit dintr-o altă lume, amintind ţipetele stridente şi batjocoritoare ale papagalilor din Filipine.

— Otrava, reluă el, este de un tip extrem de rar. Îşi frecă palmele pe genunchi. Trecuse ceva timp de când nu-şi mai simţise mâinile umede de transpiraţie.

— Am mai întâlnit mixtura asta când am servit în Pacific.

— În timpul războiului? zise Florum. Dar bine, bătrâne, asta a fost acum 86 de ani. N-o să mă faci să cred că…

— Imposibil să uit otrava asta, Ray. N-are a face numărul anilor. Într-o noapte a plecat o patrulă, cinci oameni. S-a întors unul singur, şi de-abia s-a târât înapoi. N-am auzit o împuşcătură, nimic. Păsările şi zumzetul insectelor. Era o linişte înfiorătoare de-ţi făcea pielea de găină, după ce toată ziua erau ambuscade, se trăgea asupra noastră şi asta dura de mai bine de o săptămână.

Doctorul Deerforth inspiră adânc înainte de a-şi continua povestirea.

— Când s-a întors, l-au adus la mine. Era un biet puşti. Dacă avea 19 ani. Trăia încă şi m-am pus pe treabă… Am făcut tot ce am putut. Toate trucurile clasice şi neclasice. Fără succes. A murit, sub ochii mei.

— Mort de porcăria asta? Doctorul Deerforth dădu din cap.

— De aceeaşi.

— Vrei să plec? o întrebă Nicholas.

— Da, zise Justine. Nu, nu ştiu.

Era în spatele sofalei şi degetele ei trăgeau maşinal de franjurile husei din pânză haitiană.

— Doamne, murmură, mă faci să-mi pierd capul.

— N-am avut intenţia, se scuză.

— Nu întotdeauna cuvintele exprimă şi gândul. Remarcă ce diferită îi părea faţa din profil, parcă ar fi fost o femeie dintr-un

alt secol, dintr-o lume veche, dispărută de mult. Apoi, îi aminti de Yukio. Sigur, cu Yukio lucrurile erau clare. Ştia că ea este rezultatul unui amestec foarte special de rase, moştenire ascunsă a unei lumi misterioase, căreia el nu-i aparţinea şi despre care nu putea avea decât cunoştinţe superficiale.

Era – o ştia acum – o reacţie pur occidentală, şi care părea, după toate evidenţele, inexplicabilă. Se mira că aici, în Occident, reacţia lui este atât de diferită. Poate trecerea timpului, poate distanţa, făceau s-o vadă pe Yukio aşa cum era cu adevărat pentru ei şi pentru toţi ceilalţi.

Distanţa care îl separa acum de schemele cu semnificaţii multiple şi ritualizante ale vieţii sale din Japonia, îi permitea să discernă greşelile de altădată, să înţeleagă rolul pe care îl avusese în ansamblul lucrurilor.

Justine se mişca la celălalt capăt al sofalei, tot atât de departe de el ca şi cum ar fi fost într-o altă ţară. Şi cu toate acestea îi simţea parfumul.

— E târziu, murmură.

Nu prea aveau sens. Simple cuvinte, îşi spuse, menite să umple golul ce începuse să devină ameninţător pentru ea. Dar această tensiune interioară era unul din lucrurile care îl intrigau cel mai tare la Justine. Da, i se părea foarte frumoasă, dacă ar fi reîntâlnit-o pe o stradă aglomerată din Manhattan s-ar fi întors precis după ea şi poate ar fi urmărit-o prin magazinele elegante – Bendel sau Botticelli – înainte s-o piardă în mulţime. Ce să faci cu o asemenea femeie? Când o urmăreşti până la capăt, eşti invariabil dezamăgit. L-ar fi interesat o oră sau două. Şi apoi? Frumuseţea fizică – învăţase de tânăr – nu ducea nicăieri şi putea fi periculoasă. Mai mult ca orice, avea nevoie să se lupte, cu femeile ca şi cu tot ce-l interesa în viaţă. Simţea că nimic nu are valoare decât prin luptă, chiar şi dragostea. Învăţase asta tot în Japonia, unde femeile sunt considerate flori pe care trebuie să le desfoi, aşa cum depliezi hârtiile de origami, cu infinită precauţie, pentru a descoperi că o dată deschise, ele sunt capabile de o gingăşie extremă, dar şi de violenţă şi viclenie.

Liniştea părea impregnată de vuietul surd, îndepărtat al valurilor. Apoi strigătul ascuţit al unui pescăruş, singuratic şi trist, de parcă ar fi rătăcit drumul.

Se întrebă ce să facă. Şi, înainte de toate, vroia ceva? Simţea crescând în el o frică latentă.

— Ai cunoscut multe femei? îl întrebă ea deodată.

Îşi dădu seama că braţele fetei, imobile ca nişte coloane, începuseră să tremure şi că făcuse un efort ca să ridice capul.

Îl privea fix, gata să-l sfideze, dacă ar fi râs de ea sau practic, să-l insulte.

— Ce întrebare ciudată!

Ea întoarse capul încet şi el văzu lumina caldă a lămpii scăldându-i ochii irizaţi, baza nasului, lunecând de-a lungul pometţilor.

— Nu-mi răspunzi? Surâse.

— Un număr oarecare, de care nu-mi prea amintesc. Foarte puţine au contat pentru mine.

Îl privi fix, atentă la cea mai mică sclipire de ironie Dar nu reuşi să vadă nimic.

— Ce vrei să ştii în realitate, Justine? întrebă el încet. Ţi-e teamă că n-o să-ţi spun?

— Nu. Dădu din cap. Mi-e teamă c-o să-mi spui. Unghiile ei ciupeau franjurile husei, ca degetele unui muzician corzile harfei.

— Vreau şi nu vreau, reluă după un timp. Era gata să spună, zâmbind, că nu e chiar atât de grav, dar înţelese brusc că se înşela. Era într-adevăr foarte grav şi înţelese şi despre ce e vorba. Înconjură sofaua şi se opri lângă ea.

— Nu sunt decât eu, Justine, zise el. Nimeni altcineva. Nu suntem decât noi doi.

— Ştiu.

Nu era adevărat, pronunţase cuvintele ca un copil care nu crede ce spune, dar speră să aibă dreptate.

Simţi nevoia să se îndepărteze, căci realiza că un magnetism din ce în ce mai puternic începe să încline balanţa în favoarea lui. Traversă încăperea şi se opri în faţa ferestrei. Afară, luminile erau aprinse şi, dincolo de verandă şi de zborul trist al fluturilor de noapte, marea se spărgea neîncetat pe plajă. Nisipul era negru ca cărbunele.

— Nu ştiu de ce, îi spuse, dar peisajul îmi reaminteşte de San Francisco.

— Când ai fost acolo? o întrebă, înaintând, pentru a se aşeza pe braţul sofalei.

— Acum doi ani, cred. Am stat 18 luni sau aproape.

— De ce te ai întors?

— Am… rupt-o cu cineva. Am revenit. Întoarcerea fiicei risipitoare în sânul familiei iubitoare!

Păru că se amuză, dar râsul i se stinse pe buze.

— Îţi place San Francisco?

— Da, zise. Îmi place teribil.

— Atunci, de ce ai plecat?

— Trebuia.

Îşi ridică mâna subţire şi o privi, parcă surprinsă că o oprise în această poziţie.

Nu eram aşa, pe atunci. Eram foarte puţin sigură de mine.

Îşi încrucişă mâinile ţinând braţele întinse în jos.

— Eram atât de vulnerabilă. Da, aşa mă simţeam. Incapabilă să rămân acolo singură. Parcă sufla un vânt prin mine. Şi adăugă, de parcă atunci ar fi înţeles, situaţia era stupidă şi eu însămi eram stupidă.

Clătină din cap, nu putea să creadă că ea fusese aceea.

— Am fost acolo de două ori, începu Nicholas. La San Francisco, vreau să spun m-am îndrăgostit de oraş. De imensitatea lui, de frumuseţea lui albă, văzută de pe Mell Valley.

Privi linia subţire, fosforescentă, aproape transparentă care broda talazurile, apoi căderea lor spre mal, aproape, tot mai aproape.

— Coboram des pe plajă să privesc Pacificul. Mă gândeam la valurile astea care se rostogolesc sub ochii mei. Au străbătut jumătate de lume, din Japonia.

Tăcu.

— De ce ai plecat din Japonia? îl întrebă ea. Ce te-a împins să vii aici?

Respiră adânc.

— E dificil să-ţi spun în câteva cuvinte. Bănuiesc că e vorba de o anumită conjunctură, de o acumulare lentă. Ştii, tatăl meu dorea să se întoarcă în America. Iubea Japonia. Luptase pentru ea întotdeauna. Ar fi putut veni aici, dar… nu era karma lui, fără-ndoială. Şi-a regretat.

În depărtare, pe culmea valurilor, spuma mării se dantela argintată.

— Dacă e adevărat că o parte din el trăieşte în mine, atunci el este prezent şi probabil de asta mă simt bine aici.

— Crezi într-adevăr în asemenea lucruri? Viaţă după… Surâse.

— Da, bineînţeles. Nu. Nu pot să-ţi explic exact. Orientul şi occidentul se întâlneau în mine ca două curente tumultoase, şi lupta n-are sfârşit. Părinţii mei trag fiecare coarda de partea lui. Dar sunt în mine. Da.

— Mi se pare atât de ciudat,

— Doar pentru că suntem aici, sub o verandă în West Bay Bridge. Dacă am fi fost în Asia…

Ridică din umeri, considerând explicaţia suficientă.

— Pe urmă am venit aici, ca să-mi dovedesc că sunt un occidental, la fel cum sunt oriental. Mi-am luat diploma de la un Institut superior şi m-am lansat în era atomică. Când am ajuns aici, publicitatea mi s-a părut o alegere logică, şi am avut şansa să găsesc pe cineva care „să mă lumineze”. Pare-se că aveam un temperament, adăugă râzând.

Îşi întoarse faţa spre el. Făcu câţiva paşi şi se opri.

Nici nu se atinseseră.

— Mă vrei? murmură stins. Vrei să facem dragoste?

— Da, răspunse el privind-o fix în ochi, cu pupila atât de dilatată, încât se pierdea în negru. Îşi simţi stomacul strângându-se. Nu era prea sigur de propriile fantasme. Un soi de frică, insinuată în pântec ca într-un abis.

— Şi tu vrei?

Ea nu răspunse. Hipnotizat de ochii ei cu irişii verzi, mai mult îi simţi decât îi văzu mâinile, lucind ca nişte diamante. Le simţi căldura, apoi degetele Justinei îi mângâiară pieptul, umerii, alunecară în jurul muşchilor, ferm şi uşor – un gest ce spunea atât de multe, ca şi cum ea niciodată nu mai fusese astfel, ca şi cum el niciodată nu ar mai fi cunoscut asemenea mângâieri. Şi atât de intens era acest prim contact, încât îşi simţea muşchii picioarelor tremurând.

O luă încet în braţe, era aproape sigur că o auzise suspinând înainte de a-i învălui buzele într-un sărut. Trupul îi era strâns lipit de al lui şi brusc îl inundă căldura contactului cu sânii, pântecul şi coapsele ei. Ardea, sărutându-i gura, gâtul, linia dulce a claviculei… îi desfăcu bluza. Buzele ei se lipiră de ureche.

— Nu aici, nu aici, te rog…

Înălţă braţele şi bluza căzu. Îl lăsă să-şi plimbe degetele pe spate, pe lunga falie adâncită a coloanei, şi tremurând înfiorată când o sărută, sub arcuirea fină a braţelor, înainte ca buzele să i alunece lent spre sâni.

Degetele ei îi desfăceau cureaua de la blugi, în timp ce buzele lui întredeschise se insinuau pe trupul ei, în spirale din ce în ce mai strânse.

— Te rog, te rog nu aici…

Se lăsară să alunece pe covor, în faţa sofalei, excitaţi de tremurul interior al trupurilor, în timp ce ultimele haine zburau în

jurul lor. Mâinile Justinei încercară să scape de urma fina a chilotului de mătase ce o mai îmbrăca, dar el o opri. O ridică în braţe şi culcată jumătate pe sofa, îi desfăcu coapsele, sărută pielea dulce dinspre interior. Justine strângea marginile pernelor, degetele crispate se făcură albe. Simţi limba bărbatului atingând mătasea umedă şi gemu. O sărută prin fina barieră de mătase şi mâinile Justinei plutiră spre faţa lui, mângâindu-i urechile şi părul... Mici ţipete involuntare ţâşneau din gura imens deschisă, pe măsură ce tensiunea creştea, îl trase spre ea. Buzele sălbatice îi cuprinseră gura. În chiar acel moment, mai mult ca orice pe lume, îl vroia în ea, îşi lipi pântecul de el cu un gest brusc şi gemu când Nicholas pătrunse. Tensiunea deveni teribilă, de parcă era dusă spre o a patra dimensiune, contactul deveni paroxistic şi atunci ea îşi contractă muşchii interni, o dată, de două ori, şi îl auzi pierzându-şi respiraţia. Inimile lor parcă-i băteau în-ureche, vru să strige, vino, vino, dar se sufocă, simţind degetul bărbatului, umed, pătrunzând în locul cel mai ascuns, inundată de o plăcere enormă, aproape-şi pierdu cunoştinţa.

Doctorul Vincent Ito agită ceaiul fierbinte de crizanteme, care aburea în ceaşca de ceramică fără toartă. Deranjate, câteva bucăţele din petalele uscate, negre, se desprinseră de fundul ceştii zburând involuntare spre suprafaţă.

Asta îi amintea de cadavrele plutitoare.

Ştia cum urcau la suprafaţă, le urmărea drumul-lent câte o lună sau două – biete fiinţe vii, care se aruncaseră sau fuseseră împinse în East River sau în Hudson – în timpul lungilor luni de iarnă. Imobilizate în adâncuri, conservate de apele reci, curenţii slabi le-au dislocat doar la începutul verii, când apa a prins să se încălzească. La 2—3 grade, bacteriile începeau să se reproducă, provocând putrefacţia ce le purta, mai devreme sau mai târziu, spre suprafaţă. Şi cadavrul plutitor, luni de zile după căderea în apă, îşi făcea în sfârşit apariţia pe masa sa de disecţie, la morgă.

Munca nu-l deranja. Pentru că Vincent Ito era un medic legist adjunct, cadavrele făceau parte din viaţa sa. O parte importantă, fără îndoială. Morga, cu subsolurile ei, cu compartimentele metalice, purtând fiecare mici fişe dactilografiate, cu dalele de gresie, impecabil curăţate, unde erau aşezaţi morţii, era locul unde îşi petrecea cea mai mare parte din viaţă. Nimic vampiresc, corpurile albe, negre, întinse pe brancarde cu rotile, fără sânge,

cu mari tăieturi într-o formă de T pe piept, de la un umăr la altul, şi apoi înspre abdomen, cu pielea rigidă şi feţele impasibile ca somnul inocenţilor. Toate acestea n-aveau nici un efect asupra lui. Interesul şi – da – partea excitantă a medicinii legale, constau pentru Vincent în caracterul enigmatic şi complex al morţii. Nu moartea însăşi, ci ceea ce o provocase. Se considera un detectiv, a cărui muncă printre morţi ajutase nu o dată pe cei vii.

Vincent privi pe fereastră, sorbindu-şi ceaiul încet. Întunericul începea să se risipească. Era ora patru şi douăzeci şi cinci. Se trezea întotdeauna foarte devreme.

Privi străzile goale, luminate, din Manhattan. Auzi departe huruitul camionului gunoaielor urcând cu încetineală panta străzii 10. Mai aproape, undeva, sirena maşinii poliţiei sparse liniştea matinală, izbindu-i auzul, şi se îndepărtă imediat, parcă înghiţită de tenebre.

Nu mai rămânea nimic din noapte decât propriile lui gânduri, mişcându-se în spirale neîntrerupte.

Se simţea prins în cursă.

Probabil karma mea a avut o evoluţie proastă în cursul vieţii precedente, îşi zise. Japonia îi părea inaccesibilă, de parcă ar fi aparţinut altei lumi. N-o mai putea regăsi. Şi în nici un caz cea pe care o părăsise cu 12 ani în urmă. Pentru el, Japonia nu mai exista, nu mai era decât o floare uscată, dar încă îl chema ca o sirenă a mării.

Nicholas se trezi în zori. O fracţiune de secundă avu impresia clară că se găseşte în casa-i veche din apropiere de Tokio – grădina zen, umbrele oblice ale zidurilor, aproape de faţa lui, proiectate de boschetul de bambuşi, veşnic zumzăitor.

Auzi strigătul scurt al unui cuc, apoi zgomotul maşinilor rulând spre oraş, uneori amplificat de acustica aparte a locurilor.

Întoarse capul, încă somnoros, şi văzu o formă feminină lângă el. Yukio. S-a întors deci, gândi. A ştiut întotdeauna că va reveni. Dar aşa, deodată, alături de el, aici…

Se sculă brusc, cu inima bătând. Percepea din ce în ce mai clar prin fereastra deschisă o melopee primitivă, venită de foarte departe, de dincolo de mare, metamorfozată în vuietul valurilor spărgându-se pe plajă. Strigătul pescăruşilor! Şi cu toate astea, cunoştea semnificaţia acestei melopei secrete. Respiră adânc de

câteva ori, Japonia i se lipise de piele ca o plasă, prinzându-l în ochiurile sale.

Ce i-o evocase cu atâta intensitate?

Privi în jur, văzu nasul Justinei, buzele ei dulci şi senzuale întredeschise, singurele părţi din corpul ei neacoperite de cearşaful bleu, alb şi gri, ce se mişca uşor, ca mângâierea valurilor. Părea că doarme în sânul tumultuos al mării.

Ce-o avea femeia asta, se gândi, de mă atrage ca un torent? Se simţi ciudat, parcă în derivă pe talazuri. Şi contemplând arcuirile dulci ale acestui corp fierbinte, înţelese că era aspirat înapoi spre acea Japonie, spre acel trecut, căruia nu mai îndrăznea să-i treacă pragul.

O senzaţie delicioasă, indescriptibilă, îl trezi cu adevărat. Deschise ochii. Văzu şoldurile Justinei lingă obraz, le aspiră mirosul şi simţi buzele ei lipite de gura lui. Limba i se strecură lascivă printre buze şi gemu. Întinse mâna, dar şoldurile se îndepărtară. Îi privi curbura dulce a pântecului, pubisul cu firişoare lucioase, pielea fină şi umedă şi simţi dorinţa descătuşându-se în el, ca o roată a infinitului. De câte ori se apropia de marginea abisului, ea se retrăgea, presându-l cu mâna până ce spasmele se linişteau. Apoi revenea şi jocul reîncepea într-un crescendo fără sfârşit, până-şi simţi picioarele tremurând. Inima îi bătea nebuneşte, în timp ce plăcerea pulsa simultan în tot trupul. Îi simţi sânii alunecându-i sub pântec şi îi prinse în mâini, mângâindu-i şi ciupindu-le sfârcurile.

Fiecare gest era atât de bogat în plăcere, încât îşi simţea trupul tresărind şi vibrând la cea mai mică mişcare. Ea alunecă în jos şi el îşi îngropă sexul între sânii ei strânşi. Îi prinse faţa în crevasa coapselor, deschise larg gura şi juisă prelung, infinit.

Vincent Ito ajunse la biroul morgii – strada 1, colţ cu 30, la opt fără un sfert.

Deschise poarta de sticlă, făcu un semn cu capul agentului de serviciu şi-i dădu bună ziua lui Tommy Albinosu, şoferul lui Nate Graumann. Când intră în sala 134, ştia că mai avea timp exact cât să soarbă o cafea în viteză, înaintea conferinţei de dimineaţă.

O luă la dreapta, traversă un culoar şi intră în biroul imens, plin de lume, al medicului şef. Nate Graumann, directorul Serviciului de medicină legală al municipalităţii din New York, era un colos. Ochii, ca nişte fante, mari şi luminoşi, se iţeau pe jumătate ascunşi în pungile de grăsime ale pometţilor. Nasul lat, îi

fusese spart, probabil în cursul unor încăierări, noaptea, pe străzile din Bronx, unde se născuse şi crescuse.

Părul îi încărunţise, dar mustaţa rămăsese neagră ca smoala. Avea aerul unui adversar de temut, ceea ce şi era, după cum susţineau primarii şi diverşi membri ai comisiei financiare a municipalităţii, care avuseseră de-a face cu el.

— Bună, Vincent, strigă.

— Bună, Nate.

Traversă camera cu paşi mari, până la enorma cafetieră metalică ce se iţea precum palatul dogilor în mijlocul haosului din încăpere. Fără zahăr, fără lapte, gândi trist. În dimineaţa asta am nevoie de cofeină pură.

Când termină şedinţa de lucru, Graumann îl reţinu:

— Rămâi un minut, Vincent.

Doctor Ito se aşeză într-un fotoliu din faţa biroului, plin cu dosare şi hârtii, al lui Graumann.

Erau prieteni, în afara serviciului de la morgă, dar relaţiile dintre ei păreau să se răcească odată cu trecerea anilor.

Când Vincent se angajase, Graumann era deja adjunct, dar toată lumea avea timp din belşug. Şi probabil mai mulţi bani.

De atunci, munca devenise din ce în ce mai grea, mai ales de când criza fiscală se abătuse peste ei ca o avalanşă.

Municipalitatea avea probleme mult mai importante decât cele ale cetăţenilor bătuţi, înjunghiaţi, strangulaţi, înecaţi, asfixiaţi, zdrobiţi sau tăiaţi bucăţi pe străzile oraşului, sau în apele din împrejurimi. Optzeci de mii de persoane mor în fiecare an la New York, se gândi, şi noi moştenim vreo treizeci de mii. Viaţă de rahat.

— La ce lucrezi acum? îl întrebă Graumann.

— Hm, la afacerea Morway, zise Vincent, ridicând sprâncenele, trebuie să depun mărturie în instanţă dintr-un moment în altul, afacerea Prince e aproape terminată, două sau trei fleacuri încă pentru procuror şi cam atât, analiza sângelui o s-o primesc după-amiază. Şi pe urmă, afacerea Marshall.

— Asta ce mai e?

— L-au adus ieri seară. McGabe mi-a zis că e urgent, aşa că m-am apucat imediat de treabă. Înecat în bazinul din Central Park. McGabe crede că i-au ţinut capul în apă. Un oarecare bănuit a şi fost arestat, aşa că McGabe are nevoie să-i dau marfa repede.

Graumann mârâi:

— Ai destulă treabă, nu?

— A, da, până peste cap!

— Aş fi vrut să te duci la Long Island pentru vreo 2 sau 3 zile.

— Cum? Şi să las circul ăsta baltă?

— Dacă nu era ceva serios, nu te-aş fi întrebat.

— Bine, dar cu tot ce am pe cap…

— O să mă ocup personal de dosarele în curs. Pe astea – luă două dosare maronii şi le pocni de birou de câteva ori, ca pentru a le pune filele la loc – o să i le dau lui Michaelson.

— Michaelson e un tâmpit, mârâi Vincent, care simţea că începe să se enerveze.

Graumann îl privi placid.

— Lucrează ca la carte, Vincent. E meticulos şi poţi conta pe el.

— Dar e atât de încet.

— Viteza nu e totul în viaţă, îi aminti Graumann. Spune-i asta lui McGabe! El are nevoie de marfă repede Şi cu afurisiţii de la Parchet, care ne cad pe cap şi încurcă toate…

— Pentru asta sunt plătiţi, Vincent.

— Şi eu ce trebuie să fac la Long Island?

— Paul Deerforth a sunat aseară. Ţi-l mai aminteşti?

— Bine-nţeles. Ne-am văzut anul trecut, la tine într-un week-end. E la West Bay Bridge acum, nu?

— Hm, hm, răspunse Graumann, foindu-se pe scaun. Pare-se că a dat de un bucluc. Face câteodată pe medicul legist pentru cei din comitatul Suffolk.

Coborî ochii, apoi îi ridică deodată, privind-ul ţintă pe Vincent.

— Te-a cerut pe tine, personal.

Exista un uriaş acvariu în camera de zi. Destul de mare, estimă Nicholas, ca să conţină 200 litri de apă. Dar nu avea peşti roşii, ca de obicei. Proprietarii – căci era doar chiriaş pentru o vară – îl rugaseră să aibă grijă de sumedenie de peştişori de mare, ale căror culori strălucitoare electrizau apa împrejur, ca un zbor de păsări cu penaj multicolor, într-un luxuriant decor tropical.

Amuzat, încercă să o privească pe Justine prin această ciudată lupă acvatică. Purta un costum de baie roşu, răscroit mult pe şolduri, care-i punea în evidenţă picioarele lungi, ca un costum de dansatoare. În jurul gâtului avea un prosop alb. Ai fi zis că ieşise dintr-o sală de gimnastică.

Se întoarse spre el.

— Nu sunt ai tăi? îl întrebă.

Terminase să-i hrănească, dar rămăsese în aceeaşi poziţie, aplecat, fascinat de spectacol. Această irealitate relativă era liniştitoare, deşi înclina să o considere o reflectare a propriilor sale fantasme.

— Nu, nu sunt ai mei, îi răspunse, din spatele barierei lichide. Sunt ai proprietarilor mei.

Se sculă, făcu câţiva paşi şi privi pe fereastră.

— Plouă! Şi aveam ceva de făcut în dimineaţa asta. Venind dinspre mare, ploaia se auzea clipocind uşor pe acoperişul plat. Lumina se făcuse cenuşie şi rece, ca marmura.

— Lucrează aici, îi spuse, dacă tot ai materialul cu tine. Ea reveni în salon, frecându-şi mâinile.

— Nu, nu cred. Dacă tot rămân în casă, prefer să lucrez la planşetă.

Îl surprinse; a nu face nimic într-un sens, era la fel de rău cu a face o alegere proastă. Şi nu-i plăceau ezitările.

— Ai adus schiţele cu tine?

— Da, eu… Aruncă o privire spre geanta mare din pânză aşezată într-un colţ, lângă sofa, şi adăugă:

— Bineînţeles, da.

— Aş vrea să le văd.

Se strâmbă, luă o mapă cu desene acoperite cu hârtie albastră şi i-o întinse. Începu să se plimbe prin cameră în timp ce el trecea de la un desen la altul. Din acvariu se auzea murmurul liniştitor al bulelor de aer în drumul lor spre suprafaţa apei în depărtare, vuietul valurilor părea o muzică în surdină.

— Ce sunt astea? îi zise.

Ridică ochii. Ea se afla în picioare, în faţa unor obiecte agăţate unul de altul. Pe o panoplie. Stătea cu mâinile încrucişate la spate, într-un gest neglijent.

Obiectele erau două săbii uşor curbate, fiecare cu teaca ei. Cea de sus avea în jur de 75 centimetri, cealaltă ceva mai mult de 50.

Câteva clipe îi privi linia de umbră a spatelui, comparând-o cu schiţa din mână.

— Sunt săbii vechi de *samurai*, îi zise. Cea mai lungă este *katana*, sabia cu care se ucide, cealaltă este *wakizaslii*.

— La ce foloseau?

— La luptă. Şi pentru *seppuku*, sinuciderea rituală. Cu timpul, numai samuraiul şi-a păstrat dreptul să poarte şi să utilizeze *daisho*, cele două lame.

— Cum de-au ajuns aici? întrebă, cu ochii aţintiţi mereu asupra armelor.

— Sunt ale mele.

Ea întoarse capul şi surâse:

— Vrei să spui că eşti samurai?

— Într-un sens, îi răspunse pe un ton grav.

Se ridică şi se apropie de ea, gândindu-se la cele 3 ore de antrenament pe care trebuia să le facă zilnic.

— Pot s-o văd pe cea lungă? îl întrebă.

El întinse mâna spre panoplie şi scoase cu un gest plin de grijă *katana*.

— N-ar trebui, spuse, cu stânga, ţinea teaca, iar degetele mâinii drepte strângeau garda lungă a săbiei.

— De ce?

Trase puţin, scoţând câţiva centimetri de lamă strălucitoare.

— Pentru că sabia se scoate numai pentru luptă. Este sacră. Se oferea la ceremonia de trecere la vârsta bărbăţiei, este botezată cu numele samuraiului şi devine astfel parte din inima şi sufletul său. Aceasta este o *dai-katana*, mai lungă ca sabia obişnuită. Nu o atinge! strigă, şi ea îşi retrase degetul înspăimântată. Ţi-ar fi tăiat degetul!

Văzu, reflectată pe lamă, faţa fetei, cu ochii măriţi şi buzele întredeschise. Îi simţi respiraţia aproape.

— Mai lasă-mă să o privesc, zise, îndepărtându-şi o buclă de păr ce i se rătăcise pe faţă. E frumoasă. Are nume?

— Da, răspunse, gândindu-se la Ceang şi la *Itami Iss-liogai*. Adică „pentru toată viaţa”.

— Tu i l-ai pus?

— Nu, tatăl meu.

— Îmi place. I se potriveşte. N-aş putea să-ţi spun de ce.

— Există multă magie într-o lamă forjată de un japonez, îi spuse, introducând dai-katana în teacă. Sabia asta are aproape 200 de ani, dar a fost lucrată excepţional, n-a îmbătrânit nici cu un an. Este lama cea mai fină pe care lumea a cunoscut-o şi o va cunoaşte vreodată, adăugă, aşezând arma la loc.

Telefonul sună, şi se îndreptă spre el.

— Nick, eu sunt, Vincent.

— Ei, ce mai faci?

— Foarte bine. Fă-ţi idee că sunt în drum spre cuibuşorul tău din pădure sau de pe plajă, nu-mi mai amintesc.

— Long Island?

— Mai aproape, bătrâne. West Bay Bridge.

— Dar e formidabil! De când nu te-am mai văzut!

— Din martie, dacă eşti curios. Ascultă, am să locuiesc la doctorul Deerforth, dacă îl cunoşti.

— Nici vorbă. Ai să stai aici, la mine, pe plajă. Am loc să şi vând. Poţi să mergi în oraş înot.

— Îmi pare rău, dar nu sunt în vacanţă, Şi până nu aflu despre ce e vorba, prefer să stau la doctor.

— Ce mai face Nate?

— Ca de obicei sau aproape! Avem grozav de lucru, ştii. Nicholas privi spre Justine care frunzărea desenele, cu o mână în păr. Se aplecă pe deasupra sofalei, luă un creion din geantă şi începu să deseneze.

— Nu eşti singur? întrebă Vincent.

— Nu.

— Văd. Am să ajung pe seară. Izbucni în râs, vocea deveni deodată mai subţire. Trebuie să fie o istorie blestemată, altfel Graumann nu-mi dădea maşina şi pe Tommy. Tot ce-mi rămâne de făcut este să mă aşez în spate şi să sforăi. Săracul de mine, adăugă cu un oftat. Acum doi, trei ani înainte de criza asta, mi-aş fi făcut intrarea cu un Lincoln. Acum o să mă mulţumesc cu un Plymouth, un găinaţ de gâscă, ce mai. Nicholas începu să râdă.

— Sună-mă cum soseşti. Vii încoace să bem un pahar.

— De acord. Salut.

Închise telefonul şi se aşează lângă Justine. Privea liniile pe care le desenase, dar gândurile îi zburau departe.

— Acum încep să înţeleg de ce m-aţi chemat, zise Vincent.

— Cunoaşteţi otrava asta? întrebă doctorul Deerforth. Vincent se frecă la ochi, îl supăra lumina fluorescentă. Ridică mâna şi îşi apropie faţa de hârtia pe care o citea.

— Sincer, nu ştiu ce să spun.

— Omul ăsta n-a murit înecat.

— O, asta fără îndoială, se strâmbă Vincent, dând din cap. Oricare ar fi cauza morţii, asfixiere nu e.

— Cum puteţi vedea, urmă doctorul Deerforth, întinzându-i filele din clasor, în buletinul medical nu există nici o urmă de

criză cardiacă sau probleme vasculare. Şi nici antecedente în familie. Rasă caucaziană, sex masculin, 36 de ani şi o sănătate de fier. Poate nu în cea mai bună formă, dar…

— Şi moare subit de un infarct de miocard, termină fraza Vincent. Criză cardiacă.

— E provocată de această substanţă, sunt convins, replică Deerforth, aplecându-se în faţă, cu degetul îndreptat spre formular.

— Aţi folosit ordinatorul?

— Nu uitaţi că pentru toată lumea este vorba de „un deces accidental prin înec”, în tot cazul până la noi ordine, şi, oricum, mă îndoiesc că ne-ar fi fost de folos.

— De ce aţi întârziat atât de mult raportul către Biroul de medicină legală al comitetului? întrebă Vincent, închizând clasorul cu un pocnet surd, înainte să i-l dea doctorului Deerforth.

— Nu v-am spus? Avem ceva necazuri cu familia tipului. Luă clasorul sub braţ, îl conduse pe Vincent spre Ieşirea din laborator, apoi stinse luminile. Cele 20 de minute înapoi spre West Bay Bridge îi părură îngrozitor de lungi.

Justine se cuibărise în colţul divanului, cu genunchii ridicaţi şi braţele strânse în jurul lor. Schiţele erau etalate pe măsuţa joasă din faţă. De partea cealaltă geamurile erau pline de perle lichide, cu toate că ploaia se transformase într-o ceaţă groasă.

— Vorbeşte-mi de Japonia, îi zise brusc, apropiindu-şi faţa de a lui Nicholas.

Privirea îi strălucea, întrebătoare:

— Am plecat de mult.

— Dar cu ce seamănă?

— E deosebită.

— Vrei să spui, limba?

— Oh, bineînţeles, limba face parte dintre deosebiri. Dar este ceva fundamental. Când mergi în Franţa sau Spania, trebuie să vorbeşti altă limbă, dar procesul gândirii e acelaşi. Cu Japonia e altfel. Japonezii îi surprind pe majoritatea occidentalilor şi îi înfricoşează. Destul de ciudat.

— Nu prea, observă ea. Oamenilor le este frică de ce nu înţeleg.

— Şi pe urmă, spuse el, sunt cei care înţeleg. Tatăl meu făcea parte dintre aceştia, iubea Orientul.

— Ca tine?

— Da, spuse el, ca mine.

— Atunci, de ce ai plecat?

O privi. Întunericul se lăsa încet. Afară, lumea devenise albastră şi el se întreba prin ce intuiţie aparte, fetişcana asta putea să pună întrebări atât de grele, când el încerca să rămână atât de vag în răspunsuri. Se aşezase aproape de acvariu, lângă vibratorul de aer. Lumina se făcuse gălbuie, ca o cremă de vanilie.

— Nu mai doream să trăiesc în Japonia, zise Şi această afirmaţie simplă reflecta, pe de o parte adevărul, iar pe de altă parte insuficienţa deplorabilă a cuvintelor. Dar ce cuvinte ar fi putut exprima ce simţise atunci?

— Deci ai venit aici şi te ai lansat în publicitate? El înălţă capul.

— Da Exact. Asta e.

— Şi ţi-ai părăsit familia?

— Eu n-am familie.

Cuvintele ţâşniră reci şi dure, la fel de ucigătoare ca nişte gloanţe.

Ea se dădu înapoi.

— Mă faci să-mi fie ruşine că m-am certat cu soră-mea, îi zise. Întorcându-şi faţa şi încercând să-şi ascundă stânjeneala.

— O urăşti?

Ea dădu din cap.

— Eşti crud când vorbeşti aşa.

— Adevărat? adăugă el sincer surprins. Nu credeam. Atunci ţi-e indiferentă? E mai bine aşa, nu?

— Nu. Nu mi-e indiferentă. Este soră-mea. Eu... eu nu cred că mă poţi înţelege. Sfârşi, înghiţind greu. Înţelese că avusese intenţia să spună altceva, dar se răzgândise, în ultimul moment.

— De ce nu vorbeşti niciodată de tatăl tău? Odată ai spus ceva despre trecutul lui. E mort?

Văzu în ochii ei o lucire stranie, un soi de opacitate strălucitoare, ca şi cum ar fi fixat o flacără.

— Da, zise. Mort, atât cât poate fi cineva mort.

Părăsi divanul, se apropie de acvariu şi privi apa cu intensitate, de parcă ar fi vrut să măsoare cât ar trebui să se

micşoreze pentru a plonja în apa sărată şi a se pierde în mulţimea mişcătoare a peştilor.

— Oricum, asta nu schimbă nimic între noi. Eu nu sânt „fata lui tata”. Nici nu prea cred în prostia asta.

Tonul vocii exprima contrariul şi Nicholas se întrebă ce putuse să-i facă acest tată pentru a-l urî într-atât.

— Vorbeşte-mi de sora ta. Sunt curios. Eu n-am fraţi, sunt singur.

Ea plecă de lângă acvariu. Reflexele apei îi alunecau pe faţă. Părea o creatură marină exotică, atrasă de agitaţia mişcărilor unui înotător. Şi-o imagina pe fundul mării, între alge arborescente asemănătoare bambusului, legănate de briza curenţilor din adânc. Şi-o imagina vorbind fără voce, prin vibraţii schimbate ca mingiile de tenis.

— Gelda.

Vocea ei căpătase o sonoritate stranie, pe care nu reuşea să şi-o stăpânească.

— Soră mai mare. Respiră adânc. Ai avut noroc că ai fost singur la părinţi. Sunt lucruri pe care nu trebuie să le împarţi cu nimeni, lucruri pe care e mai bine să le laşi aşa cum sunt.

Învelită în nisipul de pe fundul mării? se întrebă. De ce să-i reproşeze că nu vroia să i se confeseze? Era iraţional, şi cu toate astea, reticenţa încăpăţânată a fetei îl rănea. Deodată simţi nevoia devorantă de a-şi împărtăşi secretele, umilinţele, divagaţiile puerile, ura, dragostea, frica şi ruşinea. Misterul Justinei îl atrăgea, ca pe un înotător adâncurile albastre ale mării, tot mai jos, către nisipul fin al acelei plaje de sub ape.

Dar Nicholas ştia. Cel puţin o parte din el era perfect conştientă de existenţa acelei plaje fără sfârşit, populată de monştri, şi se înfioră la gândul de a înfrunta din nou măştile hidoase, căci le întâlnise deja, odată în viaţă, şi-i fusese aproape fatal.

Ieşiră afară din casă, în noaptea de vară. Norii se îndepărtaseră în derivă spre vest, cerul era senin. Stelele sclipeau ca paietele pe catifea şi lor li se părea că sunt acoperiţi de o năframă ţesută anume pentru clipa aceea infinită.

Se plimbau de-a lungul plajei, prin nisipul umed, pe bordura apei, foarte departe, căci marea era în reflux.

Valurile se spărgeau în ondulaţii line, vag fosforescente, evocând un alt univers, văzut parcă prin capătul inversat al unui telescop. Aici pe plajă erau singuri. Un punct portocaliu de jăratic

fumegând, amintea de un foc de tabără în panta unei dune, foarte departe în noapte.

— Ţi-e frică de mine? îi zise, şi-şi auzi propria voce, uşoară ca un voal de ceaţă.

— Nu, îi răspunse, înfundând mâinile în buzunarele blugilor. Mi-e frică, atâta tot. O port în mine de mai bine de un an şi jumătate. O frică cu mii de feţe şi imposibil de alungat.

— Tuturor ne e frică de un lucru sau altul.

— Te rog, Nick, termină cu tonul ăsta protector. Nu despre asta e vorba.

— Pentru că sunt bărbat?

— Pentru că eşti tu.

Privirea i se fixă departe de el, departe de violenţa lui fizică, îşi frecă braţele goale, şi el avu impresia că tremura. Se aplecă. Ridică o sanda împotmolită în nisip. O scutură şi simţi moliciunea pe piele. Timpul îi tocise toate asperităţile, timpul îi schimbase forma, dar esenţa, culoarea gălbuie, striurile, imperfecţiunile structurii, densitatea şi duritatea, toate rămăseseră Inatacabile.

O apucă şi o azvârli departe în mare. Apăru o secundă în apă fără zgomot, apoi dispăru din vedere, ca şi cum n-ar fi existat, dar Nicholas îi simţea încă greutatea în podul palmei, acolo unde o ţinuse câteva clipe.

— Ce simplu ar fi totul, îi zise, dacă am putea să trecem prin viaţă fără trecut. N-ar mai exista zile negre.

Ea îl privi în tăcere şi doar o uşoară zvâcnire a gâtului dovedea că-l auzise.

— Dar nu se poate. Memoria omenească dăinuie. Şi în fond, ceea ce ne apropie, ceea ce provoacă acel declic atât de specific de la prima vedere, ca un semn, foarte slab, dar imposibil de confundat – este recunoaşterea. Ne recunoaştem. Poate o apropiere de spirit. O aură, ce poartă multe nume. Ea există invizibilă, dar imuabilă. Se întrerupse. Ai simţit-o când ne-am întâlnit? o întrebă.

— Am simţit… ceva…

Cu vârful degetului mângâie mâna lui Nicholas.

— O flacără ţâşneşte întotdeauna dintr-o scânteie, îi zise. Lăsă ochii în jos spre picioare, spre nisipul umed, negru şi spre apa ce-l acoperea.

— Mie frică să am încredere în tine, adăugă. Ridică brusc capul, de parcă ar fi luat o hotărâre şi era decisă să şi o ţină.

— Bărbaţii pe care i-am cunoscut, au fost toţi nişte bestii şi… până la urmă, eu am fost aceea care i-am ales.

— Aş vrea să nu mă consideri aşa.

— Dar tu eşti altfel, Nick. O simt. Îşi îndepărtă faţa.

— N-aş mai putea reîncepe, reluă. E imposibil. Viaţa nu e un film în care totul se aranjează până la urmă.

— Nu se poate şti niciodată. Ea nu-l luă în seamă şi continuă:

— Suntem educaţi într-un spirit romantic, încât ajungem implacabil în derivă. Iubire la prima vedere şi căsătorie pe viaţă. Cam asta ni se spune în filme, la televizor, chiar şi în publicitate… Am devenit cu toţii nişte bebeluşi electronici. Dar apoi trebuie să o lăsăm mai moale. Avem de-a face cu noi şi eu. Da, şi ce te faci când noi nu merge, şi eu implică o mare însingurare?

— Continuăm să căutăm, bănuiesc. Viaţa nu este decât căutare, la urma urmei O lungă goană după ceea ce dorim mai mult: dragoste, bani, glorie, toate astea. Ceea ce diferă de la un individ la altul, este gradul de importanţă acordat acestei scări de valori.

— Eu nu, răspunse cu o voce încărcată de amărăciune. Eu nu mai ştiu ce vreau.

— Şi la San Francisco, ce vroiai?

Nu-i mai desluşea decât conturul corpului, o siluetă de abanos în umbra ascunsă, sub lumina stelelor.

Când îi răspunse, vocea îi era un murmur, un firicel de apă îngheţată, şi el simţi un fior străbătându-i trupul.

— Aş vrea să mă domine cineva, zise.

— Nu-mi vine să cred că ţi-am mărturisit aşa ceva.

Erau întinşi goi sub cearşafuri, în patul lui Nicholas. Razele lunii cădeau spre fereastră, după ce atinseseră mareea ca un pod inefabil deasupra unui pământ imaginar.

— Pentru ce? o întrebă.

— Pentru că mi-e ruşine. Mi-e ruşine că am simţit dorinţa asta într-o zi. Niciodată nu voi mai fi astfel. Refuz.

— A vrea să fii dominată, e atât de teribil?

— Felul în care am dorit-o. Era… era contra naturii.

— Ce vrei să spui?

Ea se întoarse şi el simţi apăsarea caldă a sânilor ei pe piele.

— N-am chef să mai vorbesc despre asta. Uită ce ţi-am zis.

Îşi puse mâinile pe braţele Justinei, o întoarse cu faţa în sus şi o privi în ochi.

— Să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna. Eu sunt eu Şi nu… cum se numea tipul din San Francisco?

— Chris.

— Eu nu sunt Chris şi nici ceilalţi bărbaţi din viaţa ta. Şi apoi, pândindu-i privirea… Pricepi ce-ţi spun? reluă el. Dacă ţi-e teamă că se vor petrece aceleaşi lucruri, o să-mi transferi în mod cert trăsăturile lui Chris, sau ale altuia. Toţi avem spaimele noastre şi uneori acţionăm inconştient. Dar în momentul ăsta nu trebuie, n-ai dreptul. Şi dacă te laşi, dacă acum nu încerci să evadezi o dată pentru totdeauna, n-ai să mai reuşeşti niciodată. Toţi bărbaţii pe care-i vei întâlni vor fi Chris într-un fel sau altul şi n-o să te eliberezi niciodată de spaimă.

Ea se îndepărtă.

— Lasă-mă, n-ai dreptul să-mi ţii predici. Cine te crezi? Ţi-am spus o nimica toată, şi imediat îţi închipui că mă cunoşti. Se sculă din pat.

— Ce ştii tu despre mine? strigă. Pe dracu. N-ai să mă cunoşti niciodată. De altfel, cine te ascultă?

O urmări cu privirea. O clipă mai târziu uşa de la baie se trânti cu zgomot.

Se sculă şi-şi lăsă picioarele să atârne pe marginea patului. Nevoia de a fuma era atât de violentă, încât trebui să-şi abată atenţia spre altceva. Îşi trecu mâinile prin păr, privind marea fără s-o vadă. În clipa acea simţi cum Japonia îi inundă întreaga fiinţă. Era un mesaj, o ştia. Dar spaima trecutului de care încerca să scape era atât de puternică, încât mesajul îşi găsea greu drum spre lumină. Se sculă.

— Justine, chemă.

Uşa sălii de baie se dădu la perete şi Justine apăru în blugi şi bluză. Ochii, ca nişte puncte dure şi strălucitoare, scăpărau scântei.

— Eu plec, spuse printre dinţi.

— Deja?

Toată această melodramă afectată îl amuza. Nici o secundă nu crezu că va pleca.

— Bestie! Eşti ca toţi ceilalţi! Se îndreptă spre vestibul. O apucă de braţ silind-o să se întoarcă.

— Unde pleci?

— Oriunde, strigă. Departe de aici, departe de tine. Murdăriile…

— Nu fii idioată, Justine.

Mâna liberă ţâşni, şi ea îl plesni peste faţă.

— Să nu-mi vorbeşti aşa, să nu-mi vorbeşti. Răguşise, vocea îi devenise surdă, faţa nu mai era a ei, era o mască.

Fără să se gândească, o lovi suficient de tare ca să cadă înapoi lovindu-se de pat.

Îşi simţi inima rupându-i-se de milă. Îi murmură numele şi ea i se cuibări în braţe, cu buzele lipite de gâtul lui. Lacrimi fierbinţi i se lipiră de piele. O luă în braţe şi o aşeză pe patul desfăcut. Apoi făcură dragoste violent, îndelung.

Se lipi de el cu picioarele înlănţuite.

— N-o să se mai întâmple niciodată, îi spuse cu voce gravă.

— Niciodată, murmură ea ca un ecou.

Auzi telefonul prin somn. Se trezi cu greu, simţind muşchii stomacului zbătându-se. Alături de el, Justine se mişcă. Se întoarse şi apucă aparatul.

— Alo?

Vocea părea înfundată. Justine îi puse mâna pe piept. Până şi unghiile erau fierbinţi.

— Salut Sunt Vincent. O clipă de tăcere. Ia spune, te deranjez?

— Ei bine, nu.

— Dezolat, bătrâne.

Nu mai auzi decât zgomotul surd al liniei telefonice dar se trezi pe de-a întregul. Vincent Ito era prea japonez ca să-şi impună prezenţa, dar n-ar fi telefonat la o oră atât de matinală fără un motiv serios. Acum el era acela ce trebuia să insiste,Dacă ar fi zis „mai târziu”. Vincent ar fi închis telefonul fără să insiste. Justine i se lipi de umăr. Faţa i se mută în umbră şi tenebrele părură să se stingă în curbele trupului ei.

— Ce este Vincent? zise. Ţi s-a întâmplat ceva?

— Exact.

— Despre ce e vorba?

— Ai auzit de cadavrul scos din apă acum două zile?

— Da. Simţi un nod în gât. Ei, şi?

— Din cauza lui sunt aici. Vincent păru jenat. Sunt la morga din Hauppange, reluă. Ştii unde e?

— Ştiu cum se ajunge la Hauppange, răspunse Nicholas sec. Asta voiai, nu?

— Exact ce-ţi închipui, Nick. Simţi cum i se opreşte respiraţia.

— Sfinte Dumnezeule, dar ce se petrece? Ce-i cu toate misterele astea?

— Ar fi bine să vezi cu ochii tăi ce am găsit, răspunse Vincent cu voce slabă. Nu vreau... nu vreau să te influenţez nici într-un sens, nici în altul. De asta nu-ţi spun mai multe la telefon.

— Te înşeli, bătrâne... Şapte şi un sfert. În patru minute sânt gata. De acord?

— Perfect, răspunse Vincent. Te aştept afară să-ţi arăt drumul. O clipă de tăcere. Îmi pare rău.

Închise telefonul şi îşi dădu seama că palmele îi sânt ude de sudoare.

Nicholas privi din nou bucăţica de metal aşezată pe lemnăria microscopului, un fragment minuscul, pe care doctorul Deerforth îl scosese din sternul cadavrului.

— Iată indicaţiile spectrografului, zise Vincent, întinzându-i câteva foi de hârtie pe masa de zinc. Noi le-am verificat de trei ori, ca să fim siguri.

Nicholas îşi mută ochiul de la microscop, luă foile şi le parcurse cifrele cu privirea. Încă se mai îndoia. Părea incredibil

— Acest metal, începu prudent, este fabricat dintr-un anume tip de fier magnetic şi din nisip feruginos. În general, sunt 20 de straturi suprapuse Bineînţeles, mărimea fragmentului nu-mi permite să precizez.

Vincent, care nu-l slăbea din ochi, respiră adânc, înainte de a vorbi.

— Nu e fabricat aici.

— Nu, răspunse Nicholas. A fost fabricat în Japonia.

— Ştii ce înseamnă? întrebă Vincent. Se aşeză pentru a-l include pe doctorul Deerforth în discuţie.

— Cu ce poate deduce dintr-un detaliu ca acesta? întrebă Nicholas.

Vincent luă clasorul de pe masă şi i-l întinse lui Nicholas.

— Aruncă o privire la pagina 3.

Nicholas deschise dosarul şi întoarse foile. Rămase nemişcat, dar simţi cum sângele îi aleargă mai repede în vine. Inima îi bătea cu putere. Îşi aminti de plaja din adâncuri. Ridică ochii.

— Cine a făcut analiza chimică?

— Eu, răspunse doctorul Deerforth. Nici o eroare. Am luptat în Filipine în război. Nu-i prima oară când am de-a face cu substanţa asta.

— Ştiţi ce e? întrebă Nicholas.

— Pot să-mi închipui, fără să greşesc prea mult. O otravă afectând sistemul cardio-vascular.

— Este *doku*, zise Nicholas. O otravă extrem de puternică, distilată din pistiluri de crizanteme. Tehnica fabricaţiei este, ca să zic aşa, necunoscută dincolo de graniţele Japoniei. Şi chiar şi acolo, foarte puţini ştiu s-o pregătească. Se crede că-i de origine chineză.

— Ştim şi cum a fost administrată otrava, zise Vincent.

— Ce vrei să spui? zise doctorul Deerforth.

— Vrea să spună, răspunse Nicholas rar, că omul a fost omorât de un *shaken* – stea aruncătoare – element al *shuriken* – ansamblul lamelor mici – îmbibată cu *doku*.

— Ceea ce înseamnă că ştim cine a ucis, adăugă Vincent. Nicholas confirmă.

— Şi nu este decât un singur om capabil de asta. Un ninja.

Pentru mai multă siguranţă, doctorul Deerforth îi zori să părăsească morga şi să ia cu ei toate probele şi rezultatele analizelor.

Cum nici unul nu mâncase, se opriră, la întoarcerea spre West Bay Bridge, într-un bistrou, imediat la ieşirea de pe drumul naţional, unde se servea mâncare portugheză.

Comandară cafea tare, sardele la grătar şi moluşte în sos de vin, pe care le mâncară privind trecerea maşinilor pe autostradă. Nimeni nu părea să aibă chef de vorbă. Cineva trebuia să se decidă. Vincent începu:

— Cine e noua ta prietenă Nick?

— Hm!

Nicholas se întoarse spre fereastră şi surâse.

— Se numeşte Justine Tobin şi locuieşte aproape de mine, pe plajă, spuse.

— Dune Road? întrebă doctorul, şi cum Nicholas confirmă, adăugă:

— O ştiu. Frumoasă fată. Numai că n-o cheamă Tobin, ci Tomkin.

Iartă-mă doc, răspunse Nicholas, o confunzi. Pe Justine a mea o cheamă Tobin.

— Păr negru, ochi verzi cam un metru şaptezeci.

— Da.

— Se numeşte Justine Tomkin, Nick. Oricum, ăsta e numele cu care sa născut. Tomkin, precum Compania Petroleum Tomkin.

— Ăla?!

— Da, e tatăl ei.

Toată lumea îl cunoştea pe Raphael Tomkin. Compania Petroleum Tomkin era o multinaţională şi, după părerea tuturor, cea mai rentabilă. Raphael Tomkin valora – unde citise asta? în Newsweek, probabil – o bagatelă de 100 milioane dolari, ultima oară când cineva mai putuse face socoteala la nivelul ăsta stratosferic, nici nu mai era nevoie să te oboseşti să contabilizezi.

— Nu pare să ţină grozav la el, zise Nicholas.

Deerforth chicoti.

— Ei, cum zici. Nu vrea să-i fie datoare cu nimic. Nicholas îşi aduse aminte de vorbele fetei „mort, atât cât poate fi cineva mort”. Acum înţelegea ironia cuvintelor. Îl contraria felul în care aflase adevărul.

— Acum, ce puteţi să-mi spuneţi despre ninja, întrebă doctorul Deerforth, înghiţind o moluscă.

Afară, un Ford alb se opri în faţa restaurantului. Un tip masiv coborî, îndreptându-se spre ei. Avea o faţă lată, pe care trona un nas borcănat.

— Sper că nu vă deranjează, zise doctorul Deerforth, dar i-am telefonat lui Ray Florum, înainte de a pleca. Este şeful poliţiei rurale din West Bay Bridge. Cred că are dreptul să ştie ce se petrece. De acord?

Vincent făcu un gest afirmativ.

— Nick? întrebă doctorul Deerforth.

— În regulă, doc, răspunse Nicholas, încercând să pară calm. M-ai luat pe nepregătite cu Justine. Nu m-aşteptam să fie cine e... Făcu un gest cu mâna, în loc să termine fraza.

Uşa se deschise şi Florum intră în salon. Doctorul Deerforth îl prezentă şi se aşezară. Îl puseră la curent.

— În sens literal, ninja înseamnă „hoţeşte”. Florum îşi turnă cafea şi Nicholas continuă:

— În afara Japoniei nu se ştie aproape nimic despre ninjutsu, arta ninja. Şi chiar în Japonia există puţină documentaţie. În primul rând, pentru că este o organizaţie cu caracter secret şi foarte bine păzită – dacă nu te naşti într-o familie ninja, poţi să renunţi la ideea de a deveni cândva. Ştiţi, cred că societatea japoneză a fost dintotdeauna foarte riguros compartimentată. Există o ordine socială foarte strictă. Nimeni nu are voie să-şi schimbe locul în viaţă. Poziţia pe care fiecare o ocupă, face parte

din karma lui, cu toate consecinţele religioase şi sociale pe care le presupune.

Samuraii, de exemplu, războinicii din Japonia feudală, erau nobili din casta bushi. Nimeni din altă castă n-avea dreptul să devină samurai şi să poarte două săbii. Ninja sunt născuţi la polul opus al societăţii, în sânul castei *hainin*. Nivelul lor este atât de jos, că s-ar putea traduce prin „subuman”. Ei erau deci la antipodul *bushii*-lor aristocraţi. Când războaiele clanurilor au devenit foarte frecvente în Japonia, samuraii au fost adesea obligaţi să facă apel la competenţele specifice ale ninja, căci samuraii erau legaţi prin codul *bushido* care le interzicea săvârşirea unor fapte. Clanurile rivale angajau ninja pentru a incendia, asasina, spiona. În general aria de terorism, pe care onoarea samurailor le interzicea.

Prima dată când sunt atestaţi istoric, este cam prin secolul VI. Prinţul Shokotec îi folosea ca spioni. Au avut un asemenea succes, încât în perioadele Heian şi Kamakimi numărul lor a crescut spectaculos. Sau concentrat în sud la Kyoto, de exemplu, ei erau stăpâni de cum se lăsa noaptea. Ultima lor intervenţie, ca factori determinanţi în istoria Japoniei, a fost în anul 1637, în războiul Shimhara. Au fost folosiţi pentru a înăbuşi rebeliunea creştinilor din insula Kyusu. Mai ştiu că au fost foarte activi în şogunatul Tokugawa.

— În ce constă „arta” lor? Nările doctorului Deerforth respirau parcă esenţele tari ale junglei din Filipine.

— Oh, este foarte vastă. Ninja au învăţat arta deghizării, a camuflajului, codurile secrete ale limbii mute, ştiu să fabrice bombe, ecrane de fum... într-un cuvânt, ninja ar putea fi consideraţi prestidigitatori în arta războiului.

Dar fiecare ryu – respectiv şcoală, şi în cazul ninja fiecare clan – se specializează într-o formă aparte de luptă, de spionaj, de tehnică, încât se poate spune, după metoda utilizată, din ce ryu face parte cutare sau cutare asasin. De exemplu *ryu Fodo* era cunoscut că lucra cu tot felul de lame subţiri, ascunse, *Gyokku* erau experţi în folosirea degetului mare şi a indexului pe centrii nervoşi ai corpului, în lupta cu mâna goală, *koto* ştiau să rupă oasele, alţii hipnotizau, şi aşa mai departe. *Ninja* erau foarte des *vogen* - foarte pricepuţi chimişti.

Liniştea se prelungea. Vincent făcu un gest.

— Nick, cred că trebuie să spui tot.

Nicholas nu răspunse.

— Ce mai e de povestit? zise Florum. Nicholas respiră adânc.

— Arta *ninjutsu* este foarte veche, zise el, în sfârşit, atât de veche că nimeni nu i mai cunoaşte originea. Se crede că s-a născut în China. Ştiţi, japonezii au împrumutat multe lucruri din cultura chineză de-a lungul secolelor... Există un element superstiţios în toată povestea asta Aş zice chiar de magie.

— Magie? repetă doc Deerforth. Chiar vrei să ne faci să credem...

— În istoria Japoniei, zise Nicholas, uneori e greu să deosebeşti adevărul de legendă. Nu încerc să fac melodramă, dar aşa stau lucrurile acolo. Şi se atribuie clanurilor ninja unei forme oarecare de magie.

— Poveşti să adormi dea-n picioarele, zise Florum. Din astea găseşti peste tot.

— Da, posibil.

— Şi otrava pe care aţi descoperit-o...

— Este o otravă ninja. Absolut inofensivă dacă o înghiţi. O metodă „clasică" de a o administra, constă în a prepara un sirop care se usucă repede, cu care să ungi un shaken...

— Ce vrea să zică asta? întrebă Florum.

— O parte din arsenalul armelor silenţioase, uşor de ascuns, ale ninja, shuriken cu arme mici, shaken este un obiect de metal în formă de stea. Lansat de ninja, poate fi mortal, iar dacă este şi acoperit de otravă, o asemenea armă nici n-are nevoie să atingă un centru vital, pentru ca victima să-şi piardă viaţa.

— Deci voi vreţi să cred că cadavrul ăla a fost omorât de un ninja. Sfinte Dumnezeule! Păi bine, Linnear, n-ai zis că acum 100 de ani au dispărut? ricană Florum.

— Nu, corectă Nicholas. Eu am zis doar că a fost ultima dată când au fost utilizaţi într-o împrejurare hotărâtoare. Multe lucruri sau schimbat din secolul XVII şi din *şogunatul* Tokugawa. Din multe puncte de vedere, ţara nu mai e ce a fost cândva Dar a rămas tradiţia, pe care nici oamenii şi nici timpul nu o pot face să dispară.

— Nu se poate, trebuie să fie altceva. Ce să caute un ninja în West Bay Bridge?

— Mi-e teamă că nu ştiu să vă răspund – zise Nicholas. Dar sunt sigur de un lucru. Este pe aici un ninja. Şi nu există pe lume duşman mai teribil şi mai viclean. Trebuie să luaţi măsuri excepţionale. Armele moderne – puşti, grenade, gaze lacrimogene – nu vă pot fi de folos, fiindcă le cunoaşte la

perfecţie şi nu-i cu putinţă să fie oprit să distrugă ceea ce are de gând să distrugă, iar apoi să dispară fără a fi văzut.

— Ei bine, a şi făcut-o, zise Florum, sculându-se. Mulţumesc pentru lămuriri. Le întinse mâna. Încântat că v-am cunoscut. Dădu din cap şi plecă.

Când auzi bătând în poartă, simţi cum inima i se dilată. Lăsă pensula, îşi şterse mâinile cu o cârpă şi se îndepărtă de planşetă. Găsise lumina perfectă. Prefera lumina zilei, luminii neonului, deşi asocierea lămpilor clasice cu cele fluorescente îi oferea o aproximaţie convenabilă a luminii naturale. Îl pofti în casă.

— Te-au chemat în legătură cu cadavrul, nu-i aşa?

El traversă încăperea şi se întinse pe divan, cu mâinile încrucişate sub cap.

— Care cadavru?

— Ştii foarte bine. Cel pescuit pe plajă în ziua când ne-am cunoscut.

— Da, ăla.

Îl găsi obosit, cu faţa trasă.

— De ce te-au chemat tocmai pe tine? Ridică ochii spre ea.

— S-au gândit că pot să-i ajut să descopere de ce a murit tipul…

— Vrei să spui că nu s-a înecat? Dar ce puteai tu…

— Justine, de ce mi-ai ascuns că tatăl tău este Raphael Tomkin?

Mâinile pe care le ţinea în faţă căzură brusc.

— Şi de ce ar fi trebuit să-ţi spun?

— Crezi că vreau banii tăi…?

— Nu fii caraghios. Încercă să râdă, dar nu reuşi. Eu n-am bani, zise.

— Ştii ce vreau să spun.

— Numele tatălui meu schimbă ceva?

— Nu. De fapt, nu. Ceea ce mă interesează este de ce ai hotărât să-ţi schimbi numele.

— Nu te priveşte.

Se sculă, îndreptându-se spre planşetă. Privi ce desenase.

— Nu e rău, zise. Îmi place.

Trecu în bucătărie şi deschise frigiderul.

— Acest om a fost ucis, îi spuse peste umăr, de un asasin foarte periculos. Nimeni nu ştie însă motivul. Luă o sticlă de

Perrier, o deschise şi-şi turnă un pahar. Bău o înghiţitură şi continuă:

— Au făcut apel la Vincent, iar el mi-a cerut să-l ajut, pentru că asasinul este, după părerea lui, un japonez.

Se întoarse în cameră. Ea era în picioare, acolo unde o lăsase, îl privea fix, cu ochii strălucitori.

— Nu e un asasin obişnuit, dintre cei ce apar prin ziare când e vreo încăierare între bande rivale din New Jersey sau Brooklin. Nu. E vorba de un soi de individ de care n-ai mai auzit. Mult prea inteligent şi versat pentru a fi cunoscut în afară de cei ce-l plătesc. Dar la drept vorbind, nu prea ştiu multe despre povestea asta.

Se aşeză din nou pe divan şi ridică ochii.

— Mă asculţi? întrebă.

— În liniştea care urmă, se auzea vuietul valurilor îndepărtare. Ea se îndreptă către combina-stereo şi puse un disc, dar imediat îl opri, de parcă muzica i-ar fi părut un intrus ce trebuia gonit.

— Tata m-a chemat acasă din primul an de facultate, începu ea.

Întoarse capul. Vocea îi era spartă.

— Mi-a trimis avionul personal. Vroia să fie sigur că n-am să întârzii.

Se întoarse cu faţa spre el. Privea însă în jos spre o jucărie pe care o sucea în toate părţile aproape să o rupă.

— Înţelegi... Eram înspăimântată. Nu înţelegeam de ce mă chema aşa urgent şi m-am gândit imediat la mama, la Gelda. Nu, el nu era niciodată bolnav, în timp ce mama... El m-a primit în biroul lui. Stătea în picioare, lângă foc, încălzindu-şi mâinile. Lodenul meu era încă plin de zăpadă, nici n-avusesem timp să-l dezbrac. Mi-a oferit un pahar!

Ridică brusc capul şi îl împunse cu privirea.

— Îţi dai seama? Mi-a oferit un pahar, de parcă eram în relaţii de afaceri, încheiam o tranzacţie importantă. Am avut revelaţia pe moment, ştii a fost profetic. „Draga mea, mi-a zis, am o surpriză pentru tine. Am găsit un tip extraordinar. O să fie aici dintr-o clipă în alta. Cred că a întârziat din cauza zăpezii. Scoateţi haina şi fă-te comodă”. Eu rămăsesem în picioare stupefiată. „De asta mi-ai trimis avionul?” l-am întrebat. „Da. Vreau să vă cunoaşteţi. Îmi pare ideal pentru tine. E dintr-o familie bună, are relaţii excelente şi e bine făcut pe deasupra.” „Tata i am zis, am tras o spaimă, mi-am făcut o groază de idei...” „Te-am speriat?”

„Sigur Am crezut că s-a întâmplat ceva cu mama sau…” „Nu fii proastă, Justine. Nu ştiu ce o să mă fac cu tine!” Am zbughit-o pe uşă furioasă. Era incapabil să înţeleagă că mă scosese din sărite. Îmi spusese că sunt tocmai coaptă pentru dragoste! „Ştii cât timp am pierdut până am făcut alegerea asta?” Zbiera când am ieşit. Respiră adânc. Timpul era pentru taică meu materia primă cea mai preţioasă.

— Asemenea lucruri nu se mai fac azi, suspină Nicholas. Oamenii nu se mai vând ca obiectele.

— A, nu?! Justine zâmbi uşor. Ba da, se întâmplă tot timpul. Peste tot. Îşi întinse braţele. În căsătorie, când se aşteaptă din partea femeii să îndeplinească anumite obligaţii, în divorţuri, când puştii servesc drept monedă de schimb, în afaceri. Peste tot! încearcă să gândeşti ca un adult, Nick.

Nicholas se sculă de pe divan, agasat că stă mai jos decât ea.

— Pariez că fraza preferată a tatălui tău era „încearcă să gândeşti ca un adult, Justine”.

— Eşti scârbos.

— Bravo! Acum o să-i dai drumul la înjurături. Ţi-am zis…

— Bestie!

Sări peste măsuţa de ceai care-i despărţea şi corpul ei se zdrobi de Nicholas. Ridică mâna, dar Nicholas o apucă de încheieturile mâinilor şi o imobiliză.

— Şi acum, o să mă asculţi, strigă. N-ai decât să te cerţi dacă ai chef, dar ţi-am mai spus, eu nu sunt Chris şi să nu încerci să sari la bătaie de câte ori vrei să atragi atenţia asupra ta. Încearcă altceva dacă ţii neapărat, eventual întreabă.

— N-am nevoie să te întreb nimic.

— Oh, aşa. Eu nu sunt capabil. Sunt doar un biet om. Ei bine, să ştii că sunt sătul de psihodramele tale!

— Şi eu.

— Nu. Fals, zise el, eliberându-i mâinile.

— Dovedeşte.

— Tu eşti singura în stare.

— Fără ajutor, în nici un caz. Nu pot, îl privi în ochi apoi ridică mâinile şi îi mângâie încet obrajii.

Părea imposibil ca Billy Shawtuck să fie poreclit Billy cel Dur, dar ăsta era adevărul. La patruzeci de ani, cu o faţă rubicondă, scurt, pătrăţos, n-ai fi zis că face parte din categoria celor voinici.

Purta cămăşi cu mâneci lungi, chiar vara pe plajă, în zilele fără vânt, când toată lumea transpira.

Dacă întrebai la bistroul Grendel, prietenii săi ţi-ar fi spus că Billy nu vrea să-şi etaleze bicepşii enormi, iar dacă insistai, aflai că porecla îi vine de la absolut extraordinara sa putere de a se abţine să bea bere, înlocuind-o eventual cu „*whisky on îrocks*". Oricum, căldura nu părea să-l deranjeze.

Billy lucra la uzinele Lileo. Era electrician şi explica de fiecare dată celor pe care-i bătea măr la Grundel că muşchii săi de fier făceau parte din meserie. „N-am nevoie, să-mi pierd vremea toată ziua în sălile de gimnastică, cu toţi homosexualii, zicea el, dând peste cap dintr-o sorbitură, scotch-ul dublu *on rocks*, întinzând braţul, pentru a mai comanda unul. „Mi-ajunge meseria. Meserie onestă, domnule, meritä să transpiri, ce mama mă-si" Pe urmă dădea din capul garnisit cu un păr galben ca nisipul şi conchidea ritos „Eu nu sunt un cur-pătrat, să stau la birou.

Grendel era o cârciumă locală, frecventată aproape exclusiv de muncitori, şi se găsea la câţiva kilometri afară din West Bay Bridge. În apropierea autostrăzii Montank.

În seara aceea, târziu, Billy Shawtuck se pregătea de plecare de la Grendel. Cerul trecea din indigo spre negru. Pe autostradă, circulaţia prindea o imagine fantomatică, Farurile şi luminile din spate sclipeau ca ochii inchizitoriali ai animalelor de noapte. În capătul străzii Billy răsuflă adânc şi trânti o înjurătură la adresa turiştilor nebuni.

O să crăpăm cu toţii într-o zi, intoxicaţi cu oxid de carbon. Patru paşi mai încolo, îl aştepta camionul uzinei. Dar în seara aceea, nu-i venea să părăsească lumea veselă de la bar. Muzica juke box-ului bubuia în spate. Tom Bennett cânta „Mi am lăsat inima la San Francisco"

— Fac ceva pe San Francisco şi pe inima ta, înjură Billy. Fusese acolo în timpul războiului şi îl scârbise Punji. Doamne, ce rău îmi pare că am acceptat să lucrez de noapte. Orele suplimentare aveau partea lor bună, dar erau zile când... Da, erau zile când i se părea că nu merită banii. Azi, era una dintre acelea. Oftă şi coborî scările, înjurându-i încă o dată pe Tony Bennett şi oraşul lui de rahat.

Proasta dispoziţie i se schimbă, când se angajă pe una din străduţele laterale întunecoase şi începu să fluiere. Spera că treaba n-o să ţină mult. Se şi gândea la Helene şi în flecuşteţul

Pe care îl cumpărase după catalogul Frederick's of Hollywood. Ei, dacă o fi sosit chiar azi. Era cam timpul. Şi-o imagina pe Helene, cu picioarele ei lungi, în cămaşa cea nouă de noapte,

Chicoti Dacă chestia aia se putea numi cămaşă de noapte… Apoi luă ultimul viraj înainte de a ajunge la casele de pe plajă, când văzu o siluetă neagră mergând drept în lumina farurilor.

— La dracu!

Viră brusc spre dreapta şi frână în trombă. Se aplecă pe geamul portierei şi strigă:

— Dobitocule! Puteam să te omor. Ce ţi-a ve… Portiera se deschise brusc şi avu impresia că o tornadă la smuls de pe scaun. Se prăvăli pe asfaltul rece.

— Hei! se ridică gata de bătaie, cu pumnii la înălţimea pieptului.

— Nu te apropia! Ochii i se deschiseră mari, când văzu în lumina farurilor sclipind o lamă lungă. Doamne, Dumnezeule, îşi zise, o sabie? Trebuie că sunt beat.

Un fluture de noapte, orbit, se pocni de far. Greierii cântau. Foarte aproape valurile mării şopoteau ca o bunică mângâindu-şi nepoţelul speriat.

Lansă o directă de dreapta. În gol. În faţa lui aerul păru că se taie în două şi vibrează ca o perdea de mărgele.

Două senzaţii îl încercară aproape simultan. Erau cele mai vii pe care le trăise!

Odată, nu departe de uzină, se luase la bătaie cu un tip din Poliţia militară şi individul reuşise să-l înţepe cu un cuţit şi să-l rănească în coastă, înainte să-i înfunde un pumn în faţă şi să-l desfigureze. Şi-a revenit la închisoare, dar nu i-a părut rău.

Dar rana aceea, durerea ce o resimţise atunci, era nimic faţă de ce se întâmpla acum.

Lama străfulgeră noaptea şi-l străpunse. De la înălţimea umărului drept traversase abdomenul până la şoldul stâng. Intestinele i se răspândiră şi nările i se umplură de un miros greţos.

— Doam…

Apoi bastonul rotund se abătu pe umărul lui. Auzi trosnetul oaselor care se rupeau, dar – ceea ce îl stupefie – nu simţi nici o durere, doar senzaţia că este turtit de pământ. Lacrimile îi inundară ochii, pentru prima oară după ani de zile. Mamă, mai gândi, mamă, vin acasă…

— Cred că ştiu ce este, spuse ea.

Era miezul nopţii şi vântul sufla cu putere agitând arborii din apropierea casei. În depărtare sirena unui vas sună o dată scurt, apoi tăcu.

Stăteau întinşi în patul Justinei, unul Ungă altul, fericiţi în intimitatea lor, fără nimic senzual. Două fiinţe împreună – le ajungea atât.

— Să nu râzi, îi zise, întorcându-se spre el. Promite-mi că n-ai să râzi.

— Promit.

— Durerea, durerea fizică, vreau să zic, mă pregătea, înţelegi?

— Te pregătea pentru ce?

— Pentru cealaltă durere. Ruptura. Despărţirea.

— Mi se pare o viziune existenţială teribil de pesimistă.

— Da. Fireşte. O luă în braţe.

— Ce vrei de fapt? o întrebă după câteva clipe.

— Să fiu fericită, răspunse. Atât!

„Nimic nu există pe lume în afara corpurilor noastre îmbrăţişate, a sufletelor noastre îngemănate”, se gândi şi îşi dădu seama că niciodată nu fusese mai aproape de cineva decât în clipa aceea.

Trebuia ca încrederea să înceapă de undeva. Poate era un nou început.

Sări în sus, înspăimântată de un trosnet îngrozitor, undeva foarte aproape, înspre bucătărie. Ea urlă, de parcă o mână îngheţată i-ar fi zgâriat pieptul. Îl văzu pe Nicholas ridicându-se şi îndreptându-se fără zgomot spre culoarul luminat gălbui.

Sub ochii ei înspăimântaţi, bărbatul păru să se transforme deodată. Mergea cu piciorul stâng înainte, cu corpul într-o parte ca un scrimer, genunchii uşor îndoiţi şi picioarele depărtate. Se îndrepta spre capătul coridorului. Nu scotea nici un sunet.

Îşi făcu curaj şi-l urmă. Văzu că mâinile îi sunt ridicate în faţă, foarte sus, iar palmele, întinse, întărite ca oţelul, îi amintiră în mod bizar săbiile. Avansa, uşor, spre bucătărie.

Dincolo de masă, fereastra de deasupra chiuvetei era spartă din exterior. Bucăţi de geam luceau în penumbră. Nu mai îndrăzni să înainteze cu picioarele goale. Perdelele se agitau înfiorător, sub rafalele vântului care năvălea prin spărtură, biciuind faianţa zidurilor.

Îl privi pe Nicholas avansând, oprindu-se brusc, drept ca o statuie, privind în jos, la ceva ce se găsea dincolo de masă,

aproape de fereastră. Rămase în poziţia aceea atât de mult, încât ea înaintă în vârful picioarelor printre cioburi, şi se apropie de el. Simţi că se sufocă şi se întoarse. Dar lucrul acela o atrăgea cumplit şi îl privi din nou.

Era ceva negru, acoperit de blană, destul de mare şi imobil. Picături de sânge erau împrăştiate pe carelajul bucătăriei, în câteva locuri, lucind pe sticla spartă. Un miros ciudat, astringent, îi umplea nările şi inima începu să-i bată cu putere. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce este. Ce e asta?

— Nu prea ştiu, îi zise, lungind cuvintele. E prea mare pentru un liliac şi veveriţă zburătoare nu e.

Telefonul începu să sune şi Justine se înfioră.

— Mie frică, îngrozitor, zise.

Nicholas nu mişca, cu ochii fixaţi pe lucrul acela negru ce spărsese fereastra.

— Orbit de lumină, zise.

Justine ridică telefonul, montat în zid şi vorbi destul de mult. Nicholas nu păru să remarce. Trebui să vină aproape de el şi să-i atingă braţul.

— Vincent vrea să-ţi vorbească. Întoarse în sfârşit ochii de la obiect şi o privi.

— Foarte bine. Nu te apropia, o preveni.

Vocea îi era spartă. Gândurile păreau că-i zboară iute, foarte departe.

Apucă telefonul.

— Ce e? întrebă el tăios.

— Te-am căutat acasă, făcu Vincent. Cum nu răspundea nimeni, mi-am încercat norocul.

Nicholas nu spuse nimic.

— Ascultă, reluă Vincent, ştiu cât e ceasul.

Vocea lui vibra cu o tonalitate neobişnuită în auzul lui Nicholas.

— S-a întâmplat la fel, continuă el. Florum a găsit încă un corp. Tocmai îl fotografiază.

Vântul care şuiera prin fereastra spartă i se păru dintr-o dată îngheţat. Aşteptă. Pe trup i se prelingeau stropi de sudoare. Privi în jos: cadavrul cu blana neagră, sângele roşu care mai mustea, întinzându-se pe pământ de parcă ar fi căutat ceva sau pe cineva.

— Nick, vorbi din nou Vincent, corpul a fost retezat, de la umăr la şold, de parcă… Dintr-o singură lovitură, înţelegi?

Împrejurimile oraşului Tokyo
Singapore, vara, 1945
Lângă Tokyo, iarna, 1951

În mijlocul celei mai luxuriante păduri văzute vreodată de Nicholas, la abia 300 de metri distanţă de marginea proprietăţii tatălui său, spre est, se înălţa un sanctuar shinto. La 150 de metri era casa, edificiu vast, delicat şi minuţios alcătuit, în stilul tradiţional japonez. Faţada în formă de L era înconjurată de o delicioasă grădină clasică, având fără îndoială tot atâta îngrijire neîncetată şi tot atâta dragoste ca un bebeluş.

Ironie a soartei, după mulţi ani, pe partea opusă a lungii coline ce şerpuia spre est, avea să se construiască o autostradă ultramodernă cu opt benzi, prin care şirurile de maşini să poată pătrunde şi ieşi din Tokyo.

Ultimele urme ale puterii militare japoneze fuseseră prefăcute în praf metalic. Daimos-ii imperiali fuseseră judecaţi şi închişi, fiind consideraţi criminali de război.

Împăratul rămăsese la locul lui, dar peste tot erau americani care leneveau sub ceea ce numeau adesea, în bătaie de joc, „soarele atomic”.

Dar pentru Nicholas lecţiile de istorie aveau să înceapă cu altă ţară.

La 15 februarie 1942 – îi spusese tatăl lui când împlini zece ani – garnizoana britanică din Singapore se predase asediatorilor japonezi. Aceştia păstrară oraşul timp de trei ani şi jumătate, până în septembrie 1945, dată la care englezii îl ocupară din nou. Atunci o întâlnise tatăl său, printre refugiaţii îngrămădiţi pe insula sfâşiată de război, pe cea care îi va fi mamă. Fusese căsătorită cu un comandant al garnizoanei japoneze, sfârtecat sub ochii ei în ultimele zile ale acelei oribile veri ploioase. (Câtva timp după aceea, avusese mintea rătăcită).

Avangarda forţelor britanice se infiltra deja în apropierea oraşului, iar comandantul înaintase cu garnizoana către est, încercând să-şi încercuiască adversarul. Dar, desfăşurându-şi prea mult trupele, se trezise el însuşi încercuit. Sub un tir încrucişat, nimicitor, omorâse cu katana şase soldaţi englezi,

înainte ca să fi avut timp să se retragă şi să arunce mai multe grenade Nu mai rămăseseră din el nici măcar oasele.

După mulţi ani, la un vânzător de stampe *ukiyo-e* (o dugheană dărăpănată) de pe o străduţă mărginaşă din Tokyo, Nicholas văzuse o stampă numită „Sfârşitul samuraiului”. Reprezenta moartea unui războinic învins. Înspăimântat, o explozie îi smulgea katana din mâini. În acest desen, Nicholas întrezărise poate un fel de reînviere a primului soţ al mamei sale şi trebuise să recunoască imperativul istoric al acestui duşman.

Mama fusese dintotdeauna apolitică. Se măritase din dragoste, nu din raţiune Dar, odată cu înfrângerea japonezilor la Singapore şi cu moartea soţului, tot universul ei devenise un haos care-o îngrozea Şi nu-l putuse suporta. Era ferm convinsă că viaţa aparţine celor vii. Îţi îngropai morţii şi porneai mai departe. Asta era karma. Iar ea credea în karma mai mult decât în orice altceva. Nu în predestinare, nu era fatalistă, cum ar fi putut crede mulţi occidentali, Nu, dar ştia să se încline în faţa inevitabilului Cum ar fi, de exemplu, moartea unui soţ.

Era o perioadă de schimbări radicale. Iar ea, ca o floare prinsă într-un vârtej neînduplecat, pornise în derivă prin tumultul armelor automate şi al loviturilor de tun.

Pe tatăl lui Nicholas îl întâlni – amară ironie – chiar în biroul din care defunctul ei soţ comandase garnizoana învinsă. Poate că venise pentru că acela era unul dintre puţinele locuri din Singapore care-i erau familiare. Rătăcea pe acolo, ca şi cum s-ar fi aflat într-un templu budist, invulnerabil la flăcările războiului care devorau totul în jurul ei. Era ciudat că niciodată nu-i venise ideea să fugă din oraş. Mergea la întâmplare pe străzile atinse de suflarea morţii, fără să-i pese de securitatea ei personală.

Oraşul se schimbase atât de mult, încât era dezorientată, nu mai regăsea cartierul oamenilor de afaceri şi nici măcar fostul ei apartament. Peste tot dărâmături, străzile invadate de o mare de copii, agitată şi zgomotoasă, de parcă la trezirea din coşmarul oribil al războiului s-ar fi văzut eliberaţi dintr-o sclavie înjositoare. Îşi aminti de fericirea pe care o simţea de Anul Nou, când era mică, şi avea pentru o vreme senzaţia dezlegării de toate necazurile şi grijile lumii. Era din nou descumpănită.

Astfel mersese zile întregi pe străzile fumegând, ghemuindu-se instinctiv în umbra porţilor când auzea paşii grei ai soldaţilor, trecuse de stadiul în care încerci să distingi taberele. Ca prin minune, nu i se întâmplă nimic grav, Karma, avea să spună ea

după aceea. Supravieţui datorită îngăduinţei şi milei unor chinezi săraci, care o zăriră şi-i dădură să mănânce ca unui copilaş, strecurându-i câte o lingură de supă cu orez între buzele uscate, ştergându-i bărbia după fiecare înghiţitură, căci nu era în stare să facă singură nici atât. Se uşura în şanţuri şi uitase ce înseamnă să facă o baie când vedea apa curgând în fântânile încă întregi pe lângă care o aducea întâmplarea. Atingea cu degetele firul apei şi-l urmărea cu privirea, de parcă n-ar mai fi văzut aşa ceva. Dacă ploua se oprea şi privea marea de nori, aşteptând, poate, să-l zărească pe Dumnezeu.

În dimineaţa când ea se strecură în biroul garnizoanei, tatăl lui Nicholas era în plină criză administrativă. Nu numai că trupele lui erau obligate să cureţe ultimele resturi ale rezistenţei japoneze din insulă, dar primise ordin să-şi mobilizeze oamenii pentru a pacifica zona urbană, punând capăt ciocnirilor tot mai violente dintre chinezii şi malaiezii ce convieţuiseră dintotdeauna într-o semi-pace instabilă. Oamenilor săi abia de le mai rămânea o oră şi jumătate de somn pe zi. Oricum, situaţia nu mai putea continua şi încerca să găsească o soluţie, fără să încalce vreun ordin direct. Din dimineaţa zilei precedente stătea acolo, pe fotoliul de nuiele care fusese, timp de trei ani, proprietatea exclusivă a defunctului comandant al garnizoanei japoneze.

Cu excepţia unor scurte treceri prin camera de baie, colonelul Denis Linnear nu se mişcase deci de 36 de ore, când văzu o femeie intrând, cu mişcări de somnambulă, în a sa „sfânta sfintelor”. Cum reuşise să se strecoare printre cele trei cordoane de pază?. Nu a aflat niciodată. La acest amănunt se va gândi mult mai târziu. Pe moment, nu se preocupă decât de înfăţişarea intrusei, iar când se avântă de la biroul supraîncărcat de dosare, aghiotanţii săi părură mult mai uimiţi de această mişcare decât de prezenţa neaşteptată a unei femei în încăpere.

— Danvers! îi strigă colonelul aghiotantului. Adu, în pas alergător, o brancardă!

Omul se repezi. Colonelul ajunse lângă femeie chiar în clipa când ea începea să se clatine. Pleoapele i se zbătură şi leşină în braţele ofiţerului englez.

— Domnule colonel, zise locotenentul McGivers. În legătură cu detaşamentul…

— Ah, te rog, lasă! Adu-mi un prosop ud, îl întrerupse colonelul, furios. Şi trimite-mi-l pe Grey.

Grey, maiorul medic al garnizoanei, era un tip înalt, colţuros, cu mustăţi stufoase şi cu pielea tăbăcită de soare. Sosi chiar în momentul când Danvers încerca stângaci să introducă brancarda prin deschizătura uşii.

— Fii bun şi ajută-l, McGivers! îi spuse colonelul locotenentului, care tocmai se întorcea.

Cei doi aduseră brancarda în birou. Colonelul ridică femeia, remarcând fineţea trăsăturilor ei asiatice, şi o aşeză cu grijă pe brancardă.

Lăsându-l pe Grey să se ocupe de ea, reveni la birou şi îşi văzu mai departe de treabă, trăgând din când în când cu coada ochiului spre colţul de unde, după puţină vreme, maiorul se ridică.

— Foarte bine, locotenente – zise colonelul, cu vocea obosită. Liber, toată lumea! Reluăm şedinţa la ora 8.

Sculându-se, îşi trecu degetele prin păr şi se apropie de Grey. Maiorul continua să privească atent spre bolnavă.

— Cum îi merge? întrebă colonelul, când rămaseră singuri.

Maiorul ridică din umeri.

— Greu de spus, câtă vreme nu-şi recapătă cunoştinţa. Trebuie făcute nişte analize. E clar că a avut un şoc şi că a răbdat de foame. Nu m-aş mira prea mult dacă vreo câteva mese bune ar pune-o pe picioare.

Îşi şterse mâinile cu ştergarul pe care-l folosise ca să cureţe obrazul tinerei femei.

— Ascultă, Denis – adăugă – am la răniţi până peste cap. Dacă ţi s-o părea că ceva nu-i în ordine, când şi-o reveni, trimite-l pe Danvers să mă caute. Încolo, cred că ştii la fel de bine ca şi mine ce i-ar fi de folos.

Colonelul îl chemă pe Danvers, spunându-i să aducă supă caldă şi toate bucăţile de pui fiert pe care le va găsi. Îngenunche apoi lângă bolnavă, urmărind zbaterea uşoară, a venei de-a lungul acestui gât aidoma unei coloane.

Astfel, primul lucru pe care-l zări Cheong, când deschise ochii, fu chipul colonelului aplecat asupră-i. Şi, instantaneu, – îşi amintea încă, în timp ce-i relata scena lui Nicholas – privirea ofiţerului englez o izbi.

— Erau cei mai mângâietori ochi pe care-i văzusem vreodată, îi spuse, cu glasul ei uşor cântat. Cel mai adânc albastru cu putinţă. Vedeam pentru prima oară ochi de culoare albastră.

Când au venit englezii, înainte să-nceapă războiul, eu nu mai eram în oraş.

Mi-am spus, nu o dată, că aceşti ochi extraordinari m-au făcut să-mi vin în fire. Mi-am adus aminte, brusc, de lungile zile de după moartea lui Tsuko, de parcă ar fi făcut parte dintr-un film, proiectat întâia dată pe de-a întregul: toate secvenţele veneau să se aşeze, în fine, în locul lor. Vălul de ceaţă de pe ochi mi se risipise, nu-mi mai simţeam capul greu, parcă înfundat cu câlţi.

Şi deodată totul a început să se perinde prin faţa mea, undeva în afară, ca şi cum mi-aş fi amintit întâmplări din viaţa altcuiva. Totul: ultimele zile întunecate, îngrozitoare, ale războiului…

În clipa aceea am înţeles că tatăl tău făcea parte din karma mea. Da, chiar atunci, în clipita când l-am văzut, fiindcă nu ţin minte să fi intrat în garnizoană, nici să fi întâlnit vreun alt soldat englez înaintea lui.

Colonelul o conduse la el acasă, la sfârşitul zilei, prin îndelungatul crepuscul cu scânteieri de smarald şi de la apus, pe când oraşul se înăbuşea sub trâmbe de praf, pe când jeepurile hurducăiau pe străzi, iar soldaţii cutreierau trotuarele pe care chinezii şi malaiezii zăboveau în calea lor spre casă, stând proţăpiţi în mijlocul drumului, nemişcaţi, taciturni, liniştiţi şi eterni, cu pantalonii lor din pânză de bumbac, prea lungi, şi cu pălăriile ţuguiate, din pai împletit.

Ca de obicei, străzile erau înţesate de o mulţime zgomotoasă, şi colonelul folosi jeepul, deşi prefera mersul pe jos. Îi trebuiau cam douăzeci de minute ca să ajungă de la garnizoana situată lângă Keppel Harbour, la locuinţa pe care o ocupa în prezent, la celălalt capăt al oraşului, către nord. Se înţelege că cei de la statul-major nu erau nicidecum încântaţi să-l vadă străbătând tot acest traseu pe jos, fusese nevoit să accepte ca doi soldaţi înarmaţi să-l escorteze până la poarta casei. Faptul reprezenta în ochii săi o revoltătoare risipă de material uman, dar nu i se lăsase posibilitatea de a opta pentru altă variantă.

Iniţial, i se atribuise un domeniu imens la vest de oraş, îşi dăduse însă repede seama că acesta se găsea nu departe – şi încă pe direcţia vântului – de o mlaştină cu arbori de mangrove, la fel de imensă, era mai mult decât putea suporta. Începuse deci să caute, şi se mutase în locuinţa actuală, mai modestă, dar infinit mai plăcută. Casa era aşezată pe o colină, poziţie pe care colonelul o aprecia din plin. Totuşi, în zilele deosebit de calde şi umede, când cămaşa i se lipea de piele ca o ceară fierbinte, iar

sudoarea i se scurgea din păr în ochi, când întreg oraşul era încununat de aburi, ca o pădure virgină de la tropice, el avea senzaţia că întreaga Asie, lunecând alene la vale, dă să i se prăvale în creştet, înăbuşindu-l sub un covor de mlaştini nesfârşite, de ţânţari şi de creaturi umane, atunci, junghiurile reîncepeau, mai chinuitoare ca oricând.

Dar toate acestea se petreceau înainte de apariţia lui Cheong. Pentru colonel, aceasta însemnase nici mai mult nici mai puţin decât un miracol, ca şi cum ar fi răsărit nu din străzile Singaporelui, ci direct din cerul încărcat de nori. Şi în această primă seară, când, după ce o încredinţase bătrânei Pi s-o îmbăieze şi s-o dichisească, se instală la biroul lui de teck lustruit, ca să-şi bea primul pahar de alcool din ziua aceea, simţi cum oboseala i se desprinde de pe trup, ca un rest de sare spălat de un duş cald. Gustă plăcerea de-a fi în sfârşit acasă, după ce muncise atâta timp. Dar poate că aceasta era doar o mică parte – cea pe care şi-o mărturisea – din bucuria lui, căci, după ani de zile, când evoca acest moment, – deşi n-o făcea prea des – motivaţiile şi sentimentele sale din seara aceea nu-i erau prea clare. Nu era sigur decât de un singur lucru, când ea revenise în odaie, când îi revăzuse chipul, Asia încetase în sfârşit să-l obsedeze, pentru prima dată de când sosise în Orient, la începerea războiului. Se ridică. O privi cum venea spre el şi se simţi ca o casă eliberată de fantoma care-o bântuise atâţia ani, în sfârşit goală, aşteptând acum locatari adevăraţi, vii. Îşi dădu seama că sufletul lui dansa, descătuşat; şi înţelese că avea în faţă adevăratul motiv pentru care dorise să dezlege misterele Asiei.

La lumina cerului palid, ultimă lucire înainte de lăsarea întunericului, scrută obrazul tinerei femei cu o privire plină de aceeaşi ardoare sălbatică pe care o punea în lupta pe viaţă şi pe moarte cu duşmanul. Aceasta era una dintre calităţile cele mai de temut ale colonelului, foarte respectată de militarii americani ca şi de cei englezi, calitate căreia îi datora numeroasele avansări, întotdeauna meritate, obţinute pe câmpul de luptă.

Îşi dădea seama că nu era un obraz chinezesc obişnuit. Nu era vorba de cutare sau cutare trăsătură, ci mai degrabă de înfăţişarea generală. Figura aceea nu avea nimic clasic – ceea ce colonelului i se păru grozav de interesant, ba chiar seducător. Un oval prelung, pometi înalţi, ochi mari migdalaţi şi un nas mai puţin turtit decât te-ai fi aşteptat. Buzele groase şi pline erau,

împreună cu ochii, cele mai expresive detalii ale feţei. Mai târziu, ajunsese să-i ghicească cele mai mici schimbări de dispoziţie, dintr-o simplă privire aruncată spre gura ei.

Po îşi pieptănase părul lung pe spate, apoi îl legase cu o panglică de mătase roşie, aşa încât să-i cadă pe un umăr ca o coadă de cal, atât de deasă şi sclipitoare încât colonelul crezu o secundă că are în faţă o divinitate trezită la viaţă. Era intens orientală, ca o încarnare vie a imensului continent suprapopulat.

— Cum te simţi? spuse el în cantoneză.

Văzând că nu-i răspunde, repetă întrebarea în dialect mandarin.

— Acum, foarte bine. Mulţumesc, răspunse ea, înclinându-se.

Era prima dată când o auzea vorbind şi rămase uimit. Niciodată nu auzise o voce atât de caldă şi de muzicală. Cheong era înaltă, avea mai mult de un metru şi 70, cu o siluetă subţire ca trestia, dar ideal proporţionată. Nici cel mai pretenţios dintre bărbaţi nu i-ar fi putut găsi vreun cusur.

— Am avut mult noroc că v-am întâlnit, spuse ea, lăsând ochii în jos.

Încercă, fără succes, să pronunţe numele lui de familie englezesc.

— Mi-e ruşine, mărturisi ea, renunţând în cele din urmă. Pi m-a pus să-l repet tot timpul cât am făcut baie. Îmi pare foarte rău!

— N-are importanţă, zise colonelul. Spune-mi Denis. Reuşi, cu toate că-l pronunţa pe D într-un fel necunoscut în limba engleză, îl repetă de două ori, apoi adăugă:

— N-am să uit niciodată, Denis.

Iar colonelul îşi dădu seama că se hotărâse s-o ia de soţie.

Când colonelul primi, prin curier american, dar trecând prin serviciul de legătură englez, invitaţia de a se alătura, pe post de consilier al generalului Douglas Mac Arthur, statului-major al SCAP de la Tokyo – forţele americane de ocupaţie - primul său gând fu pentru Cheong. Cum să i-o spună? Nu se punea problema să refuze postul. Abia aştepta să ajungă la Tokyo.

Era la începutul anului 1946, şi această parte a lumii încă mai vibra de izbucnirile pasionale suscitate de exploziile de la Hiroshima şi Nagasaki, consecinţele erau incalculabile, ramificaţiile – fără sfârşit.

Erau căsătoriţi de patru luni, iar Cheong era însărcinată în luna a treia. Totuşi ar fi plecat din Singapore fără regrete, chiar dacă insula era acum căminul lui, aşa cum Anglia nu-i fusese

niciodată. Pe de-o parte simţea că era de datoria lui să accepte postul de la cartierul general al SCAP, pe de alta înţelegea în profunzime problemele complexe apărute în Japonia odată cu predarea necondiţionată care încheiase, cu un an în urmă, războiul. Şi era nerăbdător să se implice în ceea ce Mac Arthur numise „noua orientare decisivă a Japoniei”.

Colonelul şovăi un moment, apoi îl chemă pe Danvers în biroul său şi-i spuse că va lipsi toată ziua. Dacă intervenea ceva important, putea fi găsit acasă.

Când sosi, Cheong îl aştepta ca să se ocupe personal de el. De îndată ce auzise jeepul intrând pe alee, o îndepărtase pe Pi de la intrare.

— Ai venit mai devreme azi, Denis, îi spuse, zâmbind. El coborî din maşină şi-l expedie pe şofer.

— Şi ai vrea să-mi ceri să nu le încurc pe servitoarele care-şi văd de treabă prin odăi, nu-i aşa? îi spuse el, pe un ton arţăgos.

— Oh, nu, exclamă ea, luându-l de braţ în timp ce urcau treptele şi intrau în casă.

Trecură prin hol spre birou, unde ea îi pregăti o băutură răcoritoare şi-l instală în fotoliul său preferat. După ce fu aşezat comod pe pernele moi, cu picioarele întinse pe covor, ea îngenunche alături. Purta o rochie de brocart de mătase, albastru închis, cu guler mandarin şi mâneci largi, evazate. Unde găsise ea costumul acela uluitor? Habar n-avea şi nici n-ar fi comis grosolănia de-a o întreba.

Colonelul îşi sorbi tăcut băutura, se ridică şi puse paharul pe măsuţa de ceai de lângă fotoliu. Occidentalul din el avea un chef nebun să cuprindă mâinile, delicate dar îndemânatice, ale tinerei femei, într-ale lui, să se aplece spre ea şi s-o întrebe: „Ce ai, draga mea? Pari neliniştită”. Dar ştia că e imposibil, pentru că dacă ar fi făcut-o, ea s-ar fi simţit ruşinată. Se vedea că-şi petrecuse mult timp pregătindu-se. Trebuia s-o lase să abordeze subiectul aşa cum credea de cuviinţă. Cel mai însemnat lucru pe care-l învăţase colonelul în şase ani de Extremul Orient, era răbdarea şi cine nu învaţă repede această lecţie, e sortit eşecului, aici, unde viaţa e atât de diferită, plutind parcă mereu în sânul eternului Pacific.

— Ştii, Denis, liniştea nu e decât o parte din armonia vieţii. Iar armonia este lucrul spre care năzuieşte toată lumea. Armonia e temeiul limpezimii spiritului, baza unei karma puternice.

Atinse cu degetele mâna colonelului, sprijinită pe braţul neted, lustruit, al fotoliului.

— Tu ai acest fel de karma, continuă ea. Are multă putere, ca năvodul pe care-l aruncă un pescar priceput.

Îşi aplecă privirea asupra propriilor mâini, aşezate una peste alta, apoi o ridică brusc spre faţa soţului ei.

— N-aş vrea pentru nimic în lume să fac ceva care să ţi-o risipească. Dar acum nu mai am dreptul să mă gândesc la o singură persoană. *Karmele* noastre s-au amestecat şi s-au unit poate într-o putere şi mai mare, nu-i aşa?

El încuviinţă din nou. Mulţumită de atenţia şi de aprobarea lui, ea vorbi din nou:

— Acum trebuie să-ţi cer ceva.

— Ştii doar că e de-ajuns s-o spui, răspunse din toată inima colonelul. Dintre toate făpturile omeneşti, tu eşti cea care mi-a adus fericirea şi tot ce am este al tău.

Dar aceste cuvinte sincere nu părură s-o liniştească pe Cheong.

— Am să-ţi cer un lucru foarte mare. El dădu din cap.

— Trebuie să plecăm din Singapore, zise ea, fără menajamente.

Apoi, cum el n-o întrerupea, se grăbi să continue:

— Ştiu că ţii mult la munca ta, dar este… (căută cuvântul cel mai potrivit să-şi exprime gândul), este „neapărat necesar” pentru noi toţi. Pentru tine, pentru mine şi pentru copil.

Îşi atinse cu palma pântecele.

— Trebuie să ne ducem în Japonia, spuse. La Tokyo.

El Izbucni în râs, în faţa hazului situaţiei.

— De ce râzi? strigă ea, neînţelegându-i uşurarea. E rău pentru noi să rămânem aici. Foarte rău. În Japonia, karma noastră va înflori. Acolo este – cum se spune asta pe limba voastră? – destin, aşa e? Destinul nostru.

— Râdeam doar de o coincidenţă ciudată, o linişti colonelul, nu de cuvintele tale. Dar spune-mi, adăugă el mângâindu-i mâna, de ce trebuie să plecăm la Tokyo?

— Pentru că acolo este Itami. E sora lui Tsiiko.

— Înţeleg.

Îi vorbise, firește, despre căsătoria ei anterioară, dar de atunci nu mai evocaseră acest episod din viaţa lui Cheong.

— Şi ce legătură are ea cu karma noastră? o întrebă.

— Nu ştiu. Nu pot şti, răspunse ea. Dar am avut un vis noaptea trecută.

Colonelul cunoştea importanţa pe care aceşti oameni o atribuie mesajului visurilor. În privinţa asta nu se deosebeau de romanii din antichitate. Nici el, de altfel, nu era cu totul sceptic faţă de acest subiect. Considera că subconştientul influenţează orientarea fiecăruia în viaţă, mai mult decât sunt dispuşi oamenii să admită. Şi, oricum, visele erau în strânsă legătură cu conceptul de karma, iar karma era ceva în care colonelul credea fără rezerve. Îşi petrecuse prea mulţi ani în Extremul Orient ca să n-o facă.

— Era un vis despre Itami, spuse Cheong. Eram într-un oraş. La Tokyo. Făceam cumpărături şi am intrat pe o străduţă liniştită. Peste tot în jur erau prăvălii din lemn şi hârtie, aidoma celor de pe vremea când Tokyo se numea Edo, iar stăpânii *shogunatului* erau cei din neamul Tokugawa.

M-am oprit în faţa unui magazin cu vitrina în culori vesele. În mijloc era expusă o păpuşă. Cea mai frumoasă păpuşă pe care am văzut-o vreodată. Avea o aură foarte puternică.

Era din porţelan, cu faţa albă de tot, şi îmbrăcată elegant în stil *hushi*. S-a uitat la mine şi n-am putut să-mi iau ochii de la ea. Parcă mi spunea „Cumpără-mă”.

Vânzătorul mi-a împachetat-o în hârtie de mătase şi am dus-o acasă Când am despachetat-o, a început să vorbească. Avea o voce energică, poruncitoare, foarte autoritară. Părea o doamnă de rang înalt.

Era Itami şi mi a spus că trebuie să venim la ea. Mia spus că trebuie să plecăm din Singapore, ca să ne ducem la Tokio.

— O cunoşteai pe Itami? întrebă colonelul.

— Nu.

— Tsuko îţi arătase vreo fotografie de-a ei?

— Nu.

— Dar eşti sigură că păpuşa din vis era Itami.

— Era Itami, Denis.

Se aplecă spre ea, luându-i în sfârşit mâna, aşa cum dorise de multă vreme. Observă că unghiile foarte lungi ale tinerei femei erau date cu lac de un roşu intens. Savura cu delicii atingerea oglinzii lor mătăsoase.

— Vom merge în Japonia, Cheong. La Tokyo. O vom întâlni pe Itami, exact aşa cum ai visat.

Pe obrazul ei apăru un zâmbet, ca un răsărit de soare.

— Da, Denis? E chiar adevăra?

— Chiar adevărat.

— Atunci, spune-mi, de ce? Sufletul mi-e fericit şi nu mai doreşte nimic, dar spiritul meu, Denis, vrea să ştie.

În ajunul plecării, se duseră la So-Peng.

Acesta locuia în afara oraşului, spre nord-vest, într-un sat construit din hârtie cerată şi bambus, în care nu călcase niciodată picior de occidental. Cătunul nu figura pe nici una dintre hărţile pe care le văzuse colonelul. Aşa că izbucnise în râs când Cheong îi vorbise despre locul acela, şi afirmase că destinaţia lor era mijlocul unei mlaştini cu mangrove. Dar ea nu se descurajase, iar el îi îndeplinise dorinţa.

Era duminică. Cheong îl rugase să nu-şi pună uniforma.

— E absolut necesar, precizase ea.

Punându-şi costumul de pânză crem cu revere late, cămaşa de mătase albă şi cravata în culorile regimentului, se simţise groaznic de vulnerabil, o pată roşie înconjurată de o junglă de smarald, centrul unei ţinte uşor de nimerit. Cheong purta o rochie de mătase albă brodată cu cocori albaştri, cu guler mandarin, lungă până la pământ.

Soarele era sus când ieşiră din oraş, căldura cădea valuri-valuri asupra lor. O adiere uşoară le aducea duhoarea stătută a mlaştinii cu mangrove din stânga. De două ori se opriră, încremeniţi locului, în timp ce vipere mari, negre şi argintii, traversau oblic poteca. Prima dată, colonelul făcu o mişcare să omoare şarpele, dar mâna lui Cheong îl reţinu cu hotărâre.

Foarte departe – însă părând la fel de apropiat ca fundalul unui decor de teatru – orizontul era aproape în întregime acoperit, spre est, de nori întunecaţi, care se înghesuiau ca nişte copii neastâmpăraţi, formând o piramidă. Deasupra lor se vedea un cer de culoare galbenă. Nu zăreai nici un petic de albastru. Din când în când, fulgere albe apăreau fără zgomot, desenând zig-zaguri prin cenuşiul uniform. Erau de necrezut. Liniştea şi pacea stăpânea întinderea potecii pe care o urmau, spre culmea unei coline joase.

Singapore nu se mai zărea de mult. Oraşul părea să fi dispărut, ca o ancoră lansată peste bord, era în alt spaţiu pe care-l părăsiseră, şi acum, trecând parcă o barieră invizibilă, ajunseseră într-o lume total diferită. În orice caz, aşa i se păru colonelului în acea după-amiază fermecată, şi aceasta fu

imaginea pe care o revăzu mereu în visele care-l asalta în orele dureroase care preced aurora.

De cealaltă parte a culmii împădurite, poteca pe care o urmaseră până atunci dispăru şi nu mai rămase nici urmă de cărare care să străbată acel ţinut înverzit. Dar Cheong părea să se orienteze cu uşurinţă. Îl luă de mână, călăuzindu-l până în satul lui So-Peng.

Era aşezat într-o cută de teren, ascuns de frunzişuri, sprijinit pe contrafortul unui masiv de bazalt, barieră naturală, dincolo de care nu mai era, poate, decât marea.

Se opriră în faţa unei case cu nimic deosebită de celelalte, şi, după ce urcară cele câteva trepte de lemn care-o apărau de noroiul străzii, ajunseră sub bolta faţadei, – largă ca faţadele caselor de altădată din Sudul Statelor Unite, – care apăra intrarea de ploaie sau de soare, în funcţie de sezon. Cheong se descălţă şi-l rugă să facă la fel.

Uşa se deschise, şi o bătrână îi pofti să intre. Avea părul cărunt, elegant pieptănat, şi purta o rochie de mătase cenuşie. Îşi împreună mâinile pe piept şi se înclină în faţa oaspeţilor. O salutară la rândul lor şi, când le zâmbi, colonelul observă că era ştirbă. Deşi ridată, pielea ei mai păstra urme din vitalitatea şi frumuseţea pe care trebuie să le fi avut în tinereţe. Ochii negri, migdalaţi, foarte luminoşi, străluceau de nevinovăţia curioasă a fetiţei de pe vremuri.

Cheong i-l prezentă pe colonel şi adăugă fără alte precizări:

— Ea este Chia Sheng.

Chia Sheng izbucni în râs, măsurându-l cu privirea pe colonel şi scutură din cap de parc-ar fi vrut să spună „Ah, tinerii de azi!” Ridică din umerii firavi şi plescăi din limbă.

Colonelul observă că Cheong vorbise numai în mandarină şi înţelese cu uşurinţă că trebuia să facă la fel.

Erau într-o încăpere de dimensiuni mari. Nu mai văzuse, aici la Singapore, nici chiar în somptuoasa locuinţă pe care o avusese la început, lângă mlaştină, o cameră atât de încăpătoare. Văzută din afară, casa nu te lăsa să bănuieşti ceea ce se găsea în interior.

Lucru şi mai ciudat, podeaua era acoperită în întregime de tatami – acele rogojini japoneze de papură, ale căror dimensiuni bine stabilite servesc drept măsură pentru toate camerele caselor tradiţionale din Japonia. Dar colonelul avea să mai descopere şi alte surprize.

Chia Sheng îi conduse, tăcută, prin această primă cameră, mobilată sumar cu măsuţe scunde de lac, perne, şi cam atât, până la un coridor nu prea mare, slab luminat. Peretele din fund era făcut dintr-o placă enormă de jad, sculptată, cu reliefuri atât de pronunţate încât printre ele străbătea lumina. În mijloc avea o deschizătură rotundă, numită (după cum citise colonelul undeva) Poarta Lunii. În ultima jumătate a secolului al XIX-lea, existau asemenea plăci în casele familiilor bogate din China continentală.

În spatele deschizăturii Porţii Lunii, văzu o perdea de mătase, atârnată de o bară de bambus. Mătase gri, cu broderie albastru-regal, înfăţişând o roată de raze. Modelul i se păru foarte cunoscut colonelului, care-şi stoarse creierii mult timp până îşi aminti că văzuse aceeaşi imagine reprodusă pe o stampă a lui Ando Hiroshige. Era o stampă din seria celor Cincizeci şi trei de popasuri ale lui Tokaido, dar nu-şi mai amintea numele ei. Ştia totuşi că motivul era emblema unui daimyo care călătorea. Alt mister. Colonelul ridică din umeri în sinea lui, pe când Chia Sheng îi preceda prin Poarta Lunii, pată albă umbrită cu negru şi verde.

Intrară într-o cameră ceva mai mică decât prima. În trei părţi erau aşezate paravane de un gust rafinat – culori întunecate, transmiţând vibraţia vieţii, trecând prin ani ca nişte văluri de fum.

Simţi parfumuri, mirosul fad al cărbunelui de lemn, mireasmă de tămâie; apoi unele mai subtile, uleiuri volatile, santal şi altele pe care nu le putea identifica.

— Vă rog, zise Chia Sheng, ocolind o masă joasă de lac roşu, care avea în mijloc o vază cu flori proaspete.

Trecură printre două paravane ce ascundeau o uşă întunecată, făcută parcă dintr-o placă de oni. Îi aştepta o scară îngustă, în spirală, pe care urcară unul după altul, ajungând într-un fel de turn pe care colonelul îl asemui în sinea lui cu o mansardă. De acolo se vedea până departe în toate direcţiile, afară de partea unde se înălţa, – Leviatan mitologic – muntele de bazalt, ca o sentinelă.

Îndată ce ajunseră în acest pod, colonelul văzu o siluetă înaltă care observa semnele furtunii printr-o lunetă. Era So-Peng.

— Bine-ai venit, colonele Linnear.

Vocea lui, puternică şi adâncă, părea în stare să zguduie pereţii podului. Vorbea în mandarină, cu un accent neobişnuit, în

termeni occidentali s-ar fi spus că e „înţepat”. Nu se întoarse, părea să nu fi observat că e şi Cheong de faţă. Chia Sheng, a cărei misiune se sfârşise, îi lăsă, singuri şi coborî fără zgomot scara în spirală.

— Te rog să te apropii. Vino aici, lângă mine, colonele, zise So-Peng.

Purta o haină de ceremonie, după moda veche, de culoarea sidefului. Era făcută dintr-un material necunoscut lui Denis şi, la fiecare mişcare a bătrânului, suprafaţa ei sclipea, aruncând reflexe neaşteptate, de mare efect.

— Priveşte. Aici…, zise bătrânul, întinzându-i luneta. Priveşte în partea furtunii şi spune mi ce vezi.

Colonelul luă instrumentul de metal lustruit, închise un ochi şi privi prin ocular. În cercul pe care-l cuprindea cu privirea văzu, foarte departe, îngrămădirea norilor negru-violacei, ca nişte echimoze. Se schimbase şi culoarea cerului de dincolo de ei. Galbenul uniform era străbătut de vinişoare palid-verzui, amestec pe care nici un pământean nu l-ar putea reproduce. Se auzeau deja bubuituri surde, neîntrerupte, care se rostogoleau peste coline ca un tsunami – un talaz invizibil. Colonelul descrise minuţios tot ce vedea.

— Şi nu vezi nimic altceva, zise So-Peng. Nu era nici o nuanţă interogativă în vocea lui.

Nu, era să-i răspundă colonelul, nu văd altceva. Dar în ultima clipă se abţinu, convins că mai era acolo ceva deosebit, un lucru pe care bătrânul dorea să i-l arate.

Mătură cu obiectivul spaţiul, centimetru cu centimetru, câteva minute, dar fără să observe nimic special. Începu să se enerveze; îndreptă luneta în sus! nimic. Apoi, spre pământ. Sub ameninţarea furtunii, văzu nişte femei în orezării, suprafeţe netede de apă, fără un copac sau măcar o colibă de crengi prin apropiere. Femeile se mişcau în acelaşi ritm; se aplecau, întindeau mâna şi semănau firele de orez. Aveau fustele suflecate şi prinse în câte un nod între genunchii îndoiţi; coşurile de papură din spate le făceau să semene cu nişte animale de povară, apa le ajungea până la glezne.

— Femeile continuă să lucreze, zise colonelul. Parcă n-ar şti că vine furtuna.

— Ah! exclamă So-Peng clătinând din cap. Şi ce-ţi spune asta, colonele?

Colonelul lăsă luneta şi-l privi pe So-Peng – ţeasta galbenă, fără păr, şuviţa dreaptă şi cenuşie care-i atârna din vârful bărbiei, ochii întunecaţi şi calmi care-l priveau rece, ca din altă lume.

— Ele ştiu ceva ce noi nu ştim, zise colonelul.

— Hm, murmură So-Peng.

Îşi dădea seama că prin „noi”, colonelul înţelegea, implicit, „occidentalii”. Dar voia să fie sigur dacă acesta era convins, sau doar condescendent. So-Peng, ca orice asiatic în ţara sa, era mult mai obişnuit să întâlnească occidentali stăpâniţi de acest al doilea sentiment. Însă, în privinţa colonelului, dori să insiste, căci, de la prima vedere, instinctul său vorbise în favoarea acestuia.

În ceea ce-l privea, colonelul ştia perfect că ajunsese la un punct crucial în relaţiile sale cu Cheong. Pentru ea, binecuvântarea bărbatului era absolut necesară. De ce nu-i fusese necesară şi la căsătorie? Nu reuşea s-o înţeleagă. Dar avea nevoie de intervenţia lui So-Peng, pentru a părăsi Singapore.

Îl neliniştea şi faptul că această casă, acest sat, erau atât de izolate, total necunoscute rezidenţilor străini. Era conştient de faptul că mulţi chinezi nu-i agreează pe occidentali, aceşti uriaşi barbari, veniţi de peste mări. Chiar dacă aversiunea – de fapt, ostilitatea lor – era, în mare parte, justificată, asta nu schimba cu nimic lucrurile pentru el, în momentul de faţă.

Oricum, colonelului îi erau dragi oamenii aceştia, viaţa lor, istoria, religia şi obiceiurile lor, iar buna cunoaştere a acestei lumi îi dădu curaj, făcându-l să adauge:

— Fără îndoială, avem multe de învăţat aici, dar sunt convins că cele mai bune relaţii sunt acelea care implică un schimb. La început un schimb de informaţii, care va deveni şi asta-i foarte important – un schimb de... confidenţe. So-Peng îşi încrucişă braţele pe pieptul slab. Mâinile nu i se vedeau din mânecile hainei.

— Confidenţe, zise el, gânditor, ca şi cum cuvântul ar fi avut un gust nou, exotic, nemai simţit până atunci. Vorba asta poate avea mai multe sensuri, depinde de intonaţie şi de context. Aş putea crede, bunăoară, că te referi la un schimb de secrete.

— N-ar fi prea departe de adevăr, răspunse colonelul.

— Şi ce te face să crezi că ai fi demn de atâta încredere? Privirea colonelului, străpunsă de ochii celuilalt, deveni tot mai

intensă, până când figura din faţa lui păru să dispară, lăsând doar perechea de lumini suspendată în atmosferă, ca un dialog de flăcări.

— Mai întâi respectul, domnule. Apoi cunoaşterea, cunoaşterea dorită şi asimilată. După aceea, acceptarea a ceea ce este şi a ceea ce a fost, înţelegerea propriului rol în cadrul matricei. Mai e şi curiozitatea care îndeamnă la cercetarea necunoscutului. Şi, în sfârşit, dragostea.

Colonelul tăcu destins, simţind că i s-a deschis inima, că s-a exprimat aşa cum voia şi în termeni care-i făceau cinste soţiei sale. Nu mai avea nimic de adăugat.

Când So-Peng începu să vorbească, nu i se adresă lui, ci femeii:

— Cheong, zise el, cred că te-a strigat Chia Sheng. I-am auzit vocea.

Tăcută, Cheong se înclină şi ieşi.

Colonelul rămase nemişcat. Afară, furtuna se apropia.

— Cheong mi a spus că veţi pleca în curând spre Japonia.

— Da. Mâine, încuviinţă colonelul. Mi s-a cerut să colaborez cu generalul Mac Arthur la reconstrucţia noii Japonii.

— Da. Este o sarcină înălţătoare. O misiune istorică, nu-i aşa?

— Nu mă gândisem la aşa ceva, crede-mă.

— Dar nu cumva, zise So-Peng, ar fi mai bine ca poporul japonez să poată hotărî singur cum va arăta această aşa-zisă „reconstrucţie?”.

— Ar fi o soluţie ideală, desigur. Din păcate, anumite elemente ale societăţii japoneze au orientat poporul pe o cale greşită, în ultimii douăzeci de ani.

So-Peng tăcea, iar colonelul continuă:

— Sunt sigur că eşti la curent cu ceea ce au făcut în Manciuria.

— Manciuria! râse bătrânul. Ce am eu, ce are poporul meu de-a face cu Manciuria? Ea este pentru noi, chinezii, ca o mahala sărăcăcioasă de la celălalt capăt al lumii. N-au decât să se lupte pentru ea japonezii şi bolşevicii, le-o las bucuros. Din punctul meu de vedere, Manciuria nu reprezintă pentru China o pierdere serioasă.

— Dar japonezii o voiau, ca să aibă aici un cap de pod împotriva Chinei. Ar fi instalat baze militare în vederea unei invazii.

— Da, suspină So-Peng. Firea lor imperialistă mă întristează, în orice caz, în tinereţe mă întrista. Da, era ca un ghimpe în coastă,

căci orientarea japonezilor este militară. Dintotdeauna. Nici n-ar putea fi altfel. Aşa e sângele care curge de-a lungul veacurilor şi nu-l putem renega – nici prin discursuri politice frumoase, nici prin vreun fel de amnezie colectivă, înţelegi, colonele? Nemţii îşi neagă acum rasismul. Ce prostie! Cum ar putea s-o facă? E ca şi cum ar nega că ai nevoie de aer ca să poţi trăi.

— China nu trebuie să se teamă de Japonia actuală. Ţi-o spun în mod... confidenţial, nu-i aşa? Presiunile vin acum din partea bolşevicilor, care sunt mult mai periculoşi decât au fost vreodată japonezii.

— Bushido, colonele. Cunoşti acest concep?

Încuviinţă.

— Cred că da.

— Bine. Atunci înţelegi ce vreau să spun.

So-Peng privi cerul, cenuşiu şi zbuciumat, de parcă un uriaş invizibil ar fi făcut semne fluturând un steag.

— E o formă a prieteniei, ştii? reluă bătrânul. Vorbesc de prietenia adevărată, nu de cea care se înfiripă în relaţiile de afaceri sau de vecinătate. În acest fel de prietenie, comunicarea nu mai este o problemă, sau, cum se întâmplă de multe ori, o piedică. Eşti de acord cu modul în care prezint această noţiune?

— Da, domnule, întru totul.

— Hm. Îmi spunea mie ceva că aşa se va întâmpla (Râse blând, fără ironie). Ştii, ziua în care am văzut-o pentru prima dată pe Cheong, era exact ca asta. Era doar o copiliţă. Avea vreo trei ani. Pe vremuri avea o familie numeroasă.

Nu ştiu ce li s-a întâmplat, am făcut cercetări ani dea rândul, fără succes. Nimeni nu ştia nimic.

După un timp, n-a mai avut nici o importanţă. Familia ei, eram noi şi o iubeam ca pe propria mea fiică. Am mulţi copii, mulţi nepoţi şi strănepoţi. Sunt atâţia, încât mi se întâmplă să le încurc numele şi chipurile. Dar e firesc. Sunt bătrân şi mintea mi-e absorbită de atâtea lucruri...

Mărturisesc cinstit că Cheong ocupă un loc special între copiii mei. Nu e rodul trupului meu, dar e cu siguranţă rodul spiritului meu. Mă urmăreşti? De aici a pornit, şi înainte de a pleca din Singapore, trebuie să afli şi să înţelegi limpede ce înseamnă şi ce prevesteşte acest fapt.

Tăcu o clipă, de parcă s-ar fi trezit într-un ţinut îndepărtat sau într-o eră de mult trecută. Dintr-o dată, aerul se despică şi ploaia începu să curgă din cerul de funingine, răpăind pe acoperişul

pătrat al turnului şi scurgându-se prin burlanele miniaturale. Frunzişul verde al copacilor tremură sub potop, apoi totul dispăru în spatele unui perete compact de apă. Un nor de aburi, des ca fumul, urcă până la ei. Lumea semăna cu un tablou poantilist gri-verzui, din care străbăteau umbre vagi şi avură impresia că asistă la naşterea gândurilor într-un creier supranatural.

— Parcă am fi absolut singuri aici, sus, zise colonelul. (So-Peng zâmbi). În Asia nu eşti niciodată cu adevărat singur, nu-i aşa?

Fundalul scenei era de o asemenea violenţă, încât colonelului i se părea surprinzătoare imobilitatea de statuie a celuilalt. Picături de apă ricoşau pe pervaz, împroşcându-l cu stropi fini, făcu un pas înapoi. S-ar fi zis că stă la prova unui vas rapid, pe o mare agitată.

— Lumea, aici, e altfel. Lumea noastră e diferită. Ne-am născut, creştem şi ne trăim de fapt toate vieţile cu conceptul eternităţii alături de noi. Această… să-i spunem „intimitate?", mi s-a părut întotdeauna o armă cu două tăişuri. Este, fără îndoială, ceea ce constituie marea noastră putere, dar în acelaşi timp – încă o confidenţă, – şi slăbiciunea noastră, călcâiul lui Ahile, atunci când avem de-a face cu Occidentul. Da, mă tem că mulţi compatrioţi de-ai mei îi subestimează pe occidentali, tocmai pentru că-i cred nişte barbari, incapabili să înţeleagă pe deplin concepţia orientală despre om, despre onoare şi despre epocă. E un lucru periculos. Ca dovadă, japonezii. Au încercat să facă ceva stupid! Glorios, dar prostesc. Oh, japonezii cunosc bine nobleţea de a pierde. Cei mai mulţi dintre eroii lor tradiţionali n-ar fi, după normele occidentale, decât nişte nefericiţi de rataţi. Japonezii apreciază natura fiinţei, calitatea gândirii. În Occident contează numai faptele. Etica protestantă – aşa i se spune, cred – ei bine, trebuie luată în serios, şi oricare japonez ştie acum că etica protestantă e cea care a învins Japonia. Eroarea de calcul de la Pearl Harbour a fost scump plătită. Statele Unite erau un uriaş adormit, a cărui mânie a fost cumplită.

Privi ploaia torenţială. Aerul era din ce în ce mai greu şi umed.

— Încă n-am ajuns la înţelegerea deplină a epocii noastre. Nu ne-am desprins de trecut, când eternitatea era totul. N-am ajuns din urmă prezentul. (Râse). Mai avem nevoie de timp. Suntem un popor foarte ingenios. Să ni se arate o dată calea, şi suntem salvaţi. Ne adaptăm foarte uşor. Aveţi grijă, o să vă ajungem şi o să vă depăşim! Fixitatea privirii lui So-Peng dispăru când se întoarse spre colonel, adăugând

— Cu siguranţă că filozofia mea personală nu te interesează prea mult. „Cuvinte înţelepte” – nu cred în aşa ceva. Trebuie să trăieşti propria ta viaţă, să comiţi propriile tale greşeli, să simţi propriul tău extaz, ca să înţelegi adevărata semnificaţie a existenţei, care e alta, pentru fiecare individ. Să cazi, să te ridici şi s-o iei de la capăt, în alt fel. Să încerci Şi să înveţi. E singura metodă.

Ajunge! Astăzi pălăvrăgesc ca o babă. Poate că e din cauza timpului. Când e furtună, am chef de vorbă, poate că aşa mă eliberez de spaime. În copilărie, sezonul ploilor era pentru mine o perioadă de teroare.

E şi ăsta un mod de-a mă prezenta. Poate că te întrebi, colonele, care e originea mea culturală. Ei bine, tatăl meu era chinez, un mandarin paşnic şi cult, negustor de felul lui. Spiritul întreprinzător l-a ajutat să devină în scurt timp un important om de afaceri, iar la 33 de ani a emigrat la Singapore. Da, eu sunt un chinez din China. Nu de aici. Mama era japoneză.

Colonelul făcu ochii mari.

— Oh, colonele, nu trebuie să te miri, reluă bătrânul. Se întâmplă din când în când şi asemenea lucruri. Nu prea des, într-adevăr. Nu. Şi, din motive uşor de înţeles, adevărata origine a mamei a fost tăinuită cu grijă. Ca să explice fizionomia ei diferită, tata pretindea că ea venea din nordul Chinei, spre frontiera rusă, unde sângele e foarte amestecat: mongoli, manciurieni şi cine mai ştie câţi alţii.

N-a dat însă nici un fel de informaţii în legătură cu originea lui Cheong. Cât despre ea, poate că ştie, poate că nu. N-am întrebat-o niciodată. Într-o zi s-ar putea să-ţi spună ceva. Dar asta vă priveşte pe voi. Eu unul cred că n-are nici o importanţă, pentru că rădăcinile ei sunt aici. Aici a crescut şi de aici a luat tot ceea ce este important în fiinţa ei. Când vezi tiparul în care s-a format o piatră preţioasă, eşti în măsură să apreciezi calitatea pietrei. (Scutură capul). Exemplul e însă cam rece. Am să caut altul. Întâlneşti o femeie extraordinar de frumoasă, dar, cu timpul, îţi dai seama că are manifestări surprinzătoare, chiar de neînţeles. Apoi afli, de exemplu, că mai are două surori, ea fiind cea mijlocie. Şi faci un prim pas spre dezlegarea misterului comportării acestei femei. Cu cât afli mai multe, cu atât înţelegi mai bine felul ei de a fi, până în ziua când totul îţi e perfect clar.

Adulmecă scurt aerul.

— E pe sfârşite, zise. Vino. Să coborâm.

Se aşezară tustrei – colonelul, Cheong şi So-Peng – în jurul mesei de lac roşu din sala paravanelor, şi Chia Sheng, tăcută, le servi mai multe feluri. Colonelul nu mai văzuse, în ultimii trei ani, atâta mâncare la o singură masă şi niciodată nu mai mâncase bucate atât de bune şi atât de frumos prezentate. Erau mai întâi tot felul de *dim suna* – colţunaşi din făină de orez cu diferite umpluturi. A urmat supa de peşte, fierbinte şi condimentată, dar foarte uşoară. În al treilea rând, orez gătit în şase feluri, de la orezul alb fiert, până la un platou pe care boabele prăjite de două ori erau însoţite de fructe de mare tocate fin şi de gălbenuşuri de ou fiert. Al patrulea aperitiv consta dintr-o salată condimentată, cu hrean şi castraveţi. Urmau mâncărurile propriu-zise: bucăţi de pasăre, aurii, bine rumenite, presărate cu sare şi cu mirodenii, langustine prăjite, aproape la fel de mari ca nişte languste, crabi strălucitori, roşii şi albaştri, abia scoşi din apa clocotită. Şi, în sfârşit, felii de pepene în formă de semilună, cu sucul mustind din miezul proaspăt tăiat, sticlind pe farfuriile de faianţă albă ca gheaţa în bătaia soarelui.

În sfârşit, prânzul se sfârşi. So-Peng, îndepărtând farfuria folosită, scoase un suspin profund, atingându-şi stomacul.

— Vorbeşte-mi despre sorgintea ta, colonele, spuse el.

Colonelul îi vorbi despre tatăl lui, despre tot ce îi spusese acesta în legătură cu mama sa, pe care nu o cunoscuse, o secerase difteria, pe când el avea doar doi ani. Îi povesti despre mama vitregă, pe care o dispreţuia, fără să aibă vreun motiv concret, ci doar nişte raţiuni nedesluşite. Vorbi despre sentimentele sale de copil unic – noţiune care pentru unii era pasionantă şi revelatoare, dar care lui i se părea de-a dreptul anormală. Evocă Essex-ul, unde îşi petrecuse copilăria, calea învăţăturii care avea să-l ducă la Londra, ca pe mulţi alţii. Explică începutul interesului său faţă de Extremul Orient, studiile, apoi intrarea în armată.

— Şi acum, îi spuse So-Peng, vei începe o viaţă nouă. Vei deveni un om politic; mai mult chiar, un făuritor de istorie. Foarte bine, foarte bine. În curând, voi pleca şi eu, pentru o vreme, din Singapore. E nevoie de mine în altă parte. Aceasta a fost o întâlnire de adio.

Se întrerupse, de parcă ar fi aşteptat să se întâmple ceva. Liniştea nu era tulburată decât de căderea ultimelor picături de ploaie de pe crengile arborilor din jurul casei.

Apăru Chia Sheng, ţinând cu grijă un obiect pe care i-l înmână lui So-Peng. Apoi rămase în picioare alături de bătrân.

So-Peng ridică obiectul la înălţimea pieptului, iar colonelul văzu că era un sipet metalic, lung de vreo 25 de centimetri şi lat de 20, cu ornamente rafinate, de email şi Lac. Pe capac era pictat cu migală un dragon solzos, fioros, în luptă cu un tigru enorm.

Continuând să ţină sipetul ridicat, So-Peng spuse:

— Trebuie acum să-ţi cer scuze, draga mea Cheong, pentru că n-am fost la Singapore în ziua căsătoriei tale cu colonelul Linnear. M-am gândit mult înainte de a hotărî ce ar fi mai potrivit, căci, după cum ştii, tot ce-mi aparţine este şi al tău. Ca pentru toţi copiii mei.

Coborî lent sipetul până la tăblia mesei, unde-l depuse, ca pe cea mai minunată dintre pietrele preţioase la ieşirea din mină.

— Dar tu eşti mai Importantă pentru mine decât toţi ceilalţi, Cheong, pentru că iubirea ta străluceşte cu atât mai mult, cu atât mai curat, cu cât a fost mai greu drumul pe care a trebuit să-l străbaţi. Nici unul dintre ceilalţi copii ai mei n-a dus lipsă de nimic, de când s-a născut, nici unul în afară de tine.

Asta o ştiai şi tu. Dar un lucru pe care nu-l ştiai, şi pe care ţi-l voi spune acum, este că dintre toţi, tu eşti cea mai legată spiritual de mine. Asta s-a petrecut în mod natural, fără presiune din partea mea, de aceea m-a impresionat atât de mult. Tu singură ai dorit-o şi ai obţinut-o.

Şi acum, în clipa ultimului bun rămas – căci s-ar putea să nu ne mai revedem – acesta e un dar pentru tine, pentru colonelul tău, pentru copilul care se va naşte, pentru ceilalţi copii pe care-i veţi avea. Ţi-l dau cu bucurie, cu toată dragostea. Din partea mea, a lui Chia Sheng, a strămoşilor din familiile noastre. Nu există în lume altul la fel. Conţinutul este şi el unic, fără echivalent nicăieri în lume. Ţi-l dăruiesc. Foloseşte-l cum crezi de cuviinţă.

Mâinile bătrâne, cu degete lungi, pe care pielea întinsă părea de pergament, împinseră încet sipetul spre partea opusă a mesei, până dincolo de mijlocul ei. Atunci se retraseră, de parcă le ar fi părăsit puterile, peste tăblia roşie şi lucioasă, până pe genunchii bătrânului.

Colonelul luă mâna tremurând a lui Cheong şi-l privi în ochi pe So-Peng. Vru să spună ceva, dar spiritul îi era tulburat şi limba paralizată Rămase încremenit, ca pe altă lume, în faţa acestui

om, pe cât de însemnat, pe atât de misterios, fără să şi dea seama cine era, ce făcea sau de ce era atât de însemnat. Cu toate astea, simţea pentru prima oară că înţelege totul.

Colonelul şi Cheong se îndrăgostiseră amândoi de casa şi grădina lor de lângă Tokyo. Mac Arthur îi ceruse, nu fără motiv, colonelului, să-şi găsească o locuinţă chiar în perimetrul oraşului, ca să ajungă mai uşor la serviciu. Dar nu găsise nimic; adică nimic care să le placă, lui şi lui Cheong.

Ieşiseră aşadar din oraş şi aproape imediat dăduseră peste casă. Se afla într-o zonă scăpată ca prin minune de la distrugere. Jumătate din oraş şi o bună parte din suburbii erau complet devastate.

Casa era aşezată la marginea unei păduri de cedri japonezi şi de pini, în sânul căreia sanctuarul shinto se înălţa ca o plantă din altă lume. Graţia liniilor, calmul şi naturaleţea lor îl vrăjiră de la început pe colonel, ele exprimau, mai elocvent decât cei mai mari oratori ai ţării, perenitatea şi demnitatea spiritualităţii japoneze. Şi de câte ori o vedea, se gândea la So-Peng.

Nimeni nu ştia cine locuise acolo înainte de sosirea colonelului şi a lui Cheong, nici măcar Ataki, bătrânul grădinar. Fusese părăsită ani de zile, îi spusese colonelului, el venea să aibă grijă de grădină, dar timpul îi întunecase memoria. Poate că bătrânul nu voia să-i spună nimic, îşi zicea colonelul, resemnat.

Grădina clasică, din faţa casei, era uluitoare. Nu lipseau nici pomii *bonsai*, cu inflorescenţe de tot felul, nici bazinul de piatră, nu prea adânc, plin de peştişori roşii cu ochi albaştri, ale căror înotătoare păreau valuri fine. (Ca să le ofere un adăpost pe timpul iernii, colonelul cumpără un acvariu pe care-l instală în bucătărie, una dintre puţinele camere occidentale ale locuinţei).

În spatele casei era o altfel de grădină; un dreptunghi de pietriş cu patru stânci abrupte, plasate de artistul zen, care o proiectase, în puncte semnificative ale întinderii uniforme, ca nişte insule – gândea colonelul – ivite într-o mare perfect calmă. Cu toate astea, – îi încredinţă Nicholas de îndată ce începu să vorbească, erau cu siguranţă vârfuri muntoase, înălţându-se deasupra norilor. Comentariu care-o încântă pe Cheong, ca şi pe colonel. Orice-ar fi fost, grădina zen era, culmea ironiei, un loc al păcii şi meditaţiei, într-o lume pe jumătate moartă, mutilată şi carbonizată, căutându-şi o nouă formă de supravieţuire.

Nicholas nutrea o pasiune nestinsă pentru casă şi grădini. Îl atrăgea mai ales grădina zen, unde Cheong îl găsea adesea, nemişcat şi gânditor, cu capul în mâini, cu ochii la stâncile golaşe, apărând din mijlocul pietrişului aranjat cu grijă. După un timp, se obişnui să-l caute mai întâi acolo.

Nicholas nu-şi dădea seama dacă prefera să stea în grădină singur, sau atunci când venea Ataki cu uneltele lui, ca să nu lase pământul să se usuce şi să verifice dacă pietrişul era aşezat cum trebuie, căci îi plăcea şi singurătatea intensă a locurilor („De parcă ţi-ai auzi sufletul respirând”, îi spuse el odată colonelului), dar şi să observe precizia îndemânarea şi economia gesturilor cu care omul aranja pietrişul, atât de rotunjit de frecare, încât Nicholas era sigur că fusese adus din vreun loc ascuns de pe ţărmul insulei, căci numai acţiunea constantă a valurilor ar fi putut crea suprafeţe atât de netede.

Privind gesturile bătrânului, Nicholas avea impresia că acesta nu face nici un efort. La vârsta de 6 ani, îl întrebase pe Ataki cum putea să facă mişcările acelea, iar când bătrânul îi răspunsese un singur cuvânt: „Bujutsu”, Nicholas se dusese imediat la colonel ca să-l întrebe ce înseamnă asta.

N-avea rost să-l sâcâi pe Ataki cu întrebări, fiindcă nu-ţi spunea decât ce voia el să afli.

— Bujutsu, îi răspunse colonelul, punând deoparte ceaşca de ceai şi lăsând ziarul pe care-l citea, bujutsu înseamnă totalitatea artelor marţiale din Japonia.

Atunci, spuse cu voce limpede Nicholas, vreau să învăţ bujutsu.

Colonelul îşi privi fiul. Îşi dăduse mai demult seama că Nicholas nu vorbea niciodată pe negândite şi că, dacă spunea că vrea să înveţe bujutsu, însemna că era într-adevăr pregătit să o facă. Nu era nevoie să i se spună cât de grea era sarcina pe care şi o lua. Colonelul se ridică de la masă, apoi, cuprinzându-şi fiul pe după umeri, deschise *shoji* – peretele glisant din lemn şi ieşiră afară.

Se opriră la marginea grădinii zen, dar Nicholas, ridicându-şi ochii spre tatăl lui, observă că acesta privea dincolo de zid, dincolo de marginea proprietăţii lor, către suliţele verzi ale pădurii de cedri.

— Nicholas, zise şovăitor colonelul, ştii că lângă sanctuarul shinto, în mijlocul pădurii este un parc – foarte mic, nu uita – în care se găsesc patruzeci de specii diferite de muşchi?

— N-am fost niciodată acolo, spuse Nicholas. Vrei să mi-l arăţi?

— Poate că da, într-o zi, răspunse colonelul.

Şi i se strânse inima, căci ştia că nu va avea destul timp, şi că era aici ca să îndeplinească o misiune, o misiune urâtă şi sângeroasă, care se cerea totuşi dusă până la capăt şi căreia trebuia să-i sacrifice totul. Aceşti câţiva ani, ar fi fost de ajuns să zdrobească un om mai puţin călit şi mai puţin perseverent decât el. Dar, deseori, spiritul lui părea epuizat, pe punctul de a ceda. Se gândea la So-Peng şi în acelaşi timp la fiul său. Şi-şi continua munca, toată noaptea, şi încă o zi, şi ziua următoare încă mai lungă, până la week-end... Şi iarăşi, la infinit

— Dar nici eu n-am văzut grădina cu muşchi, Nicholas, reluă el. Puţini au văzut-o, în afară de preoţii shinto din templu.

Colonelul ezită mult timp, apoi continuă:

— Ceea ce vreau să-ţi spun, este că te îndrepţi spre un drum pe care puţini tineri îl mai aleg în zilele noastre... şi sunt multe specializări.

— Vreau să încep cu începutul, tată. Nu cer prea mult, nu-i aşa?

Ridică din nou ochii.

— Nu, spuse colonelul strângând mai tare umerii fiului său. Nu ceri prea mult.

Se gândi o clipă, apoi o cută i se ivi între sprâncene.

— Ştii ce? răspunse el în sfârşit. Am să vorbesc cu mătuşa ta, bine?

Nicholas încuviinţă şi privirea lui părăsi chipul tatălui său, ca să revină la munţii care ţâşneau orbeşte din marea de nori.

Persoana la care se referise colonelul era, de fapt, Itami. Nicholas, care-şi cunoştea obârşia, n-o considerase niciodată mătuşa lui. Poate din cauză că îi displăcuse dintotdeauna şi niciodată nu putuse să-şi înăbuşe acest sentiment.

N-ar fi de mirare ca aversiunea instinctivă faţă de Itami să nu fi fost decât reflexul reacţiei pe care i-o stârnea soţul ei, Satsugai. Pentru un copil învăţat de la naştere să caute în el însuşi calmul interior al spiritului, ca un curent răcoros care te îndrumă, întâlnirile cu Satsugai nu puteau fi decât derutante. De fiecare dată se simţea ca o lună neputincioasă târâtă în vârtejul unei nove. Torente tumultoase, zguduiri puternice îi tulburau pacea Interioară şi îl speria imposibilitatea de a-şi regăsi echilibrul cât timp Satsugai era aproape.

Mătuşa, în schimb, nu producea niciodată asemenea efect asupra lui. Era o femeie scundă, cu încheieturi delicate, foarte frumoasă, cu toate că, după părerea lui Nicholas, simetria perfectă a obrazului ei nu se putea compara cu trăsăturile blânde ale mamei lui.

Itami purta întotdeauna costumul japonez clasic, şi era tot timpul înconjurată de slujnice. Aparţinea uneia dintre cele mai mari şi vechi caste bushi. Era o femeie samurai. Era căsătorită de 11 ani cu Satsugai, om de afaceri bogat şi influent, după cât îşi putea da seama Nicholas.

Mai era şi Saigo, fiul lui Itami, cu un an mai mare decât Nicholas. Era puternic şi bine legat, avea ochi negri, adânci, şi o fire crudă şi calculată. Îşi petrecea mult timp cu tatăl lui, dar în numeroasele ocazii când cele două familii se întâlneau, era inevitabil ca cei doi copii să fie împreună.

Nicholas avea impresia că Saigo îl urâse de la prima vedere. Mult timp n-a putut să-şi explice din ce motiv. Pentru moment, însă, reacţionase la această ostilitate ca oricare copil din orice parte a lumii, plătindu-i cu aceeaşi monedă.

Bineînţeles că Satsugai era cel care-l montase pe Saigo împotriva lui. Ura şi frica pe care le simţea Nicholas faţă de acesta sporiseră când o aflase. Dar asta se întâmplase după ce Saigo i-l prezentase pe Nicholas lui Yukio. Ca în zicala „în viaţă, pentru fiecare lucru există o compensaţie”,

— E adevărat, nu?

Împrejurimile oraşului Tokyo, primăvara 1949 – primăvara 1960.

— **P**riveşte, Nicholas – zise colonelul, într-o după-amiază întunecată şi tristă.

Nori de furtună învăluiau cununa muntelui Fuji Yama şi, în răstimpuri, ramuri de fulger brăzdau cerul, urmate de mugetul depărtat al tunetului.

Aşezat la birou, colonelul ţinea palmele pe o cutie de lac. Pe capac, se vedeau un dragon şi un tigru înlănţuiţi. Nicholas recunoscu darul de adio al lui So-Peng pentru părinţii săi.

— Trebuie să-ţi arăt asta – zise colonelul. Cred că a sosit timpul.

Luă pipa, deschise punga cu tabac umed, înfundă în cutele ei şi degetele şi coşul pipei, apoi o umplu. Frecă un chibrit cu fosfor de marginea biroului şi trase îndelung, aşteptând ca pipa să se încingă, aşa cum îi plăcea. Cu degetul arătător netezi capacul cutiei, urmărind contururile celor două animale încrustate.

— Nicholas, cunoşti semnificaţiile simbolice ale dragonului şi tigrului în mitologia japoneză?

Nicholas clătină din cap. Colonelul alungă un nouraş aromat de fum albăstrui şi îşi propti muştiucul pipei între dinţi, în colţul gurii.

— Tigrul este stăpânitor pe întregul pământ, iar dragonul… Dragonul este împăratul văzduhului. Ciudat, am ştiut asta din totdeauna. Şarpele zburător, *Ku-klux-klan*, din mitologia maya, deşi descris ca un animal cu pene, era şi el domnitorul aerului. Interesant faptul că două culturi atât de îndepărtate una de cealaltă, au în comun un element esenţial din mitologiile lor, nu-i aşa?

— Dar de ce v-a dăruit So-Peng o cutie japoneză? întrebă Nicholas. El era chinez, nu?

— Hm… Iată o întrebare chibzuită – zise colonelul, trăgând din pipă. Numai că nu găsesc răspunsul satisfăcător. So-Peng era mandarin, adevărat, însă doar pe jumătate. Mi-a dat să înţeleg destul de limpede că mama lui era japoneză.

— Dar asta nu explică povestea cu cutia. Într-adevăr, voi plecaţi în Japonia, dar e vorba de un obiect străvechi, greu de găsit, mai ales din acea epocă

— Da – răspunse colonelul, mângâind capacul. Neîndoielnic, cutia se afla de mult în posesia familiei sale, foarte probabil că maică-sa a adus-o în China. Dar de ce trebuia să ne-o dăruiască So-Peng nouă? Vreau să zic, de ce tocmai asta, în mod special? Desigur, nu din pură fantezie. Nu era el omul care să facă aşa ceva. Şi nici nu cred că e vorba de o simplă coincidenţă.

Colonelul se ridică şi se îndreptă spre fereastra pe care răpăiau stropii de ploaie. Aburul încremenit zugrăvise pe geamuri decoruri de chiciură, frigul iernii încă mai dăinuia.

— M-am gândit multă vreme – zise colonelul, privind pe geam.

Netezi cu degetul un mic oval, pentru a croi un spaţiu liber vederii, ca pentru a scruta prin ambrazura unei fortăreţe asediate.

— M-am gândit tot timpul călătoriei de la Singapore la Tokyo. So-Peng ne-a cerut să nu deschidem cutia înainte de sosirea noastră în Japonia şi i-am respectat dorinţa. La aeroportul din Haneda am fost întâmpinaţi de un detaşament SCAP – evident, doar eram într-un avion al armatei. Dar o altă persoană ne aştepta la aterizare. Mama ta a recunoscut-o imediat, ca şi mine, de altfel, după simpla descriere pe care mi-o făcuse Cheong despre visul acela. Era Itami, şi semăna perfect cu păpuşa din vis. Ridică din umeri. N aş putea spune de ce, dar nu m-a mirat. Aici te deprinzi cu asemenea fenomene, asta face parte din viaţa în Extremul Orient, o să-ţi dai şi tu seama în curând.

Eram curios ce relaţii se vor stabili între mama ta şi Itami, şi iată – parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna, parcă ar fi fost surori, nu cumnate. Nici urmă de şoc cultural, cum te-ai fi aşteptat, în definitiv, era întâlnirea dintre o tânără crescută într-un minuscul sat chinezesc şi o distinsă doamnă din mediul urban japonez. Da, aşa s-au petrecut lucrurile, cu toate că mama ta şi Itami aparţin unor lumi total diferite. Se întoarse spre Nicholas.

— Toate deosebirile pe care le vezi între ele – căldura mamei tale şi ţinuta distantă a lui Itami, pofta de viaţă a lui Cheong şi tristeţea mătuşii tale – nimic din toate acestea nu contează pentru ele.

Am reflectat îndelung asupra acestor lucruri şi am ajuns la următoarea concluzie: deşi So-Peng m-a asigurat că nu ştie

absolut nimic despre originea reală a lui Cheong, tot ce vedeam în prezent era un mod ocolit de a-mi dezvălui contrariul.

— Vrei să spui că mama e japoneză?

— Poate numai în parte.

Se aşează lângă fiul său şi-i puse cu blândeţe mâna pe umăr.

— Dar, Nicholas, trebuie să-mi promiţi că n-o să discuţi niciodată, cu nimeni, nici chiar cu maică-ta. Ţi-am destăinuit acestea acum, pentru că... ei, bine, pentru că informaţia mi-a fost transmisă. So-Peng considera că-i ceva însemnat, deci aşa trebuie să fie, cu toate că eu unul nu dau mare importanţă acestor detalii. Sunt englez şi evreu, dar inima mea este alături de aceste neamuri asiatice. Sângele-mi zvâcneşte la auzul istoriei lor, sufletul meu cântă, contopindu-se cu sufletul lor. La ce mi-ar folosi ascendenţa? Vreau să-ţi fie clar, Nicholas, nu mi-am repudiat numele ebraic, l-am lăsat pur şi simplu să se stingă. Da, s-ar putea spune că-i acelaşi lucru. Dar nu! N-am făcut-o fiindcă aş fi dorit s-o fac, ci pentru că trebuia. Anglia, în principiu, nu-i iubeşte pe evrei, nu i-a iubit niciodată. Atunci când mi-am schimbat numele, mi-am dat seama că uşi închise, mai înainte, se Vor deschide ca prin farmec pentru mine. Ştiu, aici se ridica o problemă morală. Se cade sau nu să intru? Da, mi-am răspuns – şi la dracu tot restul. E doar o părere personală. Ei, bine, dacă sufletul meu e una cu cel japonez, eu n-am devenit nici budist, nici *shintoist*. Aceste concepţii religioase n-au vreun sens special pentru mine, decât ca subiecte de analizat, din afară. În inima mea n-am repudiat nicicând Israelul. Nu te lepezi cât ai clipi de şase milenii de luptă. Sângele lui Solomon, al lui David şi Moise curge şi în vinele tale. Drumul pe care îl vei alege tu te priveşte decât pe tine, eu n-o să mă amestec într-o treabă strict personală. Dar datoria mă obligă să-ţi înfăţişez lucrurile aşa cum sunt, să-ţi prezint faptele. Nădăjduiesc că le înţelegi.

Aţinti îndelung chipul fiului lui, cu o privire solemnă, apoi deschise cutia cu tigrul şi dragonul pe capac, ultimul dar al enigmaticului So-Peng.

Nicholas plecă ochii şi văzu focul scânteietor a şaisprezece smaralde şlefuite, de peste un centimetru fiecare.

Nicholas studia bujutsu de aproape şapte ani, şi încă i se părea că nu ştie aproape nimic. Era puternic şi avea reflexe admirabile, executa toate exerciţiile cu multă concentrare şi perseverenţă, dar fără tragere de inimă şi fără vreun sentiment aparte. Asta îl mira şi îl neliniştea. Se pregătea pentru o muncă

aspră, fiindcă exact acest gen de efort îl interesa şi atrăgea cel mai mult. Dacă lucrurile stăteau altfel decât ar fi fost de dorit, cu siguranţă că nu indiferenţa lui era de vină. Nu - îşi zicea odată în dojo, în timp ce-şi făcea exerciţiile la sol - nu îşi modificase intenţiile, ţelul său era să înveţe bujutsu. De fapt, dorinţa asta devenise chiar mai intensă. Greu de formulat, dar ceea ce îi lipsea era, poate, *sein-teio*. Sau era ceva în legătură cu instructorul. Tanka – un tip flegmatic, foarte solid, avea profundă încredere în repetarea mişcărilor şi, pare-se, în nimic altceva. Nicholas era obligat să execute neîncetat acelaşi exerciţiu, până ce simţea succesiunea mişcărilor gravată în creier, în nervi, în muşchi. Muncă plicticoasă, pe care Nicholas o detesta. Ca şi faptul că Tanka îşi trata elevii ca pe nişte copii, încă nepregătiţi pentru viaţa de adult.

Se surprindea mereu cu privirea aţintită spre un colţ din dojo, unde Kansatsu, maestrul de ryu, dădea lecţii particulare câtorva studenţi aleşi, mai în vârstă. Cât ar fi dorit să fie acolo, nu aici, în mediocritatea exerciţiilor nespecializate.

Întrase în acelaşi *ryu* cu Saigo – datorită, fireşte, intervenţiei lui Itami – şi era cu atât mai amărât cu cât vărul său, mai mare, şi primit în ryu mult înaintea lui, luase un mare avans. Iar Saigo nu pierdea nici un prilej de a-i face să simtă decalajul. În dojo se arăta făţiş dispreţuitor cu Nicholas, ca şi majoritatea cursanţilor din cauza fizicului occidental al acestuia, ei socoteau că bujutsu, una din instituţiile tradiţionale sacre ale Japoniei n-ar fi trebuit lăsată la îndemâna unui *gaijin*, a unui străin – şi evita orice aluzie la relaţia de rudenie. Acasă era cu totul altă poveste. Saigo se îngrijea scrupulos să-l trateze pe Nicholas cu politeţe. În ce-l privea, după trei încercări zadarnice, Nicholas renunţase să lămurească situaţia cu vărul său.

Pentru a spune lucrurilor pe nume, ia dojo Saigo era ca un ghimpe în piciorul lui Nicholas. Deşi putea să-l ajute, el se străduia sistematic să-i îngreuneze calea, până la postura de conducător din umbră al adversarilor.

Într-o seară după încheierea programului şi repriza de duş, cinci sau şase băieţi intrară în vestiar, unul câte unul sau perechi, şi-l înconjurară pe Nicholas, care tocmai se îmbrăca.

— Ce cauţi aici? întrebă unul dintre cei mari. Aici e colţul nostru.

Nicholas continua să se echipeze în tăcere. În aparenţă, nu dădea atenţie împrejurării, dar în fond inima îi bătea să spargă pieptul.

— Nu ştii să răspunzi? zise un altul.

Acesta era mic, mai tânăr decât ceilalţi, dar prezenţa grupului părea să-l facă foarte îndrăzneţ. Izbucni într-un râs dispreţuitor.

— Poate nu înţelege japoneza. Oare ar trebui să-i vorbim în engleză, ca animalelor de la grădina zoologică?

Toţi începură să chicotească.

— Aşa-i! zise cel mai mare, prinzând mingea din zbor. Răspunde, maimuţă! Spune-ne ce cauţi aici, să ne infectezi atmosfera, ca un buboi copt?

Nicholas se ridică.

— De ce nu mergeţi să vă distraţi în altă parte? Undeva, de pildă, unde glumele voastre ar avea succes.

— Ia te uită! strigă puştiul. Maimuţoiul vorbeşte!

— Gura! zise lunganul. Apoi, către Nicholas, nu-mi place cântecul tău, maimuţă. Mi-e că o să te căieşti de ce-ai spus.

Fără veste, mâna lui dreaptă se abătu pe grumazul descoperit al lui Nicholas. Nicholas blocă lovitura şi, în aceeaşi clipă, toţi se năpustiră asupra lui. Prin învălmăşeala sălbatică, întrevăzu silueta lui Saigo, care se îndrepta spre ieşire, fără să-i pese de ce se întâmplă. Îl strigă pe nume. Saigo se întoarse şi veni spre ei.

— Opriţi-vă! strigă croindu-şi drum prin mijlocul cetei îi impuse pe ceilalţi cu spatele la zid, ceea ce îi oferi lui Nicholas un pic de spaţiu, pentru a putea să respire.

— Ei, ce se petrece?

— Străinul ăsta – zise lunganul, cu pumnii încă încleştaţi – tot caută sfadă.

— Nu zău? făcu Saigo. Unul contra şase?. Greu de crezut.

Dădu din umeri şi izbi cu muchia palmei în pântecele lui Nicholas. Acesta se înclină înainte şi căzu în genunchi, izbindu-se cu fruntea de podea, ca şi cum s-ar fi rugat. Cuprins de greaţă, încercă să tragă aer în plămânul sufocat. Gâfâia ca un peşte pe uscat.

— Să nu-i mai sâcâi pe băieţi, Nicholas – îi spuse Saigo, în picioare deasupra lui. Ce fel de purtări sunt astea? Ei, dar la ce poţi să te-aştepţi de la unul ca el, prieteni? Tatăl lui e un barbar, iar maică sa – o chinezoaică. Să mergem….

Plecă împreună cu ceilalţi, lăsându-l pe Nicholas la podea, singur cu suferinţa lui.

Se ivi însoţită de un alai de servitoare, absolut pe neaşteptate, în toiul săptămânii, aruncând întreaga gospodărie într-o panică febrilă, declanşată fireşte, de Cheong însăşi, căreia propria casă nu i se părea niciodată de-ajuns de curată, bucatele destul de gustoase şi familia suficient de bine îmbrăcată pentru ai fi pe plac cumnatei.

Parcă-i o păpuşică miniaturală, îşi zise Nicholas, un obiect perfect de porţelan, din cele ce se pun în vitrină, pe un soclu la adăpost de intemperii. Practic, Itami nu avea nevoie de această protecţie exterioară. Avea o voinţă de fier, precum şi forţa necesară pentru a o pune în aplicare, chiar faţă de soţul ei, Satsugai.

Nicholas, din camera vecină, o urmărea pe furiş pe maică-sa, îndeplinind ea însăşi ceremonialul ceaiului pentru Itami, rit complex, pe care-l celebra îngenuncheată pe tatami, în faţa unei mese de lac verde. Cheong purta o rochie japoneză tradiţională, lungile-i cosiţe lucioase erau ridicate într-un coc susţinut de beţişoare de fildeş. Niciodată, parcă nu fusese atât de frumoasă – o frumuseţe regească – îşi spuse Nicholas. N-avea nimic comun cu distincţia îngheţată a lui Itami, dar, poate tocmai de aceea, el simţea chiar mai multă admiraţie pentru maică-sa.

Femeile în genul lui Itami nu erau o raritate în cărţile cu poze din vechea Japonie antebelică, pe care le putuse vedea. Dar Cheong… Nimic comparabil cu ea. Exista în ea o nobleţe spirituală la care Itami nu putea spera să ajungă – nu în această viaţă, în orice caz. Itami nu era lipsită de forţă, dar magnetismul ei era ca şi inexistent, pe lângă puterea lui Cheong, chinezoaica poseda o pace lăuntrică la fel de intensă ca încremenirea unei zile arzătoare de vară. Era o bijuterie vie, unică. Cum spunea Nicholas, era „dintr-o singură bucată” – şi asta respecta şi admira el, mai presus de orice.

Nu dorea de fel să stea de vorbă cu Itami, dar a părăsi casa fără să ţină cont de prezenţa acesteia, ar fi fost foarte necuviincios din partea lui, maică-sa ar fi fost revoltată şi, natural, i-ar fi făcut reproşuri. Tocmai asta nu vroia el. Deci ceva mai târziu, după-amiază, deschise shoji şi intră. Itami ridică privirea.

— A, Nicholas, nu ştiam că eşti acasă.

— Bună ziua, mătuşă.

— Scuză-mă un moment – zise Cheong, ridicându-se fără efort. Ceaiul e rece.

Dintr-un motiv strict personal, nu dorea să apeleze la servitoare în prezenţa lui Itami. Îi lăsă singuri. Nicholas se simţi brusc stânjenit sub privirea scrutătoare a japonezei, care tăcea.

Se îndreptă spre fereastră, contemplând pădurea de cedri şi dafini.

— Ştii tu – zise Itami – că în această pădure se află un străvechi sanctuar shinto?

— Da, răspunse Nicholas, întorcându-se spre ea. Mi-a spus tata.

— L-ai văzut?

— Nu încă.

— Şi ştii, Nicholas, că înăuntrul acestui sanctuar se află o grădină cu muşchi?

— Patruzeci de soiuri diferite, cred. Da, am auzit vorbindu-se despre asta, dar mi s-a spus că numai preoţii au acces.

— Poate nu-i chiar aşa de dificil, Nicholas. Nu izbutesc să-mi închipui că tu ai vrea să devii preot. Nu ţi s-ar potrivi.

Se ridică şi spuse, pe negândite:

— Ai vrea să mă conduci acolo? în sanctuar şi în grădină?

— Când, acum?

— Bineînţeles.

— Dar, credeam…

— Orice e posibil, într-un fel sau altul, Nicholas. Surâse apoi, ridicând vocea:

— Cheon, ne ducem să ne plimbăm, Nicholas şi cu mine. Nu lipsim mult. Vino, adăugă cu blândeţe, întorcându-se spre tânăr cu mâna întinsă.

Merseră tăcuţi până la liziera pădurii. Apoi o luară la dreapta, de-a lungul pajiştii, cale de vreo două sute de metri şi acolo, ea îl trase uşor între arbori. El observă că se găseau pe o cărare de pământ, strâmtă dar bine bătătorită, ce şerpuia printre trunchiuri.

— Ei, şi acum, Nicholas, spune-mi cum ţi se par lecţiile de dojo, întrebă Itami.

Ea păşea precaut cu încălţările de lemn şi se folosea de vârful umbrelei de hârtie lăcuită ca de un bastonaş, pentru a-şi susţine echilibrul pe solul accidentat.

— E o muncă dificilă, mătuşă.

Ea păru că înlătură răspunsul cu un gest al mâinii.

— Da, însă era de aşteptat.

— Desigur.

— Şi îţi plac toate aceste greutăţi?

El îndreptă privirea spre ea, întrebându-se unde bate. N-avea câtuşi de puţin intenţia să-i dezvăluie animozitatea crescândă dintre el şi Saigo. Nici pomeneală de aşa ceva. Nu spusese nimic nici părinţilor.

— Uneori, zise, aş vrea să meargă mai repede. Dădu din umeri. Sunt nerăbdător, cred.

— Există împrejurări în care doar cei nerăbdători sunt răsplătiţi, Nicholas, spuse ea, trecând peste o hălăciugă de rădăcini. O, ajută-mă la ultimii paşi, vrei? adăugă, dându-i braţul. Ei – iată-ne ajunşi!

Răzbiseră într-un luminiş, şi îndată ce ieşiră de sub umbra pinilor, Itami ridică umbrela deasupra capului şi o deschise. Avea o piele albă ca neaua, buze de un roşu viu, iar ochii la fel de întunecaţi ca nişte bucăţi de cărbune.

Zidul lăcuit al templului era scăldat într-o lumină scânteietoare, şi Nicholas trebui să strângă pleoapele până să i se obişnuiască ochii cu o asemenea sclipire. Parcă ar fi contemplat o mare de aur.

Păşiră pe pietrişul de sfărâmături de gresie – potecă de un alb azuriu, care înconjura templul în întregime, ai fi putut s-o urmezi până-n ziua de apoi, fără să te apropii ori să te depărtezi vreodată de ţintă.

— Dar tu ai rezistat, zise ea, blajin. E încurajator.

Ajunseră la treptele lungi de lemn care duceau la intrarea cu porţi de bronz şi de lemn lăcuit – larg deschise în umbră, tăcute, străjuind acolo temeinic, ca şi cum aşteptau venirea a ceva, sau a cuiva. Se opriră. Ea puse mâna pe umărul lui Nicholas, o mână atât de uşoară încât, de n-ar fi văzut-o, poate că nici nu i-ar fi simţit greutatea.

— Am avut destule îndoieli când tatăl tău mi-a cerut să te ajut să intri într-un ryu de bună calitate.

Îşi clătină capul.

— N-aveam încotro. Trebuia să accept, iar codul onoarei îmi dicta să evit orice comentariu personal. Dar eram neliniştită. Suspină. Într-un fel, te compătimesc. Ce viaţă stranie te aşteaptă! Occidentalii nu te vor socoti niciodată de-al lor, datorită sângelui tău oriental, iar japonezii te vor dispreţui din cauza trăsăturilor tale occidentale.

Mâna ei se înălţă în aer, ca un fluture, şi arătătorul netezi cu o atingere uşoară, efemeră, obrazul lui Nicholas, îl scrută cu privirea.

— Chiar şi ochii – zise – sunt ai tatălui tău.

Mâna recăzu de-a lungul trupului, era ca şi cum n-ar fi făcut niciodată acel gest.

— Dar eu nu sunt lesne de înşelat… Să intrăm şi să ne rugăm împreună, adăugă, dezlipindu-şi ochii severi de pe chipul lui.

— Frumos, nu? zise Itami.

Trebuie s-o aprobe. Şedeau în picioare, lângă un pârâu şerpuind domol înainte să cadă de la o înălţime de vreo doi metri, nu mai mult, între stânci încărcate de muşchi. Totul era verde, chiar şi pietricelele. Lui Nicholas i se păru că sunt nu patruzeci de soiuri de muşchi, ci patru mii.

— Şi tihnit, continuă ea. Atâta tihnă. Lumea din afară nu mai există. A dispărut.

Închise umbrela, căci se aflau în umbra unui cedru cu crengi puternice, iar ea respira adânc, cu căpşorul lăsat pe spate.

— Parcă timpul însuşi s-a topit, Nicholas. Parcă n-ar fi existat nici veacul douăzeci, nici expansiune, nici imperialism, nici război.

Închise ochii şi repetă:

— Nici război.

El o privi, scrutându-i chipul, până ce ea deschise din nou ochii, aţintindu-l cu privirea.

— Dar un război a fost, zise ea, întorcându-se. Ne aşezăm pe banca asta de piatră? Ce bine… Cine ştie, poate *shogun-ul* – poate chiar unul din neamul Tokugawa – s-a aşezat cândva exact în locul acesta. Aici. Asta te face să simţi un anumit sens al istoriei, nu? O continuitate? Un sentiment de apartenenţă. Se răsuci spre el. Dar nu şi pentru tine, nu-i aşa? Nu încă, în orice caz. Suntem aidoma în această privinţă. Ei, da, aidoma! Râse. Văd că eşti surprins, îţi scrie pe faţă. Nu trebuie să fii. Suntem doi marginalizaţi, ştii, rupţi iremediabil de ceea ce dorim mai intens.

— Dar cum e posibil una ca asta? exclamă Nicholas. Eşti o Nobunaga, membră a uneia din cele mai vechi şi mai nobile familii din Japonia.

Itami surâse – un surâs de vietate prădalnică – şi el îi zări dinţii albi, perfect egali, lucind de salivă.

— O, da! suspină. O Nobunaga, este un fapt. Dar, ca şi multe alte lucruri în Japonia, nu-i decât exteriorul, stratul de lac în culori vii, care disimulează monstrul putred de dedesubt.

Chipul, crispat de oroarea pe care o resimţea, îşi pierduse frumuseţea.

— Ascultă-mă cu atenţie, Nicholas. Onoarea noastră s-a dus, ne-am lăsat corupţi de barbarii din Occident. Am devenit un neam vrednic de dispreţ. Am făcut atâtea lucruri oribile! Vai, strămoşii trebuie că se zbuciumă în morminte şi *kamis-ele* poate că năzuiesc mai curând la tihna de veci, decât la reîntoarcerea în acest… în această societate modernă.

Ea ridicase vocea, iar Nicholas tăcea, pentru a lăsa să se risipească încordarea. Itami încă nu vroia, sau nu putea să se calmeze.

Se vede că i-a venit nespus de greu să abordeze acest subiect, îşi zise el. Însă odată înfrântă inerţia iniţială, nimic n-ar fi putut s-o mai oprească.

— Ştii tu, Nicholas, ce sunt aceia zaibatsus?

— Doar denumirea lor.

Se întreba din nou, în ce direcţie să-l poarte.

— Să-l rogi pe tatăl tău să-ţi spună, cândva. Colonelul ştie multe despre zaibatsus, şi trebuie să afli şi tu, într-o zi.

Apoi, ca şi cum asta ar fi lămurit totul, adăugă:

— Satsugai lucrează pentru unul dintre zaibatsus.

— Care?

— Îmi detest soţul, Nicholas. Şi, vezi tu… – nu putu să-şi reprime un râset scurt – singur tatăl tău ştie pentru ce. E o ironie! Dar viaţa este o ironie! Este un demon care te lipseşte de tot ce-ţi doreşti mai mult.

Mâinile i se crispaseră pe genunchi, ca nişte pumnişori de copil.

— Ce folos că sunt o nobilă Nobunaga, când trebuie să port în veci ruşinea străbunicului meu? Ruşine la fel de fără leac, pentru mine, ca şi amestecul de sânge pentru tine! Străbunicul a ieşit din serviciul shogunului la vârsta de douăzeci şi opt de ani, pentru a deveni un ronin, ştii ce înseamnă asta?

— Un samurai fără senior.

— Un războinic fără onoare. Un tâlhar, un hoţ. S-a făcut mercenar, şi-a vândut braţul cui plătea mai bine, şi-a vândut puterea, priceperea. Cuprins de furie în faţa unei purtări atât de potrivnice tradiţiilor şi legilor onoarei, *shogun-ul* îşi trimise

oamenii pe urmele lui şi când îl aflară, în sfârşit, îndepliniră poruncile seniorului. Nu a avut parte de seppuku, străbunicul meu, *shogun-ul* nu i-a îngăduit o moarte onorabilă, nu mai era bushi, nu mai era decât un hoit. A sfârşit pe cruce, ca pleava pământului. În majoritatea cazurilor de acest fel, toată familia vinovatului este nimicită, femeile şi copiii, până la ultimul, pentru a-l despuia de bunul cel mai de preţ: dăinuirea spiţei. Nu a fost aşa, de astă dată.

— De ce? întrebă Nicholas. Ce s-a întâmplat? Itami ridică din umeri şi schiţă un zâmbet trist.

— Karma. Karma, care alcătuieşte scheletul vieţii mele. Mă răzvrătesc împotrivă-i, mă fac să sufăr, să plâng noapte de noapte. Mi-e ruşine s-o spun: sunt o bushi, o femeie-samurai, chiar în epoca aceasta. Există lucruri pe care trecerea timpului nu poate să le schimbe. În sângele meu clocotesc mii de bătălii, sufletul îmi vuieşte la fulgerarea katanei, la vederea tăişului şi a reflexelor teribile ale oţelului.

Se ridică, umbrela se deschise ca o floare enormă.

— Într-o zi, vei înţelege toate astea. Şi îţi vei aduce aminte. Ţi-e greu la ryu, acum. Nu, lasă – eu ştiu… Dar nu trebuie să renunţi niciodată. Înţelegi? Niciodată.

Se întoarse cu spatele la el şi culorile pastelate ale umbrelei îmblânziră patima arzătoare ce mocnea în ochii ei negri.

— Haide, o auzi rostind. E timpul să revenim pe pământ.

— Iată Ai Uchi, zise Muromachi.

Ţinea un bokken cu ambele mâini. Şapte studenţi – grupa lui Nicholas – alcătuiau un semicerc împrejurul lui.

— Aici, în *ryul Itto*, *Ai Uchi* este prima lecţie. Prima dintre câteva sute. Ai Uchi înseamnă, retează-ţi adversarul exact în clipa când el te retează. Astfel învăţaţi însemnătatea elementului timp. Un element fundamental în kenjutsu. Element pe care nu-l veţi uita nicicând. Ai Uchi este inexistenţa mâniei. Deci, poartă-te cu vrăjmaşul ca şi cum ar fi un oaspete de onoare. Asta înseamnă: renunţă la propria-ţi viaţă sau leapădă orice urmă de teamă. *Ai Uchi* este prima tehnică şi totodată ultima. Ţineţi minte. Este cercul *zen*.

Aşa se înfăţişa prima lecţie, pe care Nicholas o primise la sosirea sa în ryu, cu şapte ani în urmă. N-o înţelesese atunci pe deplin, dar nu avea s-o uite niciodată. În perioada următoare, se exersa, cu o frenezie rece şi sub îndrumarea lui Muromachi, în

cele o mie de lovituri de katana, însuşindu-şi totodată preceptele morale kenjutsu. Dar în timp ce ştiinţa se revărsa asupră-i cu o rapiditate uluitoare, el nu înceta să cugete la această primă lecţie şi, meditând la ea, se simţea pătruns de o linişte adâncă. De câte ori taifunul ameninţa să-l soarbă, el pătrundea în ochiul imobil al furtunii. Repeta la nesfârşit cele o mie de lovituri, cu sentimentul că braţele şi picioarele sale adâncesc puţin câte puţin brazda în văzduh, până la punctul unde răsplata se ivi, în sfârşit: sabia lui se preschimbă în absenţa săbiei, intenţia – în absenţa oricărei intenţii şi atunci ştiu că acea primă lecţie, pe care i-o dăduse Muromachi cu ani în urmă, era de fapt piscul cel mai înalt al cunoaşterii.

Totuşi – nu era mulţumit. Reflecta la toate astea într-o seară, după terminarea exerciţiilor, când simţi o prezenţă străină. Ridică privirea, dar nu văzu pe nimeni… Sala era goală, însă nu izbutea să alunge senzaţia că se află cineva prin preajmă. Se sculă în picioare. Cât pe-aci să întrebe cu glas tare, dar se gândi că ar putea fi vorba de nişte cursanţi care-i pândesc reacţiile, aşa că rămase tăcut, ca să nu le dea nici cea mai vagă satisfacţie.

Începu să înconjoare încăperea, încă în penumbră. Latura opusă a dojo-ului era scăldată într-o lumină prăfoasă, roş-sângerie, irizând fumul industrial care plutea foarte jos peste oraş şi îşi trimitea tentaculele la asaltul pantelor majestuoase ale lui Fuji-Yama.

Brusc, senzaţia lui Nicholas se schimbă, de astă dată era absolut sigur că e cineva aici, împreună cu el, şi ştia de asemenea că această persoană nu-i vrea răul. Cum ajunsese la concluzia asta? N-ar fi putut să spună. Era, de fapt, o reacţie pur automată.

Lumina se revărsa în colţul încăperii şi atinse marginea barei de lemn lăcuit, de culoare deschisă, ca şi o bună parte din estrada mai înaltă, aflată în spatele acesteia. Colţul propriu-zis rămânea într-o umbră densă. Contemplă jocul luminii cu umbrele, când cineva zise:

— Bună seara, Nicholas.

Umbrele din colţ începeau să prindă viaţă. O siluetă se desprinse din unghiul înşelător şi intră în lumină. Era Kansatsu.

Zvelt şi înalt, păr scurt, aproape alb, ţepos. Ochi care păreau veşnic imobili, dar care observau totul, instantaneu. Coborând de pe estradă până-n faţa lui Nicholas, nu făcu absolut nici un zgomot. Omul, gol până la brâu, era el însuşi silenţios. Dacă-i

spusese trei vorbe de la sosirea lui în ryu. Şi iată-i acum aici, împreună, iar Nicholas ştia de-ajuns ca să înţeleagă că nu-i o întâlnire întâmplătoare.

Kansatsu îl scrută cu privirea, apoi făcu un pas către el. Cu degetul arătător atinse urma vânătă ce se vedea în partea stângă a toracelui lui Nicholas, chiar deasupra sternului.

— Foarte tristă epocă pentru Japonia, zise Kansatsu. Foarte triste vremuri. Ridică ochii.

— Ne-am băgat în război, fiindcă economia şi imperialismul nostru ne impuneau o expansiune în afara insulelor proprii. Scoase un oftat. Însă războiul a fost dezastruos în toate privinţele, deoarece se bizuia pe rapacitate, nu pe onoare. Mă tem că noua Japonie îşi împodobeşte acţiunile cu strălucirea principiilor Bushido, în loc să lase ca acţiunile sale să decurgă din aceste principii.

Privirea lui era numai tristeţe.

— Şi acum plătim preţul răscumpărării. Americanii ne-au invadat, noua noastră Constituţie este americană şi tot avântul noii Japonii e pus în slujba intereselor americane. Cât de ciudat, cât de ciudat pentru Japonia să slujească un asemenea stăpân.

Dădu din umeri.

— Dar, vezi, orice s-ar întâmpla cu Japonia, Bushido nu va pieri cu desăvârşire, niciodată. Am început să purtăm haina omului de afaceri occidental, femeile noastre îşi aranjează părul după moda americană, adoptăm manierele Occidentului. Toate acestea nu contează. Japonezul este ca trestia ce se îndoaie sub vânt, ca să nu se rupă. Simple exteriorizări ale dorinţei noastre de a merge azi, în pas cu tot restul lumii. În acest sens, americanii servesc ţelul nostru în paguba lor, cu banii lor, vom deveni mai puternici decât oricând. Trebuie doar să veghem necontenit la păstrarea tradiţiei, căci numai Bushido este forţa noastră.

Tu vrei să devii unul de-al nostru – zise el brusc. Dar asta – arătă spre vânătaia pe care i-o făcuse lovitura lui Saigo – îmi pune că n-ai izbutit întrutotul.

— Reuşita va veni cu timpul, răspunse Nicholas. Învăţ să nu mă pripesc.

Kansatsu clătină capul.

— Bine. Foarte bine. Dar trebuie să iei măsurile necesare, îmbinându-şi vârfurile degetelor în faţa lui, străbătu încet *dojo-ul*, cu Nicholas alături.

— Cred că a venit momentul să începi să lucrezi cu un alt sensei. Nu mă gândesc să renunţi la truda foarte utilă sub îndrumarea lui Muromachi, dimpotrivă, doresc să adaug ceva la modul în care îţi foloseşti timpul, în prezent.

Mâine, vei începe să lucrezi cu mine, zise, conducându-l pe Nicholas prin odaia întunecată. O să te învăţ *haragei*.

Nicholas avea să remarce totdeauna două perioade distincte în relaţiile sale cu „unchiul” Satsugai, având drept linie de demarcaţie o seară de zaibatsu, la care asistase împreună cu părinţii. Desigur, această modificare optică se explica, probabil, prin maturizarea sa, totuşi, el era înclinat să creadă că evenimentele din seara aceea jucaseră un rol hotărâtor.

Satsugai nu era nici foarte înalt, nici foarte voinic. Avea, cu toate astea, un fizic uimitor. Pieptul şi abdomenul masive, picioare şi braţe zdravene, părând prea scurte în raport cu trupul, capul parcă sudat cu umerii, fără gât de legătură. Un oval perfect, încununat de părul negru-tuci, tăiat scurt, ca o perie, ceea ce, în ochii lui Nicholas, întregea de minune aerul său milităresc. Avea faţa turtită, dar nu în maniera caracteristică japonezilor. Ochii, de pildă, erau foarte nemigdalaţi şi de un negru la fel de sclipitor ca aşchiile de obsidiane, însă colţurile exterioare trăgeau către tâmple, iar această trăsătură neobişnuită, împreună cu pometii ieşiţi în afară, foarte turtiţi, precum şi nuanţa galben-închis a pielii, trădau originea mongolă.

Nicholas, care nu uitase lecţiile de istorie, îşi amintea de incursiunele mongolilor în Japonia, în 1274 şi 1281. Principala ţintă a invadatorilor fusese Pukuoka, spre sud, punctul cel mai apropiat de coastele Asiei. Satsugai – Nicholas o ştia – se născuse în districtul Pukuoka – şi cu toate că era un japonez perfect, în toate privinţele, orientat către tradiţie şi complet reacţionar, cine ar fi putut spune dacă strămoşii săi nu făcuseră parte din teribilele hoarde ale călăreţilor nomazi?

S-ar fi putut crede că toate aceste particularităţi fizice îţi îngăduiau să defineşti omul. Nici vorbă. Satsugai, în mod evident, era un ins născut să comande. Fiul unei ţări consacrate idealului datoriei faţă de obşte – bătrânii familiei, daimyo şi, deasupra lor shogunii, care timp de două veacuri şi jumătate au reprezentat conceptul de Japonia cu mai multă vigoare şi autenticitate decât împăratul însuşi – Satsuga era pentru totdeauna şi în aceeaşi măsură o fiinţă deosebită. Bineînţeles, nimic nu răzbătea în exterior, el se dăruia Japoniei, Japoniei sale – şi prin aceasta

aparţinea nu doar unuia din marile complexe industriale – zaibatsus – ci şi unor grupări diverse. Pe asta se bizuia, în parte cel puţin, talentul său de şef. Japonezii erau docili din născare, iar educaţia îi deprindea să urmeze cu oarbă supunere decretele *shogunului*, până la moarte. Era deci de mirare că Satsugai dobândise o imensă cohortă de partizani fanatici? Iată culcuşul călduţ pe care conta. Oare Cezar făcuse altfel? şi asta nu reprezenta în mai mică măsură una din principalele motivări ale existenţei sale.

Itami era mereu alături de el. La fel Saigo, gravitând în preajmă-i, ca şi cum ar fi vrut să se îmbibe de energia unui soare geamăn. Dar în seara aceea, se mai afla acolo, pe lângă ei, o a patra persoană şi din prima clipă în care o zări, Nicholas se simţi cucerit. Se plecă spre maică-sa, întrebând-o cine poate fi tânăra aceea.

— Nepoata lui Satsugai. Vine din sud – răspunse Cheong. O scurtă vizită.

După tonul vocii, Nicholas intui că, pentru Cheong, această vizită va fi oricum prea lungă. Se gândi s-o întrebe ce avea împotriva ei, dar Satsugai o şi luase de braţ, ca s-o prezinte lui Cheong şi colonelului. Era înaltă şi plăpândă, un occidental ar fi comparat-o cu o Salcie. Pletele brune, foarte lungi, ochi imenşi, limpezi şi vii. Pielea, ca porţelanul, avea o strălucire lăuntrică, pe care nici un fard n-ar fi putut s-o redea. Lui Nicholas i se păru fascinantă. Satsugai, prezentându-i-o separat, preciză că se numeşte Yukio Jokoin.

Fata venise împreună cu Saigo, care îşi dezvăluia clar sentimentele, însoţind-o mereu, ca o umbră. În ciuda strădaniilor sale, Nicholas nu izbuti să se lămurească dacă Yukio agrea sau nu această atenţie,

Ezită multă vreme s-o invite la dans. Ar fi dorit, dar se întreba ce reacţie ar provoca gestul său. Protecţia princiară pe care Saigo i-o oferea tinerei fete nu-l intimida de fel, îl nelinişstea în schimb latura tainică a lui Satsugai, ale cărui relaţii cu colonelul erau, moderat vorbind, cam încordate.

Nu se putea bizui pe sfatul nimănui şi, în cele din urmă, îşi zise că se frământă pentru ceva ce nu are probabil importanţă decât pentru sine însuşi.

Se îndreptă deci spre ea. Yukio angajă prima discuţia, punându-i diverse întrebări despre Tokio, unde sosise abia de curând. Lui Nicholas îi făcu impresia că fata nu părăsise niciodată Kyoto şi împrejurimile.

Cum era de aşteptat, Saigo se încruntă văzându-l, şi era chiar pe punctul să-şi exprime nemulţumirea, când tatăl său îl strigă. Neavând încotro, îşi ceru scuze şi se retrase.

Conducând-o spre pista de dans, Nicholas putu să admire în voie kimono-ul tinerei japoneze. Era din mătase cenuşie, cu fire argintii în ţesătură. Broderia de un albastru întunecat, înfăţişa modelul unei roţi cu spiţe caracteristic pentru flamura unui daimyo din epoca feudală.

În timp ce dansau în ritmul lent al muzicii, Yukio i se părea aproape imponderabilă, iar când o strânse lângă el îi simţi căldura şi freamătul delicat al trupului sub kimono-ul Subţire.

— Amândoi suntem prea tineri ca să ne amintim războiul îi zise fata, cu o uşoară emoţie în glas. Şi totuşi el are o mare influenţă asupra noastră. Nu vi se pare bizar?

— De fapt, nu.

Pielea ei avea o adiere de mosc – lui i se păru că şi transpiraţia fetei era parfumată.

— Istoria e un proces continuu, nu? adăugă Nicholas. Evenimentele nu se petrec în vid. Ele stârnesc unde care se lărgesc şi interferează alte unde, al căror curs îl modifică şi care le influenţează propriul curs, la rândul lor.

— Hei, ce filozofie!

Crezu că-l ironizează, dar ea exclamă râzând

Teoria asta îmi place! Şi ştii de ce? Nu? Pentru că susţine că ceea ce facem noi acum, aici, va influenţa istoria noastră viitoare!

— Cum aşa? Vrei să spui istoria vieţilor noastre?

— Da! Tu şi eu. Un duo. Alb şi negru. Yin şi yang. Pe când vorbeau, fără ca Nicholas să-şi fi dat seama, ea se lipea din ce în ce mai strâns de el. Deodată, în timp ce se legănau în ritmul muzicii, el observă că piciorul ei stâng se strecurase între picioarele lui. Mişcarea continuă cu discreţie şi Nicholas simţi contactul cu coapsa fierbinte, apoi – incredibil – uşoara protuberanţă a muntelui lui Venus. Ea vorbea înainte, privindu-l în ochi, frecându-se uşor de el, înainte şi înapoi. Era ca şi cum i-ar fi unit un ax, din ce în ce mai material. Nicholas abia îndrăznea să respire, temându-se să nu facă o mişcare bruscă,

ceva în stare să destrame această legătură, într-adevăr, era un gest de o intimitate stupefiantă, mai ales că se petrecea în mijlocul a peste şase sute de persoane, în ţinută de ceremonie, dispreţuind profund noile maniere şi concepţiile liberale. Natura clandestină a acelui act îl făcu să tresară, mai ales când dădu cu ochii de Saigo, care-i fixa din marginea pistei, continuând discuţia cu tatăl său, hotărât, probabil, să-l mai reţină. Era prima oară când Nicholas îndreptă un gând bun spre Satsugai. Dansară astfel un timp ce i se păru infinit. Când se despărţiră – fără un cuvânt legat de intimitatea lor fugitivă – Nicholas nu bănuia că o va revedea pe Yukio abia patru ani mai târziu.

Duminică dimineaţă, colonelul se sculă târziu, îşi îngăduia poate, acest lux, pentru că în ziua când nu lucra, era încântat să-l dea naibii de program. Se trezea la şase fix, de şase ori pe săptămână, dar în cea de-a şaptea dimineaţă, nu cobora din pat decât atunci când avea chef.

Nimeni nu-l deranja când lenevea astfel, cu excepţia lui Cheong, care părea să fie invulnerabilă la rarele accese de mânie ale colonelului. Uneori rămânea lângă el, pe o pernă brodată, la marginea aşternutului, până-l vedea trezindu-se, iar alteori se scula devreme şi robotea prin bucătărie, după ce alunga servitoarele.

În timpul week-end-ului, ea se ocupa de gătit. I-ar fi plăcut s-o facă în fiecare zi, Nicholas era încredinţat, deoarece Cheong avea pasiunea bucătăriei, însă colonelul îi interzisese.

— Las-o pe Tai să-şi vadă de treabă, îi spusese odată, pe un ton sec. Doar pentru asta e plătită. Tu păstrează-ţi timpul tău pentru tine, fă ceea ce-ţi place.

— Să fac – ce? replicase ea.

— Ştii foarte bine ce vreau să zic.

Cheong îndreptă indexul spre ea însăşi.

— Cine, eu? Eu singur ignorant chinezoaică, colonel-san, strigă în „englezeasca ei de baltă”, deşi stăpânea engleza la perfecţie.

Se înclină, făcând plecăciune după plecăciune în faţa lui. Parodiile acestea îl exasperau totdeauna pe colonel – ea avea un talent de mim uluitor, prindea şi accentul şi ticurile fiecăruia, cu o viteză surprinzătoare – dar adevărata pricină era că se potriveau perfect cu cele reale. Nu-i făcea plăcere să i se amintească aceste aspecte ale coastei asiatice, atât de apropiată prin pânza de ceaţă, de cealaltă parte a Genkainadei: englezii şi

americanii îi tratau pe chinezi şi pe malaezieni cu un dispreţ total, ca şi cum ar fi fost vorba de o specie de sub-oameni, buni doar pentru munci înjositoare şi pentru plăceri sexuale. Colonelul o lua pe Cheong în braţele sale puternice, arse de soare şi o săruta pasionat pe buze, strângând-o din răsputeri, deoarece ştia din experienţă că era singurul mijloc de a o face să tacă, iar orice urmă de mânie din partea lui i-ar spori iritarea.

În dimineaţa aceea, când Nicholas intră în bucătărie, Cheong era deja în picioare şi tăia legume proaspete, felii-felii. Raze de soare piezişe făceau să lucească geamurile ferestrelor în culori irizate. Un avion vuind în zare se pregătea să aterizeze la Haneda... Foarte jos, la orizont, Nicholas observă V-ul unui stol de gâşte sălbatice, care se depărtau de elipsa soarelui stând să răsară. O sărută pe Cheong şi o strânse în braţe.

— Te duci astăzi la dojo? întrebă ea, cu voce scăzută.

— Nu, dacă tata rămâne acasă. Ea tăia păstăi de fasole verde...

— Cred că ţi-a pregătit o surpriză. Nădăjduiam că te vei hotărî să rămâi.

— Simţeam eu că e necesar să fiu aici.

— S-ar putea să vină un moment când aceasta nu va fi posibil, zise Cheong, fără să ridice ochii de la vasul de bucătărie.

— Vrei să spui – cu tata?

— Nu, vorbeam despre tine.

— Mi se pare că nu înţeleg.

— Când eu şi tatăl tău, am plecat din Singapore, So-Peng era deja pe moarte. Nu avea să moară imediat şi mai avea încă multe de făcut. Dar, după cum îmi spusese, aceea fusese ultima noastră întâlnire, nu se înşelase.

Între timp, mâinile ei tocau cu repeziciune legume, pe planşeta de lemn.

— Ştiam că trebuie să plec pentru totdeauna din Singapore, împreună cu tatăl tău, Karma noastră era în altă parte. Aici, dar m-a durut inima să-l părăsească pe So-Peng. Era tatăl meu; mai mult decât un tată. Iar eu însemnam pentru el mai mult decât o fiică. Nu aveam acelaşi sânge, clar aveam acelaşi spirit.

În ziua când am plecat, m-am oprit pe peronul casei lui. Aşa cum făcusem de atâtea ori în copilărie, So-Peng m-a apucat de braţ, pentru prima şi ultima oară de când devenisem adult, tatăl tău o luase puţin înainte. „Acum tu eşti eu, Cheong”, mi-a spus, în dialectul mandarin pe care-l foloseam în casă, între noi.

— Ce voia să spună? întrebă Nicholas.

— Nu ştiu… Nu pot decât să fac presupuneri.

Îşi şterse mâinile, le muie într-un vas cu apă rece, parfumată cu lămâie, şi începu să toace, cu îndemânare, foarte repede, nişte castraveţi.

— Am plâns tot timpul, cât am traversat pădurea, zise ea, până la luminişul unde ne aştepta jeep-ul. Tatăl tău n-a spus nimic, bineînţeles. Ah, nu că n-ar fi vrut, dar căuta să mă menajeze.

— Chiar trebuia să pleci?

— Oh, da, răspunse ea, ridicându-şi privirea. Era datoria mea faţă de tatăl tău. Era vorba de viaţa mea. Am înţeles-o, ca şi So-Peng, atunci. So-Peng n-ar fi îngăduit să rămân cu el, părăsindu-mi îndatoririle. Nu se putea. Dacă nu-ţi faci datoria, distrugi însuşi elementul care te defineşte ca pe o fiinţă unică, capabilă să izbândească şi să realizeze lucruri de necrezut.

Datoria este esenţa vieţii, Nicholas, adăugă ea. Este singurul lucru pe care moartea nu-l poate atinge. Este adevărata nemurire.

Pentru că era liber toată ziua, şi cum era primăvară, colonelul îl duse pe Nicholas în oraş, la grădina botanică *Jin-daiji*, să admire spectacolul tradiţional al cireşilor în floare.

În drum, o lăsară pe Cheong la Itami, îi promisese s-o însoţească în vizită la un unchi de-al ei bolnav.

Roua se uscase, iar vântul dinspre est gonise deja norii, cireşii zdrenţuiţi erau ca nişte pânze impresioniste, atârnate într-o vastă galerie de muzeu.

Parcul, aşa cum era, părea şi el căzut din cer. Copacii grei de floare, cu crengile împovărate de petale în nuanţa celui mai palid roz, veneau parcă din altă lume, mai eterată. În alte perioade ale anului, grădina era de o frumuseţe aproape austeră, dar acum, în aprilie, splendoarea ei îţi tăia respiraţia.

Kimonourile şi culorile vii ale umbrelelor din hârtie transparentă săreau în ochi din toate părţile. În timp ce tatăl şi fiul îşi continuau plimbarea de-a lungul potecilor ce şerpuiau sub cele două bolţi, una joasă şi parfumată, cealaltă de neatins. Se opriră în faţa unui vânzător de tofu dulce. Colonelul luă câte o porţie pentru fiecare şi merseră mai departe, gustând din ea. Copii râzând în hohote, supravegheaţi cu priviri indulgente de părinţi, şi perechi tinere, ţinându-se de braţ, îi depăşeau. Erau şi mulţi americani.

— Tată, nu vrei să-mi vorbeşti despre zaibatsus? întrebă Nicholas.

Colonelul muşcă gânditor o bucată de *tofu*.

— Oh, sunt sigur că ştii deja o mulţime de lucruri.

— Ştiu ce sunt zaibatsus. Cele mai importante patru complexe industriale din Japonia. Şi mai ştiu că imediat după semnarea armistiţiului, multe persoane importante făcând parte din zaibatsus, au fost judecate pentru crime de război. Dar nu înţeleg de ce.

Colonelul se aplecă să treacă pe sub crengile joase. Parcă zburau prin nori roz. Oraşul modern părea că nu existase niciodată, că era doar un decor de povestire ştiinţifico-fantastică. Un oriental, trecând acum prin aceste locuri le-ar fi înţeles fără greutate. În Japonia există multe simboluri, închizându-şi în sine propria lor putere. Pentru japonezi, nici un simbol nu e mai evocator decât cireşul în floare. Reprezintă şi înnoirea şi purificarea, şi dragostea şi frumuseţea inefabilă, în afara timpului, concepte fundamentale ale spiritualităţii japoneze... Toate astea îi trecură prin cap colonelului în timp ce se gândea cu ce să înceapă.

— Nu e uşor de răspuns De fapt, originea acestor zaibatsus se găseşte în afara lor, în lunga istorie a militarismului japonez. La începutul restauraţiei Meiji în 1868, Japonia a făcut un efort uriaş să se rupă de izolarea şi de feudalismul care o marcaseră în timpul celor două sute şi ceva de ani ai puternicului *shogunat* Tokugawa, adică s-o rupă şi cu tradiţionalismul care constituia, după părerea multora, însăşi osatura puterii japoneze.

Cotiră la dreapta, pe panta lină ce ducea spre un lac mic. Prin frunziş străbăteau ţipetele copiilor.

— Dar această nouă politică urmă colonelul, această „occidentalizare”, dacă vrei, provoacă în mod firesc o slăbire a puterii deţinute de samurai. La urma urmei ei erau cei mai înverşunaţi tradiţionalişti din Japonia. Acum începură să fie trataţi drept reacţionari, fiindcă se opuneau din toate puterile la tot ceea ce restaurarea Meiji încerca să creeze. Ştii că începând din 1582, data la care Toyotami Hideyoshi deveni shogun, doar samuraii aveau dreptul să poarte două săbii – Katana. Or, toate astea tindeau să se schimbe, legea privind stagiul militar interzicea folosirea katanei, şi, creând o armată naţională, formată din oameni simpli, înlătura bariera castelor, ridicată de samurai de la început, din anul 792 î.e.n.

Păşeau pe malul lacului, al cărui albastru de gheaţă, foarte limpede, contrasta cu roz-albul florilor. Vaporaşele copiilor pluteau cu toate pânzele în vânt, iar micii căpitani zburdau veseli, urmându-le de-a lungul malului.

— Dar samuraii nu s-au dat bătuţi, zise colonelul. Pânzele albe miniaturale, plutind pe apă, îi aminteau de minunatele stampe din trecutul sângeros al Japoniei. Marea lor majoritate ripostă pe faţă, iar după ce fură învinşi, alcătuiră societăţi secrete. Cea mai importantă era Genyosha – Societatea Oceanului întunecat – dar erau şi altele, de exemplu Koku-ryukai – Societatea Dragonului negru. Aceste societăţi, care există şi în zilele noastre, sunt organizaţii reacţionare, adepte ale imperialismului. Pentru ele, destinul Japoniei este să stăpânească Asia.

Genyosha a apărut la Fukuoka, în Sud, unde îşi are şi acum baza. Această parte a insulei Kyushu este punctul cel mai apropiat de continent, nu e aşadar de mirare că Genyosha a fost mai activă acolo.

Nicholas se gândi la invaziile mongole, la sentimentele puternic naţionaliste pe care le întreţinuseră aceste incursiuni dramatice. Şi asta-i aminti de Satsugai.

Găsiră o bancă liberă, lângă apă, şi se aşezară. La celălalt capăt al lacului, un copil ţinea în mână un mănunchi de baloane de toate culorile, iar mai departe, dincolo de coroanele masive ale copacilor, Nicholas zări pe cer prezenţa fragilă, fremătătoare, a unui zmeu. Era împodobit cu un dragon care scuipa flăcări.

După ce încercarea făţişă de a răsturna regimul Meiji a eşuat, Genyosha a început să combată restaurarea pe căi ocolite, din interior. Erau oameni inteligenţi. Ştiau că oligarhia Meiji, care şi propunea să industrializeze ţara, va avea nevoie de o expansiune economică pentru a alimenta sistemul. Samuraii credeau că acest lucru implica o eventuală exploatare şi dominare a Chinei.

Acţionând în cel mai strict cadru politic al noii societăţi Japoneze, cei din Genyosha încercară să-şi creeze relaţii la cele mai înalte niveluri ale conducerii. Obiectivul în principal îl constituia Statul Major General, în care filozofia reacţionară era foarte răspândită.

Au încercat să profite de alegerile generale din 1882 şi de pregătirea lor. Genyosha încheie înţelegeri cu reprezentanţii în schimbul sprijinului oferit acestor oameni, ca să-şi păstreze scaunele. Genyosha obţinu de la ei aplicarea de către regim, a unei politici externe imperialiste foarte energice. Iar Genjsha

angaja derbedei pe care-i trimise în toate regiunile ţări, şi s-au desfăşurat alegerile spaimei…

Trecură doi ofiţeri americani, urmaţi de copiii lor. Îşi purtau uniformele ca pe nişte decoraţii şi păşeau aidoma unor „cuceritori”. Poate că vedeau decorul şi ceea ce se petrecea în jurul lor, dar cu siguranţă că nu înţelegeau nimic.

— Odată cu lansarea acestei politici şi cu succesul expansiunii japoneze în Manciuria, Shanhai-ul deveni terenul rezervat afaceriştilor japonezi în străinătate. Dezvoltarea economică devenise o problemă crucială pentru Japonia şi atinsese niveluri uimitoare. Aşa s-au născut cele patru enorme aglomerări industriale – zaibatsus.

— Deci Kansatsu avea dreptate când spunea că economia răspundea în aceeaşi măsură cu militarismul de orientarea Japoniei către război, observă Nicholas, gânditor.

Colonelul încuviinţă.

— Japonia rămânea din mai multe puncte de vedere o ţară înapoiată faţă de alte ţări ale lumii. Tokugawa o făcuse să fie aşa. În schimb, înţelegeau poate mai bine decât oricare alt popor puritatea ţării lor Dar mă tem că Mac Arthur nu şi-a dat seama de asta. Oh, cunoştea cultura acestei ţări destul de bine ca să-l lase pe împărat în locul pe care-l avusese întotdeauna, în ciuda celor care cereau judecarea şi executarea lui, considerându-l criminal de război. Vezi, în afara faptului că împăratul făcuse, de la început, tot ce-i stătea în putere ca săi ajute pe americani, după război, Mac Arthur intuia clar că orice încercare de a-l detrona ar fi împins Japonia către haos. Împăratul reprezenta o tradiţie, pe care până şi cei mai puternici shoguni nu îndrăzniseră s-o atingă.

Însă, tot de la început, americanii răspândiră zvonul că avântul care direcţionase efortul de război japonez provenea numai de la militari, - îşi linse degetele lipicioase şi-şi scoase pipa - ceea ce era departe de adevăr. De fapt, membrii acestor zaibatsus erau cei care aduseseră ţara într-o situaţie în care zaibatsus devenea singura soluţie din punct de vedere economic.

— Dar… Şi poporul japonez luat în ansamblu? întrebă Nicholas. Desigur că el nu dorea război.

Colonelul îşi strecură pipa între dinţi. Ridică ochii spre freamătul blând al ramurilor supraîncărcate.

— Nenorocirea… este lunga istorie a unui popor obişnuit să-şi urmeze conducătorii, totul e din cauză că societatea a fost prea mult timp supusă regulilor de servitute feudală şi obligată să-i

asculte orbeşte pe împărat, pe shogun, pe *dai-myo*. Asta a devenit o a doua natură.

Îşi îndreptă ţinuta, şezând pe jumătate întors spre fiul său, cu o mână strângând capătul pipei.

— Nu-i de mirare, aşadar, că sentimentele pacifiste declarate s au cam rărit în ajunul războiului. De fapt, partidul social-democrat, care luase deschis o poziţie antimilitaristă, când Japonia invadase Manciuria, avea să-şi piardă o bună parte din voturi la alegerile generale din 1932, dar minusculul, dar bine înfiptul partid comunist, rămase pe atunci singura voce japoneză ce se ridica împotriva imperialismului. Un fir de iarbă în faţa unui uragan. Zaibatsus şi Genyosha îi manevrează cu îndemânare pe oamenii cheie ai guvernului şi al mass-media, războiul devenise inevitabil.

Un zgomot de paşi grăbiţi le atrase atenţia. În stânga lor, doi agenţi în uniformă coborau în goană scara de piatră. Oamenii se opreau. Cineva ţipă ascuţit. Câţiva copii se întrerupseră din joacă, lăsându-şi vaporaşele nesupravegheate. Ofiţerii americani şovăiră o clipă, apoi se luară după poliţişti. Nicholas şi colonelul se ridicară şi se lăsară duşi de mulţime spre malul stâng al lacului.

Un şir de cireşi le oprea trecerea, iar florile lor erau atât de dese, încât nu reuşeau să vadă ce se întâmplă dincolo de ei.

Când ajunseră, o mulţime de lume se şi adunase. Oamenii trecuseră peste iarbă ca să ocolească scările aglomerate. Ţinându-l de braţ pe Nicholas, colonelul îşi croi drum prin mulţimea care se înghesuia şi se împingea. Dar apărură alţi agenţi şi ordinea fu restabilită.

Primul rând al privitorilor se rări, colonelul şi Nicholas văzură o întindere de iarbă ca un luminiş într-o pădure. Petale de cireş smălţuiau gazonul, care semăna cu o casă împodobită în cinstea întoarcerii unui erou. Nicholas zări un kimono clasic. La început i se păru că e gri, dar când fu proiectat înainte de o tălăzuire a mulţimii, îşi dădu seama că avea în ţesătură dungi fine negre şi albe care, văzute de departe, se amestecau. Marginile erau albe.

Alţi agenţi înaintară printre curioşi, iar cei care erau deja în luminiş, se dădură la o parte. Nicholas văzu atunci un om îngenuncheat pe iarbă. Atingea cu fruntea pământul presărat cu flori. Avea braţul drept pe lângă trup, iar mâna nu i se vedea dintre pliurile de pe burtă ale kimono-ului. Avea în faţa lui o cutie

lăcuită, din lemn de trandafir şi din aramă, şi o fâşie lungă de mătase.

Colonelul, care era în spatele lui Nicholas, îi strânse umărul şi exclamă!

— Dar e Hanshichiro!

Cel mai mare poet japonez.

Nicholas se ridică pe vârfuri, ca să vadă mai bine. Zări faţa omului îngenuncheat, printre pădurea mişcătoare de picioare. Păr cenuşiu ca oţelul, obraz larg şi turtit, trăsături greoaie. Din colţurile gurii porneau linii întunecate. Avea ochii închişi. Apoi Nicholas observă că pe fâşia de mătase din faţa lui nu cădea o umbră, aşa cum i se păruse la început: era o pată. Sângele trecea prin ţesătura uşoară, impregnând deja pământul de la picioarele lui Hanshichiro.

— Seppuku, zise colonelul. Sfârşitul omului de onoare. Nicholas se gândea cât de ordonat se desfăşura totul. Era obişnuit cu povestirile de război, în care moartea survine haotic, dar cât de senină era aici, cât de precisă, în timp ce, în jurul acestei oaze de linişte fierbeau ape zbuciumate…

— E-n regulă, Nicholas?

Colonelul îi puse mâna pe umăr, aplecând spre el o privire îngrijorată. Nicholas dădu din cap.

— Cred că da, zise ridicând ochii. Cred că e-n regulă. Mă simt cam ciudat, de parcă aş fi încasat mai mult decât pot să duc eu… De ce a făcut-o în parc? Voia să-l vadă toată lumea?

— Să-l vadă şi să-şi amintească, răspunse colonelul. Părăsiseră malurile lacului şi urcau în susul parcului, acolo unde copacii astupau şi aleile.

— Era un dezamăgit, prea puternic ancorat în trecut. Nu se putea obişnui cu noua cale pe care păşeşte Japonia.

Pe lângă ei trecu un cărucior albastru închis, cu doi gemeni trandafirii înăuntru, împins de o japoneză cu alură de matroană.

— Hanshichiro era un artist înzestrat şi un om de mare onoare. Gestul de azi este felul lui de a protesta împotriva mersului Japoniei către viitor – un viitor care, după el, are să o ducă la pieire.

Un marinar american şi prietena lui japoneză coborau spre ei, râzând, mână-n mână. Marinarul luă fata de mijloc şi o sărută pe obraz. Ea întoarse capul chicotind. Părul îi unduia în vânt, ca trupul dragonului zburător.

— Sunt mulţi oameni ca Hanshichiro, observă Nicholas. Satsugai nu s-a născut la Fukuoka?

Colonelul îşi privi fiul, gânditor. Se opri, căutând ceva în buzunarul de la vestă. Scoase punga de tutun şi începu să-şi umple pipa.

— Am citit Constituţia, tată, zise Nicholas, cu ochii la dragonul care plonja deasupra coroanelor arborilor. Ştiu că ai fost printre cei care au făcut-o. Nu e japoneză, dar e foarte democratică, mult mai mult decât politica făcută de guvern acum. Din punct de vedere politic, Japonia a luat-o spre dreapta, iar zaibatsus n-au fost destrămate. Cele mai multe cadre de dinainte de război sunt şi azi pe posturile lor. Nu înţeleg

Colonelul scoase o brichetă Ronson din oţel, se întoarse cu spatele către vânt şi scăpără o flacără înaltă. Trase cu poftă trei sau patru fumuri, înainte de a-i închide, cu un ţăcănit, capacul.

— Înainte de a-ţi răspunde, spuse el în sfârşit, vreau să ştiu ce simţi. Te-a impresionat moartea lui Hanshichiro? Sau faptul că ai văzut un om luându-şi viaţa?

— Nu ştiu. Habar n-am.

Îşi trecu mâna pe bara de fier de la marginea alei, ca să simtă pe piele atingerea rece a metalului.

— Nu ştiu dacă scena pe care am văzut-o şi-a făcut deja efectul asupra mea, reluă el. A fost ca un film, nu ca viaţa adevărată. Nu-l cunoşteam nici pe el, nici opera lui. Sunt trist, fireşte, dar nu ştiu pentru ce a făcut ceea ce voia să facă.

Colonelul trase din pipă, gândindu-se la cuvintele fiului său. La ce altceva ar fi putut să se aştepte? La lacrimi? Sau la o criză de nervi? Se temea de clipa când, întors acasă, va trebui să-i spună lui Cheong ce văzuse. Ei îi plăceau grozav poemele lui Hanshichiro. Era nedrept din partea lui să creadă că moartea poetului l-ar putea afecta pe Nicholas în aceeaşi măsură în care îl afecta pe el. Nu împărtăşiseră aceleaşi experienţe, nu aparţineau aceleiaşi generaţii; oricum, Nicholas nu avea încă atâta simţ al istoriei cât colonelul sau Cheong. Şi avea, desigur, şi o perspectivă diferită. Pentru moment, îl preocupa Satsugai. Nicholas nu trecea cu vederea anumite lucruri. Va trebui să aibă grijă de acum înainte...

— Americanii au preferat să treacă întreaga vinovăţie în privinţa războiului, asupra militarilor, zise colonelul, dar a avut loc totuşi o epurare în zaibatsu, imediat după armistiţiu. Însă, cum multe documente originale arseseră, s-au comis atâtea

falsuri, încât mulţi dintre cei răspunzători, de la nivelul superior, au scăpat prin ochiurile năvodului. Unii au fost totuşi judecaţi şi condamnaţi pentru crime de război.

Se îndreptară spre poarta de est, unde-i aştepta maşina.

— Americanii au intervenit aici cu cele mai bune intenţii din lume, rosti colonelul, trăgând din pipă. Îmi amintesc de ziua când am terminat redactarea proiectului noii Constituţii şi l-am pasat primului ministru şi ministerului de externe, ca pe o altă bombă. Li se tăiase respiraţia: nu era o constituţie japoneză, ci una în spirit pur occidental. Într-adevăr, aşa era. Dar Mac Arthur avea intenţia fermă de a îndepărta ţara de trecutul ei feudal, pe care-l considera extrem de periculos. Principiul lui era să transfere în mâinile poporului japonez toată puterea imperială, menţinând însă persoana împăratului ca simbol al statului.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Nicholas.

— În 1947, Washington-ul a făcut, prin intermediul lui Mac Arthur, o întoarcere la 180 de grade. Au fost retrase anumite drepturi, s-au anulat unele condamnări pentru crime de război, iar conducătorii din zaibatsus şi-au regăsit importanţa din perioada anterioară războiului.

— Toate astea par contradictorii.

— Numai dacă priveşti lucrurile din punct de vedere pur japonez, răspunse colonelul. Vezi tu, America se teme îngrozitor de comunismul mondial. Americanii ar face orice ca să împiedice expansiunea comunistă. Uite, l-au ajutat pe Franco în Spania şi pe Chiang Kai-Chek aici, în Pacific. Ei consideră că fascismul este cea mai bună armă împotriva comunismului.

— Deci, americanii au eludat cu bună ştiinţă constituţia pe care o elaboraseră pentru Japonia, repunându-i în drepturi pe reacţionarii din zaibatsus, care se orientaseră către dreapta?

Colonelul dădu din cap, fără să comenteze. Avu deodată impresia că n-o să ajungă niciodată la poarta parcului, de parcă ar fi fost aproape de sfârşitul unei călătorii pline de primejdii, pe care n-ar mai fi avut puterea să o termine.

— Să ne aşezăm o clipă, zise el încet. Trecură peste gardul scund şi se aşezară pe iarbă, într-o pată de soare. Vremea i se părea colonelului friguroasă, şi se întoarse cu spatele către vânt, strângându-şi capul între umeri. Straturi subţiri de nori treceau mereu prin faţa soarelui, ca nişte perdele, proiectând umbre trecătoare, fantome ce dansau pe peluza vastă. Cireşii în floare foşneau, doi câini lătrau scoţând sunete metalice, un fluture alb-

maroniu fâlfâia la întâmplare, din plantă în plantă, ca un dansator fără parteneră. Colonelului, ziua aceea îi evoca un haiku, perfect şi trist până la lacrimi. De ce există atâtea haiku dureroase? gândi el.

Colonelul mai asistase şi la alte decese, ale unor oameni cunoscuţi sau necunoscuţi. Cu vârsta, se formează un fel de carapace care te apără de asemenea catastrofe personale. Altfel, ai înnebuni până în clipa când moartea capătă caracterul ireal al unui spectacol şi încetează, o dată pentru totdeauna, să te intereseze.

Această moarte într-un parc, într-o zi însorită de primăvară, printre copii – moştenitorii Japoniei – era însă altceva. Colonelul se simţea abătut, ca şi Cezar când se întorcea la Roma, din braţele Cleopatrei, trecând dintr-o vară veşnică la cele reci ale lui martie. Se gândi la vulturul care descria ronduri deasupra statuii lui Cezar: prevestirea. Şi i se păru că şi această moarte, al cărei martor fusese, era, într-un fel, prevestire. Dar ce anunţa ea? N-ar fi putut spune.

— Te simţi bine? întrebă Nicholas, atingând braţul tatălui său.

— Poftim?

Privirea colonelului păru să revină de departe.

— O, da, Nicholas, foarte bine. Nu te speria. Mă gândeam doar în ce fel să-i vorbesc mamei tale despre moartea lui Hanshichiro. Are să fie foarte impresionată.

Tăcu, privind fix florile de un roz palid din jur. După câteva clipe se mai linişti.

— Tată, aş vrea să te întreb ceva.

Colonelul se aştepta şi se temea de această întrebare, dar înţelese că Nicholas se gândise mult înainte de a i-o adresa.

— Despre ce e vorba?

— Satsugai face parte din Genyosha?

— De ce mă întrebi?

— Mi se pare o întrebare firească. Satsugai este în fruntea unui zaibatsus, are principiile unui reacţionar convins, şi e născut la Fukuoka (Nicholas se întoarse către tatăl său). La drept vorbind, adăugă el, m-aş mira să nu facă parte din membrii ei. Oare nu din această cauză a reuşit să fie repus în drepturi după epurarea din 1947?

— Ah, zise colonelul zâmbind. E o presupunere logică, Nicholas. Eşti un bun observator.

Colonelul se gândi o clipă. La stânga, nişte păsări se înălţară zgomotos din coroanele pomilor, desenară pe cer un cerc, apoi se îndepărtară spre vest. Mai departe, mâini nevăzute coborau „dragonul zburător”. Ziua era pe sfârşite.

— Genyosha, zise colonelul, subliniind fiecare cuvânt, a fost întemeiată de Hiraoka Kotaro. Omul lui de încredere era Munissi Shokan. Satsugai e fiul acestuia.

Nicholas se gândi puţin înainte de a întreba:

— Asta vrea să însemne „da”? Colonelul aprobă, cu gândul în altă parte.

— Ştii de ce l-a botezat Satsugai pe singurul său fiu Saigo?

— Nu.

— Îţi aminteşti că, la început, Genyosha a hotărât să acţioneze în cadrul politic al ţării?

— Da.

— Ei bine, ei fuseseră obligaţi şi constrânşi să ajungă la această concluzie. Legea privind stagiul militar împărţise oligarhia Meiji în trei secţiuni. Una dintre ele era condusă de un om pe nume Saigo. El era liderul samurailor ultra-conservatori. În 1877, Saigo a luptat în fruntea a 30.000 de samurai împotriva armatei moderne, alcătuită de conducerea Meiji, cu puştile şi cu tunurile lor, soldaţii i-au înfrânt lesne pe samurai.

— Desigur, aprobă Nicholas, e vorba de răscoala Satsuma. Nu făcusem niciodată legătura între numele lor…

Smulse un fir de iarbă.

— Aceasta a fost ultima revoltă a samurailor, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, ultima, 1877.

Colonelul se ridică, simţindu-se în sfârşit gata să înfrunte lumea din afară şi figura îndurerată a lui Cheong. Nu putea suporta s-o vadă tristă.

Traversară parcul până la poarta înaltă. În spatele lor, pe cer nu mai erau dragoni, soarele se pierduse într-o ceaţă din ce în ce mai deasă, orizontul se înroşea ca o sugativă îmbibată cu sânge.

În noaptea aceea amândoi visară – fiecare în felul său moartea lui Hanshichiro.

A DOUA VERIGĂ

CARTEA VÂNTULUI

New York şi West Bay Bridge,
vara trecută

Când bărbatul cu ochelari de aviator, strălucind ca nişte oglinzi, ieşi din adâncul gării Pennsylvania, el o luă pe a 7-a Stradă, fără să privească împrejur; şi nu se îndreptă imediat spre marginea trotuarului, ca majoritatea tovarăşilor săi de călătorie, pentru a face semn unui taxi hoinar. Nu. El aşteptă grijuliu ca semaforul să treacă pe verde, apoi traversă bulevardul cu pas vioi, fără să-i pese de ploaia măruntă. După felul în care păşea, poate şi din cauza sacoului sport de culoare neagră, destul de lung şi zvârlit de-a curmezişul pe umerii săi musculoşi, l-ai fi putut lua drept un dansator profesionist. Mişcările sale, nesilite şi graţioase, erau uşoare ca vântul.

Purta o cămaşă de mătase bleu cu mâneci scurte şi un pantalon din bumbac, de aceeaşi nuanţă albastru-viu, pantofi de antilopă cenuşii, aproape fără tocuri, cu o talpă cam cât foaia de hârtie.

Faţa lui mare era brăzdată de riduri adânci, la ambele colţuri ale gurii, dând impresia că nu învăţase niciodată să zâmbească. Părul negru, aspru, era tuns scurt.

Pe latura dinspre est a celei de-a 7 a Străzi, trecu de-a lungul terasei înţesate de lume a hotelului Stater Hilton, traversă Strada 32, apoi, după copertina albă şi verde a lui China-town Express, intră în braseria Mc Donald, de alături. Străbătu grabnic despărţiturile galbene şi portocalii ale decorului bătător la ochi, până la şirul de cabine telefonice aliniate de-a lungul peretelui. Lângă cabina din capăt, pe stânga, se găsea o colecţie de anuare în legături metalice, menite să descurajeze furtul şi vandalismul. Atârnau dea-ndoaselea sub o tăblie, cam la nivelul taliei, ca nişte lilieci adormiţi în adâncul unei grote.

Omul cu ochelari de soare ridică anuarul profesiilor. Coperta acestuia era ferfeniţită, de nerecunoscut şi, destul de adânc, partea de jos a paginilor arăta ca şi cum cineva ar fi încercat să le roadă. El răsfoi cartea de telefoane până dădu de ceea ce-l interesa. Arătătorul parcurse pagina, se opri spre sfârşitul ei, iar bărbatul dădu din cap cu un aer de aprobare. Adresa îi era cunoscută, însă dintr-o veche obişnuinţă prefera să-şi verifice informaţiile.

Reveni în stradă, traversă bulevardul şi se depărtă cu pas hotărât către vest, de-a lungul vastului complex Madison Square Garden. Ajungând la a 8-a Stradă, luă un autobuz spre nordul Mannhatan-ului. Era ticsit de pasageri. Omul rămase în picioare în vehiculul încins şi înăbuşitor, în care domnea un miros de sudoare stătută şi de mucegai.

La staţia din dreptul Străzii 74 coborî şi-şi continuă drumul pe jos către nord, până la strada următoare. Acolo, întorcând spatele Central Park-ului, se îndreptă către vest şi către Hudson. Ploaia încetase deocamdată, dar cerul rămânea noros şi posomorât, ca şi cum nu izbutea să alunge abureala unei lungi nopţi de chef. Aerul era încremenit, oraşul asuda.

Găsi adresa aproximativ la jumătatea distanţei dintre Columbus Avenue şi Broadway, pe latura dinspre nord a străzii. Nările-i fremătară în clipa când urcă treptele peronului unui vechi imobil din cărămizi. Deschise uşa exterioară, de sticlă şi lemn, şi pătrunse în micul vestibul. Se găsea în faţa unei intrări moderne, din oţel şi sticlă, prevăzută cu un dispozitiv de siguranţă. Fără şovăire, apăsă pe butonul soneriei. Chiar deasupra se găsea o placă de alamă, discretă, pe care se putea citi în litere gravate: *Tohoku-No-Dojo*, iar deasupra plăcuţei era grila ovală a unui interfon.

— Da? zise o voce metalică, din grilă.

Omul cu ochelari de soare se aplecă uşor înainte.

— Doresc o întâlnire.

Aşteptă, cu mâna pe mânerul uşii interioare.

— Urcaţi, vă rog. Etajul doi în fund pe stânga.

Uşa scârţâi uşor, bărbatul o deschise şi intră. Îl izbi un iz de transpiraţie, în care se amestecau condimentele picante ale oboselii şi fricii. Pentru prima oară de când pusese piciorul în acest oraş, se simţea la el acasă. Alungă cu dispreţ acest sentiment. Urcă sprinten, fără zgomot, treptele acoperite de mochetă.

Când Eillen intră, Terry Tanaka vorbea la telefon cu Vincent Ito. Văzând privirea tinerei femei, îl rugă pe Vincent să nu închidă şi acoperi receptorul cu palma.

— Ce este, ei? zise.

— Un bărbat care vrea să se antreneze astăzi. Tocmai a sosit.

— Ei, dar putem s-o facem, nu? înscrie-l.

— Cred că ai face mai bine să te ocupi personal – răspunse ea.

— De ce? Ce-i atât de special?

— Păi, mai întâi că a cerut chiar el să te vadă. Şi pe urmă, i-am observat mersul. Nu e un începător.

Terry zâmbi.

— Ei, vezi, renumele nostru sporeşte. Articolul din New York ne-a ajutat enorm.

Şi, cum Eillen nu reacţiona, el adăugă:

— Mai e ceva, hai? Ea clătină capul.

— Insul face să mi se încreţească pielea. Are nişte ochi… Dădu din umeri, nu ştiu, dar, vezi… Prefer să te ocupi chiar tu.

— În regulă. Ascultă, dă-i un ceai sau ceva, acolo. Vin imediat.

Ea aprobă, cu un zâmbet crispat.

— Ce se petrece? întrebă Vincent în urechea lui. Terry îşi retrase palma.

— Ei, pesemne că mai nimic. Un client care a băgat-o în sperieţi pe Eillen, atâta tot.

— Ce-i cu ea?

— E bine.

— Şi cum e cu voi doi?

— O, dar ştii foarte bine. Aproape identic, răspunse Terry, cu un râs sec. Tot aştept să zică da. Am petrecut atâta timp stând în genunchi, încât mi-am prăpădit patru pantaloni.

Vincent izbucni în râs.

— Masa de astă seară rămâne valabilă?

— Bineînţeles. Dar, vezi, nu prea târziu. Vreau să-mi rămână ceva timp pentru Ei.

— S-a făcut. Am doar două-trei probleme pe care aş vrea să le discutăm. Nick trebuie să vină, dar…

— Ei, ce mai face? M-a sunat chiar înainte să plece spre Long Island. A lenevit la soare toată vara?

Vincent chicoti.

— Exact! Până când i-am pus mâna-n ceafă. E cu una nouă, ştii?

— Bravo! zise Terry. Era şi timpul. Tot nu i-a trecut, nu-i aşa?

— Nu…

Vincent înţelegea perfect ce vroia să spună Terry.

— Bun! Auzi, clientul cel nou o s-o înfulece pe Eillen cu fulgi cu tot, dacă nu-mi fac vânt până acolo. Ne vedem la şapte. Salutare!

Închise telefonul, străbătu odaia şi se grăbi să-l întâlnească pe ciudatul client.

Cum îl văzu pe Terry, Eillen Okura simţi că se risipeşte parte din neliniştea ce-o stăpânea. Două lucruri fără nici o legătură între ele o uluiseră, pur şi simplu. Pe de o parte, nu-l auzise pe individ apropiindu-se. Pe de alta, apariţia sa era cu totul neobişnuită. Stătea în picioare, exact în locul în care se găsea când îl văzuse pentru prima dată, cu sacul de pânză în spate legănându-şi ochelarii între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte. Pielea feţei şi a mâinilor era mult prea albă pentru pielea unui oriental. Privindu-i însă gâtul, în deschizătura cămăşii văzu că această culoare lăptoasă predomina doar asupra părţilor evidente ale trupului său, pieptul avea o nuanţă mai închisă, mai naturală. S ar fi zis că suferise un accident îngrozitor, o explozie, poate care afectase părţile expuse ale epidermei. Totuşi, ceea ce reţinuse mai ales atenţia lui Eillen, erau ochii. Păreau cu desăvârşire morţi, două pietre negre, căzute într-o băltoacă. Era peste putinţă să ţi-i imaginezi exprimând vreo formă de emoţie. Ochii aceştia tocmai o priveau, ca pe un soi de cobai, parcă ar fi fost întinsă goală-puşcă pe o masă de disecţie.

— *Watachi ni nanika goyo desu ka*? întrebă Terry („Ce pot să fac pentru dumneavoastră?”).

— *Anata ga kono dojo no maşter desu ka*? („Sunteţi proprietarul acestui dojo?”).

Terry se făcu că ignoră forma directă, deci foarte nepoliticoasă în care fusese adresată întrebarea.

— *So dsu* – zise („Da”).

— *Koko de rensho sasete itadakitai no desu ga* („Doresc să mă antrenez aici”).

— Înţeleg. Ce disciplină vă interesează?

— *Aikido, karate, kenjutsu*.

— Pot să vă fiu de folos doar pentru *aikido* şi *karate*. Cât despre *kenjutsu*, mă tem că va fi cu neputinţă. Instructorul meu este în concediu.

— Dar dumneavoastră?

— Eu? Am încetat să predau kenjutsu.

— Nu am nevoie de lecţii. Practicaţi-l cu mine timp de o oră.

— Dar eu…

— Asta e mult mai folositor decât să completezi formulare.

— Foarte adevărat. Mă numesc Terry Tanaka. Dumneavoastră?

— Hideyoshi.

Un nume care venea dintr-un trecut îndepărtat. Terry clătină din cap.

— De acord. Domnişoara Okura vă va da fişele necesare. Tariful este patruzeci de dolari ora.

Celălalt înclină uşor capul. Terry se aştepta să-l vadă scoţând un portofel din plastic, burduşit de cecuri de voiaj, dar omul scoase şase bancnote de douăzeci de dolari dintr-un rulou pe care-l ţinea în buzunarul din dreapta al pantalonilor.

— Semnaţi aici, îi spuse Terry, arătându-i locul cu vârful degetului.

Apoi, indicând o uşiţă la celălalt capăt al camerei:

— Vă puteţi schimba acolo. Aveţi veşmântul personal?

— Da.

— Prea bine. Perfect. Dojo-ul propriu-zis se află la etajul de deasupra. Cu ce disciplină preferaţi să începeţi?

— Oferiţi-mi o surpriză – răspunse Hideyoshi depărtându-se. Trecu pragul şi dispăru în întunericul vestiarului, Terry întoarse capul, Eillen privea ţintă cadrul gol al uşii. Nici o umbră pe chipul ei. Lumina filtrată între storurile pe jumătate închise, protejând ferestrele înalte, dar înguste, era de ajuns de difuză pentru a aşterne un fel de luciu sidefiu pe pieliţa transparentă. Ce mică şi fragilă pare! îşi zise. O silfidă gata să-şi ia zborul într-un dificil pas de dans.

— Cine este? îl întrebă.

Vocea nu era decât un murmur. Deasupra capetelor lor, parchetul răsuna de lovituri înfundate.

Terry ridică din umeri. Înalt, peste un metru şi optzeci, avea umerii largi, în raport cu mijlocul şi cu şoldurile înguste. Faţa îi era plată, cu ochi negri deasupra pometţilor foarte proeminenţi. Îi repetă lui Eillen spusele clientului.

— Ai de gând să o faci, Terry?

— De ce nu? Nu-i vorba decât de-o oră de antrenament. Dar ştia ce voise ea să spună, iar inima nu-i era nici pe departe atât de uşoară cum ai fi zis auzindu-i glasul. Alături de Nicholas, era unul din cei mai mari maeştri în kenjutsu din afara hotarelor japoneze. La 38 de ani, Terry îşi petrecuse trei sferturi din viaţă studiind kenjutsu, arta luptei cu spada, după vechea tradiţie niponă. Motivul pentru care renunţase brusc în cursul anului trecut, n-ar fi fost uşor de înţeles de către n occidental.

În primul rând, nici o artă marţială nu depinde doar de disciplina fizică. În realitate, o parte esenţială rămâne în domeniul spiritului; el citise *Go rin no sho*, de Miyamoto Musashi. Era poate cel mai mare tratat de strategie din lume. Scris în câteva săptămâni, puţin mai înainte de moartea marelui războinic, conţinea o cunoaştere dincolo de timp. În prezent Terry era perfect conştient – numeroşi oameni de afaceri japonezi de prima mână trasau planul celor mai mari campanii publicitare şi de vânzări ale companiilor respective în spiritul principiilor lui Miyamoto. Cam cu un an în urmă, el reluase încă o dată *Go rin no sho*. Citind lucrarea, i se dezvăluiseră semnificaţii tăinuite, total diferite şi mai întunecate. Credea în sânul logicii şi al labirinturilor imaginaţiei. Simţea că a te dedica cu atâta religiozitate dominării celorlalţi, nu poate reprezenta scopul unei vieţi. Puţin mai târziu, începură să-l tulbure anumite vise, prevestiri sumbre, fără chip şi formă, dar cu atât mai rele şi mai înfricoşătoare. Se simţi forţat să se debaraseze de lucrare, şi o zvârli, în plină noapte, fără măcar să aştepte dimineaţa.

Chiar la lumina zilei, simţământul acesta nu-l părăsi. Avea impresia de a fi apucat-o prin beznă, pe un drum greşit, şi de a se fi trezit pe neaşteptate pe buza unei prăpăstii. Îl ispitise gândul să arunce o privire în gol, dar ştiu, în aceeaşi clipă, că dacă o va face, îşi va pierde imediat echilibrul şi se va prăvăli în noapte. Se răzgândise deci şi îşi pusese katana în teacă, pentru totdeauna. Şi iată că azi apare acest om straniu, care îşi spune Hideyoshi… Terry avu un tremur lăuntric – fiind mult prea stăpân pe sine pentru ca Eillen să poată intui adevăratele sale emoţii. De altminteri, trebuia să se ferească s-o alarmeze.

Era, neîndoielnic, de rău augur, căci, fără îndoială, omul cunoştea foarte bine învăţăturile lui Miyamoto. Dar între altele, el era sigur că Hideyoshi este un adept al doctrinei *haragei*. Această noţiune, născută din combinaţia a două rădăcini verbale,

hara (însemnând centralizare şi integrare) şi *gei* (energia, în sensul cel mai larg) corespunde intuiţiei, celui de-al şaselea simţ, dar e şi ceva în plus. Cum spunea *sensei*-ul lui Terry: „ *gei* este un mijloc sigur de a percepe realitatea”. Exact ca şi cum ai avea ochi la ceafă şi amplificatoare la urechi. Iar *haragei* poate „funcţiona” în ambele sensuri: ca receptor ultra sensibil şi ca excelent emiţător, de îndată ce te găseşti la o anumită distanţă de un alt adept al lui *haragei*. Terry percepuse instantaneu „emisia” lui Hideyoshi.

— Încă un japonez care debarcă din ultimul avion de la Haneda, îi spuse el lui Eillen, cu o voce nonşalantă.

Pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit ce ştia în realitate despre acest om.

— Este ceva ciudat la el, ochii, îi zise ea, înfiorându-se. Atât de impersonali, ca nişte… ca nişte obiective fotografice. Ce crezi c-o fi făcând acolo, sus, de atâta timp?

Se apropie de Terry.

— Trebuie să fie în meditaţie – răspunse el.

Deschise interfonul şi apăsă pe un buton. Cu voce scăzută, anunţă în câteva cuvinte etajului trei sosirea unui nou client. Puse aparatul la loc.

— Mai are pe puţin vreo douăzeci de minute – îi spuse lui Eillen.

Privi pletele de un negru strălucitor, ale tinerei femei. Pieptănate spre spate, fără panglică, se revărsau pe umerii ei ca un torent de întuneric, cascadă puternică ce se întindea până în dreptul şoldurilor. Ea tresări.

— Ce este? întrebă Terry. Întorcând capul, îi răspunse:

— Nimic. Am simţit că mă fixezi cu privirea.

El zâmbi.

— Dar o fac tot timpul.

— Seara, de acord…

Ochii îi rămaseră gravi, buzele păreau încremenite într-o expresie îmbufnată.

— Să nu faci asta aici, Terry, te rog. Ştii ce gândesc eu despre asta. Lucrăm împreună, şi…

Privirile li se încrucişară şi, pentru o clipă, el îşi simţi inima tremurând. Ce era oare cu teama asta pe care o întrezărea dând târcoale, ca un hoţ în bezna nopţii? întinse mâna şi o atrase uşor spre el. De astă dată Eillen nu se împotrivi şi, ca şi cum ar fi avut

nevoie să se încălzească, se lăsă mângâiată şi-şi petrecu braţele după mijlocul lui. Se simţea în siguranţă, aşa, lipită de el.

— Totul e în ordine, Ei?

Scutură capul, fără să răspundă, dar simţi că ochii i se umplu dintr-o dată de lacrimi. Avea un nod în gât şi nu reuşea să înţeleagă de ce.

— Vreau să vin la tine astă-seară – se auzi spunând. Şi imediat se simţi mai bine.

— De ce nu în fiecare seară? zise Terry.

Nu era pentru prima dată, chiar dacă cererea fusese formulată altfel. Eillen reacţionase totdeauna la fel, însă, brusc, înţelese de unde venea această tulburare în adâncul său, şi înţelese că dacă el va repeta aceeaşi întrebare astă-seară, cum era de presupus, îi va răspunde „da”.

— Deseară, zise ea, cu duioşie. O să mă întrebi deseară. La ce oră pot să vin? adăugă, ştergându-şi ochii.

— Cinez cu Vincent. De ce n-ai veni şi tu? Ea schiţă un surâs.

— Hm. Aveţi prea multe de discutat, lucruri care nu mă privesc.

— O să le lăsăm la o parte, în astă-seară. Îţi făgăduiesc. Ea râse.

— Nu, nu! N-o să mă supăr pe voi – *Bushido* este prea important pentru voi.

— Face parte din moştenirea noastră, n-am fi japonezi fără el. Eu n-am asimilat cultura occidentului – şi n-am să fac asta niciodată – în aşa măsură încât să uit istoria poporului meu …

Se opri, văzând-o cum tremură, cu ochii închişi. Poporul meu Bushido… Să mori pentru împărat şi pentru patria mult iubită…

Cuvintele tinerei femei răsunară ca un ecou fantomatic. Lacrimi sclipiră între pleoapele coborâte, desenând minuscule curcubee. Dincolo de ele se puteau bănui galaxii de durere.

— Am supravieţuit marii furtuni de foc a primăverii… murmură ea, dar cuvintele păreau urlete de agonie. Când flota americană a revărsat aproape trei sferturi de milion de bombe cu napalm, când două sute de mii de civili japonezi au fost prăjiţi sau arşi de vii, când o jumătate din Tokyo a fost prefăcută în cenuşă, când în dimineaţa următoare, pe străzi, un vânt nebun purta cadavrele carbonizate ca pe nişte trâmbe de praf…

— Ei, nu te…

— Atunci am plecat departe de război, în sud, la Hiroshima, dar foarte curând părinţii, înspăimântaţi de câte se zvoneau, m-

au trimis la bunici, în munţi. (Privea ţintă spre chipul lui Terry, fără să-l vadă). Aici nu era niciodată mâncare de-ajuns, şi, treptat, începurăm să murim de foame. O, nimic spectaculos, un soi de sfârşeală copleşitoare, atâta tot. Zăceam la soare ceasuri întregi, incapabilă să mă gândesc la ceva anume, îmi trebuia o veşnicie să mă pieptăn, fiindcă braţele mă dureau când le ridicam. Asta era soarta mea, dar pentru mama şi tata, soarta a fost Hiroshima, şi fulgerul a căzut din senin.

Privirea se concentra în fine asupra lui. Mereu la fel de fixă.

— Ce mi-a rămas, în afară de ruşine şi de suferinţă? Cele pe care noi le-am provocat şi cele care, apoi, ne-au fost provocate. Biata mea ţară...

— Toate acestea sunt uitate acum – zise el.

— Nu. Sigur – nu! Iar tu, mai mult ca oricare altul, trebuie să înţelegi foarte exact. Tu eşti cel care, împreună cu Vincent şi Nick, vorbeşti mereu de sufletul ţării noastre. Cum poţi să fii mândru de o parte din el, fără să te ruşinezi de altele? Doar memoria operează selectiv, nu şi Istoria. Suntem ceea ce suntem. Nu poţi, în mod arbitrar, să suprimi răul şi să pretinzi că n-a existat niciodată. Nick nu face aşa ceva, ştiu. El îşi aminteşte, el mai resimte încă durerea. Dar Vincent şi cu tine – nu.

Simţi dorinţa să-i vorbească despre gândurile sale din ultima vreme, dar îşi dese seama că era imposibil. Pentru moment, în orice caz. Nici locul, nici situaţia nu conveneau, Terry avea un simţ foarte acut al acestui gen de lucruri. Astă-seară, poate. Astă-seară se va strădui să-i spună totul. Privi lumina difuză jucând ca penelul unui artist pe trupul ei ferm şi suplu.

Era cu neputinţă să-ţi închipui că are un an peste patruzeci. Părea de, cel mult, treizeci, chiar în lumina naturală.

Se împlineau curând doi ani de când se întâlniseră, un an înainte de a se iubi în taină, ca amanţi, – în orice caz, o taină pentru persoanele care frecventau Dojo-ul, bineînţeles, toţi prietenii erau la curent. În tot acest timp, ea nu ceruse niciodată mai mult, nu făcuse nici un fel de planuri de viitor. El era cel care, de curând, simţise nevoia de ceva în plus. De o bucată de vreme, Terry devenise conştient că, cel puţin parţial, sfârşitul poveştii sale de dragoste cu kenjutsu era totodată începutul idilei cu Ei. Acum i se părea, absolut logic, că nimic nu era mai important în viaţă decât prezenţa lui Eillen. Acest dojo, pe care-l înfiinţase cu cinci ani înainte, îşi făurise o reputaţie de invidiat şi putea să meargă astfel, în virtutea inerţiei, încă o vreme, cât ar fi

trebuit pentru o nuntă şi o lungă lună de miere, undeva, departe. Poate la Paris. Da, Parisul ar fi perfect. Era oraşul preferat al lui Ei, o ştia. El nu-l văzuse încă. N-avea de făcut decât un singur lucru: cererea în căsătorie. Astă seară? Va spune da, de astă dată? Era absolut sigur şi inima-i înflorea la gândul acesta…

— Astă-seară – spuse. Mă întorc la nouă. La zece, în caz că Vincent întârzie în aglomeraţii, venind din Long Island. Ai cheia, şi ai şi nişte lucruri de îmbrăcat acolo. Vino când vei vrea. Dar să aduci şampanie. Dom Perignon. Eu o să văd de caviar.

Eillen ar fi putut să-l întrebe ce-aveau să sărbătorească, dar simţi că ar fi fost deplasat în clipa aceasta. În definitiv, avea timp din belşug ca să descopere ceea ce ştia de pe acum, în adâncul sufletului.

— Foarte bine – zise – şi, brusc, ochii îi deveniră imenşi. Terry se întoarse, îşi reamintise.

— Aş face mai bine să urc, ca să pregătesc bokken-ul, zise. Hideyoshi trebuie să fi terminat, vreau să fiu gata la timp.

Ochii Justinei nu mai lăcrimau. Era ceva neobişnuit pentru ea, dar nu simţi nici o uşurare. Starea de angoasă revenise, simţea un nod dureros în pântece, o povară pe piept, care o împiedica să respire şi care nu voia să dispară. Nu ai de ce să te temi, îşi spunea fără-ncetare. De nimic. Absolut de nimic. O trecură fiori. De frig. Mâinile îi erau reci ca gheaţa. Se ridică, în acel salon cufundat în semi-întuneric, din uşa lui Nicholas şi privi pe geam ceaţa şi ploaia acelei duminici mohorâte. Acolo, undeva, marea se rostogolea la nesfârşit, dar ploaia duşmănoasă i-o ascundea, ca pe o jucărie nedăruită într-o zi de Crăciun. Simţi dorinţa să iasă, să-şi taie drum prin pâclă şi să găsească oceanul pustiu. Dar n-avea destul curaj, în acest moment, ca să-nfrunte vremea rea. – O, Doamne Dumnezeule!

Se desprinse de geamul aburit, străbătu locuinţa alergând orbeşte, năvăli în baie, cu mâinile întinse în faţă, apoi se prăbuşi lângă toaletă şi începu să vomite. Trupul îi era zguduit de spasme, sudoarea îi şiroia de pe frunte spre ochi în firişoare minuscule, iritându-i pleoapele. La capătul unui răstimp ce nu se mai sfârşea, incapabilă să mai suporte mirosul, întinse mâna după lanţul rezervorului. Avu senzaţia că trebuie să facă apel la toată energia care-i rămăsese. Dar aproape concomitent, găsi totuşi puterea de a se scula, ca să se aplece deasupra

lavaboului. Apa rece izbucni pe chipul aplecat, ca o aversă de alice. Tremura mai puternic şi deschise gura pentru a izbuti să scape de gustul acru. Nu era în stare să înghită.

Aşezată pe marginea căzii, a cărei rotunjime rece o simţea în muşchi, se ghemui în ea însăşi, cu capul între braţe şi cu braţele sprijinite de genunchi. Începu să se legene înainte şi înapoi. Se gândea – Nu pot să fac asta. Nu pot.

Acum părea că-i vomită mintea, la rândul ei. Filmul trădărilor de care avusese parte se derula vijelios deasupra capului său, ca un steag detestabil, blocând orice alt semn de viaţă.

Toţi bărbaţii cu care… Timothy, cel dintâi, antrenorul de baschet din liceu. O să fiu blând, Justine – şi o chinuise sălbatic, îndelung, încântat să vadă suferinţa întipărită pe trăsăturile adolescentei, în timp ce ea urla în simetria perfect sterilă a sălii de gimnastică năpădită de umbre, da, văzuse privirea lui Timothy înflăcărându-se de plăcerea spaimei bruşte care o cuprinsese… Apoi Jodie, băiatul de la Harvard, cu ochi surâzători, şi inima crudă. Vreau să mă fac chirurg, Justine – era aşa ceva, de pe atunci. Eddie, cu care se culca la fiecare două nopţi – cealaltă era pentru nevastă-sa – şi care nu dorea nimic mai cu patimă decât să le aibă pe amândouă împreună. Şi apoi, la San Francisco a fost Chris. În prima clipă, se topiseră într-o flacără de plăcere, insaţiabili indiferenţi la tot ce-i înconjura. Dacă nu cumva doar ea simţise aşa? Nici azi nu putea să accepte acest adevăr.

Să dezgropi toate astea, era un adevărat act de masochism crud, ca şi cum ai deschide o rană pe cale de cicatrizare pentru a zgândări tacticos nervul din adânc.

Pe atunci, se folosea de numele tatălui ei – de numele şi de banii acestuia. Dumnezeu singur ştia ce putea să cheltuiască, ea nu avea nici cea mai vagă idee. Oare nu banii o făcuseră slabă şi leneşă? Era aşa de simplu – clar şi fără cusur – să arunci vina asupra altcuiva! Apropo de taică-său… Cât putea să-l urască pentru că i-a dat… aceste două lucruri, numele lui (ştergea totdeauna literele respective de pe ecranul ei lăuntric, pentru a putea să scrie în loc „glorie”, ceea ce, întrucât o privea, însemna acelaşi lucru) şi banii săi. O, el nu era ca ea. Conturile sale, indestructibile, erau puse bine, undeva, nu fiindcă suma totală i-ar fi putut provoca vreodată necazuri, aceste „cheltuieli” nu erau deductibile din impozite, la urma urmei?

Doamne, cât de rea şi de otrăvită mă fac toate astea!, îşi zise. Ca o maladie fizică declanşând un aflux anormal de bilă. Din nou avu un spasm, dar îşi apăsă braţele pe pântece şi izbuti să se stăpânească. Nu mai avea ce să dea afară, era sleită, dar angoasa îi dădea senzaţia că a înghiţit o bârnă.

Nu pot să fac asta, îşi repetă în gând. Nu pot s-o fac.

Îşi luase banii – banii ei – o grămadă de bani, nu cu nepăsare, ci deliberat. Pentru că îi ura. Treptat îşi dădu seama că era vorba de un pahar de vin care nu se goleşte niciodată, indiferent cât ai bea. Ceea ce reprezenta enorm pentru ea, nu avea pentru el nici o importanţă. Fireşte, asta conta foarte mult pentru Chris, fiindcă în definitiv el era cel ce folosea cea mai mare parte din banii aceştia. În orice caz, lucrurile ajunseseră aici în momentul când tatăl descinse brusc la uşa ei, escortat de echipa de detectivi locali pe care îi angajase. Şi Justine trebui să citească tot ce se afla în raportul lor. Asta o buimăcise în aşa hal, încât abia putu să articuleze câteva cuvinte, nicidecum să protesteze, atunci când taică-său ordonă zbirilor să strângă garderoba şi toate obiectele personale ale fetei. Îi lăsă deci să-şi vadă de treabă şi o trase după dânsul, spre limuzina care îl aştepta. Ea nu rosti un cuvânt în tot timpul călătoriei spre est. Taică-său, de cealaltă parte a intervalului din avionul particular, era prea adâncit în hârtiile sale ca să bage de seamă. Ea îşi dese seama că nu-i e foame, nici nu simte vre-o urmă de oboseală, ea nu era nimic.

Acum toate acestea păreau să aparţină unui trecut îndepărtat. Anii puteau fi ca nişte vieţi, niciodată ca nişte zile.

Descoperise asta în avion, în timpul drumului de întoarcere la New York; revăzu vechea lor casă de ţară, casa din Connecticut, pe care o iubise atât de mult, cu ziduri de piatră îmbrăcate în iederă prea verde, ferestre înalte, cu vitralii, mica grădină interioară, pardosită cu lespezi şi, în spate, dincolo de peluza de culoarea smaraldului, la capătul drumului prăfos, pata roş-cărămiziu a grajdurilor, cu iz de fân cosit, de bălegar şi de sudoare de cai. Cât iubea locul acela! îi amintea într-un anumit fel de Anglia. Exact contrariul noii lor locuinţe din Gin Lene, în Long Island. Taică-său vânduse casa cea veche, puţin după moartea mamei lui Justine şi plătise două milioane şi jumătate de dolari pentru noua proprietate, pe unul din cele mai strălucitoare bulevarde din întreaga Americă.

Paştele în Connecticut.

Avea 8 ani. Gelda invitase nişte prietene, pe care ea nu le plăcea, sau n-avea chef să le vadă. Mama plecase cu maşina în oraş, iar ea rătăcea prin uriaşa casă veche, ale cărei vaste încăperi, luminoase şi familiare, răsunau ici şi colo de râsetele servitoarelor zorite, care pregăteau deja marea recepţie din acea seară. Aruncând o privire pe fereastră, ea observă că erau multe maşini pe semiluna aleii, când coborî dindărătul uşilor de lemn ale bibliotecii. Puse mâna pe mânerul de alamă, îl răsuci şi împinse.

— Papa?

Taică-său era într-adevăr în odaie, împreună cu un grup de bărbaţi, discutând nişte lucruri fără nici un înţeles pentru ea.

— Justine, zise el, încruntând sprâncenele – ar trebui să bagi de seamă că deocamdată sunt ocupat.

Nu făcu nici o mişcare spre ea.

— Vreau să-ţi vorbesc.

Se simţea copleşită de această adunare de oameni mari. Unul dintre ei se mişcă stânjenit în fotoliu şi pielea gemu sub greutatea lui.

— Acum nu e momentul. Trebuie să-l chem pe Glifford, ultima frază avea doar forma, nu şi intonaţia unei întrebări. Ea privi împrejur, incapabilă să scoată o vorbă.

Tatăl întinse mâna şi trase de un şnur. În secunda următoare majordomul apăru.

— Clifford, zise stăpânul, ai grijă ca domnişoara să se îndeletnicească cu ceva, până la întoarcerea doamnei Tomkin, da? Să nu ne mai întrerupă. Gelda n-a invitat nişte prietene?

— Ba da, domnule.

— Ei, bun, iată o posibilă îndeletnicire.

— Prea bine, domnule. Poftiţi, domnişoară Justine – zise, întorcându-se.

Dar Justine se întorsese şi ea şi se avânta în goană de a lungul coridorului, trântind uşa de la intrare în urmă-i. Auzea în depărtare paşii lui Clifford. Clifford îi era drag, îşi petrecea mult timp stând cu el la palavre, dar acum n-avea chef să vadă pe nimeni. Ocoli casa în pas alergător, îndreptându-se spre grajduri. Când ajunse, era la capătul puterilor.

Erau acolo şase armăsari, arabi pur-sânge. Preferatul ei era King Said. Era al ei, calul ei personal. Dar, evident, deşi bune călăreţe, cele două fetiţe n-aveau dreptul să încalece, nici să intre măcar în grajd fără cineva care să le supravegheze. Justinei

nu-i păsa de asta, în momentul de faţă. Străbătu intervalul dintre boxe, încărcat de paie, până ajunse în dreptul lui King Said. Îl strigă şi el păru să înţeleagă, căci îi răspunse sforăind încetişor şi tropăind pe loc. Ar fi avut poftă de un mic galop. Scoase capul şi începu să-l mişte de sus în jos, grumazul puternic se înălţa mult deasupra ei. Părul îi strălucea. I-ar fi plăcut să întindă mâna şi să-l mângâie, dar era prea mărunţică pentru asta.

În aceeaşi clipă îi dese prin gând să deschidă portiţa boxei. Tocmai ridica zăvorul metalic, când intră Clifford.

— O, domnişoară Justine, niciodată, niciodată să nu faceţi una ca asta…

Ea se şi azvârlise în braţele majordomului şi plângea amarnic, lipită de el.

Întoarcerea la New York fusese primul semn al unui punct mort în viaţa ei. Mistuită de o mâhnire pe care nu izbutea s-o stăpânească, se încredinţase în disperare de cauză îngrijirii unui psihiatru. La început, aceasta nu i se păru de vreun folos. Afirmaţie nu tocmai echitabilă, pentru că era subiectivă, şi apoi ajunsese într-o stare prea proastă pentru a percepe o schimbare, chiar mai temeinică. Avusese impresia că trăieşte o lungă noapte fără somn, culcată în pat, cu ochii aţintiţi pe fereastra dinspre est, tenebrele însă dăinuiau, tenace, îşi cerceta ceasul, ştiind cu siguranţă că aurora nu va întârzia să se arate şi totuşi nu întrezărea nici o fâşie de lumină. Nu, încă…

Trăise, îşi dădea seama cu trecerea timpului, o adevărată perioadă de însingurare. Nu lucrase nimic, nu-şi luase o slujbă – n-ar fi putut să facă faţă – dar începuse să deseneze, reîntorcându-se la arta care-i fusese mai dragă decât orice, în copilărie. Treptat, umplu o mapă de schiţe şi, în sfârşit, se simţi gata să pornească la drum. Nu fusese atât de groaznic cum îşi imaginase – petrecuse două nopţi albe înaintea întrevederilor, înspăimântată – întrucât găsise de lucru la a doua agenţie la care se prezentase. Dar îşi dădu seama că a face ceea ce îi plăcea era departe de a o mulţumi.

Înţelesese oare că era pe deplin vindecată? Fireşte, ştia din ce cauză. Dar ideea de a reînnoda relaţii cu un bărbat îi era imposibil de acceptat.

Şi aşa descoperi dansul. Se duse să asiste într-o seară la un curs, cu o prietenă de la birou, şi se pasionă instantaneu, învăţă să canalizeze acest exces de energie în corpul său, fascinată de noţiunea de ritm dominat pe care i-o oferea dansul, perfect

echilibru între tensiune şi relaxare. Nu adora dansul propriu-zis, ci preludiul său. Maestrul de balet credea în disciplina chinezească *tai-tehi*, ca exerciţii de încălzire. Odată bazele asimilate, Justine realiză, spre marea-i bucurie, că excela, după voie, în aproape toate genurile de dans, de la modern la clasic.

La capătul unui an, maestrul îi spuse: „Ştii, Justine, dacă ai fi început din copilărie, astăzi, ai fi fost o mare dansatoare. Îţi spun aceasta numai pentru a-ţi face o idee precisă asupra nivelului la care ai ajuns. Eşti una din cele mai bune eleve ale mele, pentru că nu te mărgineşti să-ţi implici în dans doar trupul, ci şi sufletul. Aici e măreţia, Justine, dar din păcate nimeni nu poate face nimic împotriva trecerii timpului”.

Se simţi mândră şi fericită. Şi – fapt nu mai puţin important – ştia şi de ce: pentru prima oară în viaţă se simţea pe de-a întregul sigură de sine, ca persoană, nu mai era purtată la-ntâmplare de capriciile lumii înconjurătoare. Găsise în fine o autonomie pe care o putea resimţi direct, şi care avea într-adevăr un sens pentru ea.

O lună mai târziu, renunţase la angajamentul de la agenţie şi îşi cârmui singură barca. Agenţia avea în continuare nevoie de ea şi continua s-o folosească. Dar în prezent Justine era liberă să aleagă proiectele pe care le prefera. Trei luni după ce începuse lucrul pe cont propriu, îşi triplă vechiul salariu pe bază de comenzi separate. Alese atunci această casă din West Bay Bridge. Îl întâlnise pe Nicholas.

Nu pot s-o fac. Nu pot.

Se ridică, ieşi din camera de baie bălăbănindu-se, de parcă ar fi fost beată şi străbătu culoarul, cu mâinile înainte, ca orbii, pentru a se orienta în locuinţă. În salon se lovi de acvariu.

Toţi locatarii adâncurilor, în culori strălucitoare, înotau încetişor, ca anesteziaţi – orbi, surzi şi muţi – la fel de frumoşi şi de goi de orice gând, ca şi vegetaţia suind la asaltul suprafeţei brăzdate. Un alt val de greaţă o năpădi şi o făcu să se întoarcă spre uşa locuinţei.

Nu pot să mă angajez. Nu pot să-i acord încredere. O Doamne, o, Doamne!

Ieşi în ploaie, clătinându-se, alunecă pe scara de lemn şi căzu în genunchi pe nisipul ud. O pastă moale, ai fi zis, care i se lipea de piele, cu un fel de gelozie. Se târî câţiva metri, apoi, recăpătându-şi echilibrul, prinse să alerge spre casă.

Puţin mai târziu, Nicholas se-ntoarse de pe plajă, unde fusese descoperit al doilea cadavru. De astă dată se aşteptase, „O singură lovitură. Pricepi?” îi spusese Vincent la telefon. Da el înţelesese ce însemna asta! o lovitură de katana.

Cadavrul, cu pielea albă, fusese retezat oblic, de la umărul drept până deasupra osului de la şoldul stâng. O singură lovitură, o singură brazdă trasă cu cel mai fin tăiş născocit de om. Ar fi putut să reteze cu uşurinţă o armură; carnea şi oasele erau ca hârtia, pentru o katana mânuită de un maestru al spadei. Lame antice fuseseră păstrate un mileniu, de către succesive generaţii de războinici, fără a pierde o fărâmă din tăiş sau din eficacitatea iniţială; nici chiar în zilele noastre, nici un arsenal nu se poate mândri că posedă o armă atât de magnifică, precum katana japoneză.

Al doilea ins murise deci în felul acesta. Zăcea cum l-au găsit, legănat de mişcarea lină a valurilor pe nisip. Nu stătuse prea mult în apă. Nu putea fi vorba de înecare.

Dar acum trebuia ca toţi să-şi revizuiască radical concluziile. Absolut evident, Barry Braugham nu era unicul obiectiv al acelui ninja. La prima vedere, părea să nu existe nici o legătură între cele două victime. Acest om era un lucrător de la Lileo – compania de electricitate din Long Island – un muncitor manual dintr-un mediu destul de modest. Absolut nimic în comun. Şi totuşi, ninja îl răpusese.

Intrând, Nicholas îşi scoase impermeabilul kaki. Pantofii îi erau uzi ca şi blugii, până la genunchi. Nu-i păsa câtuşi de puţin. Se gândea la Justine şi la lucrul acela care-i spărsese fereastra bucătăriei în miez de noapte. N-avea tăria să-şi mărturisească ce trebuia să fie. Şi de altfel asta nu avea nici un sens... îi ceruse totuşi să rămână alături de el, să nu se întoarcă acasă. Şi iată că ea lipsea... înjură în surdină, se întoarse în living, înşfăcă impermeabilul şi se-ndreptă spre ieşire.

Bătu. Nimeni nu răspunse. El însă, venind pe plajă, văzuse lumini aprinse în partea din spate – ferestrele odăilor. Bătu din nou, tulburat brusc, apoi încercă zăvorul. Nu era blocat. Răsuci mânerul şi intră în vestibul. Împietri, ca o statuie, de îndată ce trecu pragul, pândind cel mai mic zgomot, încercând să străpungă umbrele cu privirea. Era cineva aici, nu un intrus. Ajuns la aceste două convingeri imediat şi simultan, antrenamentul îi îngăduia să se lipsească de indicii obiective. O strigă!

— Justine!

Nu doar acea unică tăietură îl neliniștea. Doctorul Deerforth şi Vincent nu văzuseră celălalt „lucru”. În orice caz, nu-l luaseră drept ceea ce era. Plecându-se asupra leşului, Nicholas putuse examina partea de sus a umărului stâng. Sub carnea tumefiată, clavicula era fracturată. Intră imediat în alertă. Evită să-i alarmeze pe ceilalţi, inclusiv pe Vincent. Dar dacă era adevărat ceea ce îşi imagina!

Existase cândva un om, Miyamoto Musashi, poate cel mai mare războinic al Japoniei. Între altele, întemeiase o şcoală, un ryu de kenjutsu, *ryul Niten* sau al celor Două Ceruri. Acolo preda el arta mânuirii a două săbii concomitent. Altă caracteristică a lui Musashi, supranumit *Kensei* – Sfântul Spadei – el folosea două bokken, spade de lemn, în lupta propriu-zisă, spunând că o face fiindcă ele erau invincibile.

Concluzia la toate acestea era următoarea, şi contrariu convingerii lui Vincent, omul nu fusese lovit o singură dată, ci de două ori. Tăietura de katana de oţel, care-l spintecase, şi, în acelaşi timp, lovitura care-i rupsese clavicula – o lovitură dată de bokken.

— Justine? Sunt eu, Nick!

Percepu o mişcare, spre fundul locuinţei. Resimţi o impresie stranie: ca şi cum un nor de confeti ar fi alcătuit, în cădere, o imagine precisă, bine conturată.

Şi ceea ce văzu îl tulbură profund.

În cadrul luminos al uşii întredeschise se contura silueta Justinei.

— Ce faci aici, Justine?

Ştia bine că e ea, dar nu-i venea să creadă.

— De ce ai venit? Ţi-am spus să rămâi la mine, departe de casa asta.

Încercă să nu se gândească la lucrul de blană neagră, plin de sânge, de pe podeaua bucătăriei Justinei. Încercă să se liniştească, să ia drept o coincidenţă faptul că ninja folosesc un animal ca avertisment ritual, şi să nu-i dea importanţă. Nu reuşi.

— Am revenit claustrofobă, nu-i aşa? spuse ea. Ţi am spus că mi se întâmplă din când în când.

— Acesta nu este un loc sigur.

— Nu mai spune! Dar mă simt bine aici. E casa mea. A mea, Nick.

Nu-i putea vedea gesturile, fiindcă stătea cu spatele spre lumină. Dar ce importanţă avea?

— Cred că nu înţelegi.

— Ba nu, spuse ea cu voce obosită. Mă tem că tu nu înţelegi. De ce nu pleci? Hai, te rog…

Şi făcu un pas înainte.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Nu s-a… Nimic. N-am ce să-ţi spun.

— Trebuie.

— Nu vreau să vorbesc despre asta şi gata.

— Dar acum nu mai e vorba doar de tine, în povestea asta.

— Nick… Nu e nici o poveste.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

— Da, ştiu. Şi tocmai de aceea ţi-am răspuns aşa. Eu nu sunt pregătită pentru aşa ceva.

— Pentru ce adică?

— Nu mă obliga să-ţi spun tot.

— Dar, pentru Dumnezeu, nu înţeleg ce te-a apucat!

— Nimic… însă nu mă cunoşti de loc. Aşa sunt eu. Schimbătoare. Capricioasă. Scoase un oftat. Pleacă, Nick, te rog, adăugă ea. Nu-mi face scene.

El ridică mâinile, cu palmele deschise.

— Nu fac scene, zise apropiindu-se de ea. Aş vrea doar două sau trei răspunsuri.

— N-ai să le găseşti aici. În orice caz, nu astăzi. Se întoarse şi vru să intre în cameră.

— Stai, Justine!

Întinse mâna, atingându-i braţul.

— Lasă-mă în pace! strigă ea respingându-l cu amândouă mâinile. Apoi, mai liniştită, murmură:

— Du-te, Nick, vreau să pleci.

El se întoarse şi plecă, lăsând-o, umbră chinezească la capătul coridorului.

Clic. Clic-clic. Linişte. Clic-clac-clic. Hal!

În timp ce avansau şi se retrăgeau urmând o linie subţire, diametru al unui cerc stabilit, Terry, simţi, pentru prima oară în viaţă, frică în faţa unui adversar.

Era un sensei, adică un maestru, aşa că nu ştia ce-i frica la kenjutsu.

Nu era atât teama de a fi învins – i se mai întâmplase o dată sau de două ori să fie învins, cu toate că înţelesese din primele clipe ale luptei că adversarul putea să-l întreacă. Era vorba de ceva mai complicat. În legătură cu felul de a lupta al acestui Hideyoshi. Poţi afla o mulţime de lucruri despre un adversar, după stilul lui de luptă: nu numai unde şi cu cine a învăţat, dar şi ce fel de om este. Stilul exprimă o filozofie şi o religie, arată ce respecţi şi ce dispreţuieşti.

Terry deslușea în filozofia marţială a adversarului său nepăsare faţă de viaţa omenească. Ei o nimerise când spusese că omul avea ochi morţi. Păreau de sticlă, fără strălucire şi fără adâncime. Nu exprimau nimic, nici un sentiment, în orice caz. Asta îl neliniştea pe Terry. Auzise şi citise că unii samurai din Japonia feudală – prin secolul al XVIII-lea, după ce Ieyasu Tokugawa îşi fondase *shogunatul* care avea să dureze 200 de ani – nu puneau nici un preţ pe viaţa oamenilor. Erau nişte maşini de ucis, credincioase doar stăpânului lor şi codului bushido. Totuşi, acest cod, – oricât de rigid şi de intangibil ar fi fost – conţinea însăşi esenţa compasiunii, esenţă pe care aceşti oameni o ignorau. De multe ori se întrebase ce anume îi corupsese astfel.

Şi deodată i se păru firesc să se lupte cu unul dintre aceşti oameni, rămaşi din altă epocă... Karma mea, îşi spuse Terry.

Se deplasă spre stânga şi atacă – dar fu imediat respins. Bokken-urile şuierau prin aer, mânuite cu asemenea viteză încât unui ochi neexersat i s-ar fi părut că cei doi agită câte-un imens evantai.

Terry se sprijini într-un genunchi şi descrise cu bokken-ul un arc orizontal la care celălalt replică printr-o paradă verticală. Un luptător mai puţin experimentat ar fi încercat atunci o lovitură mortală de sus în jos, cu ambele mâini ceea ce l-ar fi dus la o înfrângere imediată, fiindcă Terry, avansând doar cu câţiva centimetri ar fi inversat lovitura mortală, înfigând vârful armei în burta adversarului.

Celălalt însă se retrase, obligându-l astfel pe Terry să avanseze. Erau la ultima manşă, căci ora era pe sfârşite. În timp ce para mai multe atacuri fulgerătoare, Terry avu senzaţia neplăcută că nu descifrase încă tactica adversarului. La drept vorbind i se părea că celălalt se jucase cu el chiar de la primul din cele 40 de minute ale luptei.

Enervat, începu să atace năprasnic. Dar în loc să contreze, bokken-ul adversarului se ţinea ca o umbră după al lui; se mişca

ritmic şi puncta mereu. Ajunseră unul lângă altul, iar Terry privi intens, pentru prima oară, obrazul omului. Doar o fracţiune de secundă, dar de-ajuns ca *zanshin-ul* său – forma fizică unită cu concentrarea spiritului – să şovăie. Dispreţuitor, celălalt îi zbură din mână bokken-ul. Terry numai avu timp să reacţioneze: era învins, cu arma adversarului pe gât.

Când Justine ieşi din cameră ca să-şi toarne un pahar, soarele apunea. Prin ferestre nu văzu decât grămezi de nori cenuşii, zdrenţuiţi de curenţii de aer. În lumina spălăcită culorile păreau terne, iar nisipul era compact şi zgrunţuros ca plumbul fierbinte.

Se opri, cu dopul sticlei de rom în mână. Nu era o umbră pe verandă? Lăsă sticla şi se apropie de fereastră. Perdelele se mişcară, oprindu-i privirea. Mai făcu un pas, apoi încremeni locului. Umbra devenise o siluetă. Afară era cineva.

O năpădi groaza. Inima îi bătea puternic şi deodată îşi aminti cuvintele lui Nicholas: „Acesta nu este un loc sigur”. Oare la asta se referise? Acum regreta că nu fusese mai atentă la vorbele lui, dar în clipa aceea nu se gândise decât la un singur lucru, să-l gonească, şi nu fusese preocupată decât de propriile ei cuvinte.

Se întrebă apoi dacă încuiase bine uşa după plecarea lui. Nu era sigură. Şi nu îndrăznea să se îndrepte spre uşă, ar fi trebuit să treacă prin dreptul ferestrelor. Se gândi să umble în patru labe, dar se temea să nu facă zgomot.

Apoi se gândi la telefon. Fără să-şi ia ochii de la siluetă, se retrase până în vestibul. Întinse mâna şi fu cât pe-aci să trântească telefonul. Căzu în genunchi ca să-l prindă din zbor. Formă numărul lui Nicholas, închise ochii şi se rugă să fie acasă. Fiecare apel îi străpungea inima ca un ac de gheaţă. Îi clănţăneau dinţii. Când aşeză receptorul în furcă, tremura toată.

Trecu fără zgomot pe vârfuri în camera de zi, se aşeză pe braţul canapelei şi urmări cu atenţie încordată silueta. Se gândi să se strecoare afară pe uşa din spate. Şi după aceea? Să bată la uşa unui vecin? Şi ce să-i spună? Că-i e frică de o umbră?

Dintr-o dată se simţi ca o nebună prinsă în capcana coşmarurilor iscate din propriul ei spirit. Ce naiba, silueta nu se clintise de când o văzuse. Poate nu era decât un spătar de scaun sau…

Se ridică şi, fără să se gândească, se avântă s-o înfrunte. Deschise larg uşa şi ieşi pe verandă. Aerul era îmbibat de mirosul sărat al mării, dar briza dinspre est mai risipise umezeala.

Ca o păpuşă mecanică, îşi mişcă doar ochii spre siluetă.

Era aşezat în poziţia lotus, cu antebraţele sprijinite pe genunchi şi privea marea.

— Ce faci? Nick! Se aplecă asupra lui.

— Dar ce Dumnezeu faci? zise ea.

— Mă gândesc.

— La ce?

Întrebarea, deşi simplă, părea lipsită de logică în starea ei de spirit. Ar fi putut spune, de exemplu: „Nu te poţi gândi decât la uşa mea?” Dar, spre propria ei surprindere, n-o făcuse. Constată cu mirare că, găsindu-l acolo, de pază – păzind-o pe ea, de fapt – şi nu pândind, toată neliniştea îi pierise ca un vis urât. Iar în locul nelinişti simţea… ce? în timp ce încă mai ezita, îl auzi spunând:

— Trebuie să-ţi vorbesc chiar acum.

Ea reacţionase neaşteptat de bine… Şi totuşi, era ca şi cum i-ar fi spus că suferă de cancer.

— Dar eşti sigur de asta? întrebă ea.

— Astfel nu ţi-aş fi spus-o. Nu pretind că înţeleg totul deocamdată, dar faptul că animalul acela a trecut prin fereastră nu e o întâmplare. Este avertismentul unui ninja.

— Poate că mă înşel, zise ea cu o voce egală, dar nu spuneai tu că era ceva caracteristic pentru ninja să lovească fără veste!

— Da, încuviinţă el. De obicei aşa fac. Dar în anumite împrejurări, lansează avertismente rituale – în certurile dintre clanuri, de exemplu, sau la un ordin special, sau dacă ninja vrea să-şi etaleze vitejia.

— E o nebunie! protestă ea. Ce-ar putea să aibă cu mine un ninja? N-am nici o legătură…

Se opri, însă el nu spuse nimic, aşteptând să vadă dacă ghiceşte singură. Era convins că nu-i nevoie să o ajute. Ea se ridică de pe canapea şi începu să se plimbe nervoasă prin salon, pocnind din degete. Se opri în faţa barului, îşi pregăti un rom alb on the rocks, uitând să-i ofere şi lui – era prea preocupată, apoi reveni cu paharul spre divan.

— Nu văd decât o singură posibilitate, spuse cu voce nesigură.

— Să vedem dacă am ajuns la aceeaşi concluzie.

— Tata.

— Tatăl tău, repetă Nicholas. Raphael Tomkin. Se ridică şi-şi turnă o apă minerală cu lămâie.

— Spune-mi, Justine, ce ştii tu despre afacerile lui?

— Nu prea mare lucru. Ridică din umeri. Nu m-a interesat niciodată, decât în linii mari… Baza e petrolul. O mare societate multinaţională. Cam atât.

— Cu alte cuvinte, nu cine ştie ce.

— Ţi-am spus doar, spuse ea, cu o grimasă.

— Perfect. Să ne ocupăm atunci de altceva. Dar ea îi puse arătătorul pe buze.

— Nu, Nick. Fără întrebări. Nu acum. Încă nu. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Te rog. Te rog!

O privi în ochi. Era ceva ce-i scăpa. Poate că nu era nimic, sau poate că era totul – din nou. Şi asta n-o mai accepta…

Acum însă dorea şi mai mult prezenţa Justinei, iar acest lucru cerea un compromis. Un compromis greu de acceptat, o ştia.

Întotdeauna e mai bine să vorbeşti decât să taci, acest principiu fundamental e valabil pentru toate relaţiile dintre oameni.

Dar poate că ea avea dreptate, spunând că nu era momentul. Goli pe jumătate paharul.

— Şi acum ce-o să facem? întrebă ea.

Bună întrebare, îşi zise Nicholas privind-o. Ninja voia s-o omoare, era clar. Avea deci o certitudine, dar nu trebuia să neglijeze importanţa motivelor. Nu exista însă, pentru moment, nici un răspuns, aşa încât încetă să se gândească la asta. Ceea cel nelinişstea era mai cu seamă chiar noţiunea de ninja. Aceşti ninja deveniseră o raritate în epoca modernă, deşi mai existau unii care – după cum le spusese lui Vincent şi doctorului Deerforth – activau clandestin, la cel mai înalt nivel, ca agenţi independenţi. Dar să dai peste un adept al şcolii Niten, era un lucru de-a dreptul tulburător. Acesta este unul dintre cele mai greu de stăpânit dintre stilurile *kenjutsu*. Existau mai multe feluri de ninja, Nicholas o ştia foarte bine. Oare era o coincidenţă?

— Singurul lucru pe care-l putem face pentru moment este să rămânem împreună, spuse el.

Justine aprobă. În mod straniu, nu se temea. Ba dimpotrivă. Se destinse de-a binelea. Numai Dumnezeu ştia cât de mult dorea prezenţa lui Nicholas. Da, îşi zise ea, am mare nevoie de el.

Şi deodată, se simţi mult mai bine.

Doc Deerforth visa. Hamacul fixat de stâlpii verandei se legăna uşor. Susurul insistent, continuu al ploii îl adormise pe nesimţite.

Visa o pădure strălucitoare ca smaraldul şi umedă. Dar pentru el, acela nu era un loc al frumuseţii şi al plăcerilor. Alerga prin tufişuri şi, din când în când, aruncând o privire temătoare în urmă, zărea fiara groaznică ce-l urmărea fără răgaz. Era un tigru de peste trei metri lungime. Părea să alunece cu uşurinţă prin frunzişul des pe care el însuşi îl străbătuse cu atâtea eforturi. Muşchii îndesaţi ai animalului se mişcau suplu sub luciul blănii vărgate. Uneori, ochii lui Doc Deerforth îi întâlneau pe cei ai duşmanului său, verzi, strălucind în noapte ca nişte felinare. Dar nu aveau forma ochilor de felină, ci ovalul de neconfundat – cu pliul epicantic şi toate celelalte amănunte – al unei fiinţe omeneşti, mai precis ochii unui japonez.

Erau ochii acelui ninja pe care Doc Deerforth îl întâlnise în Jungla din Filipine puţin înainte de sfârşitul războiului.

Drumul îi era blocat de un boschet de bambuşi. Nu găsea nici un loc de trecere. Văzu că fiara umană deschidea gura.

O flacără arzătoare ţâşni ca un torent, inundându-l cu o substanţă gelatinoasă şi lipicioasă. Se zvârcoli, zgâriindu-şi trupul ca să scape de fluidul fierbinte. Dar acesta rezista, de parcă ar fi fost viu. Era ca o a doua piele care-i ardea carnea până la tendoane şi nervi. Apoi, substanţa impregnă ce mai rămânea din el, străpungându-i oasele, care se transformară treptat în pulbere, în timp ce tigrul cu obraz de ninja îi zâmbea... în cele din urmă simţi cum i se scurge toată puterea. Iar fiara îşi ridică laba dreaptă. Era un braţ omenesc, amputat de la cot. Mai sus, pielea era neagră, muşchii dispăruseră, braţul – ceea ce mai rămăsese din el – aproape descărnat, de parcă ar fi fost ars pe rug. Tigrul cu figură de ninja întinse acest braţ spre el, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Priveşte şi adu-ţi aminte”. Pe partea interioară a braţului era tatuat un număr din şapte cifre. Lagărul, gândi el. Lagărul, lagărul, lagărul... Acum se transformase în meduză, pierzând orice atribut uman. Înota prin junglă, într-un timp foarte îndepărtat, când omul era parte integrantă a oceanului primordial; înaintea focului; înainte ca strămoşul amfibiilor să fi început să se târască la marginea apei; înainte ca pământul să fi fost pregătit pentru viaţă. Prin această junglă mergea în derivă, alături de duşmanul său nemilos. „Priveşte, priveşte, priveşte”, spunea fiara apropiindu-se de meduza neputincioasă, legănându-

se în voia valurilor. „Nu te strigă ea. Îţi dai seama? Distrugi tot ce trăieşte!” Dar, nepăsător, tigrul-om îl ajunsese deja. „O fac pentru…”

Doc Deerforth se trezi brusc. Era leoarcă de sudoare, iar tricoul de bumbac, sucit într-o parte, îl strângea ca o cămaşă de forţă. Respiră adânc de mai multe ori. Ploaia se oprise, dar de pe acoperiş mai picurau stropi şi-şi aminti de mare, de meduză, de ninja şi de neant.

Terry fu cât pe-aci să fie ucis, pe când se ducea la întâlnirea cu Vincent. Asta nu-l tulbură prea mult: era prea cufundat în gânduri.

Când coborî de pe trotuar la strada a 6-a, ca s-o ia spre est prin strada a 46-a, se gândea la Hideyoshi. Îşi dăduse întâlnire cu Vincent la Michita, un mic restaurant japonez între a 5-a şi a 6-a stradă. Era un local tradiţional – bar cu *shushis* şi săli aşternute cu tatami – deschis zi şi noapte, unde se adunau mai ales oamenii de afaceri japonezi în trecere prin oraş. Nicholas, Vincent şi Terry veneau des aici, pentru că se simţeau ca acasă.

Semaforul arăta roşu, şi de îndată ce Terry coborî pe carosabil, un taxi hârbuit care urca aleea era să-l lovească. Claxonul îl readuse la realitate în scrâşnet de frâne şi ocări proferate de şofer, un tip gras şi pletos.

— …Mă-ta de jigodie împuţită! Şi mai e şi corcitură, pe deasupra! auzi el, pe când taxiul derapa. Simţi pe obraz suflul maşinii care accelera deja, îndreptându-se către partea de sus a oraşului.

Incidentul nu-i întrerupse însă firul gândurilor. Acolo, la *dojo*, în timp ce-şi pregătea bokken-ul pentru lupte, îl observase pe străin făcând *aikido* şi apoi *karate*. Forţa şi sprinteneala omului îl uluiseră. Iar puţin mai târziu îi fusese clar că acesta ştia mai multă strategie decât instructorii lui Terry. Acest *dojo* dobândise încă de la deschidere reputaţia de a fi cel mai bun dintre stabilimentele de acest fel, nu numai din America, ci din toată lumea. Lucru datorat în mare măsură priceperii cu care-şi alesese Terry *senseii*. Fiecare dintre instructorii lui era maestru de primă mână în specialitatea sa. Faptul că noul venit îi domina astfel, era îngrijorător. Intrând pe poarta de metal şi lemn alb a restaurantului Michita, Terry se întrebă dacă n-ar fi cazul să-i vorbească şi lui Vincent despre vizita lui Hideyoshi.

Plecând de la *dojo*, Eillen se duse la cumpărături. Traversă oraşul până la marele magazin Bloomingdale şi cumpără câteva articole de lenjerie. Într-un impuls de moment, luă şi o sticlă cu apa de colonie pe care dorea de mult să o încerce. În drum, spre apartamentul lui, Terry, se opri la un magazin de băuturi fine şi cumpără o sticlă de Dom Perignon 1970.

Era încă lumină când ajunse în faţa clădirii vetuste în care locuia Terry. Puse şampania în frigider şi aruncă pachetele pe pat. Se întoarse în bucătărie, puse patru ouă la fiert ca să le aibă pentru caviar şi se convinse că avea destulă pâine pentru tartine.

Apoi intră în cameră, o traversă, intră în baie şi dădu drumul la duş. Se dezbrăcă. Când să intre sub duş, îşi aminti de ceva. Fără să se mai înfăşoare în prosop, se întoarse în cameră şi puse un disc, potrivind volumul sunetului în aşa fel încât să-l audă din baie.

Fredona stând sub duş, iar muzica se auzea ca prin zgomotul unei cascade. Îşi imagină că se află pe o insulă de la Tropice, înotând în apele azurii ale unei lagune pustii. Îşi spălă părul şi se săpuni pe tot trupul. Îi plăcea grozav să-şi simtă pielea lunecoasă...

Opri apa şi ieşi. Mai întâi îşi uscă părul. Îşi privi, cu un ochi critic, goliciunea, în oglinda mare a lui Terry. Era mândră de trupul ei. Piele netedă, fără cusur, carne tare, în ciuda vârstei, gât lung şi fin, umerii delicaţi, ca aceia ai păpuşilor de porţelan, sânii, uşor lăsaţi, erau încă plini şi fermi, cu sfârcurile întunecate şi tari, talie subţire, şolduri rotunjite. Dar cel mai mult îi plăceau picioarele: lungi şi robuste, cu muşchii întinşi şi supli, cu gleznele înguste şi tălpile mici. Îşi privi muşchii vibrând sub piele în timp ce se ştergea cu prosopul aspru, albastru-verzui. La atingere, sfârcurile i se întăriră, în timp ce-şi trecea prosopul de pe stomac în jos, simţi un prim val de căldură, gândindu-se la sosirea lui Terry. Îi plăcea la nebunie atingerea mâinilor lui Terry: erau aşa de netede, de blânde, de pricepute! Nu putea suferi brutalitatea, iar el ştia că aceste preliminarii o încântau la fel de mult ca actul propriu-zis... Obişnuia să pună muzică în timp ce făceau dragoste: schimbarea melodiilor, armoniile, diferenţele de tempo dădeau mai mare intensitate acestor momente. Şi, bineînţeles, le era mai uşor să ţipe. Văzu în oglindă sângele colorându-i epiderma pe când gândul îi zbura mai departe, mai profund. Îşi închipui că Terry se întorsese deja, că umbla prin salon pregătind

caviarul şi şampania. Lăsă prosopul să cadă. Cu o mână începu să-şi mângâie sânii, iar cealaltă coborî spre şolduri.

Oftă adânc, apoi intră în cameră. Se apropie de pat, se aplecă şi rupse ambalajul, scoţând din el sticla cu apă de colonie, Chanel 19, o destupă şi-şi parfumă trupul. Apoi îşi puse combinezonul de mătase crem pe care şi-l cumpărase, bucurându-se de atingerea senzuală a materialului. Aşa o s-o vadă Terry la întoarcere.

Se îndreptă spre uşa deschisă şi se încruntă. În cealaltă cameră era întuneric, se înnoptase, cât stătuse sub duş. Totuşi era sigură că aprinsese luminile la sosire. Sau poate că nu? Ridică din umeri şi trecu pragul. La jumătatea drumului până la măsuţa pe care era lampa de porţelan, se opri şi întoarse capul. În fundul camerei, la stânga, se mişcase ceva. Da? Sau nu? Nu vedea decât zone de umbră adâncă. Afară, pisica ţipă de parcă ar fi jupuit-o cineva de vie, apoi se auzi zgomotul metalic al unui capac de ladă de gunoi căzând pe cimentul curţii din spate a imobilului. Discul mergea în continuare; Henry Mancini „Un refren dulce-amar”, care era ultimul pe partea aceea a discului. Mancini era atât de romantic…

Înaintă spre masă şi apăsă întrerupătorul, lumina din dormitor se stinse. Se întoarse, uitând o clipă că lampa din sufragerie nu era aprinsă. Muzica se opri şi se auzi fâşâitul uşor al braţului pick-up-ului care se ridică şi se aşeză pe suportul lui. Nu mai percepea decât un singur sunet apropiat – îşi dădu seama că era propria sa respiraţie şuierătoare.

— E cineva aici?

Se simţi caraghioasă. Totuşi liniştea deplină părea mai îngrozitoare decât dacă i-ar fi răspuns cineva. Privi cadranul luminos al ceasului şi gândi, Terry trebuie să sosească.

Ca şi când ar fi fost atrasă de necunoscut, traversă încet sufrageria până la pragul camerei. Privi înăuntru încercând să străpungă bezna, perdelele erau lăsate şi aici, în spatele imobilului, copacii din curte se profilau între fereastra închisă – pusese în funcţiune instalaţia de aer condiţionat – şi luminile din clădirile vecine.

Intră în cameră bâjbâind pe perete după comutator. Dar înainte de a-l fi găsit, auzi pocnetul uşor al pick-up-ului; după o clipă, pianul lui Mancini şi contrabasul începură un duet de jazz. Li se alătură şi bateria, apoi, corzile, şi în sfârşit saxofonul ca un

vaiet, o voce aproape omenească între celelalte instrumente. O muzică intensă.

Se răsuci pe călcâie. Nu văzu nimic. Ceva sau cineva îi stătea în cale. Înaintă cu un pas. Deodată i se opri respiraţia şi ceva ţâşnise ca prin ceaţă prinzându-i încheietura mâinii drepte.

Scoase un sunet nearticulat şi se clătină, îşi smuci braţul încercând să se elibereze, dar lucrul – sau ce-o fi fost – o urmă fără zgomot, nemilos. Presiunea de pe încheietură spori, până când crezu că-i zdrobeşte oasele.

— Ce vrei? întrebă prosteşte. Dar ce vrei?

Mintea ei paralizată de frică nu găsea alte cuvinte. Parcă noaptea ar fi devenit, printr-o vrajă, o făptură vie. Simţi cu încheietura genunchilor marginea patului şi se aruncă înainte ca şi cum bariera aceasta solidă ar fi trezit-o la realitate. Nu credea că stafiile, chiar dacă ar fi fost vorba de cele ale strămoşilor ei – *kamis* – iau înfăţişări palpabile. Întredeschise buzele, gata să muşte făptura care-o atacase.

Simţi ceva solid în faţa ei şi muşcă. Dar în aceeaşi clipă capul îi fu proiectat cu putere înapoi, iar dinţii îi clănţăniră dureros în gol.

— Oh, Doamne, se auzi ea şoptind.

Cuvintele-i păreau că vin din alt univers. Zări o figură. Capul, ca şi restul trupului, după cum i se păru, era înfăşurat într-un material negru, mat, o glugă şi o mască ce nu lăsa să se vadă decât ochii. Ochii… La cel mult 15 centimetri distanţă de ai ei, acum. Ochii atât de lipsiţi de viaţă ca pietrele din fundul unui lac.

— Ah, Doamne!

Era atât de vulnerabilă, ţinută într-un fel care nu-i îngăduia nici o mişcare – asta o îngrozea cel mai mult. Înainte de a apuca să scoată un ţipăt, el fu deasupra ei. Simţi că o apucă în alt fel şi i se păru că e prinsă de o forţă elementară, o forţă a naturii, un vârtej. Căci nici un om – nimic omenesc – nu putea avea atâta forţă.

Când degetele înmănuşate se înfipseră în ea, părură să-i dizolve carnea şi să-i frigă oasele. Plămânii i se goliră brusc de aer, avu impresia că se află în fundul oceanului. Înlăuntrul ei, totul se preschimbă în apă. Moartea o înconjura din toate părţile, ca un spectru pe un afiş uriaş. Stomacul i se revoltă şi-i veni să vomite. Valul fu oprit de obstacolul care-i apăsa buzele. Încercă să înghită. Nu putu. Ochii i se umplură de lacrimi. Pleoapele i se zbăteau. Începu să se înece cu propria ei vomă.

Faţa lui era foarte aproape de a ei, însă Eillen avea impresia că e atacată de un obiect lipsit de viaţă, însufleţit în mod inexplicabil. Nu vedea nimic, nu simţea nici un miros. Era ţinută atât de strâns încât nu putea să-şi mişte capul. Se lupta să înghită, în sfârşit reuşi – şi începu să-şi revină.

Vedea imaginea povârnişurilor line din sudul Japoniei, unde petrecuse, copil încă, ultimele zile ale războiului. Vedea atât de clar, de parcă ar fi fost ieri, pinii falnici care se legănau la apus în bătaia vântului, înaintarea şovăitoare a *sokayini* lor ce urcau panta – ca o linie întreruptă, un şarpe obosit, ce părea să nu aibă început, nici sfârşit. Se gândi la *zosui*, supa de legume care era meniul lor obişnuit; îi simţi gustul, iar mirosul napilor îi urcă în nări. Niciodată nu s-ar fi crezut în stare să şi le amintească în mod atât de intens: lucrurile plăcute revin în memorie cu mai multă claritate decât suferinţa; e o caracteristică a naturii omeneşti.

La o mişcare rapidă a lui, combinezonul i se rupse şi rămase goală. Gândul îi zbură spre Terry, pentru că acum era absolut sigură că omul acela înspăimântător voia s-o violeze. Moartea părea să se îndepărteze – devenea un simplu spectator în loc să fie invitatul de onoare.

Trupul bărbatului nu era nici fierbinte, nici rece, nici carne, nici piatră. Simţi că e ridicată şi ghemuită – poziţia familiară. Strânse picioarele şi încrucişă gleznele, încercând să reziste.

Avu un şoc când el îi apucă valul des al părului, ridicându-l şi răsucindu-l cu o singură mână, ca pe o frânghie. Ea privi în sus, deasupra propriului ei cap, reuşind să zărească, în lumina slabă, torsada dreaptă ca o spadă, mai neagră ca noaptea.

Apoi călăuzită de mână, frânghia i se răsuci în jurul gâtului şi începu să se strângă tot mai tare. Ea nu înţelegea încă ce avea să se întâmple… Apoi, în timp ce lupta să tragă aer în piept prin nările fremătând, căci cealaltă mână a agresorului continua să-i astupe gura, înţelese că lui nu-i păsa de loc de trupul ei. Nici măcar nu era excitat? Era în stare să simtă plăcerea? Această nelinişte tulbure, ca un lac mişunând de vietăţi lunecoase, trecu prin sufletul chinuit al lui Eillen, în timp ce plămânii i se goleau puţin câte puţin de aer.

„Nu! Te implor! Ia-mă, dar nu mă ucide! Nu. Te conjur!” încercă să strige cuvintele pe care i le dicta mintea, dar de pe buze nu-i ieşiră decât nişte sunete animalice, iar groaza îi spori,

de parcă neomenia celuilalt reuşise într-un fel să suprime şi apartenenţa ei la umanitate.

Funia de păr se strânse şi mai mult, când el trase în sus, făcând-o să-şi cambreze şoldurile de parcă ar fi făcut dragoste cu ea într-un mod foarte brutal. Muşchii gâtului i se contractară involuntar. Plămânii îi ardeau ca pătrunşi de un acid. „Nu se poate, îşi spuse ea Nu se poate să mor. Nu vreau. Nu, nu, nu, nu! …”

Se zbătu, luptând să îndeplinească cea mai importantă dintre funcţiunile fiinţei ei, devenită mai grea decât escaladarea unui munte. Fiecare inspiraţie era preţul unei lupte disperate.

Contraatacă deodată ca o tigroaică, zgâriind, lovind cu pumnii, pălmuindu-l, dând cu genunchii şi cu coapsele ca să se elibereze, să-l facă să renunţe la intenţia sa nebunească. Dar fu ca şi cum ar fi încercat să dărâme un zid. Era fără apărare în faţa lui. El era dincolo de ceilalţi muritori. Era însăşi moartea.

Şi, pe când se sufoca în propria ei vomă, ce izbucnise iarăşi, ca un *tsunami* de neînvins, o ultimă furtună de foc îi explodă sub pleoape. Plămânii i se umplură cu lichid, deşi mai încerca să lupte pentru viaţă, Eillen auzea deja şuieratul diabolic, exact deasupra capului… Privi spre cer şi văzu umbra unui bombardier singuratic trecând ca o eclipsă neaşteptată prin dreptul soarelui, zări un fragment desprinzându-se şi căzând spre pământ, de parcă avionul, floare neagră pe cerul senin, albastru şi alb, şi-ar fi lăsat, dispreţuitor, excrementele asupra regatului Insulelor.

Zgomot. Cuptor. Căldură infernală. Şi apoi, lumină, ca explozia a zeci de mii de sori. Oh, biata mea ţară! Cenuşă, răspândită de vântul slab.

Terry îi spuse lui Vincent *sayonara*, prin geamul coborât al taxiului. Ploaia din ziua aceea nu înviorase marele oraş toropit de căldura toridă, umedă, de miez de vară: îşi aminti de Tokyo.

— Am să te mai caut, îi spuse el lui Vincent.

— Bine. Anunţă-mă dacă-ţi vine vreo idee. Vincent se rezemă de portieră.

— Cred că faceţi dramă din nimica toată, răspunse Terry râzând.

— Otrava aceea n-am născocit-o noi, Terry, îi spuse prietenul său cu o voce gravă. Nici lovitura cu *katana*.

— Nu ştiu, bătrâne. În oraşul ăsta sunt o mulţime de smintiţi. Oricum, ce să caute aici un *ninja*?

Vincent ridică din umeri, nu ştia ce să răspundă.

— Vezi şi tu… insistă Terry.

— Ascultă, Mac, mormăi şoferul de taxi întorcându-se spre el. Timpul înseamnă bani şi nu pot să stau toată noaptea.

Dacă aveţi chef de pălăvrăgeală, o puteţi face şi pe trotuar.

— În regulă, zise Terry, mergem.

În timp ce taxiul se îndepărta, se întoarse şi, zâmbind, mai făcu un semn cu mâna spre Vincent.

Îi dădu adresa şoferului şi se rezemă de spătar. Fără să ştie de ce, îi părea rău acum că nu-i dăduse prietenului său mai multe amănunte în legătură cu omul de la *dojo*. Ar fi făcut-o, desigur, dacă n-ar fi fost absorbit de afacerea de care se ocupa Vincent. Treaba lui dacă-şi închipuia astfel de lucruri. Era exact genul de mister care-l pasiona. După părerea lui Terry, Vincent se plictisea teribil. Nu atât din cauza muncii lui – existau, slavă Domnului, destule mistere care să-l poată interesa. Era altceva, mai grav. Vincent se săturase de America. Poate că dorea să se întoarcă în ţară…

Apoi, gândurile îi zburară spre Eillen, care-l aştepta acasă. În sfârşit, fuseseră înlăturate toate piedicile. Răbdarea, spunea deseori fostul lui *sensei*, este de multe ori cea mai bună armă. Eşti prea năvalnic, băiete. Ia-o mai încet şi profită din plin de ritmul pe care l-ai stabilit tu însuţi. Îşi aminti brusc de caviar.

Se aplecă spre audiofonul din peretele de plastic care-l despărţea de şofer.

— Ei, îi spuse el Am uitat. Trebuie să trec pe la Salonul Rusesc de Ceai înainte de a ajunge acasă.

Şoferul înjură scuturând din cap.

— Oh, ce seară! Nu puteai să spui din timp, fir-ar să fie de zăpăceală! Acum o să trebuiască s-o iau din nou pe strada a 9-a şi să traversez toată coloana aia de maşini.

Roti larg volanul, iar maşina se răsuci, în şuierat de cauciucuri, cu 90 de grade, într-un cor de claxoane, strigăte de furie, scârţâit de frâne, şoferul lui Terry se aplecă prin fereastră şi făcu semnul biruinţei.

Terry luă un creion şi o bucată de hârtie, şi, maşinal, scrise numele Hideyoshi, alături Yodngimi şi, în sfârşit, Mitsunari. Apoi contemplă ceea ce scrisese, de parcă ar fi fost mesaje de pe altă lume, descoperite pe vreo stâncă îndepărtată.

Taxiul frână brusc în faţa Salonului Rusesc de Ceai, iar şoferul se întoarse spre el:

— Tăticu, fii dulce, nu mă face să îngheţ aici două ceasuri, pricepi ce vreau să spun?

Terry băgă în buzunar creionul şi hârtia, apoi ieşi fuga din taxi.

În trei minute comandă şi plăti chelnerului cele o sută de grame de belooga. Se urcă în taxi, iar şoferul demară de parcă l-ar fi urmărit toţi dracii.

— E greu să-ţi dai seama cu cine ai de-a face, zise el, scrutându-l pe Terry prin retrovizor. Pricepi ce vreau să spun? Se urcă unu în taxi, crezi că e-n regulă, zice să-l aştepţi trei secunde şi dispare, nu-l mai prinzi nici cu arcanul. Până acum vreo câţiva ani, mai era cum era, dar acum… S-o iau prin Central Park?

— Da, răspunse Terry. E foarte bine pe-acolo. Ajunseră repede. Central Park era tăcut ca un mormânt, fără nimic comun cu luminile zgârie-norilor din împrejurimi, în simplitatea lui primitivă, ocrotită de beznă.

Urcă scara de piatră a vechii clădiri fluierând încet. Când ajunse la jumătatea etajului 3, începu să audă muzica lui Mancini venind dinspre uşa apartamentului său. Zâmbi, plin de bucurie şi încredere. Lui Ei îi plăcea grozav Mancini.

Învârti cheia în broască şi intră, îşi dădu seama imediat că trebuia să se ducă în cameră. Trânti uşa, rămânând în beznă. Se ghemui şi când târându-se, când rostogolindu-se, traversă salonul.

Simţise, ghicise, gustase, atinsese deosebirile din apartament şi procedase în consecinţă. Nu auzise nimic în afară de muzică. Camuflaj, se gândi el. Altfel, poate că m-aş fi oprit chiar înainte de a deschide uşa. Da, cu siguranţă blestemata de muzică!

Eillen! ţipă spiritul lui în clipa când primi lovitura. Străbătuse trei sferturi din distanţa care-l despărţea de uşa întredeschisă a camerei. În prima secundă a atacului avu parte de patru lovituri perfide… Reuşi să pareze trei, dar a patra ajunse la ţintă, nimerindu-l deasupra rinichiului drept. Plămânii i se goliră de aer şi se clătină, piciorul îi paralizase. Se prăbuşi, înregistrând lumina slabă care venea din cameră, apoi un miros greu, dulceag.

O lovitură îi şuieră pe lângă urechea stângă, dar se răsuci, evitând-o. Marginea unei mese se sfărâmă de obrazul lui, iar aşchiile de lemn ţâşniră ca nişte insecte înfuriate. Îşi zvârli picioarele în sus, lovind cu amândouă tălpile în acelaşi timp. Icni

din cauza efortului, auzi un fel de ecou, apoi se ridică şi o luă la fugă, târându-şi puţin piciorul drept.

Trecu pragul în plină viteză, apucă în trecere uşa şi o trânti în faţa celui care-l urmărea. Se întoarse, gândind: „Timp. Am nevoie de timp”.

Silueta frântă – cu un picior încă deasupra cuverturii – îi alungă orice alt gând din minte. I se păru că se prăbuşeşte, ca şi cum o lamă de cuţit înroşită în foc i-ar fi scurmat măruntaiele.

Obrazul ei era în umbră, aproape negru, ascuns printre şuviţele rebele ale părului întunecat, înfăşurat în jurul gâtului. Avea braţele întinse în sus, deasupra capului, pe piept avea urma de vomă. Privirea lui Terry se îndreptă către pata întunecată dintre coapse. Nu avea nici o urmă pe trup.

Deşi se vedea bine că era moartă, se apropie, fiindcă ceva îl îndemna să se convingă că e adevărat. Luă pe genunchi capul Eillenei şi începu să-l legene. Până când auzi zgomot de cealaltă parte a uşii.

Se ridică şi se îndreptă, aproape orbeşte, spre peretele opus. Degetele îngheţate apucară teaca din piele lăcuită, uşor curbată, atârnată pe perete. O luă cu un gest hotărât. Şuieratul lamei goale, când o scoase din teacă, era cel mai violent dintre sunetele pe care le auzise vreodată, mai puternic decât explozia uşii de lemn, făcută bucăţi de enorma forţă a loviturii de karate cu piciorul.

Silueta de abanos era în cadrul uşii cu bokken-ul în mâna stângă; în dreapta n-avea nimic. Abia în această clipă hotărâtoare a confruntării, Terry le îngădui gândurilor sale să privească adevărul în faţă. Se cutremură.

— Ninja, şopti el. Venind aici, ai ales moartea. Abia îşi recunoscu vocea, atât de sugrumată era.

Sări pe patul dintre ei, lovind puternic cu katana. Îşi dădu seama imediat că făcuse o prostie căci patul nu era un sprijin stabil, iar loviturii îi vor lipsi avântul şi forţa.

Îndemânatic, aproape fără efort, ninja se feri de katana. Nici măcar nu-şi ridică arma. „N-are rost să încrucişăm săbiile, părea el să spună, nu eşti destul de tare pentru mine”.

Ninja se pierdu în bezna salonului. Terry n-avea de ales, îl urmă. Îşi dădea vag seama că-i face jocul adversarului şi că terenul de luptă este la fel de important ca şi lupta propriu-zisă. Cu inima strânsă şi sângele îngheţându-i în vine, trecu peste cadavrul Eillenei. „Să terminăm odată! îşi zise el, fără să se

gândească. Pot să-l învinge pe orice teren…” Durerea şi furia îl făceau să neglijeze tot ce învăţase.

În salon, unde Mancini cânta mai departe, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, distinse conturul *bokken*-ului şi se repezi asupra lui.

Dar ninja era deja în plin atac, iar Terry ridică katana în întuneric, încordându-se să reziste şocului şi să blocheze cu arma lui, aşa că lovitura brutală pe care o primi în pieptul descoperit îl luă absolut pe nepregătite, şi-l proiectă, ca o explozie, cu doi metri mai în spate. Şovăi, simţind că-i ard coastele şi sternul. Durerea urca până la maxilar.

— Ce?… tuşi el, pierdut.

Ninja înainta din nou ca un vârtej. Terry ridică instinctiv katana, fără să ştie din ce parte va veni atacul. Vedea ca prin ceaţă.

A doua lovitură îi percută pieptul şi se înclină înapoi, cu un genunchi sprijinit de pământ. Katana din mâna dreaptă i se părea grea cât un trup omenesc. Era dezorientat, iar plămânii îi obosiseră.

A treia lovitură îl ajunse în clipa când încerca să se ridice. De astă dată îşi dădu seama ce se întâmplă chiar în clipa în care era proiectat în perete. Mai mult auzi, decât simţi, un pârâit, apoi simţi ceva umed în stânga pieptului. Coastele, gândi vag. Îi era greu să-şi dea seama ce i se întâmpla. Era ca un vis. Nu putea exista o realitate atât de fantastică.

O altă lovitură îl lovi din nou de perete, iar katana îi scăpă din mâini, stea căzătoare rotindu-se prin spaţiu. Îşi privi torsul şi văzu coastele fracturate care se iveau din carnea sfârtecată. Sânge negru ţâşnea din el ca apa murdară curgând într-un canal.

Totul era conform cu *Gorinnosho*. Era „lovitura cu trupul” clasică descrisă de Musashi. „Loveşte cu umărul stâng, scria el, hotărât, până la moartea adversarului. Învaţ-o bine…” Ninja o învăţase bine, se gândi Terry, aproape cu detaşare. Acum, că Eillen era moartă în camera de alături, nu se mai sinchisea de viaţa lui. Uciderea monstrului însă, da, ar mai fi avut rost.

Hotărî să avanseze. Se sprijini de perete, apoi se dezlipi de el, dar trupul nu mai răspundea la comenzi. Se clătină, cu ochii la ninja şi întinse braţul să pareze lovitura.

Fără efect. Se nărui pe spate, gemând, cu sternul sfărâmat de forţa enormă a loviturilor repetate. Fragmente de os se risipiră în corp ca nişte alice. Privi, de acolo de unde zăcea, ochii ca nişte

pietre ai adversarului său şi gândi, la urma urmei, Musashi avea dreptate. Legănarea dulceagă a muzicii lui Mancini îi ajunse la urechi, evocând pe Eillen. În el se răspândi ca o lavă căldura Eillenei, arzând totul în drumul ei înainte de a ajunge, în sfârşit, la creier.

Gura i se umplu de sânge, când o chemă cu un glas firav ca hârtia de orez.

— Eillen… te iubesc! Apoi ochii i se închiseră.

Ninja se înălţă, triumfător, în acest gol negru. Respira liniştit. Privi fără emoţie trupul din faţa lui. Câteva secunde, simţurile lui pândiră orice zgomot neobişnuit. Apoi, satisfăcut, se întoarse şi traversă în linişte camera şi luă sacul de sport de sub divan, deschise fermoarul şi aşeză cu grijă *bokken*-ul lângă un alt *bokken* identic, deasupra celorlalte lucruri. Dintr-o mişcare închise sacul şi şi-l aruncă pe umăr. Părăsi apartamentul fără să arunce nici o privire înapoi.

Mancini continua să cânte. Melodia lentă, dulce amară curgea în valuri prin cameră şi vorbea despre dragoste pierdută. Un geamăt surd scăpă de pe buzele rănite ale lui Terry. Odată cu un val de sânge. Săltă capul şi începu să se târască orbeşte spre cameră, îndemnat de un impuls pe care nu-l mai înţelegea.

Centimetru cu centimetru, în chinuri, trecu pragul, dar nu se opri decât când ajunse lângă trupul Eillenei. Gâfâia, pierzând sânge.

Avea în faţă un cablu, întinse mâna şi se agăţă cu toată greutatea de el. Telefonul îi căzu pe umărul stâng, dar cum ar mai fi putut simţi această picătură adăugându-se mării de durere care-l inunda. Cu un deget şovăitor formă încet şapte cifre. La celălalt capăt apelul se auzea ca un clinchet de clopoţel.

Dar Eillen îi păru deodată atât de departe şi având atâta nevoie de el, că începu să înoate ultimii metri. Telefonul îi scăpă printre degetele umede.

— Alo?

Vocea lui Vincent se auzea, foarte slab, din aparatul părăsit.

— Alo? Alo?

Dar nu mai avea cine să-l audă. Terry zăcea cu faţa îngropată în evantaiul negru al pletelor Eillenei. Avea ochii deschişi, dar orbi şi deja sticloşi. Un fir de sânge, ca o limbă îi lunecase de pe buze până pe cele ale tinerei femei.

Muzica din salon se oprise.

A TREIA VERIGĂ

CARTEA APEI

New York şi West Bay Bridge,
vara trecută.

Blocurile cenuşii din beton ale Manhattan-ului păreau să vibreze sub soarele ultimelor zile de iulie. Aerul se lipea de piele. Nicholas simţea căldura pătrunzându-i tălpile subţiri ale sandalelor. Nu era nici o plăcere să umbli.

Aştepta pe trotuarul Străzii a 77 a, lângă marchiza modernă a noului ansamblu Madison Square Garden – gara Pennsylvania. Privi clădirea enormă şi gândi, „Cât de repede s-a demodat!”. În faţa lui se înălţa Stater Hilton Hotel şi, o stradă mai spre nord, vitrina hidoasă, din sticlă şi plastic, a unui restaurant Mc Donald.

Privi distrat maşinile care se încrucişau la stopuri, ţesându-şi pânza metalică, agitată, peste oraş. Se gândea la telefonul primit în timpul nopţii. Glasul lui Vincent îi dăduse o lovitură groaznică. Terry şi Eillen asasinaţi. Părea de necrezut. Nici un vagabond n-ar fi putut pătrunde în apartamentul lui Terry fără ştirea lui, nimeni n-ar fi putut să-l ia prin surprindere. Atunci, cum? Vincent fusese foarte laconic. Vocea îi era lipsită de viaţă, iar când Nicholas începuse să-i pună întrebări, se mărginise să-şi repete instrucţiunile, să ia dimineaţă primul tren spre New York şi să-l aştepte la ieşirea din gara Pennsylvania pe Strada 7.

Soarele neumbrit de nici un nor ardea străzile. Cămaşa i se lipise de piele. Îşi trecu degetele prin păr, regretând că nu şi la tuns mai scurt pe căldura asta. În tot lungul bulevardului semafoarele erau pe roşu, iar aerul era greu şi nemişcat ca o draperie de brocart.

Trebuia să se întâlnească nu cu Vincent, ci cu un oarecare inspector Croaker, Locotenentul Lew Croaker. Lui Nicholas numele acesta îi spunea ceva. De când avea mai mult timp liber, acorda mai multă atenţie ziarului New York Times. O chestie de

senzaţie pe care până şi Times – deşi foarte moderat de obicei – o tratase ca atare, poate pentru că omorul fusese comis la reşedinţa Actium – noul imobil ultra luxos de pe Strada 5. Ancheta fusese condusă de Croaker – precis că era protejatul cuiva. Presa îl ridicase în slăvi şi apărea mereu la jurnalul televizat de la orele 18.

Stopul trecu pe verde, iar maşinile îşi reluară năvala haotică – cele mai multe erau taxiuri. Din îngrămădirea mişcătoare se detaşă deodată o limuzină neagră strălucitoare. Prin geamurile colorate nu se vedea înăuntru. Se opri fără zgomot lângă el. Portiera din spate se deschise iar Nicholas distinse o mişcare în colţul opus al banchetei. O formă neclară se aplecă şi îi făcu semn.

— Urcaţi vă rog, domnule Linnear, zise o voce vibrantă şi adâncă.

Pe când ezita, se deschise şi portiera din faţă, iar un tip solid, în costum albastru închis şi tuns perie înaintă spre Nicholas şi-l luă de braţ, conducându-l spre uşa din spate. Cele două portiere se închiseră cu un zgomot înăbuşit, care trăda o mecanică foarte costisitoare. Limuzina plonjă în valul circulaţiei.

Spaţiul interior n-avea nimic comun cu imaginea obişnuită pe care o ai când te gândeşti la un anumit automobil, iar liniştea era uimitoare. Afară se vedea oraşul defilând, parc-ar fi lunecat pe covoare de catifea. Cu excepţia momentelor în care simţeau uşoarele tresăriri ale acceleraţiei şi ale stopurilor, li se părea că stau nemişcaţi în timp ce decorul trecea prin faţa lor.

Tapiţeria era de catifea cenuşie (comandă specială, se-nţelege; nimic comun cu ceea ce se poate vedea prin vitrine sau saloane de expoziţie). Era răcoare şi penumbră ca într-un bar de lux. Nu se simţeau nici măcar vibraţiile motorului enorm, cu 8 cilindri în V.

În maşină erau trei oameni: un şofer, lângă el omul cu costum albastru închis şi un personaj înalt, destul de bine legat, îmbrăcat într-un compleu clasic de pânză, uşor dar impecabil, aşezat în spate. N-avea nici un dram de grăsime în plus, remarcă Nicholas. Numai oase şi muşchi. Avea capul prelung şi o bărbie ieşită în afară, care-i dădea un aer agresiv, subliniat Şi de fruntea oblică sub părul scurt şi grizonat. Obrajii îi erau pătaţi, ochii albaştri, înfundaţi în orbite erau ascunşi de nişte sprâncene negre zburlite. Faţa aceea cunoscuse cu siguranţă şocul multor hotărâri

dificile şi câştigase întotdeauna, decise Nicholas. S-ar fi potrivit perfect pentru un rol de general (cu cel puţin cinci stele).

— Luaţi ceva?

Vocea poruncitoare era a celui de lângă Vincent, dar de mişcat, se mişcă omul cu haine albastru închis. Se răsuci uşor pe scaun, iar braţul lui întins pe spătarul de catifea păru deodată ameninţător. Nicholas se întrebă ce anume l-o fi reţinut pe locotenentul Croaker.

— Baccardi şi bitter-lemon, dacă aveţi.

Instantaneu, costumul albastru deschise o trapă în mijlocul scaunului din faţă. Nicholas auzi clinchetul unui cub de gheaţă căzând într-un pahar. Era absolut calm, deşi habar n-avea cine sunt oamenii aceştia. Trebuia ca celălalt să continue discuţia, cu cât va vorbi mai mult, cu atât mai repede îşi va da seama Nicholas cine era.

— Nu semănaţi prea mult cu fotografiile, zise omul cu privire aproape dezgustată.

În timp ce costumul albastru închis întindea braţul, ca să toarne rom, Nicholas îi zări pistolul, într-un toc de piele, la subsuoara dreaptă. Întoarse privirea spre oraşul din spatele sticlei colorate. Părea foarte departe.

— Nu mă mir, spuse. După câte ştiu niciodată n-am fost fotogenic.

— Paharul dumneavoastră, zise omul cu costum albastru închis.

Nicholas întinse mâna prin deschizătura geamului de plexiglas şi în aceeaşi clipă intui după o schimbare infimă a poziţiei celuilalt ce avea să se petreacă îndată ce mâna lui depăşi geamul, omul trase paharul cu Baccardi şi prinse cu cealaltă mână încheietura lui Nicholas. Deşi mişcarea fusese foarte rapidă, Nicholas o considerase lentă şi neîndemânatică. Ar fi putut să se împotrivească în o sută de feluri. În loc s-o facă însă, îl lăsă să-i prindă încheietura, să-i întoarcă braţul şi apoi să-i privească atent muchia palmei, dură şi aspră ca o copită fără să reacţioneze în vreun fel. Omul ridică privirea, îi făcu un semn afirmativ stăpânului său, apoi îi dădu lui Nicholas paharul.

Nicholas gustă din Baccardi-bitter. Era excelent.

— Sunteţi mulţumit acum? întrebă el.

— În privinţa identităţii dumneavoastră? întrebă omul de lângă el. Da.

— Ştiţi despre mine mai mult decât ştiu eu despre dumneavoastră, remarcă Nicholas.

Omul dădu din umeri.

— E firesc.

— Poate după normele dumneavoastră.

Nici unul dintre ei nu avea ochelari de soare – nici un fel de ochelari, de fapt. Nici unul nu fuma.

— Acestea sunt singurele norme care contează, domnule Linnear.

— Vă deranjează dacă fumez?

Îşi duse mâna la buzunarul pantalonilor şi imediat braţul stâng al omului cu costum albastru închis se încordă şi începu să se mişte. Dădu din cap de la stânga la dreapta.

— Să nu faceţi asta, domnule Linnear, spuse omul din spate. V-aţi lăsat de fumat acum şase luni. Mai bine aşa, mârâi el. Ţigările astea de foi sunt ucigătoare.

Nicholas fu impresionat văzând câte ştiau despre el. Oricine-ar fi fost omul ăsta, nu era un simplu amator.

— Ştiţi, domnule Linnear, că acumularea de fum cu concentraţie mare de nicotină poate să distrugă papilele gustative?

Dădu din cap, de parcă ar fi vrut să-şi confirme fizic spusele.

— E perfect adevărat, reluă el. Un grup de la universitatea din Carolina de Nord tocmai a terminat cercetările. Culmea ironiei, zâmbi el, campus-ul este înconjurat din toate părţile de plantaţii de tutun!

— N-am auzit despre asemenea cercetări, răspunse Nicholas.

— Asta ar mai lipsi! Rezultatele sunt încă secrete. Vor fi anunţate la Congresul anual al cultivatorilor de tutun de la Dallas, în octombrie viitor.

— Ştiţi foarte multe despre aceste cercetări.

— Natural, răspunse omul râzând, din moment ce eu le-am finanţat.

Se întoarse ca şi cum ar fi vrut să lase cuvintelor sale timp să-şi facă efectul.

— Ce mai ştiţi despre mine? întrebă Nicholas.

— Destul ca să vreau să discutăm între patru ochi, îi răspunse el, străpungându-l cu o privire rece.

Nicholas nu se mai îndoi!

— Nu v-am recunoscut imediat. Nu v-am văzut niciodată fără barbă.

Omul zâmbi, mângâindu-şi bărbia bine rasă.

— E o mare diferenţă, recunosc.

Apoi obrazul lui îşi pierdu toată căldura, de parcă ar fi fost cioplit în granit: era o schimbare uimitoare.

— Ce vreţi de la fiica mea, domnule Linnear?

Vocea sunase ca o lovitură de bici. Nicholas încercă să-şi imagineze copilăria Justinei sub o asemenea dominaţie autoritară. N-o invidia de loc.

— Ce vrea un bărbat de la o femeie? spuse el. Doar atât, domnule Tomkin. Nimic altceva.

Simţi gestul omului cu costum albastru închis încă înainte de a vedea mişcarea. Se destinse, încă nu era momentul. Labele butucănoase i se agăţară de piepţii cămăşii. Puţin Baccardi se vărsă din pahar şi-i curse de-a lungul pantalonului. Nicholas se gândi că omul ar fi putut ridica fără probleme un pian cu coadă. Se lăsă imobilizat. Tomkin se aplecă spre el.

— Nu-i un răspuns prea grozav, domnule Linnear. Şi, în orice caz, Justine nu e o femeie oarecare. E fiica mea.

Îşi schimbase tonul, tot atât de repede şi de complet ca un cameleon care trece de la o culoare la alta. Acum semăna a oţel acoperit cu un strat subţire de catifea.

— Aşa aţi procedat şi cu Chris, la San Francisco? întrebă Nicholas.

Tomkin încremeni pentru o clipă, cu respiraţia tăiată. Apoi fără să-l scape din ochi pe Nicholas, făcu un gest iar costumul albastru închis îşi descleştă pumnii. Îşi reluă poziţia pe scaunul din faţă şi ridică geamul despărţitor. Începu să se uite la maşini, prin parbriz.

— Aşa deci, spuse Tomkin, când rămaseră singuri. Interesant.

Îl măsură pe Nicholas.

— Îi placi grozav ... Ori eşti teribil ca bărbat, zise el pe un ton acru. De când am adus-o acasă, nu sa mai întâmplat să-şi petreacă mai mult de două ore cu un bărbat. E mult pentru o fată de vârsta ei. Apoi adăugă cu regret:

— Are probleme.

— Toată lumea are probleme, domnule Tomkin, răspunse scurt Nicholas. Chiar şi dumneavoastră.

Dar nici n-apucase să termine fraza că i şi păru rău de ceea ce spusese. Acţionase sub impulsul mâniei, era semn rău.

Tomkin se propti în perne şi-i aruncă lui Nicholas o privire piezişă.

— Sunteţi un tip ciudat. Tratez multe afaceri cu japonezi, mă şi duc pe-acolo de trei-patru ori pe an, dar unul ca dumneavoastră n-am mai văzut.

— Presupun că ăsta e un compliment.

— Luaţi-l cum vreţi, răspunse Tomkin ridicând din umeri. Se aplecă, apăsă pe un buton ascuns şi lângă el apăru un mic birou, echipat cu tot ce trebuie şi având o lămpiţă în miniatură cu picior. În spatele biroului era un clasor pliant, încastrat în scaun. Tomkin scoase din el o foiţă îndoită pe lat. I-o întinse lui Nicholas.

— Priviţi, zise. Ce părere aveţi despre asta?

Era o foaie din pai de orez, japoneză, foarte fină. Nicholas o desfăcu atent. În mijloc avea un desen simbolic, în tuş negru, trasat cu pensula. Nouă romburi mici înconjurând un cerc mare, ca sateliţii în jurul unui soare. În interiorul cercului era ideograma japoneză *komuso*, „cerşetorul ascet”.

— Ei? întrebă Tomkin. Ştiţi ce este?

— Spuneţi-mi cum l-aţi primit.

Nicholas observă că privirea albastră şi rece a lui Tomkin era voalată de un fel de groază stăpânită.

— A sosit cu sacul.

Văzând că Nicholas îl privea fără să înţeleagă, adăugă, enervat:

— Sacul din Japonia. Toate birourile noastre din străinătate expediază şi primesc zilnic un sac pentru mesajele importante, toate lucrurile care, dintr-un motiv sau altul nu pot fi comunicate prin telefon. La început am crezut că e o glumă, dar acum... Ridică din umeri. Spuneţi-mi ce este asta.

— E un blazon, zise simplu Nicholas.

Îi întinse hârtia lui Tomkin, dar acesta n-o luă şi Nicholas o puse pe birou.

— E semnul heraldic al unei şcoli, un ryu ninja. Respiră adânc, cântărind cu grijă cuvintele pe care avea să le rostească, dar înainte de-a apuca să deschidă gura, Tomkin ciocănea deja în peretele despărţitor. Omul cu costum albastru închis întoarse capul iar geamul coborî puţin.

— Frank, vreau să merg la turn.

— Dar, domnule Tomkin...

— Chiar acum, Frank.

Frank dădu din cap şi închise geamul. Nicholas îl văzu vorbind cu şoferul. La următorul colţ, limuzina coti spre est.

Din Park Avenue o luară la stânga şi urcară înspre nord.

Stând lângă Nicholas, Tomkin privea lung foaia de hârtie de orez, de parcă ar fi avut ceva viu în ea.

Locotenentul de poliţie Lew Croaker nu era în apele lui când ieşi din biroul căpitanului Finnigan. La drept vorbind, îi venea să explodeze. Traversă cu paşi elastici holul plin de ofiţeri şi de secretare.

— Hei! stai să ...

Dar Croaker trecuse de sergent fără să-l observe măcar. Acesta dădu din umeri şi se întoarse. Aşa era Croaker câteodată. Atunci era preferabil să nu-i stai în drum.

Locotenentul ajunse la biroul său cu pereţi de sticlă mată, se năpusti înăuntru şi lovi cu amândoi pumnii tăblia din plăci aglomerate a biroului. Încercase de câteva ori să găurească oroarea aceea cu ţigara aprinsă. Nu ieşise nimic. Cu ştiinţa modernă în birou...

Se trânti pe fotoliul turnant verde, aţintindu-şi privirea asupra peretelui de sticlă mată. Dar ceea ce vedea de fapt era mutra lătăreaţă de irlandez a lui Finnigan, ochii lui albaştri spălăciţi care-l priveau inexpresiv.

— Vreau să-ţi fie foarte clar, Croaker, îi spusese căpitanul. Dosarul Didion e clasat.

Îşi ridică mâinile grase ca să reteze orice tentativă de protest din partea subalternului său.

— Ştiu, ştiu, eu ţi l-am încredinţat. Dar asta se întâmpla pe când eram convins că vom obţine rapid rezultate. Toată lumea, începând cu primarul, dorea o arestare fulgerătoare. Dar apoi mass-media a început să calce în strâchini. Ştii doar de ce sunt în stare.

Mâinile se aşezară pe birou. Lui Croaker îi aminteau nişte Jamboane pregătite pentru frigare.

— Ştii la fel de bine ca mine ce fel de tipi locuiesc la reşedinţa Actium. Celor de soiul lui Cardin sau Calvin Klein nu le place să se întâmple asemenea lucruri la ei acasă. S-au făcut presiuni enorme.

Croaker închise o clipă ochii şi începu să numere rar – unu, doi, – exact cum făcea pe când avea 10 ani şi juca fotbal pe străzile din Manhattan. Dacă n-o făcea, i-ar fi ars vre-o câteva lui Finnigan drept în nasul lui cel roşu. Când deschise ochii îl văzu pe căpitan tolănit în fotoliul cu spătar înalt, cu mâinile încrucişate pe burtă. Croaker se întrebă cât whisky o fi apucat să bage deja în

el. Privirea îi lunecă, maşinal, spre sertarul din dreapta jos, unde ţinea întotdeauna o sticlă la îndemână. Apoi privi faţa cu vinişoare roşii a lui Finnigan. În lumina blândă, filtrată prin storurile trase, ochii lui păreau şi mai spălăciţi. Afară, turnurile din sudul Manhattan-ului se înălţau ca nişte uriaşi de piatră.

— Sunt la curent cu aceste presiuni, căpitane, zise Croaker pe un ton care nu-i trăda emoţia ascunsă. În zece ani, de când lucrez în poliţie, am avut timp să mă deprind cu lucrurile astea. Ceea ce nu înţeleg, este schimbarea asta subită de poziţie!

— N-ai să ajungi nicăieri, zise Finnigan cu o voce egală. Am terminat, asta-i tot.

— Glumeşti! îţi baţi joc de…

— Nu mă lua pe tonul ăsta, domnule locotenent! Ochii lui Finnigan aruncară flăcări iar pe buza inferioară, scoasă în afară, apăru o dungă de salivă.

— N-am chef să-ţi suport aerele, adăugă el, ridicându-se. Privirea îi era rece, amară şi nemiloasă.

— Eşti foarte cunoscut de domnii ziarişti. N-am zis nimic, pentru că ne prindea bine şi nouă, iar publicul reacţionează favorabil la un nume şi un chip cunoscut. Dar să nu crezi că asta îţi conferă nişte drepturi în plus, nici aici, nici în afară. Arătă cu degetul lui enorm, peste umăr, către străzile de afară. Cunosc treburile astea şi nu ţine. Îţi place situaţia, iar publicul înghite orice. Te umfli în pene ca un curcan. Perfect. Mie-mi convine. Dar nu permit să mă tratezi ca pe un tâmpit, ca pe un fel de debil mintal.

Ghicise ironie pe chipul lui Croaker şi no tolera:

— Da, chiar aşa, ca pe un debil mintal. Eşti de mult în poliţie, aşa că ştii de ce e clasată cutare sau cutare anchetă. Pentru că aşa a cerut cineva „de sus”. Asta e. Acum eşti mulţumit?

Se înroşise la faţă, iar bărbia dublă îi tremura.

— Să ştii că m-am gândit de multe ori să scap de tine, să te mut în alt district. Dar îmi eşti folositor. Datorită ţie, primesc pe puţin două felicitări oficiale pe an din partea primarului şi îţi dai seama că asta-mi convine, îmi prieşte la dosar.

Se ridică, braţele-i erau ca două coloane sprijinite pe pumnii strânşi, crispaţi atât de tare pe birou încât se albiseră.

— Al dracului să fiu dacă te mai las să faci vreo figură, ca cea cu dosarul Lyman. Un dosar clasat oficial… şi tu continuai cercetările! Toată lumea m-a luat de prost şi e încă bine că delegatul general n-a aflat nimic.

Ridică un deget cât un cârnăcior şi începu să-l agite pe sub nasul lui Croaker.

— Ai să te ocupi de dubla crimă Tanaka-Okura, şi să nu se repete ce-ai făcut noaptea trecută cu băieţii de la district.

Tuşi, apoi îşi şterse buzele cu o batistă mare, cenuşie.

— Ce e? Ai ceva împotriva galbenilor? Nu? Atunci ia-l şi nu crâcni. Şi zi mersi că te las să anchetezi de unul singur.

Croaker se întoarse, dar când puse mâna pe clanţă, Finnigan adăugă:

— Speram să ştii, locotenente, cum merge treaba aici. Altă dată să nu mai trebuiască să-ţi explic lucrurile ca unui începător, bine?

Din clipa aceea se hotărî Croaker să continue de capul lui ancheta Didion. Ştia că, de acum înainte, va trebui să se descurce singur. Nu se putea încrede în nici unul dintre colegi, iar dacă va folosi resursele casei – ceea ce bineînţeles că avea să se întâmple – o va face ascunzându-şi intenţiile. Se uită la ceas, apoi la zaţul uscat pe fundul căniii murdare de plastic de pe birou. Întârziase la întâlnirea pe care o avea cu Linnear la gară, dar nu prea se sinchisea de asta. Gândul îi era încă la afacerea Didion. Într-un fel, Finnigan avea dreptate, nu descoperise nimic concret. Dar numai până la un punct. Precis că fata avea pe undeva prieteni. Problema era să-i găsească. Nu era uşor, dar fusese cât pe-aci să dea de unul din ei, Matty Vorbăreaţa găsise o urmă. Dar fără un nume, o adresă, nu putea face nimic. Tocmai numele şi adresa asta era pe cale să le obţină acum. De aceea îl durea în aşa hal faptul că i se luase ancheta. N-ar fi ajutat la nimic să-i spună lui Finnigan chestia asta. Nu. Ca şi cum ar fi vorbit la pereţi. Ar fi fost de-ajuns ca să-l determine pe Croaker să-şi păstreze informaţiile numai pentru el. Aşa reuşise de altfel să-i facă rost şi lui Finnigan, în fiecare an, de felicitări din partea primarului – motiv pentru care Finnigan nu se lega niciodată de el. Dar, oricum, puţin îi păsa lui Finnigan de metode, nu-l interesau decât rezultatele. Şi mai îndrăznea să-l facă „curcan”! Croaker mârâi, rotindu-se cu fotoliul. Rezultatele erau singurul lucru – în afară de whisky – care se bucura de întreaga atenţie a căpitanului.

Croaker trase o înjurătură şi se ridică. Era cazul să plece, dacă vroia să-l mai prindă pe Linnear.

Cam la aceeaşi oră, Vincent lucra în sala de autopsie. Nu fusese el de serviciu în noaptea trecută, când fuseseră aduse

cadavrele lui Terry şi Eillen, dar îl chemaseră imediat, Tallas considerase că trebuie să fie anunţat. Dintre toate asistentele, ei îi mergea cel mai bine mintea, se gândi Vincent. Ajunsese aşadar tocmai la timp ca să audă sfârşitul certei dintre inspector şi cei doi agenţi de la district, care răspunseseră la apelul lansat către maşinile patrulei. Inspectorul era un tip masiv, lat în umeri, şi le trăgea o săpunească zdravănă. Vincent nu dădu atenţie nici zgomotului, nici scandalului lor. Voia să fie singur. La urma urmei, se putea întâmpla să fie o greşeală îngrozitoare – poate era vreun instructor de la dojo – aflat în vizită la Terry – sau poate... Dar nu, erau chiar Terry şi Eillen. Morţi. Deodată îşi aminti de apelul telefonic şi de receptorul mut. Îi telefonase oare Terry? Se întoarse cumplit de trist. Acum nu mai avea importanţă.

Îi lăsă pe amândoi pentru a doua zi şi se asigură că toate hainele şi obiectele ridicate de la ei erau etichetate şi ambalate în saci de plastic, în aşteptarea inspectorilor care vor efectua ancheta. Apoi se întoarse acasă ca să-şi termine noaptea aceea neplăcută.

Ajunsese deja să nu se simtă în largul lui decât jos, în morgă. Acolo putea să lucreze, să caute logica faptelor, să adulmece urme, în funcţie de ceea ce-i spunea cercetarea cadavrelor. De multe ori se întâmpla ca raportul lui să ducă direct la arestarea asasinului; alteori, era singurul om care consola familiile decedaţilor ce treceau zilnic prin faţa lui.

Trupurile erau ca nişte hieroglife, monoliţi fără grai, care aşteptau să le fie descifrate mesajele. Se simţea printre ele ca un arheolog.

Pentru el, munca din „casa morţilor”, cum o numeau mulţi medici, era un izvor de mari bucurii. Casa morţilor era un nume înşelător, căci în fiecare zi el şi colegii lui încercau să smulgă secretele cuprinse în încremenirea ei. Atacau moartea, o aduceau la adevăratele ei proporţii, o demistificare, scoţând fir cu fir adevărul, până se risipea o bună parte din frica pe care o provoacă ea de obicei. Ce putea fi mai important pentru cei vii decât munca lui?

În dimineaţa aceea, Vincent era în sala centrală. Un negru, gol şi rece, cu capul înclinat spre umăr într-un unghi ciudat, zăcea pe o targă. Vincent privi fix uşile batante care dădeau spre sala de autopsie. Ştia că, dincolo de această barieră, îl aştepta prietenul său Terry Tanaka. După el va urma Eillen. Pentru prima oară de

când lucra acolo, se întreba dacă dorea cu adevărat să intre pe uşa aceea. I se păru deodată că moartea prietenului era prea mult şi că în el ceva se schimbase pentru totdeauna. Ar fi vrut să se întoarcă în Japonia. Dar simţea că de acum era imposibil, de parcă ar fi contractat acolo, în Occident, în New York, vreo boală îngrozitoare, care în urma şocului întoarcerii ar fi devenit mortală.

Dar mai înţelegea şi faptul că singura lui cale de salvare era să continue. Moartea se apropiase din nou de el ca pe vremuri, în copilărie, un zid masiv, prea înalt pentru a putea fi urcat. Ştia că, dacă nu reuşeşte să dărâme acest zid, riscă să înnebunească, şi că singura ieşire era încăperea mare şi luminoasă, de dincolo de uşa batantă. Da, va cerceta moartea, va dărâma zidul, cărămidă cu cărămidă, până când va afla cine le făcuse aşa ceva prietenilor săi. Simţea o nevoie disperată de a şti.

Vincent se cutremură, împinse uşa şi îşi începu lucrul. Japonia, visul lui de odinioară, pierise.

Limuzina ieşi din coloana maşinilor şi se opri lângă trotuar. Frank coborî primul şi le deschise portierele.

Se aflau în faţa scheletului metalic al unei clădiri care părea pe trei sferturi terminată. În faţa ei, trotuarul fusese înlocuit cu un pavaj de cărămidă roşie. De jur-împrejur se instalaseră garduri şi balustrade pentru protecţia trecătorilor, într-un colţ al terenului, spre sud, se găsea o betonieră enormă, a cărei benă era împodobită cu buline colorate. Nu departe de ea, o macara ridica nişte grinzi.

Faţada era jumătate placată cu piatră neagră. Câteva elemente mai purtau inscripţii cu creta, hieroglife albe şi galbene ale lumii moderne. O latură mai era încă un schelet, un fel de gogoaşă transparentă prin care se zărea crisalida în curs de formare.

Păşiră pe o podea improvizată, iar dedesubtul lor, pe terasament, oameni murdari, cu muşchii încordaţi, mânuia pickamerele ca nişte dentişti în delir.

Ajunseră în umbra unui coridor acoperit. Aerul, saturat de praf, îţi intra în nas, şi se aşeza pe păr şi pe obraz ca o pudră fină.

Îi întâmpină un om cu faţa îngustă şi colţuroasă. Pe casca galbenă scria cu litere albastre: „Lubin Bros”. Recunoscându-l pe Tomkin, zâmbi larg şi-i întinse mâna. Îi conduse la o baracă ce

servea drept cartier general al şantierului. Tomkin îl prezentă laconic: Abe Russo, şeful şantierului. Russo îi strânse cu putere mâna lui Nicholas, le dădu câte-o cască şi ieşiră.

Frank îi precedă în interiorul structurii, prin holul imens, apoi de-a lungul unui coridor luminat de becuri agăţate de fire lungi. Mirosul cimentului proaspăt le umplu nările.

Prelate verzui mai erau încă atârnate pe pereţii ascensorului. Urcară la ultimul etaj. În hol le ieşi înainte un om la fel de solid ca Frank, dar ceva mai mic de statură. Traversară în tăcere coridorul.

Tavanul era terminat, ca şi pereţii interiori, împodobiţi cu o ţesătură de un albastru închis, cu uşoare neregularităţi, în genul mătăsii brute. Peretele exterior din dreapta era – sau urma să fie – când toate plăcile vor fi fost la locul lor – din sticlă, începând de la înălţimea de 30 cm. de la podea. Deocamdată se vedea o ramă din metal subţire, dată cu o vopsea anticorosivă, şi dincolo de ea, uimitoarea panoramă a Manhattan-ului, la vest şi la nord. Mai întâi imobilele masive de pe celălalt trotuar, apoi celelalte, grupate în pătrate, până la Hudson. Nicholas putu să distingă în mijlocul zgârie-norilor din Manhattan depresiunea ce marchează capătul sudic al Centrului Park-ului.

Coridorul se oprea în faţa unor uşi duble, placate cu metal, având fiecare în mijloc câte o clanţă de aramă, de o bogăţie ostentativă.

În stânga, alte uşi, de lemn natural, dădeau în mici birouri, care încă nu aveau pe jos decât planşee de ciment. În câteva încăperi, Nicholas văzu baloturile cu mochete ce urmau să fie instalate.

Din când în când, se simţea o adiere caldă de vânt. Acolo sus însă era arşiţă, nimeni nu scăpa uşor de căldura unei zile de vară în Manhattan. Praful se învârtejea, stârnit de vânt. În locul acela, coridorul părea foarte expus.

Tomkin se opri în faţa pereţilor de metal şi privi afară. Ridică braţul, de parcă s-ar fi pregătit să cânte o arie:

— Vezi şi tu ce văd eu, Nicholas? (Se întoarse o secundă) îmi dai voie să-ţi spun Nicholas, nu-i aşa?

Era o întrebare pur retorică şi urmă fără să mai aştepte răspunsul:

— Aici era o lume nemaipomenită. Era loc pentru toţi, în sfârşit, pentru toţi cei care aveau curaj să-şi caute norocul cu forţa braţelor.

Coborî braţul, sprijinindu-şi degetele de coapsă.

— Acum nu mai e decât un amărât de bordel industrial. Nu mai e destul loc şi nici destul timp. Înţelegi ce înseamnă asta? Am să-ţi spun eu. Nimic din ce e aici nu mai este de ajuns. Ne gâtuim unii pe alţii, ca să supravieţuim. Da, ai auzit bine. Acum se pune problema supravieţuirii, nu a beneficiilor. Şi toată lumea e la fel.

Îl privi pieziş pe Nicholas.

— Înţelegi ce vreau să spun? Nu? Nu-ţi ar fi plăcut să fii Marco Pol? Ia gândeşte-te! Să călătoreşti doi ani şi jumătate prin întinderile necunoscute ale Asiei? Să nimereşti apoi în China, o ţară pe care nici un occidental nu numai că n-o străbătuse, dar nici n-o văzuse? Există oare pe lume ceva care să se poată compara cu o asemenea experienţă extraordinară? Eu zic că nu, de o mie de ori nu!

Înaintă ca un om în transă şi îşi sprijini mâinile de păienjenişul ramei metalice.

— Ştii, murmură el, că n-am idee câţi bani am? O, aş putea angaja o echipă de contabili să mi-i calculeze, dar până să termine ei de socotit, rezultatele ar fi deja depăşite... Oricum, suma e mult prea mare ca să nu-mi fie jenă să mă gândesc la ea.

Obrazul îi strălucea de transpiraţie.

— Aş putea obţine, dacă aş vrea, aproape orice pe lumea asta. Îţi vine să crezi?

Se întoarse către Nicholas, vocea lui devenise aspră iar vinele de pe tâmple i se zbăteau.

— Aş putea să te arunc jos de aici. Chiar acum. Simplu. Şi fără nici un fel de consecinţe. Poate că s-ar face, de formă, o anchetă, dar atât. Dădu din mână. Nu, n-am de gând s-o fac.

— Mă bucur, zise Nicholas, dar Tomkin continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

— Ar însemna să acţionez despotic. Doar ca să-mi etalez puterea. Dar nu asta mă interesează.

— Păreţi dezamăgit.

— Ce? Tomkin reveni cu greu la realitate. Oh, nu! Sigur că nu... Dar dă-mi voie să-ţi spun că, la fel cu toţi ceilalţi oameni deosebiţi dinaintea mea, îmi pasă de moarte, de moartea mea. Şovăi. Aş vrea pentru Justine tot ce poate fi mai bun. Pentru amândouă fetele mele.

Fără să ştie de ce, Nicholas avu impresia clară că Tomkin voise să spună cu totul altceva.

— Atunci, desigur că vor avea, răspunse el.

— Lasă predicile! exclamă Tomkin furios. Îmi recunosc eşecul ca tată. Justine are probleme cu bărbaţii. Gelda e la al patrulea divorţ şi nu ştiu pe cine să mai angajez ca s-o oprească să bea. Da, tot timpul mă amestec în viaţa lor. Asta este. Treaba lor, dacă le vine greu s-o suporte.

— În orice caz, Justinei nu cred că-i place să vă amestecaţi în viaţa ei, zise Nicholas.

— N-are de ales, tună Tomkin. Orice-ar zice ea, îi sunt totuşi tată. Şi o iubesc. Le iubesc pe amândouă. Toţi avem, într-un fel sau altul, greutăţi. Atâta doar, că problemele lor se văd mai bine decât ale altora. Asta-i tot.

— Ştiţi, domnule Tomkin…

— Nu strica totul, Nicholas. Acum, când ne înţelegem atât de bine amândoi.

Arunca vorbele de parcă i-ar fi ars buzele.

— Nu i-a plăcut, desigur, că am intervenit acum doi ani. Dar ce ştia ea? Doamne, era băgată până peste cap în rahat, întoarse cu un gest violent capul. Se ţinea după nemernicul ăla peste tot, de parc-ar fi fost Dumnezeu.

— Mi-a spus, începu Nicholas.

— Ţi-a spus că ăla era un gigolo? Că era un drogat? Că-i plăceau bărbaţii mai mult decât femeile? Ţi-a spus că o lega şi o bătea înainte de a se culca cu ea? Ţi-a spus toate astea?

Pe chip i se citeau furia şi ruşinea. De pe buze i se scurgea un fir de salivă.

— Nu, răspunse Nicholas cu jumătate de voce. Nu mi-a spus.

Râsul lui Tomkin era aspru, fără veselie. Un sunet animalic.

— Aş fi pus rămăşag că nu!

Îşi întinse capul, semănând în poziţia aceea cu un câine de vânătoare în arest. Nicholas se întrebă pe cine pândea. Pe el? Dacă era aşa, Tomkin avea să aibă parte de o surpriză.

— N-ar fi trebuit să-mi spuneţi aşa ceva, zise el.

Timbrul vocii i se schimbase.

— Ce s-a întâmplat? Ţi se întoarce stomacul pe dos, rânji Tomkin. Ţi-e scârbă. Îţi pare rău că ai început să te ataşezi de ea?

— Puţin îmi pasă ce-a făcut în trecut, răspunse încet Nicholas. Asta n-are nici o importanţă pentru noi.

Îl privi pe Tomkin. Un chip asudat care se mişca ameninţător în faţa lui.

— Ştii ce fel de om e Justine, Tomkin? adăugă el. Ştii oare?

Timp de o secundă, avu impresia că lui Tomkin o să-i sară ochii din cap. Apoi îşi regăsi brusc stăpânirea de sine şi semnele furiei îi pieriră de pe obraz, zâmbi şi îl bătu pe umăr pe Nicholas.

— Cine-ar putea să mă condamne pentru că vreau s-o cunosc mai bine? zise el.

Nicholas înţelese atunci care era punctul slab al lui Tomkin. Etala, astfel păcatele fiicelor sale, numai din cauză că ele erau extrem de importante pentru el – pentru continuitatea lui. Nicholas se întreba dacă Tomkin reuşise să se împace cu ideea că n-are nici un fiu care să-i poarte mai departe numele.

Lucru ciudat, tocmai această slăbiciune îl împiedică pe Nicholas să-l urască. La ryul Ito, învăţase că trebuie să profite de greşelile adversarului, pentru a-l înfrânge. Dar, în afara dojo-ului, observase că adesea oamenii îşi trăiau viaţa – sau măcar o parte a ei – bazându-se tocmai pe slăbiciuni, lucru care-i făcea umani, vulnerabili – adică interesanţi. De exemplu, Musashi: dacă ar fi fost să ne luăm după *Go rin no sho*, nu era un om, ci un monument de oţel, invincibil şi fără sentimente. Dar existau numeroase anecdote pe seama lui Musashi. Era mai ales una, pe care Nicholas şi-o amintea mereu şi cea în care Maestrul era învins de un ninja înarmat doar cu un simplu evantai de hârtie. Ninja erau renumiţi pentru felul cum îşi foloseau forţele magnetice şi hipnotice şi de obicei se spunea că prin asemenea procedee fusese învins Musashi. Dar Nicholas ştia că înţelesul anecdotei era altul. Şi era liniştitor să ştii că până şi marele Musashi, Sfântul Spadei, putea fi, la urma urmei, învins.

Ar fi fost prea simplu, îşi zise Nicholas, să-l înlăture din drumul lui pe Tomkin din cauza defectelor lui şi să nu mai aibă de-a face cu el. Dar de multe ori, ceea ce vezi la un om nu e decât o faţadă. Atinsese unul din punctele sensibile ale lui Tomkin, şi văzuse imediat ceva deosebit la el, o scânteie care-l transformase într-o fiinţă simplă, umană. Şi, mai ales, Tomkin era destul de inteligent ca să-şi dea seama că renunţase la un avantaj în favoarea lui Nicholas, iar Nicholas – destul de intrigat ca să vrea să afle de ce. N-avu prea mult de aşteptat.

— Vreau să lucrezi pentru mine, zise Tomkin cu glas potolit. Vreau să afli ce se petrece. Ştiu totul despre Yakuza! Am avut chiar o poveste cu Shoto. Ai auzit despre el, nu-i aşa?

Nicholas dădu din cap, iar Tomkin continuă:

— Ce figură şi ăsta! Dar m-am descurcat. M-am descurcat…

Îşi ciupi buza de jos, gânditor.

— Însă despre *ninja* nu ştiu nimic, iar lucrurile la care nu mă pricep le las în seama experţilor (Întinse arătătorul spre Nicholas). Nu-i aşa că eşti expert în acest domeniu?

— E un fel de a spune.

— Perfect. Aşa că vreau să te angajez. Ca să descoperi ce se ascunde aici.

Scoase foaia de hârtie de orez cu ecusonul ninja, agitând-o sub nasul lui Nicholas.

— Şi ia porcăria asta. Mie nu-mi trebuie. Nicholas nu se clinti.

— Când aţi primit-o? întrebă el.

— Doar ţi-am spus. A sosit cu sacul din Japonia, pe.., cam de vreo săptămână.

O săptămână, se gândi Nicholas. Nu se putea să fie o simplă coincidenţă. Atunci fusese găsit şi trupul lui Barry Brangham. Deci nu se înşela.”Ţinta” era Tomkin.

— Cred că vor să vă asasineze, zise el. Tomkin nici nu se clinti.

— De acord. Nu e prima oară.

— Era vorba tot de un ninja?

— Nu mărturisi Tomkin. Am avut însă de-a face cu Yakuza, dar s-a rezolvat.

— Asta e altceva.

— De ce? N-o să mă poată surprinde.

— O să vă poată surprinde în o mie de feluri, pe care nici măcar nu aţi putea să vi le imaginaţi.

— Vrei să-ţi faci reclamă? exclamă Tomkin, privindu-l cu asprime. Asta e o şmecherie să-ţi urci preţul înainte de-a te apuca de treabă?

— N-am acceptat încă oferta.

— Cum vrei. Îi am pe Frank şi pe Whistle! Nu sunt îngrijorat.

Nicholas nici nu se uită spre ei. Tomkin ridică din umeri.

— Tomkin, dacă într-adevăr au trimis un ninja ca să te omoare, va trece de ei ca şi cum ar fi două paie.

— Am spus eu că vrei să măreşti preţul.

— Nu e vorba de nici un preţ. M-ai făcut să pierd o întâlnire importantă. Nu mă înte…

Nu observase semnul, dar cei doi erau deja alături de el, încadrându-l. Frank legănându-şi braţele, cu degetele uşor arcuite, Whistle îşi scosese deja pistolul. Calibrul 38 cu ţeava scurtă, nesigur la distanţă, dar ucigător la mai puţin de 15 metri. Şi era mult mai aproape.

Nicholas se afla în cea dintâi poziţie clasică de *yoroi kumiuchi*, la origine „corp la corp în armură”, dar care putea fi folosită foarte eficient când erai îmbrăcat în haine occidentale.

Pistolul lui Whistle era în poziţie orizontală iar arătătorul începea să apese trăgaciul. Nicholas sări, îşi petrecu piciorul drept în spatele gleznei stângi a omului, îndreptând ţeava armei cu muchia palmei stângi. Se auzi o explozie, un glonţ porni şuierând, şi lăsă o urmă cenuşie pe albastrul zidului.

Arma căzu. Whistle îşi repezi mâna dreaptă spre abdomenul lui Nicholas. Apoi o privi cu ochii holbaţi, fusese oprită în plin avânt, de parc ar fi lovit un zid de beton. Miji ochii de durere când braţul i se răsuci. Urmă o ruptură, cu un zgomot sec ca o lovitură de bici, în aceeaşi clipă, mâna stângă a lui Nicholas îi căzu pe ceafă. Se prăbuşi fără cunoştinţă.

Frank înainta. Schiţă un gest înspre arma de sub braţ. Sări, încordându-şi degetele.

Nicholas îl observase, nemişcat. Avea tot timpul. Frank e stângaci, se gândi el, şi se aşteaptă la karate.

Când atacul lui Frank atinse punctul culminant, Nicholas avansă, şi cu un gest aproape nepăsător îndepărtă mâinile ameninţătoare. Tomkin, care urmărea lupta ca la teatru, avu impresia că Nicholas nici nu se mişcase, că-şi împinsese uşor doar coatele în toracele lui Frank. Dar Frank se prăvăli pe podeaua de beton.

— Ştiam eu că eşti grozav, exclamă Tomkin înfierbântat. Eram sigur. Aşa spuneau şi rapoartele, dar în ele nu te poţi încrede întotdeauna. Dacă te laşi în nădejdea altora, o păţeşti. Aşa se întâmplă mereu, şi privi cele două gorile neputincioase.

— Senzaţional, zău aşa… Mă bucur că eşti de-ai noştri, râse el, întinzându-i mâna.

Nicholas îl privi o secundă, înainte de a se îndrepta către ascensor.

— V-am mai spus, nu mă interesează slujba. Nu ştiţi să respectaţi oamenii.

Apăsă pe butonul de apel. Ascensorul începu să urce. Tomkin se apropie de Nicholas, trecând peste cele două trupuri de pe jos.

— Nu vorbeşti serios, spuse el.

— Oh, ba da. Nu-mi place să fiu manevrat. Cum nu-i place nici Justinei. Nu-ţi datorez nimic, Tomkin. N-ai nici un drept asupra mea.

Uşile ascensorului se deschiseră. Făcu un pas.

— Stai puţin, Nick… zise Tomkin, ridicând mâna.

— N-are rost să mă cauţi. Am să te sun eu.

Nicholas apăsă butonul „parter” iar uşile începură să se închidă, dar Tomkin le prinse cu mâna, oprindu-le. Faţa-i părea de granit iar în ochi îi juca o luminiţă.

— N-ai uitat nimic? zise el. Nu numai viaţa mea e ameninţată, ci şi a fiicelor mele. Doar n-ai să-l laşi pe derbedeul ăla să pună mâna pe Justine… La asta nu te-ai gândit? adăugă el cu o voce sălbatică.

Apoi lăsă uşile să se închidă.

În timp ce cobora, Nicholas îşi aminti de noaptea în care lucrul acela spărsese geamul bucătăriei Justinei. Sânge roşu şi blană neagră. Cartea de vizită folosită de ninja Kuji-kiri pentru a stârni spaimă – una dintre cele mai eficace arme ale acestor ninja. Şcoala Kuji-kiri, cea mai temută ryu ninja, şcoală a cărei emblemă era ideograma komuso, încercuită şi înconjurată de nouă diamante.

Justine! strigă o voce înăuntrul lui. Ridică ochii, nerăbdător să ajungă mai repede. Voia să telefoneze, fără să piardă nici o secundă.

În stradă, văzu un om cu păr închis la culoare, cu umeri largi şi obraz tăbăcit. Are caracter, gândi el. O mutră de cowboy. Stătea lângă un Ford alb obişnuit. Chiar dacă n-ar fi avut semnalizatorul roşu pe acoperiş, Nicholas şi-ar fi dat seama că era o maşină a poliţiei. Ieşi din umbra porţii clădiri neterminate, dădu casca de protecţie unuia dintre muncitori şi merse până la marginea trotuarului.

Telefonase din baraca lui Abe Russo. Mai întâi se gândise să-l sune pe Ray Florum, la biroul de poliţie din West Bay Bridge, dar era sigur că Justinei nu i-ar fi plăcut. Ceruse aşadar, la informaţii, numărul lui Doc Deerforth, şi îi vorbise câteva minute. Medicul acceptase să treacă s-o vadă pe Justine cât mai des.

— Linnear, zise Croaker, când Nicholas veni spre el, ce căutai la Raphael Tomkin?

Îşi strecură între buze o scobitoare de lemn.

— Bună ziua, domnule locotenent.

— Lasă politeţurile şi vino. Avem treabă.

Se instală la volan. Nicholas deschise portiera din partea opusă şi se urcă în Ford. Abia îşi ridicase piciorul de pe asfalt, că maşina porni brusc. Se agăţă de portieră şi o trânti.

— Prietenul tău Ito nu ţi-a dat indicaţii precise? întrebă Croaker.

Trecu în zig-zag printre maşinile ce urcau la nord de Manhattan, apoi se strecură spre partea stângă a lui Park Avenue şi spaţiul verde care despărţea cele două sensuri ale şoselei.

— Tomkin m-a luat pe sus, în timp ce te aşteptam. Croaker rânji.

— Mămica nu te-a învăţat că nu-i bine să te urci în maşina unor necunoscuţi? Ei drăcie! Şi ce voia individul?

— Nu-i nevoie să-ţi spun.

Croaker întoarse capul, fără să se sinchisească de circulaţia aglomerată. Ochii îi aruncau fulgere:

— Ascultă, băieţaş, nu-mi complica viaţa. Tot ce-i în legătură cu Raphael Tomkin mă priveşte, e clar? Aşa că, dă-i drumul!

Viră sălbatic, intrând în şirul din stânga, ca s-o ia pe sensul unic spre sudul oraşului.

— Dar de ce te interesează aşa de mult Tomkin, locotenente?

Nicholas se săturase să fie interogat fără să i se dea nici o explicaţie.

— Fii atent, Linnear, începu Croaker, articulând fiecare cuvânt, ca şi cum ar fi făcut eforturi supraomeneşti să-şi păstreze calmul. Fac tot ce pot ca să fiu amabil şi să-ţi acord consideraţie. N-am nimic împotriva ta. Nu încă. Dar nu prea sunt în apele mele. Aşa, fii drăguţ şi spune-mi tot ce vreau să aflu. Şi n-o să-ţi se întâmple nimic.

Apăsă pe claxon şi întoarse, dincolo de Park Avenue.

— Mă văd cu fata lui, zise Nicholas. Voia să mă cunoască.

Croaker lovi volanul cu palma şi începu să se zbânţuie.

— Drace! exclamă el. O, drace! Nu mai spune! Scutură din cap. Un taxi hoinar îl obligă să schimbe banda şi slobozi o salvă de înjurături. Lansă Fordul cu toată viteza pe pasajul aerian de pe Strada 46. Când ieşiră, pe la sudul Străzii 42, zise:

— Of, Doamne, credeam că o să scap de încurcăturile astea de circulaţie din Strada 2 coborând pe la Park, şi când colo, ia te uită!

Arătă valul de maşini care străluceau în soare, înaintea lor. Se simţea ca într-un cuptor, iar aerul era îmbâcsit de gaze de eşapament şi miros de ulei încins.

— Ducă-se naibii! exclamă el.

Întinse mâna stângă şi acţionă sirena. Lumina roşie de pe acoperiş începu să se rotească.

— Ah! Verile astea de la New York! zise el. Cotiră spre est pe Strada 30, iar Croacker opri sirena.

— Care din ele?

— Care ce?

— Care din fete, Linnear! Ei, care? Gelda care bea Chivas, ori fâşneaţa aia mică... cum zici c-o cheamă?

— Justine.

— Aha. Uit mereu. Ridică din umeri. Prea drăguţă pentru Tomkin. Întoarse capul şi scuipă scobitoarea prin geamul deschis. Am vorbit cu ea o dată, acum vreo lună sau două. E greu s-o uiţi.

— Da, răspunse Nicholas. E foarte frumoasă.

Ar fi preferat să fie lângă ea în clipa aceea, în loc să se coacă în maşină, în drum spre morgă. Blestematul de Tomkin! se gândi el, furios, apoi avu un zâmbet interior. În orice caz, îşi zise el, individul ăsta ştie cu cine are de-a face... Ceea cel făcu să spună:

— Pari să cunoşti bine întreaga familie.

Erau între Străzile 2 şi 3. Maşinile se îngrămădeau la stopul roşu. Un camion frigorific cu carne încerca să intre în fluxul maşinilor.

Croaker se întoarse şi-l privi pe Nicholas. Se sprijinea cu cotul pe marginea geamului deschis. Parcă se întorcea de la război, un personaj de film.

— Văd că le prinzi din zbor.

Şirul maşinilor se urni, camionul reuşi să se strecoare între ele. Mergeau acum încet, ca un cortegiu funebru. Tonul locotenentului se schimbă deodată, devenind foarte blând:

— Cred că vulpoiului bătrân nu i-a convenit... Vreau să spun, faptul că te vezi cu fiică-sa cea mică.

— Aşa ceva. Dar cum ai reuşit să dai de mine?

Croaker dădu din umeri. Erau iarăşi la un stop, căldura devenise apăsătoare.

— Când am ajuns la gară, tocmai te urcai în limuzină. Frank face pe nebunul, dar e un prăpădit.

— Da. Ştiu, zâmbi Nicholas. A încercat, împreună cu Whistle, să mă gonească de acolo.

Croaker îi aruncă o privire.

— Văd că nu-ţi faci probleme pe chestia asta.

— Oricum eram grăbit.

Croaker îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Linnear, mi-ai înseninat ziua.

Ajunseră la cauza încetinirii traficului. Din canal refulau valuri de apă, curgând pe stradă. Mai încolo, câţiva puşti cu pantalonii suflecaţi până la genunchi, ţopăiau în jurul unei guri de incendiu deschise. Croaker ridică geamul şi se năpustiră prin mijlocul băltoacei.

— Îţi lipseşte mult?

— Cum? Ce să-mi lipsească? Croaker acceleră.

— Tutunul.

Observase că vârfurile degetelor de la mâna dreaptă a locotenentului erau îngălbenite.

— Şi încă cum! mârâi Croaker. De ce crezi că mestec afurisitele astea de bomboane mentolate? Crezi că am timp să mănânc, cu toate rahaturile care se întâmplă în oraşul ăsta? De trei zile n-am mai dormit în pat.

Coti la stânga pe Strada 1 şi, într-un scârţâit oribil de frâne, se opri lângă faţada din plăci de gresie turcoaz a serviciului de medicină legală al municipiului New York. Urcară scara.

Croaker se opri în faţa unui birou şi deschise un port-vizit de plastic mare arătându-i recepţionerului insigna şi legitimaţia.

— Doctorul Ito, zise el.

Omul dădu din cap şi formă trei cifre la telefonul de pe birou.

— Doctorul Ito vine îndată, zise el, închizând aproape imediat şi telefonul. Este în morgă.

Croaker întoarse capul şi-l privi cu atenţie pe agentul de pază. Era un om pe care nu-l cunoştea.

Vincent sosi. Purta o bluză verde, de lucru, legată la spate.

— Salut, Nick! zise el cu voce surdă.

Îi strânse mâna lui Croaker, apoi îi precedă, trecând prin uşa pe unde intrase. Ajunseră dincolo de sala de identificare, cu liftul ei hidraulic ce ducea direct la morgă, şi coborâră pe scară la subsol.

Nu mirosea a nimic. Nicholas îşi închipuise întotdeauna că locul acela implică duhoarea de dezinfectant şi de formol – dar nu era aşa. Şi o linişte desăvârşită, în afara unui murmur monoton, care venea din spatele unor uşi batante, se efectua o autopsie. Vincent se îndreptă spre peretele cu uşi din oţel inoxidabil şi deschise două dintre ele. Apoi începu să explice ce descoperise.

— N-au fost ucişi de un criminal obişnuit, conchise el. Vedeţi ce zdrobite sunt coastele şi sternul lui Terry?

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Croaker. N-am mai văzut aşa ceva. Parc-ar fi fost pisat cu o bâtă de base-ball.

Vincent scutură din cap.

— Nu cu un obiect atât de obişnuit, locotenente. Ci cu un trup omenesc.

— Ce tâmpenie! rânji Croaker. Omul acela ar fi trebuit să aibă ciocane în loc de pumni.

— Nu erau pumnii, zise Vincent. Croaker îl privi fix.

— Locotenente, zise Nicholas, Terry era un sensei, un maestru în kenjutsu, în karate şi în aikido. Nimeni n-ar fi reuşit să se apropie atât de mult de el, încât să-l poată omorî, afară de…

— Afară de cine? Mi ar place să ştiu.

Croaker se sprijini degajat de uşi şi-şi încrucişă picioarele.

— Există o tehnică de kenjutsu pusă la punct şi descrisă de Miyamoto Musashi, cel mai mare spadasin din Japonia. Se numeşte, din motive lesne de înţeles, „lovitura cu trupul”.

— Foloseşte umărul…

— Pesemne că tipul arată ca un tanc! exclamă Croaker.

— Dimpotrivă, răspunse Nicholas. Ar putea fi mai scund decât Vincent. Nu e vorba atât de forţă fizică în sine, cât de forţa interioară.

— Ştii ceva, Linnear, singura „forţă interioară” pe care am văzut-o vreodată a fost cea a lui David Carradine, în *Kung Fu*, la televizor. Şi nu cred deloc în aşa ceva.

Nicholas surâse.

— Atunci o să fim nevoiţi să te educăm noi, locotenente.

— Deci eşti de acord cu Ito? Crezi că ăştia doi au fost asasinaţi de un japonez.

— O, ştiu şi câţiva occidentali care sunt maeştri în kenjutsu. Dar nici unul din ei n-ar fi putut ucide în felul ăsta. Din punct de vedere spiritual, această crimă depăşeşte cu mult nivelul lor.

Croaker privi pieptul zdrobit al lui Terry.

— Zău că nu văd aici nimic spiritual. Parc-ar fi trecut peste el un tăvălug.

— Există vreo armă în apartamentul lui Terry? întrebă Nicholas.

— Doar o sabie…

— Katana lui Terry, îl întrerupse Vincent, era pe jos, lângă el.

Privirea lui spunea multe.

— Mda, zise Croaker. Dar n-avea deloc sânge pe ea. Şi nu era nici o altă armă în stare să facă aşa ceva. Dar asta nu înseamnă nimic. Tipul ar fi putut s-o ia cu el.

— Nu, spuse Nicholas. Arta de a omorî a fost cultivată în Japonia timp de aproape două secole. În alte vremuri, constituia un stil de viaţă pentru japonezi. Şi chiar dacă astăzi, în Japonia modernă, s-au schimbat multe, vechile atitudini mai dăinuiesc. Bushido, „calea războinicului", e încă în vigoare.

— Zău? Şi atunci, despre ce e vorba? Nicholas zâmbi.

— Nu cred că se poate explica într-un minut.

— Perfect. Am destul timp.

Scoase o bomboană de mentă din buzunarul cămăşii şi o băgă în gură.

— N-am mai mâncat de mult, adăugă. Dacă am discuta, împreună, la o masă bine garnisită, ce ziceţi?

Nicholas aprobă, iar Croaker se întoarse către Vincent.

— Doctore, tot sunt aici, ce-ar fi să-ţi semnez şi pentru saci?

— De acord.

Vincent se îndreptă spre un colţ al încăperii unde zăceau, aşteptând să fie preluate de poliţie, pachetele cu obiectele personale ale victimelor. Vincent aduse doi saci, şi-i întinse lui Croaker formularele care trebuiau semnate.

Croaker ridică privirea şi-i înapoie lui Vincent stiloul.

— Ţinem legătura, zise el.

Telefonul lui Nicholas îl neliniştise pe Deerforth. Fusese scurt, însă îi dăduse doctorului o mulţime de motive de îngrijorare.

Avu pacienţi până la 12 şi jumătate, dar, de îndată ce ultimul bolnav plecă, ieşi şi el din cabinet şi porni spre Dune Road. Ţinuse legătura cu Ray Florum, bineînţeles, dar ancheta nu înregistrase nici un progres, aşa că Florum fusese obligat să lase poliţia comitatului să intervină. Ceea ce nu folosise la nimic, de altfel, se gândi cu amărăciune Doc Deerforth, traversând podul spre Dune Road. Oamenii de la comitat erau ca poliţiştii din comediile mute. Alergau în toate părţile, fără să rezolve nimic.

Vină la dreapta şi se aşează mai bine pe banchetă. La stânga, la mare înălţime deasupra apei, nişte goelanzi descriau cercuri, apoi reveneau spre cele două etaje ale noului imobil de apartamente din Dune Road, Etambot. Era bej şi maro închis, cu un labirint de scări exterioare pe partea dinspre ţărm. Puţin câte

puţin, imobilele cu coproprietari câştigau teren faţă de reşedinţele particulare.

Gândindu-se mereu la ninja, ajunse la Justine. De când se convinsese că aşa era, nu mai avea linişte. Mereu se visa în jungla înăbuşitoare – obuze de mortiere ziua, trăgători camuflaţi noaptea. Dar cel mai mult se temea de o anumită noapte, şi chiar în visurile lui se lupta cu această amintire. Simţea că în curând va trebui să recurgă la cloral, ca să poată dormi fără coşmaruri.

Parcă maşina lângă casă şi o luă pe poteca acoperită cu scânduri care ducea până la plajă. Urcă scara şi ciocăni. În urma lui mareea urca şi auzea ţipetele copiilor care se aruncau în valuri, ceva mai departe, pe plajă. Un câine cu păr lung lătră, ţopăi de câteva ori şi o luă la fugă după o minge, scăpată de o mână neîndemânatică. Nisipul era împestriţat de trupuri lucioase, prosoape în culori vii şi umbrele vărgate. Un suflu răcoros venea dinspre apă, şi o clipă se auzi vuietul lin al unui avion.

Justine deschise uşa şi-i zâmbi.

— Bună ziua. Cu ce ocazie?

— Nimic deosebit, minţi Deerforth. Eram pe aici şi mi-am zis să dau pe la tine. Nu ne-am mai văzut de la începutul verii.

Justine izbucni în râs şi-i făcu loc să intre.

— Slavă Domnului, alergia mi-a trecut destul de repede. Era insuportabilă. Nu vreţi să beţi ceva? zise ea, îndreptându-se spre bucătărie. Gin tonic?

— Perfect.

Începu să-l prepare.

— E multă linişte aici, zise el. Ceva musafiri?

— Poftim? strigă ea, prin zornăitul bucăţelelor de gheaţă. N-am auzit.

Se duse după ea în bucătărie.

— Ai avut musafiri în ultimul timp?

Ea îi întinse paharul şi pregăti încă unul.

— Numai Nicholas. Gustă şi ea.

— Mm! Dar mă simt bine aşa. Niciodată nu mi-a plăcut să am în jur prea multă lume. Mai ales acasă la mine.

Trecură în salon şi se aşeză pe canapea.

— La serviciu e altceva. Dar nu amestec niciodată borcanele.

Doctorul Deerforth încuviinţă.

— Pricep ce vrei să spui. Nici mie nu-mi place.

Îl privi pe deasupra paharului brumat pe care-l învârtea, atingându-l uşor cu buzele.

— Spune-mi, doctore, începu ea. N-ai bătut atâta drum ca să discutăm banalităţi, nu-i aşa?

— Am venit să văd ce mai faci.

— Dar nu sunt bolnavă, zise ea, ferm. Doctorul Deerforth zâmbi.

— N-am spus asta. Nu e o vizită profesională.

— Înţeleg…

Justine îl privi în ochi.

— Ţi-a telefonat Nicholas? întrebă ea. Râse uşurat.

— Ştii, parc-ai fi Kathi, fata mea cea mică. Nici ei nu-i scapă nimic… Nicholas m-a sunat azi dimineaţă, mărturisi el.

— Aş fi preferat să mă sune pe mine, zise Justine. Şi să nu se fi dus în oraş.

— N-a avut încotro, după câte am înţeles… Dar puteai să-l însoţeşti, adăugă el, punând jos paharul.

Ea îşi scutură capul.

— Aveam treabă. Pe de altă parte, mai erau şi prietenii lui. N-aş fi fost la largul meu. Şi nici nu-mi place să mă ţin după el. Bău o înghiţitură. Fiecare cu viaţa lui. Când ne întâlnim, foarte bine, e momentul pentru dragoste. Dar de aici până la a… Suntem ca două roţi care se învârtesc, fiecare pe orbita ei. Ne aplecăm unul spre celălalt, ne apropiem, dar şovăind, de parcă am calcula până unde putem înainta fără să ne ciocnim.

— Ce s-ar întâmpla dacă v-aţi apropia prea mult? întrebă doctorul Deerforth. Şi dacă… v-aţi ciocni, cum spuneai?

Justine se ridică şi traversă odaia, cu ochii la plaja fierbinte şi la valurile care se rostogoleau fără încetare.

— Atunci mă tem că s-ar întâmpla o catastrofă, zise ea, cu voce pierdută.

— Domnişoarele se vor ocupa de dumneavoastră.

Şeful de sală, un francez, se dădu la o parte, arătând către scara întunecoasă. Cu vârful degetului îşi netezi mustăcioara.

— Credeam că vrei să mă duci în Park Avenue. La restaurantul ăsta, ştii…

Erau în East Side, cam prin dreptul Străzii 60.

— Te referi la Cofetăria Belmore? întrebă Croaker. Dumnezeule mare! Le-o las amărâţilor de la Secretă. Nu se mănâncă bine acolo.

În sala de la etaj era linişte, o singură masă ocupată, lângă uşă.

Cele două chelneriţe erau drăguţe. Aveau jiletci strimte şi fuste scurte. Vorbeau cu accent.

Croaker alese o masă lângă fereastră, şi una din fete îi conduse, le aduse o listă şi luă comanda pentru aperitive.

— De cât timp îl cunoşti pe Tanaka? întrebă Croaker, fără să ridice ochii de pe meniu.

— De vreo şase ani. Ne-am întâlnit în clasa de kenjutsu.

— Aici?

— Da. O frecventez şi acum. După masă putem trece pe acolo.

— În vederea educării mele, nu? Hm. Cred că o să iau ouă cu şuncă.

Fata se întoarse aducând băuturile, un kir pentru Nicholas, iar pentru Croaker un rom cu gheaţă. Croaker dădu comanda, iar Nicholas ceru acelaşi lucru. După plecarea chelneriţei, reluă conversaţia.

— Cât despre otoja, de unde făcuse rost Tanaka de bani ca să îl amenajeze?

— Din munca lui, mai ales. Nicholas sorbi o înghiţitură. Eu cred că avusese nişte bani, la sosirea lui aici, adăugă el, îi moştenise la moartea mamei lui.

— Cât?

Nicholas ridică din umeri.

— N-am idee. Familia lui era înstărită însă erau nouă copii.

— Unde sunt?

— După câte ştiu, toţi sunt în Japonia. Numai Terry emigrase.

— Şi tatăl?

— Mort în război.

— Hm, hm. Scutură din cap. Îţi trebuie o groază de bani ca să pui pe picioare o afacere la New York, zise el. Sau un garant…

— Unde vrei să ajungi? întrebă Nicholas. Croaker luă o înghiţitură şi ridică din umeri.

— Ştii, când ai nevoie de bani, poţi face rost. Dar câteodată nu-i uşor să-i restitui. Creditorii devin nerăbdători, nu mai vor să aştepte…

Nicholas scutură din cap.

— Singurul asociat pe care l-a avut Terry pentru otoja, a fost Chase Manhattan Bank, şi terminase de restituit banii acum nouă luni. Afacerea mergea foarte bine.

— Cineva care voia să intre pe fir?

— Da de unde, locotenente!

Croaker ridică mâna, cu palma larg deschisă.

— Pur şi simplu, încerc toate posibilităţile. Ai putea să pui mâna-n foc pentru el? Doar nu eraţi tot timpul împreună…

— Degeaba. Îl cunoşteam. Crede-mă, nu era amestecat în nimic ilegal. Oricum, nu în felul în care crezi.

— Şi ajungem din nou la Bushido, nu-i aşa?

Sosirea felurilor comandate îl întrerupse. Continuă abia după plecarea fetei.

— Ştii, Linnear, erai prieten cu tipii ăştia doi, şi totuşi nu pari de loc impresionat.

Nicholas rămase cu desăvârşire nemişcat. Sângele îi pulsa puternic, în creier simţea parcă o adiere rece. Auzea ecouri, obsedante ca vorbele strămoşilor, care-i parveneau de-a lungul coridoarelor timpului. Sub masă, degetele-i erau încordate precum lamele de cuţit, iar muşchii coapselor şi-i simţea întinşi ca nişte cabluri de oţel. N avea nevoie nici de spadă, nici de armă secretă. Trupul său îi era de ajuns, maşină de ucis la fel de periculoasă ca oricare dintre cele pe care oamenii le inventaseră de a lungul vremurilor.

Croaker îl privea în ochi.

— Bine, bine, zise el blând.

Îşi îndreptă furculiţa pătată cu gălbenuş de ou spre farfuria lui Nicholas.

— Ţi se răceşte mâncarea.

Apoi se aplecă deasupra farfuriei sale şi începu să dea vârtos din fălci. Niciodată nu avea să ştie cât de aproape de moarte fusese.

Există mânie şi mânie. Aşa cum există insultă şi insultă. Lew Croaker nu e decât un occidental tâmpit, ca şi atâţia alţii, îşi zise Nicholas, în timp ce mânca. Un om care nu ştia ce face, nu îşi dădea seama ce consecinţe puteau să aibă cuvintele lui. Spusese fraza aceea ca să-i vadă efectul pe obrazul lui Nicholas. Nicholas ar fi trebuit să şi stăpânească orice reacţie. O ştia de când învăţa bujutsu, dar era mult de atunci, şi se lăsase surprins, pentru că avea de-a face cu un occidental.

Asta e o lecţie, îşi spuse Nicholas. Primejdia are mii de chipuri. Nu că Lew Croaker ar fi reprezentat un pericol, departe de aşa ceva, dar oare ignoranţa nu reprezintă, în sine, un pericol? Fără s-o ştie, Croaker îşi pusese capul pe butuc. De ce? N-ar fi avut

nici un rost, dacă Nicholas l-ar fi omorât pe loc sau l-ar fi lăsat infirm pe viaţă.

Mâncară. Croaker îl privea din timp în timp pe Nicholas, care încerca să-i explice noţiunea de Bushido.

Poate că baza ei era supunerea, dar în orice caz pentru un spirit occidental – termenul avea un caracter peiorativ, care nu se potrivea. Pentru că Bushido se definea nu numai prin sociologie şi religie, dar şi prin istorie. Pentru americani, a căror gândire se limita la 200 de ani, când era vorba de propria lor ţară, conceptul de milenar era ca o mare insondabilă.

Croaker însă asculta totul cu multă seriozitate, iar pe măsură ce Nicholas vorbea, interesul lui sporea.

După masă, la cafea, locotenentul scoase o bomboană mentolată. Privirea îi rătăci o clipă, apoi spuse fără legătură.

— Am o femeie care mă enervează. Niciodată când ajung acasă n-o găsesc acolo.

— După câte mi-ai spus, ajungi rar acasă, zise Nicholas. Croaker îşi muie buzele în cafea, se strâmbă şi îşi puse frişcă. Rupse un pliculeţ cu zahăr, îl turnă şi-l amestecă încet.

— Nu ştiu de ce, dar nu pot s-o beau goală.

Luă o înghiţitură, dădu aprobator din cap şi ridică ochii.

— Aşa am spus, într-adevăr. Dar vreau să adaug că, de câte ori ajung, asta nu face decât să agraveze lucrurile, pricepi?

— Ar trebui să-ţi schimbi meseria, zise Nicholas, ironic.

— Ba nu. Cred că ar trebui să schimb femeia, şi gata. Alison e endocrinolog. De trei ani şi jumătate lucrează la acelaşi proiect. Cred că n-au avansat deloc până acum.

Îşi trecu bomboana dintr-o parte într-alta a gurii.

— Refac ADN-ul.

— Clonări?

Obrazul lui Croaker se înseninã.

— Mda! Râse. Vrea să creeze o armată de supraoameni, pe legea mea! zise el. Tipii ca mine şi ca tine s-au demodat complet. Izbucni din nou în râs. Nu, nu. Nu-i chiar atât de spectaculos. Încearcă să modifice ADN-ul mamei, aşa încât oamenii cu boli ereditare să poată avea copii sănătoşi. Ce zici?

Rămase gânditor un timp, privind ţintă cafeaua.

— Va să zică se strică treaba. Trebuie s-o limpezim.

— Atunci limpeziţi-o, zise Nicholas. Croaker ridică mirat ochii.

— Mda! zise. Urmă o tăcere stânjenită. Auzi, în legătură cu ce-ţi am spus eu adineauri…

— Să mergem, zise Nicholas, ridicându-se. Nu trebuie să întârziem la întâlnire.

Înăuntru, aerul era uscat şi răcoros – fără instalaţii de aer condiţionat – de parcă s-ar fi aflat sub pământ, la adâncime, unde temperatura e întotdeauna scăzută. Soarele verii nu reuşea să pătrundă până aici.

Pereţii erau din blocuri mari de piatră, care păstrau răcoarea chiar în cele mai toride zile, iar deasupra era un etaj, care amortiza şi mai mult efectul soarelui.

În afară de zgomotul mişcărilor lor, Croaker percepea nişte vagi ecouri, ca nişte voci de undeva din fundul unui lac. Nu distingea cuvintele, dar le auzea. Când ajunseră mai aproape, desluşi şi alte sunete, zgomote fără vorbe, precise ca nişte ordine date în timpul unor manevre – îi aminteau de stagiul militar pe care îl efectuase într-un orăşel îndepărtat şi prăfuit din Georgia.

— Acum câţiva ani, cinematograful şi televiziunea au descoperit artele marţiale, zise Nicholas fără să-şi încetinească paşii, şi le-au transformat în spectacol de circ. Aşa că lumea le ia acum drept un fel de caten. Asta, în occident, desigur. Sau în cel mai bun caz se înşelă total asupra semnificaţiei lor.

Nicholas se opri, întorcându-se către Croaker.

— „Calea” nu înseamnă numai să ucizi. A ucide, e o noţiune pur occidentală. Scoţi un pistol şi bum! ai curmat o viaţă. „Calea” nu înseamnă aşa ceva, în interior.

Îşi continuară drumul, iar zgomotele se apropiară. Lui Croaker i se păru că aude paşi desculţi pe o podea de lemn, apoi lemn lovit de lemn, de parcă cineva ar fi cântat la un uriaş instrument de percuţie.

— Bujutsu nu trebuie tratat cu uşurinţă, locotenente, reluă Nicholas. Nu e nici vrăjitorie, nici joc de salon E un Jueru serios şi de temut. Întoarse capul. Sper că nu mă repet prea mult. Dar iau toate precauţiile. Occidentalul modern n-are ocazie să vadă adevăraţii adepţi ai sistemului bujutsu, ba nici măcar să afle ceva despre ei. Şi e normal să fie aşa. Adepţii nu doresc şi nu tolerează nici un fel de publicitate.

În ciuda naturii sale violente, bujutsu este mai degrabă legat de religie – mai ales zen şi shinto – decât, să zicem, de sport. E un mod de viaţă, dirijat de bushido. Un adept ar prefera să-şi facă seppuku – să se sinucidă conform ritualului – decât să

încalce principiile. Totul în viaţă, locotenente, – absolut tot – e în conformitate cu bushido! Sper că poţi înţelege asta.

— Nu-s prea sigur, răspunse cu sinceritate Croaker.

Dar simţea plutindu-i la limita conştiinţei o senzaţie vagă, pe care n-o putea lămuri. Se întrebă ce-o fi fost, apoi renunţă: ştia că oricâte eforturi ar fi făcut, n-ar fi reuşit decât să îndepărteze şi mai mult senzaţia.

— Nu mă miră.

Nicholas îi adresă un zâmbet lipsit de căldură.

— Unii occidentali au nevoie de ani întregi pentru a înţelege, alţii nu reuşesc niciodată.

Ridică din umeri. I-o luase puţin înainte lui Croaker.

Nimic pe lume n-ar fi reuşit s-o facă pe Gelda Tomkin să plângă, dar acum simţea lacrimile aproape. Din apartamentul ei răcoros din Sutton Place privea reflexele soarelui, care transformau East River într-o suprafaţă netedă, ireală, ca un fluviu de sare. Priveliştea, atât de familiară, i se părea anostă şi neinteresantă, ca un decor de teatru. Poate că, la urma urmei, nu era decât un decor, îşi zise ea, dar îşi dădea seama că gândurile începeau să i se înceţoşeze. De altfel, acesta era singurul lucru pe care-l dorea. Chivas-ul nu-i mai era de ajuns. Şi asta, se gândi ea cu amărăciune, era un semn foarte rău. Drogurile nu ajută la nimic. O descoperise de mult. Pentru că putea să domine drogul, iar ei îi trebuie, dimpotrivă, ceva care s-o stăpânească pe deplin. Halucinogenele se dovediseră fără efect, iar opiul nu făcea decât s-o ameţească. Descoperise că pastilele de codeină în combinaţie cu whisky ul, erau exact ceea ce trebuia ca s-o echilibreze. Nu-şi putu stăpâni un zâmbet amar.

Auzi în spatele ei apelul telefonului – un zumzet dulce, în armonie cu atmosfera încăperii, asortat la canapeaua lungă de piele, care nu se încălzea decât la atingerea trupului gol.

Gelda privi pe fereastră. Nu se grăbea să răspundă. Apelul va continua până când avea să ridice receptorul; când nu era acasă, ori nu voia să fie deranjată, repondorul prelua mesajul după primul apel. Era Pear, care avea nevoie de ea. Putea să aştepte.

Tare ar fi dorit să poată plânge! Dar chiar prin ceaţa alcoolului şi a drogului, se simţea uscată şi sterilă, ca un pustiu apăsat de soare.

Se întoarse şi traversă fără zgomot albastrul profund al mochetei. Prin uşa deschisă, văzu vasta întindere a divanului de

piele de culoarea frunzelor uscate şi-a covorului bordo care mobilau camera de zi – sau camera de lucru, cum prefera ea s-o numească; de obicei n-avea chef să folosească patul…

Părul ei, de culoarea mierii, căpătă reflexe mătăsoase, când trecu printr-o pată de soare. Avea un capot din satin verde ca frunza, care se mula ca o piele pe ea, şi-i punea în evidenţă picioarele lungi, dar ascundea acele părţi ale trupului, pe care, în sinea ei, le dispreţuia. Nu avea în tot apartamentul nici măcar o singură oglindă pe pereţi, nici măcar deasupra chiuvetei din baie – cu toate astea umpluse un dulap întreg cu oglinzi. Erau o marfă foarte căutată.

Ridică receptorul.

— Da.

— Cine te-a reţinut atât, iubito? întrebă Pear. Vreun derbedeu urât?

— Ei, nu chiar atât de derbedeu.

Gelda închise ochii. Pear chicotea în receptor.

— Ah! Acum te recunosc, păpuşico! Vocea din receptor îşi schimbă tonul.

— Te simţi bine, nu-i aşa?

— Da. De ce?

—N-ai prea ieşit în ultimul timp. Anumite fete îşi pun nişte întrebări. Asta-i tot. Le lipseşti.

— Şi ele mie, răspunse Gelda, nici ea convinsă de ceea ce spunea. M-am gândit mult în ultimul timp, Pear…

— Sărmana mea dragă, spuse Pear pe un ton calm, ştii doar că prea multe gânduri îţi fac rău. Trebuie să ieşi mai mult, să te duci şi tu pe la câteva petreceri…

— Ştii doar că nu-mi plac lucrurile astea, răspunse Gelda, sec.

— Te rog, te rog! Eu personal, nu-ţi cer nimic. (Părea încurcat). Îmi fac griji din cauza ta, iubito. Sincer.

— Valorez ceva bani pentru tine. Mulţi.

— Nici chiar aşa, Gelda! (acum Pear vorbea mai reţinut), îţi place să mă necăjeşti, asta e. O ştiu, şi te iert. Ţin la multe persoane în lumea asta – nu şi la curve. Domnul mi-e martor – şi tu eşti una dintre fiinţele care înseamnă ceva pentru mine.

— Eu sunt una din curvele tale, se încăpăţână Gelda. La celălalt capăt al firului se auzi un oftat exasperat.

— Draga mea, trebuie să-ţi reamintesc mereu că tu eşti cea care m-a căutat?

— Da, eu îţi furnizez clientela, dar această clientelă este de o calitate deosebită, specială, şi nu e cazul să-ţi explic tocmai eu asta. O mie de dolari pe noapte! Aşa ceva nu se găseşte pe toate drumurile. Ai putea scoate mai mult dacă ai lucra cu ora.

— Sunt de acord, dar oare ăsta să-ţi fie ţelul, iubito? Asta nu te ar face fericită, cum eşti acum. Cum aş putea spune că eşti una din curvele mele? Doamne, ce prostie! Oamenii te cer. Aici e diferenţa …

— Ai ceva pentru mine? întrebă Gelda pe un ton neutru.

Pear oftă iar şi, pentru moment, renunţă.

— Îţi aminteşti de actriţa Dare?

— Da…

— Nu te vrea decât pe tine.

— Foarte bine.

— Ai tot ce-ţi trebuie? Gelda se gândi câteva clipe.

— Mi am curăţat pantalonii de piele, dar căptuşeala…

— Filip va trece după-amiază să-ţi aducă tot ce-ţi trebuie. Altceva?

Gelda se gândea deja la enorma puşcă subacvatică Remington, la lunga ţeavă octogonală, la patul din lemn tare, lustruit. Îşi merita pe deplin numele de „şase focuri”.

— Da, răspunse ca prin vis, vreo jumătate de livră de somon afumat şi nişte aspic. Patru porţii. (Tăcu un moment). Pear, să-i spui clar, fără ceapă. Fără ceapă, atunci când am de lucru.

Pear izbucni în râs.

— Ai gusturi fine! Ştii, astă seară vei avea parte mai mult de plăcere decât de muncă…

Cel puţin acum, avea pentru ce aştepta. Se întoarse către fereastra scăldată în soare. Telefonul îi alunecă din mâini. Sclipitorul fluviu de lumină părea că i face cu ochiul.

Sala propriu-zisă era construită în întregime din lemn. Panouri strălucitoare, de culoare deschisă, erau fixate numai prin pene şi clei.

Încăperea, dreptunghiulară, avea plafonul înalt. O lumină plăcută pătrundea în toate colţurile.

Ar fi semănat cu o sală de gimnastică, dacă nu ar fi avut o estradă înălţată în fund, după o balustradă de lemn. N-avea nici o mobilă, nici aparate.

În sală se aflau o duzină de bărbaţi în kimono-uri albe, aliniaţi câte şase, faţă în faţă. Fiecare avea un baston din lemn lustruit, rotunjit la un capăt, celălalt fiind prevăzut cu o mică gardă. Croaker le-ar fi luat drept săbii, dar nu aveau nici tăiş, nici vârf. Bărbaţii – toţi japonezi – nu erau mascaţi. Majoritatea între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani, dar printre ei erau vreo doi ce se apropiau binişor de patruzeci, şi un adolescent.

Un bărbat înveşmântat în gri stătea între cele două grupuri, aproape de estradă. Era mic de statură şi complet chel, ceea ce îngreuna tentativa de a-i ghici vârsta.

Croaker i-o aprecie între patruzeci şi cincizeci. Bărbatul scoase un strigăt ascuţit şi cele două grupuri, făcând doi paşi repezi în faţă, se angajară în ceea ce locotenentul luă drept o luptă rituală cu bastonul.

— E o clasă de kenjutsu, locotenente, spuse Nicholas. Cea mai bună din emisfera occidentală şi chiar mult superioară câtorva din Orient.

Croaker privea fascinat la bărbaţii care înaintau şi se retrăgeau atacând şi parând, răcnind la unison. Gesturile îi păreau atât de lente şi de metodice, încât nu-şi putea da seama ce rost ar fi avut într-o luptă reală.

Curând se auzi sunetul grav al unui clopot şi, la ordinul scurt al lui sensei, bărbaţii făcură doi paşi înapoi, îşi ridicară în acelaşi timp săbiile de lemn şi se înclinară adânc unii în faţa celorlalţi. Apoi se întoarseră şi se îndepărtară în grupuri mici şi tăcute. Unii se întinseră pe podea, alţii se aşezară pe călcâie. Păreau cu totul absorbiţi de aceste gesturi banale.

Nicholas îl conduse pe Croaker către locul unde se afla maestrul de kenjutsu, şi rosti câteva cuvinte în japoneză. La rândul său, micuţul bărbat se înclină şi-i întinse mâna lui Croaker.

Croaker i-o strânse derutat. Era o mână dură, ca un bloc de beton. Bărbatul îi surâse.

— Ţi-l prezint pe Fukashigi, îi spuse Nicholas. Croaker lăsă mâna bărbatului.

— Ce urmează acum?

— Priveşte, spuse Nicholas.

Fukashigi se întoarse spre dreapta şi spuse foarte repede câteva cuvinte în japoneză. Un elev se ridică, luă încă o sabie de lemn, apoi înaintă liniştit. Se înclină în faţa lui Nicholas şi îi

întinse una din arme. Fukashigi îi vorbi câteva clipe şi, la sfârşit, înclină capul.

— Hai! spuse Nicholas în semn de acord.

Elevul era înalt şi destul de slab, cu o faţă dură şi ochi vioi, inteligenţi. Cei doi adoptară o poziţie degajată, picioarele depărtate, genunchii uşor îndoiţi, mâinile pe garda săbiilor.

— Sunt cinci atitudini în *kendo*, îi spuse Nicholas lui Croacker, fără a-l pierde însă din ochi pe elev. Cinci, nu mai multe: superioară, mediană, inferioară, dreapta şi stânga. Primele trei sunt decisive, ultimele două, fluide, servesc atunci când întâlneşti o obstrucţie venită de sus sau din lateral. Dar ele singure nu alcătuiesc Calea. Pentru a fi stăpân pe tehnica kenjutsu, trebuie să ai ceea ce în mod obişnuit se numeşte poziţia „fără poziţie”. Adică, să treci de la o poziţie la alta, spontan, fluid, pe măsură ce situaţia ţi-o impune, fără să te gândeşti, în aşa fel încât mişcarea, de la începutul şi până la sfârşitul asaltului, să fie o curgere neîntreruptă, precum mişcarea mării. Cele cinci elemente sunt esenţiale pentru kenjutsu, locotenente.

Nicholas îl atacă pe elev cu o viteză atât de fulgerătoare, cu atâta sălbăticie, încât Croaker se sperie.

— Înaintare în atitudine mediană, explică Nicholas. Refăcu atacul încet, pe îndelete şi mişcările părură amplificate, ca văzute prin lupă. Ridică sabia, astfel încât vârful acesteia să se îndrepte spre faţa elevului. În aceeaşi clipă acesta atacă, şi Nicholas, cu un gest abia vizibil, lovi sabia celuilalt, îndepărtând-o spre dreapta.

Nicholas îşi ridică sabia deasupra capului, foarte sus în poziţia superioară. Elevul se năpusti înainte şi în aceeaşi clipă Nicholas lovi în jos. Nicholas lăsă elevul să-l atace din nou şi abia atunci îşi înălţă bokken-ul. De astă dată, elevul îl blocă, însă arma lui Nicholas se eliberă imediat, evită atacul, şi lovi uşor braţul celuilalt, la înălţimea umerilor.

Elevul se năpusti din nou şi îl atacă din dreapta. Nicholas răsuci sabia spre stânga, la înălţimea mijlocului. Când elevul înaintă, Nicholas, iute ca fulgerul, ridică sabia, mătură spaţiul gol şi atinse de la stânga spre dreapta umerii adversarului.

În sfârşit, elevul atacă din nou, în sus, din poziţia inferioară. Nicholas îl blocă şi alunecă cu graţie în poziţia superioară, pentru a-i da ceea ce, într-o luptă reală ar fi fost o lovitură mortală în creştetul capului.

Cei doi luptători făcură un pas înapoi şi se salutară.

— Ai văzut elementele de bază ale luptei kenjutsu, spuse Nicholas, întorcându-se spre Croaker.

— Dar sunt numai nişte săbii de antrenament, din lemn. Nu poţi face rău nimănui cu acest gen de...

— Dimpotrivă, aceste bokken sunt tot atât de ucigătoare ca şi katana. Ele...

În aceeaşi clipă, Nicholas se răsuci. Simţise instinctiv dublul atac al elevului, venind din lateral, şi al lui sensei, direct din spate. Croaker tresări, elevul era deja dezarmat, şi Nicholas angajat serios în lupta cu Fukashigi. Calculă stupefiat: o zecime de secundă... Dumnezeule mare! Şi văzuse înaintea lui venind atacul!

Zgomotul clar de bokken lovit umplea încăperea, dar mişcările celor doi bărbaţi erau atât de iuţi încât nu se putea distinge decât un soi de agitaţie neclară. Croaker privi cu atenţie. Încerca să vadă ceva, dar lupta era atât de curgătoare, atât de ritmică încât nu putu separa nici un gest de celelalte, îşi aminti comparaţia făcută de Nicholas cu valurile mării, şi înţelese.

Un pocnet sec, lovitura verticală, înfiorătoare a lui Fukashigi era blocată de sabia ridicată de Nicholas. Acesta din urmă nu se retrase şi sensei făcu un salt înapoi, apoi ţâşni, uşor ca vântul, pregătind un nou atac. Şi în clipa în care sabia lui Fukashigi îşi lua avânt pentru o lovitură de dreapta, Nicholas se întinse prelung ca un râu, sabia lui urmă exact dâra lăsată de adversar, apoi coborî de parcă s-ar fi înfipt în capul lui sensei. Îi atinse uşor vârful nasului, dar în aceeaşi secundă pumnul lui sensei căzu peste faţa lui Nicholas, lovitura ar fi putut să-i zdrobească nasul şi să-l ucidă.

Cei doi bărbaţi făcură câte un pas înapoi şi se salutară înclinându-se. Nici unul, nici celălalt nu părea să răsufle greu.

Doc Deerforth plecase. Justine se aşeză în faţa şevaletului. Reîncepu lucrul la studiul pe care îl ocolea de trei-patru zile. O dată sau de două ori crezuse că se apropie de sfârşit, dar cu cât făcea mai multe schiţe, cu atât avea sentimentul că-i scapă impresia de ansamblu. Parcă aş încerca să prind O şopârlă cu mâna, îşi zicea ea scârbită, aruncând pensula. Smulse foaia cu pioneze cu tot şi o cocoloşi, fără s-o mai privească.

Se duse în bucătărie să-şi facă un sandviş cu ton şi mestecă absentă, încercând să înţeleagă unde a putut greşi, înghiţi ultimele bucăţi, împreună cu o jumătate de pahar cu suc de portocale.

Era în costum de baie. Privi o clipă ţintă la şevalet, ca şi cum ar fi privit un duşman periculos, îşi zise. Presimţea ceva.

Luă un prosop şi ieşi pe plajă. Începu să fugă, lăsă prosopul să-i cadă pe nisip şi se aruncă cu genunchii ridicaţi în valurile reci, care se înălţau uriaşe, vrând parcă s-o înghită. Se scufundă în adâncul verde, acolo unde tunetul tăvălugului de apă nu se mai auzea şi unde violenta lui trecere se transforma într-un tremur uşor. Îşi întinse mâinile spre suprafaţa apei, începu să bată din picioare şi înotă cu toată puterea, supraveghindu-şi atent mişcările corpului. Pe la colţul buzelor, bule de aer alunecau ca picăturile unui metal topit. Se înălţă fără efort, străpunse suprafaţa fremătătoare, luă o gură de aer şi coborî din nou în adâncuri.

Nicholas o obseda şi, în ciuda celor povestite doctorului Deerforth, se gândea să plece la New York. Nu avea nici o veste de la el. Desigur, era prea ocupat. Doamne, şi cât nu putea suferi acest gen de robie! Avea totuşi nevoie de el şi nu putea face nimic!

Continua să înoate spre larg, urcând la suprafaţă doar pentru a lua o înghiţitură de aer proaspăt. Ajunsă suficient de departe, schimbă direcţia şi începu să înoate de-a lungul coastei.

Gândul îi zbura la teaca lungă din lac negru şi aur. Parcă traversa încăperea şi, înălţată pe vârful picioarelor, întindea mâna să o ia din suport. Teaca era grea, lucioasă şi mătăsoasă, perfect echilibrată. Ţinea în mâna stângă teaca, în timp ce cu dreapta strângea mânerul lung al spadei. Katana lui Nicholas. Încet, centimetru cu centimetru, încerca să o tragă afară din teacă, şi în faţa ei, înlemnită de spaimă, apărea lama de oţel, curbată uşor ca linia orizontului. O strălucire de argint, orbitoare, o smucitură şi katana ar fi ieşit din teacă.

Respiraţia i se oprise în gât, inima îi bubuia şi în urechi sângele începu să-i vâjâie. Deodată simţi o arsură între picioare. Fără a înceta să şi le mişte, duse mâna pentru a-şi masa locul dureros şi gemu. Bule de aer îşi luară zborul spre suprafaţă ca nişte păsări spre cer.

Simţi un curent rece alunecându-i în spirală în jurul coapselor. Semăna atât de mult cu mângâierea tandră a mâinii iubite încât,

surprinsă, deschise ochii. Curentul îi învăluia acum şalele dureroase, i se încolăcea în jurul pieptului. Se răsuci. Abia atunci se simţi prinsă de ape. Fusese la început ca o chemare delicată, apoi, brusc, marea o înhăţă.

Instinctiv, fu ispitită să deschidă gura, dar strânse dinţii la timp. Curentul submarin o trăgea neîndurător spre larg. Se clătină sub îmbrăţişarea lui. Nu se zvârcolea, se rostogolea ca un cilindru. Ameţită, începu să înoate orbeşte către ţărm. Era o bună înotătoare, avea capacitatea toracică excelentă, dar acum trebuia să ajungă cât mai repede afară, la aer.

Continuând să se rostogolească, încerca să ajungă la suprafaţă, dar aproape fără efect. Apa o ţinea cu violenţa unui şarpe ieşit dintr-un abis necunoscut, înfăşurând-o în solzi vâscoşi.

La capătul puterilor, reuşi, în sfârşit, să atingă suprafaţa apei. Tuşi şi-şi pierdu punctul de sprijin. Pentru a putea să se orienteze cu precizie spre ţărm, încercă să-şi ridice capul, şi să-şi elibereze ochii de apa sărată care-i ardea. Valurile o înghiţiră din nou.

O apucă spaima. Stomacul i se strânse, era scuturată de frisoane. Nu mai înota – se zbătea inutil. De ce oare nu ţipase, când ieşise la suprafaţă? încercă din nou să urce, dar îmbrăţişarea sălbatică a apei o opri. Se afunda şi, în cădere, redeveni stăpână pe sine...

Jos, pe fundul întunecat, totul era încremenit. O clipă se miră, cuprinsă însă de panică, apoi îşi dădu seama că nu mai era târâtă de curent. Întinse mâna orbeşte. Întâlni o stâncă. Se târî pe braţe şi, fără a se desprinde de fund, se îndreptă spre ţărm.

Plămânii îi ardeau în flăcări, coapsa stângă părea prinsă de un cârcel. O lăsă să atârne un moment, destinzându-şi muşchii, şi crisparea dispăru. Continuă să se urnească pe fund, ca un crab uriaş. Avea o poftă nebună să ţâşnească spre suprafaţă, dar teama de curentul submarin era prea puternică. Continuă să înainteze. Îşi simţea ochii gata să-î iasă din orbite, un vânt de furtună îi sufla în urechi, din ce în ce mai puternic.

Simţi, în cele din urmă, căldura domoală a apelor puţin adânci şi în acelaşi timp, izbitura valurilor de nisipurile în pantă.

Ţâşni cu tot corpul şi atinse faţa apei, suflând ca o balenă deschise gura, se sufoca şi sughiţa, în timp ce tot corpul părea că i se transformă într-o masă gelatinoasă. Când ieşi din apă, picioarele nu o mai ţineau. Căzu în genunchi şi un val o acoperi. Se clătină....

Auzi voci care strigau ceva. Vomă apa de mare. Apoi nişte mâini puternice o prinseră de subţiori. Capul îi căzu pe piept. Tuşi.

— E-n ordine?

Încercă să-şi ridice capul, dar nu reuşi decât să vomite, scuturată de spasme. Simţi nisipul uscat sub spate. Îşi dădea seama că tot corpul îi tremura. Niciodată nu va mai putea inspira destul aer! Plămânii îi lucrau ca nişte foale, cu un zgomot aspru, care-i zgâria urechile. I se părea că e în plină criză de astm. Un prosop împăturit sub ceafă îi ţinea capul ridicat. Furnicături îi treceau prin obraji şi prin buze. Încercă să-şi ridice braţele, dar parcă erau ale altcuiva. Nu mai avea strop de putere.

— Stai liniştită, spuse vocea de deasupra ei. Linişteşte-te! închise ochii. Era năucită, totul se învârtea ca într-un carusel de bâlci, ca atunci când se zbătea în ghearele curentului submarin. Puţin câte puţin, totul se atenuă şi respiraţia începu să-i revină la normal.

— E mai bine?

Se ridică în capul oaselor, fără a îndrăzni încă să vorbească.

— Locuieşti prin apropiere?

Era un glas de femeie. Dădu din cap în semn că da.

— Am chemat un medic!

— Mă simt bine, şopti, şi vocea i se păru străină, ciudată.

— Vine în câteva clipe.

Dădu din cap şi închise ochii. Se gândi la Gelda, la anul când au fost împreună la mare. Se jucau în apă. Gelda o fi avut vreo nouă ani, ea şase. Absolut în glumă, o lovise pe Gelda în coaste. Soră sa se întorsese cu faţa schimonosită de furie. A întins mâinile şi punându-i palmele pe cap, a scufundat-o în apă. La început a mers. Apoi a vrut să iasă pentru a respira. Gelda o ţinea însă sub apă. Luptase, dar Gelda o ţinuse în continuare. În gând o implorase la început, apoi o înjurase. Când, în cele din urmă, Gelda a lăsat-o să iasă, era îngrozită. A fugit direct în braţele mamei, plângând. N-a spus nimănui ce îi făcuse soră-sa, dar timp de o săptămână nu i-a mai vorbit. Nici măcar n-a privit-o. Unica reacţie a Geldei a fost o bucurie răutăcioasă.

Justine deschise ochii. Doctorul Deerforth, aplecat asupra-i, îi vorbea. Întinse braţele şi i se cuibări la piept, zguduită de hohote de plâns.

După ce se despărţi de Nicholas, locotenentul Croaker întrebă prin radio-ul maşinii dacă are vreun mesaj. Procurorul McGabe dorea să fie sunat desigur, în legătură cu afacerea Tanaka Okura, Vegas îl căutase pentru a-i spune ceva, Finnigan cerea un raport despre mersul anchetei.

Se strecura prin circulaţia intensă din direcţia est-vest.

— Dacă îl mai poţi găsi pe Vegas, spune-i că voi fi înapoi către patru şi jumătate, bine?

Nu avea nici un chef să vorbească cu procurorul McGabe. Cât despre Finnigan – ducă-se dracului!

Nici o altă veste. Croaker încercă să-şi potolească nerăbdarea, cât de mult dorea un anumit telefon!

— Perfect, adăugă. Fă-mi legătura cu Vincent la morgă, da?

Deasupra străzii, căldura ridica valuri de aer. Croaker îşi şterse fruntea de transpiraţie. Când i se dădu legătura cu Vincent, îl invită la cină. Vincent îi propuse să meargă la Michita şi îi dădu adresa.

Croaker traversă Central Park în dreptul Străzii 72, şi se opri în faţa unei clădiri desuete, cu trei etaje, în care se afla *dojo-ul* lui Terry Tanaka. Îi interogă pe toţi instructorii. Chemă un desenator al poliţiei, pentru a face portretul-robot al japonezului necunoscut, care fusese la dojo în după amiaza dublei crime. Nici unul dintre persoanele interogate nu-l mai văzuse înainte sau după acea vizită. Nimeni nu ştia de unde venise. Sensei-ul de aikido îşi amintea numele lui: Hideyoshi. Numele nu-i spunea nimic lui Croaker, dar s-ar fi putut ca omul să fi fost criminalul, sau, cel puţin, să aibă o legătură oarecare cu el.

Termină după ora patru. Nu găsise la Terry nici o amprentă, afară de cele ale victimelor, dar ceru unei echipe de specialişti să ia toate amprentele din dojo. Să nu neglijeze nici cea mai mică posibilitate, oricât de improbabilă ar fi ea! Cine ştie? Cu puţin noroc… Apoi ceru unui agent să „purice” clădirile învecinate, poate va găsi pe cineva care l-ar fi putut vedea pe necunoscut.

Întors la birou, o anunţă pe Irene că a sosit, şi aşeză într-un colţ cei doi saci din plastic cu hainele şi obiectele personale ale lui Terry şi Eillen.

Verifică din nou telefoanele primite. Nimic.

Avea de gând să desfacă pachetele, pentru a întocmi o listă a conţinutului, când Vegas apăru în cadrul uşii. Era un bărbat enorm, bărbos, cu ochi mari şi negri aducând a ţintă de tir, şi cu

o piele atât de neagră, încât căpăta reflexe albastre în lumina neonului.

— Salut, îi spuse întorcând capul.

— Şi eu.

Vocea lui Vegas era ca zgomotul unui tunet în depărtări.

— S-ar părea că vrei să mă vezi.

— Tu ai spus-o.

Vegas se aşează, bombănind. Purta nişte blue-jeans spălăciţi, cizme texane de cow boy şi o cămaşă în acelaşi stil, gri cu negru şi capse sidefii.

— Trebuie să mă mut de acolo, zise, făcând aluzie la brigada de stupefiante. Mă calcă pe nervi.

— Sallyson?

Era vorba despre căpitan.

— Căpitanul Achab, vrei să spui, rânji Vegas. Ticălosul ăsta e bun de dus la azil. Ascultă, Lew! Trebuie să intru aici. La omucideri.

Croaker îşi privi prietenul, îl cunoştea de mult pe Vegas. Trecuseră prin multe clipe grele împreună, îşi făceau mereu vizite, dar niciodată fără motiv.

— Ştii, bătrâne – răspunse grav Croaker – Finnigan e departe de a fi o floricică. E o adevărată groapă de gunoi.

— Nu-mi vinde gogoşi, tăticu, răspunse Vegas. De vreme ce vreau să-i părăsesc pe ăia. Flăcăii de acolo nu mă mai distrează de mult.

Croaker miji ochii.

— Stai puţin, omuciderile nu-i singurul loc. Ascultă, ai putea trece la moravuri, ăia de acolo o duc bine.

Pe faţa lui Vegas se aşternu scârba.

— Ei, rahat! Aş putea avea gologani cu găleata, şi să-mi iau partea în fiecare lună. Singura problemă, răutăciosule, e că încuiaţii ăia n-au acceptat niciodată vreun negru sub ghemul de pepite, pricepi? N-au chef de de-alde mine pe acolo!

— Ascultă, Vegas! Habar n-am dacă şi Finnigan te ar accepta.

— Ştii bine căi o javră, dar la capitolul piele, e corect, tăticu. Ce ai, hm! Nu vrei să puricăm împreună?

Croaker izbucni în râs.

— Mi-ar plăcea mie, şi încă cum! Dar, în acest moment, bătrânul e supărat foc pe mine.

— Rahat! Baliverne. Ştii tu cum să-l iei. Pariez că data viitoare, când o să dai lovitura cea mare şi când primarul îi va agăţa în

piept o altă şaibă de bronz, o să fie gata să-ţi pupe până şi fundul tău cel alb.

— S-ar putea, s-ar putea, zise Croaker surâzând.

— Aşa cum doi şi cu doi fac patru, tăticu.

Croaker ar fi vrut să-i povestească lui Vegas despre afacerea Didion: despre bănuielile lui şi despre pista pe care apucase. Era normal – ai nevoie de sprijin în orice misiune – dar ştia că nu e cazul. Nu pentru că n-ar fi avut încredere în el. Îşi salvaseră de prea multe ori viaţa unul altuia, ca să mai existe între ei probleme de încredere, dar ar fi fost nedrept. Că hotărâse să continue ancheta împotriva ordinului primit, era una, dar de aici până la a antrena şi pe altcineva la insubordonare…

Croaker întinse braţul şi îşi pocni prietenul peste şale.

— De acord! Ai câştigat. Îi voi pune problema lui Finnigan, când prind momentul potrivit, ca să nu primesc un şut în cur.

Vegas îi surâse.

— OK, să te văd! Se ridică.

— Tu întinde-i momeala, şi vedem noi ce-o ieşi. Până muşcă, ai în faţa ta un negru silit să-şi tocească pingelele bătând străzile. Sallyson ne-a dat cote de îndeplinit, îţi dai seama?

Se întoarse fluturând din mână un „la revedere”.

— Pune-mi una deoparte, spuse Croaker. Vegas îi zâmbi. Era vechea lor glumă.

— Sigur. Pe cea mai nostimă, tăticu.

— Nu ştiu, Nick, dar am impresia că mă aflu aici de sute de ani.

Vincent îşi coborî privirea spre arahida pe care o descojea.

— E nostim, continuă, dar Tokyo a ajuns să-mi pară doar un vis.

— Trebuie să te întorci chiar şi numai pentru o vacanţă…

— Da… desigur, trebuie…

Îşi zvârli arahida în gură. Urcau scările din piatră tocită, spre grădina zoologică din Central Park. Simţeau în nări duhoarea dulceagă, greţoasă a animalelor. Mergeau spre nord, către pavilionul maimuţelor.

— Eu nu mă mai întorc. Acum sunt sigur.

— Nimic nu te împiedică, spuse Nicholas. Nimic. Vincent clătină din cap. Coborâră scările până la rond. La stânga, după cuştile mari şi goale ale păsărilor, se vedea bazinul focilor, unde

mai multe otarii tinere se zbenguiau şi se bălăceau în jurul unei femele mature, unică supravieţuitoare a unor ani mai fericiţi.

— Familia mea, Nick. Asta-i problema. Surorile mele. Va trebui să le văd, dacă mă întorc. Datoria. Şi n-aş putea să le privesc în ochi. Nu acum. Nu în halul în care am ajuns.

Aproape de pavilionul maimuţelor, un bărbat bronzat, cu o mustaţă stufoasă şi beretă de marinar, aşezat lângă doi cilindri verzui de metal, umfla cu heliu nişte baloane, sub privirile încântate ale vreo două duzini de ţânci.

— Da, ce ai ajuns? întrebă Nick.

— Aici e aici. Nu mai ştiu. Nu mai sânt acelaşi. Am fost asimilat. Am impresia că oraşul ăsta m-a corupt. Ceea ce valora pentru mine cândva, acum nu mai înseamnă nimic. Tradiţiile se prăbuşesc în jurul meu.

Era multă lume în faţa cuştii cu gorile. Nişte gură-cască, încântaţi să vadă familia de maimuţe udată cu furtunul de un îngrijitor. Femela întinsese braţul cu palma deschisă în dreptul jetului de apă, şi stropise privitorii. Ţipând şi râzând, mulţimea se îndepărtă o clipă, pentru a se buluci din nou spre cuşcă. Un pic mai încolo, un urangutan studia cu ochi critic ciudatele făpturi de dincolo de gratii. Parcă îşi pregătea teza de doctorat, într-atât era de absorbit de ce vedea.

— Haide, hai, spuse Nicholas pe un ton degajat. Îmi amintesc de prima noastră întâlnire. Tu, Terry şi cu mine. La Michita. Toţi trei ne rătăcisem puţin, nu-i aşa? Şi în acelaşi mod. De asta ne-am şi lipit de locul acela. Surâse sau, cel puţin, încercă. Un colţişor de Japonia, un colţişor de pe la noi. Ridică privirea. Ce ne-a apropiat pe noi trei? Doar gândurile negre? Dorul de ţară? Nu cred.

— Eillen spunea mereu că suntem legaţi prin spiritul artelor marţiale – răspunse Vincent – ca printr-un cordon ombilical magic. Ne credea cam copilaşi, din acest punct de vedere.

Nicholas scutură din cap.

— Nu! Te înşeli. Ea respecta în noi tocmai acest lucru. Nu îl înţelegea, cred că nu putea să-l înţeleagă, dar nu i se opunea, întotdeauna refuza să vină şi ea când eram toţi trei împreună. Ştia că ar fi fost în afara elementului ei, cu tot efortul pe care-l făceam ca să se simtă bine. Ne-ar fi incomodat. Aşa credea, mi-a spus-o Terry. Da, nu se băga între noi.

— Nu ştiu, răspunse Vincent. Totul mi se pare atât de îndepărtat acum. De parcă am vorbit despre obiceiuri şi tradiţii finlandeze. Nu mai ştiu nici dacă mă mai înţeleg pe mine însumi.

— Cuvinte, vorbe goale. Aşa vorbeşte doar un occidental… Termină. Deschide-ţi sufletul, şi vei redeveni cel care ai fost. Faptul că eşti aici nu poate şterge nimic.

Părea că-şi vorbeşte sieşi, nu numai prietenului său.

— Ne-am născut, continuă, în ţara artelor marţiale. Şi asta ne leagă mai puternic, mai atemporal decât orice legătură de sânge. Ceea ce ne-au învăţat, nu vom uita niciodată, o ştii prea bine! în străfundul tău, rămâi mereu acelaşi, ca acum doisprezece ani când ai coborât din avionul Japan Airlines.

— Nu, Nick, m-am schimbat mult. Nu mai vorbesc în acelaşi fel, gândesc diferit. America m-a marcat, şi procesul pare ireversibil. Nu mai aparţin Japoniei, dar nici nu simt că aş aparţine acestei ţări. Occidentul mi-a luat ceva foarte preţios, ceva ce-mi aparţinea, mi l-a smuls, în timp ce eu întorceam capul, prefăcându-mă că nu văd.

— Nu e prea târziu pentru a-l lua înapoi.

Vincent îl privi, îşi îndesă mâinile în buzunare şi se depărtă câţiva paşi. Erau aproape de poarta cu celebrul orologiu.

Dincolo de ea se afla o grădină zoologică pentru copii şi se auzeau hohote cristaline şi tropăieli de paşi micuţi şi grăbiţi.

— N-am spus nimănui, nici chiar poliţiei. Am primit un telefon în seara în care Terry şi Ei au fost asasinaţi. Dar nu era nimeni la capătul firului.

Îşi ridicase privirea înainte de a continua:

— Cu cât mă gândesc mai bine, cu atât sunt mai sigur că am auzit totuşi ceva, ca un fir de melodie.

— Îţi aminteşti ce era?

— Da. Aş putea jura că era Mancini.

Nu era nevoie să adauge că Mancini era compozitorul preferat de Eillen. Tresări.

— Era ca şi cum Terry mă chema din lumea de dincolo, spuse, ridicând mâna a justificare. Ştiu, ştiu, nu cred în lucruri de genul ăsta. Parcă ar fi încercat să-mi spună cine l-a ucis.

— Vrei să spui că-l cunoştea pe criminal? Vincent ridică din umeri.

— Dau prea multă importanţă unui lucru care nu merită. Nu mai ştiu. Îmi pare rău că … regret că n-ai fost în oraş în seara aceea, asta-i tot. Doamne, erau şi prietenii tăi!

Nicholas nu răspunse. Privea copiii ce-şi lingeau râzând îngheţatele şi scoteau limba murdară de cremă la foarte demnele maimuţe. Ar fi vrut să simtă ceva. Şi mânia e o emoţie utilă, mai bine să fii furios, decât să-ţi porţi durerea cu tine peste tot, ca o cocoaşă. Brusc, avu impresia unei imobilităţi absolute, de parcă s-ar fi aflat pe axa unui ciclon. În siguranţă, protejat, dar în acelaşi timp, martor la dezastrul din jur. Exista un mijloc de a-l opri? Cunoştea unul, fără îndoială, dar ezita să-l pună în aplicare. Vincent nu-l slăbea din ochi. Parcă ar fi vrut, prin priviri, să-i smulgă o mărturisire, un consimţământ. Trebuia deci să facă ceva. O ştia încă din clipa când i-a fost propusă afacerea. Era o obligaţie, o datorie. Vincent avea dreptate. Terry şi Eillen au fost şi prietenii lui.

— Îmi pare rău, bătrâne, spuse Vincent, atingându-i braţul. Am greşit. Cum vezi, sunt la capătul puterilor. Doamne, nu e drept să-mi descarc nervii pe tine! – schiţă un surâs – vezi în ce hal m-am occidentalizat?

Nicholas îi răspunse cu un surâs călduros, care nu oglindea însă tot ce simţea.

— Ai dreptate. Nici unul dintre noi n-a uitat importanţa datoriei.

— Ascultă, Croaker m-a invitat la cină. De ce n-ai veni şi tu? Ştii unde…

— Bine, aprobă Nicholas. Îmi convine. Vincent se uită la ceas.

— E timpul să cobor în ocnă. Pe deseară.

Nicholas căută o cabină telefonică în Central Park, apoi ieşi în Bulevardul 5. O sună pe Justine, dar îi răspunse Doc Deerforth.

— Ce s-a întâmplat? – întrebă, îngrijorat.

— Un accident fără gravitate. Nimic alarmant, dar cred că ar trebui să vii, dacă treburile îţi îngăduie.

— Ce s-a întâmplat?

— Justine a fost prinsă de maree. Acum e bine.

— Eşti sigur că era curentul?

— Aproape. La ce te gândeşti?

— Erau oameni pe lângă ea? Au văzut ceva anormal?

— Erau o mulţime. Un vecin a ajutat-o să iasă din apă. Nimeni n-a văzut ceva ciudat.

— Poţi rămâne cu ea până vin? Iau primul tren. Îşi privi ceasul.

— De acord, răspunse medicul. Nimic nu mă zoreşte. Secretara ştie unde sunt. Dacă se iveşte vreo urgenţă…

— Înţeleg, Doc… Spune-i că vin.
— Când s-o trezi. Nu fi îngrijorat.
Închise telefonul, opri un taxi şi se îndreptă spre gara Pennsylvania. La subsol, după ce cumpără un bilet pentru Long Island, băgă de seamă că mai are douăzeci de minute până la plecarea trenului. Îl sună pe Tomkin. Trebui să aştepte mult. Privea oamenii trecând pe lângă el. Doi adolescenţi cocoşaţi sub povara rucsacurilor enorme şi chiar în spatele lor, o tânără lângă un stâlp, aşteptând nerăbdătoare pe cineva.
— Nicholas, ţipă o voce în receptor.
— Tomkin?
— Mă bucur că m-ai sunat. Te-ai gândit la propunerea mea?
Ticălosul, se gândi. Ce jigodie poate să fie, dacă a băgat-o şi pe Justine în combinaţie… Nu-i plăceau câtuşi de puţin situaţiile de acest gen. Se calmă cu greu.
— M-am gândit. Încep chiar de azi să lucrez pentru dumneavoastră.
— Bun. De ce n-ai face un salt şi…
— Nu. Sunt la gară. Iau primul tren spre Long Island.
— Nu înţeleg.
— Am o treabă acolo. Justine…
— Văd…
— Nu mă-ndoiesc, replică Nicholas furios. Vă sun mâine.
— Nick… închise telefonul.

Lucra pe şantier. Se angajase la Lubin Bros cu vreo douăsprezece zile în urmă. L-au repartizat la o clădire ce se construia pe Ralph Avenue, în Brooklyn, cât a fost bolnav Edwards, şi, apoi l-au mutat imediat pe şantierul din Park Avenue. Tomkin plătea o primă pentru a fi sigur că lucrarea va fi gata la termen, iar direcţia Lubin Bros făcea imposibilul ca totul să fie bine. Mai ales veghind ca întotdeauna să fie prezent numărul prevăzut de muncitori.
Executa prompt orice i se dădea de lucru. Era un muncitor bun. Vorbea puţin şi nimeni nu-l băga în seamă. În ziua aceea; când veni la lucru, ca în fiecare dimineaţă de altfel, gândurile îi zburau la treaba făcută în noaptea precedentă. Era un mod ca ori care altul de a se pregăti pentru ce avea de făcut în timpul zilei. Mai avea nevoie de nişte informaţii şi în timp ce lobii frontali revedeau ce făcuse în timpul nopţii, subconştientul rezolva problemele prezentului.

Nu-i fusese deloc greu să ajungă în garajul din subsolul rezidenţei Actium. Se aşezase pe bancheta din spate a unui Lincoln Imperial, care se golise de pasageri în faţa intrării principale, situată la nivelul străzii. Restul nu a fost decât o simplă problemă de răbdare.

Limuzina lui Tomkin coborâse de pe rampă la ora trei fără zece dimineaţa. Toată lumea ştia că Tomkin suferea de insomnie şi că îşi petrecea trei sferturi din noapte la biroul din noul imobil.

Farurile aprinse măturară plafonul parcării şi coborâră în clipa în care limuzina alunecă pe ultima parte a rampei... Motorul torcea domol în întuneric... Şoferul parcă maşina. Motorul tăcu.

Deşi ştia pe de rost ce urmează să facă şoferul, mai lăsă să treacă o oră. Avea vreme din belşug. Timpul putea să-i fie cel mai bun prieten sau cel mai neîndurător duşman, şi-l trata, prin urmare, cu mult respect. Graba n-aduce nimic bun. În cele din urmă se ridică şi se îndreptă spre limuzină, ca o umbră pornită la vânătoare. În câteva secunde, portiera din faţă era deschisă şi închisă la loc, în interior folosi o lanternă şi un scalpel de chirurg. Trasă o linie cu scalpelul în locul unde mocheta de lână întâlnea baza scaunului din faţă apoi făcu o a doua incizie, perpendiculară pe prima pentru a forma un T. Ridică cele două colţuri mici şi introduse sub mochetă un obiect rotund, cu diametrul puţin mai mare de un centimetru. Lipi apoi tăieturile cu un adeziv inodor, pe bază de răşină. Luă la rând telefonul. Deşurubă carcasa, lăsă deoparte aparatul, căci nu-l interesa şi plasă un al doilea disc pe peretele interior. Se aşeză pe scaunul din faţă, exact pe locul unde ştia că stă de obicei Tomkin, ridică din nou carcasa şi privi aparatul. Discul nu se vedea. Satisfăcut, îl închise. Stinse lanterna şi se strecură afară din limuzină. Douăzeci de secunde mai târziu, cobora pe Strada 51, cu umerii aduşi, în impermeabilul uşor, din nylon negru.

Şi acum, în holul de intrare la birourile Tomkin Industry, omul studia problema accesului la etajele superioare.

La ora prânzului, luă ascensorul exterior până la înălţimea maximă – un etaj sub biroul lui Tomkin. La acel nivel, pereţii coridoarelor nu erau tencuiţi şi aproape peste tot întâlneai mâzgălit cu creionul ceva asemănător unor schiţe tehnice.

Părea pustiu, dar el era încordat şi mereu la pândă, deşi avea la îndemână destule locuri unde s-ar fi putut ascunde. Nu-şi făcea griji că cineva l-ar fi putut recunoaşte. Îşi dăduse cu fond de ten, o proteză plastică îi modifica baza nasului, în gură, avea

mereu doi cilindri de pansament steril, între gingie şi obraz. Silueta de acum nu mai semăna cu cea a omului care fusese la dojo, la Terry Tanaka. Era puţin adus de spate şi şchiopăta uşor, ca şi cum ar fi avut un picior mai scurt decât celălalt. De fapt, îşi pusese o talonetă de doi centimetri jumătate în pantoful stâng. A trebuit să-şi schimbe fizionomia şi-a reuşit s-o facă bine şi frumos, dar asta nu era tot. Un expert, care avea la îndemână o mie de metode, putea să-l identifice. Bărbatul acordă aceeaşi atenţie şi celorlalte părţi ale corpului.

Impresia de ansamblu trebuia bine gândită, pentru a fi total deghizat. Dar acum câteva modificări foarte simple îi erau suficiente, căci, în realitate, nu era vorba decât de un camuflaj şi nu avea nici un rost să-şi accentueze vreo trăsătură particulară.

Găsi scara de incendiu şi urcă precaut la etajul superior. Aici activitatea era intensă. Erau şi muncitori de pe şantier şi funcţionari de-ai lui Tomkin. Cu atât mai bine, îşi zise.

Biroul lui Tomkin ocupa o aripă a etajului şi era gata în proporţie de 90%. El constituia prioritatea numărul unu, căci Tomkin se şi mutase. Pauzele de masă treceau neobservate când echipa de dimineaţă cobora să mănânce, o alta urca pentru a continua lucrul. Ajuns exact la timp, pentru a se alătura echipei de rezervă. Trecu prin faţa privirii fixe a lui Frank care stătea lângă uşa grea de metal a biroului. Nu fusese mare lucru. Făcu ce avea de făcut sub ochii tuturor. Era suficient să aibă aerul că ştie unde merge şi ştie cu ce treabă. Dacă şi-ar fi acordat luxul vreunui sentiment, ar fi găsit că e foarte amuzant să îndeplinească, pe faţă, fapta cea mai clandestină cu putinţă – perfectă ilustrare a „Scrisorii furate” a lui Edgar Poe. Dar orice sentiment îi era interzis. Lucrurile îi puteau trezi doar o curiozitate intelectuală – ca o pietricică cu un desen deosebit pe care o iei cu tine după o plimbare la ţară, vara.

Desigur, trebuia să avanseze în salturi şi nu se putea ocupa de ceea ce-l interesa, decât simultan cu ce i se dădea de făcut. Nu-i era prea greu, era suficient să rămână mai mult timp în birou.

Ca de obicei, schimbă situaţia în avantajul său şi folosi timpul de prisos pentru a memora contururile, nişele şi scobiturile, spaţiile închise şi deschise. Descoperi locurile unde pereţii erau dublii şi pe cele unde era gol sub tencuială, dispunerea cablajelor şi amplasarea întregului circuit electric, poziţia întrerupătoarelor şi a iluminatului de siguranţă. Pentru moment, nimic din toate astea nu intra în planurile lui, dar nu se ştie niciodată când o

informaţie sau alta poate căpăta o importanţă crucială. O prudenţă meticuloasă era esenţială, dar lăsa mereu puţină supleţe planurilor sale, evenimentele au un fel al lor de a se desfăşura şi adeseori, prea adeseori, se iveşte un element întâmplător: o pază suplimentară, o furtună, un zgomot neaşteptat, un fapt infim şi imprevizibil. Nu se ştia niciodată.

La unu şi jumătate terminase. Trecu pe sub privirea nervoasă a lui Frank şi coborî cu restul echipei intermediare. Odată trecut de uşa metalică, o luă spre dreapta, către cuşca ascensorului exterior ce ducea spre etajele de jos.

Când ajunse lângă scară, ascensorul din capătul coridorului se deschise şi apăru Tomkin, însoţit de Whistle.

Se opri o clipă şi ochii morţi îl scânteiară. Cât ar fi fost de uşor, gândi cu părere de rău, cât ar fi fost de uşor să termine acum şi aici. Whistle s-ar prăbuşi mort, iar grăsanul s-ar fi rostogolit prin gura de aerisire pe trotuarul neterminat, treisprezece etaje mai jos. I-ar fi plăcut, şi treaba n-ar fi fost lipsită de umor. Dar n-ar mai fi avut cu ce se mândri. Or, tocmai asta îl deosebea pe el de restul lumii. Întâi de toate, ar fi fost lipsit de eleganţă, şi în plus, Tomkin n-ar fi simţit decât prea puţin timp frica, doar în clipa scurtă a căderii, şi atât. Şi, poate, vântul cald lovindu-i faţa, în timp ce bucăţi de trotuar în lucru l-ar fi acoperit. La ce s-ar fi gândit oare Tomkin în acele clipe? se întrebă. La Dumnezeu, la iertare, la infern? Nu pricepea nimic din aceste concepte occidentale. Pentru el exista doar karma. Karma şi *kami*, în care s-ar fi întrupat după moarte, aşteptând timpul hărăzit reîncarnării într-un alt trup, într-o altă viaţă, mereu supus *karmei* sale. Alungă repede aceste gânduri. N-aveau prea mare importanţă. De fapt, această concepţie de viaţă, fundamentală pentru el, era de neînţeles pentru oameni ca Tomkin. Asta nu-l făcea însă mai greu de ucis ca alţii, ci mai puţin captivant. Toată inteligenţa lui era în întregime canalizată spre mecanismul de infiltrare, de însămânţare a fricii în victimă; prin el însuşi, actul de a ucide nu valora mai mult decât gestul strivirii unei ploşniţe. Şi la urma urmei, ce era acest Tomkin? în nici un caz nu putea fi considerat un om civilizat.

Ştia că în această misiune, fuga nu-i era asigurată. Faptul nu-l tulbura deloc, căci de-a lungul vieţii se pregătise numai pentru moarte. Să mori ca un războinic adevărat, e aspiraţia cea mai înaltă a existenţei umane. Istoria înregistrează doar felul în care mori, doar el se păstrează în amintirea semenilor tăi, nu viaţa pe

care ai trăit-o. Nu faptul că ar fi putut fi arestat pentru eliminarea lui Tomkin îl preocupa, se gândea mai degrabă la acea parte a planului său, care îi punea în evidenţă valoarea. Primise o mică avere pentru a-l înlătura pe Tomkin, dar banii nu aveau prea mare importanţă pentru el. În realitate, când venise să arunce o privire – cum le spusese viitorilor patroni – nu era câtuşi de puţin tentat să accepte misiunea, dar dăduse peste ceva atât de surprinzător, atât de irezistibil, încât n-a mai putut să refuze. Din copilărie învăţase să ia de la viaţă tot ceea ce-i oferă, şi ea îi dădea acum ceva atât de fantastic, încât îi lăsase gura apă. Era o crimă să laşi să-ţi scape o astfel de ocazie. Norocul nu i-ar mai fi surâs a doua oară. Niciodată decorul n-ar fi fost mai bine alcătuit.

Acesta era cel de al doilea motiv pentru care nu se punea problema ca el să-l execute pe Tomkin în clipa aceea. În plus, ar fi fost o treabă neîngrijită, iar genul acesta de improvizaţii îi repugna. Ar fi putut s-o facă şi ar fi făcut-o bine, dar se stăpâni. Nu-i plăcea să lase dezordine în urma lui. Îi plăceau situaţiile limpezi şi curate, într-o altă viaţă, trebuie să fi fost un maestru şlefuitor de diamante.

Se mulţumi să-l privească lung pe Tomkin, care străbătea cu paşi mari culoarul, fără să aibă habar că moartea îl pândea undeva, la stânga lui.

Îşi văzu mai departe de drum, de-a lungul coridorului neterminat, aplecându-se sub un fir electric căzut din plafon, în clipa următoare părăsea etajul.

Întors în holul de la intrare, trecând printr-o zonă de umbră, îşi vârî un deget în ureche, ca şi cum s-ar fi scărpinat. Îşi pusese la loc o sferă din plastic, de culoarea pielii, plată în exterior. Era complet invizibilă. O ciocăni uşor cu vârful degetului arătător şi începu să asculte.

Din momentul în care părăsise telefoanele cromate de pe peretele gării, Nicholas simţi o prezenţă – o senzaţie ciudată, prevestind ceva, o furnicătură în ceafă. Continuă să meargă încet spre librărie, fără a avea intenţia să intre. Era pur şi simplu direcţia în care mergea, şi nu voia s-o modifice brusc. Dar în loc să-i treacă pragul, se opri în faţa vitrinei. Oamenii îl depăşeau şi intrau. La casă era puţină coadă. Era zi de solduri: 20% reducere, la zece din cărţile cele mai căutate.

Se întoarse încetişor, şi încercă să folosească geamul vitrinei drept oglindă. Putea să privească discret o mare parte din gară. Treaba se dovedi anevoioasă: reflecţia era imperfectă, lumina forma halo-uri, geamul vitrinei distorsiona imaginile. Asta era, şi n-avea ce face!

Mai avea cincisprezece minute, şi nu avea rost să se urce în trenul deja tras la peron.

Era inutil să mai stea în faţa librăriei. Îşi privi ceasul. Mai ales acum.

Se îndepărtă de vitrina cu cărţi şi traversă în diagonală. Se ciocni de o doamnă în vârstă, cu un geamantan pe rotile. Doi marinari în uniforme albe îl depăşiră; îşi spuneau glume deşuchiate. Tânăra de lângă stâlp nu mai era acolo, ori îşi regăsise prietenul, ori renunţase să-l mai aştepte. Trei copii cu păr negru, supravegheaţi de o femeie cu înfăţişare severă, se hârjoneau râzând. Lângă casa de bagaje, un bărbat în impermeabil de culoare închisă stătea cu ţigara aprinsă, atârnând în colţul gurii. Mai departe, un alt bărbat în costum bej-deschis, răsfoia grăbit un Hustler la zi, pe care-l lăsă din mână când un al treilea, cu servietă maro, înaintă spre el, îşi strânseră mâinile şi se depărtară.

Nicholas intră într-o patiserie şi se strecură lângă un tip gras, care devora o bucată de prăjitură cu nucă de coco, pe tejghea, în faţa lui, un dolar şi ceva mărunţiş, buzele-i erau ornate cu resturi de prăjitură şi urme de frişcă. Nu-l privi pe Nicholas, care se cocoţă pe un taburet şi ceru un sifon cu suc de portocale. Stâlpii patiseriei erau acoperiţi de oglinzi, şi Nicholas profită de asta pentru a-şi continua supravegherea. Plăti de îndată ce i se aduse paharul.

Senzaţia se menţinea – imposibil să se fi înşelat. Nu exista decât o singură explicaţie! un adept *haragei* îl observa. Receptorul era în acelaşi timp şi emiţător. Nu avea nici un mod de a atenua acest efect dublu. Lipsă de precauţie. Omul venise prea aproape, asta era tot. Lipsă de precauţie. Într-adevăr, stupid.

Nicholas îşi şterse buzele cu şerveţelul aspru de hârtie, aruncă o ultimă privire în oglindă şi ieşi. Mai erau cinci minute, poate ceva mai mult, până la plecarea trenului, şi trebuia neapărat să-şi repereze „umbra”, dar nu voia să piardă trenul, căci Justine era principala lui grijă. Justine era aproape sigur în pericol, şi departe de ea se simţea total neputincios. Îl putea ruga pe Doc

Deerforth să treacă zilnic pe la ea, dar nu-i putea cere să stea cu ea mereu. Într-o situaţie de acest gen, ştia că nu poate avea încredere decât în el însuşi.

Îi mai rămânea un lucru de făcut. Se îndreptă din nou spre telefon şi-l sună pe Croaker.

— Mda…

Vocea era dură, grăbită.

— Nicholas Linnear, locotenente.

— Cei?

— Mă întorc la Long Island. Justine a avut un fel de accident.

Un moment de tăcere. Nicholas continua să studieze împrejurimile.

— Croaker, spuse, cineva mă urmăreşte.

— Vezi vreo umbră sau ai înghiţit prea multe seriale la televizor?

— N-am văzut pe nimeni… Până acum.

Ţârâitul liniei părea viu. Era singurul zgomot care se auzea în receptor.

— Cum de ştii că e cineva? întrebă Croaker în cele din urmă.

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

— Încearcă totuşi.

— E un *haragei*. Formaţia mea de *bujutsu*. Un fel de percepţie extra-senzorială. Un fel de a vedea lumea, de a percepe realitatea. Să zicem un fel de al şaselea simţ extins.

Nicholas se aştepta la o glumă, dar de la celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

— Cine crezi că ar putea fi?

— Ninja.

O inspiraţie adâncă.

— Nu te mişca Linnear! Vin imediat.

— Inutil. Nu va rămâne atât. Şi oricum, te va mirosi de la o poştă.

— Nu putem sta cu braţele încrucişate.

— Crede-mă, asta-ţi rămâne de făcut. Lasă-mi-l mie!

— Ţie? Ce amestec ai tu în povestea asta?

— Cred că-l pândeşte pe Tomkin. Şi pe Justine. De asta mă întorc.

— De când te interesează viaţa lui Tomkin? Vocea deveni tăioasă dintr-o dată.

— De când lucrez pentru el. Adică de azi. Îl auzi clar pe Croaker sughiţând.

— Rahat! Ascultă, isteţule!…

— Nu. Tu eşti cel care va asculta. Croaker. Nici nu ştii împotriva cui lupţi. Nu ai nici cea mai mică idee. Am încercat să-ţi arăt câte ceva azi după-amiază, la dojo, dar încep să cred că ceea ce se spune despre occidentali e adevărat, au capul prea tare pentru a învăţa.

Închise telefonul şi se amestecă în mulţimea care cobora scara spre peronul 17. Senzaţia aceea ciudată nu-l părăsea.

Jos, pe ultimul palier, i se păru că zăreşte ceva, o licărire fantomatică de durata unui fulger – semiluna palidă a unui profil. Se gândi o clipă să se întoarcă, dar înghesuiala era prea mare.

Se urcă în tren şi se aşeză lângă fereastră. Senzaţia dispăruse. Doar oare existase? Nu încăpea îndoială. Dar de ce să-l fi urmărit un ninja? Exista desigur un răspuns, dar era incapabil să găsească unul mulţumitor.

Pe peron avu loc o scurtă busculadă, întârziaţii se grăbeau să urce! Instalaţia de climatizare se opri şi cineva se plânse. Luminile clipiră, apoi se aprinseră la maximum. Totul părea normal. Se auzi bâzâitul soneriei de avertizare şi uşile se închiseră ca un suspin. Acum erau prizonierii trenului. O clipă mai târziu porniră, şi peronul începu să defileze prin faţa ferestrelor. Un negru cu mătura-n mână, la capătul peronului, apoi nimic. Doar pete de umbră şi lumină, dansând în ritmul roţilor. Oraşul rămase în urmă. Un timp se gândi la Justine, apoi îl fură somnul şi aţipi cu capul sprijinit de geam.

— Biletul, vă rog!

Se trezi cu obsesia chipului abia zărit – trăsături anormal de imprecise, ca luna prin ceaţa unei nopţi de vară.

Gelda râdea. Când râdea, sânii îi tremurau, şi atunci – spunea Dare – era şi mai senzuală.

Dare ştia mereu cum s-o facă să râdă. Şi Gelda o aprecia pentru asta. Îi aprecia şi corpul. Pielea lui Dare era brun-aurie, puternic bronzată, fără urme de bikini. Poate asta era culoarea ei naturală; Gelda nu punea niciodată întrebări. Dare era înaltă, o depăşea cu mult pe Gelda, care, şi ea, era destul de înaltă pentru o femeie. Suplă, fără a fi slabă sau exagerat de musculoasă, cu părul blond, buclat, lung. Nimic artificial. Picioarele lui Dare erau mai subţiri decât ale Geldei, mai puţin fine, dar nu mai puţin frumoase. Avea sâni mici, înalţi, perfect rotunzi, o talie subţire,

coapse zvelte. Era băieţoasă şi feminină în acelaşi timp. Nu avea absolut nimic masculin în ea. Adora Far-Westul: virilitatea feţelor bronzate, musculatura fluidă a trupului în galop, dar mai presus de orice, îi plăcea tot ceea ce era în afara firii.

Cum spusese Pear, pentru Gelda era mai mult o distracţie, deci nu o muncă.

— De data asta, cred că mi-am găsit unu.

Dare era alungită languros în cadă. Un miros de violete plutea în aer. Gelda îngenunche lângă ea şi manevră robinetele de cristal. Jetul de apă se lovi de porţelanul alb între picioarele depărtate ale lui Dare, de tufa creaţă, foarte deasă, căreia apa îi împrumuta acum o tentă caramel. În spatele lor, pe perete, un pantalon de piele, pătat, spânzura ca o efigie.

— Dar ştii, continuă, chiar şi în ultimul moment când ar fi trebuit să se întâmple, nu credeam că va fi ceva.

— Şi ce s-a întâmplat?

Gelda dădu drumul puţin mai mult la apa caldă.

— Ce s-a întâmplat? gemu Dare. Minunatul meu texan, marele meu Taur cu Coarne Lungi, cavalcada mea fantastică, peste munţi şi prin câmpii, s-a dovedit o nebunie ratată.

Îşi sprijini coatele de marginea căzii şi-şi mişcă fesele, făcând să-i clipocească apa în jurul corpului.

— Când m-am băgat în pat, lângă el, a început să plângă. Mi-a spus că femeile îl intimidează.

Îşi dădu capul pe spate şi închise ochii, toropită de căldura băii.

— Oh! Niciodată n-am să-mi găsesc unu!

Deschise brusc ochii. Erau cenuşii, pe când ai Geldei aveau culoarea topazului.

— Dar, vezi tu, cred că acum mi-e indiferent. (Vocea îi devenise un murmur aspru). Te am pe tine. Şi nimic pe lume nu ar putea fi mai adevărat. Ridică braţele şi le întinse spre Gelda. Vino, iubita mea! E frig afară din apă.

Gelda se ridică şi lăsă să-i alunece halatul de satin de culoarea piersicii. Haina căzu pe lespezi, cu un foşnet senzual. Dare fremăta la vederea tinerei femei goale. Mâinile li se atinseră, când Gelda intră în cada fumegândă. Dare îi făcu loc.

— Nimeni nu-i ca tine, murmură Dare. Nicăieri. Preţul pe care-l ceri nu schimbă situaţia.

Îi mângâie umerii şi curba dulce a sânilor. Cu vârful degetelor Gelda căuta sub apă coapsele celeilalte femei.

— Şi dacă n-aş lua deloc bani?

Fruntea lui Dare se încreţi, dar arătătorul Geldei îi alungă ridurile.

— Să nu faci aşa ceva, spuse. La început ar fi putut avea oarecare importanţă. Acum, nu cred. Ridică din umeri. Oricum, ceea ce faci merită banii. Chiar dacă nu se obişnuieşte – surâse – aş veni eu să te văd, iubirea mea, întâmplarea face ca preţul tău să fie atât de piperat, atâta tot. Cui îi pasă. Banii, cum vin, aşa se duc. Pentru mine valorezi mai mult decât un gram de cocaină sau o haină de zibelină. Cu mult mai mult.

Gelda surâse.

— E un compliment, sper. Dare izbucni în râs.

— O ştii prea bine. Privi în jur. Unde-i?

Degetele Geldei continuau s-o mângâie uşor, dar insistent. Mai sus, pe coapsa lui Dare, un muşchi tremură, şi ea îşi ţinu respiraţia. Gelda ştia că pulsul lui Dare devenise mai iute.

— Avem tot timpul, draga mea. Destinde-te, eşti în siguranţă aici. Degetele alunecau pe carnea suplă. O s-o aduc când vei fi gata.

Dare întoarse capul. Luă în palme sânii generoşi ai Geldei, degetele alunecau în jurul mameloanelor, pe care le simţea întărindu-se.

— Ah!… murmură. Asta-mi place la tine, dualitatea: focul şi gheaţa, slăbiciunea şi puterea, ingenuitatea şi prostia.

— Nu sunt decât o oglindă, răspunse Gelda cu jumătate de glas.

— Nu. E fals. Nu cu mine. Nu. Ştiu că-ţi place să faci asta, aşa cum îmi place şi mie. Poţi să-i minţi pe toţi bărbaţii, dar cu femeile e altfel. Ştiu… Mă doreşti, aşa cum te doresc şi eu.

Unghiile Geldei îi jucară tandru printre vulve, înainte de a aluneca mai departe, evitând cu grijă nodul plăcerii.

— Eşti singura femeie pe care am dorit-o atât, spuse. Şoldurile lui Dare se zbăteau, şi valuri udară pereţii băii.

În propriul lor univers, erau ca o trecere de lună, stârnind hula tuturor mareelor.

Dare se ridică şi prinse cu buzele sânii Geldei. „Ah!… Mameloanele îi scăpară din gură. Luceau ude de salivă.

— Când torn un film, murmură Dare, seara în pat, mă gândesc la tine. Mă mângâi şi mă gândesc la tine, la sânii tăi frumoşi, la picioarele tale… La valea ta largă. Oh! Dumnezeule!

Se agăţă de umerii Geldei, când simţi primul frison trecându-i prin bulgărele de foc.

— Acum, acum, acum!

Gelda întinse mâna peste marginea căzii, şi Remingtonul apăru. Ochii lui Dare erau acum luminoşi, rotunzi, brumaţi de plăcere.

— Hai, pune-o, şopti, cu voce gâtuită, şi Gelda aşează ţeava puştii în pragul vaginului. Încă... Oh! încă puţin!

Dar Gelda, ţinând-o pe Dare în continuare alungită, începu să mişte arma încet, încetişor...

— Ahh!...

Dare se cambră şi puşca o pătrunse. La a doua mişcare, Gelda o simţi scuturându-se în spasmele plăcerii. Pândi, şi când îi ghici punctul culminant al orgasmului, îi prinse în gură mameloanele întunecate. Corpul lui Dare răspundea minunat la excitaţii şi Gelda putea afla exact când ea va fi la paroxism.

Dare se crispă, scăpând din îmbrăţişarea Geldei, şi imediat ea apăsă pe trăgaci. O dată, de două ori... De şase ori. De fiecare dată, în clipa în care jetul de apă propulsat de aerul comprimat o inunda, Dare ţipa.

Sala de baie era plină de apă. Dare tremura, de parcă ar fi avut febră. O cuprinse în braţe pe Gelda, şi, cu buzele lipite de sânul ei, şopti:

— Rămâi, rămâi. N-o lua.

Pleoapele i se zbăteau. Gâfâia de parcă ar fi alergat la maraton.

— Încă, gemu, încă...

La şase şi un sfert, Vincent îl întâlni pe locotenentul Croaker sub marchiza de lemn, la Michita. La ora aceea restaurantul era plin de oameni care mâncau grăbiţi înainte de spectacol.

Sala, în formă de L, era cufundată într-o obscuritate plăcută. Paravane din lemn despărţeau mesele. Barul cu shuslun, pe stânga, la intrare, scotea în relief latura scurtă a încăperii, pe trei sferturi plină. Vincent nu observă decât un singur american în fundul restaurantului. Mesele occidentale erau înlocuite prin separeuri pardosite cu tatami. Aceste camere tradiţionale, despărţite prin shoji, înţesate de rogojini, nu aveau scaune – doar o măsuţă joasă în jurul căreia convivii se aşezau în genunchi.

În timp ce se descălţau pentru a păşi pe tatami, Vincent comandă sake pentru amândoi. Chelnerul lăsă meniul pe măsuţa de lemn strălucitor şi plecă să le aducă băutura.

Croaker deschise un clasor din pânză şi scoase nişte foi 18 x 24, pe care le puse una lângă alta în faţa lui Vincent.

— L-ai mai văzut?

Erau nişte schiţe de portret-robot al unui bărbat oriental. În jur de treizeci de ani, nas lat, obraji plaţi, ochi anonimi, păr lung. Vincent privi cu atenţie desenele, înainte de a scutura din cap.

— Nu, dar ca să fiu sincer, m-ar fi mirat contrariul.

— De ce?

— E bărbatul care a fost la dojo la Tanaka, în ziua în care Eillen şi cu el au fost ucişi, nu-i aşa?

— De unde o mai ştii şi pe asta?

Sake-ul veni şi tăcură, cât timp chelnerul le umplea ceşcuţele. După plecarea chelnerului, Croaker îl privi întrebător pe Vincent.

— Cinasem cu Terry în seara aceea, răspunse japonezul. Eu am vorbit aproape tot timpul. Continuă cu glas amar. Acum îmi pare rău, căci se vedea că Terry avea ceva pe suflet. Mi-a spus vreo două vorbe despre un japonez care venise să se antreneze în ziua aceea: *karate*, *aikido* şi... *kendo*. Luă o gură de sake şi ridică o mână. Abia acum, când vorbesc cu tine, fac legătura. Ştii, *sensei*-ul de *kenjutsu*, Benncki, era în concediu pentru vreo zece zile. Dacă omul a venit la Terry pentru kenjutsu, nu se putea antrena decât într-un singur fel, cu Terry însuşi.

Croaker ridică din umeri.

— Ce-i ciudat în asta? Linnear mi-a spus că Tanaka era un expert în kenjutsu, un sensei, cum spuneţi voi.

— Da, aprobă Vincent. Dar evident, Nick nu ţi-a spus că Terry renunţase la catana. Trecuse printr-o... situaţie spirituală, nu găsesc altă expresie. Nu se mai simţea atras de kenjutsu şi încetase să-l mai practice.

— De când?

— Nu ştiu exact. Poate de şase luni, poate de mai mult. Nu sunt sigur.

— De ce Linnear nu mi-a spus nimic? Vincent mai turnă puţin sake în ceşcuţe.

— Ca să-ţi spun drept, nu sunt sigur că Nick ştia. Şi el... a trecut printr-o mutaţie spirituală, şi nu şi-a revenit încă, aşa că nu înţelege toate implicaţiile care decurg de aici. Suntem apropiaţi unul de celălalt, şi era la fel de apropiat de Terry. Într-

un fel, încerca să dea înapoi. Cred că Terry a avut prilejul să-i spună, dar a hotărât să nu o facă. Înălţă din umeri. Oricum – continuă, dând un bobârnac foilor de hârtie – dacă acesta e omul, el trebuie să se fi deghizat. Se poate ca Nicholas şi cu mine să-l fi cunoscut, dar cu ajutorul acestor desene nu-l vom putea niciodată recunoaşte.

— Bine, răspunse Croaker, adunându-şi hârtiile.

Vincent îl opri.

— De ce nu aştepţi venirea lui Nick? Să le vadă şi el.

— Linnear m-a sunat către sfârşitul după amiezii. S-a întors la West Bay Bridge. Prietena lui a avut un accident. Puse desenele la loc în mapă. Javra asta n-a fost văzută de nimeni intrând sau ieşind din dojo sau din apartamentul lui Terry.

— Nu mă miră deloc. Omul ăsta e un profesionist. Un profesionist extrem de periculos. Teamă mi-e că nu-ţi dai seama cu cine ai de-a face.

— Acelaşi lucru mi l-a spus şi Linnear, mârâi Croaker, şi nu-i genul de lucruri pe care-mi place să le aud.

— Şi totuşi, asta-i realitatea. E mai bine să priveşti lucrurile în faţă. Tipul poate elimina exact pe cine vrea.

— Chiar şi pe Raphael Tomkin? Vincent înclină din cap.

— Chiar şi pe el.

— Au mai încercat-o şi alţii, de vreo zece ori, răspunse Croaker. Şi au fost profesionişti.

— Ăsta e cu totul altfel, oftă Vincent. Nu vorbim despre un ucigaş din Detroit, sau din nu ştiu care alt oraş, unde astfel de oameni sunt făcuţi în serie. Ăsta e un ninja. Dincolo de faptul că e un ucigaş profesionist, e Houdini, Superman şi Omul-păianjen, reuniţi într-o singură persoană.

Croaker îl privi pe japonez, căutând să distingă în ochii lui vreo licărire ironică. Nu o găsi.

— Vorbeşti serios?

— Cu tot riscul de a părea melodramatic, mortal de serios. Chelnerul reveni, comandară cina şi încă ceva de băut.

— Nu te grăbi, îi şopti Vincent chelnerului, care înclină din cap şi ieşi.

— Linnear m-a dus într-un dojo de kenjutsu, în după-amiaza asta, spuse Croaker.

— În care?

— Nu-i ştiu numele. L-am întâlnit-pe sensei-ul de acolo. Un bărbat cu numele de Fukashigi.

Observă o privire ciudată în ochii lui Vincent.

— Eşti o persoană foarte privilegiată. Rari sunt occidentalii admişi să-l treacă pragul... şi că Nicholas te-a dus acolo... adăugă, fluierând încetişor.

— Mda! glumi Croaker, şi asta, după ce l-am jignit, într-adevăr, nu-i un ranchiunos.

Ochii lui Vincent deveniră foarte trişti. Surâse:

— Nu el trebuie să fie furios, ci tu trebuie să înţelegi că ai coborât în ochii lui... că ţi-ai pierdut rangul.

— Mi-am pierdut rangul? Ce vrei să spui?

— E foarte simplu. Relaţiile interumane se nasc din respect, din respect reciproc, din care decurge încrederea. Şi obligaţia. Nu te voi întreba cum s-a întâmplat – nu, mai ales nu-mi spune, nu vreau să ştiu, dar pot să afirm că, dacă l-ai jignit, respectul ce ţi-l purta a scăzut.

— Şi ce-mi pasă ce gândeşte el despre mine?

— Ah!... Desigur... probabil nu-ţi pasă, răspunse surâzând Vincent. Dacă-i aşa, e inutil să mai vorbim despre toate astea.

Sorbi o înghiţitură de sake şi îşi umplu iar ceşcuţa. Croaker îşi drese glasul.

— Du-ţi gândul până la capăt, spuse după o clipă.

— Doream pur şi simplu să te fac să-nţelegi că Nick nu mai trebuia să te ierte. O făcuse deja, altfel nu te-ar fi dus la Fukashigi. Tu eşti cel care trebuie să încerce să restabilească echilibrul.

— Cum? întrebă neîncrezător Croaker.

— Ah, dacă aş şti! Aş fi înţeleptul înţelepţilor, răspunse Vincent clătinându-şi capul, şi-n seara asta, locotenente, nu mă simt deloc înţelept.

La barul restaurantului stătea un bărbat. Pe faţă avea o mască invizibilă care îi înălţa pomeţii, îi teşea nasul şi îi adâncea orbitele. Chipul îi era atât de schimbat, încât nici maică sa nu l-ar fi putut recunoaşte.

Când Vincent şi locotenentul Croaker intrară în restaurant şi se aşezară pe tatami, el tocmai terminase porţia de sashimi. Nu întoarse capul, dar le înregistra trecerea prin raza câmpului său vizual.

Câteva clipe mai târziu, împinse delicat farfuria şi traversă încăperea spre toaletă. Restaurantul întunecat şi plin de lume, zumzăia de conversaţii. Toaletele se găseau dincolo de încăperile

cu tatami. Erau goale. Se spălă pe mâini, cu ochii ţintă la propria-i imagine reflectată în oglindă. Uşa se deschise şi doi bărbaţi intrară. Omul ieşi, trecu pe lângă paravanele înguste, plăti şi se duse.

Afară, în năduşeala nopţii de vară, făcu semn unui taxi. Trebui să schimbe de patru ori maşina, înainte de a găsi una potrivită scopurilor sale.

Exact la ora 20 şi 18 minute, ofiţerul de poliţie Pete Travine opri brusc maşina cu care patrula. Roţile din dreapta scrâşniră frecându-se de trotuar. Trecea pentru a doua oară pe Strada 28, şi ce vedea acum în curtea care separa un imobil vechi de magazinul unui croitor, nu fusese acolo înainte cu douăzeci de minute, când trecuse prima oară. Se gândi la vremurile bune, când sticleţii patrulau în tandem. De când cu criza financiară, continuau experimentarea rondului de unul singur, deşi sindicatul poliţiei se opunea vehement. Comunicările radio erau dese şi scurte, dar în sectorul lui nu se întâmpla nimic. Parcă maşina alb-albastru şi scoase pe fereastră lanterna. Fascicolul de lumină mătură curtea întunecată şi pluti peste un şir de lăzi de gunoi, totul era calm, nici un pieton, doar sforăitul uşor al circulaţiei de pe Lexington Avenue.

Deschise portiera dinspre trotuar şi ieşi din maşină. Îşi deschise tocul pistolului şi înaintă precaut cu lanterna străpungând întunericul. După un grilaj deschis, erau patru sau cinci trepte care duceau spre curtea propriu-zisă. În dreapta, zidul nu avea ferestre pe toată înălţimea celor trei etaje. În stânga, deasupra magazinului, erau nişte apartamente, şi ferestrele începeau de la înălţimea etajului doi. Perdelele lăsau să treacă spre stradă o lumină ciudată, caleidoscopică: televizoarele funcţionau.

Travine coborî scările. Se gândi o clipă să cheme ajutoare prin radio, dar renunţă. Voia să le spună ceva concret. Dincolo de şirul lăzilor de gunoi, întunericul era profund, dar lângă zidul de cărămidă se putea distinge totuşi o umbră neobişnuită. Asta observase Travine, de se neliniştea.

Ajunse lângă forma aceea ciudată. Lăsă pistolul, se ghemui şi întinse braţul. Un sac vechi din iută acoperea parţial un corp. Travine îi putea vedea faţa, cu obrazul sprijinit de zid. Îi puse două degete pe gât, omul era mort.

Travine se ridică şi, fără a se atinge de ceva, urcă scările până la stradă. Privi în stânga şi în dreapta. Un cuplu înlănţuit trecu

spre sud, spre Lexington Avenue. Nici o altă mişcare. Chemă centrul, apoi sună la morgă.

Nu vreau să aştept până mâine. Îi spuse asistentului de serviciu. Vreau să am rezultatul în noaptea asta.

Se întoarse la cadavru pentru a-i lua cartea de identitate, dar nu găsi nimic. Nici portmoneu, nici bani, nici hârtii – nimic. Or, omul nu se afla acolo de mult timp. Atinse din nou corpul. Nu se răcise încă. În depărtare, ţipătul sirenelor de poliţie, din ce în ce mai apropiat, sfâşie tăcerea nopţii.

Amprentele digitale au permis stabilirea identităţii bărbatului. Treaba le-a luat puţin mai mult de trei ore. Şi abia apoi începură să se întrebe ce s-a întâmplat cu taxiul lui.

Vincent ieşi de la Michita şi începu să vâneze un taxi. Era băut bine şi nici măcar nu-i era ruşine. În ciuda căldurii sufocante, se simţea uşor ca un balon. Lepădase orice nelinişte, orice responsabilitate, precum un şarpe pielea-i moartă.

Era conştient că paşii nu-i sunt prea siguri. Faptul îl intriga şi-l amuza în acelaşi timp. Era fericit. Avea şi el nevoie de puţină relaxare.

Aerul nopţii era greu, încărcat cu gaze de eşapament şi miros de grătar răspândit de bistro-ul din colţ. Avu impresia că se află în cartierul Ginza din Tokyo cu animaţia lui, cu lumea lui, şi jungla de reclame de neon lăudând cluburi de noapte şi produse occidentale.

Privi la oamenii care-l depăşeau, alunecând pe lângă el. Era într-adevăr puţin făcut! Luptă împotriva poftei de a râde, apoi îşi zise, de ce nu?, şi începu să hohotească din ce în ce mai tare... Păru că nimeni nu-l bagă în seamă.

O luă spre vest. Circulaţia, pe Strada 6, vuia ca un val uriaş ce se sparge de stâncile ţărmului. Se gândi la Uraga, unde în 1853, au acostat navele amiralului Perry, punând capăt celor două sute de ani de izolaţionism. Valul misterios se rostogolea spre Regatul Insulelor. Ar fi fost mai bine să nu fi cedat atracţiei acestei deschideri către Pacific. Mult mai bine. Bariera atemporală, care-l ţinea pe japonez sub influenţa ei magică, s-a spart în bucăţi. O poveste mitică – cum orice poveste japoneză avea tendinţa de a fi – şi care proiecta pe ecranul memoriei umbre mai mari decât viaţa.

Mai încolo, aproape de colţul Străzii 6, un taxi demară, părăsi trotuarul şi se îndreptă spre el. Becul, de pe acoperiş, îl orbi cu lumina lui scânteietoare ca un giuvaer, Vincent era încă în Japonia.

Îi făcu semn cu mâna-i beată şi maşina opri lângă bordură. Era un taxi Cheker, masiv, climatizat.

Maşina aparţinea şoferului, nu unei companii, nu avea geam despărţitor, iar scaunele erau îmbrăcate în piele bej.

Vincent îşi dădu adresa şi se prăbuşi pe banchetă. Taxiul demară.

Chiar pe străzile moderne din Tokyo, mereu aglomerate – gândea Vincent – în mijlocul îmbulzelii şi al costumelor europene, poţi găsi undeva un vechi sanctuar shinto, uitat între doi zgârie-nori. Mai poţi auzi încă vibraţia fantomatică a clopotelor de bronz, mai poţi simţi tămâia destrămându-se încetişor în aer. Gazul de eşapament, poluarea dispăruseră ca prin farmec, şi sufletul atemporal al japonezului domnea atotputernic, imaculat, eliberat de amprenta occidentală, invocându-şi zeii de odinioară.

Era întuneric în taxi. Privi luminile oraşului şi-şi dădu seama că înaintau prea încet. Se aplecă spre şofer.

— Ei! aş vrea să ajung acasă în mai puţin de o oră! Şoferul se mişcă şi Vincent îi văzu ochii reflectaţi de oglinda retrovizoare. Erau ai unui japonez. Căută să-i distingă numele de pe cartea de identitate fixată pe bordul maşinii, în dreapta, dar lumina era stinsă şi nu văzu nimic. Îşi ceru scuze, în japoneză, pentru grosolănia de care dăduse dovadă.

— Nu-i nimic, răspunse omul. Noaptea asta a fost grea pentru toată lumea.

Maşina coti spre Strada 45 şi se îndreptă spre vest. Făcu apoi la dreapta pe Strada 8. De o parte şi de alta a străzii era un întreg amestec de restaurante de mâna a treia şi de cinematografe puchinoase, unde rulau filme porno. Trotuarele erau înţesate cu toxicomani de tot soiul în căutare de droguri, cu mici escroci negri, cu spărgători portoricani, enorma cloacă a oraşului, în toată splendoarea ei deşuchiată şi mizerabilă.

Şoferul trecu o intersecţie pe galben şi se opri la stopul următor.

— E o noapte ca pe la noi, spuse Vincent în japoneză. Şoferul se întoarse spre el. În lumina ţipătoare a unui cinematograf, faţa îi era când verde, când albastră. Deschise gura pentru a surâde, dar buzele desenară doar dreptunghiul unei măşti. No. Ochii îi

erau ca nişte pietre, nu degajau nici un pic de căldură sau de prietenie. Contrastul dintre intenţia aparentă de a surâde şi duşmănia reală, crea o impresie înspăimântătoare.

Vincent se revăzu copil, îşi reaminti prima piesă nou, văzută atunci şi masca hidoasă a demonului. Retrăi spaima îngrozitoare a copilului de şase ani.

Faţa şoferului avea ceva bizar, dar în lumina slabă nu-şi putea da seama ce anume. Se aplecă spre el. Avea impresia că pielea omului era marmorată ca şi cum...

Se retrase speriat de ceea ce văzuse. Alcoolul îi întârziase reflexele, dar avu timp să vadă cum omul îşi umflă obrajii şi-şi rotunjeşte buzele. Semăna acum cu o viperă gata de atac. O ceaţă fină ţâşni din gura aceea, învăluindu-l tocmai când inspira. Vincent îşi opri respiraţia, dar era prea târziu.

După plecarea lui Vincent, Croaker rămase pe tatami cu picioarele încrucişate şi capul sprijinit în palme. Mai comandă sake. Se gândi la plecare. Îşi înmuie buzele în ceşcuţă, alcoolul era rece, preferă să aştepte o nouă sticlă. Îi plăcea sake-ul, nu avea el nici un gust, dar îi ridica moralul într-un fel ciudat.

N-avea chef să se întoarcă acasă. Nu şi nu, îşi spuse. De fapt, n-avea chef s-o regăsească pe Alison. Gândul îl surprinse şi îl enervă. Îl surprinse, pentru că, deşi îl presimţise de cât va timp, şi-l formula clar pentru prima oară. Îl enerva, pentru că n-ar fi trebuit să lase lucrurile să se degradeze în asemenea hal. Nu avea nimic împotriva lui Alison. Nu, se gândi el, pur şi simplu, nu mai vreau să am de-a face cu ea. Se întrebă cum de se întâmplă ca două fiinţe care s-au simţit bine împreună un timp oarecare, să nu mai simtă apoi nimic unul faţă de celălalt. Asta-i condiţia umană, trase filozofic concluzia. Dar ce infern!

Chelnerul îi aduse sake şi îi turnă prima ceşcuţă. Croaker o goli şi-şi mai turnă imediat una. Avea o poftă nebună să o cheme pe Matty Guraliva, dar îi era teamă că ancheta Didion s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Avea impresia că întreaga afacere se sprijină într-un singur punct: numele şi adresa acestei paţachine.

Nici măcar nu avea nevoie să închidă ochii pentru a revedea apartamentul Angelei Didion, totuşi îi închise. Amintirile începură să-i defileze prin minte...

De la intrare remarcase mirosul dulceag, dezgustător. Eter amestecat cu ce? Nu descoperi nimic în camera de zi, cufundată

în întuneric, dar într-o altă încăpere găsi o pipă indiană, din os. O adulmecă: opium. Puse puţin pe limbă. Desigur, foarte concentrat. Nu era o marfă de duzină. La urma urmei, această cameră nu era dormitorul Angelei Didion? O femeie care trecea drept modelul cel mai bine plătit din lume, nu putea avea decât tot ce era mai bun, în toate privinţele.

Îşi puse mănuşi de chirurg şi se îndreptă spre şifonierul din faţa patului imens. Camera era toată în albastru închis, ca noaptea – de la tapetul de mătase al pereţilor până la abajurul din satin. Când intră în cameră, nu găsi decât o lampă aprinsă, lângă pat. Lăsă lucrurile aşa cum erau.

Deschise precaut uşile glisante. Înăuntru, rochii de mătase Calvin Klein şi Ferragamo. Şase mantouri de blană de lungimi diferite – de la foarte lung, din zibelină, la un trei-sferturi de lynx argintiu. Dedesubt, pantofi Botticelli şi Charles Jourdain. Pe covorul gros de lână, între pat şi dulap, un combinezon din mătase neagră. Îl ocoli, pentru a se apropia de patul rotund. Perdele din percal albastru închis. Cuvertura şifonată, încolăcită în jurul gleznelor Angelei Didion ca un val întunecat.

Zăcea jumătate pe pat, jumătate atârnând, cu capul în jos. Părul, de un blond ca mierea, îi cădea peste faţă şi forma parcă o baltă pe podea. Era machiată. Rimel la ochi, o umbră de roşu pe obraji, buzele fardate. Era goală, doar cu un lănţişor fin în jurul mijlocului. Nici o altă bijuterie. Era culcată în partea dreaptă a patului. Partea stângă era goală, dar perna păstra în scobitura ei urma unui al doilea trup. Pe cearşaf, pete încă umede. Nu era sânge O pernă era îngrămădită sub mijlocul Angelei Didion.

Cineva făcuse o treabă minunată. Vânătăile – care încet-încet se întunecau la culoare – formau încă urme Rozalii în jurul gâtului, pe piept, pe pântec. Spatele îi era cambrat ca în extaz erotic, dar nici o expresie pe faţă. Nici un semn de durere, de groază, sau de pasiune.

Cu oricare altă victimă în faţa ochilor, Croaker ar fi avut o senzaţie grotescă. Văzuse prea multe de acest gen! Dar acum era vorba de Angela Didion, nu de fitecine! Trebuie să fi fost o femeie extraordinară! se gândi Croaker privindu-i trupul. Frumuseţea răzbea dincolo de decădere, dincolo de moarte. Croaker avea prilejul să admire un minunat exemplar al speciei umane – acum distrus cu cruzime – şi i se făcu milă. Avea acest sentiment în faţa tuturor cadavrelor pe care le descoperea. În

afară de cele ale cerşetorilor de profesie, căzuţi pradă propriei cupidităţi, oraşul o ducea mai bine fără ei.

Îşi întoarse privirea, ocoli patul şi îngenunche pe covor, lângă lenjeria de mătase. Era aproape invizibilă în penumbra camerei, ceva negru, lucind pe un fond mat, albastru închis.

Cu un deget ridică uşor ţesătura, se aplecă, îşi apropie nasul, adulmecă şi simţi mirosul vag al unui parfum. Se ridică şi se îndreptă spre măsuţa de toaletă a Angelei Didion. Piepteni şi perii din fildeş, oglinda ovală încastrată în carapace de broască ţestoasă, rimel, creioane pentru pleoape, rujuri, pudră, creme. Două flacoane de parfum aşezate pe o tavă din argint, lângă perete. Joy şi Bal a Versailles. Le adulmecă pe îndelete, unul după altul. Apoi, pentru a-şi risipi orice îndoială, reveni la combinezon. Mirosul era cu totul şi cu totul diferit. Obiectul purta amprenta altei femei.

După multă oboseală şi timp pierdut, Matty Guraliva ieşi în cele din urmă la iveală şi acum aştepta nerăbdător numele real şi adresa acestei femei. Amanta Angelei Didion. Judecând după măsura combinezonului, era prea măruntă pentru a provoca nişte răni atât de îngrozitoare unei femei mature. După raportul medicului legist, nici un instrument nu fusese folosit, doar pumnii. Faptul implicase pe cineva puternic, spătos, vânjos. Unele vânătăi erau foarte mari.

Nu, femeia nu era vinovată, dar Croaker ar fi jurat că ea fusese martor la crimă. Ea ştie, îşi spuse. Nimeni nu ajunsese la ea, nimeni, în afară de el, nu va ajunge. O avea la mână. Şi o ţinea.

Hai, Matty, dă-mi un semn!... Croaker băgă de seamă că mâna îi tremura pe masă şi o privi cu ochi străini, de parcă ar fi aparţinut altcuiva. Avea un chef nebun de a-l încolţi pe vinovat. Culmea culmilor, ştia cine o omorâse pe Angela Didion! Era sigur, aşa cum era de propriu-i nume. Dar, fără martor, totul nu era decât ipoteză, teorie, dovezi circumstanţiale, pe care procurorul McGabe nu le-ar fi ascultat, pe baza lor n-ar fi eliberat niciodată un mandat de arestare. Să ajungă până în acest punct şi de aici să depindă de altul! Dar, trecuseră şapte ani, timp în care o „încălzise” pe Matty Guraliva.

Şi venise vremea ca ea să-l răsplătească pentru osteneală. Dacă Matty ar suna... Când va suna, se corectă Croaker. Să gândim concret!

Şi gândul îl purtă spre ninja. Ancheta nu avansa deloc şi nu avea nici un fir de la care să pornească şi se învârtea periculos în jurul cozii.

În plus, mai avea pe cap problema lui Nicholas Linnear. Simţea instinctiv că Vincent are dreptate. Or, vorbele lui Croaker îl răniseră adânc pe Linnear. Ce stupid din partea lui! Făcuse o prostie, o ştiuse din clipa în care a deschis gura. Abia acum îşi dădea seama că Linnear ar putea fi cheia anchetei. Ştia mai multe despre ninja decât oricine din Japonia sau din afara Japoniei, îi spusese Vincent spre sfârşitul serii. Câştigă-i încrederea. Ştie ce spune. Şi acum lucrează pentru jigodia de Tomkin, îşi spuse Croaker. Îi veni să lase totul baltă, să lase lucrurile să curgă fără participarea lui. Poate că Tomkin era, şi ar fi continuat să rămână amestecat în treaba asta, dar tocmai acest lucru nu-l dorea Croaker. Nu voia ca lucrurile să aibă un astfel de curs. Trebuia să mai ţină seama şi de ceilalţi patru morţi. Dacă ninja îl pândea pe Tomkin, de ce a omorât patru oameni care nu-l cunoşteau pe miliardar şi n-aveau absolut nici o legătură cu el? Nimeni nu părea să cunoască răspunsul. În mod sigur, exista cineva, dar nu în cadrul poliţiei, cu care să poată discuta acest subiect. Se întorcea mereu la Linnear. Dacă exista cineva care să-i poată da un sfat, atunci acela era numai Nicholas.

Croaker îşi privi ceasul şi se gândi să-l sune, dar renunţă. Un telefon nu-i părea prea potrivit şi, de fapt era destul de ameţit pentru a gândi limpede. Oftă şi termină sticla de sake. Băuse suficient.

Încă nu se obişnuise cu gândul întoarcerii acasă. Dar dorea o femeie. O imagine începu să prindă contur în mintea lui şi, în aceeaşi clipă, Croaker se simţi tare, ca o bară de fier. Era un chip cunoscut. Unde-l mai întâlnise? Poate nicăieri, poate pe un afiş. Răsărise din adâncul amintirilor? Poate murise de mult, poate nici nu trăise vreodată.

Vincent încercă să-şi cureţe plămânii, expirând cu putere. Era un gest inutil, o ştia prea bine, dar nu trebuia să lase să-i scape nici cea mai mică şansă.

Ochii începuseră să-l usture şi să-i lăcrimeze. Căută pe pipăite mânerul portierei. Culoarea semaforului se schimbă şi taxiul porni. Apăsă cu toată greutatea pe mâner şi portiera cedă. Sări

din maşină. Oraşul se năpusti asupră-i. Se rostogoli de mai multe ori pe asfalt. Auzi scrâşnete de frâne, ţipete de claxon şi strigăte asurzitoare... Alunecă pe murdăria unui câine ca pe o coajă de banană, îşi depărtă braţele pentru a şi restabili echilibrul, se împiedică de marginea unei rigole şi în cele din urmă ţâşni ca o săgeată spre trotuar.

Şoferul oprise maşina, sărise pe trotuar şi acum ţipa din toate puterile:

— Opreşte-te! întoarce-te, nu mi-ai plătit!

Feţe negre cu ochi rotunzi se întorceau pentru a privi scena, Vincent fugind, clătinându-se, izbit de trecători. Ce curaj pe ticălos! se gândi. Un negru uriaş, cu pantaloni maro, foarte strimţi şi cămaşa descheiată la gât, îl prinse în braţe.

— Uşurel, tipule! Uită-te pe unde calci!

Vincent se întrebă cât timp îi mai rămăsese de trăit. Continuă să alerge în zig-zag. Nu-şi făcea nici o iluzie asupra gazului inhalat. Nu avusese nici un miros caracteristic, dar Vincent ar fi jurat, că fusese o otravă cu acţiune asupra sistemului nervos.

Întoarse capul, nu-şi zări urmăritorul şi, riscând să se lase văzut, se apropie de bordura trotuarului, pentru a opri un taxi. În cartierul acela, era inutil să spere că vreun sticlete s-ar fi putut ivi ca din pământ.

Îl zări pe şofer printre trecători şi se întoarse încercând să se ascundă prin mulţime. Reîncepu să alerge, deşi ştia că fugind, otrava i se va răspândi cu mult mai repede în corp. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul şi – semn rău – nu-şi mai simţea vârful degetelor.

Moartea era foarte aproape. Vincent o simţea plutind deasupra lui ca o pasăre de pradă, în înalt. Deodată îşi dădu seama că mai are puterea de a trăi, că vrea să trăiască! Şi această descoperire îi dădu forţe noi.

În confruntarea cu ninja, nu el era cel puternic, dar ştia că, dacă va reuşi să-şi păstreze intactă luciditatea, va învinge demonul. Se agăţă de acest ultim gând şi îşi înteţi goana prin noaptea presărată cu paiete de neon.

Coti spre dreapta, se împiedică de capacul unui canal şi din nou fu reperat de şoferul-hăitaş. Era exclus să poată opri un taxi.

Tuşea, dar nu se oprea din goană. Încercă să vomite, apoi avu impresia că nu mai poate să se oxigeneze suficient. Braţele nu mai aveau nici o vlagă, dar trebuie să-şi oblige picioarele să alerge.

Auzi în spatele lui un strigăt răguşit şi un zgomot de paşi alergând. Îşi făcu disperat drum printre oameni, căutând în gând o cale de scăpare... Gazul! Ce idiot fusese! îl absorbise prin pori, ar fi trebuit să-şi dea seama după arsură. Inhalarea otrăvii nu avea decât efecte secundare.

Trebuia să găsească... Ştia că e vulnerabil pe aceste străzi mizerabile, unde nimeni nu i-ar fi dat o mână de ajutor. Un restaurant? Mai rău. Prea multă lumină. Avea nevoie de un loc întunecat.

Acolo! în faţa lui! Fugi mai repede, din ce în ce mai repede. Inima îi bătea dureros. La capătul puterilor, se opri în faţa unui cinematograf. Pe faţadă – un afiş dominat de bustul unei blonde cu sâni mari. Deasupra – fotografia mărită a criticii de film, apărută într-un ziar. „Erecţia", proclama titlul, şi dedesubt: „Clasa super X". În faţa ghişeului, Vincent îmbrânci un bărbat, aruncă o bancnotă casierului şi trecu de turnichetă fără a mai lua în seamă strigătele:

— Ei. Domnul, aşteaptă! Restul!

Întuneric. Iz de mucegai, de sudoare sleită şi de spermă uscată. Pe ecran – imagini imprecise, mişcătoare. În sală – o respiraţie gâfâită, amplificată de difuzoare. Apoi, un zgomot lichid şi gemete.

Vincent clipi de câteva ori, pentru a-şi adapta ochii la penumbră. Căută din ochi toaleta pentru bărbaţi. Era sus, la balcon, şi până acolo – două rânduri de trepte. Numai să le poată urca.

Se strecură printre spectatori către culoarul transversal, trecu pe lângă două persoane în picioare, care priveau ţintă la ecran, şi ajunse lângă un şir de automate. Floricele, bomboane, sifon.

Se scotoci prin buzunarele pantalonilor şi scoase trei monede de 25 de cenţi. Le introduse în automat şi apăsă la întâmplare pe butoane. Aşteptă cu nerăbdare căderea paharului de plastic şi jetul de sifon. Prinse cuburile de gheaţă în palmele făcute căuş şi îşi frecă puternic faţa cu ele. Bătu din pleoape, până când simţi apa rece curgându-i pe obraji, intrându-i în ochi. Poate mai avea timp. Gheaţa era ca un balsam alinător de dureri. Mai avea, încă mai avea o şansă. Fusese într-un taxi climatizat, cu toate ferestrele închise, dar sărise repede din el. Încercă să socotească cât timp a fost expus la otravă, dar renunţă. La ce bun?

Întoarse capul către uşă. Intrase cineva. Cineva ieşise. Pentru el nu erau decât umbre. Cel care-l vâna era, oare, aici? Nu avea cum să ştie. În locul în care se afla, Vincent era o pradă perfectă.

Trecu în sala propriu-zisă şi coborî repede pe culoarul central. Parcă vedea mai bine, distingea oameni stând pe scaun, încremeniţi ca nişte statui, fixând ecranul înţesat de trupuri înlănţuite. Căută locul cel mai întunecat din sală şi se aşeză pe rândul din mijloc, în fotoliul de lângă perete. Podeaua era lipicioasă. Peste tot plutea un aer vechi, de îmbătrânire prematură. Întoarse ochii spre ecran.

Mâinile începură să-i tremure, poate din cauza afluxului de adrenalină. Gura îi era uscată şi respiraţia aspră, dar se simţea mult mai bine. În mod sigur, doza nu fusese mortală. Încercă să se destindă şi respiră profund. Simţi un punct dureros într-o parte, poate şi datorită cursei nebune. Ninja era, desigur în sală. Dacă ar fi vrut să plece, ar fi fost mort înainte să ajungă la jumătatea drumului spre ieşire.

Va fi obligat să lupte. Nu avea de ales. Nu era un sensei sau un adept *haragei*, ca Nicholas sau Terry. Îl alungă pe Terry din gând, nu putea decât să-l împingă spre disperare. Dacă şi Terry fusese învins…

Dar Terry fusese atacat prin surprindere şi a fost nevoit să se gândească înainte de toate la Eillen. Vincent era însă prevenit. Îmi trebuie timp – îşi spuse – sunt pe cale de a câştiga. Se simţea din ce în ce mai bine. Gândeşte-te! se îndemnă. Trebuie să ieşi din treaba asta, într-un fel sau altul.

În spatele lui, la stânga, erau câţiva spectatori. Umbre alunecau pe culoarul principal, coborau, urcau, se aplecau, se aşezau sau se ridicau cu foşnet de haine. Cineva se strecură pe rândul lui Vincent, înţepeni. Privi cu coada ochiului, un bărbat destul de tânăr, păr tuns „perie”, costum „de gata”, dar de calitate, servietă mică, de piele. Funcţionar model.

Vincent căzu din nou pe gânduri. Ceva îi atinse braţul. Tresări şi plecă privirea. Era funcţionarul cel bine ras cu obrajii roz. Locuia probabil pe celălalt mal al fluviului Hudson, pe Jersey Palisade, cu nevasta lui, cu copiii lui, cu câinele şi cele două maşini. Bărbatul îl lovea uşor de braţ. Se aplecă spre Vincent şi îi căută privirea. Şopti ceva, dar Vincent nu putu să înţeleagă nimic în mijlocul horcăielilor amplificate. Bărbatul se aplecă peste scaunul gol care îi despărţea şi-i repetă cu o voce plină de speranţă:

— Vrei să vii să te aşezi lângă mine?

Vincent îl privi cu gura căscată, un minut întreg, apoi se retrase, scuturând din cap.

Îşi şterse fruntea. Degetele îi erau ude de transpiraţie. Acum ştia cum să procedeze, întâi şi întâi, va aştepta.

Pe culoarul central se mişcă ceva. O umbră se apropie în capătul rândului. Vincent întoarse încet capul. Nu văzu decât o pată neagră. Funcţionarul care i făcuse avansuri, se mişca ritmic pe scaun. Nu i se vedeau mâinile de sub servietă. Era prea cald ca să fi avut un impermeabil pe genunchi.

Cineva se strecură pe rândul lui. Vincent îşi reţinu respiraţia. Pulsul i se acceleră. Ninja? Silueta înainta fără grabă. Vincent ridică ochii. Omul era chiar lângă tânărul funcţionar atât de pasionat de film. Vincent văzu lumina dansând în ochii noului venit. Da, ninja era... Se aplecă pentru a-i spune ceva tânărului care-şi retrăsese picioarele, fără să-şi dezlipească ochii de pe ecran.

Se apropia. Vincent se pregăti să-şi pună planul în aplicare. Avea nevoie de forţă, de viteză şi de... Ninja era în dreptul scaunului gol de lângă el.

Acum era momentul. Acum!

Vincent vru să se mişte. Nu se întâmplă nimic. Ochii i se măriră. De necrezut. Paralizase!

Se strădui din toată puterea să-şi ridice braţele, dar ele rămaseră nemişcate, ca şi cum cineva, profitând de neatenţia lui, le-ar fi atârnat nişte greutăţi de plumb, încercă să se scoale, dar nu şi mai simţi picioarele. Nici laba piciorului, nici glezna, nimic îşi dădu seama că acel gaz otrăvitor nu avusese scopul de a-l ucide, ci numai de a-l imobiliza.

Umbra se aplecă peste el, stingând orice lumină. Auzi strigăte animalice, hohote lubrice... Percepu mişcarea de deasupra lui, ca pe o imagine filmată cu încetinitorul. Privi calm şi parcă detaşat la ninja cum se apleacă şi-şi pune uşor braţul pe clavicula lui stângă. Simţi presiunea şi clipi din ochi. Poate vârful vreunui deget să i se fi mişcat departe, acolo jos, pe braţul de lemn al fotoliului. În el nu mai era nici teamă, nici regret – doar o imagine a Japoniei, un ţărm stâncos, nu departe de Uraga, colibe vechi şi părăginite, pânze imaculate de bărci pescăreşti ieşind în larg în lumina roşie-gălbuie a răsăritului. Văzu pinul solitar de pe faleză, aureolat de lumină – sentinelă neagră veghind pământul străbun.

Celălalt braţ atinse obrazul lui Vincent şi mâna apăsă puternic pe ureche. Cu o forţă colosală... Şi apoi pământul se roti se roti şi... clac!

Împrejurimile oraşului Tokyo,
toamna anului 1963.

— **A**ici e locul ideal ca să priveşti un apus de soare, spuse Cheong.

Se întoarse către Tai şi îi întinse tava lăcuită. Tai i-o luă şi ieşi fără zgomot din bucătărie. Rămaseră singuri.

— I-am cerut tatălui tău să scoată toţi shoji şi să pună geamuri. Râse scurt. Itami s-a scandalizat, desigur. N-ar face niciodată aşa ceva în casa ei.

Oftă. Acum era serioasă.

— Mi e ruşine s-o spun, dar câteodată mătuşa ta e extrem de obositoare.

— Itami nu-i la fel ca noi, mamă.

Cheong îşi puse mâna fină în palma lui Nicholas.

— Adeseori, legăturile spirituale sunt mai puternice decât cele ale sângelui. Îţi vei da tu însuţi seama, când vei fi mai mare. Ţi-e foame? întrebă, retrăgându-şi mâna.

— Da.

— Bine. Tai ţi-a pregătit ceva bun. Ceva ce-ţi place mult.

— Mie îmi place *dim sum*, spuse el. Tai nu le prepara niciodată atât de bine ca dumneata, chiar daca îi spui cum să le facă.

Cheong izbucni în râs şi se aplecă să-l sărute.

— Bine, bine, în acest week-end îţi voi pregăti *dim sum*.

— Câte feluri?

— Suficiente, spuse, suficiente.

Privi pe fereastră. Aproape de orizont, cerul era de un galben viu, ca o cremă de vanilie, dar sus deasupra capului, albastrul rămânea intens şi clar ca în miez de noapte.

— Nu iei parte prea des la un asemenea spectacol.

— Bujutsu îmi ia mult timp, mamă.

— Ştiu. Şcoala nu are de suferit din cauza asta, adăugă ea după un moment de ezitare.

Nu era chiar o întrebare în cuvintele ei.

— N-am probleme, răspunse Nicholas.

— Ştii, tatăl meu… îi spunea lui So-Peng „tatăl meu”, ca şi cum acesta i-ar fi fost într-adevăr tată, spunea că Locul de unde te tragi contează. Strămoşii mei trăiesc în sângele tău.

— Nu ştiu, spuse Nicholas. Am mulţi prieteni americani, care fac tot ce pot pentru a rupe cu toate astea. Ştii, părinţii lor şi…

— Ei bine! Spune-mi, dragul meu, în cazul lor, strămoşii nu le-au influenţat, oare, cursul vieţii?

Nicholas o privi. Avea perfectă dreptate.

— Eu sunt ceea ce a fost bunicul tău, spuse Cheong. Mi-a lăsat moştenire acest legământ, cu mult înainte de a pleca din Singapore cu tatăl tău. În Asia, totul e altfel, cu totul şi cu totul… căuta cuvântul potrivit, unic. Şi acum pot să fac, la rândul meu, acelaşi lucru pentru tine.

— Dar ştiu atât de puţine lucruri despre el.

— Cu timpul le vei afla. Eşti încă tânăr.

— Dar tu erai cu mult mai tânără decât mine, când ai început să…

— Pe atunci vremurile erau cu totul altfel. Erau pericole la tot pasul. Sunt foarte fericită că pe tine te-au ocolit. Nimeni nu trebuie condamnat la atâta suferinţă… Dar să vorbim despre lucruri mai plăcute! adăugă Cheong, şi un surâs trecu pe faţa ei frumoasă.

Vreau să ştiu, îşi spuse în gând Nicholas. Vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat. Dar nu putu decât s-o întrebe în gând. Nu era o întrebare de pus cu glas tare. Dacă s-ar hotărî să-i povestească într-o bună zi… Ştia că n-o va face. Se întreba dacă tatăl său ştia ceva… Doar Cheong, şi So-Peng, care era mort de mult.

— Mătuşa ta a întrebat de tine, azi, – spuse Cheong, întrerupându-i gândurile. Mereu întreabă de tine, când nu eşti aici.

— Drăguţ din partea ei. Cheong zâmbi şi îi atinse mâna.

— Da… Ar trebui să i-o spui. Ar fi foarte fericită.

— Nu reuşesc să o consider o… Adică…

— Nicholas, Itami consideră că noi – noi toţi – facem parte din familia ei. Te iubeşte mult.

— Dar câteodată… nu ştii cum să o iei.

— Oamenii sunt complicaţi. Trebuie să faci un efort pentru a-i înţelege, să ai răbdare şi încetineala apei care se infiltrează în piatră. Poate e greu pentru tine. Tatăl tău ia lucrurile aşa cum sunt. E nerăbdător şi în acelaşi timp răbdător.

Scutură din cap, mirată parcă de cele spuse.

— Foarte schimbător, da – spuse. Pentru mine e atât de ciudat. Îl mângâie pe ceafă. Îi semeni mult din acest punct de vedere, continuă. Nu leagă uşor o prietenie, cum par a face toţi

străinii, dar e adevărat că el nu mai este un străin. E la el acasă, în Asia. În măsura în care sunt şi eu. Noi doi suntem copii ai Orientului, pe cale de a ne clădi propriul nostru trecut.

— Asta mi se pare atât de greu, de complicat.

— Altfel nu am putea trăi, spuse Cheong surâzând.

Satsugai şi Itami veneau tot mai des să cineze cu ei. Şi mai-nainte Itami trecea pe la ei în mod regulat - Cheong avea grijă de asta – dar, de la un timp, şi soţul începuse tot mai des s o însoţească.

Ascultându-l pe Satsugai, Nicholas începu să înţeleagă cum de japonezii au putut fi târâţi atât de orbeşte de acest bărbat şi de alţi membri ai puternicelor zaibatsus, într-un război dezastruos. Nu pentru că Satsugai ar fi evocat evenimentele dinaintea războiului, sau războiul în sine. Din punctul lui de vedere, războiul nici nu avusese loc. Ca un orb sau ca un struţ, părea că nu vede sau nu vrea să vadă urmările războiului, încă vizibile în oraşe şi sate.

— Comuniştii au constituit dintotdeauna o problemă în Japonia, colonele.

Nicholas îşi amintea de fraza aceasta, rostită într-o seară îngheţată de toamnă. Cerul se întuneca – tonuri roşcate, culori vineţii – şi vântul muşcător, semn prevestitor al iernii, gemea printre pinii şi cedrii din apropiere. O ploaie fină cădea pieziş, aburii condensaţi pe geamul ferestrei deschise curgeau ca nişte lacrimi tăcute. La adăpostul imperfect al unei tufe tunse îngrijit, un biet auşel se învârtea neliniştit în cercuri tot mai strânse, chiar sub fereastră, acolo unde ploaia se transforma în perle, pe vârful frunzelor şi pe pânza udă a unui păianjen. Pasărea micuţă privea cerul, nerăbdătoare să-şi ia zborul.

— Partidul lor nu are prea mulţi membri, în acest moment, răspunse colonelul.

Cu migala-i obişnuită, îndesă tutun în pipă şi o aprinse. Camera se umplu de un fum subţire, albăstrui.

— Dragul meu colonel, spuse Satsugai, pericolul nu se defineşte simplu, prin cifre, mai ales aici, în Japonia. Vorbea de parcă tatăl lui Nicholas ar fi fost un turist oarecare, aflat în trecere prin Japonia. Trebuie să ţinem cont de virulenţa duşmanului. Oamenii despre care vorbim sunt activi şi dominaţi de pasiune. Sunt nişte fanatici devotaţi cauzei lor, comunismul mondial. Nu trebuie să facem greşeala de a-i subestima, căci altfel vor reuşi să se consolideze.

Fiind prea ocupat cu aprinsul pipei, colonelul nu-i răspunse. Pipa, din lemn de măceş, îi era tare dragă. Îl însoţise peste tot în timpul războiului, şi căpătase pentru el valoarea unui talisman. Avea o întreagă colecţie – peste douăzeci şi cinci de pipe – dar o alegea invariabil pe aceea.

Războiul îţi dă nişte idei ciudate, gândi colonelul. Şi e de înţeles, pentru că atunci când zilele sunt întunecate de sentimentul morţii şi nopţile terorizate de junglă, când ofiţerii sunt seceraţi de focul mitralierelor şi oamenii sunt făcuţi zob de vreo mină, la doi paşi de tine, sau sunt despicaţi, dintr-o lovitură, de un duşman tăcut şi neauzit, aceste idei ciudate, mai bine-zis personale, te menţin la suprafaţă, se interpun în cele din urmă între tine şi nebunia totală.

Colonelul îşi băgase în cap că totul va merge bine cât timp va fi stăpânul acelei pipe şi va putea lăsa o clipă din mână patul pistolului mitralieră Sten, pentru a-i pipăi forma neregulată.

Îşi amintea limpede dimineaţa aceea de început de vară, din 1945, când unitatea lui începuse asaltul oraşului Singapore. Ridicaseră tabăra şi se îndreptau spre sud, unităţile păstrând constant legătura prin aparatul de emisie recepţie.

În junglă, colonelul a vrut să-şi pipăie luleaua. N-o mai găsise... Se opri s-o caute printre rădăcinile împletite, noduroase, cufundate în noroi. Nu găsise decât miriapozi şi lipitori. Cuprins de o spaimă confuză, fără a se gândi la urmări, ordonase oamenilor să se întoarcă la baza părăsită. Regăsise pipa pe jumătate îngropată în pământul moale. O curăţise şi când era pe punctul de a ordona plecarea, auzi prima explozie. Pământul vibra ca în timpul unui cutremur. Către sud văzură un gheizer uriaş de noroi şi frunze, pătat cu roşu.

Fără un cuvânt, colonelul dădu semnalul de plecare şi s-au avântat în zig-zag prin junglă. Toată compania fusese distrusă, cei care nu călcaseră pe minele ingenios dispuse, căzuseră în focul ambuscadelor. Colonelul ţinea mâna pe pipă, în buzunar. Lemnul era umed, degetele aspre. Cu Sten-ul pe umăr, îşi duse oamenii spre vest, prin mlaştini rău mirositoare, ocolind zona morţii şi a sângelui, pentru a o lua apoi spre sud. În timpul nopţii căzură peste o tabără japoneză. Îşi luară revanşa, punând mâna pe santinele. Fără zgomot, îi legară fedeleş de arbori. Apoi colonelul îşi trimise jumătate din oameni spre sud-est. La ora patru dimineaţa deschiseră focul asupra părţii sudice a taberei.

Gloanţele şuierau prin aer şi pistoalele mitralieră fumegau. Jumătate din cei aflaţi în tabără au căzut sub tirul lor necruţător. Cealaltă jumătate n-a avut mai mult noroc, retrăgându-se, a căzut în bătaia tirului celui de-al doilea grup. Prinşi între două focuri, japonezii începură să ţopăie ca nişte marionete stricate, până ce corpurile li s-au dezintegrat.

În noaptea aceea de iad, rămasă în amintire ca o noapte a Walpurgiei, colonelul nu a mai considerat că s-a făcut risipă de muniţie.

— Satsugai… începu calm colonelul.

Războiul mai vibra în mintea lui, în timp ce sufla alene un nor de fum parfumat.

— Satsugai, cunoşti istoria ţării tale la fel de bine ca oricare altul, sunt sigur. Comunismul nu este o realitate în Japonia, şi tu o ştii prea bine. Ţara asta are prea multe tradiţii care se opun direct unui egalitarism idealizat. Ideea de a „comuniza” Japonia, este ridicolă, poporul n-o va suporta niciodată.

Satsugai schiţă un surâs. Zâmbetul lui era rece, ca o sclipire de oţel.

— Ce cred eu nu are importanţă, hai? Ce cred americanii contează. Ei înţeleg ameninţarea comunistă, doar ei ştiu că noi – noi cei din zaibatsu – suntem cel mai puternic zid de apărare al acestei ţări împotriva comunismului. Comunismul nu poate fi combătut prin metode liberale. Mc Arthur al tău a descoperit-o în 1947.

Ochii colonelului aruncară flăcări.

— Pe atunci ne puneam mari speranţe în viitorul Japoniei.

— Speranţele, dragă colonele, sunt pentru naivi, îi răspunse mieros Satsugai. Trebuie să înfrunţi realitatea. Continentul e chiar în faţă, la Fukuoka, de cealaltă parte a genkanadei. Ameninţarea e cu totul şi cu totul reală, te asigur. Nu vor înceta niciodată să se infiltreze şi să încerce să răstoarne guvernul. Din aceste motive cerem măsuri ferme şi aplicarea cea mai strictă a decretelor. Aici nu poate fi tolerat liberalismul. O recunoşti şi tu, desigur.

— Nu văd decât o ţară coruptă, pervertită, nevoită să servească anumitor grupuri, exact ca în timpul războiului.

O clipă ochii celor doi bărbaţi se înfruntară şi din privirile schimbate păru că sar scântei.

— Dacă în 1873 lucrurile ar fi fost cum sunt acum, spuse Satsugai în şoaptă, niciodată seikanron n-ar fi fost înfrânt.

Vorbea de pledoaria pe care o ţinuse anul acela în faţa membrilor organizaţiei Gonyoka, în favoarea unei campanii militare împotriva Coreei. Respingerea ei provocase acte de violenţă reală împotriva guvernului Meiji, tentativa de asasinat asupra lui Tomoni Iwakura.

— Nu uita, colonele, că dacă seikanron ar fi fost încununat de succes, n-ar fi avut loc războiul din Coreea. Când ar fi venit comuniştii, ar fi fost opriţi în Manciuria. Dar lucrurile fiind aşa cum sunt – adăugă, ridicând din umeri – americanii trec dintr-un război într-altul, chiar dacă n-o fac din convingere.

— Ce vrei să spui?

— E evident. Tu însuţi ai luptat în jungla Asiei. Tancurile, artileria americană şi chiar bombardamentele, nu sunt eficace. Comuniştii sunt mult prea bine organizaţi şi, în orice caz, au o rezervă de trupe aproape inepuizabilă.

— Vietnamul nu ne priveşte pe noi.

Pipa i se stinsese, dar colonelul nu părea să fi băgat de seamă. Satsugai îşi încrucişase picioarele şi îşi netezea acum cuta pantalonilor din camgarn.

— Îţi cer iertare, prietene, dar în această împrejurare trebuie să-ţi spun că te înşeli, în mod sigur! Va urma Cambodgia, şi apoi ce se va întâmpla cu Thailanda? Da, „principiul dominoului” e o posibilitate reală, prea reală. Chiar şi înspăimântătoare.

Colonelul părea pe jumătate adormit. Ochii, de un albastru întunecat, i se voalaseră, şi irisul lor părea mai întunecat. Pipa rece îi atârna în colţul gurii. Asculta ţârâitul hipnotizator al ploii. Gândurile îi erau pline de istorie.

Atâta idealism! Cel puţin aşa fusese la început. Dar McArthur, un ticălos, un paranoic! În 1947, în momentul schimbării atitudinii faţă de Japonia, Statele Unite nu mai erau chiar atât de interesate în a obţine despăgubirile de război propriu-zise. Japonia era demilitarizată. Pe americani începea să-i intereseze din ce în ce mai mult posibilitatea de a transforma ţara într-un câine de pază împotriva comunismului în Extremul Orient, şi, în acest scop, fuseseră emise două ordine de acţiune paralele, dar distincte. Mai întâi, au fost aduşi la cârmă numeroşi oameni politici şi oameni de afaceri puternici, de dreapta, până atunci consideraţi suspecţi. Apoi au fost investite miliarde de dolari în economia japoneză pentru a se reface industria distrusă în proporţie de 80%. Toate acestea au făcut posibilă desfăşurarea unei campanii, în întregime de inspiraţie japoneză, de eliminare a

comuniştilor şi a radicalilor de stânga – exact ca în Spania, Iran şi America de Sud. Aceeaşi politică, numai că, de astă dată, lovitura reuşise.

Vântul se înteţise. Rafale de ploaie loveau în geamuri. Pe cerul jos nu mai era nici o culoare.

Grupul bărbaţilor din 1945, puţin numeros, dar entuziast şi întreprinzător, era cea mai bună alegere pentru ţară. O Japonie democratică, eliberată de orice îngrădire feudală. Ce naivitate, se gândi cu amărăciune colonelul, ca un ecou al cuvintelor lui Satsugai. Toţi erau plecaţi acum – toţi prietenii lui. Privi ploaia bătând în geam – lacrimi reci, disperate. O rafală mai puternică ridică frunzele ude, le învârti în spirală ca pe nişte minuscule nave spaţiale venite dintr-o altă lume. Niciodată, în cei douăzeci şi trei de ani de viaţă petrecută în Extremul Orient, nu s-a simţit mai singur ca acum. Izolarea i se părea totală şi fără ieşire. Membrii acelui cerc privilegiat de suflete legate prin prietenie, s-au dus unul după altul. Chiar nucleul consilierilor politici ai lui Mc Arthur s-a dezintegrat, ca urmare a demisiilor şi mutărilor. La drept vorbind, ei nu fuseseră conştienţi nici de maşinaţiile politice urzite în jurul lor, nici de instabilitatea lui Mc Arthur însuşi. Până după schimbarea de atitudine din 1947, ei mai sperau, mai credeau că influenţa lor ar putea contribui la stăvilirea mareei şi la orientarea Japoniei pe calea democraţiei.

Astăzi, întorcându-se în timp, faptul îi apărea atât de evident! Da, în realitate fuseseră lipsiţi total de orice putere, în orice domeniu. Sărea în ochi! O linie politică fusese impusă aici din celălalt capăt al lumii, şi s-a aşteptat ca ei să o aplice, nu să o comenteze. Numai că nu li s-a explicat. Terlaine a spus cu glas tare ce gândea şi a fost demis din funcţie. Mc Kensee a fost distrus şi apoi mutat în Statele Unite, Robinson ieşise la pensie doi ani mai târziu, după ce fusese tîrît în noroi până se săturase. Mai rămăsese doar colonelul – omul de fier, în aparenţă neschimbat. Dar în suflet... Ce deziluzie! Nu putea suporta gândul că opera întregii sale vieţi era lipsită de semnificaţie, că luptase cu o credinţă statornică pentru ceva ce nu va deveni niciodată realitate.

Nici acum colonelul nu putea renunţa. Nu-i stătea în caracter. Se crezuse mai abil decât alţii. În fond, avea în mânecă un atu despre care ceilalţi nu aveau habar. Totuşi, îşi zise, s-ar putea spune că partida s-a jucat şi că am pierdut. Vulpea s-a dovedit a

fi mai şireată decât mine. Dar jocul nu s-a terminat încă, nu, Nu le voi permite.

Ideea i-a venit către sfârşitul anului 1946, a doua zi după arestarea lui Satsugai de către poliţia militară a SCAP. Pe faţă, colonelul nu putea face nimic. Satsugai era cunoscut în Japonia ca un reacţionar puternic, aflat la conducerea uneia din monstruoasele zaibatsus. Suspectarea şi arestarea sa drept criminal de război erau inevitabile.

Itami suportă ruşinea cu stoicism, aşa cum suporta totul în viaţă. Cu totul altfel se comportă Cheong. În noaptea aceea îl rugase pe colonel să intervină. Avea un post foarte înalt la SCAP, era consilier al generalului însuşi. Nu-l putea ajuta oare pe Satsugai?

— Iubita mea, lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Trecem printr-o perioadă foarte grea... Satsugai este, poate, vinovat de tot ce este acuzat.

Vorbele colonelului nu făcură decât să mărească furia lui Cheong.

— Puţin îmi pasă, spuse simplu. Face parte din familie.

— Deci nu poate fi criminal. Asta vrei să spui?

— Da.

— Dar e o prostie, draga mea.

Vocea îi era gravă, dar filigranată de o violenţă fierbinte, bine cunoscută colonelului.

— Trebuie să-ţi faci datoria faţă de familie, şi dacă există un mijloc de a-l ajuta, trebuie să-l foloseşti. *Kakujin wa hotu-un wo tsukusa neba narimasen*. Fiecare trebuie să-şi facă datoria.

Cheong era o femeie inteligentă, dar putea fi, câteodată, din cale afară de încăpăţânată. Ştia că nu va putea niciodată să o abată de la scopul pe care şi l-a propus, ştia că nu va mai avea linişte, atâta timp cât nu-i va demonstra că a făcut imposibilul pentru a-şi folosi influenţa.

Adormise cu această certitudine în gând, şi când se trezi, cu puţin înainte de răsăritul soarelui, ideea şi prinsese contur.

Exista un mijloc de a-l elibera pe Satsugai, era foarte sigur acum, dar executarea planului comporta riscuri enorme. Putea, în mod sigur, convinge tribunalul SCAP să-şi însuşească ideea. Singura problemă era de a şti dacă el însuşi dorea într-adevăr să acţioneze.

Înţelese în cele din urmă că nu avea de ales. Începuse să simtă că grupul de consilieri din care făcea parte, se bucura de o

putere provizorie şi planul său deveni un fel de poliţă de asigurare pentru ziua în care lucrurile s-ar fi deteriorat.

Ştia multe despre Satsugai, mult mai multe decât ar fi bănuit Satsugai însuşi. Legăturile lui cu Fukuoka erau prea vădite pentru a putea fi ignorate. Genyosha nu fusese niciodată în afara legii în Japonia, nu i-a fost greu să-i descopere dosarul. În timpul unei călătorii incognito la Kyushu, în sud, descoperise adevărul, Satsugai era unul dintre şefii organizaţiei Genyosha.

Pe vremea aceea, o astfel de informaţie era incendiară. Dacă ar fi fost prezentată în instanţă, Satsugai ar fi fost executat, deşi reuşise să distrugă o mare parte din documentele care îl compromiteau.

Colonelul nu avea deloc intenţia de a da în vileag ce ştia. Faţă de nimeni, oricine ar fi fost el. Oricum, moartea lui Satsugai n-ar fi servit nimănui la nimic. Organizaţia ar fi ales pur şi simplu un alt membru în comitetul de conducere, iar Genyosha şi ar fi continuat activitatea. Or, această activitate era în totală opoziţie cu ceea ce colonelul credea a fi drumul drept al Japoniei către viitor. Organizaţia trebuia anihilată. Dacă l-ar fi scos basma curată pe Satsugai, l-ar fi transformat într-un căţeluş, şi colonelul l-ar fi ţinut strâns în lesă. Şi, mai devreme sau mai târziu, Satsugai l-ar fi dus drept în inima organizaţiei.

Colonelul îşi dezlipi ochii de pe geamul inundat de rafalele de ploaie. Privi iscoditor în ochii oblici, de mongol, ai adversarului, prea stăpân pe el pentru a-l lăsa să ghicească ceva din ce n-ar fi vrut să-i dezvăluie.

A trecut mult timp de când i-am obţinut eliberarea, şi până acum nu m-a dus nicăieri. A ştiut de la început. Da, a ştiut tot timpul ce vreau de la el. Am reuşit doar să-i neutralizez puterea, atât şi nimic mai mult. Îl năpădi tristeţea. Satsugai câştigase. Ar fi fost o prostie să creadă contrariul.

Nu-l surprindea câtuşi de puţin ura lui Satsugai. La urma urmei, se situau la cele două extremităţi ale evantaiului politic.

Înţelegând, mai bine decât oricare alt occidental venit în Japonia, importanţa tradiţiilor şi a trecutului, fiind pe deplin conştient că, fără forţa lor, ţara ar fi dispărut, colonelul ştia în acelaşi timp că forma de tradiţionalism reprezentată de Satsugai era interesată şi dăunătoare – o plagă. Şi în căldura liniştitoare a biroului său, privind în ochii metalici ai acelui om, colonelul înţelese că a neglijat o piesă importantă din combinaţie. Or, tocmai această piesă – acum era convins – constituia cheia

ansamblului. Atâţia ani crezuse că a descoperit secretul lui Satsugai şi tot ce-a făcut s-a bazat pe această ipoteză. Azi readusese în discuţie această ipoteză şi acum era furios pe sine însuşi că s-a lăsat atât de uşor păcălit.

Faptul că intervenţia lui îl pusese pe Satsugai într-o postură dureroasă pentru el, nu-l consola. Da, Satsugai ştia că are o datorie faţă de colonel, faţă de un om pe care-l dispreţuia. Era o situaţie intolerabilă pentru un japonez, dar Satsugai o suporta foarte bine, colonelul era obligat s-o admită.

Dumnezeule-Doamne, gândi, ce mi-a ascuns în toţi aceşti ani? Dintr-o dată înţelese ce avea de făcut. Pierduse deja prea mult timp într-o intrigă vădit sterilă. Trebuia, cum îi spusese şi Satsugai, să înfrunte realitatea. Şi realitatea acestei situaţii era că trebuia să rupă, prin orice mijloc, statu-quo-ul. Nu-i mai rămânea decât o singură cale…

Colonelul ştia că – cel puţin pentru Satsugai – era invulnerabil. Putea, de exemplu, să-l insulte pe Satsugai, şi acesta n-ar fi făcut nimic împotriva lui, pentru că îi era obligat. Satsugai ar fi continuat să surâdă şi ar fi suportat jignirea. Dar reciproca nu mai era valabilă.

Pentru scurt timp, colonelul fu cuprins de păreri de rău, Nicholas era atât de tânăr… şi el mai avea atât de puţin timp! Făcuse nişte promisiuni, pe care de acum încolo nu le mai putea ţine.

Colonelul privi peste întinderea vastă a domeniului său la arborii curbaţi de vânt. Căuta din ochi auşelul, dar pasărea dispăruse de mult, preferând poate furtuna, inactivităţii. Totul era atât de frumos afară, dar în ziua aceea fu incapabil să se bucure.

— Ce ai învăţat din *Go rin no sho*? îl întrebă într-o zi Kansatsu la dojo.

— Anumite elemente sunt foarte folositoare, răspunse Nicholas, chiar dacă nu sunt decât o expresie a bunului simţ.

Mulţi consideră *Go rin no sho* drept o operă revelatoare. Kansatsu vorbea pe un ton neutru. Credea oare că *Go rin no sho* nu e un text important? Glasul său nu-i dezvăluia nimic din ceea ce credea. Ochii lui Kansatsu luceau ca o sticlă opacă. În spatele lui, după-amiaza se stingea în nuanţele de mov ale apusului. Soarele se pierdea în ceaţa deasă. Lumina lui difuză şi indirectă,

spăla cerul şi îngusta arborii. Lumea părea monocromă, ca o stampă.

— Aproape că mi-a părut rău că mi l-aţi dat să-l citesc.

— Ai putea fi mai exact?

Are în el ceva... nu ştiu ce... tulburător. Kansatsu tăcea. Aştepta. În spatele lui, zgomotul, loviturile de bokken, punctele de respiraţii puternice, umplea sala.

— Unii ar putea spune că virtutea este principala calitate a textului, dar pentru mine e mai mult o monomanie. Are ceva periculos în el.

— La drept vorbind, ai putea să-mi spui ce?

— Refuzul.

— Ştii ceva despre viaţa lui Musashi? spuse, ca şi cum de la început nu s-ar fi gândit decât la această întrebare.

— Nu, nimic.

— Miyamoto Musashi s-a născut în 1584, începu grav Kansatsu. Fără îndoială, ştii că Japonia traversa o perioadă grea. Era măcinată de teribile disensiuni interne, provocate de războaiele dintre numeroşii ei *daimyo*.

Musashi era un *ronin*, un tâlhar de fapt. Familia lui se trăgea din sud, din Kyushu, dar la douăzeci şi unu de ani, el a urcat spre nord, ajungând la Kyoto. Aici, s-a luptat pentru prima oară. A decimat o familie vinovată de moartea tatălui său, moarte survenită cu câţiva ani înainte.

Există multe legende despre Musashi şi trebuie să fii foarte atent când citeşti textele. Ca şi în cazul multor personalităţi istorice, povestea lui Musashi pluteşte în mit. Acest vag amestec de fapte istorice şi imaginare place cititorului, care caută doar o simplă distracţie, dar pentru cei care studiază serios istoria – şi de acest lucru ar trebui să ţină seama toţi cei care se consacră sistemului *bujutsu* – poate să devină o capcană periculoasă.

— Dar, câteodată, mitul îl susţine pe samurai.

— Nu. Nu. Doar Istoria trebuie să-l susţină pe un războinic, răspunse răspicat Kansatsu. Istoria şi datoria, nimic altceva. Mitul nu-şi are locul aici, căci falsifică judecata. Şi chiar simţurile se molipsesc.

În bujutsu ne ocupăm de lucruri grave. De apărarea vieţii, desigur, dar asta nu e totul. Ne ocupăm în mod special de metodele de a ucide, iar lista lor e prea lungă pentru a le cunoaşte numărul exact. Nu am dreptul să te învăţ lucrurile acestea, fără să te învăţ, în paralel, sensul responsabilităţii. Şi

mitul este cel care erodează cel mai mult această responsabilitate. Fără bujutsu, noi nu am fi decât nişte ninja, nişte criminali pândind la colţ de stradă. E atât de uşor să aluneci în mit. Foarte uşor…

Întinse mâna, invitându-l pe Nicholas să se aşeze.

— Ai parcurs un drum lung. Tehnica ta e fără cusur, şi capacitatea ta de a învăţa pare inepuizabilă, dar cred că poţi merge şi mai departe. Îţi mai rămâne de trecut un singur obstacol. Cel mai greu. Trebuie să-ţi spun că majoritatea celor ajunşi ca şi tine în acest punct, nu au mers mai departe.

Acum, tu trebuie să descoperi în tine însuţi acest obstacol şi să treci peste el. Nu pot nici să te mai ajut, nici să te îndrum. Obstacolul sau e, sau nu e în tine.

— Asta înseamnă că vreţi să plec din ryu?

— Nici vorbă. Eşti liber să rămâi aici atât timp cât doreşti. Nicholas simţea că îi scapă ceva şi, furios, îşi repeta în gând toată conversaţia, încercând să găsească veriga lipsă. Kansatsu nu părea decepţionat, ba dimpotrivă, avea aerul că-l provoacă. Gândeşte-te! Ce ai lăsat să-ţi scape? Kansatsu se ridică.

— Azi, în loc de lecţie, aş vrea să faci o demonstraţie în faţa clasei. Vino, spuse, coborând privirea spre Nicholas.

Trecu apoi în mijlocul sălii şi bătu o dată din palme. Orice zgomot sau mişcare încetă imediat. Toţi – sensei şi elevi – întoarseră capul spre el. Aşteptau.

Kansatsu alese la întâmplare patru elevi. Toţi patru erau din ultimul an şi se numărau printre cei mai puternici din *ryu*. Toţi erau mai mari decât Nicholas.

Kansatsu se întoarse şi îi făcu semn lui Nicholas să se apropie. Ţinea un bokken în mâna dreaptă.

— În formaţie în jurul lui Nicholas, le spuse elevilor. Kansatsu ceru prin semne bokken-ul unui sensei, îl luă şi îl trecu lui Nicholas. Elevii îl înconjurară.

— Acum, şopti încet doar pentru Nicholas, vom vedea dacă ai învăţat bine preceptele lui *ryu* Niten, şcoala lui Musashi.

Se retrase, lăsându-l în mijlocul elevilor. Nicholas avea un bokken în fiecare mână, ceilalţi doar câte unul. Cei patru erau de mai mult timp elevi în *ryu*.

Întunericul cădea încet, ca o perdea. Nicholas era încercuit. A fost o scurtă alunecare de tălpi goale pe podeaua ceruită, şi el se transformă într-un soare cu patru stele strălucitoare pe orbită.

Libelula.

Nu era decât un *tai-sabaki*, o mişcare circulară, compusă din alunecări şi răsuciri rapide, perfecţionate în *ryu* celor Două Cercuri, de Musashi.

Îl văzuse pe Kansatsu executând perfect „libelula” şi multe alte procedee.

Pe această temă, citise o mulţime de texte date de sensei. O repetase de multe ori, dar niciodată în luptă.

Trebuia să-i lase pe cei patru să facă primele mişcări, căci numai profitând de strategia lor, putea executa cu succes singurul tai-sabaki care i-ar fi adus victoria asupra adversarilor.

Doi dintre ei se apropiară din lateral, ţinând cu amândouă mâinile *bokken-urile* ridicate, aşa cum o cere tradiţia în kenjutsu. Cu strigăte violente se aruncară simultan asupra lui Nicholas.

Procedeul „fluturele răsturnat”. Se răsuci în arc de cerc, arma din mâna dreaptă fulgeră, lovind din lateral coapsele unui atacant. În aceeaşi clipă ridică cealaltă armă. Continuă să se rotească şi bokken-ul lovi puternic. Imediat, ceilalţi doi luară locul adversarilor prăbuşiţi. Se gândi o clipă să folosească procedeul „roata în apă”, dar asaltul avea axul schimbat şi el renunţă la idee, mulţumindu-se cu o fentă.

Reuşi să-i despartă, pivotând mereu în jurul propriului său corp, apoi, cu şoldurile încordate, îndreptă fulgerător vârful bokken-ului către abdomenul elevului din dreapta. În timp ce îşi înălţa arma din mâna stângă pentru a lovi bokken-ul celui de-al patrulea. Arma căzu de acum inutilă. Folosise procedeul „crucea împletită”, unul dintre cele mai dificile *tai-sabaki*.

Rămase imobil cu cele două *bokken-uri* în echilibru vibrând ca şi cum ar fi avut viaţa lor proprie şi ar fi dorit să mai lupte.

— Saigo, se auzi glasul lui Kansatsu.

Cei patru elevi părăsiră terenul. Saigo înainta. Venea rar pe la ryu, cel mult o dată pe lună. Nicholas nu ştia cărui ryu îi aparţinea Saigo, nimeni nu părea a şti. Dar era sigur că nu aparţinea nici uneia din şcolile din împrejurimile oraşului Tokyo.

Fără a-l avertiza, Saigo se repezi spre Nicholas. Katana îi era încă în teacă, dar în clipa următoare cobora drept deasupra lui Nicholas. Saigo devenise printre altele – *iaijutsu* – adept al artei de a scoate rapid sabia din teacă, scoaterea *katanei* trebuia să fie aproape simultană cu lovirea mortală a adversarului. Un *sensei* ar putea să-şi ucidă duşmanul chiar înainte ca acesta să-şi dea seama că sabia fusese scoasă din teacă.

Deci, Saigo, după o zecime de secundă, lovea cu putere ucigătoare. Dar în timp ce el executa un *iai*, Nicholas se răsucea sprijinindu-se pe piciorul drept, cu partea stângă spre Saigo. Lovitura care îi viza inima căzu în gol şi bokken-ul din mâna stângă mătura katana, îndepărtând-o. Se răsuci din nou, întorcându-se pentru o clipă cu spatele la adversar, şi, folosind elanul lui Saigo, îi îndepărtă sabia. Când îşi termină rotirea în jurul propriului ax, lovi puternic partea stângă, expusă, a lui Saigo, executase „roata în apă”.

Rămase nemişcat, picioarele îndepărtate, un bokken în fiecare mână, sub ochii întregii clase. Privi îndelung corpul prăbuşit al lui Saigo. În locul unde îl lovise, carnea învineţită îl va durea mai bine de o săptămână.

În încăpere domnea o linişte absolută. Un gen de linişte care apasă urechea, ajungând să fie dureroasă prin ea însăşi.

Nicholas nu văzu decât faţa vărului său, cu ochii ridicaţi spre el. Niciodată în viaţa lui nu mai văzuse o privire atât de încărcată de ură. Din cauza lui Nicholas, îşi pierduse prestigiul în faţa celor din ryu. El se considera un maestru, şi unul din elevi îl azvârlise la pământ. Intensitatea luptei tăcute era atât de mare, încât, pentru o clipă, încăperea păru luminată de fulgere.

Apoi Kansatsu bătu de două ori din palme şi spectatorii se retraseră. Cursurile erau încheiate pentru acea zi.

Nicholas băgă de seamă că tremura. Scăpaţi de sub control, muşchii i se zbăteau sub piele. Adrenalina năvălea, eliberată în cantităţi enorme de tensiunea la care fusese supus. Spiritul său ştia că totul s-a terminat, dar corpul avea nevoie de puţin mai mult timp pentru a se obişnui cu reîntoarcerea la normal.

Respiră profund de două ori. Trupul îi era numai fior. În seara aceea, când se întoarse acasă, nu servitoarea îi deschise, nici Cheong, ci Yukio.

Nu o mai văzuse de trei ani – şi atunci doar într-o după-amiază, la o înmormântare în familie. Trecuseră trei ani şi jumătate de la întâlnirea lor incendiară şi el nu o uitase.

— Bună seara, Nicholas, îi spuse Yukio, înclinându-se. Purta un *kimono* de mătase cenuşie, cu fire argintii ţesute vertical, împodobit cu un motiv albastru închis – o roată cu spiţe – amintind de blazonul unui daimyo.

— Bună seara, Yukio, îi răspunse, înclinându-se la rândul său.

Cu privirea plecată, Yukio îi făcu semn să intre.

— Prezenţa mea te surprinde?

Îşi puse sacul pe podea, fără a înceta să o privească.

— Nu te-am văzut de ani de zile.

— M-a adus mătuşa Itami în după-amiaza asta, când tu erai la dojo. Ar fi trebuit să stau la ea, dar casa e în renovare şi camera care îmi era destinată nu poate fi încă folosită.

O luă cu el, traversară casa, şi apoi, prin *shoji-ul* din spate, ieşiră afară. Coborâră în noapte, spre grădina *zen*.

Cerul era senin, câţiva nori rătăciţi se destrămau ca nişte rotocoale de fum, jos, aproape de orizont. Luna plină era enormă şi lumina pe care o răspândea, împrumuta atmosferei un aspect acvatic. Privi chipul fetei înconjurat de un nimb de lumină lină şi ochii ei pierduţi în adâncul întunecat. Părea a fi o statuie dintr-un templu *shinto* ascuns printre cedrii Japoniei… Poate că amândoi erau sub ape…

O privighetoare, în înaltul copacilor, îşi risipi trilurile foarte sus, deasupra lor. În depărtare, răsuna lunga chemare singuratică a unei bufniţe.

— N-am fost niciodată la Kyoto, spuse. Acolo locuia Yukio.

— Va trebui să vii.

Fata întoarse încet capul. Privea acum pietrele ascuţite presărate ca nişte munţi, înălţându-se ca eternitatea vieţii deasupra stratului de pietriş mărunt şi rotund. Glasul ei suna catifelat în noapte. Stăteau nemişcaţi, fără a se atinge.

— E foarte frumos! spuse Yukio.

Tu eşti mai frumoasă, îi răspunse în gând. Simţi cum îi bate inima.

— Încă şi acum îmi mai aduc aminte de cele întâmplate, şopti.

Se întoarse spre el şi luna îi sclipi în pupile.

— Ce vrei să spui? Nicholas avea un aer şmecher.

— În timpul serii… când dansam… Ea râse. Nu fără oarecare vanitate.

— Ah! Asta era! Eu şi uitasem.

Simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Dar el, care crezuse că fata venise de dorul lui! Acum îşi dădu seama cât fusese de prost! Acea întâmplare fără viitor avusese loc cu trei ani în urmă. De ce şi-ar fi amintit de ea?

— Saigo a fost azi la dojo?

— Da. Nu-l mai văzusem de mult. Merge la alt ryu, cred.

— Poate din cauza asta pleacă atât de des la Kyushu. Ridică privirea spre ea.

— Kyushu?

— Sunt sigură că e ideea unchiului Satsugai, continuă clătinându-şi capul. Mereu au ceva de pus la cale împreună. Altfel, nu văd cum Saigo s-ar fi putut gândi să plece atât de departe. În orice caz, e o taină. Sunt sigură.

— De ce eşti atât de sigură?

— Într-o zi am întrebat-o pe mătuşa Itami şi ea s-a prefăcut că nu m-aude.

— Dacă e aşa, sunt sigur că nu e nimic grav.

Yukio se mulţumi să ridice din umeri şi să-şi încrucişeze braţele pe piept.

În casă, Nicholas îşi ceru iertare şi trecu în camera lui. Se dezbrăcă şi intră în baie. Deschise duşul şi lăsă apa să-i alunece peste cap. O persoană atât de tradiţionalistă ca mătuşa Itami ar fi ales, desigur, cada, dar Nicholas nu avea aceleaşi gusturi. Lui îi plăcea să simtă apa fierbinte de-a lungul corpului. Cu gândurile la cele petrecute la dojo, începu să se săpunească. A vrut să-i vorbească lui Kansatsu după luptă, dar a fost imposibil. De ce nu-i vorbise lui Yukio despre luptă? Alungă întrebarea din gând.

Curios, întoarse capul. O umbră se proiecta pe geamul mat al duşului. Se micşora. Cineva intrase în baie.

Închise apa şi trase uşa glisantă.

Înlemni. Corpul acoperit cu perle de apă îi scânteia în lumina fluorescentă din baie şi căpăta tente de opal.

— Eşti foarte frumos, spuse Yukio.

Era goală. Avea pe braţ un prosop de baie îngust, dar nu i-l întinse. Îşi aminti ce-i spusese înainte de a intra în casă. În privirile ei se citea foamea.

Nicholas avea şaptesprezece ani, Yukio cu doi ani mai mult. În calendar o mică diferenţă… dar în clipele acelea… ani lumină.

Cu tot antrenamentul, cu toată învăţătura serioasă şi mintea lui lucidă, Nicholas se simţi pierdut în faţa ei, de parcă Yukio ar fi fost calea spre o lume pentru care nu-l pregătise nimeni.

Făcuse un pas spre el şi-i spusese printre buzele abia deschise. Poate ceva de genul „Vrei prosopul?”. N-ar fi ştiut să spună ce anume. Îi privi piciorul îndoit uşor în faţă – aşa cum fusese poziţia lui puţin mai înainte, la dojo, la începutul „crucii înlănţuite” – glezna micuţă, carnea pulpei, genunchiul neted şi curba lungă a coapselor.

Ceva din el, din spiritul lui, păru să se ridice şi să plutească, de parcă un necunoscut i-ar fi tăiat şi ultimele legături ce-l ţineau pe pământ. Simţi cum se îndepărtează în volute din ce în ce mai

mici, cu o asemenea viteză, încât uită chiar că îi aparţinuse cândva.

— Vino, îi spuse cu o voce ciudată, răguşită.

Întinse mâna abia atingând prosopul, care căzu când ea ridică braţele spre el.

— Yukio…

O simplă şoaptă. Avea sânii mici, rotunzi şi înalţi, cu mameloane lungi, şi deja întărite, o talie fină, un pântec neted şi alb. Creasta neagră i se încordă. Braţele fetei îl înlănţuiră, şi el îi întemniţă buzele întredeschise.

Îşi lipi corpul de el. Mâini nemişcate. Doar buzele alunecau pe ale lui Nicholas, pe gâtul lui, în jos şi în sus, lacome, nesăţioase, aproape disperate. Sânii îi atingeau uşor pieptul şi absorbeau apa. Muntele lui Venus îl apăsa încetişor.

Buzele lui Yukio erau lângă urechea lui şi o auzi murmurând:

— Deschide apa!

Se răsuci pe jumătate, întinzând braţul în spate pentru a regla robinetele. Apa fierbinte ţâşni, îi acoperi, şi când se întoarse, băgă de seamă că o penetrase adânc. Respiraţia i se opri. Prin ce vrajă săvârşise ea asta? Din adâncul pieptului simţi urcând un spasm, ca un val uriaş care îl înghiţi.

Începu să mişte ritmic. O văzu cum îşi azvârle capul pe spate. Părul ei ud căzu în cascadă, ca un torent întunecat. Yukio îşi ţinea faţa sub jetul puternic de apă, ochii închişi şi gura larg deschisă, într-un urlet mut. O putea auzi cum gâfâia. Yukio îşi întinse braţele deasupra capului şi se agăţă de para alunecoasă a duşului. Degetele i se albiră. Îşi ridică picioarele şi îi încercui mijlocul. Corpul lui Nicholas suporta acum întreaga ei greutate. Pântecul lui Yukio… se unduia spasmodic, de parcă nu s-ar fi putut umple îndeajuns de el. Fu nevoit să-i cuprindă talia cu braţele, pentru ca forţa mişcărilor ei să nu-i desprindă din îmbrăţişare. Palpitaţiile sălbatice ale corpului lui Yukio crescuseră în intensitate. Parcă încerca să stăpânească un cal sălbatic tremurând în chinurile morţii.

Ea începu să ţipe şi el pricepu de ce voise să curgă apa. Plăcerea devenise insuportabilă şi îşi simţi picioarele tremurând din cauza efortului. Abia o auzi:

— Loveşte-mă, gemea. Loveşte-mă!

Crezu că nu a înţeles bine, dar ea i-o repetă fără încetare ca pe o litanie. Sânii îi tremurau, torente de apă curgea pe carnea-i

suplă. Corpul îi era încordat, mâinile încleştate pe para duşului şi pântecul ei se mişca mereu.

Ea gâfâia, gemea şi Nicholas simţi că nu va mai putea rezista mult. Îi părea grea ca un pietroi.

— Te rog, îi strigă. Te rog, te rog, te rog! Dar nu se putea hotărî să ridice mâna.

— Ştiu... Îi şopti Yukio la ureche.

Apa fierbinte se izbea de ei, sânii ei tari îi zgâriau pieptul.

— Ştiu ce s-a întâmplat azi, la dojo.

— Glasul îi era sacadat, cuvintele întrerupte de gâfâieli nestăpânite şi totuşi o înţelese.

— Ştiu. Oh! Loveşte mă, iubitule, loveşte-mă! Şi continua cu o furie sălbatică.

Atunci o lovi aşa cum ea şi-ar fi dorit-o, de fapt aşa cum avea nevoie.

— Ah! ţipa, în timp ce corpul i se arcuia. Ah! Ah! Ah! Iubitul meu, acum...

Şi el simţi un inel de muşchi strângându-l în adâncurile ei, strivindu-i carnea într-un vârtej încântător, atunci ţipă la rândul lui. În cele din urmă picioarele îi cedară, mâinile lui Yukio alunecară de pe para duşului şi se prăbuşiră pe podeaua de porţelan, cu apa curgând peste ei, revărsându-se într-un val de vapori. Yukio îşi încolăci braţele în jurul lui şi îl strânse cu putere...

Norii păreau flăcări.

Soarele aflat aproape de capătul drumului, se ascundea pe jumătate în spatele pantelor netede ale muntelui Fuji şi tot cerul era stacojiu. Vâlvătaia se stinse la fel de repede precum apăruse, şi soarele dispăru după vulcan. Nu mai rămaseră decât nişte urme rozalii, răni uşor vindecabile, pe pântecul norilor aurii. Totul deveni cenuşiu. Luminile se aprinseră.

Kansatsu în costum european, sta în centrul *dojo-ului*. Nicholas în faţa lui. Nimic nu fusese încă spus. Singuri. Respirau.

— Spune-mi, ce ai învăţat din *Go rin no sho*, întrebă în cele din urmă Kansatsu.

Ochii îi avea în continuare închişi.

— Are părţi bune, răspunse Nicholas. Şi rele.

— Sunt rare.

— Dimpotrivă, sensei.

Liniştea se prelungi. Nicholas auzi tusea înăbuşită a unui automobil care demara şi se îndepărta. Fascicolul de lumină al farurilor îi trecu o clipă prin faţa ochilor, apoi întunericul reveni. Un nagâţ ţipă undeva, bătu apoi din aripi şi-şi luă zborul. Nicholas îşi drese glasul.

— L-am citit în întregime.

— Şi ce crezi?

— Nu ştiu, sincer, nu ştiu.

— Ninja te interesează, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci de ce eziţi?

— Nu ştiam că ezit.

— Atunci, mai bine priveşte în tine însuţi. Nicholas se gândi o clipă.

— Cred că aş prefera să răspund nu.

— Ah?

— Ninjutsu îmi pare un teritoriu interzis.

— Ocult, da. Interzis, nu.

Kansatsu îl privi fix pe Nicholas. Erau aproape unul de celălalt.

— Chiar aici, în Japonia, continuă, se ştiu ciudat de puţine lucruri despre ninja. Au ieşit dintr-o pătură a societăţii cu care nici un japonez nu se poate mândri. Dar ninjutsu e o artă străveche. E venită din China – cel puţin aşa se spune. Cred că nimeni n-ar putea afirma în mod cert.

Ninja nu se considerau legaţi de Calea războinicului. *Bushido* nu era pentru ei decât un cuvânt gol. Ascensiunea lor a fost rapidă. Şi chiar datorită succesului lor, *bushi* i-au folosit din ce în ce mai mult. Averea le-a crescut şi, în acelaşi timp, tehnica lor a devenit mai elaborată şi mai diversificată. Apoi… samuraii au început să ia lecţii de la ninja. Şi aşa, Calea a fost pervertită.

Sunt multe ryu în Japonia. Mult mai multe decât cele înscrise în registrele guvernamentale Şi în aceste şcoli, diversitatea disciplinelor de studiu e aproape nelimitată. Unele propun câteodată binele şi răul, fără să facă vreo deosebire.

Nu avea nevoie să-l întrebe pe Nicholas dacă îi urmăreşte cursul gândurilor… Umbre negre umplură încăperea, norii ascundeau luna. Doar luminile artificiale ardeau.

— Pentru a fi un adept adevărat, trebuie să cercetezi şi tenebrele, Nicholas.

În seara aceea, Cheong îl trase deoparte. Intrară în biroul colonelului. Plutea un miros de piele şi de fum de tutun. Alături

de bucătărie, biroul era singura încăpere occidentală în casa aceea japoneză tradiţională.

Cheong se aşează pieziş pe scaunul de lemn cu spătar înalt din faţa biroului. Nicholas, pe o banchetă, aproape.

— Eşti bucuros că Yukio a venit la noi! Nu era o întrebare.

— Da, răspunse sincer. E ceva rău în asta?

— Ai crescut, dar eşti şi vei rămâne copilul meu, spuse Cheong surâzând. Cred că am dreptul de a-ţi pune întrebări. Nu eşti încă însă obligat să-mi şi răspunzi la ele, o ştii.

Nicholas îşi coborî privirea către mâini.

— Ştiu, spuse încet.

Cheong se aplecă şi-i cuprinse degetele în palme.

— Dragul meu, să nu te temi de mine. Orice aţi face, Yukio şi cu tine, e treaba voastră, a amândurora. Tatăl tău poate n-ar aproba, dar el nu vede lucrurile aşa cum le vedem noi. Este soldat şi, deci, nu are încredere în nimeni şi în nimic. Nicholas o privi.

— Nu are încredere în Yukio? Dar ce…

— Nu are importanţă, spuse Cheong clătinându-şi capul. Nu înţelegi? E punctul lui slab. Nu-i nimic. Sunt foarte sigură că, la început, n-a avut încredere nici în So-Peng.

Se întoarse, luă o cheie şi descuie un sertar al biroului. Scoase de acolo o cutie împodobită cu un tigru şi un dragon, darul de adio făcut de So-Peng la plecarea ei din Singapore cu colonelul. Degetele-i deschiseră cu îndemânare cutia.

— Vezi, spuse în şoaptă, sunt cincisprezece. Îi arătă smaraldele. La început au fost şaisprezece. Cu una din pietre a fost cumpărată casa.

Ridică privirea spre Nicholas.

— Sunt sigură că tatăl tău ţi-a spus povestea acestui dar. Nicholas dădu aprobator din cap, şi ea continuă:

— Dar nu ţi-a spus ce semnificaţie are. Nu sunt sigură dacă el a înţeles-o prea bine. Ridică din umeri. Şi chiar dacă a înţeles, cred că a preferat să alunge ideea. Tatăl tău e foarte pragmatic. Surâse. Mă tem că acesta e unul din puţinele lui defecte.

Puse cutia deschisă, cu pietrele ei scânteietoare, pe genunchii lui Nicholas.

— Ai dreptul să foloseşti şase din ele. Să le transformi în bani, dacă te afli într-adevăr la strâmtoare. Nu, ascultă-mă până la capăt. Trebuie să înţelegi clar. Totul. Cred că ai să poţi pricepe ce am să-ţi spun.

Respiră adânc.

— Nu trebuie niciodată să ai mai puţin de nouă smaralde în cutie. Niciodată. Şi, sub nici un motiv, nu trebuie să foloseşti mai mult de şase.

E o cutie magică, Nicholas. Are anumite puteri. Se opri de parcă s-ar fi aşteptat la ceva. Văd că nu râzi. Asta e bine. Eu cred în ele la fel de mult ca tatăl meu So Peng. Era un om mare şi înţelept, din toate punctele de vedere, Nicholas, în mod sigur, nu era un prost. Ştia foarte bine că pe continentul asiatic există multe lucruri care sfidează analiza şi care nu-şi găsesc nici un loc în lumea modernă. Ele provin din altă serie de legi şi sunt atemporale. Ridică iar din umeri. Eu aşa cred.

Luă mâinile de pe cutie şi îşi privi fiul.

— Eşti la vârsta când îţi formezi propriile păreri despre lume şi misterele ei. Dacă crezi, vei avea puterea pentru tine, în ziua în care vei avea nevoie de ea.

Noapte. Nicholas în salon. Îmbrăcat în haine europene, în faţa ferestrei.

Foarte sus, pe cerul fără umbră de nor, luna plină îşi arunca razele peste vârful copacilor şi, mai aproape de Nicholas, peste grădina clasică. Umbre de un negru intens cădeau pe geam, de parcă pinul mare de lângă intrare ar fi fost luminat de un proiector ceresc. Din când în când, vântul tulbura crengile şi umbrele se ridicau şi coborau, se rostogoleau clătinându-se, precum mişcările corăbiei din poveştile cu care mama îl adormea cu ani în urmă. Un timp ce trecuse de mult, şi Nicholas se întrebă dacă toţi oamenii simt cum copilăria aparţine unei alte vremi, mai simple, în care hotărârile sunt lipsite de importanţă şi de urmări.

În vremea aceea de mult apusă, pinul singuratic îi fusese protector în nopţile când somnul îl ocolea. Îi cunoştea toate desenele, toate unghiurile crengilor şi nodurilor de pe trunchiul uriaş. Deodată, îi păru schimbat. Văzu în el un bătrân soldat, o strajă în noapte, un prieten, un aliat. Pentru a fi un adevărat adept…

Universul său se schimba acum atât de repede.

Haragei-ul dobândit îi permise să simtă prezenţa fetei încă de la intrare. Nu se mişcă. O auzi venind spre el. Încet. Uşor. Nu fără spaimă, îşi simţi propria-i carne încordându-se. Vru să-şi alunge dorinţa, dar corpul nu-l ascultă.

Ea se aşeză graţioasă între el şi lumina lunii. Chipul îi rămânea întunecat în umbra deasă; părul, de un negru aproape albastru, era înconjurat de un nimb argintiu. I se păru că-i vede corpul pulsând ritmic ca o inimă.

Era atât de conştient de prezenţa ei, încât o simţea aproape ca o durere. Percepu mirosul unui parfum necunoscut. Şi căldura aceea, care se transmitea fizic, şi, mai mult, o virulentă intensitate aproape materială. Se simţi înconjurat de aura fetei.

Liniştea din casă era adâncă, îşi putea auzi bătăile inimii, ca într-o furtună interioară.

Se ridică brusc, încât mai degrabă o simţi decât o văzu înfiorându-se, îi căută mâna, o ridică, deschise un shoji şi o luă cu el afară.

Fără a-i păsa de frig, o duse spre marginea domeniului, spre pădurea de cedri şi pini, căutând poteca ascunsă pe care i-o arătase Itami, cu ani în urmă.

O găsi şi se afundă împreună cu Yukio în pădure. Nu, o lumină, doar pete mai deschise, ca nişte flori ciudate plutind în aer, în locurile unde luna străbătuse prin bolta verde de deasupra. Greierii ţârâiau. Un foşnet uşor de frunze, nişte nuhi strălucind roşiatic.

Parcă zburau deasupra cărării şi Nicholas o călăuzea prin beznă, presimţind, precum un liliac, orice obstacol. Săreau peste rădăcini, se aplecau sub ramurile joase, negre… Ajunseră în cele din urmă, într-o poiană scăldată de lună, în faţa lor, poteca circulară şi poarta dublă, închisă, a sanctuarului.

Îl trase în iarbă, lângă ea.

— Acum… şopti cu glas răguşit. Nu mai pot aştepta. Rochia i se depărta uşor. Părea ireală. Carnea îi strălucea ca luminată lăuntric. Nu-şi putea dezlipi mâinile de pe pielea ei. Se aplecă, îndepărtându-i şi mai mult rochia. Îi mângâie coapsele până o auzi gemând. Yukio întinse mâinile şi-l trase peste ea. Nicholas îi simţi gâfâitul cald în ureche şi îi cuprinse sânul cu buzele. Ea îşi reţinea respiraţia. Unghiile ei îl ardeau. Simţi coapsele fetei cuprinzându-l şi carnea atrăgându-l cu vârtejul ei umed. Crezu că Yukio se-va sufoca. În aerul nopţii, mirosul ei i se păru puternic. Alunecă precum un şarpe peste corpul ei fremătător. Înainta încet, până în adâncul fântânii care i se dăruia. O auzi ţipând de plăcere şi îi simţi mâinile încleştate în păr şi trăgându-l în sus.

Palmele îi deveniră pumni, tendoanele gâtului i se încordară. Yukio ţipă şi crezu că trupul său nu va înceta niciodată să se zbată.

— M-am născut pentru a fi cineva, îi spusese, mult mai târziu. O altă fiinţă, mai bună decât sunt acum.

Deasupra lor, cedrii foşneau vesel. Pământul era moale sub trupurile lor alungite.

— Acum nu sunt nimic. Vocea ei avea ceva din blândeţea unei adieri în noapte. Nimic, doar o imagine reflectată.

El nu înţelegea.

— De când sunt, nimeni nu mi-a spus un cuvânt adevărat.

Doar minciuni, continuă, punându-şi capul pe braţul lui Nicholas.

— Chiar şi părinţii tăi!

— Eu nu am părinţi.

Se întoarse, lipindu-şi pulpele de coapsele tânărului.

— Sunt morţi sau…?

— M-au părăsit, vrei să spui? Tata a murit în război. Era fratele lui Satsugai. Unchiul meu nu a fost niciodată de acord cu căsătoria tatei.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta?

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Poate Satsugai i-a dat bani ca să dispară.

Deşi pe cer pluteau câţiva nori, aerul era compact, încărcat de rouă. Luna era joasă, pătată cu foc, buhăită.

— Mă mir că Satsugai nu te-a luat la ei, spuse Nicholas.

— Zău? râse amar. Pe mine, nu. Itami ar fi vrut să mă crească, o ştiu. Dar Satsugai a făcut tot ce-a putut pentru a mă da în grija unui cuplu din Kyoto.

Tăcu câteva clipe, cufundată în gânduri.

— Am întrebat-o pe mătuşa Itami într-o zi şi mi-a spus că Satsugai crezuse că ea îi va dărui copii mulţi şi n-a vrut să mă amestece cu ai lui. Ceea ce, după cum se vede, nu s-a întâmplat.

— Deci, nu ai părinţi.

— E ceva ciudat în familia asta. Vorbea în continuare despre unchiul ei. Nu reuşesc să pricep ce anume. Satsugai şi Saigo. Itami nu se amestecă, dar sunt sigură că ştie ce se petrece.

Un freamăt deasupra lor, un nagâţ îşi luă zborul spre sud.

— Cred că totul se leagă de locul unde Saigo se duce în fiecare săptămână.

— La Kyushu?

— Da.

— Pariez că-i vorba de un *ryu*.

Yukio se întoarse. În întuneric ochii-i păreau fosforescenţi, enormi.

— Dar de ce se duce atât de departe? Sunt destule *ryu* la Tokyo şi în împrejurimi.

„Sunt multe *ryu* în Japonia…” îşi aminti desluşit de cuvintele lui Kansatsu, ca de nişte bătăi de clopot sunând cadenţat. Ştia Kansatsu ceva? Binele şi răul. Albul şi negrul. *Yin* şi *yang*. „Trebuie să cercetezi şi tenebrele”.

Trebuie să fie un *ryu* deosebit de celelalte, spuse Nicholas.

— Poftim?

Vorbise atât de încet, parcă gândind cu voce tare, încât aflată chiar lângă el, Yukio nu-l auzise. Repetă.

— Dar de ce gen?

Yukio dorea să înţeleagă. Nicholas ridică din umeri.

— Trebuie neapărat să ştiu în ce oraş se duce.

— Pot să aflu, îi spuse, ridicându-se în cot, însufleţită dintr-o dată. Pleacă în curând la Kyushu. Ajunge să arunc o privire pe biletul de tren.

— Faci tu asta?

Îi surâse cu complicitate. Luminiţe îi jucau în privire.

— Dacă mi-o ceri, spuse Yukio.

O clipă Nicholas o privi atent, apoi se întinse cu palmele încrucişate sub ceafă.

— Vreau să ştiu ceva… Simţi cum i se pune un nod în gât, dar continuă totuşi. Vreau să ştiu dacă ce mi-ai spus… data trecută… e adevărat. Te-ai culcat cu Saigo?

— Are vro importanţă?

— Da.

— Oh, Nicholas, spuse luându-l de gât, nu fi mereu atât de curios.

— Ai făcut-o?

— S-a întâmplat, poate… demult. Se ridică şi o privi îndelung.

— Poate?

— Fie cum vrei tu. Da. Dar… aşa, ca să fie.

— Exact ca şi cu mine. Vocea îi suna rea.

— Nu, nu! strigă, privindu-l în ochi. Nicidecum. Nu e ca tine.

— Vrei să spui că atunci… cu mine, ai calculat totul? Vocea lui Nicholas cerea un răspuns. Timp de o secundă, ochii lui Yukio sclipiră.

— Eu… eu… nu ştiam ce să mai cred când mătuşa Itami mi-a spus că mă va duce la voi, îmi amintesc că doream să fac dragoste cu tine, în noaptea aceea, pe ringul de dans, dar era…

— Şi mi-ai spus că nu-ţi mai aduci aminte! Indignarea lui ascundea în realitate o bucurie imensă.

Yukio surâse.

— Te-am minţit.

Surâsul i se lărgi şi îi scoase limba – un gest foarte puţin japonez.

Voiam să-ţi fac o surpriză. Din clipa-n care te-am revăzut am ştiut ce doresc.

— N-am bănuit nimic, ne-am dus în grădină şi….

— În mine trăiesc două fiinţe în acelaşi timp, spuse, ridicând din umeri. Mi-ai văzut cele două feţe.

— Cum a fost copilăria ta?

— De ce mă întrebi? Nicholas izbucni în râs.

— Pentru că îmi stârneşti curiozitatea.

— De ce! Crezi că-ţi ascund ceva?

— Toată lumea are ceva de ascuns.

— Nu, nu toată, îi răspunse trăgând-o mai aproape. Tu însemni mult pentru mine. Mult.

O sărută pe buzele-i strânse. Ea râse.

— Nici nu mi-ai spus că mă iubeşti.

— Poate că te iubesc, spuse grav. Nu ştiu încă.

— Te rog! spuse, îndepărtându-i faţa, las-o baltă! Să ştii că nu-i nevoie de palavre. Nu are sens. Vei avea tot ce vrei, nu simţi?

— Nu te-nţeleg!

— Ţi-am mai spus-o, răspunse cu glas nerăbdător. Nu am nevoie de copilăriile astea. Nici de iluzii. Ne dăruim unul altuia plăcere. Îmi ajunge.

— Aşa a fost şi cu Saigo? întrebă tăios. Ce ţi-am spus, gândesc. Însemni mult pentru mine şi ce ţi se întâmplă de asemenea şi ce simţi. Dacă eşti fericită sau tristă.

Ea îl privi atent, îndelung, de parcă n-ar fi ştiut ce să-i răspundă, apoi se întinse pe iarbă.

— Când eram mică, începu să povestească cu glas şoptit, mergeam vara la munte, într-un orăşel cocoţat foarte sus pe pantele împădurite. Casele, îmi amintesc, erau toate pe piloni. Vedeam pentru prima oară aşa ceva. Ai fi spus că era un oraş din poveste.

Părinţii mei adoptivi nu aveau niciodată timp pentru mine, deşi Satsugai le dădea destui bani, în fiecare lună. Nu doriseră niciodată copii. Mă lăsau ore întregi singură. Îmi aduc aminte, ziua mă culcam în iarba înaltă să ascult greierii, iar la sfârşitul verii ţârâitul metalic al lăcustelor.

Respiră adânc şi ridică privirea către coroanele cedrilor, care se legănau de parcă ar fi depus mărturie.

— După amiezile mi se păreau nesfârşite. Mă aşezam pe panta muntelui şi priveam în vale. Erau acolo două dâre săpate în verdeaţă, două brazde maronii, sterile, goale în mod misterios, de parcă un uriaş furios ar fi zgâriat pământul. Adeseori pierdeam ore întregi, întrebându-mă cine a putut lăsa asemenea cicatricea crude.

— Războiul, poate, spuse Nicholas.

— Da. Nu m-am gândit niciodată la el. Îşi întoarse capul, înainte de a continua. După aceea mâncam bătaie pentru că am lipsit atât de mult. Şi totuşi, eram sigură că-i încurcam. N-aveau niciodată milă de mine, nici înţelegere. Eram un marţian pentru el, un monstru, un adult în miniatură. De parcă ei n-ar fi fost niciodată copii şi n-ar fi avut nici cea mai mică idee despre ceea ce reprezintă copilăria.

— Yukio, şopti Nicholas, aplecându-se şi sărutând-o tandru. Când buzele li se despărţiră, ea continuă:

— Şi mai era tufa de bambus. Era puţin mai jos, pe pantă. O descoperisem din întâmplare, cu câteva zile mai-nainte, într-o după-amiază, când mă rătăcisem. Adeseori, noaptea, mă strecuram afară din casă. În nopţile de insomnie, întunericul mă sufoca. Devenea compact. O greutate strivitoare pe pleoape. Trebuia să ies...

Boschetul era în apropierea unui torent care fierbea tot timpul. Sub clar de lună părea de argint. Apa-i era atât de rece încât îţi amorţea gura.

Aducea cu un sanctuar. Rămâneam în picioare, aici, ore întregi. Firele de bambus se înălţau drept, ca nişte coloane, deasupra capului meu. Câteodată, părea că vârfurile lor înţepau luna enormă, portocalie, de la sfârşitul culesului – timpul când lăcustele ţârâie mai puternic.

Se apropie şi mai mult de el, ca pentru a se simţi mai bine. Nicholas îi simţi corpul gol.

— Era singurul loc cu adevărat al meu, tainicul meu palat. Acolo am făcut pentru prima oară dragoste.

Simţi cum muşchii lui Yukio începură să tremure, de parcă ar fi cuprins-o frigul.

— Am dus un băiat acolo. Locuia foarte aproape, la o fermă. Cred că şi pentru el era prima oară. Mai văzuse el animale împerechindu-se, dar atât. Nu era prea îndemânatic. Şi era atât de nervos! Dorea să o facă aşa cum văzuse caii. Era atât de excitat că s-a scăpat pe picioarele mele.

— În engleză, spuse Nicholas, se spune „*I am coming*... Verbul a veni. Noi folosim verbul „a se scăpa”. Exact pe dos.

— Pentru moarte la fel, murmură ea. E invers. Din câte am auzit spunându-se, occidentalii nu înţeleg *sepuuku*, nu-i aşa? Când vor să se sinucidă. În loc de a se întoarce în sine, el se îndreaptă spre exterior, sar de pe o clădire sau…

— Zboară creierii vreunui nenorocit, înainte de a întoarce arma spre ei înşişi.

— Ciudat, nu? zise Yukio, râzând ascuţit. După toate astea, ar părea că sunt nişte barbari.

Tresări.

— Să nu mai vorbim de moarte, spuse Nicholas, strângând-o în braţe.

— Nu, murmură ea, nu…

Întinse mâna spre şoldurile lui şi începu să-l mângâie uşor.

— Nu poţi să te gândeşti la altceva? o întrebă, cu tulburare în glas.

— Asta-i tot ce am, îi răspunse. Era ca o plângere.

A PATRA VERIGA

CARTEA FOCULUI

West Bay Bridge şi New York,
vara trecută.

— **N**u, nu, nu, strigă, râzând. Hai să uităm totul!

Fugi spre el, în loc să-l gonească, cum făcuse până atunci. Se aruncă înainte, alunecând pe duna de nisip, şi-l apucă de glezne. El căzu. Justine începu să râdă mai tare. Acum era deasupra lui. El scuipă nisipul ce-i intrase în gură şi se întoarse pe spate.

— Foarte amuzant!

Ea sări spre el, şi, în patru labe, coborâră panta de nisip cenuşiu. Un vânt rece, venind dinspre larg, le ciufuli părul. Luminile verandei desenau, prin bruma uşoară, halouri liniştitoare. Îşi ţinea obrazul lipit de obrazul lui şi ochii îi erau larg deschişi, aşa că Nicholas putea să-i vadă, în lumina difuză, petele rozalii de pe irişi. Păru-i lung părea o punte de legătură între ei. Îi mângâie uşor obrajii. Avea mâini delicate şi ferme, ca ale unui sculptor.

— Nu vreau să fii trist, Nicholas, spuse, cu voce moale şi-l sărută cu vârful buzelor. Sunt aici!

— Ştiu.

— Mi-e atât de greu să-ţi spun. Şi important. Cu toate astea, e simplu…

Avea un aer serios. Veselia de până atunci dispăruse.

— Am avut destul timp să mă gândesc… la diferite lucruri.

— Vrei să spui… cât ai stat culcată?

— Nu, spuse, scuturând din cap, în apă. Nu mi-a defilat trecutul prin minte. Nu asta. Râse trist. La un moment dat am crezut că n-am să mai pot ieşi la mal. Şi atunci am început să mă gândesc la tine, în timp ce înotam. Îţi imaginezi… Lucruri simple şi foarte intime.

Ochii îi erau aburiţi. Stătea foarte aproape de el.

— Dar când m-am văzut la fund, a fost altceva ce m-a trezit. M-am gândit ce va deveni viaţa mea, dacă n-am să te mai văd vreodată.

Acum vocea căpătase o tonalitate surdă, şi Nicholas percepea din ce în ce mai greu ce spunea. Îşi înghiţi saliva, de parcă cuvintele i s-ar fi lipit de gât.

— Mi-e frică. Mi-e frică de ce vreau să-ţi spun. A admite existenţa unui sentiment e una, a te exprima cu voce tare, este altceva. Înţelegi? îl privi lung. Ochii căpătaseră o duritate neaşteptată. Te iubesc – zise. Nu pot să mă gândesc la nimic altceva, când sunt lângă tine. Altădată îmi plăcea să cutreier într-o parte şi-n alta, să întâlnesc diverse persoane, dar nimic nu mai contează, când sunt cu tine. Ştiu că pare infantil şi romantic, dar…

Izbucni în râs.

— Romantic, da. Infantil, nu. Şi pe urmă, ţi se pare atât de teribil să fii romantic? Eu, unul, sunt un romantic. Deşi, ca să fiu sincer, pare se că n-a mai rămas mare lucru…

Privirea clară a tinerei femei deveni întrebătoare.

— Mă iubeşti şi tu Nick? Aş dori să fii sincer. Dacă nu mă iubeşti, nu contează. Ceea ce vreau, este adevărul.

Nu prea ştia ce să răspundă. Sufletul îi era încă plin de amintiri dulci şi, în acelaşi timp, dureroase. Ştia că Yukio era mereu prezentă în el. Se simţea ca un somon, urcând un torent, luptând disperat împotriva curentului. Dar el nu era peşte, şi se întreba de ce oare se agită atât? împotriva cui lupta de fapt? Şi de ce lucrul ăsta era aşa de important?

Simţi că, de fapt, în forul său interior, cunoştea răspunsurile. Cu condiţia să şi le poată ordona în minte. Era încă sub influenţa vorbelor lui Croaker, şi se înfurie constatând cât de mult îl afectează toată povestea.

Şi dacă totuşi, Croaker avea dreptate? Cât de tare îl impresionase moartea lui Terry şi a lui Eillen? în mod sigur, simţise ceva. Obligatoriu. Doar nu era o maşină, însă nu putuse vărsa nici o lacrimă. Poate erau şi alte manifestări ale suferinţei? în privinţa asta, ştia că-i seamănă mamei sale. Prea stăpân pe el pentru a permite unor anume emoţii să ajungă la suprafaţă. Dar reprimându-se astfel, nega o parte din sine, iar rezultatul putea să fie catastrofal. Dacă nu putea să se înţeleagă plenar pe sine însuşi, nu putea să domine nici o situaţie! Nici lumina, nici

întunericul. Acest gând îl făcu să sară din loc, de parcă l-ar fi împuns ceva.

— La ce te gândeşti?

Privirea îi era goală şi el o văzu. Citi disperarea pe faţa ei.

— Nu trebuie să faci nici un sacrificiu pentru mine, îi zise. Nici pentru mine, nici pentru altcineva. Ar fi o gravă eroare.

— Doamne, Dumnezeule, dar nu fac nici un sacrificiu. Mai ales acum. Am terminat cu asta. Nu renunţ la Yukio pentru tine. Pur şi simplu, sunt sigură că ceea ce vreau este bine pentru mine. Ochii Justinei scânteiau, luminiţe minuscule de energie în bezna deasă. Tu mă faci fericită. E atât de teribil? şi dacă mie îmi este bine? Am impresia că o parte din tine se revoltă la această idee.

Fără să-şi dea seama, răsucise cuţitul în rană.

— Doamne! De ce ai spus asta? zise, ridicându-se deodată cu inima bătând nebuneşte.

— Deci e adevărat! spuse ea, căutându-i privirea. Nu ştiam. Dar ştiu cum reacţionează corpul tău lângă al meu. Noi comunicăm la un nivel fundamental, exact ca acum un milion de ani, când nu existau cărţi, filme, piese de teatru, nimic din toate astea, când oamenii nu se aveau decât pe ei înşişi. Aş vrea să ştiu de ce alungi acest raţionament din principiu. N-ai încredere în corpul tău, pentru a afla adevărul? El ştie mai bine decât tine ceea ce e bine. Izbucni în râs. Nu-mi vine să cred. Mai ales din partea ta. Toată viaţa ai lucrat cu corpul tău şi nu-i acorzi nici cea mai mică încredere?

— Nu ştii nimic, zise Nicholas sec.

— A, da. Adevărat? replică ea, ridicându-se la rândul ei. Atunci, explică-mi. Te rog, însă să o faci aşa, cât mai simplu, pentru ca să priceapă şi un biet creier de femeie.

— Nu fii puerilă!

— Nu eu sunt puerilă. Nick ascultă-te cum vorbeşti. Ţi-e frică să nu dezvălui nici cea mai mică fărâmă din tine.

— Nu te-ai gândit niciodată că aş avea un motiv?

— O, da. Sigur. De asta te şi întreb.

— Poate că nu te priveşte.

— Fie. Perfect, strigă ea furioasă. Acum ştiu până unde pot să mă bizui pe tine.

— Deloc, Justine. Nu mă ai.

— Iată ce obţin, încercând să fiu sinceră!

— Vrei sinceritate? Ştia că nu trebuie să vorbească, dar acum nu mai avea nici o importanţă. L-am văzut astăzi pe tatăl tău în oraş, zise el.

Justine ridică fruntea. Avea aerul că nu-l crede.

— L-ai întâlnit pe tata? Cum?

— A venit să mă caute, în propria-i limuzină, la ieşirea din gară. Am avut parte de un tratament de clasa întâi.

— Nu vreau să aud nimic, strigă Justine, ridicându-se. Vocea îi răguşise. Îşi amintea prea bine de San Francisco. O furie surdă o cuprinse. Era fără putere în faţa lui. Aşa a fost dintotdeauna, tot timpul…

— Cred, totuşi, că ar trebui să auzi, îi zise cu cruzime. Ceva îl incita să continue, delectându-se parcă la vederea chipului îndurerat al Justinei.

— Nu, strigă ea, astupându-şi urechile cu palmele.

Se sculă, îndepărtându-se, dar Nicholas o urmări pe nisipul umed.

— Voia să ştie cât mai multe despre noi. Despre tine ştie totul. Tot ce ai făcut. Şi ce n-ai făcut.

— Dă-l dracului!

Alunecă pe marginea unei dune, se ridică şi se întoarse cu faţa. Ochii, de fiară, păreau imenşi şi străluceau ca focurile pe mal. Era vânătă de furie.

— Sunteţi doi nemernici! strigă. El, pentru că a făcut-o, tu pentru că ai spus-o. Eşti murdar. Murdar.

Acum nu mai avea decât un gând, să-l alunge din viaţa ei.

— A crezut că sunt vreunul precum Chris…

— Taci odată! Tacă-ţi gura! Dar el continuă, necruţător.

— Mi-a oferit de lucru, şi nu ştii ce-i mai frumos, am acceptat. Lucrez pentru el.

— Cum poţi să-mi faci una ca asta? strigă ea. Doamne, Doamne!

Nu la munca lui se gândea. Cu faţa în lacrimi, îi întoarse spatele. Clătinându-se pe treptele pline de nisip, sui spre terasă şi dispăru în clădire.

Nicholas se prăbuşi în genunchi pe plajă, izbucnind în plâns. Numai că nisipul nu are suflet.

— O să vină, zise Ah Ma. Totul e pregătit?

— Da, mamă, răspunse Penny de la locul ei, la picioarele lui Ah Ma. Fleurette tocmai s-a întors, aducând ultimul dintre... eh, „lucrurile” cerute.

Penny îşi ascunse paloarea feţei îndărătul unui registru masiv de piele, unde, în linii perfect verticale, scria cu caractere chinezeşti. Se servea de o pensulă fină, pe care o muia din când în când într-o sticluţă cu cerneală Higgins. Toate gesturile ei erau reţinute şi sigure. Privi spre stăpâna sa în tăcere, apoi se hotărî.

— Credeţi că facem bine, lăsând să intre acest om aici?

Nu ridica ochii de pe foaia de hârtie, dar, o secundă, inima i se strânse, la gândul izbucnirii de furie, oricând posibilă la Ah Ma. Dar Ah Ma se mulţumi să ofteze. Penny avea dreptate, bineînţeles. Altădată, pentru nimic în lume n-ar fi permis aşa ceva. Goni ideea. Ei, da, timpurile s-au schimbat! Trebuie să te adaptezi cât poţi mai bine... Când vorbi din nou, vocea ei nu trăda nimic din dialogul interior.

— Penny, draga mea, tu ştii că sunt foarte mulţi bani în joc. Nu am prejudecăţi. Nici tu nu trebuie să ai.

Dar ştia că vorbele ei sunt mincinoase, chiar dacă Penny nu şi-ar fi dat seama.

Ah Ma, aproape septuagenară, era o chinezoaică din Fu-kien, regiune situată cam la jumătatea drumului între Hong Kong şi Şanhai. Avusese 15 fraţi şi surori, dar se simţise dintotdeauna foarte deosebită de ei. Poate că numele ce i-l dăduseră era la originea acestui sentiment. O legendă spunea că o fată săracă din Fukien, pe nume Ah Ma, voise să facă o călătorie pe mare în port, o singură lotcă îi acceptă cererea. De cum ieşiră în larg, au fost atacaţi de un balaur înfricoşător, dar Ah Ma reuşi să salveze corabia. Pentru fapta ei, i se închină un templu. Ah Ma îl cunoştea. Se afla la poalele muntelui Barra, pe insula Macao.

Se foi în fotoliu. Scaunul trosni. Simţi mângâierea mătăsii pe braţe. Prin fereastra deschisă, se auzea foarte clar rumoarea familiară de pe Doyers Street. În colţul străzii se găsea o hală de peşte, care ţinea deschis până seara târziu. În perioada asta a anului, găseai acolo nişte calmari grozavi. Auzi voci, cineva se certa în cantoneză. Ridică sprâncenele. În imensul apartament ce ocupa întregul etaj 3 al imobilului, nu se vorbea decât în dialectul mandarin. Acesta era obiceiul în casa lui Ah Ma, încă din copilărie. Şi aşa trebuia să rămână şi azi. Ah Ma se ridică, se îndreptă fără zgomot către fereastră şi privi în jos spre strada îngustă, plină de lume. Ai fi putut, bineînţeles, să-şi aleagă

oricare alt loc din Manhattan, sau aproape. De-a lungul anilor, avusese ocazia să se instaleze în altă parte, dar, de fiecare dată, refuzase. Afacerea ei trebuia să se afle în mijlocul Oraşului Chinezesc. Aşa era normal. Cartierul era sumbru, vag sordid, dar avea atmosferă. Într-un fel, îi amintea de ţara sa îndepărtată. De fapt, aceasta şi vroia. Cu tot milionul ei de dolari, nu se simţea în siguranţă printre turnurile de oţel şi sticlă din centrul Manhattanului. Da, gândi Ah Ma, cu privirea aţintită spre strada cufundată în noapte, animaţia, forfota, mirosul de peşte proaspăt, când sosesc negustorii dimineaţa, sau acela delicat de dim sun, fiert în aburi, la vânzătorul de plăcinte din casa vecină – da, mă simt bine aici. Chiar foarte bine.

Suspină din nou. Bineînţeles, Consiliul de organizare din Chinatown n-ar fi fost deloc încântat de prezenţa ei, dacă ar fi ştiut cam cu ce fel de comerţ se ocupa în realitate. Dar poliţia era mai mult decât încântată de cei 1.000 de dolari pe care Ah Ma li-i oferea lunar. Personal, îndeplinea această obligaţie, la o ceaşcă de ceai, aşa, pentru protocol. Nu-şi uitase niciodată casa din Fuzhoa, dar, ciudat, se gândea din ce în ce mai des la ea, odată cu vârsta. Bineînţeles, nu se punea problema să se întoarcă acolo. Nu-i iubea deloc pe chinezii comunişti. Ar fi putut totuşi, ca turistă, să o viziteze, dar n-avea curajul să vadă cu ochii ei ce devenise ţara.

Nu, avea tot ce-şi putea dori, aici, chiar în faţa uşii.

Lumina ce cădea din firmele de neon – roşii şi albastre – ale invizibilelor restaurante, situate pe strada alăturată, dădea întunericului din jur aspectul unei ape de gheaţă. Da, erau japonezi, desigur. Îi ura chiar mai mult decât pe comunişti. Coborâseră în lungul coastei, oameni de afaceri ale căror reuşite în Şanhai îi făcuse bogaţi şi aroganţi. Erau deja blazaţi de viaţa de noapte a oraşului, şi veniseră probabil să descopere o parte mai secretă din China. Atât de diferiţi de chinezi, îşi zicea Ah Ma, perplexă. Evident, ei n-au avut atâtea secole de istorie ca noi pentru a învăţa. Asta e, un popor tânăr. Insulele lor erau locuite de barbarii Ainos – proşti şi sălbatici – pe vremea când noi aveam deja dinastii imperiale şi inventasem praful de puşcă. Dacă japonezii moderni sânt urmaşii acelor Ainos, nici nu-i de mirare că sunt aşa de războinici.

Se îndepărtă de fereastră.

— Aş vrea să-l văd imediat, Penny. Nu trebuie să facem nici o greşeală.

Penny aprobă, puse jos registrul şi pensula, se ridică şi traversă camera.

— Penny?

Tânăra se opri cu mâna pe clanţă.

— Da, mamă?

— Nu e de pe-aici?

— Nu, mamă. E din nordul oraşului. Ah Ma ridică privirea.

— Bine. Nu ne trebuie vecini implicaţi în afacere.

Cât lipsi Penny, Ah Ma se gândi la ea. Făcuse o alegere bună cu fata asta. Era extrem de eficientă. Ah Ma nu recunoştea niciodată deschis, dar din ce în ce mai des se supunea hotărârilor lui Penny. Tânăra părea a fi contra japonezilor, şi acest lucru o neliniştea.

Ah Ma îi dăduse numele de Penny, când tânăra venise la ea în căutare de lucru. Ah Ma avea obiceiul să dea câte un nume tuturor fetelor ce lucrau la ea, iar apoi nimeni nu le mai spunea altfel. Era curat şi eficient şi, bineînţeles, anonim, aşa cum trebuiau să fie afacerile lui Ah Ma. În plus, îi plăcea să-şi boteze „copiii”. Şi, de asemenea, ţinea ca aceştia să i se adreseze cu titlul onorific de „mamă” – un nume care nu se foloseşte niciodată fără respect în ţara ei.

Clipa când îşi va părăsi micul imperiu se apropia. Şi când acest lucru va deveni inevitabil, vroia să fie sigură că va încăpea pe mâini bune.

Penny se întoarse, aducând un băiat de vreo 11 ani. Se opri la intrare, ţinând mâinile pe umerii copilului. Acesta nu făcu nici o mişcare. Ochii nu exprimau nici urmă de curiozitate. Prin uşa întredeschisă, Ah Ma auzi zgomotul discret al pregătirilor. Aşa cum fusese prevăzut, astă seară nu aştepta decât un singur vizitator. Lucrul fusese de altfel inclus în suma enormă pe care i-o vărsase japonezul. Ah Ma îl examină cu atenţie. Băiatul avea pielea albă şi fină, o urmă vag mongoloidă în ochii şi umerii obrajilor. Irisul ca o bucăţică de cărbune. Gura largă, cu buze uşor senzuale. Penny îl prezentă.

— Philip Chen.

— Închide uşa, scumpa mea, zise Ah Ma cu voce moale. Îşi ţinea mâinile în faţă, cu degetele împreunate.

— Cât vei sta aici, vei avea alt nume, îi spuse. Vrăbiuţă. Cu această poreclă te vom striga şi tu vei răspunde. Ai înţeles?

Copilul zâmbi larg.

— Spune-mi mamă.

— Da, mamă.

— Ştii despre ce e vorba? Nu vreau să mă trezesc cu vreo surpriză.

— Da, zise el, vesel. Penny mi-a explicat despre ce e vorba. Nu-ţi fă probleme.

— Adevărat? insistă Ah Ma, ridicând sprâncenele. Rămâne de văzut. Foarte bine. Acum lasă-ne, Vrăbiuţă. Caut-o pe Eglantine. Ea te va duce în cameră. Ştii ce ai de făcut?

— Da, mamă.

Se întoarse şi ieşi. Îndată ce Penny închise uşa, Ah Ma întrebă:

— Părinţii? Penny dădu din cap.

— Locuieşte cu un unchi, mai tot timpul beat. Nici no să-şi dea seama că puştiul a petrecut o noapte în altă parte.

— E sigur?

Penny aprobă. Părul ei lung, negru, tremură aidoma coamei unui animal sălbatic.

— Eglantine s-a ocupat personal. Ah Ma îşi permise un surâs uşor.

— Ai făcut foarte bine, copilul meu.

Penny înclină capul, încercând să ascundă roşeaţa ce-i urca în obraji. Rareori Ah Ma se adresa cuiva cu atâta afecţiune.

— Mulţumesc, mamă, murmură.

Ah Ma se apropie fără zgomot de Penny. Ridică mâna şi o mângâie pe obraz.

— Şi acum, spune-mi ce te nelinişteşte, zise, cu glas scăzut.

Era greu să-ţi găseşti cuvintele, când Ah Ma te fixa cu ochii ei, care pricepeau totul. Penny simţi un nod în gât, atât de intens, încât i se tăie respiraţia.

— Haide, haide, copilul meu. E vorba de japonez? Ce are omul ăsta de te sperie în aşa hal?

— Mi-e ruşine că sentimentele mele sunt atât de transparente, spuse. Îşi plecă ochii. Era gata să plângă, şi o ştia.

— Ei, asta-i strigă Ah Ma, plictisită. Ceea ce e vizibil pentru mine, nu e şi pentru alţii. N-ai scăzut în ochii mei. Spune-mi te rog, ce trebuie să ştiu.

— Mă sperie drogul, murmură Penny. Nu cred că e bine să ne lăsăm antrenate în murdăria asta.

Un timp, Ah Ma tăcu. Îşi aminti de primul ei drum la Şanhai, în copilărie. Parcă simţea şi acum în nări duhoarea scârboasă, sufocantă, a opiului ars. Niciodată nu fumase, dar mirosul acela rămăsese în ea, de parcă fusese imprimat cu fierul roşu. Îl simţea

în aer, în noaptea în care comuniştii năvăliseră în casa lor şi-i luase soţul, fără zgomot, fără avertisment. Ei se ascundeau, dar comuniştii ştiau unde să-i caute. Cineva îi trădase. Soţul lui Ah Ma era militant politic. Intuiţia lui era aproape vizionară. Prevestise furtuna iminentă a revoluţiei comuniste. Poate înţelesese că era inevitabilă, dar o combătuse cu o vehemenţă fără margini. „Pentru prima dată – spunea în discursurile sale, sau scria în pamflete – suntem în situaţia să învăţăm ceva de la japonezi. Cât bine le-a adus regimul izonaţionalist al şogunilor? Toată lumea a putut vedea că ţara era condamnată la stagnare, că se sufocă în corsetul de bronz al tradiţiilor. Capitalismul occidental a reprezentat în acel moment, pentru Japonia, drumul spre viitor. Priviţi unde au ajuns astăzi. Putem noi în China, să închidem ochii în faţa unui exemplu istoric atât de elocvent? Puterea în mâna comuniştilor, va opri accesul la Occident, la acel capitalism care a dus la înflorirea oraşelor Hong Kong şi Şanhai. China va rămâne să se târască în coadă, iar imaginea acelui uriaş care somnolează va deveni realitate”.

Intraseră în trombă, proiectând-o pe Ah Ma de zid. Capul i se lovise de marginea unei mobile. Îl târâseră afară din pat, îl dezbrăcaseră de tot, şi-l bătuseră cu bâtele şi cu paturile puştilor. Aveau o stea roşie brodată pe chipiu şi pe epoleţii uniformelor jegoase. Pe urmă îl duseră cu ei. Era fără cunoştinţă, căci pierduse mult sânge. Mai trăia, murise? Nici azi nu ştia sigur. Dar spera pentru el să fi murit repede. Poate găsise vreun capăt de sfoară sau vreo bucată de pânză de pat. Nu îndrăznea să se gândească ce putuseră să facă cu el.

Se întâmplase de mult, dar, uneori, în zilele triste şi cenuşii, când ploaia bătea în geamuri şi chiar strada era întunecată, Ah Ma îşi spunea că vechea rană încă nu se vindecase.

Îşi adună gândurile şi îi surâse lui Penny. Era atât de frumoasă, o frumuseţe perfectă.

— E bine că te-ai gândit la asta, scumpa mea, îi zise. Ca regulă generală, tu ştii că nu permit să pătrundă aici nici un fel de drog. Acest om face excepţie.

E un luptător anticomunist, gândi Ah Ma. Crede că nu mi-am dat seama, dar eu o ştiu. Eu ştiu totul despre fiecare persoană care intră aici. Fără excepţie. Aceasta mi-a luat ceva mai mult timp, am consumat mai mult Baht, numai că a meritat.

— Pot să ştiu pentru ce? întrebă Penny încetişor. Ah Ma îi puse mâna pe umăr.

— Asta nu te priveşte. Haide, du-te s-o ajuţi pe Eglantine. E vremea.

Penny dădu din cap, cu ochii mereu plecaţi în pământ.

— Da, mamă. Imediat.

Ah Ma o privi părăsind camera, cu pasul uşor, fără zgomot, şi se întrebă. Unde va ajunge lumea asta?

În ce-l privea pe japonez, în acele clipe, părăsea, printr-o ieşire laterală, o sală de cinema. Traversă imediat Strada 48 şi chiar alergă câţiva paşi, pentru a prinde un autobuz ce cobora spre sudul oraşului. Vehiculul era arhiplin, dar se goli treptat după ce trecu de Strada 34.

Coborî la penultima staţie, şi continuă pe jos spre Greenwich Viilage. Când ajunse la Strada 8, se întoarse şi o luă spre est, până la Cooper Square, cel cu un cub din metal negru în echilibru pe o săgeată. Pe una dintre faţete, cineva scrisese cu un atomizor cu vopsea albă: „Zombi o iubeşte pe Karen L”. Inscripţia cadra bine cu decorul la intersecţia Străzii 8 cu Magistrala 3. Luă o maşină până în Canal Street, de a lungul străzii Bowry. Abia acolo găsi o cabină telefonică. Ridică ochii spre pendula demontată, instalată în vitrina unui bijutier din apropiere.

Apoi chemă robotul, pentru a afla ora exactă. Nişte semiremorci uriaşe, scuipând vapori de motorină, coborau spre vest, cu un zgomot asurzitor; de partea cealaltă a magistralei, se vedeau coloanele „romane” ale podului din Manhattan. Închise telefonul şi aşteptă exact un minut şi jumătate. Apoi formă un număr din New York. Detesta acest procedeu, dar făcea parte din târg, şi de altfel era logic. Nu avea nimic împotriva logicii. La celălalt capăt, cineva ridicase receptorul. Japonezul citi cele 7 cifre ale telefonului din cabină şi închise imediat. Menţinu suportul jos, în timp ce repetă numărul, ţinând receptorul la ureche.

O femeie care privea, se îndepărtă speriată, în căutarea altei cabine. Patru minute şi jumătate mai târziu, telefonul sună. Japonezul luă mâna de pe clapetă. Convorbirea se derulă în japoneză.

— Da, zise.

Sunetul era spart, specific legăturilor peste ocean.

— Situaţia?

— Avansăm.

— Fiţi mai clar. Ce rezultate aveţi?

— Rezultate? Păru surprins. Sânt aici. Afacerea avansează.

„Afacerea” era cuvântul pe care îl folosea, în loc de „misiune”.

Urmă o pauză, în cursul căreia se auzi zgomotul difuz al unei alte convorbiri, undeva, departe.

— Linia e sigură? întrebă vocea.

— Din partea asta, precis.

La capătul firului, vocea păru să nu ţină seama de impoliteţe şi continuă:

— Aşteptăm un deznodământ rapid.

— Era clar de la început.

La fiecare 15 secunde, verifica dacă nu se apropie cineva de cabină. Nu se aştepta la ceva special, dar niciodată nu trebuie neglijată securitatea personală. Reflex esenţial.

— Exact, zise vocea.

— Lucrurile nu trebuie precipitate. Ştiţi asta. Eu lucrez în felul meu. Aşa am convenit, altfel n-aş fi acceptat niciodată târgul.

— Sigur. Aşa neam înţeles. Dar viaţa este schimbătoare, şi nişte evenimente recente, ce au avut loc după plecarea dumneavoastră din ţară, impun o concluzie mai rapidă.

— Eu nu fac lucrurile aşa. Eu…

— De data asta le veţi face.

Vocea era moale ca mătasea, tonul egal, nici urmă de iritare sau ameninţare în glas.

— Este absolut necesar ca afacerea să fie încheiată în următoarele 72 de ore, adăugase vocea.

— Nu cred că…

— Onorariul dumneavoastră s-a dublat. În mâna sa, telefonul amuţi.

— Bună seara, spuse Ah Ma cu braţele deschise şi un surâs larg lipit pe faţă. Binevoiţi să ne onoraţi casa, unde…

— Totul e pregătit?

Ah Ma păstra pentru ea iritarea în faţa acestei abateri de la politeţea tradiţională. Era o femeie foarte exigentă, nu-i plăcea să i se taie vorba şi avea oroare de grosolănii. O clipă se gândi să-l dea afară. Nu avea nevoie de banii lui. Dar împuşcase comunişti în China. Trei mari demnitari, după informaţiile ei, ceea ce nu era de colo. Pe comunişti, Ah Ma îi ura mai tare decât pe japonezi. Şi apoi, totul fusese pregătit. Dacă-l gonea acum, ar

fi fost o mare pierdere de timp pentru personal; aşa că Ah Ma îl gratulă cu cel mai călduros zâmbet al ei.

— Totul vă aşteaptă, aşa cum am discutat.

Pe ascuns, îl studia cu ochii ei negri, foarte depărtaţi, vioi ca ai unei păsări. Îşi schimbase dispoziţia. Îl găsea mai puţin destins, aproape surescitat. Cine ştie, îşi zise, poate de aici se duce să mai omoare nişte comunişti… Oricum, n-avea importanţă. Nu era treaba ei.

— Doriţi puţin ceai?

— Nu.

— Plăcintele sunt foarte proaspete.

Japonezul scutură din cap. Ah Ma ridică din umeri.

— Cum doriţi. Barbarul, îşi zise. Politeţea n-are nici un sens pentru el. Se grăbeşte, de parcă ar fi un occidental. Ei, da, acum japonezii seamănă cu occidentalii. Nu sunt decât nişte nimeni.

— Eglantine, chemă cu voce moale.

O femeie alunecă spre ea. Era înaltă şi subţire, cu o faţă osoasă, ochi foarte alungiţi şi buze cărnoase. O apariţie surprinzătoare, în plus, avea o detaşare îngheţată, care sărea imediat în ochi. Nimeni n-ar fi putut s-o confunde cu vreuna din fetele lui Ah Ma. Simţeai imediat, instinctiv, că era cu totul altceva, chiar fără a avea cea mai mică idee asupra rolului ei acolo.

Privirea Eglantinei era îndreptată asupra lui Ah Ma.

— Condu-l pe domnul în Camera de Aur, zise încetişor.

Toate camerele destinate plăcerilor profesionale erau indicate printr-o culoare. Eglantine se înclină şi conduse bărbatul de-a lungul unui culoar discret luminat. Pereţii, în afara ciubucelor decorative ale plafonului şi stilobaţilor, erau tapisaţi cu şantung verde albăstrui. Mocheta era gălbuie, ca şi lemnăria uşilor închise, prin faţa cărora treceau. Când ajunseră la ultima uşă pe stânga, Eglantine se opri. Întinse mâna spre clanţă.

— Un moment.

Degetele bărbatului îi cuprinseră pumnul micuţ şi o făcură să se întoarcă spre el.

— Tu vii…

Îi vorbise în cantonează. Nu observă nici o reacţie pe faţa ei, aşa că trecu în dialectul mandarin. Era cam mult să-i ceară să înţeleagă japoneza.

— Pe tine mi te-a rezervat bătrâna? Doar i-am spus că nu vreau o persoană înaltă.

— Ascultă, nu te vreau. Ai înţeles? E o greşeală. Eglantine îl privi fără să răspundă.

Eglantine coborî ochii spre degetele ce o ţineau strâns.

— Du-te şi spune-i bătrânei că a făcut o greşeală. Pentru banii care i-am dat…

Se întrerupse, intrigat. Ea nu făcuse nici o mişcare pentru a se elibera. Ar fi trebuit să se lupte sau măcar să se smiorcăie. O strânse mai tare, dar ea nu reacţiona nici acum. Atunci îi eliberă mâna din strânsoare.

Eglantine se întoarse şi deschise uşa fără nici un zgomot, dar nu trecu pragul. Japonezul intră şi întoarse capul să vadă dacă îl urmează, dar uşa se şi închisese în urma lui.

Camera era spaţioasă. Mocheta verde. Pereţii, culoarea aurului. Plafonul alb, coajă de ou. Era mobilată cu un pat imens, o canapea şi trei fotolii asortate – totul acoperit cu o pânză cu broderii aurii. Pe peretele din dreapta se deschidea o uşă spre camera de baie, destul de mare, superb decorată. Pe zidul din stânga, aproape de baie, se găsea un dulap de stejar lăcuit. Traversă încăperea. Ferestrele dădeau spre Peel Street. O scară de incendiu din fier, absolut clasică, era agăţată pe partea laterală a imobilului. Baia nu avea ferestre. Precauţii normale. Se întoarse şi văzu un băiat şi, în spatele lui, o tânără femeie.

— Cum te cheamă? îl întrebă. Numele femeii nu-l interesa.

— Vrăbiuţă.

— Îl ai?

Băiatul aprobă şi făcu un pas spre japonez.

— Opreşte-te, ordonă. Dă-l fetei. Copilul se întoarse şi făcu ce-i ceruse.

— Acum, dă-mi-l.

Fata se înclină. Apoi înaintă spre japonez, oprindu-se o clipă pentru a umple o ceaşcă cu sake fierbinte, pe care i-o oferi. El o privi ca şi cum ar fi vrut s-o străpungă cu ochii. Cu un dos de palmă, rapid ca fulgerul, îi zbură ceaşca din mâna întinsă. Fata îşi înăbuşi un strigăt. Degetele îi ardeau.

— Să nu faci nimic fără ordin, îi spuse, rece. Din acest moment execuţi ce-ţi spun. Clar?

Fata dădu din cap fără un cuvânt.

— Arată-mi ce ai.

Ea desfăcu degetele şi el văzu două pastile maronii şi, alături, o bucată de substanţă neagră. O luă între degete şi o mirosi. Dădu din cap. O puse la loc în palma întinsă a fetei şi luă

pastilele. Le gustă cu vârful limbii. Satisfăcut, ordonă să le zdrobească.

Această combinaţie de opiu şi dimetiltriptalină nu era ceva nou pentru el. Unul dintre prietenii săi, student, îi deschisese gustul, cu ani în urmă. La ryu, tensiunea era enormă. Beau mereu sake, bineînţeles ca să se destindă. Dar nu era pentru el. Alcoolul nu-i era suficient.

Privi printre gene la fata care, în genunchi, zdrobea amestecul într-o piuliţă de piatră pe care o scoase din dulap.

Când termină, imediat ce-şi umplu pipa, îi ceru să dea drumul la apă în cadă.

— Pot şi eu s-o fac, zise Vrăbiuţă.

— Rămâi pe loc, strigă japonezul. Îşi întoarse privirea spre fată şi-i spuse, supune-te.

Ea înclină capul şi străbătu iute încăperea. Când îşi aprinse pipa, auzi zgomotul surd al apei care curgea.

Bărbatul trase trei fumuri lungi, înainte de a o scoate din gură.

— Vino aici, Vrăbiuţă. Aspiră. Nu aşa. Adânc. Aşa, da… îşi duse din nou pipa la buze şi începu să fumeze. Nu se mai auzea nimic, în afara apei care curgea ca o cascadă.

Acum, la fiecare inspiraţie, aerul părea îngheţat. Când expira, suflul fierbinte îi ardea marginile nărilor. Sângele-i vibra în vene şi artere. Simţea că arde. Propria-i greutate îl strivea, de parcă ar fi fost sub apă. Îi simţea presiunea în braţe, în picioare, în cap, şi chiar în membru. Testiculele păreau umflate.

— Vino, ordonă copilului.

Intrară împreună în baie. Cada era plină pe trei sferturi. Fata, în genunchi, verifica temperatura.

— Dezbracă copilul, îi spuse. Când vorbea, îşi simţea torsul bubuind. Cuvintele deveneau materiale, i se învârteau în piept ca undele în mişcare, ce se îndepărtează fără încetare de centru. Unele cuvinte îi păreau mici, ca nişte insecte luminoase şi sclipitoare. Altele, imense şi urâte ca nişte girafe…

Japonezul urmări cu ochi lacomi fata ce se îndrepta spre Vrăbiuţă, rămas în pragul uşii.

— În genunchi, îi zise.

Îi plăcea s-o vadă cum îi respectă voinţa. Va trebui s-o felicite pe bătrână pentru alegerea făcută.

Copilul gol. Corpul plăpând, cu muşchii adolescenţei abia formaţi. Japonezul îl privea cu pupilele dilatate. Inspiraţie, expiraţie. Respiraţia lui semăna cu suflul unei forje în plină

activitate. Fata şedea în genunchi, cu picioarele strânse sub ea. Capul îl ţinea plecat, părul negru, strălucitor, îi cădea până la şolduri.

Apoi se lăsă dezbrăcat şi el. Întâi cămaşa, pentru ca restul să-l poată face stând în genunchi în faţa lui. Nu o privea. Contempla doar băiatul. Membrul i se întări înainte ca ea să termine. Copilul se abandonă vârtejului. Fără a privi fata, bărbatul o apucă de ceafă, şi-i înfundă faţa între coapse. Îi simţi gura deschizându-se. Copilul, rigid, se înfiora. Bărbatul o îndepărtă şi intră în baia fierbinte.

— Acum, spală-mă!

Când termină, ieşi din cadă şi-i ceru s-o cureţe. Nu intră din nou decât după ce fusese săpunită şi frecată. Fata dădu din nou drumul la apă.

Lungit pe spate, cufundându-se fericit în cadă, privea albul imaculat al tavanului, de parcă ar fi fost singur. Îşi amintea de apelul telefonic şi de însemnătatea lui. Hotărâse, fireşte, ca în următoarele trei zile să-l ucidă pe Tomkin, dar pentru ce le-ar fi spus patronilor? Cu cât ştiau mai puţin, cu atât era mai bine. Dacă dădeai cuiva o informaţie de acest fel, riscai să profite de ea. Niciodată japonezul nu făcuse aşa ceva. Reuşita ţinea întotdeauna de propria-i iniţiativă. Exact ceea ce învăţase.

Îi veni să râdă. Corpul i se mişcă şi mici valuri se sparseră de marginea căzii. Deci, pentru că nu le spusese nimic, onorariul se dublase! Când şi aşa era destul de substanţial!

Atâţia încercaseră să-l ucidă pe Tomkin, dar fără succes. Japonezul nu se îndoia de reuşită pentru nimic în lume. Ceea ce îl interesa în cel mai înalt grad, era doar metoda. Da, prima presupunere se dovedise exactă. Tomkin era mai vulnerabil în noul său birou decât oriunde în altă parte. Era foarte sus, foarte izolat, înconjurat de un labirint de tuneluri şi culoare neterminate, în care ar fi putut dispărea în câteva clipe.

Existau, bineînţeles, şi metodele de la distanţă: pistolul, bomba, dar nu făceau parte din repertoriul japonez al crimei. Ţineau de laşitate, o formă de asasinat absolut occidentală. În ce-l privea, înţelegea să-şi facă treaba cu mână de maestru, cu propriile arme. Ce glorie ar fi avut altfel? Doar aşa îl învăţaseră. Codul onoarei ninja. Sigur, legile lor nu aveau nimic comun cu bicisnicul Bushido, îşi zise cu dispreţ, dar erau la fel de suverane. O afacere nu merita să fie discutată, dacă nu ajungeai faţă în faţă cu adversarul. Fără artificii. Deci, afacerea se va petrece la

etajul superior al imobilului lui Tomkin, în luxosul său birou. Decorul îi convenea de minune. Nu astă seară şi probabil nici mâine seară. Rămăseseră destule elemente de unit, destule detalii de pus la punct. Poimâine seară însă, fără îndoială. Rememoră toate fazele afacerii, simţind cum încep să-l furnice vintrele. Un singur lucru îl neliniştea încă, pentru că, pe moment, îi scăpa de sub control, nu cumva se lăsase descoperit? Poate fusese o eroare de calcul uciderea lui Vincent Ito? Apoi îşi spuse, nu, prevăzusem asta de la început. Are nevoie de aşa ceva!

Vârful membrului său ridicat ieşi din apă. Îl privi fascinat.

— E timpul, îşi spuse.

Se ridică. Apa caldă i se scurgea pe trup. Pieptul şi membrele n-aveau nici urmă de păr.

Ieşi din cadă şi îndepărtă cu un gest prosopul gros, pe care fata îl desfăcea pentru el.

— Nu. Linge-mă. Privi copilul care nu mişcase în tot acest timp. Fata se aplecă pentru a-l servi.

Da, îşi zise. Am tot timpul. Destul în tot cazul, ca să revin şi mâine seară. Detenta îi era indispensabilă. Desfăcu picioarele, fata continua să-i lingă picăturile de apă de pe trup.

În cameră mai fumă o pipă şi-i oferi şi lui Vrăbiuţă. Fata era singura încă îmbrăcată. La ordinul lui, se apropie cu ochii plecaţi. Cu un gest brusc îi smulse rochia de mătase, fata avea sânii mici şi tari, cu mameloane lungi, talia fină şi şoldurile înguste. Pielea i se făcuse de găină. Nu îndrăznea să ridice ochii spre el şi asta îi plăcu.

Îşi înălţă mâna stângă. Era atât de mare, încât putea, cu degetele, să cuprindă tot gâtul zvelt al fetei. Pielea îi era extrem de fină, şi el o mângâie uşor, amuzat de această curiozitate. Ţinând-o mereu de gât îşi îndepărtă mâna dreaptă şi o plesni peste sâni. Fata se strâmbă, dar nici un sunet nu-i ieşi de pe buze. Japonezul întoarse uşor capul pentru a vedea reacţia băiatului. Acesta nu mişcase. Atunci lovi din nou. Fata simţi că îşi pierde respiraţia, şi-şi muşcă buza inferioară. Picături de sudoare îi apărură pe tâmple. Pielea i se umezi în mâinile bărbatului. O lovi din nou, mai tare. Fata scoase un ţipăt şi picioarele i se muiară. Bărbatul o prinse în braţe şi o azvârli în aşternut. Câte un fular de mătase era înnodat pe coloanele din colţurile patului. Japonezul îi legă încheieturile mâinilor şi gleznele, cu mâinile şi picioarele desfăcute, incapabilă de orice mişcare. Pieptul i se ridica, lucind de sudoare. Gemea, aproape inconştientă.

Japonezul se întoarse, luă vasul cu sake şi îi vărsă lichidul fierbinte în gură. Ea tuşi de două ori. Pleoapele i se deschiseră brusc şi înghiţi convulsiv. El menţinu gâtul sticlei la buzele ei, până ce se scurse tot alcoolul.

Apoi se urcă în pat, călare pe pieptul fetei, cu faţa spre pulpele ei desfăcute.

— Vino îi zise lui Vrăbiuţă.

Copilul se apropie şi se aşeză în poziţia cerută de bărbat, chircit între picioarele fetei. Privirea i se opri pe şoldurile ei. Palma îl surprinse. Căzu într-o parte năucit. Obrazul drept îi amorţise într-o clipă. Începu să-l furnice. Era foarte roşu.

— Să nu mai faci asta, strigă japonezul. Să priveşti numai aici. Şi-i arătă membrul întărit.

Apoi se aşeză peste faţa fetei. Îi simţi căldura respiraţiei, tremurul dulce al buzelor ce se întredeschideau şi în sfârşit, limba.

— Acum, ordonă copilului.

Vrăbiuţă se aplecă înainte şi deschise gura. Aproape în aceeaşi clipă, japonezul închise ochii. Apoi începu să scuipe măscări. Nici Vrăbiuţă, nici fata nu-i înţelegeau cuvintele, erau în japoneză, dar puteau să şi dea seama după ton. Pe măsură ce excitaţia creştea, profera noi obscenităţi. Aproape fără să-şi dea seama, întinse braţele şi apucă cu amândouă mâinile interiorul pulpelor fetei, lăsând urme roşii şi dureroase. Şi când explodă în gura lui Vrăbiuţă, o lovi atât de puternic între picioare, încât fata leşină.

Văzând privirea japonezului, Vrăbiuţă părăsi patul. Era rândul lui acum.

Doctorul Deerforth îşi amintea de anii războiului, aşezat în vechiul fotoliu de lemn din spatele biroului, în cabinetul său de lucru. În faţa lui, pe o sugativă albastră, aburea o ceaşcă de cafea fierbinte. Îşi ţinea capul uşor aplecat, pentru a privi printre storurile lăsate stejarul centenar şi, mai încolo, Strada Mare. La ora aceea matinală, nu era aproape nici o mişcare. Nu se făcuse nici şapte. Fără să-şi mişte ochii, doctorul Deerforth apucă ceaşca şi sorbi o înghiţitură. Îşi fripse limba, dar nici nu-şi dădu seama. Ca paludismul, îşi zise. Odată contractat, nu te mai vindeci niciodată, revine mereu, cu crize slabe, parcă pentru a-ţi aminti cu neplăcere de trecut. Aproape sezonier, medita. În

special în zilele fierbinţi de iulie şi august, pe caniculă, când soarele arde torid în West Bridge, iar aerul este atât de greu şi frunzele par să se usuce pe arbori. Niciodată nu-şi amintea de război iarna.

Apucă telefonul şi formă numărul lui Ray Florum, la biroul de poliţie. Îl lăsă să sune de 6 ori, înainte de a închide. Chemase pe linia directă şi numai Ray putea să răspundă. Unde o fi, Doamne? se întreba, Deerforth, agasat. Privi ceasul. Prea devreme, Ray n-ajunge înainte de ora 8. Dar trebuia să ştie dacă ancheta despre ninja avansa. Trebuia. Simţi un fel de iritare iraţională, semnul sigur al fricii ce creştea în el.

Soneria răsună şi el tresări.

O secundă se gândi să nu deschidă, dar când sună din nou, se îndreptă spre uşă.

— Nicholas! strigă, mijind ochii în lumina soarelui. Intră. Ce te aduce aşa devreme? Eşti bolnav? se interesă îngrijorat, închizând uşa.

— Sper că nu te-am sculat din somn. Doctorul Deerforth începu să râdă.

— Doamne, nu. Şedeam aici şi visam. Nu prea arăţi bine, adăugă, privindu-l atent. Vino încoace.

— N-am prea dormit. Asta-i tot, răspunse Nicholas, intrând în casă.

Dar, în loc să-l conducă în birou, doctorul Deerforth se îndreptă spre bucătărie.

— O gustare n-o să-ţi strice.

Deschise frigiderul, scoase o sticlă cu suc de portocale şi i-o întinse

— Hai, serveşte-te. Ouă cu şuncă, e bine?

— Doc, nu te deranja…

Doctorul Deerforth îl opri cu un gest.

— Nu mă deranjez. Îmi face plăcere. Luă ouăle şi le puse pe masă. (Zâmbi). De mult n-am mai avut invitaţi la micul dejun. O să-mi prindă bine. De câteva zile, petrec prea mult timp stând pe scaun.

Începu să pregătească gustarea. Puse de cafea şi aşeză şunca în tigaie. Sfârâitul cărnii îi dădu senzaţia unei călduri intime. Se întrebă de ce. Apoi îşi aminti că întotdeauna pregătea micul dejun pentru fetele lui. Asta fusese odată, demult.

— Îmi închipui că vrei să ştii ce-a descoperit Florum, zise.

Nicholas se aşează la masă, îşi turnă puţin suc în pahar, apoi ridică spre doctor o privire întrebătoare.

— Nimic, continuă Deerfort. Nu există nici cel mai mic indiciu de la care să pornească.

— Nu mă mir, zise Nicholas, şi povesti ce se întâmplase în oraş.

Prieteni de ai tăi, hai? zise Doc Deerforth, când Nicholas sfârşi de povestit. Ce nenorocire, îmi pare tare rău, zise învârtind tigaia. Chiar crezi că vrea să-l atace pe Ralph Tomkin?

Nicholas aprobă.

— În cazul ăsta, pentru ce atâtea crime? Nici una dintre victime nu pare să fi avut vreo legătură cu Tomkin.

— Nici nu aveau. Cel puţin, după câte ştiu.

— Atunci, pentru ce? Ar fi putut să-l ucidă pe Tomkin şi să fi plecat de cinci ori până acum…

— M-am gândit, începu Nicholas, privind paharul cu suc de portocale, de parcă s-ar fi aşteptat să-i dea un răspuns Mai întâi. Tomkin nu e uşor accesibil. O infiltrare cere timp.

— Cu atât mai mult, să te faci mic şi să aştepţi. Lor nu le plac luminile rampei.

Deerforth scoase şunca şi puse ouăle.

— Exact, acceptă Nicholas. Dar acesta e altfel. E mai inteligent decât ceilalţi. Iată, a pornit împotriva unui om, asupra căruia s-a mai încercat de 3—4 ori, şi care, totuşi, e în viaţă. Există nişte motive. Chiar foarte bune. Ninja şi-o fi zis că o simplă infiltrare nu ajunge. Trebuie ceva mai deosebit. Ştii cum sunt ei. Plătesc cu propria fiinţă. Nu folosesc trucuri care explodează la distanţă, nici carabine cu vizor…

— Ştiu.

În bucătărie mirosea plăcut. Doctorul Deerforth scoase pâinea şi i-o dădu lui Nicholas să o pună la prăjit.

— Bun. Ideea e să creeze confuzie în tabăra inamicului. E o strategie foarte veche. E folosită atât în kendo, cât şi în război. Ataci în mai multe feluri, sau din mai multe locuri deodată. Şi în timp ce adversarul se întreabă ce vrei, dai asaltul final şi învingi.

Doctorul Deerforth puse farfuria pe masă şi-l privi pe Nicholas.

— Cam asta face ninja, nu crezi?

— Da, logic.

Doctorul Deerforth începu să mănânce, încruntat.

— Desigur, te-ai gândit şi la alte posibilităţi, zise după un timp.

— Ce posibilităţi? întrebă Nicholas, ridicând capul.

— Nu prea ştiu. Sunt destui ticăloşi dintr-aceştia. Nu ştii niciodată ce le vine în minte.

Nicholas întoarse capul.

— Am cunoscut şi eu destui, în Japonia.

— Adevărat?

— Cu ani în urmă…

— Timpul nu înseamnă nimic pentru ei.

Nicholas ştia că doctorul vorbea din experienţă. Lăsă jos furculiţa şi rămase pe gânduri.

— Nu sunt oameni, reluă Doctorul Deerforth, după un timp. Tăcerea deveni atât de profundă, că Nicholas putu distinge tic-tacul pendulei din perete.

— În tot cazul, este ceva inuman în ei. Ai crede că sunt vampiri sau, da… ceva supranatural.

Ochii îi păreau întorşi în trecut, urmărind întâmplări vechi, înscrise în memorie.

— Războiul nostru, începu el, era foarte diferit de celălalt. N-am atacat obiective şi nici n-am apărat aşa ceva. N-am avut nici linie de front, nici teritorii separate, nici retrageri, nici ofensive. Trebuia doar să rezistăm. O încăpăţânare disperată în faţa a ceva redutabil şi imaterial. Dimineaţa erai în faţa duşmanului, iar seara, fără să te fi mişcat din loc, erai în spatele lui. Ordine precise ni se dădeau din ce în ce mai rar, şi când ne parveneau, constatam că generalii habar n-aveau care e situaţia. Trăiam într-un soi de anarhie vag controlată. De altfel, era singurul mod de a ne proteja împotriva panicii cu care luptam. Îţi povestesc despre o vreme foarte aproape de sfârşitul războiului. Ne aflam pe frontul din Pacific, cam pe la început. Mulţi nici nu mai puteau lupta. Paludism, dizenterie şi altele vreo sută, de care nici nu auzisem. Şi trebuia să trăieşti cu toate astea. După o vreme însă, ne temeam de noapte mai rău decât de holeră. Noaptea veneau – în tăcere şi mortal, iar noi eram incapabili să ripostăm. Dublam străjile, organizam patrule chiar şi în tabără. Nimic nu ajuta. Comandantul, la capătul puterilor, ordonă atacuri nocturne. Oamenii trăgeau în umbre sau spre ţipetele păsărilor de noapte. Nu nimereau pe nimeni, în schimb, ei erau ucişi fără zgomot. Incidentele au luat în curând proporţii nemaiîntâlnite. Apoi, un idiot a vorbit de Dracula. Tipul avea un exemplar ferfeniţit din romanul lui Bram Stoker, şi cartea a trecut din mână în mână. Spaima a crescut. Ce mai puteai nădăjdui? Noi eram învăţaţi să

luptăm cu soldaţi din carne şi oase, nu cu umbre care se destrămau în lumină.

Frica s-a răspândit. Nu eram nişte laşi, toţi luasem parte la lupte. Chiar şi eu. Da, pusesem mâna pe armă. Dar acesta era alt fel de inamic. Poate îţi par stupid, Nicholas, dar dacă o să-ţi povestesc ce mi s-a întâmplat...

Ne băteam la Leyta, în centrul arhipelagului. Bătălia din golful Leyta se terminase. Japonezii fuseseră înfrânţi pe mare, dar pe uscat era altă istorie. Insula era încă în mâna noastră, dar la nord, insula Luzon, insula principală, era în mâna inamicului. Eram puţini şi prost aprovizionaţi. Crezusem că-i învinsesem în golf, că s-a terminat. Dar n-a fost aşa.

În ajunul bătăliei, venise un nou comandant de la Tokyo, Viceamiralul Onishi, de la Flota 1 aeronavală, staţionată la Manilla. Două zile mai târziu se îndrepta spre Mabalact – un orăşel situat la 25 km. nord-vest, baza escadrilei 201. Acolo a prezidat o reuniune, care a fost – cu toate că noi n-am ştiut atunci – una dintre cele mai decisive pentru războiul din Pacific. Foarte curând s-a auzit despre ea. Mulţi n-am crezut o iotă. Ştiam cum circulă zvonurile şi cum se exagerează. O săptămână mai târziu, am văzut cu ochii noştri. La început am crezut că avioanele veniseră pentru noi, dar ele au trecut cu un zgomot infernal pe deasupra capetelor noastre, de parcă nici n-am fi existat.

Apoi am văzut navelele – un portavion şi două torpiloare, într-un jet de apă. Avioanele nu le mitraliaseră, nici nu le bombardaseră. Pur şi simplu, se aruncaseră în picaj asupra lor. Primul avion crezusem că fusese atins, că se zdrobise. Dar când le-am văzut pe celelalte, unul după altul, urmând aceeaşi traiectorie sinucigaşă, am început să înţelegem ceva. Dar ni se părea imposibil ca oameni dotaţi cu raţiune să se comporte astfel. Pur şi simplu, de neconceput. Poate li se spălase creierul? Aveam oarecare idee despre metodele japoneze. În tot cazul, cam asta era opinia noastră, atunci. Teoria nu mi se păruse plauzibilă. O reorientare psihologică de asemenea factură cerea timp. Asta era evident. Imposibil să reuşeşti o mutaţie atât de radicală de la o zi la alta. Eram sigur că trebuie să fie altceva, dar ce?

Era sezonul ploilor. Părea că nu mai rămăsese nici un centimetru pătrat de teren uscat pe Leyta. Avansam, cu pierderi grele, bineînţeles. Într-o noapte, unitatea a fost obligată să

părăsească tabăra. Erau mulţi răniţi care necesitau îngrijiri speciale, şi eu m-am oferit să mai rămân câteva ore, pentru a le reface pansamentele. O coloană de schimb urma să sosească dimineaţa, dar situaţia era atât de nesigură, încât comandantul insistase să însoţesc unitatea. Am refăcut tabăra exact în zori. Eram prea obosiţi să ne mai culcăm. Ne-am aşezat şi am început să vorbim de Dracula. Trei oameni fuseseră omorâţi, cu o noapte în urmă. Noi îi dădeam înainte cu vampirismul. Eu am părăsit grupul, mi-am montat cortul şi m-am strecurat înăuntru. Câtva timp le-am mai auzit glasurile, apoi se făcu linişte. Am adormit eu, sau plecaseră ei? Eram într-o stare ciudată, nici treaz nici adormit. Deodată mi s-a părut că cineva mă priveşte. Am încercat să mă scol. În zadar. Capul îmi căzu, prea greu să-l mai pot ridica. Mi-am încordat toţi muşchii, dar fără efect. Am vrut să mă uit în spate, înţelegi, întorcând capul, căci eram sigur că pericolul vine de acolo. N-am putut face nici o mişcare. Deasupra mea plutea o figură, un cap fără corp. Nu ştiu când am deschis ochii. Pieptul îmi părea foarte greu şi respiram anevoie. Mi-era frig. Nu era răceala nopţii, un frig interior. Am început să tremur. Figura era o faţă de japonez, neagră ca funinginea, probabil îşi dăduse cu cărbune sau cu negru de fum... Era mată, nu reflecta nici o lumină. Ochii păreau imenşi. Aveau în ei o lumină ciudată, de parcă mă fixa din alt univers. Era ireal. Am mai văzut ceva în genul ăsta, o dată, într-un spital, în ultimul an de medicină. Ne aflam în aripa de psihiatrie, şi am remarcat câţiva bolnavi. Unul dintre ei era tânăr – în jur de 20 de ani – cu părul tuns scurt, pometii înalţi şi un nas lung şi subţire. Puteai să-l iei drept student, dar purta cămaşă de forţă. I-am observat ochii, în timp ce lângă mine medicul de serviciu îşi ţinea prelegerea. Mă înfiorasem. Omul acela, creatura aceea, era departe de toate tratamentele pretins moderne şi umanitare pe care specialistul le descria cu atâtea detalii inutile. Omul acela regresase pe scara umanităţii. Se reîntorsese la starea de animal. Nu mai avea în ochi nici o sclipire de inteligenţă. În tot cazul, nu în sensul pe care îl dăm acestui cuvânt. În ei era doar o viclenie, da, ceva şmecheresc, de o intensitate terifiantă. O clipă m-am gândit ce ar fi devenit omul acela în societate. Landru? Petiot? Jack Spintecătorul? Depăşea înţelegerea mea... Căci era clar, omul era dincolo de orice normalitate. Înţelegi acum ce am văzut în ochii care pluteau deasupra mea, în noaptea aceea, pe insula Leyta? Dar asta nu e tot. Aş subestima pericolul, calificându-l

drept nebunie. Lumea noastră este un sistem ordonat, reglat de legi. Trăim pe anumite coordonate, de la ştiinţă la morală. Dar omul acela, nu. Era în afara timpului. Era Haosul, cu toată energia lui înfiorătoare. Nu ştiu să-ţi explic prea bine, dar faptul că l-am văzut aşa, în carne şi oase, îmi întărea convingerea despre originea lui supranaturală. Poate că povestea noastră cu vampiri nu era chiar departe de realitate. Poate o să zici că e o fantezie, că ţi-am servit o povestioară romantică, de groază. Te asigur că nu e aşa!

Ţi-am relatat ce gândeam, când l-am simţit mişcând. În mână ţinea o bucată de cârpă neagră. Mi-a înnodat-o în jurul gurii, foarte strâns. Îmi era rău. Stătea foarte aproape de mine şi am văzut că era îmbrăcat în negru. M-a scos afară din cort, m-a azvârlit pe umăr şi a plecat în fugă. Nu făcea nici un zgomot. Nu lăsa nici o umbră în spate, avea grijă să nu treacă prin lumină. Afară din tabără, o luă pe un drum ce nu părea nici drept, nici întortocheat. Nu puteam discerne. Parcă urma o potecă numai de el ştiută, un drum special făcut pentru el. Nu mă zbăteam. Mă întrebam pentru ce nu mă omorâse, la fel ca pe ceilalţi. Parcă eram vrăjit. Chiar şi aşa, cu capul în jos, îmi dădeam seama că e un magician. Nimeni – după mine – n-ar fi putut intra şi ieşi din tabără fără să fie reperat, aşa cum o făcuse el. Apoi, se deplasa fără a avea aerul că se mişcă. Poate să-ţi se pară o contradicţie, dar nu e aşa. Alerga atât de egal, încât nu simţeam nici o zguduitură, nici o mişcare, doar o simplă senzaţie de alunecare înainte.

Ajunsese în junglă şi înainta foarte repede. Cu toate că drumul era plin de frunzişuri, viteza lui creştea. Omul avea o forţă şi o rezistenţă excepţionale. Parcă eram singuri pe lume. La ora când animalele de noapte se retrag în vizuini, iar cele diurne încă nu s-au trezit, Jungla părea complet nemişcată. Doar câte o pasăre somnoroasă mai scotea câte un ţipăt, iar sunetele păreau izolate, de parcă ar fi aparţinut altei lumi.

După vreo jumătate de ceas, omul se opri, mă aruncă jos de pe umăr, lărgi puţin strânsoarea, şi-mi acoperi ochii cu cârpa. Apoi mă împinse înainte. Mă împiedicam, dar el mă ţinea din spate, de gulerul bluzonului şi, la fiecare pas greşit, mă ridica de parcă eram suspendat pe-un umeraş. Avea un comportament care te făcea să-ţi pierzi simţul demnităţii umane, dar eu încercam să mă închid în mine, ca să rezist. În curând am auzit glasuri. Înţelegeam suficient de bine japoneza, dar m-am făcut

că nu pricep o iotă. Mi-au dezlegat ochii. Eram în mijlocul taberei inamicului, care nu semăna cu nimic. Întâi am crezut că e un spital de campanie, n-avea nimic de tabără militară. Majoritatea soldaţilor erau culcaţi sau stăteau pe jos. Nici un combatant veritabil, nici o sentinelă. Eram aproape de ţărm, dar nu ştiu în ce parte a insulei. Vedeam marea printre frunzele pomilor. Nimeni nu-mi dădea nici o atenţie. Omul care mă adusese discuta cu câţiva camarazi, îmbrăcaţi ca şi el. La început am ascultat, dar fie că vorbeau prea repede, fie că foloseau un dialect, n-am înţeles nimic. Se luminase de ziuă de acum. O linie albă, chiar deasupra orizontului. Deci, eram cu faţa spre est. Întâi apăru o formă neagră, apoi încă una. Am auzit imediat un zgomot surd venind dinspre nord-vest, dinspre Luzon. Era escadrila 201. Am ridicat ochii, avioanele păreau negre pe cerul albăstrui, mult mai mari decât erau cu adevărat. Umbrele nopţii se topeau. Avioanele trecură foarte jos deasupra noastră, în direcţia formelor negre care creşteau la orizont.

— O să vezi, vor ataca navele voastre. Am tresărit. Un japonez mărunţel se apropiase de mine. Mergea în cârje. Cracul stâng al pantalonului era prins cu un ac în spate, la înălţimea genunchiului. Probabil că a murit de malnutriţie, înainte ca ciotul ăla să-l facă să sufere.

— Vorbiţi bine englezeşte, i-am răspuns.

— Da.

Privea în depărtare maşinăriile ucigaşe, apropiindu-se de ţinte.

— Nu se va întoarce nici unul. Aşa a hotărât Onishi.

Am priceput că făcea aluzie la noul viceamiral. Dădu trist din cap.

— Se pare că el l-a ajutat pe Yamamoto să pregătească planul de atac al Pearl Harbor-ului. Plescăi din limbă. Greu de crezut. Pare atât de demult. Îşi mişcă cârjele. Vorbiţi japoneza? Nu? Păcat.

Îmi întoarse spatele. Avioanele se apropiaseră de vasele noastre de luptă. Vedeam focul bateriilor. Nori negri, care explodau cu o luminiţă roşie în centru, într-o tăcere nefirească, până când undele sonore parveniră până la noi, mult mai târziu, umplând de vuiet atmosfera.

— Nu, băieţii ăia nu se mai întorc. Sunt în misiune „de mers”.

Brusc, cuvintele acelea pătrunseră în ceaţa care îmi cuprinsese creierul de când venisem în tabără.

— Vreţi să spuneţi că e o misiune sinucigaşă? Avionul şi pilotul?

— Da. O bombă enormă, dirijabilă.

Stătea ţeapăn, lângă mine. Aş fi jurat că are ochii în lacrimi, dar glasul nu-i tremura.

— E ideea viceamiralului Onishi, zise. O iniţiativă disperată. A fost greu să-i convingă, dar până la urmă a reuşit. (A zis ceva apoi în japoneză, ceva ce mi s-a părut o înjurătură.) Pare-se că numărul morţilor pentru „această cauză nobilă" n-a fost destul de mare. Împăratul îşi aruncă fiii într-un război pierdut!

Departe, spre orizontul cenuşiu, avioanele părăseau înaltul. Am auzit în spate un ordin sec. Am ştiut că sunt chemat chiar fără să înţeleg limba. M-am îndepărtat de soldatul infirm, spunându-i:

— Ar trebui să mâncaţi ceva mai mult...

— Dacă aş avea cum crezi că aş fi aici? îmi spuse, cu un surâs amar.

— Şi spitalul?

— Nu te primesc decât dacă îţi aduci hrana necesară. Avea ochii transparenţi. Îi vedeam coastele ieşind de sub bluzonul uniformei. Ce e cu mine? mi-am zis. E doar un inamic.

— Toţi o să crăpăm de foame. În spital nu ne primesc, iar unităţile noastre ne-au gonit, fiindcă nu mai putem lupta. Nu este tocmai un sfârşit glorios pentru un soldat. În chestia asta, onoarea nu are nici un amestec.

Mă privi şi, pentru o clipă, mi s-a părut că nu este nici o diferenţă între noi.

Omul care mă luase prizonier m-a împins spre un colţ al taberei, în timp ce răcnea sălbatic. Şi acolo soldaţii zăceau pe jos. Îţi venea să urli.

Individul ţinea în mână un săculeţ negru, pe care nu-l observasem până atunci. Discuţia părea să se poarte în jurul lui. Toţi semănau de parcă erau fraţi. Regretam că nu-l întrebasem, pe prietenul acela neaşteptat, cine erau oamenii ăştia. Era clar că nu făceau parte din armata regulată. În apropiere, am remarcat un foc de popotă. Deasupra, un vas de fier înnegrit, iar alături o grămăjoară de kamote, un fel de cartofi filipinezi, şi nişte rădăcini uscate. Probabil, raţia. Toată mâncarea de care dispuneau. Omul ţinea în mână câteva cutii de conserve, pe care sigur le luase din tabăra noastră. Cum putuse să pună mâna pe ele, nu pot să înţeleg, dar, evident, reuşise. Iar se puseră pe

vorbit, pentru a decide cui le vor da, bănuiesc. Omul mă împinse brutal spre câţiva inşi ce zăceau pe jos. Era clar că vroia să-i îngrijesc. Iată pentru ce mă lăsaseră în viaţă. Ştia ce sunt. Chiar mă gândeam cam ce mai ştia despre mine. M-am aplecat spre soldaţi. La drept vorbind, nici nu puteam face mare lucru. N-aveam instrumente, nici medicamente. Deşi tot nu mai foloseau la nimic. „Prietenul” meu analizase foarte bine situaţia. Japonezii mureau de foame. M-am ridicat şi m-am întors spre omul care mă răpise.

— Îmi pare rău, nu mai e nimic de făcut.

Atunci mă lovi. Fulgerător. Nici n-am văzut lovitura venind. Eram în picioare, încă vorbeam şi peste o clipă m-am trezit cu fundul în noroi.

— Le trebuie mâncare, m-am pomenit zicând prosteşte.

A întins mâna şi m-a ridicat. N-avea în ochi nici o expresie. M-a lovit din nou. Mai tare. Cu podul palmei. Am avut impresia că m-am ciocnit de o betonieră. M-am prăbuşit şi n-am mai mişcat.

Când mi-am revenit, era întuneric. Durerea îmi răvăşea creierul şi nu-mi mai simţeam umărul drept. Foarte ciudat, puteam să-mi mişc degetele, chiar să strâng pumnul, dar nu puteam să ridic braţul nici măcar un centimetru.

Eram într-un cort, lungit pe ceva tare. Nu direct pe pământ. Aveam bluzonul, cămaşa, dar eram fără pantaloni. Gol, de la brâu în jos. Am încercat să mă mişc, în zadar. Încordându-mi toate puterile, abia dacă puteam să mişc uşor masa – sau ce-o fi fost chestia aia pe care şedeam. Capul îmi zvâcnea îngrozitor, aşa că m-am oprit. Tot corpul era o durere. Simţeam fulgere trecându-mi pe sub pleoape şi mă întrebam, oare ce făcuseră cu nervii mei? Peste câtva timp, intră în cort. Nici nu l-am auzit, am simţit, doar un tremur în aerul umed. Se aplecase spre mine. Nu mai era dat cu negreală, avea însă aceleaşi haine negre. Probabil că aia îi era uniforma.

— Ce efective aveţi? mă întrebă.

Înţelesesem. Cum competenţele mele medicale se dovediseră inutile, rămăsesem doar prizonier de război. Ştiam ce însemna asta.

— De ce armament dispuneţi? I-am spus cum mă cheamă.

— Când intenţionează americanii să se unească cu voi? De data asta am schimbat clişeul. I-am dat gradul şi numărul matricol.

— Când vor americanii să invadeze Luzonul?

— Luzonul a fost invadat deja, i-am răspuns. De japonezi.

Atunci s-a apucat de lucru. Doar cu vârful a 4 degete. Degetele mari şi indexul. Nu cuţit, nu foc, nu electricitate, nu apă. Nici un instrument de tortură tradiţională. N-avea nevoie de chestii de astea vulgare. Şi aşa toată noaptea, mai bine de 10 ore. Nu în continuu, bineînţeles, căci n-aş fi rezistat.

Era vrăjitor. Cu adevărat. Acţiona asupra nervilor. Nu asupra marilor centri nervoşi, cum te-ai fi putut aştepta, ci asupra legăturilor nervoase. Doar ciupindu-te. Şi se pricepea. Totul înceta să mai existe Doar după câteva minute, ajunsesem într-o asemenea stare de distrugere senzorială, că nu mai percepeam nimic, în afară de durere. Chiar şi când am urinat de vreo două, trei ori, n-am simţit decât mirosul. Mai pe urmă n-am mai perceput nici atât.

Ştia să stoarcă durerea, precum o femeie expertă plăcerea. Omul ăsta aplica acelaşi principiu. Ştii, Nicholas, o durere oribilă, ce devenea propriul anestezic, ca atunci când faci prea multă dragoste, rămâi buimăcit pe moment. La fel e şi cu durerea. Nervii au o limită, apoi blochează circuitul şi nu mai simţi nimic. E unicul avantaj al unui interogatoriu intensiv. Numai că tipul se ferea să ajung acolo. Mă obliga să urc treptele durerii fără încetare, mă ţinea îndelung în suspensie, până la limita rezistenţei fizice şi se oprea când eram pe punctul de a-mi pierde cunoştinţa. Ştia exact cât timp pot suporta. Şi repeta întrebările fără încetare. Nu striga. Tonul era calm, chiar amical, de parcă am fi fost doi vechi prieteni, depănându-ne amintirile într-un bar. Foarte ciudat. Cu timpul, se crease un soi de intimitate. Îmi venea să-i spun toate secretele, să dărâm toate barierele dintre noi. Chiar durerea se schimbase, după câteva ore. Nu pot să-ţi explic ce se întâmplase. Nu ştiu cum făcea. Avea puterea să acţioneze asupra spiritului meu, ca şi asupra corpului. Am sesizat acest lucru, dar nu-mi era de nici un folos. Lucrurile derapau în afara mea, ca atunci când îţi pierzi echilibrul pe gheaţă. Apoi, şi asta a dispărut. Aveam senzaţia că mă scufund într-un fel de ceaţă groasă, din ce în ce mai adânc. Ca într-un vas fără fund. Cu cât durerea creştea, cu atât simţeam nevoia să-i spun mai mult. Era prietenul meu, mă simţeam vinovat să-mi păstrez secretele pentru mine. Aş fi fost un egoist, nedemn de prietenia lui…

Nu devenisem insensibil, ţi-am spus că nu mă lăsa, era o altă senzaţie, ce creştea în mine în timp ce încercam să mă concentrez să nu răspund la întrebări. Era plăcerea. Îmi trebuia

din ce în ce mai multă energie ca să-i rezist. Şi, o dată sau de două ori, mi-am muşcat limba ca să mă împiedic să-i spun tot ce ştiu. Simţeam că alunec din propriul meu corp, lăsând locul altcuiva, a cărui existenţă nici n-o bănuiam. Am avut certitudinea că omul acela mă cunoştea mai bine ca mine. Era îngrozitor. Şi, mai mult ca oricând, aş fi vrut să-i spun tot. Eram sigur că dacă vorbeam, mar fi luat în braţe şi m-ar fi mângâiat. Plăcerea creştea. Începusem să doresc durerea. Era legătura dintre noi. Eram pierdut fără ea, dacă înceta, n-aş mai fi avut nimic, aş fi fost nimic.

Timpul nu mai avea sens nici trecut, nici viitor. Un prezent etern. Gura îmi era plină de sânge, încă încercam să-mi vorbesc. Deodată totul încetă. Durere – plăcere. Tot. Eram pierdut. Singur în cort, am început să plâng cu sughiţuri seci. Atroce. Corpul meu era atât de deshidratat, încât nu mai aveam lacrimi. Mi-era frică de singurătate, ca unui copil părăsit. Fusesem întors spre o stare de Infantilism psihologic şi depindeam de inchizitorul meu, ca un sugar de laptele mamei.

Mă lăsase singur, pentru ca acest gând să-şi facă loc în conştiinţa mea. Ştiam că în clipa când se va întoarce, voi vorbi, voi vorbi, voi vorbi… Nimic nu mă va mai putea opri.

Am auzit un zgomot slab. Venea din spatele meu. Am crezut că revenise, şi plângeam, fericit. Pe urmă am perceput nişte zgârieturi. Am întors cu greu capul. Era pânza cortului, agitată de vânt.

— Scoală-te. Era o şoaptă la urechea mea.

— Ce? Vorbeam cu greutate. Aveam limba umflată şi eram sfârşit. Am simţit o mână care încerca să mă ajute să mă scol. Era ceva cu totul nou. Mi-am privit prosteşte corpul, ca şi cum m-aş fi aşteptat să-mi găsesc muşchii zdrobiţi, sau mlădiţe de bambus arse şi vârâte sub unghii. Nu era nimic. Am început să tremur.

— Pe aici, zise grăbită vocea. Hai! Mişcă-te! Nu-i timp de pierdut.

Am coborât cu grijă de pe masă. În faţa mea stătea „prietenul”— japonezul infirm. Avea privirea îngrozită.

Ridicase o foaie de cort. Prin deschizătură puteam vedea verdele dens al junglei. Lumina zilei îmi făcea rău. Eram ameţit. Am străbătut cortul clătinându-mă. Mă ţinea de braţ să nu cad.

— Nu pot, i-am zis.

— Trebuie. Ziua n-o să vă urmărească.

Mi-a dat să beau puţină apă. A întors capul, când a văzut cum beau cu lăcomie.

— Toţi suntem sătui, spuse încetişor. Şi inutil, şi jalnic. Veniţi. Nu-i timp de pierdut. Doar n-o să-i las să vă mai tortureze în halul ăsta…

O porni, proptindu-se în cârje. Am ieşit din cort. Pieptul îmi bătea să se spargă. Am crezut că voi face o criză cardiacă înainte de primii zece paşi.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, am bâiguit.

— Nu-mi mulţumiţi. Aparţinem unor lumi complet diferite. Nu ne vom înţelege niciodată.

— Nu!

I-am întins mâna. Mi-a atins-o o clipă, apoi a lăsat-o repede, de parcă s-ar fi ruşinat.

— O ultimă întrebare, i-am zis. Cine sunt ei? Ştia de cine vorbesc.

— Mai bine să nu ştiţi.

Se întoarse la cort. Pânza ridicată căzu ca o cortină între lumile noastre.

— Ba da. Trebuie.

— Ninja.

I-am auzit vocea plutind până la mine de la foarte mare depărtare.

— I-am urat noroc, încheie Doc Deerforth, dar nu cred că m-a auzit. M-am afundat în pădure, departe de tabără, departe de ninja.

Rămase cu ochii pierduţi deasupra farfuriei, de parcă ar fi fost poarta ce se deschisese spre trecut. Pe frunte, la rădăcina părului ce-i albise cu anii, apăruseră broboane de sudoare.

Nicholas percepu din nou tic-tac-ul pendulei. Parcă trecuseră ore în şir de când îl auzise ultima oară.

În sfârşit, Doc Deerforth ridică capul. Avea ochii obosiţi.

— N-am povestit nimănui ce s-a întâmplat, murmură. Nici camarazilor, nici comandantului, nici măcar soţiei mele. Ţie ţi-am spus, fiindcă sunt sigur că numai tu înţelegi.

Îl privea fix. Ochii parcă-i străpungeau craniul ca să-i radiografieze creierul.

— Deci ştii, zise Nicholas.

Deerforth nu mai confirmă. Ochii săi spuseseră totul.

— Ce vei face?

— Să fac? întrebă Doc Deerforth sincer surprins. Păi... nimic. Ce aş putea să fac?

— Ştiu ce simţi pentru ei.

— Pentru ăla, îl corectă Deerforth.

— Toţi sunt la fel. În tot cazul, majoritatea.

— Adevărat?

— Ţine de formaţia lor. E mult mai riguroasă ca aceea a samurailor, pentru că tradiţia ninja e înconjurată de un secret absolut.

— Tradiţia? Ciudat să vezi nişte tradiţionalişti angajându-se în timpuri anarhice cu atâta violenţă.

— N-am văzut niciodată lucrurile sub acest aspect. Dar ai dreptate. Aşa e.

— Pe ăsta vreau să-l striveşti Nicholas, spuse Doc Deerforth. Îndepărtând farfuria. Cred că eşti singurul în stare s-o facă. Poliţia nu pricepe nimic din treaba asta.

— Fără îndoială!

— Te ai gândit vreodată ce noroc pentru ei că eşti amestecat în chestia asta?

Ziua era senină, fără nici un nor.

Metalul automobilului reflecta atât de tare lumina, încât simţi nevoia să-şi pună ochelarii de soare.

Nick părăsi oraşul, în direcţia Dune Road. Intră pe aleea din faţa casei sale, culese în trecere ziarul Times din faţa uşii. Îşi aruncă ochii pe principalele titluri şi coborî în fugă treptele spre plajă.

Se apropie de casa Justinei din dreapta, aşa că nu putea vedea dacă maşina e garată în faţa casei. Constată că uşile erau încuiate, dar cineva luase ziarul. Urcă treptele pline de nisip.

— Nu e acasă.

Nicholas se întoarse. Croaker venea din stânga. Purta un costum maro, boţit, cu nodul cravatei desfăcut larg. Avea aerul cuiva care nu dormise de două sau trei nopţi.

— Maşina lipseşte.

— Ce faci aici, Croaker?

— Hai să facem o mică plimbare. Se îndreptară spre plajă.

— Nu prea eşti în ţinută de plajă, observă Nicholas.

— N-are importanţă, îmi place să simt nisipul în pantofi. Asta îmi aminteşte de copilărie. Vara rămâneam întotdeauna în oraş.

Niciodată n-am avut atâţia bani ca să plecăm în altă parte. Deschideam gurile de incendiu, ca să ne răcorim.

Valurile se spărgeau înspumate la dreapta lor. Foarte departe, pe plajă, zăceau nişte prosoape de baie. Un radio portativ, dat la maximum, urla o melodie disco.

— Am fost şapte. Nu prea ştiu cum reuşea bătrânul să facă faţă. O dată pe lună, în fiecare vară, mă chema la el cu regularitate: „Lewis, vino încoace. Am ceva pentru tine”. Îmi dădea exact atât cât să plătesc autobuzul de Coney Island şi să-mi iau o îngheţată. Ştia cât îmi plăcea să mă plimb pe plajă. „Promite-mi ceva, zicea de fiecare dată. Ia cu tine un prosop. Nu vreau ca maică-ta să-şi facă griji. De acord?”

Cineva ieşi din mare alergând. Se auziră râsete. Se vedeau capete agitându-se în apă, dincolo de linia valurilor. O femeie în costum de baie se îndrepta spre ei, cu un prosop multicolor, aruncat neglijent pe umăr.

Nicholas se gândi la Justine. Unde să fi plecat?

— Da, suntem prieteni vechi, nisipul şi cu mine.

Femeia se apropiase. Era foarte frumoasă. Părul lung, blond, strălucea în soare. Îi depăşi şi alergă să-şi întâmpine iubitul. Croaker miji ochii.

— Am gonit-o pe Alison, noaptea trecută, spuse. Nicholas îl privi fără să răspundă. Croaker rânji scurt.

— În sfârşit, nu chiar aşa. Cred că ea dorea să plece. Era, la capătul puterilor. Şi eu.

Îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Fără regrete, reluă. Adică, relativ. Ştii, lucrurile astea ridică din umeri ştii, trec şi…

Se opriră în acelaşi timp, ca la un semn. Marea era foarte aproape. Pe nisip zăcea o algă neagră, înnămolită. Croaker coborî ochii spre pantofii pe jumătate acoperiţi cu nisip. Apoi spuse:

— Nick, Vincent e mort. L-au găsit noaptea trecută (Nu preciză locul.) Avea gâtul rupt.

Nicholas respiră adânc şi se aşeză pe nisip. Îşi cuprinse picioarele cu braţele, privind în zare.

— Nick…

Nu simţea nimic, de parcă era anesteziat. Îşi aminti de vorbele lui Doc Deerforth despre durere. Se pare că depăşise limita. Înmormântarea lui Terry şi a lui Eillen era chiar în ziua aceea.

— Doamne…

Croaker se aşează lângă el.

— Nick, zise încetişor. Nu prea ştiu cum să-ţi spun. Ţi-aş fi telefonat, dar n-am putut.

Nicholas plecă fruntea. Cu toate că se simţea buimăcit, înţelese. Îi era recunoscător locotenentului pentru că făcuse atâta drum, când putea să formeze doar un număr de telefon. Îşi aminti că Vincent cinase cu el doar cu o seară înainte şi se întrebă dacă gestul locotenentului nu era, măcar în parte, un ultim cadou de la Vincent. Oricum, era bine ales.

— Nick, zise Croaker. (Ezită. Privirea lui Nicholas se întinse spre el.) Ce se întâmplă? Trebuie să-mi spui.

— Nu ştiu la ce te gândeşti. Ascultă, eu…

— Tomkin e implicat. Până în gât. A primit un avertisment ninja acum o săptămână. Totul concordă. L-am văzut. E autentic. Tomkin a tratat multe afaceri cu firme japoneze foarte puternice; i-o fi trădat, într-un fel sau altul. Ceea ce a făcut el, poate fi pasibil de moarte în ochii lor. Şi sunt sigur că au trimis aici pe cineva să-l omoare.

— S-a mai încercat. Tomkin e băiat mare. N-are nevoie de ajutorul tău, nemernicul!

— Tocmai aici te înşeli, reluă Nicholas, scuturând din cap. Fără mine, e un om mort.

Dar nare nici un sens, în sfârşit. Doi morţi aici, trei în oraş. Fără nici o legătură cu Tomkin.

— Există una. Obligatoriu, se încăpăţână Nicholas. Ascultă, a încercat chiar s-o înspăimânte pe Justine. Îi povesti lui Croaker, despre boţul de păr şi sânge aruncat pe fereastra bucătăriei. Croaker îl privi fix. Auzi valurile spărgându-se de nisipul uscat, pe plajă. Departe, răsunau, clare şi sclipitoare, râsete.

— Şi dacă mesajul nu era destinat Justinei? zise Croaker încet.

— Ce vrei să spui? întrebă Nicholas, întorcându-se spre el.

— Cred că e timpul să priveşti adevărul în faţă. Ţie îţi era destinat avertismentul.

Nicholas nu-şi putu reţine un râs scurt.

— Mie? Nu fii caraghios! N-are nici un sens…

— Trebuie să fie unul, – reluă Croaker, pe un ton serios. Fii atent cum s-au derulat evenimentele. Cei doi morţi aici, Terry şi Eillen, apoi Vincent în oraş. Tu eşti central în toate astea.

— Nu ştiam de-al doilea mort aici…

— Nu? Cu toate astea, crima a avut loc foarte aproape de tine.

— Lew, crima asta s-a produs aproape de foarte multă lume.

— Dar un singur om a avut trei prieteni omorâţi după aceea.

Era logic, fireşte, doar că logica nu dădea şi răspunsul dorit. Nicholas scutură din cap.

— Nu pot să cred. Ţi-am spus, n-are nici un sens. Ne învârtim în ceaţă…

— Afurisită ceaţă, ricană Croaker.

— Poate că a aflat că sunt implicat şi eu, prin Justine. Pentru el, pericolul sunt eu, nu tu, sau gorilele lui Tomkin… Tipul ştie asta. Nu, el vrea pielea lui Tomkin, asta e clar. Încearcă doar să tulbure apele.

Croaker ridică mâna:

— De acord, de acord. Teoria e justă. Dar vreau să-ţi spun un lucru, sper să ai dreptate, pentru că am ţinut mult mai mult la Vincent Ito decât la Raphael Tomkin.

Nicholas îl privi. Nu mai auzise niciodată o asemenea mărturisire de prietenie.

— Mulţumesc, surâse Nicholas. Asta înseamnă mult pentru mine. Şi cred că şi pentru Vincent.

Se ridicară. Cu toată căldura, Croaker îşi păstrase haina, transpirase. Cu o mişcare din umeri o dădu jos. Cămaşa albă era udă.

— Hai să ne întoarcem…

Nicholas aprobă tăcut.

— Un singur lucru, Lew, spuse, ezitând.

— Dă-i drumul.

— Poate n-ai să vrei să-mi spui…

— În cazul ăsta, o să tac. De acord?

— De acord, răspunse Nicholas, surâzând. Se îndreptară spre maşina lui Croaker.

— Ce e între tine şi Tomkin? – întrebă, în sfârşit. Croaker deschise portiera şi aruncă haina pe scaunul din spate. Se aşeză la volan. Deşi o garase la umbră, în interior aerul era înăbuşitor. Nicholas se aşeză alături şi Croaker demară.

— Ai dreptate. N-am deloc chef să-ţi spun. Acum câteva zile nici naş fi deschis gura.

Întoarse maşina şi se îndreptă spre Dune Road, peste pod.

— Acum totul s-a schimbat. Dacă n-am încredere în tine, n-am să am în nimeni, şi nu mai pot să trăiesc în felul ăsta.

Podul de lemn scârţâi sub roţi. Depăşiră casele şi micile bărci ce dansau în portul turistic, cu motoarele stinse.

— Ai auzit vorbindu-se de afacerea Didion?

— Manechinul ucis? se miră Nicholas. Bineînţeles. Ştiu ce s-a scris în ziare. Era fotografiată în toate revistele.

— Da, răspunse Croaker, gânditor. Frumoasă fată. Cu adevărat frumoasă. Parcă cuvântul s-ar fi inventat pentru ea.

— Se pare că...

— Nu. Nu e ce crezi.

Trecură pe autostradă şi Croaker acceleră. Aerul era prea cald pentru ca vântul să-l răcorească.

— Am să-ţi spun ce m-a şocat. Fata asta era şi ea un om, la fel ca oricare altul. Dar toţi nu se gândeau decât la imaginea ei, înţelegi? Faţa, corpul aşa şi aşa, faţada. Nimeni n-avea timp să observe că era o fată ca toate celelalte, cu toate mizeriile omeneşti. Că putea să râgâie după o masă îmbelşugată, sau să tragă câte-un vânt, din când în când. Lucruri omeneşti, na!

Schimbă culoarul, pentru a evita un autocar alb şi albastru, al cărui Diesel, prost reglat, îi asfixia. Claxonă la nivelul cabinei, apoi porni în viteză spre vest.

— Pe urmă a murit şi toată lumea a turbat. Era o celebritate, avea parale, fără să mai vorbim de influenţa pe care o exercita asupra mai multor milioane de imaginaţii. Dar nimeni, îţi jur, nimeni n-a zi: „Iată o viaţă irosită prosteşte. Ei bine, bătrâne, la asta m-am gândit în mijlocul camerei, cu trupul ei rece sub ochii mei. M-am gândit că e un om, şi trebuie să aflu cine a făcut asta! (Ridică din umeri.) Rahat. Aş face acelaşi lucru pentru prima curvă de trei parale care se lasă doborâtă. Mi s-a mai întâmplat. Pe chestia asta nici nu mă prea înţeleg cu căpitanul. „Risipeşti banul public, Croaker”, iată ce mi-a spus. „Găseşte altceva mai serios ca să-ţi ocupi orele de serviciu”. Doamne!

Pocni volanul, cu pumnul strâns. - în tot cazul, afacerea s-a dovedit cea mai mare rupere de coaie din toate timpurile.

— Cum să înghit aşa ceva? Şnapanul ăsta îşi ţine mereu un deget în fund şi altul în nas! Vreau să zic că n-am găsit nici un fel de fir. N-am avut parte decât de mister. Pentru mistere, eu prefer să merg la cinema! Din ce-am găsit în cameră, rezultă că mai fusese cineva acolo, în noaptea aia. O femeie. O persoană care era foarte intimă cu Angela Didion şi care probabil a văzut cum a fost ucisă. Singura problemă e că a dispărut, de parcă nici n-ar fi existat. Aşa că am rămas cu nada în mână, şi ziarele au urlat că trebuie rezolvat cazul, de unde scandal la primărie, furtună în căpăţâna căpitanului Finnigan care, la rândul lui... Ce s-o mai lungesc! înţelegi.

Părăsiră autostrada, cu multele ei ieşiri spre Manhattan, şi coborâră spre strada Queens, printr-una din bretelele curbei. Circulaţia nu era prea mare, aşa că nu pierdură mult timp.

— Vreo doi-trei agenţi în uniformă au făcut verificările preliminare în imobil, să afle dacă cineva a văzut ceva. Numai că acolo e reşedinţa Actium, na! Aşa că li s-a spus să meargă pe vârfuri şi să nu ridice glasul. Rezultatul, nimeni n-a văzut nimic.

Bun. Normal. Numai că o săptămână mai târziu, când toată lumea vroia sânge – sângele meu, bineînţeles – m-am dus şi eu să azvârl o privire. Să-ţi dau versiunea lui Reader's Digest, asta ca să nu adormi de plictiseală, se făcea că gardistul care ar fi trebuit să perie tot etajul Angelei Didion, ar fi uitat de-o enoriaşă... Ei, aia, pare-se, nu fusese la New York toată ziua, şi se întorsese doar seara. Şi mai săpând niţel, s-ar fi aflat că ar fi plecat din nou a doua zi – foarte devreme, dimineaţă – la Palm Springs, în Florida. Interesant, nu? A stat acolo o săptămână şi s-a întors. O cucoană în vârstă, nu chiar de 60, deşi arăta cu 10 ani mai bătrână. Am interogat-o dimineaţa pe la 10 şi puţea a gin. Mâinile îi tremurau, şi cât am stat acolo nu s-a putut abţine să dea târcoale sticlei.

Părăsi strada Queen, pe lângă Yellowstone, şi o luă spre sud. Ajunse la Forest Hills.

— Ce-i interesant în toată povestea, este că mi-a jurat că a văzut un bărbat – acelaşi – făcându-i vizite Angelei Didion cam de vreo şase luni, poate chiar mai mult. Ea şi-a dat seama cu şase luni înainte. Asta-i. Avusese loc o ceartă într-o seară, şi ea s-a apucat să-i spioneze prin vizor. Probabil n-avea altceva mai bun de făcut...

Opri maşina în faţa unei case joase şi destul de încăpătoare. Faţada era din cărămizi aparente, albe, iar uşile şi ferestrele erau vopsite verde închis. Ansamblul era cam de prost gust. Pe o pancartă aşezată în faţă, pe gazon, scria negru pe alb: Parcare, Pompe Funebre. La marginea peluzei, crescuse un ulm cu frunze late. Porţile din lemn erau larg deschise. Mai multe persoane tocmai intrau. Nicholas recunoscu un instructor de la dojo.

— Femeia aia mi-a dat semnalmentele precise ale bărbatului. Nick, nu mai încape nici o îndoială, era Raphael Tomkin.

— Deci, Tomkin avusese o aventură cu Angela Didion. Nimic extraordinar până acum. Doi potentaţi, locuind acelaşi imobil luxos. Femeia l-a văzut şi în noaptea crimei?

Croaker privi ulmul. Fremăta uşor în bătaia brizei călduţe.

— Se teme de avion, zise el în sfârşit. A luat un somnifer. Cu o doză zdravănă de gin şi dusă a fost de la şase seara. N a făcut ochi decât a doua zi la cinci dimineaţa.

— Ca să plece la Key West?

— Chiar aşa, răspunse Croaker, întorcându-se. Dar ştiu eu ce ştiu. Am verificat şi răsverificat fiecare mişcare a tuturor cunoscuţilor apropiaţi ai Angelei Didion. A fost fără îndoială Tomkin.

— N-ai dovezi, Lew, spuse Nicholas. N-ai nimic.

— Absolut nimic, azvârli Croaker, cu năduf.

Coborî din maşină, iar Nicholas îl urmă pe aleea pavată care ducea spre cimitir. Un instructor de la dojo îl opri pe Nicholas şi-i spuse câteva cuvinte. Nicholas dădu din cap.

— Ascultă, îi zise Croaker cu voce scăzută lui Nicholas. Oficial, afacerea Didion e clasată. Terminată. Kaput. Meduza aia burtoasă de Finnigan mi-a dat-o de înţeles zilele astea.

Era ordin de sus. Nimeni n-ar fi atât de tâmpit încât să-l „ungă" pe irlandezul acesta.

— Vrei să spui că poliţia a fost cumpărată.

— Vreau să spun că, dacă aş fi avut vreo îndoială cu privire la amestecul lui Tomkin, mi-ar fi priit, primind ordinul să închid ancheta. Foarte puţine persoane ar putea impune în felul acesta o tăcere totală. Tomkin face parte dintre ele.

Vocea i se prefăcu deodată într-o şoaptă şuierătoare, tăioasă, ucigătoare…

— Dar acum am o urmă. Un om de-al meu a primit o informaţie despre femeia care era la Angela Didion în noaptea crimei. Aştept să-mi dea numele şi adresa. Când o să le am, o să-i pun nemernicului pielea pe băţ la mine-n birou.

Serviciul religios fu scurt, dar mişcător, jumătate în engleză şi jumătate în japoneză. Era, după cum doriseră amândoi, o ceremonie eminamente americană. Nicholas fusese rugat să spună câteva cuvinte pentru Terry şi Eillen, şi se execută. Vorbi în japoneză. Muzica fu asigurată de o pereche – prieteni de-ai Eillenei. Erau profesionişti, se cunoşteau. Cântară muzică tradiţională japoneză la koto şi la shakuhachi. Au fost aduse şi florile obişnuite.

Croaker aşteptă până când ajunseră mai departe de morminte. În spatele lor, groparii începură să le umple. Pământul negru cădea fără zgomot.

— Nick, spuse el, ce-ţi spun numele astea: Hideyoshi, Yodegimi şi Mitsunari?

Nicholas se opri şi se întoarse cu spatele spre soare. Nu voia să-şi pună ochelarii fumurii.

— Sunt nume foarte cunoscute în istoria Japoniei. De ce? Croaker continuă, ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— Ar putea fi ale unor oameni din timpurile noastre?

— Probabil că da. Aşa cred. Cu siguranţă. Sunt trei nume de familie. În istorie erau legate unele de altele. Posibilitatea de a…

— Înţeleg ce vrei să spui.

În faţa lor, pe asfaltul negru, portiera unei maşini se trânti şi un motor tuşi, sunetul părea să plutească prin aerul încins. De-a lungul aleii pe care mergeau, platanii şi arţarii foşneau. Căldura se înteţea.

— Mai bine mi-ai explica ce s-a întâmplat.

Croaker băgă mâna în buzunarul vestei. Îi întinse o bucăţică de hârtie împăturită, care părea ruptă dintr-un carnet.

— Am găsit asta între lucrurile lui Terry, pe care mi le-a dat medicul legist, spuse Croaker, în timp ce Nicholas desfăcea hârtia. Era în buzunarul lui. Probabil că a scris-o în seara în care a fost ucis.

— Şi?

— Şi un om – un japonez – a venit la Dojo în după-amiaza dinaintea crimei. Doi instructori, sensei…

— Sensei…

— Bine, n-are importanţă. Maeştrii de karate şi de aikido spun că era cel mai bun din câţi au văzut vreodată. Apoi, omul acela a făcut un asalt de kendo cu Terry. Vincent mi-a spus că Terry părea tulburat de această întâlnire, când au mâncat împreună, chiar în seara dublei crime.

Nicholas îl privi, uitând hârtiuţa ruptă şi pătată pe care o avea în mână.

— Care e poanta povestirii?

— Japonezul s-a înscris cu numele de Hideyoshi. Nicholas îşi întoarse o clipă ochii spre cimitir. Lespezile de marmură albă sclipeau în soarele arzător; chiar pietrele cenuşii de pe morminte păreau uşoare ca nişte fulgi. Părea că aveau să scape din legături şi să se ridice spre cer, ca nişte nori. Era în mijlocul săptămânii, pe aleile înguste şi pe peluzele minuţios tunse nu era multă lume. Pete viu colorate – flori aşezate chiar la porţile

cerului – dădeau peisajului un fals aer sărbătoresc, de parcă ar fi fost în mijlocul unei petreceri de-abia terminate.

— În 1598, zise Nicholas, a murit Hideyoshi Kwambaku, omul care-i controla pe toţi daimyos luptători din Japonia. Avea Idei foarte înaintate şi se crede că i-a transmis puterile sale lui Ieyasu Tokugawa, cel mai puternic dintre membrii Consiliului de guvernământ. Dar nu e adevărat. Hideyoshi avea o iubită, pe Yodogimi, care-i dăruise un fiu. Îi iubea pe amândoi, şi cea mai mare dorinţă a lui era ca într-o zi fiul său să Conducă Japonia. Cu puţin înainte de moarte, ceru să-l vadă Pe Mitsunari, poliţistul, unul dintre prietenii săi intimi. Îi ceru să vegheze în taină asupra lui Yodogimi şi a copilului său. De fapt, îl montă pe Mitsunari împotriva lui Ieyasu Tokugawa. „Prietene Mitsunari, îi spuse el, chiar dacă nu pare, Ieyasu se bucură de moartea mea. Nu te lăsa păcălit. Ieyasu este pe cât de inteligent, pe-atât de periculos. După moartea mea, va încerca să devină şogun. Prietene Mitsunari, trebuie să i te împotriveşti din toate puterile, căci pentru a reuşi, Ieyasu va trebui să-l nimicească pe Yodogimi şi pe adevăratul moştenitor.” Şi, puţin după aceea, Hideyoshi îl primi şi pe Ieyasu. „Eşti cel mai puternic din Consiliu, îi spuse el. Trebuie deci să pui mâna pe putere, după ce eu nu voi mai fi. „Nu vorbi despre lucruri atât de triste, Kwambaku” zise Ieyasu, dar Hideyoshi îl opri cu un gest. „Ascultă ce am să-ţi spun. Nu mai am mult timp. După dispariţia mea, printre membrii Consiliului va domni cu siguranţă anarhia. Se vor dezbina, iar în ţară va izbucni din nou războiul civil. Acest lucru trebuie evitat cu orice preţ. Trebuie să iei puterea, Ieyasu. Ceilalţi trei daimyos nu înseamnă nimic pentru tine, înlătură-i... Guvernează. Trebuie să previi războiul civil, care ar trece Japonia prin foc şi sabie”... Iar Ieyasu Tokugawa se înclină.

Astfel, chiar în clipa morţii, Hideyoshi puse în mişcare un plan complex, pentru ca moştenitorul său să poată ajunge mai târziu la putere. El spera să dirijeze, chiar din mormânt, destinele Japoniei. Ştia că moartea survine într-un moment foarte nepotrivit. Fiul său era încă prea tânăr ca să se apere singur şi nu putea conta decât pe sprijinul unui număr infim din rândul celor devotaţi tatălui său. Dar, Hideyoshi ştia că Ieyasu avea ambiţia să devină şogun, şi voia să-l împiedice! această onoare trebuia să-i revină moştenitorului său.

În stânga lor, un mic cortegiu funebru părăsea drumul negru, de unde se ridicau valuri de căldură, şi înainta încet spre groapa

săpată pe marginea uneia dintre aleile înguste. Sicriul era deja acolo, strălucind printre coroanele de flori. Persoanele îndoliate se aşezară în şir. Un membru al familiei leşină, iar ceilalţi se repeziră spre el. Distanţa şi zăpuşeala amortizau sunetele, iar Nicholas avea impresia că asistă la o pantomimă.

— Hideyoshi a reuşit? întrebă Croaker după câteva clipe de tăcere.

— Nu. Nicholas continua să privească. Persoana leşinată – o femeie, se pare – îşi revenise. Serviciul religios putea să înceapă.

— În primul rând, reluă Nicholas, Ieyasu Tokugawa era mult prea inteligent şi puternic. Apoi, Mitsunari adună în jurul lui o coaliţie de daimyos care nu erau potriviţi pentru lupta cu Ieyasu. În 1615, Ieyasu se dezlănţui cu toată puterea împotriva tuturor celor care încercau s-o apere pe Yodogimi şi pe moştenitor. Ei se baricadaseră în cetatea invulnerabilă a Osakăi. În 4 iunie, acelaşi an, oamenii lui Ieyasu pătrunseră în cetate. Dar Yodogimi şi tânărul moştenitor nu mai erau în viaţă: ea îşi ucisese fiul şi-şi făcuse seppuku.

— Dar care e personajul negativ al poveştii? Pe cer apăru o lumină strălucitoare, apoi se auzi un bâzâit greu de vibraţii, un 747 cobora spre aeroportul Kennedy.

— Cred că asta depinde de punctul de vedere în care te situezi, răspunse Nicholas. Dar pot să-ţi spun că Ieyasu a fost unul dintre cei mai mari oameni politici din istoria Japoniei. Oare Hideyoshi înţelegea calităţile lui Ieyasu? Cine ştie! Oricum, erau doi oameni prea diferiţi ca să-l putem condamna pe unul din ei în favoarea celuilalt. Amândoi au fost la fel de importanţi pentru evoluţia ţării lor.

— Totuşi, Hideyoshi a pierdut, sublinie Croaker. Neamul i s-a stins odată cu el.

Nicholas nu răspunse. În cimitir domnea liniştea. Oamenii păreau statui încremenite în mijlocul unui gest – instantanee din alt timp. Turnurile Manhattan-ului, care acopereau orizontul la vest, prin valul de căldură, păreau nelalocul lor, puse acolo din greşeală, opera unui decorator beat. Când vorbi din nou, Croaker coborî instinctiv tonul:

— De ce şi-a luat omul acela numele de Hideyoshi – Căci desigur că nu-l cheamă aşa – din moment ce Hideyoshi a pierdut?

Nicholas schiţă un zâmbet, apoi se întoarse către Croaker. Ciudat, îşi zise el. În funcţie de intensitatea luminii şi de unghiul

sub care cade, trăsăturile lui par colţuroase sau pleoştite. Dar poate că e acelaşi lucru, la urma urmei.

— Acesta este modul pur occidental de-a considera istoria, răspunse el cu jumătate de glas, în Japonia există ceva ce s-ar putea numi nobleţea eşecului. Mulţi dintre cei mai mari eroi ai noştri au eşuat la ultimele lor obiective. Dar viziunea lor era istorică, la fel ca actele consecutive acestei viziuni. În occident nu-i admiraţi decât pe învingători. E păcat, nu crezi?

Sub strălucirea soarelui, Croaker strânse din pleoape.

— Vrei să spui că Hideyoshi ăsta e un erou?

— Da, încuviinţă Nicholas.

— Şi celelalte nume de pe listă? Unde-şi au locul?

— Sincer vorbind, nu-mi dau seama, dar Terry nu le-a mâzgălit degeaba.

Îi restitui hârtiuţa lui Croaker, care murmură:

— Nu pricep.

— Nici eu, răspunse Nicholas.

În aer plutea un fel de greutate, care n-avea nimic de-a face cu tristeţea, moartea şi eşecul. Nicholas se întrebă dacă, de mult timp încoace, se mai simţise atât de apropiat de cineva ca acum, faţă de Lew Croaker.

— Ştii, zise el, acum mulţi ani, când am venit în ţara asta, am renunţat de bună voie la o parte din viaţa mea. Nu-i un lucru uşor – pentru nimeni, dar în special pentru un om educat în Japonia. Simţeam că am o datorie faţă de tatăl meu – de fapt faţă de Occident, şi faţă de ceea ce rămânea din tatăl meu în fiinţa mea.

Ochii lui Croaker păreau de argint în lumină. Îl privi tăcut pe Nicholas. Începea să înţeleagă însemnătatea acestei atitudini.

— Şi apoi, brusc, m-am oprit pur şi simplu. Parcă m aş fi trezit deodată dintr-un somn lung şi plin de visuri. Ce făcusem aici, atâţia ani? Ce realizasem? Nu voiam să-mi spun şi eu, ca tatăl meu când murise, că irosisem timpul pe care îl avusesem. Fusesem doborât de tristeţea lui, de amărăciunea lui. Era de-ajuns. Nu puteam suporta să mi se întâmple acelaşi lucru.

Tăcură, ascultând poate vântul care mângâia ulmii. Soarele ardea.

— Iar acum? întrebă Croaker şovăind puţin, de parcă s-ar fi simţit pe un teritoriu necunoscut. S-a schimbat ceva?

Nicholas începu să râdă, un râs lipsit de răutate, dar tăios ca o spadă.

— Tot universul meu s-a întors cu capul în jos. Ca şi când anii aceştia de când mă aflu aici nu s-ar fi scurs niciodată.

— Încerc să-mi închipui cum ar fi dacă mi s-ar întâmpla una ca asta.

Nicholas îl privi o clipă, mulţumit. Apoi, înţeleşi parcă, începură să coboare încet aleea spre maşina lui Croaker. Păreau că înaintează cu părere de rău, ca şi cum s-ar fi temut de frenezia oraşului.

— Ce crezi despre bătrânul Justinei? zise Croaker, ajungând în dreptul maşinii.

— Ciudat mod de a întreba, răspunse Nicholas, aruncându-i o privire.

— Figură de stil, ridică din umeri Croaker.

Dar Nicholas bănui că noul său prieten îi adresase un avertisment subtil.

— La început n-am putut să-l sufăr, zise el, gândind cu glas tare parcă. Da, nu-l puteam suferi, dar nu e de mirare, dat fiind punctul de vedere al Justinei şi felul cum îl întâlnisem. Este autoritar, despotic şi obişnuit să obţină tot ce doreşte. Asta nu-mi place!

— Parcă aud un „dar” plutind pe undeva…

— Ascultă, zise Nicholas, oprindu-se în faţa lui, ar fi prea uşor – şi comod pentru voi toţi – să-l şterg dintr-un condei, ca pe un bogătaş ticălos din romanele ieftine. Dar nu-i aşa de simplu.

— E un ucigaş, Nick.

— Este vulnerabil…

— Rahat!

— Îşi iubeşte fiicele, indiferent ce cred ele în legătură cu el. Ar face orice ca să le apere. Şi nu-i atât de sigur pe el cum ar fi trebuit să fie. E ceva…

— A jucat teatru. Are nevoie de ajutorul tău şi ştie că nu eşti o marionetă.

— Cred, sincer, că te înşeli. Nu e atât de mărginit şi lipsit de nuanţe cum spui.

— De, răspunse Croaker. Uită-te la ninja ăsta al tău. Omoară oameni, dar trebuie să existe undeva o fiinţă pe care-o iubeşte şi lângă care îi place să fie, nu-i aşa? Asta însă nu-l împiedică să fie ceea ce este.

— Refuzi să vezi complexitatea…

— E un rechin, bătrâne! Un gunoi! Deschide ochii, Nicholas.

— Îl consideri dintr-un singur punct de vedere.

— Nu, Nick, zise Croaker, scuturând din cap, atâta doar că-l cunosc de mai mult timp decât tine.

Pe când se întorceau în Manhattan, Croaker îi mărturisi lui Nicholas tot ce ştia în legătură cu moartea lui Vincent. Nu era mare lucru.

Îl lăsă pe Nicholas în faţa imobilului lui Tomkin din Parc Avenue, apoi se îndreptă către partea de sud a oraşului. Raportul medicului legist în legătură cu Vincent îl aştepta pe birou. Îşi aruncă vesta leoarcă de transpiraţie pe spătarul fotoliului gri cu verde, scoase din buzunarul cămăşii o pastilă cu mentă, şi-o băgă în gură şi deschise dosarul.

Ceea ce citi făcu să i se usuce sudoarea de pe frunte şi de pe buza superioară. Îşi trecu mâna prin părul des şi înjură printre dinţi. Apoi luă telefonul. I se răspunse imediat.

— Nate? zise el, când îl avu la aparat pe medicul şef de la morgă. Mulţumesc pentru raportul cu Vincent Ito. Cineva a muncit pe brânci ca să-l facă aşa de repede.

— Chiar eu l-am făcut.

Vocea lui Graumann părea obosită.

— Aici suntem cu toţii consternaţi, reluă el, şi…

— Eu lucrez la dosar, Nate.

— Ai găsit ceva? Nu face pe secretosul cu mine.

— Nu cine ştie ce, recunoscu Croaker. Doar că pare să aibă o legătură cu cazurile Terry Tanaka şi Eillen Okura. Erau prieteni cu Vincent.

— Da, îmi aduc aminte de dosare. Vincent îi autopsiase personal. Dar de ce? N-au nimic comun în ceea ce priveşte autopsiile.

— Deocamdată pot să-ţi spun că autopsia nu pare să ducă nicăieri, zise Croaker, frecându-se la ochi.

— Ştiu. L-am sunat pe Deerforth, la Long Island. Voiam s-o afle de la mine.

— Cum a reacţionat?

— Prost. Ascultă… Ţi-aş rămâne îndatorat dacă ai… Ştii că,..

Nu-şi termină fraza.

— Ştiu că eraţi foarte apropiaţi. Crede-mă, cum aflu ceva, te ţin la curent.

Ridică ochii. În pragul uşii era Vegas, zâmbind ca pisica de Cheshlre din „Alice în ţara minunilor”. Îl salută cu un deget şi-i spuse:

— Într-un minut îţi stau la dispoziţie.

— … pentru funeralii, zicea Graumann.

— Bine, răspunse Croaker. Ţin neapărat să asist, (Se uită la raport). Substanţa chimică pe care ai găsit-o, întrebă, eşti sigur…

— Ţi-am spus chiar eu am făcut autopsia. Nu există nici o îndoială.

— Bine. Asta limitează considerabil sfera investigaţiilor.

— Este absolut imposibil ca substanţa să fi pătruns accidental în organism. Şi s-a întâmplat cu puţin timp înaintea mesei.

— Văd şi eu, răspunse Croaker, citind textul bătut la maşină. O toxină acţionând asupra sistemului nervos, care a încetinit reacţiile motorii destul de mult pentru a…

— Aş spune că, practic, nu se putea mişca în clipa… atunci când s-a întâmplat.

— Substanţa n-a fost injectată?

— Nu. N-ar fi avut nici un efect. E vorba de un compus organic, nu de un produs sintetic. Toxina a fost vaporizată. De foarte aproape. Poate că-l cunoştea pe ucigaş.

— Poate că nu se aştepta la aşa ceva. Oricine – chiar un oarecare din mulţime – putea s-o vaporizeze astfel. Ascultă, te mai sun eu.

— În regulă. Sper să nu fie peste o sută de ani. Croaker închise, gânditor. Nici o veste de la informator.

— Ce dracu întârzia atâta?

— Intră, îi spuse lui Vegas.

Îşi mută bomboana mentolată în partea cealaltă a gurii.

— Ei, dar eşti dichisit ca un domn!

Vegas purta un costum de culoarea prunei, cu revere late şi pantaloni evazaţi. Cămaşa lui roz avea gulerul foarte înalt.

— Am ieşit să adun nişte „cenuşă”, răspunse Vegas, cu acelaşi zâmbet fixat pe buze. De data asta a fost o chestie tare urâtă. Trei luni am umblat să-i agăţăm.

— Cunosc, mormăi Croaker.

Avea gândul în altă parte. Îl preocupa raportul medicului legist.

— Ba de loc, omule. De loc… (Vegas se rezemă de tocul uşii). Pentru că de data asta am prins în năvod, odată cu plevuşcă, şi ştiucă.

— Doar n-ai de gând să amesteci treburile serioase cu distracţia? zise Croaker, plescăind din limbă.

— Oho… Cu ştiuca asta, nu. E o ştiucă specială.

— A, da? Tipele pe care le găseşti aşa, sunt toate la fel…

Atât aştepta Vegas. Era încântat.

— Asta nu, zise, întinzând arătătorul spre Croaker. Ştiuca asta-i a ta, omule. Eu unul, de când am prins-o, nu i-am fost decât înger păzitor.

Croaker îl privi înmărmurit.

— Ce dracu tot spui?

— Am jos, în dubă, o bucăţică fainã, clasa-ntâi. Vino cu mine, zise Vegas Izbucnind în râs.

Croaker îşi smulse vesta de pe spătarul scaunului şi-l ajunse din urmă pe coridor.

— Spre binele tău, sper că merită osteneala, îi spuse ameninţător. N-am timp de bancuri.

— Nu-i nici un banc, omule. Zău că nu-i, răspunse Vegas chemând liftul. Ţi-am pus la păstrare ceva ce-o să-ţi înseninеze ziua. Poţi să mă crezi.

Alt hohot de râs. Trânti un pumn în umărul lui Croaker. Uşile se închiseră iar liftul începu să coboare. În cabină mai era un agent în uniformă, care escorta un portorican cu mutra făcută parcă din carton, până la serviciul de amprente şi fotografii antropometrice. Tăcură până când trecură de ieşirea laterală.

Ajunseră în dreptul dubei parcate în penumbra răcoroasă a fundăturii. În spaţiul strimt dintre pereţii de beton, statura lui Vegas părea şi mai impozantă. Părea mare ca o statuie.

Puse o labă enormă pe umărul lui Croaker, care-şi aminti imediat de unul din cazurile la care făcuseră echipă. Cazul Atherton. Doamne, se gândi, ce porcărie! Senzaţia că o să se înece într-o mare de sânge şi n-o să mai iasă niciodată la suprafaţa scârboasei ăsteia de lumi putrede. Mda. Retrăia clipele acelea atât de limpede, parc-ar fi fost ieri. Era prins, cu umărul zdrobit de un glonţ de 45, iar Vegas ţâşnea din maşina în flăcări ca un înger al răzbunării. Croaker trăsese în cel care-l atacase însă glonţul celuilalt îl făcuse să se prăbuşească pe loc. Al doilea şi al treilea foc le trăsese doar din reflex, şi se duseră spre cer. În noaptea aceea fuseseră încă trei cadavre. Dumnezeule, ce bordel!… Croaker simţi apărarea mâinii mari a prietenului său.

— Nu te mai frământa, îi zise blând Vegas. Doar avem grijă unul de celălalt, nu? Nu dau o para chioară pe toţi ăştia de aici. O bandă de ipocriţi scârboşi. Eu, când am de făcut o treabă, o fac. Ceilalţi au fiecare câte un fir întotdeauna se poate face câte-o combinaţie, ştii şi tu. Cel mai bun loc pentru combinaţii e războiul. Şmecherii prin cheag întotdeauna când e război. N-au

conştiinţă, nici suflet, nimic. Singurul lucru care-i interesează e să se ţină la adăpost. După aceea, au tot timpul să se ocupe de bogăţiile care încolţesc în murdărie şi…

Realiză deodată că strângea din ce în ce mai tare umărul prietenului său şi se opri în mijlocul frazei. Scutură din cap ca un animal rănit.

— Îmi pare rău, camarade. Am avut o zi grea. De corvoadă, murmură el, cu un zâmbet lugubru.

— Nu-i nimic, voinicule, e-n regulă.

Aşa-şi ziceau, cu ani în urmă, la prima lor anchetă împreună. Asta le dădea o senzaţie reconfortantă de intimitate în promiscuitatea zilelor şi nopţilor petrecute între ceilalţi poliţişti. Uneori, Croaker îşi spunea că era cea mai amăgitoare senzaţie din lume – dar asta se întâmpla doar atunci când se simţea complet depăşit de probleme.

— Suntem doi amărâţi de eroi care-şi închipuie că e o chestie sublimă scurmatul cu lopata în rahat, zise el. Dar, sus inima! Putea fi şi mai rău. Am putea face parte dintre cei care produc rahatul.

Vegas dădu capul pe spate, cu un hohot de râs care stârni ecouri între pereţii de beton.

— Acum uite, zise el, despre ce-i vorba. Am muncit pentru lovitura asta de la Scarsdale, nici mai mult nici mai puţin de trei luni. Şi când am avut cale liberă, m-am repezit. O grămadă de droguri. Pastile cât să ţină trează toată armata chinezilor timp de un an, o mulţime de „zăpadă”, un camion de cocaină şi aproape jumătate de tonă de „iarbă”. Nu-i rău. Astea erau în spate. În faţă era o petrecere şi i-am săltat eu, pentru orice eventualitate. Cred că nu e amestecată în asta, dar… (Ridică din umeri) cunoşti refrenul. În sfârşit, ţi-o dau dacă vrei. Aranjez eu lucrurile, sus.

— Dacă vreau? Dar nici nu ştiu cine e…

Vegas îşi mută mâna de pe umărul lui Croaker pe mânerul portierei din spate a dubei.

— Înăuntru în dreapta. Fiica cea mare a lui Raphael Tomkin. Gelda.

Croaker fu străbătut de un fior, ca şi cum ar fi fost stropit cu apă rece.

Vegas, tot numai zâmbet, apăsă mânerul, uşa blindată se deschise, iar Croaker intră. În spatele lui, uşa se trânti.

Rămase nemişcat câteva clipe în penumbră, până când ochii i se obişnuiră cu lumina slabă trecând prin grilajul des care-i despărţea pe cei buni de cei răi.

Era aşezată pe una din cele două bănci metalice sudate pe fiecare parte a furgonului. Îşi sprijinise ceafa de perete, poziţie care-i punea în valoare profilul – boltirea înaltă a frunţii, nasul drept, buzele pline, curba de lebădă a gâtului. Ghicea, fără să le vadă, scânteierile întunecate ale ochilor şi bustul cam greoi – avea sâni şi şolduri generoase. Îi ghicea şi perfecţiunea picioarelor lungi, de la şold până la pulpe, şi-i zărea într-o rază slabă de lumină gleznele fine. Picioarele acelea superbe, pe care le ţinea acum întinse, erau cele care transformau într-un mod inexplicabil amploarea formelor ei în frumuseţe.

— Ei bine...

Se simţea strivit de o greutate enormă, nu reuşea să articuleze, îşi drese glasul şi o luă de la început.

— Ei bine, Gelda, în ce încurcătură ai mai intrat? Profilul clar conturat se topi într-o umbră mişcătoare.

Întoarse capul spre el.

— Cine dracu eşti?

Chiar când era furioasă, glasul îi era bogat, cu un timbru mătăsos, şi el avu senzaţia că-l mai auzise ieri, şi nu cu multe luni înainte. Nici neliniştea nu putea să-i anuleze farmecul.

— Croaker, zise el înaintând. Locotenent Croaker, îţi aminteşti de mine?

— Ar trebui să-mi amintesc?

Vocea devenise topită, dulce şi languroasă. Aerul dintre ei păru că începe să vibreze.

— Poate că da. Neam mai întâlnit.

Stătea în picioare în faţa ei şi nu-i vedea în penumbră decât albul ochilor sticlind, dar îi simţea intens prezenţa şi-i făcea plăcere să domine de la înălţimea staturii sale.

— Am discutat, la începutul verii, în legătură cu uciderea Angelei Didion, am vorbit despre tatăl tău.

— Rahatul ăla!

Chiar când scăpa o grosolănie, nu şi pierdea eleganţa. O auzi respirând adânc.

— Da. Te ţin minte. Un tip înalt, cu o mutră în genul lui Robert Mitchum.

Râse – ca şi cum ar fi tuşit.

— E măgulitor! Mulţumesc.

Nu te umfla în pene. Mitchum parcă s-ar fi întors din cel de-al treilea război mondial.

Aşteptă o clipă înainte de-a o întreba:

— Pot să stau jos?

— Parcă aş avea de ales!

Nu-i răspunse. Ghici că ridica din umeri.

— Simte-te ca acasă. Nu eu sunt gazda aici.

— Eşti gazdă în Sutton Place, nu-i aşa? zise, aşezându-se lângă ea.

Capul femeii se dezlipi brusc de peretele metalic.

— Dar ce s-a întâmplat? strigă ea. O să fiu băgată la răcoare?

— Depinde.

— De ce?

Croaker căutase ceva în buzunarul de la vestă. Prinse fulgerător cu mâna stângă, ambele braţe ale tinerei, trăgându-le spre el. Cu aceeaşi mişcare îşi aprinse lanterna şi privi pielea palidă din partea interioară a coatelor. Încercă să nu se gândească la finețea epidermei din acea zonă. Apoi îi dădu drumul şi se sprijini de perete.

— Aş putea să-ţi verific şi coapsele, zise el cu blândeţe. Mai bine spune tu singură.

O strânsese tare şi probabil că o durea, dar nu făcu nici o mişcare ca să-şi maseze încheieturile. Asta-i plăcu lui Croaker: era mândră.

— Mă înţep prin pupile, zise ea, cu un ton aspru. Ai auzit de chestia asta, nu? Nu rămâne nici o urmă.

Şi întoarse capul. Umbra grilajului îi desena pe obraz romburi negre şi cenuşii. Faţa i se însenină. Semăna cu una din eroinele „filmelor negre” din anii '50. Îşi pierdu subit aroganţa.

— Nu fac mai mult decât alţii. Ba chiar mult mai puţin. De exemplu, nu iau cocaină.

Nu-i răspunse. Stătea nemişcat lângă ea, adulmecându-i parfumul în tăcere. Îşi întoarse faţa în întuneric.

— Mă crezi?

Vocea ei devenise atât de supusă, încât Croaker se întrebă dacă nu cumva juca teatru. Hotărî să fie sincer cu ea. Oricare altă atitudine ar fi fost greşită – ba chiar periculoasă.

— Da, spuse el încet. Te cred.

— Atunci sunt liberă să plec?

— Într-o clipă. De ce te-ai lăsat târâtă în toate astea?

Nici nu-şi dădea seama cât de blândă îi devenise vocea.

— Poftim? Vrei să spui, de ce îi frâng inima sărmanului meu tată? exclamă ea, cu un râs amar. Hai, spune, ce vrei de la mine?

— Să stăm de vorbă, atâta tot, zise cu jumătate de glas.

— Sigur că da! Bineînţeles! într-o dubă a poliţiei, după o razie.

— Singură ţi-ai ales această situaţie…

Ea nu răspunse. Îl studia, ştia, deşi nu putea s-o vadă. Croaker simţea că putea pierde tot. Îşi ţinu răsuflarea.

Ea râse iarăşi – un râs cristalin, ca un clopoţel, pe care pereţii metalici îl reflectau cu un uşor ecou.

— Foarte bine, şopti ea. Am să-ţi mărturisesc de ce-o fac. Pentru că-mi place. Simplu, nu-i aşa? E tare nostim să te dai pentru bani. Sunt o actriţă, un manechin. Vând ce am, exact ca Angela Didion. Plăteşti, îţi dau, fără complicaţii sentimentale.

— Niciodată?

Îşi zvârli capul pe spate, ca un mânz nărăvaş, şi ochii îi scânteiară.

— Uneori, mărturisi ea, cu o femeie (Se gândea la Dare). Te şochez?

— Nu prea, zise el. Crezi că ar trebui să fiu şocat?

— Nu ştiu ce fel de om eşti.

— Un simplu new yorkez, cât se poate de banal şi cam gras.

— Mda, am observat!

Îl rănise cu bună ştiinţă şi spuse că şi-o căutase cu lumânarea.

— Şi tăriile?

— Poftim!

Vocea i era iarăşi dură. Era din nou în defensivă.

— Mai tragi la măsea?

Avu chef – din pură perversitate – să i spună adevărul, dar se reţinu la timp.

— Mult mai puţin, îi răspunse. Munca pe care o fac mă încălzeşte.

— Dar bărbaţii?

— Întrebările astea sunt cumva pentru un concurs televizat?

— Dacă vrei să-i zici aşa …

— Nu vreau nimic, răspunse ea pe un ton sec. Vreau să plec de aici.

— Nu te mai reţin.

— Vrei să spui că pot pleca?

— Nu eşti acuzată de nimic.

— Şi trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta!

Croaker ştia că s-a terminat, că ar fi făcut mai bine să se avânte. Se simţea obosit, deprimat.

— N-ai făcut nimic. Eşti liberă.

Dar ea nu se mişcă. Rămase şi el nemişcat, lipit de metalul rece, cu fesele înghesuite în unghiul pe care-l făcea peretele cu banca. Îşi privea mâinile, sprijinite pe genunchi. Nu-şi distingea bine unghiile.

— Ce vrei de la mine?

Vorbise atât de blând, încât, timp de o clipă, locotenentul crezu că-şi aude propriile gânduri.

— Nimic, spuse el fără intonaţie. Nu vreau nimic de la tine.

— Nu cred!

— Bine…

Întoarse capul şi văzu că ea îl observa. Clipi. Avu impresia că scena se desfăşura cu încetinitorul.

— Pot să te ajut, Gelda, zise el.

— Concret, ce înseamnă asta?

Era conştient că no o făcea doar pentru a obţine relaţii în legătură cu Raphael Tomkin, ştia că pe ea o visase în ultimele două săptămâni. Se întoarse, ca atras de un magnet, spre ea. Ochii Geldei căutau parcă ceva pe chipul lui.

— Înseamnă exact ce am spus.

— Nici dacă m-aş îneca şi ai fi singurul om care mi-ar întinde un pai, nu te-aş crede.

— Dar chiar te îneci, spuse el încet, adăugând imediat, Nu e însă nimic ireparabil. Tăriile, pilulele şi… munca. Şi, după o pauză, ai putea evada.

— Să evadez! făcu ea explozie. Doamne, dar nu există loc în care să pot evada din mine însămi.

Îşi rezemă iarăşi capul de peretele metalic, iar el îi zări din nou gâtul catifelat.

— Vrei să ştii de ce mă cheamă Gelda? (îşi pronunţa numele de parc-ar fi avut un gust amar) Pentru că mama era plină de ură.

Râse, fără veselie – era primul sunet neplăcut care-i ieşea de pe buze.

— O, nu faţă de mine personal. Nu s-ar fi înjosit până la un lucru atât de meschin. Era prea ocupată să şi urască viaţa care o înlănţuia ca un amant gelos. Singurul vis, singura ţintă a existenţei ei, fusese să se îmbogăţească… Da, cred că ăsta-i cuvântul cel mai potrivit. Ţinta ei, în orice caz, datorită tatălui

meu, şi-o atinse. În acelaşi timp însă, îşi dăduse seama că acest lucru nu răspundea de loc dorinţelor ei. Oh, avea toată puterea şi toţi banii pe care-i visase, dar viaţa alături de tata era de-a dreptul infernală. Fiecare clipă era o umilire. (Scoase un suspin). Cred că în cele din urmă, pentru el devenise un joc, să vadă de ce-ar mai putea-o jefui. Desigur, nu lucruri materiale. Doamne, din astea avea pe săturate. Dar ceea ce-i refuza tata, ţinea de domeniul care-o interesa cel mai mult; cel al spiritului. Cred că dacă ar fi ripostat, ar fi ieşit „rănită, dar învingătoare", cum se spune.

Dar n-a luptat. Se legase atât de strâns de visul ei, încât a renunţat la orice formă de curaj. A devenit sclava tatălui meu sau mai exact, sclava bogăţiei. Avea o voinţă şovăielnică şi-a ajuns să adore suferinţa pe care i-o impunea tata. Vreau să zic, s-a obişnuit cu ea. Şi chiar după.

Se opri brusc şi puse palma peste gură.

— Doamne, dar ce m-am apucat să povestesc? Şi încă unui curcan! (îşi înăbuşi un râs nervos) Cred că mi-am pierdut capul.

Inima lui Croaker îşi iuţi bătăile.

— Asta n-are nimic de-a face cu numele tău.

— Poftim? zise ea, absentă.

— Voiai să-mi vorbeşti despre numele tău.

— Ah. A, da.

Îşi aşeză mâinile una peste alta, apoi începu să-şi mângâie coapsele lungi, înainte şi înapoi, într-un ritm dureros.

— Cred că un copil era ultimul lucru din lume pe care şi l-ar fi dorit mama. Dar, de obicei, tata insista când voia ceva. Şi voia copii. Ciudat… sau poate că, la urma urmei, nici nu e ciudat, (avu un râs bizar) dar, băieţi sau fete, nu-i păsa, din moment ce avea să obţină paternitatea. În privinţa asta era de modă veche, i se părea o dovadă a bărbăţiei.

Dar mama se înşelase, crezând că el vroia băieţi care să continui neamul Tomkin-ilor, şi că fetele ar fi fost considerate un eşec. Ce departe trebuie să fi fost de el, dacă se putea înşela atât de mult în privinţa scopurilor lui.

Aşa că, bineînţeles, a fost în al şaptelea cer de bucurie, dând naştere unei fete. Era un mod de-a se răzbuna pe tatăl meu, fără ca el să ştie. Înţelegi? Şi m-a botezat Gelda. Pentru că în engleză *gelding* înseamnă „eunuc". Mă urmăreşti? Dar desigur că…

Se întoarse, de parcă ar fi vrut să nu-şi mai vadă amintirile. Puteai să-ţi schimbi prenumele, îi spuse el.

Pentru prima oară, ea începu să râdă într-un fel absolut firesc. Un râs foarte frumos, se gândi el.

— Cred că sunt perversă, zise ea. Îl port ca pe un suvenir.

— Ca să-ţi amintească, ce anume?

— Ce te priveşte? strigă ea.

Şi toată căldura din glas îi pieri dintr-o dată.

— Ascultă, începu el, am să-ţi spun adevărul…

Era o soluţie disperată, un risc pe care ar fi preferat să nu şi-l asume. Dar n-avea de ales.

— Am nevoie de ajutorul tău pentru o anchetă.

— Aşa deci? Asta fusese!

— Cred că tatăl tău a ucis-o pe Angela Didion.

— Ei, şi?

Nu se aştepta la aşa ceva şi rămase o clipă fără glas. Gelda păru încântată de asta.

— Te-am lăsat cu gura căscată, zise ea râzând. E o notă bună. Îţi închipuiai că o să spun: „Vai, cum să fac una ca asta, doar e tatăl meu!” Mofturi!… Nu m-ar mira s-o fi omorât.

— Deci, după tine, ar fi în stare să comită o crimă? Croaker simţi că inima începuse să-i bată mai repede.

Parcă-i căzuse un dar din cer.

— După mine? repetă ea, râzând. Da, „după mine”, ar putea foarte bine să asasineze pe cineva. Dacă-mi amintesc bine, legile n-au nici o contingenţă cu el.

Îşi schimbase poziţia, el îi vedea ochii în adâncurile cărora zăcea durerea.

— Ştiai despre Angela Didion? întrebă el cu grijă.

— Că era cu el? Sigur că da. Eram acolo, într-o zi când se întorcea. Era uşor de ghicit, după înfăţişarea ei, că totul îi aparţinea. Ştii ce vreau să spun.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu ne-am înţeles prea bine, răspunse ea zâmbind. Între noi a existat un fel de repulsie imediată, ca între doi magneţi care se resping.

— Credeam că nu-ţi prea frecventezi tatăl.

— Nu.

Deşi nu făcuse nici o mişcare, îi păru mult mai aproape de el.

— Însă, din când în când, tatăl meu dă semne de viaţă. Cam de două, trei ori pe an. (Ridică din umeri). Cine ştie poate că vrea să vadă dacă nu m-am schimbat.

— Schimbat, în ce sens?

— Nu te pri…

Flacăra din ochi i se stinse aproape imediat, şi reluă cu voce domoală.

— Dacă am renunţat la femei! Nu suportă chestia asta la mine. Cred că tocmai de asta le prefer bărbaţilor. Aşa mi-a spus odată un psihiatru. Am plecat. N-are rost să plătesc 50 de dolari pe oră ca să-mi spună ceea ce ştiam dinainte.

— Cum a aflat Tomkin?

— Despre mine şi femei? Oh, m-a prins în flagrant delict într-o zi, la reşedinţa noastră din Gin Lane, lângă South Hampton. După ce vândusem proprietatea noastră din Connecticut. După aceea, mama… a murit.

— Ce-a făcut?

— S-a sinucis. El a…

— Nu. Voiam să spun, când te-a găsit cu cealaltă fată.

— Ştii, întâmplarea asta n-o cunoaşte nici măcar sora mea, Justine. Nu i-am spus-o niciodată, iar tata nici atât. O tratează cum o trata şi mama, o răsfaţă ca pe o infirmă. Era cea mai mică, nu? Copilaşul. Era subţire şi vânjoasă, pe când eu eram grasă. Orice regim aş fi ţinut – şi crede-mă că le-am încercat pe toate – nu reuşeam să pierd un gram. Iar mama avea grijă să nu uit lucrul acesta, mă făcea să mă ruşinez de formele mele.

Se întrerupse o clipă, apoi reluă.

— Nu ştiu cum de am ajuns să-ţi spun asta… (De fapt nu i se mai adresa lui) Pe scurt, tata m-a prins cu fata asta. Era cam cu o săptămână înainte de moartea mamei. În miezul verii mă întâlnisem cu Lisa pe plajă. Locuia împreună cu părinţii ei la celălalt capăt al Gin Lane-ului. Cu tatăl ei şi cu o mamă vitregă pe care o ura. Cred că ura ne-a apropiat. Ne iubeam însă şi trupurile. Îţi spun sincer că dragostea noastră avea o puritate pe care n-am mai regăsit-o niciodată.

În ziua aceea era o căldură îngrozitoare, care te copleşea, chiar dacă stăteai pe malul apei… Stăteam lungite la umbra unor tufişuri înalte, aproape de gard, în costume de baie. Aproape goale. Nu ne mai săturam de mângâieri. Ne-am scos costumele şi am făcut dragoste. Era foarte frumos.

Eram încă îmbrăţişate când l-am zărit pe tata. Poate că era acolo mai de mult, poate chiar de la început, n-aveam de unde să ştiu.

A văzut că-l observasem. Era roşu la faţă şi respira cu greutate. S-a repezit spre noi, ţipând. Dădea ameninţător din

mâini. Lisa era îngrozită. Şi-a luat costumul şi-a fugit spre plajă. Tata nici măcar nu s-a uitat la ea.

Am rămas jos, încremenită. De spaimă, aşa credeam în clipa aceea. Acum înţeleg mai bine. De cum i-am văzut ochii, am înţeles ce făcuse în timp ce se uita la noi – era evident. Ar fi trebuit să fiu înspăimântată, dar nu, ideea îmi făcea plăcere, mă văzuse făcând dragoste, şi asta-l excitase.

L-am privit apropiindu-se. Avea în privire un nor pe care nu-l puteam defini. Nu-l mai văzusem aşa niciodată. Aveam 17 ani. Părea o fiinţă cu totul diferită de tatăl pe care-l ştiusem. Era scos din fire.

M-a avut chiar acolo, pe loc, îl priveam, imobilizată sub el. Violenţa cu care m-a pătruns mi-a smuls un ţipăt, îndată i-am simţit mâna pe buze. Am muşcat cu sete. Am supt sângele care-i curgea.

A terminat atât de repede, încât o clipă n-am fost sigură că se întâmplase cu adevărat. Dar simţeam în gură un gust sărat şi între picioare o durere surdă. În următoarele două zile, fiecare pas mă durea.

Se opri şi întoarse capul. Fu din nou conştientă de prezenţa lui Croaker.

— Gata. Ţi-am spus. Am mărturisit tot, şi ar trebui să mă simt uşurată. Dar nu merge. Simt în mine acelaşi gol şi aceeaşi murdărie. Mă dispreţuiesc. Nu pentru că mi a făcut una ca asta, ci fiindcă n-am luptat. Pentru că în sinea mea nu doream să-l opresc. Ce plăcere a fost să-l simt în adâncul meu. Oh Doamne, o Doamne!

Acum plângea iar silueta îi tremura de parcă ar fi fost pe punctul de-a se rupe în bucăţi. Căzu în faţă iar el o prinse. O luă de subsuori şi o săltă. N-o mai ţineau picioarele şi trebui s-o sprijine de el. Tremurul ei i se transmise. Îi simţea vibraţiile. Părul lung al Geldei îi atinse uşor obrazul. Apoi violenţa parfumului ei, căldura trupului, sub rochia elegantă.

Plânse mult timp, iar când hohotele i se potoliră, continuă să o ţină de după gât. O auzi şoptind:

— Sunt nebună. Precis sunt nebună!

— Haide! spuse el încet, dar cu hotărâre. Să plecăm de aici.

În liftul care-l ducea spre ultimul etaj, unde se afla biroul lui Raphael Tomkin, Nicholas se gândea la cele trei nume:

Hideyoshi, Yodogimi, Mitsunari. Ce voise să spună Terry? Nicholas îi fusese aproape la fel de intim ca Eillen, totuşi nu putea să descifreze această criptogramă. Bine, s-o luăm deci de la început. Hideyoshi este acel ninja. Ipoteză? Nu, bază a raţionamentului. Atunci, cine sunt Yodogimi şi Mitsunari? Ce legătură e între aceste trei persoane? Acest lucru era contrar tuturor legilor ninjutsu, dar, fireşte, nu se putea face abstracţie de el în literatură, deducţiile vin atât de lesne! E foarte simplu, dragul meu Watson... Grozav i-ar fi plăcut să-l aibă alături pe Sherlock Holmes!

Totuşi, aceste nume îi spuneau ceva. Despre respectivele personaje istorice şi destinul lor ştia totul; parcă ar fi retrăit trecutul. Dar nu, trebuia să rămână în prezent – un prezent fără legătură cu trecutul.

Privi indicatorul pentru etaje, care se mişca neîncetat, numărând parcă secundele, minutele, anii. Timpul, se gândi el...

Doamne! La ce mă gândeam! Am stat prea mult în Occident. Am ajuns să-i aparţin. Se ruşină de asta într-un fel, un sentiment pe care-i venea greu să-l recunoască.

N-am învăţat oare că prezentul nu poate fi niciodată despărţit de trecut? De ce am respins mereu acest principiu?

De ce m-am retras deodată din viaţă, la 33 de ani? Mi-am părăsit slujba, oraşul, am început să hibernez – acesta i cuvântul – pe o plajă, de parc-aş fi la Malibu – sau într-o îndepărtată ţară a lotusului, unde nu există griji sau răspunderi.

Dintr-o dată simţi ceva urcând în el, ceva întunecat, urât, imposibil de oprit. Un tsunami – un val pustiitor. Îl simţea aproape. Se apropia tot mai mult. Fără veste? Ba, i se dăduseră o mulţime de avertismente! Dar fusese prea prins, ori pur şi simplu distrat, ca să le observe. Sau prea aproape de miezul evenimentelor.

I se păru că se sufocă. Întinse mâna şi se rezemă de peretele tapisat. Palma transpirată îi alunecă, îşi închipui că e Saint-Exupéry, zburând prin cerul înnorat, spre... Da, spre ce? Nu-şi mai amintea,

N-avea importanţă. Înainta. Mânuia comenzile. Şi apoi, deodată... Nimic.

Absolut nimic. Nici cer, nici nori, nici pământ jos, nici stele sus.

Trecutul înghiţise oare şi planeta?

Uşile liftului se deschiseră fâşâind, şi ieşi în coridor, cu picioarele amorţite. Se apropie de peretele exterior şi privi

agitaţia oraşului printr-un panou de sticlă abia montat, având încă în mijloc un mare X alb.

Dar, evident! Yukio ar fi trebuit să constituie pentru el un indiciu. Amintirea ei se ridica între el şi Justine ca un duh rău, arătându-şi colţii. Ceea ce-o rănise atât de mult pe Justine, era această stafie din el? Fără să vrea, strânse pumnii. După atâţia ani, Yukio mai trăia încă în el! Dar ştia cât de lipsite de sens erau aceste cuvinte. Oglinzile n-au noţiunea timpului – iată răspunsul raţional dat unei întrebări fundamental iraţionale.

Brusc, violenţa sentimentului său pentru Justine urcă în el ca un *geyser* ţâşnind dintr-un lac îngheţat. Ce prost fusese!

Odată luată hotărârea, simţindu-se liniştit cum nu mai fusese demult, străbătu coridorul şi deschise uşa de metal a biroului lui Raphael Tomkin.

Frank era şi el acolo. Când îl văzu pe Nicholas, ochii îi scăpărară şi mâna dreaptă i se încordă. Nicholas trecu prin faţa lui, ignorându-l.

— Ei, n-ai voie să…

Tomkin, care-şi ridicase privirea de pe hârtii, îl potoli cu un gest:

— E-n regulă, Frank, zise el, pe un ton cordial. Nicholas face acum parte dintre angajaţii noştri, nu-i aşa? adăugă el, întorcându-se către acesta.

Biroul era imens, aproape cât o sală de bal. La prima vedere părea exagerat, dar observă repede că spaţiul era împărţit nu prin pereţi, ci prin felul cum era aşezată mobila, aşa încât să formeze un fel de mini-apartamente.

La stânga, un fel de *living-room*, spre care trebuia să cobori o treaptă, înconjurat de o canapea semicirculară din catifea presată, de la „Roche şi Bobois”. În mijloc, o măsuţă joasă, metal şi sticlă fumurie, dominate de un lampadar arcuit ca o semilună.

La dreapta, lângă şirul de ferestre, era ceea ce-ar fi putut constitui atelierul unui inginer, cu planşetă, lampă reglabilă şi taburet de piele neagră. Nu departe, un dulap-clasor pentru planuri, având deasupra lui o machetă a turnului, când va fi terminat, cu o grădină-atrium în mijloc, cu esplanadă şi copaci la est şi vest.

Şi, mai la stânga în semiîntunericul biroului, Nicholas zări o mică bucătărie, cu frigider, chiuvetă inox şi, deasupra ei, un cuptor electric. Colţul din fund devenise o bibliotecă. Rafturi cu cărţi ocupau amândoi pereţii. Două lămpi de citit străjuiau două

fotolii de piele, cu spătar înalt, departe de a fi noi, păreau îndelung folosite. Nu lipsea decât o scrumieră imensă de sticlă, cu o pipă din spumă de mare.

În sfârşit, mai era şi biroul propriu-zis, la care trona Tomkin, chiar în faţa lui Nicholas. Se cunoştea că superba masă-birou, din lemn de esenţă tare, fusese făcută de comandă. Din faţă, era doar o frumoasă placă de lemn naturală, dar, ocolind o, observai că ascundea o adevărată combină electronică. Nicholas o asemui cu postul de pilotaj al unui 747. Era acolo un şir de patru telefoane de culori diferite, un telex, un terminal de ordinator, ecranele televizoarelor cu circuit închis ca şi diferite alte aparate care-i erau total necunoscute.

Tomkin vorbea la telefon. Cu un gest, îi arătă lui Nicholas fotoliul de catifea din faţa biroului. Nicholas coborî privirea, în braţul stâng al fotoliului era montat un telefon. Luă receptorul, apăsă pe buton ca să obţină un fir şi formă numărul Justinei, de la West Bay Bridge. După şase apeluri fără răspuns, renunţă. Poate că era la plajă. Încercă, într-o doară, şi la telefonul ei din oraş. Nici acolo nu răspundea.

Pe circuitul interior, îi ceru lui Frank numărul de telefon al lui Abe Russo şi îl formă. Când îl avu la celălalt capăt al firului îi ceru să facă o listă cu toţi orientalii care lucrau pe şantierul turnului.

— O să-mi ia o mulţime de timp, răspunse tăios Russo. Am de lucru până peste cap. Nu ştiu dacă...

— Ascultă, îi spuse rar Nicholas, să fim bine înţeleşi. Dacă nu obţinem aceste nume, s-ar putea ca acest şantier să fie închis, definitiv.

— În regulă. Ţi le trimit imediat.

— Îţi rămân îndatorat, răspunse Nicholas. Şi mai cu seamă Abe aş vrea s o faci personal. Să nu afle nimeni altcineva, înţelegi? Şi încă ceva, când o să ai lista, vreau să-i văd pe toţi oamenii ăştia. Dar fără să fie anunţaţi înainte de asta. Cu discreţie, da? Perfect.

Închise, şi îşi stăpâni dorinţa de-a o suna din nou pe Justine.

Tomkin mai vorbi încă zece minute la telefon. Nimic nu se mişca în birou. În timpul micilor pauze, Nicholas putea auzi susurul foarte uşor al instalaţiei de aer condiţionat. Frank stătea nemişcat lângă uşă.

Nicholas se ridică, ocoli salonul denivelat şi trecu în bibliotecă. Era acolo şi un birou demodat, cu cilindru, pe care nu-l remarcase înainte, având pe el mai multe fotografii în rame de argint de tip mexican. Diferite instantanee ale câtorva femei, la

vârste între 16 şi 30 de ani. Una dintre ele era Justine; cealaltă, probabil Gelda. Foarte frumoase amândouă, dar în genuri diferite. Unite totuşi printr-o tainică legătură, care le definea şi pe una, şi pe cealaltă. Într-o singură poză le văzu împreună. Un clişeu vechi, în alb-negru. Fetele stăteau în picioare pe o peluză. În spate se ghicea unghiul unei clădiri, o faţadă de cărămidă acoperită de iederă, ca o casă de ţară. Aveau cam 7 şi 10 ani. Justine avea un ou pictat, iar la picioarele ei era un coşuleţ de pai. Zâmbea spre obiectiv. Gelda, puţin mai în spate, mai mare şi mult mai grasă, privea spre stânga. Chiar la vârsta aceea, părea că le desparte o lume – ca şi cum fiecare dintre ele n-ar fi fost conştientă de prezenţa celeilalte. Era o asemenea lipsă de legătură între ele, de parcă ar fi fost un montaj făcut din două clişee separate.

— Nicholas?

Nicholas se întoarse şi reveni spre biroul lui Tomkin. Acesta se ridică şi se apropie de el. Avea un costum de mătase gălbuie, o cămaşă vărgată galben şi albastru, cu gulerul şi manşetele galbene. Cravata de mătase avea culoarea frunzelor moarte. Întinse mâna zdravănă şi păroasă. Purta pe inelarul mâinii drepte un inel de aur alb sau de platină. Pe stânga nu avea bijuterii. Ochii lui aveau în clipa aceea reflexe cenuşii.

— Încântat să te văd. Mă întrebam când o să apari. Ai găsit ceva?

— Poftim?

— Ai aflat ceva, Nicholas? zise el rar, de parcă ar fi vorbit cu un copil tâmpit. Te-ai dus la West Bay Bridge, pentru că s-ar fi putut ca ninja să fie acolo. În orice caz, aşa mi-ai spus la telefon.

— Nu era acolo.

— Ce mai face Justine?

— Foarte bine.

— Nu-mi place tonul ăsta.

— Nu mă plăteşti ca să-ţi placă tonul meu, ci doar ca să te protejez.

— Mă întrebam, cum o faci de la Long Island. Foloseşti controlul de la distanţă?

Nicholas râse scurt. Ochii îi rămaseră de oţel.

— Lasă prostiile, Tomkin. Nu-i nevoie să mă placi, trebuie doar să cooperezi puţin. Altfel nu-mi pot face treaba.

— Dar îmi placi foarte mult, Nicholas. Ce te face să crezi contrariul?

Cu o amabilitate subită, îl conduse pe Nicholas către colţul salonului. Se aşezară pe banchetă. Era de culoarea ciocolatei, luxoasă şi confortabilă.

— Nu te miră, cred, faptul că sunt... să zicem, curios... ce metode foloseşti. La urma urmei, Frank e tot timpul cu mine, asta-mi dă impresia că sunt în siguranţă.

— Frank nu-ţi foloseşte la nimic, răspunse Nicholas, în privinţa unui ninja. Va trece de Frank, ca şi cum n-ar fi!

Tomkin schiţă un zâmbet.

— S-ar putea să treacă de Frank, însă având deja în el două-trei gloanţe de 45.

— Dacă preferi să iei uşor lucrurile... zise Nicholas, ridicând din umeri.

— Te asigur că nu iau nimic cu uşurinţă. Dimpotrivă. Altfel, îţi dai seama că nu te-aş fi angajat. Şi acum, adăugă el, spune-mi ce-ai făcut.

— Îl aştept din clipă-n clipă pe Abe Russo.

— Dar de ce ai nevoie de el aici? Are şi-aşa destule probleme cu respectarea termenelor.

— Caracteristica specifică unui ninja e infiltrarea, răspunse cu răbdare Nicholas. Nu va încerca să te omoare prin „control la distanţă”, cum spuneai. O va face el însuşi, de aproape. Când va sosi Abe, o să aflăm dacă se află în turn.

— Aici? Dar cum?

— Foarte probabil ca muncitor, situaţie anonimă care-i permite să circule peste tot. E lucrul cel mai logic.

Se auzi un ciocănit, iar Frank îi deschise lui Abe Russo. Avea în mână o fâşie lungă de hârtie, imprimată la ordinator. Hainele-i erau şifonate. Îşi netezi o şuviţă rebelă de păr cânepiu care-i cădea pe frunte.

— Asta este, zise el, punând hârtia pe masă, în faţa lor. Am încercuit numele tuturor orientalilor de sex bărbătesc. Sunt 31.

Nicholas şi Tomkin se aplecară asupra listei.

— Ce cauţi? spuse Tomkin. Îi ştii numele?

— Chiar dacă l-aş şti, răspunse Nicholas, scuturând din cap, nu l-ar fi folosit în nici un caz aici.

Era puţin probabil să găsească numele lui Hideyoshi pe listă, însă nu trebuia să îndepărteze din oficiu această ipoteză.

— Asta-i tot? îl întrebă pe Abe.

— Da. Ăştia sunt toţi. 25 în echipa de zi, ceilalţi în cea de noapte.

— Azi sunt prezenţi toţi 25? întrebă Nicholas. Nici unul nu-i bolnav?

— Nu. După câte ştiu eu, sunt toţi.

— Şi nici unul dintre ei nu e la curent?

— Nici unul, spuse Russo. Am făcut totul eu singur.

— E-n regulă, răspunse Nicholas ridicându-se. Să mergem acolo.

— Ce se petrece? întrebă Tomkin? Nicholas făcu sul foaia.

— Vreau să-i văd cu ochii mei pe toţi oamenii aceştia. Fiecare dintre ei este candidat la…

Russo îl călăuzi prin labirintul clădirii. Vorbi cu fiecare om în parte, înainte de a-l şterge de pe listă.

Al treisprezecelea nume era Richard Yao. Russo nu cunoştea locul exact unde lucra acesta la ora respectivă, aşa că-l căutară pe şeful lui de echipă. Îl găsiră supraveghind sudurile care se efectuau la o secţiune a holului mare. Era un om solid, aproape chel, cu ochii apropiaţi.

— L-ai scăpat, Abe.

Scoase chiştocul de ţigară din colţul gurii şi arătă cu el către ieşirea din spatele lui.

— A întins-o, zise el.

— De ce? întrebă Russo.

— Se pare că era bolnav, răspunse el, înfigându-şi din nou chiştocul în gură. Şi chiar că nu arăta prea bine.

— De când a plecat?

— O, de vreo 15-20 de minute. V-am spus, abia a plecat, (îl privi pe Russo). Ce nu e-n regulă? E un lucrător bun.

Ochii lui Russo se îndreptară o clipă spre Nicholas, care dădu negativ din cap.

— Mulţumesc, Mike, zise el. Ai nevoie de alt om aici?

— N-ar strica.

— Bine, o să-ţi trimit.

Şi, urcând, spre ultimul etaj al turnului, întrebă!

— Ce credeţi despre asta, domnule Linnear?

— Cred că ăsta-i omul nostru, zise Nicholas.

— Păi atunci… Oh! Ia să vedem…

Luă hârtia din mâna lui Nicholas şi o desfăcu.

— Uite exclamă el, arătând cu degetul pe foaie. Adresa lui. 547… O clipă! Ar fi mult prea la vest. E o adresă aiurea!

— Nu mă miră.

Uşile se deschiseră iar Nicholas se repezi pe coridor, lăsându-l pe celălalt încremenit locului, cu ochii holbaţi. Îl îmbrânci pe Frank. Tomkin, era la telefon, în spatele biroului.

— Ei bine? Ce ai aflat? Ai găsit…

Nicholas era deja lângă el şi-şi trecu degetele, repede dar minuţios, pe sub marginea tablei biroului.

— Dar ce Dumnezeu…

— Închide telefonul, zise Nicholas.

Ocoli biroul, fără să-şi ia vârful degetelor de pe lemnul lustruit.

Tomkin se uita la mâinile lui Nicholas, de parcă ar fi fost nişte fiinţe de sine stătătoare. Duse receptorul la ureche, şopti câteva cuvinte şi închise.

— Bine, zise Nicholas fără să se oprească. Aş vrea să vorbim…

— Despre ceea ce s-a petrecut jos? Da, da.

Ochii lui albaştri, larg deschişi, nu scăpau nici o mişcare a lui Nicholas. La capătul încăperii era şi Russo, care tocmai intrase. Se opri lângă Frank, privind şi el.

— Exact. Despre ceea ce s-a petrecut jos.

Nicholas îngenunche şi-şi continuă cercetarea pe sub birou.

— Cred că am dat de omul nostru… (Cablurile şi modulele ordinatorului). Al treisprezecelea de pe listă. Un tip pe nume Richard Yao. Venea de la alt şantier: Rubin Bros din Brooklyn. (O cutie: grila ordinatorului. Alte cabluri). Nu prea de mult (încleiate ca un cuib de şobolani. Culori după cod, pentru reparaţii) Şeful de echipă zice că e un lucrător bun.

— Bine, şi? Ce legătură are cu mine?

Ochii lui Tomkin nu se dezlipeau de pe mâinile lui Nicholas.

— E omul nostru. A şters-o exact după ce l-am sunat pe Russo ca să-i cer lista muncitorilor orientali de pe şantier. (O ieşitură mai înaltă decât celelalte, vârfurile degetelor se întoarseră ca să verifice. Trase uşor). Russo n-a vorbit cu nimeni despre asta şi nimeni n-a avut timp să-şi dea seama ce voiam să facem. (Degetele, tot în beznă, cu prada lor minusculă). Numai Russo şi cu mine… Şi, bineînţeles… (O smulse în sfârşit şi o depuse pe biroul strălucitor, în faţa lui Tomkin, o bucăţică de plastic şi de metal deschis la culoare, îngustă, mai puţin de trei cm. diametru). Bineînţeles, telefonul.

Faţa lui Tomkin se împurpură şi capul începu să-i tremure. Cu un deget şovăitor, de parcă s-ar fi temut să nu-l muşte, împinse obiectul.

— Ei, drăcie! strigă el. Ei, drăcie! Chiar sub nasul meu! (Bătu cu pumnul în masă şi ridică ochii). Frank! Nemernicule! Ai lăsat să-mi pună gunoiul ăsta aici! Te omor!

Frank, consternat, încremenise.

— Nu-i vina lui, zise cu jumătate de glas Nicholas. N-avea de unde să ştie ce trebuia să supravegheze.

Dar Tomkin trecuse de stadiul în care să poată fi potolit cu vorbe. Ocoli biroul şi îndreptă spre paznicul său personal degetul care atinsese microfonul spion.

— De asta te plătesc, neisprăvitule? Mizerabilul a intrat aici, şi-a băgat nasul peste tot! Tu unde erai, hai? Răspunde! Unde erai jigodie?

— Am fost tot timpul aici, domnule Tomkin, se grăbi să răspundă Frank. Stau aici şi când vă duceţi la masă. N-am plecat niciodată, puteţi să mă credeţi. Tipul s-o fi strecurat aici noaptea, după plecarea noastră n-am…

Tomkin sări şi-l pălmui pe Frank cu dosul mâini.

— Nimeni nu poate intra aici, tontule, fără să aflu a doua zi dimineaţa.

Privi pata roşie de pe obrazul lui Frank; aproape că simţea cât de fierbinte era pielea.

— Nu, urmă el. A fost aici, sub nasul tău. Şi eşti atât de tâmpit încât nu l-ai văzut.

— Dar nici nu ştiam pe cine să supraveghez, zise Frank.

— Gura! Taci odată! Scânceşti ca un plod, urlă el, întorcându-i spatele.

Nicholas se mişca, pe jumătate ghemuit, descriind spirale în jurul biroului. După zece minute de muncă intensă, descoperi un al doilea miniemiţător, sub unul din fotoliile din salonul maro. Nimeni nu scoase nici un cuvânt până când termină.

— În aceste împrejurări zise Nicholas ştergându-şi mâinile, cred că ar fi mai bine să coborâm.

— De ce? întrebă Tomkin. Camera e sigură acum, nu-i aşa?

Nicholas clătină din cap. Se îndrepta deja spre uşa dinspre coridor.

— Am să vă răspund în lift, bine?

Vocea gravă a lui Tomkin acoperi zumzetul moale al coborârii.

— Ţin să-ţi spun că ai făcut treabă bună acolo sus, Nick. Excelentă.

— Mulţumesc. (Oftă). Ştii, reluă el, în principiu, pun să se verifice din punct de vedere electronic, biroul şi reşedinţele, din

şase-n şase luni, ca să descurajez tentativele de spionaj, dar, pentru Dumnezeu, aici încă nici nu mă mutasem oficial! îşi trecu degetele prin părul cenuşiu, tuns perie.

— Când mă gândesc ce-ar fi putut auzi pe liniile astea! îmi vine să-i sucesc gâtul.

Uşile se deschiseră şi ieşiră în marele atrium neterminat.

— Crezi că ticălosul e pe-aici? întrebă el, privind în toate părţile.

— În nici un caz, răspunse Nicholas, conducându-l spre ieşire. Şi-a dat seama că nu mai este în siguranţă, ascultând convorbirea mea cu Russo. A fugit pentru moment.

Ieşiră în arşiţa din Park Avenue. Parc-ar fi fost pe suprafaţa unei planete uscate, învârtindu-se lent în jurul axei sale. Aerul încins era atât de apăsător, încât dădea o impresie de gravitaţie – ca în interiorul unei cabine de suprapresiune.

Văzându-i, şoferul ieşi din maşină şi-i aşteptă pe trotuar, cu mâna pe mânerul portierei.

Nicholas îl opri pe Tomkin în mijlocul podeţului de scânduri. Zgomotul asurzitor al utilajelor umplea văzduhul. Tomkin trebui să se aplece spre Nicholas ca să audă ceea ce-i spunea acesta. Dădu din cap, apoi urcară în interiorul umbrit şi ventilat al limuzinei.

Porniră imediat şi, în timp ce se strecurau în şirul maşinilor, Nicholas se puse pe lucru. Mai întâi, telefonul. Deşurubă cele două părţi ale receptorului: nimic. Obiectul trebuia să fie într-un loc uşor accesibil, îşi zise el. Ninja putuse lucra pe-ndelete în biroul lui Tomkin, dar în maşină, nu. Privi spaţiul în care era montat telefonul. Foarte strâmt. Pipăi cu degetul în toate părţile. Şi găsi obiectul. Apăsă pe un buton iar geamul coborî fără zgomot, vreo trei centimetri. Aruncă „spionul” afară. Geamul urcă la loc.

— Acum se poate? întrebă Tomkin.

Nicholas ridică o mână şi cercetă toate celelalte locuri suspecte. Nimic;

— Perfect, zise el, rezemându-se de spătar. Suntem în siguranţă.

Figura lui Tomkin se destinse.

— Bine. Chestia asta mă calcă pe nervi, pentru că se întâmplă într-un moment cât se poate de nepotrivit.

Se aplecă şi apăsă pe un buton ascuns. Un panou de plexi-glas fumuriu urcă din spătarul banchetei, izolându-i de partea din faţă

a maşinii. Nicholas remarcă reţeaua metalică inclusă în placa transparentă, pentru a-i spori rezistenţa.

— Sunt chiar la mijlocul uneia dintre cele mai mari afaceri pe care le-am făcut vreodată. Sunt implicate societăţi din trei continente. Sunt în joc sume de bani... da, incalculabile. Doamne, Dumnezeule, tocmai când aveam mai multă nevoie de linişte, îmi cade pe cap şi... netrebnicul ăsta.

Schimbându-şi subit dispoziţia, începu să râdă.

— Mărturisesc totuşi că degeaba mă plâng. Iniţial, era o idee a japonezilor. Însă erau foarte timoraţi. Au refuzat să meargă până la capăt, chiar după ce le-am expus cea mai bună metodă. Le-a fost frică, asta-i. Atunci ne-am cam certat. (Râse). Le-am furat ideea. Ce dracu, ei ar fi vrut să se mai „gândească" un timp, să „studieze" proiectele pe care ei le puseseră deja la punct.

Chicoti iarăşi.

— Aşa nu se îmbogăţeşte nimeni! Iar după ce am pus totul pe roate, au vrut să intre din nou în combinaţie, înţelegi? I-am trimis la naiba. Şi-au pierdut cumpătul din cale-afară. Şi atunci mi-au trimis un ninja.

Tomkin se instală mai comod pe bancheta de catifea.

— Dacă tot am ieşit, să mergem undeva.

Apăsă pe buton şi-i dădu şoferului o adresă în West Side.

— Mi-e foame. Ţie nu?

— Aş lua şi eu ceva, răspunse Nicholas.

— Perfect. Foarte bine. Închise ochii o clipă, înainte de-a adăuga. Nu vreau să li se întâmple ceva fetelor mele, ai înţeles?

Nicholas nu răspunse. Se gândea la ceea cei spusese Croaker despre acest om. Care era adevărul?

Tomkin întoarse brusc capul, ca un animal la pândă;

— Ştiu precis ce crezi, că puţin îmi pasă de ele! îmi închipui ce ţi-o fi povestit Justine despre mine.

— De fapt, nu prea vorbeşte despre familia ei. Te miră?

— Nu fii impertinent, te rog, răspunse rece Tomkin. N-ajungi prea departe aşa. (Vocea i se îmblânzi) Dar, ca să fiu sincer, da, mă miră faptul că nu ţi-a spus totul despre mine. (Îşi agită mâna, de parc-ar fi vrut să alunge gândul acesta) De fapt, n-are importanţă. Continui să le iubesc pe amândouă. Ştiu că nu sunt cel mai bun tată din lume, dar nici ele nu strălucesc pe post de fiice. Să zicem că de vină suntem toţi trei.

— Dacă nu-ţi foloseai puterea în acest mod...

— Ah, deci ţi-a spus destule despre mine.

— Câte ceva, da. O singură dată.

— Dragă băiete, zise Tomkin, n-aş vrea să-ţi spun vorbe mari, dar banii înseamnă putere. Ar fi mai corect să inversez formula, dar tot aia e. Or, asta-i chemarea mea, lucrul pe care-l fac cel mai bine, să iau hotărâri, să-mi consolidez puterea, să supraveghez banii care curg din toate părţile.

Ridică un deget, sentenţios, şi îşi atinse nasul. Era absurd, dar în clipa aceea semăna leit cu un unchi cumsecade din romanele lui Dickens.

— Asta mă şi ţine în viaţă. Dacă n-ar fi toată vânzoleala asta, cred că aş muri. Nu pot renunţa la ea pentru nimic în lume, nici măcar pentru fetele mele.

— Dar nici măcar nu ţi-o doreşti uneori?

— La drept vorbind, nu ştiu (Ridică din umeri). Dar ce importanţă ar avea? Argumentul e specios. Dar asta nu înseamnă că nu le iubesc. Atâta doar, că anumite lucruri îmi sunt interzise.

— Şi lor la fel.

— Viaţa e grea, nu-i aşa? Mă bucur că ai aflat-o. Întoarse capul spre Nicholas. Cred că aveam dreptate în privinţa ta, zise el. Îmi place cum lucrezi.

Traversară a 5-a stradă şi o luară spre vest, pe a 57-a. O încurcătură de circulaţie îi opri. Aveau în spate silueta albă a unui imobil turist. Gazele de eşapament şi căldura făceau să tremure aerul care se înălţa dinspre asfaltul străzii.

— Ştii, zise Tomkin în timp ce aşteptau, banii sunt un lucru tare ciudat. Majoritatea celor care nu-i au, şi-i doresc cu ardoare. Cei ce-i au însă, dacă au cât de cât bun simţ, ştiu că reprezintă o povară imensă. Sunt zile când, în ciuda pasiunii mele pentru afaceri, n-am chef să mă scol şi să mă duc la birou.

La colţul cu strada 6, stopul trecu pe verde. Nimic nu se mişcă. După o secundă, claxoanele începură să urle.

— Dar am de luat hotărâri, continuă Tomkin. Hotărâri care implică milioane de dolari şi viaţa miilor de angajaţi ai mei din toată lumea. Şi nimeni, în afară de mine, nu le poate lua. (Deveni visător) E o motivaţie suficientă, nu crezi? Să ştii să îndeplineşti o sarcină pe care nimeni altcineva n-ar putea-o îndeplini… Dar o ştii la fel de bine ca mine, nu-i aşa? Şi tu faci mai bine decât oricare altul, ceea ce faci.

— Şi fac, ce anume?

Tomkin miji ochii, de parcă ar fi privit printr-un nor de fum de ţigară.

— Eşti un om foarte primejdios, Nick. Să nu crezi că n-am observat. O ştiam chiar înainte de-a vedea ce-ai putut să le faci lui Frank şi lui Whistle. O, fireşte că era foarte plăcut să vezi cu ochii ceea ce anticipaseşi în gând. N-am fost în viaţa mea mai sigur de ceva, decât am fost de tine, atunci. La drept vorbind, sunt încântat că-i placi Justinei – cred că îi vei face bine. E timpul să ştie ce înseamnă un bărbat adevărat.

Stopul era din nou roşu, dar claxoanele nu încetaseră.

— Ce-i acolo, Tom? întrebă Tomkin prin microfon.

— Un autobuz în pană, domnule Tomkin. N-o să dureze mult.

Răspuns filtrat prin aparatura electronică.

— Of, autobuzele astea! exclamă Tomkin, reluându-şi poziţia. Dumnezeule, n-am mai pus piciorul într-un autobuz de mai mult de 30 de ani.

— E şi ăsta unul dintre efectele banului... zise Nicholas zeflemitor.

— Singurul efect al banului, răspunse Tomkin tăios, este Corupţia.

Nicholas întoarse capul.

— Asta e valabil şi pentru dumneavoastră?

— Toţi suntem supuşi greşelii, toţi sucombăm. Nu există nici o excepţie. În privinţa asta, banii ne nivelează, fac din noi toţi nişte idioţi (Avu un râs ciudat). Toţi cei care pretind, că banii nu iau schimbat, mănâncă rahat. Sigur că da. Numai că se complac în iluziile pe care şi le tot fac. Eu sunt realist. Cunosc reversul medaliei şi îl accept. Fiecare lucru îşi are preţul său. Totul e să fii sigur că-l poţi plăti.

Uite de exemplu, defuncta mea soţie, Doamne, ştia foarte precis ce vrea. Atâta doar că nu eram în măsură să suport toate implicaţiile. Felul ăsta de oameni îmi e nesuferit. Fiindcă scuipă pe toate şi au pretenţia să le cauţi în coarne tot timpul. Habar n-au ce înseamnă responsabilitatea!

Circulaţia se restabili şi opriră la „Wolfs Delieafessen”.

— Hai, zise Tomkin. Nu ştiu ce părere ai tu, dar mie-mi lasă gura apă după specialitatea casei.

În spatele lor, în maşină, perfect ascuns sub mochetă, al doilea miniemiţător stătea bine mersi la locul lui...

— Ce părere ai?

— Prea mult spaţiu pentru o singură persoană.

— Am claustrofobie. Croaker izbucni în râs.

— Aşa! N-aş fi crezut-o, într-un loc ca ăsta.

Se întoarse de la ferestrele care dădeau spre East River şi cartierul Queens. Mângâie pielea netedă ca untul a divanului maro.

— Foarte frumos, şopti el – E folosit des…

Ochii de culoarea topazului ai Geldei aveau o sclipire jucăuşă.

— Ce e, domnule locotenent? zise ea. Mi se pare că roşeşti. Să nu-mi spui că n-ai fost niciodată la cineva cu meseria mea, că nu te cred.

Fraza îl făcu să se zbârlească.

— Întotdeauna vorbeşti aşa?

— Numai când sunt… Numai uneori. Se întrebă ce voise ea să spună.

— Ei, dar mie mi-e foame! exclamă ea. Se întunecă la faţă. N-am nimic aici, fir-ar să fie!

— Perfect. Eu trebuie să…

— O, te rog, nu pleca. Adică, nu chiar acum, zise ea, îndreptându-se spre telefon. Meriţi un răgaz – măcar până mănânci. Şi poţi fi găsit aici, dacă se Iveşte ceva cu adevărat urgent.

Mda, se gândi el. De exemplu, dacă mi se comunică adresa femeii care-i va pune pielea pe băţ bătrânului tău… Fu surprins, constatând că-i era jenă de acest gând, şi se întreba cel apucase.

— O să comand de mâncare, zise Gelda, ducând receptorul la ureche. Îţi place bucătăria italienească? Eu sunt moartă după ea.

De acord. Perfect.

Formă un număr şi aşteptă câteva clipe.

— Philip? spuse ea. Aici e G… Da… Foarte bine. Dar tu precis! Ai un ton cam ciudat. Nu? N-ai vrea să-mi aduci aici prânzul?… Da, la Mario. Pentru două persoane. Ştii tu ce… bine… Salut.

— Cine e Philip? întrebă el. N-o fi vreun comisionar sau altceva în genul ăsta? Sper că n-o să-mi faci una ca asta.

— Nu te teme. Nu. E doar un puşti fără ocupaţie. Ne face unele servicii. O, dar te rog, exclamă ea, observându-i privirea, ştiu ce crezi! N-are pe nimeni, afară de noi. Noi suntem familia lui. Ştie că ţinem la el. E atât de îngrozitor?

— Mi se pare chiar lăudabil… zise, zâmbind. (Se aşeză pe banchetă). Grozavă, o aprecie el.

Ea se apropie şi-i şopti:

— E şi mai şi, când o încerci fără haine… Râse, cam jenat.

Gelda se îndreptă către uşă. Îşi scoase întâi corsajul de mătase. Pe când ieşea, el îi observă spatele gol. În ciuda bogăţiei sânilor, nu purta sutien.

— Ce faci?

Se ridică de pe banchetă şi rămase nemişcat, stânjenit, cu mâinile în buzunare.

— Mă schimb, atâta tot. Fii liniştit, n-am de gând să te atac.

— Nu la asta mă gândeam, zise el, cu o totală lipsă de sinceritate.

— Bine.

Auzi foşnetul senzual al mătăsii lunecând pe piele.

— Vină-ncoace, spuse ea, ca să te pot vedea în timp ce vorbim.

— Stau foarte bine şi aici.

Parcă era un licean, la prima lui întâlnire „serioasă”.

— Ascultă, spuse ea. Sufletul mi l-ai văzut. Nu văd cu ce te-ar putea deranja să-mi vezi şi trupul.

— Cu nimic, spuse el, maşinal.

— Ei bine, atunci e în ordine.

Rămase locului o clipă, ca un intrus în acest decor luxos, imens, şi, cu toate acestea, intim. Încercă să-şi evoce în minte imagini precise ale mişcărilor ei în această cameră, pe acest divan, dar nu găsi nimic. Avea o imaginaţie bogată, dar în acest moment refuza să funcţioneze.

Se îndreptă spre uşă, oprindu-se în prag. Se simţea de parcă ar fi privit prin gaura cheii.

Cu piciorul sprijinit pe cuvertura patului, îşi punea ciorapul. Un ciorap, se gândi el, nu un dres. Silueta perfectă a piciorului era întunecată, prin ţesătura neagră şi fină se străvedea albul lăptos al pielii. Talpa se afunda în învelitoarea de pe pat, ca şi cum ar fi umblat pe creasta unei dune de nisip. Picioarele păreau interminabile.

Purta un bikini şi un portjartier roz împodobit cu dantelă, în rest, era goală. Efectul era orbitor.

Îl privi peste umăr. Ochii ei ca topazul erau foarte luminoşi, zâmbind cu un aer nevinovat.

— Ei vezi, murmură ea. N-a fost chiar aşa de greu.

— Aş prefera să te îmbraci.

Ea străbătu camera. El încercă să nu se holbeze la sânii ei care se mişcau la fiecare pas, dar îi era imposibil să se abţină. În

dreptul cuierului, ridică braţul, iar Croaker simţi că-i creşte temperatura. Luă un capot de mătase verde închis şi se îndreptă spre el.

— Aşa e mai bine, Lew? Pot să-ţi spun Lew? La urma urmei, în duba poliţiei ţi-am mărturisit tot. Am şi eu acum dreptul să-ţi spun pe nume. Măcar atât.

Trecu prin faţa lui şi intră în camera de zi, având pe buze o umbră de surâs.

El se dezlipi de pervazul uşii întrebându-se ce mai căuta acolo. Aşa fac întotdeauna, sunt mereu pe baricadă, îşi zise. Adevărul era că se gândea la casa lui, pustie cum e duminica Wall Street-ul, în care trebuie să se întoarcă. Să se ducă acum acasă, i se părea la fel de imposibil ca pe vremea când mai domnea acolo parfumul lui Alison.

— Şi ne băgăm în pat acum, sau după ce vine mâncarea? zise el, fără să şi poată stăpâni furia din voce.

Îi pierise stăpânirea de sine în timp ce se lăsase furat de altceva.

Gelda se întoarse spre el. Capotul strâns în talie se desfăcu ca la comandă, şi zări în întregime un picior strălucitor.

— Asta credeai?

Avu un zâmbet abia zărit, ca lucirea blândă a unei lămpi sub un abajur des.

— Precis nu i vorba de asta?

— Chiar crezi? întrebă ea înălţând din sprâncene. Doar îmi cunoşti preferinţele sexuale.

Desigur. Uitase. Voise să uite? Se simţi ca un idiot. Se întoarse, vârându-şi din nou mâinile în buzunare, prea stingherit ca să şi mai ceară scuze. Reflexe ale minţii, se gândi el înciudat. Nu e ciudat ca atunci când ochii văd ceva, mintea – acest monstru de complexitate – să sară fără pic de logică la nişte concluzii greşite?

Avu deodată aceeaşi senzaţie ca în ziua aceea înăbuşitoare de vară, din cartierul mărginaş unde copilărise, când deschiderea gurilor de incendiu nu folosea la nimic, iar aerul fierbinte te apăsa ca stratul de pături cu care mama – bine intenţionată, dar nepricepută – te învelea când aveai febră. Nu te puteai mişca. Peste tot, numai furie şi proastă dispoziţie, de parcă toată lumea ar fi suferit de mâncărimi, fără să se poată scărpina…

Auzise ţipătul prin fereastra larg deschisă. Alergase pe scara îngustă şi întunecoasă, apoi sub soarele arzător. Zăcea, în

uniforma neagră de sudoare şi de sânge, cu două porţi mai încolo. În jurul lui, lăzile de gunoi răsturnate îşi dezvăluiau conţinutul. Ochii cenuşii, deschişi şi sticloşi deja, ochi care i amintiseră întotdeauna cerul pe timp de furtună, ochi buni…

Aşa murise Martin Croaker. După 29 de ani în cadrul poliţiei municipale din New York, întins cât era de lung într-o fundătură plină de gunoaie, înconjurat de miasmele verii, de şobolani ageri şi de gândaci blazaţi, având, ca fond sonor, urletul sirenelor… Lovit de patru gloanţe, la câţiva paşi de propria sa locuinţă.

Privind cadavrul tatălui său, i se păruse că lumea întreagă se clatină. Avu impresia că, într-o clipă, avea să fie proiectat undeva, în afară, de forţa centrifugă şi de această înclinaţie demenţială a axei.

Asta-şi dorea cel mai mult: să fugă, să se îndepărteze cât mai mult de văgăuna aceea împuţită şi să nu se mai întoarcă niciodată acolo. Niciodată!

Dar ar fi fost o cale prea uşoară, calea laşilor. Nu însă şi cea a lui Lew Croaker. Tatăl lui îl educase bine.

Rămăsese. Ca să intre în poliţie, îmbătrânită şi căruntă, mama lui venise să asiste la prestarea jurământului, când terminase studiile. Ea începuse să plângă, văzându-l cu mâna ridicată pentru jurământ.

Nu-l descoperise pe ucigaşul tatălui său, dar această durere pălise, cu timpul.

O simţi pe Gelda atingându-i braţul. Nu-şi dăduse seama că rana era încă atât de dureroasă. După atâţia ani…

— Îmi pare rău, zise ea. N-ar fi trebuit să te necăjesc. Eram doar…

— Ce? Erai doar ce?

— Bucuroasă că suntem împreună, spuse ea lăsând ochii în jos. Mă faci să simt…

Ar fi vrut să ia totul în glumă, dar nu reuşi.

— Să simţi ce?

— Să simt, asta-i tot, făcu ea, privindu-l din nou.

— Pariez că poţi face orice, fără să simţi nimic, zise el chinuit.

— Aş putea. Joc bine teatru, fireşte. N-ai încredere în mine? Nu se poate, judecând după ceea ce mi-ai spus în dubă. Ai riscat enorm, vorbindu-mi despre bănuielile pe care le ai în legătură cu tatăl meu. Ai făcut o tâmpenie.

— Asta-i genul meu. Tâmpit pe de a-ntregul.

Vocea îi era lină ca mătasea.

— Ştii, m-ai putea face să cred orice.

O spunea ca să se apere, pentru că era atât de aproape de ea. Voia să-i arate limpede că el ştia. Simţea că avea nevoie, chiar acum, de această precauţie.

— Nu, răspunse ea. N-aş putea. Acum, în nici un caz. Atinse braţul lui Croaker. Avea degetele fierbinţi.

— Nu-mi doresc decât să fiu sinceră cu tine, adăugă ea. Doar asta ar putea să mă facă fericită.

Ea dispăru în vestibulul de modă veche. Vocea ei parcă plutea.

— Mulţumesc, puiule… Intră puţin.

Se întoarse, ţinând de după umeri un băiat destul de înalt pentru vârsta lui. Păr negru, drept şi ochi oblici. Philip. Croaker se întoarse cu spatele şi privi panglica strălucitoare a lui East River. Un şlep lung de cărat gunoiul urca încet spre nord, împins de un remorcher. Un om în trening roşu şi alb făcea *jog-ging* pe promenadă. Se intersectă cu şlepul şi dispăru… Gelda cu el în pat – ca un instantaneu.

— Ceai păţit, puiule? Arăţi groaznic.

Vocea Geldei se auzea ca sonorul unui televizor mergând de capul lui. Abia aştepta să primească telefonul acela, îi lăsa gura apă la gândul de a-l opri pentru 20 de ani pe un ticălos ca Tomkin.

— Dar ce-ţi s-a întâmplat, pentru Dumnezeu? Parcă te-ai bătut.

— Nu m-am bătut.

— Atunci?

— Nimic. Am căzut…

Pe East River plutea o barcă cu pânze. De necrezut! în plin mijloc de săptămână. Pânza albă se detaşa pe mozaicul colorat al clădirilor de pe celălalt mal, lunecând lin, ca un nor, fără grabă, acolo, pe apă: vântul, ceaţa şi un lung periplu înainte de-a ajunge în port. Nu depinzi de nimeni… Sânii Geldei umplându-i palmele, buzele ei întredeschise… – …Într-o străduţă. Lăzile de gunoi.

— Lasă prostile, Philip. Şi nu minţi. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Lasă-mă să-ţi pun nişte gheaţă… Stai aşa (Un mic zgomot). Gata.

După ce-o să-l aranjeze pe Tomkin, o să-şi poată permite un răgaz. Să meargă la mare cum făcea Melville când îl durea sufletul şi avea chef să ţipe la toţi cei care se apropiau prea mult de el. Da, la mare. Nu va pescui. Nu putea suferi pescuitul. Dar

poate va naviga pe o barcă cu pânze. N-o făcuse niciodată, putea să încerce. S-o încerce şi pe ea.

— La Ah Ma... Am lucrat ieri seară acolo.

— Oh, ea nu ţi-ar fi făcut una ca asta!

— Nu ea, un bărbat...

— E un nemernic. Mai ţine gheaţa. Să nu te mai duci acolo.

— Dar tipul vine deseară. Ea vrea să fiu şi eu acolo...

— Nu-mi pasă ce vrea Ah Ma, n-ai să te duci. Să facă bine să se lipsească de tine.

— Nu se poate fără mine.

— Ce vrei să spui?

— Tipul mă vrea pe mine. Numai aşa... ejaculează. Aşa se spune, nu?

— Doamne! Dar cine e omul ăsta?

— Nu ştiu. Un japonez. Un om tare ciudat. Cu ochi ca nişte pietre moarte... ştii, parcă vine de pe altă lume.

Croaker se întoarse deja, cu obrajii îmbujoraţi, simţind parcă în tot trupul un aflux de adrenalină.

— Vorbeşte, Philip, zise el încet, ascunzându-şi neliniştea.

— Vorbeşte-mi despre japonezul ăsta, cu ochi ca pietrele moarte...

Croaker îi aştepta la turn, în partea dinspre Park Avenue. Stătea rezemat neglijent de maşina lui. Farul roşu rotitor de pe capotă străpungea ceaţa albăstruie a serii, ca semnalul unui far.

Imediat ce se opriră lângă trotuar în dreptul lui Croaker, Nicholas sări din maşină. Se îndreptă repede spre locotenent, simţindu-l pe Tomkin în spatele lui, în timp ce Tom, şoferul cel slab, ţinea portiera deschisă.

Simţea în jurul lor şi prezenţa oraşului, în linţoliul lui albastru. Nu mai era soare, dar căldura lui persista în asfalt, sub tălpi. Gazele de eşapament îngreunau atmosfera. Şirurile de taxiuri galbene, de-o parte şi de alta a străzii, păreau caravane, intrând şi ieşind neîncetat din măruntaiele imobilului Helmsly, învăluit într-o aureolă aurie.

— Ce mai face şeful vostru?

Vocea lui Croaker era joasă, dură, inflexibilă, privea peste umărul lui Nicholas.

— Las-o baltă, Lew, zise Nicholas, simţind tensiunea care se acumula. Uită tot...

— Prea târziu, bătrâne.

Nicholas simţi prezenţa lui Tomkin în spatele lui, încă înainte de a-i auzi vocea.

— Tot mai patrulezi pe străzi, locotenente? Asiguri securitatea cetăţenilor paşnici din New York, aşa ca noi?

Ironia lui era agresivă.

— Pentru unii, oraşul este încă primejdios, zise Croaker pe un ton plin de subînţelesuri.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ghiceşte singur, Tomkin.

— Nu-mi plac ameninţările ascunse, locotenente. Indiferent din partea cui ar veni. Poate că ar fi cazul să mă întâlnesc din nou cu directorul general al Poliţiei şi…

— Ştiam eu că ai…

— …O să vedem noi cât timp o să mai rămâi locotenent…

— Mi s-a încredinţat cazul pentru care l-ai angajat pe Nicholas, urmă Croaker. Aşa încât cred că o să ne vedem destul de des.

— Cum?

Pe faţa lui Croaker se ivise acum un surâs răutăcios. În lumina farurilor maşinilor care treceau, pielea lui gălbuie ba se lumina, ba se întuneca.

— Dumnezeule! Refuz să te am în coaste!

— Mă tem că n-o să mai poţi face nimic în privinţa asta, îi răspunse Croaker. Ordinul de-a trece de la un caz la altul vine chiar de la directorul general. N-ai să-l poţi anula. Nici măcar dumneata. L-ai face să pară un caraghios. Să se înjosească până la a schimba o delegaţie!

— M-am săturat de tine. M-ai urmărit ca pe un…

— Nu vreau decât să te apăr, îi atrase atenţia Croaker. Şi să-l prind pe ninja, înainte ca el să te omoare.

Tomkin miji ochii. Lumina roşie a stopurilor, ce i se reflecta pe chip, părea că i-a şters culoarea din privire. Irişii păreau nefiresc de tulburi.

— Ai fi fericit să poţi da dracului munca asta scârboasă şi să stai liniştit în colţul tău? Sigur, sigur. Ai putea să spui „Regret, căpitane, dar am făcut tot ce-am putut. Am fost înfrânt şi gata. Nimeni nu-mi poate reproşa nimic, nu-i aşa?”

— Ascultă, lepădătură… (Croaker se aplecă înainte, încercând să-l ocolească pe Nicholas), îmi fac treaba mai bine ca oricare altul din oraşul ăsta nenorocit, şi chiar dacă nu eşti de acord, tot am s-o fac. Iar când o să te agăţ, o să fie o treabă serioasă.

— Cum adică? rânji Tomkin. N-ai dovezi...

— Dar o să le găsesc, strigă Croaker. Şi atunci o să vin cu un mandat care-o să te facă să-ţi pui în mişcare toţi avocaţii ăia de lux.

— N-ai dovezi, repetă Tomkin. Şi nu vei găsi niciodată, nimic. Nu eram la Angela Didion în noaptea în care a fost asasinată, nu e nici o legătură între...

Începură să se încaiere. Nicholas auzi paşi grăbiţi pe asfalt, ca nişte focuri de armă. Venea Tom, şoferul. Nicholas îi despărţi cu o lovitură de umăr pe cei doi bărbaţi şi spuse:

— Ajunge, terminaţi.

Apoi Tom îşi luă de braţ şeful şi-l trase înapoi. Tomkin se lăsă dus, dar începu să-l ameninţe cu degetul pe Croaker.

— Te previn, strigă el. Asta-i hărţuială. Nu vreau să te văd pe lângă mine!

Coborî vocea ca să-i spună lui Nicholas:

— Are ceva cu mine. Nu ştiu de ce. E o vendetă. N-am făcut nimic, Nick. Ce-are cu mine?

Se răsuci brusc şi porni spre maşină. Tom de lângă el, mai privi de câteva ori peste umăr, îngrijorat.

— A fost ceva prostesc, zise Nicholas, întorcându-se către Croaker.

— Ei, şi ce-i cu asta? Cui îi pasă? Cine te crezi? Bunică-mea? Ei, drăcie!

Locotenentul dispăru în maşină. Fără grabă, Nicholas ocoli maşina până la portiera din partea opusă. Se aşeză tacticos. Croaker privea fix prin parbriz.

— Îmi pare rău, zise el după un moment. Individul face să-mi fiarbă sângele în vine.

— Duşmănia asta n-o să simplifice lucrurile. Croaker întoarse capul şi-l privi pe Nicholas pentru prima dată de când se urcase în maşină.

— Nick, să ştii că mă îngrijorezi. Serios.

Chipurile li se reflectau în parbriz, ca o reclamă cu neon, aprinzându-se şi stingându-se odată cu fiecare pereche de faruri care treceau.

— Nu-ţi pierzi niciodată cumpătul, continuă Croaker. Nu te înfurii niciodată? Nu eşti niciodată trist?

Nicholas se gândi la Justine. Tare ar fi dorit s-o vadă, s-o atingă.

— Pentru că, dacă-i aşa, îmi pare foarte rău pentru tine, zise Croaker.

— Nu-ţi face griji, răspunse Nicholas. Sunt la fel de uman ca oricare altul. Prea uman.

— Ei, aş putea să jur că o spui de parcă ai fi făcut un legământ! Dar toţi suntem făcuţi din acelaşi aluat, bătrâne.

— Eu însă, răspunse Nicholas, am fost educat în ideea că nu-i loc pentru greşeli. Că orice greşeală pe care-aş face-o, ar fi o formă de înfrângere.

— Asta nu te-a împiedicat totuşi să comiţi…!

— Nu, într-adevăr, râse el încet, fără veselie. Am comis destule. Mai ales în privinţa femeilor. M-am încrezut în ele când n-ar fi trebuit, iar acum mi-e frică s-o iau de la început.

— Justine?

— Da. Ne-am certat foarte rău. Acum îmi dau seama că a fost mai ales vina mea.

— Ştii ce cred eu, bătrâne? zise Croaker, pornind motorul.

— Ce?

— Cred că problema nu constă în relaţia ta cu Justine, ci în trecut. Vrei să te încrezi în cineva? Ţi-am spus eu, toţi suntem la fel, uneori eşti răsplătit, alteori… (Ridică din umeri). Dar nu contează. E mult mai rău să n-ai încredere niciodată.

Demară, ocoli maşina lui Tomkin şi o luă la stânga, ca să întoarcă şi s-o ia spre sudul oraşului.

Mareea avansa, Nicholas o simţea în el. Obrazul îi era scăldat în galben şi roşu, redevenind albastru în Zonele de umbră dintre luminile farurilor. Ca un tsunami vuia şi fluxul lui personal, imens, dominând întreaga lume. Trecutul nu va muri niciodată, îşi spuse el. Durerea ţâşnea din el, ameninţând să-l înece. Toate zilele amare, agăţate ca o brumă de sufletul lui, reveneau, mai viu ca oricând, în ciuda compartimentării riguroase pe care şi-o impusese. Spaima avansa ca un râu plumburiu, ale cărui valuri urcau din nou în el. Nu mai avea putere să respingă amintirile.

Ei bine, n-aveţi decât să veniţi! îşi spuse el cu mânie. Iată-mă! întâmple-se ce s-o întâmpla…

Dar, înainte de a fi lovit de tsunami, îl auzi pe Croaker spunându-i triumfător:

— Sus inima! Avem un indiciu. Poate că nu ştim cine e acest ninja, dar ştim unde va fi el deseară la 11. Şi-o să mergem şi noi acolo, bătrâne, împreună cu doi oameni în urmă, care să ne

asigure spatele. O să-l umflăm pe nemernic. Înainte să aibă posibilitatea să-l încolţească pe Raphael Tomkin.

Osaka, Shimonoseki, Kunamoto,
împrejurimile oraşului Tokyo
Iarna lui 1963

În acea perioadă a anului, câmpia era tristă şi cenuşie. Roşul şi portocaliul intens al frunzelor de toamnă, ce le prevesteau apropiata moarte, dispăruseră deja, călcate în picioare de animale, iar prima zăpadă se lăsa încă aşteptată, ca să acopere pământul gol cu albeaţa ei foşnitoare.

Călătoria cu trenul sub un cer jos, greu de ploaia iminentă, îi aminti chipul unui copil stăpânit de o emoţie de neînţeles. Ce tristeţe, să vadă şirurile de copaci goi, ca nişte schiţe filiforme pentru modelele de anul viitor, încadrate de veşnicul verde închis al pinilor. Totul părea uitat, de parcă Dumnezeu, după multe eforturi, ar fi părăsit această parte a lumii.

Nicholas îşi aţinti privirea asupra orizontului îndepărtat. Viteza făcea să se amestece liniile peisajului din primul plan. Era ameţitor, o succesiune de alb negru ca un manej vrăjit. Yukio, aplecată peste el, ca să vadă mai bine, îl atingea cu rotunjimea tare a unui sân. Se sprijini cu degetele de coapsa lui Nicholas, ca să reziste mai bine la zgâlţâituri. Ca să se ţină mai bine, îşi înfipsese unghiile. El simţi un val de căldură urcându-i în obraz, nehotărât între teamă şi speranţă, se întreba dacă mâna fetei avea să urce mai sus...

În faţa lor, pe banchetă, un om de afaceri japonez, în costum sobru în dungi, şi obraz bine bărbierit; servietă de piele, aşezată cu grijă lângă el, ca o însoţitoare mută. Pe deasupra, un palton din caşmir gri antracit împăturit cu grijă, şi, în sfârşit, un melon negru, aşa cum au ginerii în miniatură de pe torturile de nuntă – piramidă arheologică plină de mister, dar care nu oferea nici un indiciu asupra trecutului. Omul aruncă o privire pe deasupra ziarului. Lentilele rotunde şi groase ale ochelarilor dădeau ochilor lui o mărime şi un aspect sferic nefireşti. Clipea exact ca un peşte, care apare pe neaşteptate lângă peretele acvariului. Văzuse oare unghiile lui Yukio pe încheietura coapsei lui Nicholas, înainte de a-şi continua lectura? Hârtia foşnea uşor, opacă, pe cât ar fi fost un zid de cărămidă.

Nicholas zări reflexul unei lumini pe marginea rotunjită a inelului gros de aur pe care-l purta vecinul său. Îşi închipui că

acesta era un personaj important dintr-un zaibatsu. Dar care dintre ele? se întrebă. Mitsubishi, poate? Sau Sumitomo, ori poate Mitsui? Căci, precis, nu aparţinea unui grup ca Fuyo, Sanwa, Dai-Ichi, Kangyo. În ceea ce privea cele 7 combinate mai puţin importante, era clar că nu făcea parte nici din Nippon Steel, Toyota sau Nissan. Nu, aducea mai degrabă a firmă de electronică în plină dezvoltare, gen Toshiba – IHI, Matsushita, Hitachi – ba nu, Hitachi nu – sau chiar Tokyu. Apropo, oare Tokyu fabrica produse electronice? Nicholas nu era deloc sigur de asta.

Poate că omul ţinea de familia care lansase firma Mitsubishi? Ştia că zaibatsus erau stăpânite de aceleaşi familii ca la început. Căci legile americane, care provocaseră o întrerupere, fuseseră foarte curând abolite.

Nicholas privea bariera de hârtie, de parc-ar fi avut în ochi raze X. Vedea în gând faţa galbenă, rotundă, lucind de transpiraţie. Sub ea, gulerul tare, scrobit, impecabil, alb ca zăpada, cravata fină de mătase albastru închis. Era un simbol al noii Japonii, urcuşul anevoios lăsând în urmă epoca de piatră a izolaţionismului – care, ciudat, fusese mai greu de îndurat decât războiul recent. Dar memoria, din păcate, este aşa de selectivă! Adoptarea costumului european, nu era decât una din manifestările tensiunii culturale, destinate să prindă din urmă Occidentul. Aceeaşi monomanie ca la Tnjo. Sau la Mac Arthur, salvatorul nostru.

Egalitatea cu Occidentul era fapt împlinit în Japonia, iar ţara urca deja cu repeziciune, dusă de avânt, ca să depăşească ţările care-i serviseră drept model. Nu era departe ziua când – Nicholas era convins de asta – japonezii, după ce şi vor fi demonstrat puterea economică, îşi vor pune la păstrare hainele occidentale şi vor reveni liniştiţi la kimono şi la costumele tradiţionale.

Erau în rapidul Tokyo-Osaka. Dincolo de geamul din dreapta era insula principală, Honshu. La stânga, vedeau din când în când sclipirea mării, care se reflecta formând desene abstracte pe tavanul vagonului. Vibraţia şinelor era imperceptibilă, ca şi zgomotul trenului albastru-argintiu – silenţios, spaţios, calm.

Yukio se tolăni pe banchetă şi-şi trecu braţul pe sub cel al tânărului.

— De ce n-am rămâne peste noapte la Osaka? propuse ea, apoi, ca o explicaţie, urăsc trenurile.

Nicholas se gândi. Poate că nu este o idee rea. Chiar simţea nevoia să se recreeze puţin. Iar la Osaka, viaţa de noapte era intensă.

Micul scenariu de capă şi spadă pus la cale în secret de el şi Yukio pentru Saigo – uitase (fiindcă-i convenea) dacă ideea fusese a lui sau a fetei – se dovedise inutil. Printr-o ciudată coincidenţă, chiar înainte ca Yukio să aibă prilejul să ia masa în casa lui Satsugai şi să-şi arunce ochii pe biletul de tren al lui Saigo, Nicholas primise un mesaj de la vărul său Saigo. Îl poftea să-i facă o vizită, într-un oraş din Kyushu, numit Kumamoto, în cursul următoarelor săptămâni. Nu-şi motiva în nici un fel invitaţia. Mesajul era învăluit de mister, ca de altfel totul în viaţa lui Saigo.

Nicholas avu un sentiment tot mai puternic de frustrare. Fără nici un motiv logic, i se părea că Saigo îi citise cumva gândurile, totuşi nu reuşea să alunge vibraţiile premoniţiei pe care această invitaţie i-o stârnise.

„Pentru tine, totul va fi un teritoriu virgin. Îi spusese Kansatsu; alegerea ta va fi hotărâtoare. Vei decide singur, Nicholas. Nu te pot sfătui. Tot ce-ţi pot spune, este că aici nu poţi merge mai departe. Ca să înaintezi, va trebui să priveşti spre întuneric – şi spre lumină…”

Planul lui, inutil acum, i se părea doar o amăgire copilărească, şi asta-l durea. În loc să se întrebe de ce fusese invitat să meargă în sud, îşi rumega nemulţumirea şi sentimentul că suferise o înfrângere. Ba, mai mult, Yukio se duse totuşi să ia masa la Satsugai.

De cealaltă parte a geamului, munţii se îndepărtau tăcuţi – albaştri şi cenuşii, brăzdaţi de dârele de zăpadă care se prelingeau de pe culmi. Unul dintre cele trei lanţuri muntoase, ale Alpilor japonezi – cel meridional, dominat de muntele Shirane – alcătuia un brâu în jurul insulei Honshu.

Încotro se îndrepta oare? Spre lumină, sau spre întuneric? Dar avea vreo însemnătate?

— Trenul ăsta, mai ales, zise Yukio, de parcă n-ar fi fost acel răstimp de linişte, după ultimele ei cuvinte, îi urăsc Canapelele astea largi, geamurile mari, n-au nici un sens pentru mine. Trenul ăsta e cel mai rău dintre toate. Din cauza liniştii. Liniştea mă enervează. (Se strâmbă). Mi-au amorţit picioarele.

Îşi schimbă poziţia, întinzându-şi picioarele, pe care până atunci le ţinuse îndoite sub ea.

— De acord, zise Nicholas. Bine.

N-avea nici un motiv, pare-se, să se grăbească prea mult ca să ajungă la Kumamoto. De altfel, nu mai fusese la Osaka decât o singură dată, pe când era mult mai tânăr şi era curios să constate în ce măsură se dezvoltase oraşul.

Simţea alături prezenţa apropiată şi caldă a lui Yukio, şi se întrebă dacă făcuse bine luând-o cu el. De fapt, nu fusese ideea lui. De îndată ce-i comunicase intenţia sa de a da curs invitaţiei lui Saigo, nu mai putuse scăpa. „La urma urmei, îi spusese ea, pe cel mai convingător ton acuzator, tu m-ai implicat de la început în toate astea. (Nu-şi mai amintea dacă aşa fusese). Acum trebuie să mă iei cu tine, aşa-i cinstit. (îşi dăduse capul pe spate, cu un aer sfidător, din cale-afară de senzual). De altfel, chiar dacă nu mă iei, eu tot o să vin. Crezi că te poţi ascunde de mine?” Asta e ceva foarte puţin japonez, îşi spusese el, acceptând. Oare tot aşa îi ceda şi colonelul lui Cheong?

De multe ori i se întâmpla să-l apuce un tremur, când Yukio era atât de aproape de el, muşchii îi fremătau şi se contractau fără să-i poată controla. Câteodată se surprindea observând acest fenomen într-un fel detaşat, de parcă ar fi fost un simplu spectator. Reuşea astfel să combată spaima care urca, scârţâind ca elitrele unei insecte, din stomac până în creştet. Ştia că nu trebuie să se lase în voia ei, altfel desigur că ar înnebuni. Ea îi atinsese uşor pielea, trezind altfel furtuna îngropată în adâncul fiinţei sale, pe care o crezuse mult timp ferecată, şi unde încă nu se putea pătrunde.

Domnul Mitsubishi, cu faţa lucind ca pielea unui cal după cursă, îşi strângea grijuliu ziarul. Se apucă să demoleze piramida de lângă el, deschise geanta diplomat, apoi o închise la loc. Pe capacul ei impecabil, desfăcu o bucată de hârtie de staniol în care avea un sandwich cu pui. Pe când mânca, lumina îi bătea din când în când în ochelarii rotunzi, făcându-l să pară orb. Poate că avea pe undeva – se gândi Nicholas – o pungă cu cartofi prăjiţi şi o tabletă de ciocolată.

În spatele lui, un grup de oameni de afaceri japonezi, identici din toate punctele de vedere cu domnul Mitsubishi, foşneau în costumele lor închise, ca nişte crisalide în curs de metamorfoză. Cu meloanele lor negre pe genunchi, discutau aprins despre cei doi Jack – Ruby şi Kennedy.

Nimeni nu se duce la Osaka în scopuri culturale (pentru aşa ceva se merge mai degrabă la Kyoto, fosta capitală a ţării). Se

zice de obicei – o spun mai ales cei din Tokyo – că oamenii de Osaka sunt oameni de afaceri, pe care nu-i interesează decât banii, şi că se salută, când se întâlnesc pe străzile aglomerate, cu formula devenită celebră: *Mo kari mak-ka?* – Câştigi bine?

Nicholas n-avea nici o părere personală în legătură cu această reputaţie, dar un lucru era sigur: de-a lungul străzilor înţesate de oameni, se găseau – ca nişte mici vestigii ale trecutului închistate în era neonului – numeroase sanctuare închinate lui Fudomiyo – o divinitate care prezidează tot ce-i preocupă pe oamenii de afaceri. Dar aceste temple nu păreau deloc neglijate.

Alese un hotel modern, nu prea mare, aproape de strada Dotombori. Luară două camere alăturate. Era încă prea devreme pentru masă. Ieşiră să se plimbe prin oraş.

Yukio insistă să viziteze castelul Osakăi, ultimul bastion în care se refugiase familia Toyotomi asediată de Tokugawa în 1603, când devenise *şogun*. Castelul fusese înălţat de Hideyoshi Toyotomi – ca multe alte lucruri din Osaka – fiind terminat în 1586, după numai trei ani de la începerea lucrărilor.

— Într-un timp, zise Yukio, pe când se plimbau prin parc, întorcând spatele zgârie norilor moderni din Osaka, idealul meu era nobila Yodogimi.

Castelul părea copleşitor în acel sfârşit de zi, mai mare decât era de fapt, o pagodă masivă, greoaie, pătrată. Nicholas se gândi că Ieyasu n-ar fi construit genul ăsta de clădire.

Pe măsură ce se apropiau de fortificaţiile exterioare, mulţimea se îndesea.

— Îmi spuneam mereu… E atât de deosebit… felul cum ea a continuat să îndeplinească voinţa lui Hideyoshi, chiar şi după moartea lui, de parcă ar fi fost şi ea samurai. Nu s-a preocupat decât de securitatea moştenitorului.

— A, da, răspunse Nicholas. Da.

Ajunseseră la primul zid masiv, de piatră, ameninţător, în timp ce umbrele deveneau tot mai lungi.

— În detrimentul restului ţării, adăugă el. A complotat împreună cu Mitsunari…

— Au complotat – cum spui tu – ca să-l apere pe fiul *shogunului*. Au făcut ce le-a dictat onoarea. Vorbeşti de parcă Yodogimi ar fi zâna cea rea din poveştile pentru copii.

— Bine, Yukio, dar trebuie să admiţi că n-o preocupau interesele superioare ale Japoniei.

— Dar copilul ar fi putut să ajungă, cu timpul, cel mai mare conducător al ţării.

Nicholas se întoarse. În stânga lor era un mic corp de clădire suprapus. Sala armelor. Acolo se dusese Yodogimi cu servitorii ei, când sfârşitul devenise iminent, acolo luase viaţa copilului ei, înainte de a-şi face *seppuku*.

— Nu crezi că argumentul e tendenţios? întrebă Nicholas. Până când ar fi devenit adult, fără un daimyo destul de puternic ca să ajungă şogun şi să guverneze ţara, în Japonia ar fi izbucnit din nou războiul civil, pe care-l curmase Hideyoshi. Fără puterea lui Ieyasu, Japonia ar fi fost condamnată.

— Dar ce femeie vitează! Credincioasă şi vitează... Vocea lui Yukio era ca murmurul vântului. Îi privea pe turiştii care se perindau prin faţa sălii armelor.

— Atât de dezinteresată, zise ea. O admir foarte mult. Soarele luneca tot mai jos, de parcă nu şi-ar fi putut duce propria greutate. Norii unduiau ca nişte panglici cenuşii care freamătă pe pieptul unei fete emoţionate, înainte de a fi îndepărtate de o apropiere drăgăstoasă a iubitului. Pe zid străluci o ultimă scânteiere aurie, ca flacăra unei torţe, apoi totul se stinse.

— Vino, zise el, luând-o de mână. Să urcăm.

Castelul original fusese, bineînţeles, distrus în 1615, când armata lui Tokugawa cucerise această fortăreaţă, considerată până atunci inexpugnabilă. (Castelul pe care-l vizitau fusese reconstruit din beton armat, în 1931.)

Noaptea, târziu, pe Dotombori, unde întâlneşti la tot pasul restaurante, magazine, vânzători de ziare, cinematografe, localuri de noapte, mulţime în mişcare – şi, deasupra tuturor, strălucirea imenselor firme luminoase care făceau ca întunericul să n-aibă nici o putere acolo. Culori care se schimbă, neon clipind în ritmul bătăilor de inimă ale mulţimii de trecători.

Timpul părea suspendat, s-ar fi zis că luminile acelea colorate, orbitoare, ajunse la apogeu, nu tolerau nici o intervenţie exterioară – nici măcar a unei noţiuni fundamentale – aceea de durată.

Imaginea unui crab enorm, sau mai degrabă a unui păianjen de mare cu carapacea spinoasă, purpurie, se întindea pe faţada unui restaurant, până la al doilea etaj. Labele lungi, articulate, se mişcau tot timpul, şi într-acolo erau îndreptate atâtea reflectoare, încât lumina părea să curgă ca mierea pe deasupra

capetelor – ispitindu-te să intri şi să-ţi sfârşeşti noaptea mâncând.

Cinară într-un local îmbrăcat în lemn lăcuit, strălucitor, verde ca smaraldul, cu coloane cromate, ca oglinda, luminând ca nişte tuburi de neon. Când intrară, faţetele le reflectară chipurile îmbucătăţite. Într-o sală rezervată, aşternută cu *tatami*, desculţi, se îndopară cu *sashimi* şi cu *sake* – părând, dintr-o dată, mai vârstnici – iar Yukio aminti din nou uimitoarea poveste a Castelului şi a locuitorilor săi.

— Cred că o apreciez pe Yodogimi, pentru că nu-i semăn de loc.

Cu o mână sigură, mai turnă alcool de orez.

— Adică?

Îl privi o clipă, apoi îşi întoarse ochii.

— Nu sunt fidelă şi nici vitează nu sunt. Nu sunt decât japoneză (Ridică uşor din umeri cu dispreţ.) O japoneză laşă. Şi asta nu interesează pe nimeni. O japoneză fără familie! deci fără credinţă.

— Îl uiţi pe unchiul tău.

— Nu. (Scutură capul. Părul negru strălucea în lumina slabă) Nu-l uit. Niciodată.

— El e familia ta.

Ochii fetei aruncară fulgere.

— Trebuie să-ţi explic că-l urăsc pe Satsugai? Ce ai simţi tu, faţă de un unchi care nu ţi-ar fi purtat de grijă? Care te-ar fi aruncat în mâinile…

Bău din sake cu un gest nervos.

— Într-o zi, îi spuse el fără să ridice ochii din farfurie, ai să găseşti pe cineva. Ai să te îndrăgosteşti…

— Nu ştiu ce-i fidelitatea, ţi-am mai spus! răspunse ea cu amărăciune. M-am născut fără credinţă şi fără capacitate de-a iubi. Nu cunosc aceste noţiuni.

— Fiindcă îţi închipui că singurul lucru pe care-l poţi avea este sexul…

— Singurul lucru care mă face fericită, îl corectă ea.

— Nu înţelegi că tocmai asta te face să te consideri lipsită de valoare? zise el, privind-o şi aşezându-şi mâna peste a ei. Nici nu concepi că cineva ar putea ţine la tine – la tine ca om, vreau să spun. Cineva care să nu se apropie de tine doar pentru ceea ce-ar putea face cu trupul tău.

— Eşti un prost.

Dar nu-şi retrase mâna şi, de astă dată, nu-şi întoarse nici privirea de la el.

— Aşa crezi tu, Yukio.

— Da! Nu merit încredere. Crede-mă. Chiar nu vrei să mă vezi aşa cum sunt? Tot nu mă poţi schimba.

— Nu-i vorba de asta. Aş vrea doar ca tot ceea ce ghicesc în adâncul tău să poată ieşi la lumină…

— O, Nicholas, zise ea, atingându-i obrazul. De ce să te chinuiască gândul la un viitor care nu va exista niciodată? Cine ştie? Până într-un an s-ar putea să şi mor.

— Taci, strigă el energic. Nu vreau să te aud vorbind aşa, ai înţeles?

— Da, răspunse ea, cu o supunere uimitoare.

Îşi aplecă fruntea, ca şi cum ar fi fost pedepsită şi părul des îi acoperi un obraz, ca o cascadă întunecată – imaginea clasică a soţiei japoneze model. Înclinându-se în faţa cuvântului autoritar al soţului ei.

— Şi în fond, cine spune că nu eşti vitează?

Nu era obişnuit cu aşa ceva. Avea o poftă nebună să se aplece deasupra mesei şi să-i sărute buzele întredeschise, dar n-avu curajul s-o facă.

— Aminteşte-ţi prin ce-ai trecut în adolescenţă, cu perechea aceea. Pentru asta trebuie multă putere.

— Crezi?

Acum era ca o fetiţă.

O femeie intră, cu mătăsurile de pe ea foşnind, şi îngenunche în faţa mesei joase, pe care aşeză alte mâncăruri şi alte băuturi. Nicholas o privi îndepărtându-se şi punându-şi getas, când ajunse în pragul uşii.

— Ţi-am spus-o doar, şopti el cu ardoare. Ce ai, spune-mi… Ochii negri ai lui Yukio rămaseră pironiţi pe masă.

— Nu ştiu. Nu ştiu…

Nicholas îşi umplu cu sake ceşcuţa albă de porţelan.

Ieşiră să se plimbe pe străzi. Ea pălăvrăgea de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, agăţată de braţul lui, trecând mereu de la un subiect la altul.

Aerul mirosea a tămâie şi a vapori de benzină, pereţii noptatici se împodobeau cu marchize primitoare, în acest oraş de negustori, construit aproape peste noapte, simbol al noii clase, dispreţuite şi de nobilul samurai şi de umilul ţăran.

Trecură pe lângă o sală imensă, având două etaje cu şiruri nesfârşite de flip-pere, şi se opriră îndelung să le privească. Mai departe îi asalta furia electrică a unui *rock'n'roll* american, pulsaţie de argint viu, proiectată de un difuzor dintr-un magazin de articole muzicale. Dansară în faţa vitrinei, în care era un afiş alb-negru, inundat de lumină: *John, Paul, George, Ringo Close your eyes and FH kiss you, Tomorrow FH miss you, Remember FH always be true*... Şi altele, şi altele. *And then while FM away FH write home every dav*... Roşu, verde, galben – tuburile de neon – şi Yukio, trecând de la o culoare la alta, pasionată subit de *rock'n'roll. And FH send aii my loving to you*.

— Cine sunt ăştia? întrebă Yukio, cu răsuflarea tăiată.

— *Beatles*, răspunse vânzătorul. O formaţie nouă din Anglia.

Nicholas îi cumpără discul străin, plătind un preţ exorbitant.

Câteva case mai departe însă, auziră sunetele ascuţite şi muzica intermitentă a samisen-ului. Şoc cultural. Se apropiară.

Era un bunraku, teatrul tradiţional de marionete, originar din Osaka, aşa cum kabuki era apanajul vechiului Edo.

Yukio era încântată. Bătând din palme ca un copil, îl rugă să intre. Cumpără două bilete.

Sala era aproape plină, şi găsiră cu greu locuri. Spectacolul începuse deja, dar văzuse pe afiş că se juca Chushin-gura, „Cei 47 de ronini credincioşi”, una dintre cele mai cunoscute piese din repertoriu.

Păpuşile erau minunate, iar personajele principale aveau costume orbitoare. Foarte mari, cam a treia parte din statura unui om, erau mânuite de câte trei persoane, păpuşarul principal se ocupa de cap, de trup şi de braţul drept, un asistent mânuia braţul stâng, iar altul – picioarele, sau, dacă personajul era femeie – poalele kimono-ului. Cei trei mânuitori se vedeau pe scenă, îmbrăcaţi în negru din cap până-n picioare, unii purtau cagulă, uriaşi pe lângă păpuşi, şi, cu toate astea, ciudat de absenţi.

Se aşezaseră în fundul sălii. Puţin mai târziu, intrară şi doi puşcaşi marini americani. De ce-şi petreceau permisia la bunraku? Lui Nicholas nu-i venea să creadă. Unul dintre ei era alb, celălalt – un negru. Poate aşteptau nişte fete, sau pe vreun alt camarad. Albul se aşează pe un rând, dar negrul rămase în picioare pe interval.

Nicholas simţi ochii lui Yukio părăsind decorul colorat al scenei. Ghici la ce se uita. Ca un câine care pândeşte vânatul, îi

privea fix zona dintre picioare. Culorile parcă înotau în lumină, amintindu-i lui Nicholas un acvariu pe care-l vizitase împreună cu părinţii, la Tokyo. Totul părea ireal. Buzele ei erau întredeschise, iar şoldurile i se ridicau şi coborau la fiecare respiraţie în timp ce-l privea.

Prin întuneric, simţi degetele lui Yukio între coapse, îl mângâiau, fermoarul se deschise. Nicholas simţi un val fierbinte, dar ea privea mereu fixându-l cu ochi măriţi şi strălucitori. El simţi cum şoldurile i se muiau. Ar fi vrut să-i strige – opreşte-te! Dar nu putea. Ea nici nu clipise în timpul acesta. Voi să-i îndepărteze degetele dar nu. Nemişcată, cu ochii aţintiţi asupra scenei, având în câmpul vizual şi prohabul proeminent al marinarului negru. Cât de mare era? Ce dimensiuni putea atinge? Era aceasta oare un criteriu al sex apell-ului, cum ar fi sânii mari pentru americani? Asta le atrăgea pe femei?

Samisenul continuă să cânte, recitatorii – să declame, iar *roninul* să se lupte curajos... Da, da. Da!

— Ştii de ce nu-mi place că sânt japoneză? zise ea.

Raza alb-albăstruie a unui felinar pătrundea printre jaluzele, proiectând pe tavan şi pe jumătate de perete o reţea rectilinie de umbre şi lumini, Nicholas se răsuci în aşternut.

— De ce?

— Pentru că nu pot avea ochi de culoare deschisă.

El ghici mişcarea pe care-o făceau buzele ei, în timp ce ofta.

— Ah, franţuzoaicele pe care le-am văzut la Kyoto, reluă ea, şi americancele acelea cu părul tuns şi ochi albaştri! Ştii, am visat întotdeauna să am ochi verzi ca smaraldul.

— N-are rost să te gândeşti la asta.

— Cred că numai aşa îmi dau seama cât de mult îmi displac.

Ea îi luă mâna, ducându-i-o spre locul fierbinte dintre coapse.

— Asta, zise ea. E singurul lucru care contează. E...

— Nu, răspunse el, retrăgându-şi mâna. Nu are nici o importanţă.

Ea se întoarse pe o parte. Vocea-i devenise insinuantă.

— Nici măcar un piculeţ?

— Ba da, zise el râzând. Numai un piculeţ.

Se ridică în coate şi se aplecă peste ea. În semiîntuneric părea palidă, iar părul îi era ca un hăţiş des.

— Ascultă, Yukio, zise el. Mă interesai înainte de seara balului, când am dansat cu tine.

— Înainte de a…

— Da, înainte de a te lipi în felul acela de mine.

Ea scoase o mână din aşternut şi mângâie pieptul tânărului. Un muşchi îi tresări şi simţi în stomac senzaţia obişnuită. Ca şi când o mână i-ar fi apăsat plămânii ca să nu-i lase să respire. Senzaţia unui astmatic în ceaţă.

— Ce este? îl întrebă, înainte ca el să apuce să se ridice şi să se aşeze pe marginea patului. De ce ţi-e frică?

Se aşeză şi ea. Îl privea. Cu o privire atât de ciudată…

— De mine, Nicholas? Te temi de mine?

— Nu ştiu, răspunse el, nefericit.

Chiar nu ştia, iar lucrul acesta era îngrijorător.

Părăsiră Osaka într-un tren vechi, de dinainte de război, care în ciuda curăţeniei sale perfecte, contrasta izbitor cu rapidul luxos care-i adusese până acolo, mers zgomotos, scrâşnete şi hopuri neîncetate, Legănarea mai pronunţată, dar, în mod bizar, sporirea vibraţiilor avea un efect liniştitor asupra lui Nicholas. Gândul i se întorcea mereu la reprezentaţia bunraku, mai exact, la spectacolul dat de Yukio. Era oare nimfomană? De unde să ştie? Nu cunoştea nici măcar definiţia clinică a bolii. Asta însemna oare o persoană ale cărei nevoi sexuale nu puteau fi satisfăcute? Se putea defini astfel nimfomania? Şi nici măcar nu putea spune că Yukio era insaţiabilă. Setea ei sexuală putea fi potolită. Era nevoie doar de o mare cantitate de energie pentru asta. Şi chiar dacă ar fi fost nimfomană? Ce importanţă avea, pentru el?

Se întoarse către fereastră. Colinele dispărură repede, lăsând locul câmpiilor netede şi orezăriilor. În depărtare, observă cirezi nemişcate. Peste mai puţin de-o oră, o vor lua spre sud-est, către mare.

O zi frumoasă. Dimineaţa era pe sfârşite. Kobe, care, împreună cu Yokohama, este cel mai activ port din Japonia, rămăsese departe în urmă, cu şirurile lui de cargouri şi colonia internaţională, care reprezenta aproape un sfert din populaţia oraşului.

Nicholas se felicita că e departe de toate acestea. Locurile orientate exclusiv către afaceri – anumite cartiere din centrul Tokyo-ului, de exemplu – îl făceau să devină nervos. Aveau – ca şi aeroporturile – un aer familiar îngrozitor, care părea dincolo de

limbi şi chiar rase. Niciodată nu-şi dădea seama unde se află, când era pe un aeroport, da, ar fi putut fi în orice loc din lume, fără s-o ştie. Gările, în schimb, sunt diferite. Lucru ciudat, nu văzuse două care să semene, iar genul acesta de individualism al unei lumi vechi i se părea reconfortant. Dar ce rost avea să se gândească la toate astea?

Îşi luă ochii de la peisajul care defila şi privi în interiorul vagonului. Pasagerii se deosebeau între ei. Ultimul businessman coborâse la Kobe, şi nu mai rămăseseră decât localnici. Un om în salopetă, cu ghete înalte, având tălpi groase, cu mâinile aspre încrucişate pe stomacul supt, cu bărbia în piept, cu picioarele întinse şi gleznele încrucişate... Păr scurt, albit, şi o mustaţă neagră, ţepoasă. Un lucrător agricol, probabil, care se întorcea acasă. În partea cealaltă, dormea liniştită o femeie grasă, în kimono roşu aprins şi alb. Lângă ea, o grămadă de pachete ambalate în hârtie maro. Doi copii în costume occidentale stăteau în genunchi pe bancă, cu coatele pe spătar, şi se strâmbau la trecători.

— Înapoi.

— Poftim?

— Nicholas, ai auzit ce ţi-am spus?

— Nu. Iartă-mă. Mă gândeam la bunraku.

— Vrei să spui, la felul cum te-am încălzit? întrebă ea, râzând.

— Nu înţeleg, răspunse el, de ce te crezi obligată să vorbeşti ca un soldăţoi. De ce zici, de exemplu, că „te culci" cu cineva. În loc să spui că „faci dragoste"?

— Pentru că „a se culca" exprimă mai corect ceea ce gândesc, răspunse ea, pe un ton serios. Tu ai „făcut dragoste" vreodată? Spune-mi şi mie, cum vine asta?

— Am făcut dragoste cu tine.

— Ce vrei să spui? Te-ai culcat cu mine. Ca iepurii.

— Nu cred. Nici măcar în ceea ce te priveşte pe tine.

— Nu mai spune! (Ridică puţin tonul) Ascultă. Nicholas, mă culc cu tine, aşa cum aş face o cu oricare altul. Să ştii că ceea ce fac cu tine, am mai făcut şi cu alţi bărbaţi. De exemplu, cu Saigo (Dar de cei vorbea despre el?) Mi-a făcut plăcerile cu mâna, cu talpa piciorului, cu limba şi cu ...

— Bine! strigă el. De ajuns! Unde vrei să ajungi? Se frecă de el şi începu să toarcă, parc-ar fi fost o pisică mare.

— Eu? Nu vreau decât să te excit. Nu erai atent la ce-ţi spuneam, şi...

— Doamne sfinte! exclamă el, ridicându-se. Astea-s metode?

Trecu prin faţa ei fără o privire, şi străbătu culoarul până la capăt. Privi prin cele două geamuri, cum se clatină vagonul din spate. Chiar crede că o să mă aţâţe, povestindu-mi aventurile ei? se întrebă. Ce idee sucită! se făcu frig deodată şi avu o senzaţie de greaţă. Se împotrivi legănării, proptindu-se de tocul uşii.

Un oraş trecu fulgerător, prin dreapta, apoi începu să se micşoreze cu repeziciune, pe măsură ce înaintau spre sud est.

Era probabil Kurashiki. Bun. Peste câteva minute va apărea cel mai nordic punct din Seto Naikai, Marea Interioară care lui Nicholas i se păruse atât de liniştită şi de calmă, în verile pe care le petrecuse cu părinţii pe ţărmul ei, în copilărie.

Trecând printre trunchiurile dese ale pinilor uriaşi, vagonul se întunecă brusc, şi totul deveni ireal, ca în timpul unei eclipse. Apoi, la fel de brusc, soarele apăru din nou, iar pădurea rămase în urmă, degajând faleza înaltă pe lângă care treceau. Dincolo de aceasta, Seto Naikai, scânteind în soare, părea o întindere presărată cu pietre preţioase.

Privea, furat de peisaj, dar calm. Într-o zonă din sufletul lui se desfăşura parcă un film interior, în clipa aceea Yukio ar fi trebuit să se apropie pe nesimţite de el, să-l ia de mijloc şi să-i ceară iertare. Dar nu era un film adevărat, şi niciodată nu se va întâmpla astfel. De ce ar fi sperat? Şi totuşi, speră... Veşnicul romantism...

Insule atât de îndepărtate de centru – neregulate sau netede, întinse în şiruri lungi pe apele Mării Interioare, până la limita orizontului. Oare era adevărat – aşa i se spusese pe când era copil – că în Japonia era mai mult uscat decât apă? N-ar fi putut să confirme, dar n-avea importanţă. Insulele, tapiserii cu desene complicate, terase care le făceau fertile, pământul arabil e atât de preţios în Japonia...

Mi-ar plăcea, îşi zise el, ca, odată, să merg din insulă în insulă, să vorbesc cu oamenii, să mă aşez la masa lor, după ce-aş munci pe câmpiile trasate, să dorm ici şi acolo. Cred că aş putea să-mi petrec astfel toată viaţa, şi să mor, fără să ajung până la ultima insulă. Ce idee grozavă! Să nu te întorci niciodată. Să mergi drept înainte. Fiecare zi ar fi altfel decât celelalte. N-ai obosi niciodată, nu te-ai plictisi niciodată. Aşa ca acum? Sunt mult prea tânăr pentru genul ăsta de gânduri, îşi zise el. Dar, în sinea lui, ştia că ceea ce-l apăsa nu era nici oboseala, nici plictiseala, ci iluziile care ascundeau adevăratul său sentiment: Teama.

La Hiroshima, fu cu totul altceva. În radă, pe lângă care trecură ca o dâră de fum, văzură Miyajima, însemnată de marele torii portocaliu şi negru, poarta sanctuarului Itsukushima. Unul dintre cele mai spectaculoase locuri din toate insulele pe care le văzuse adesea în fotografii, dar îl descoperea acum pentru prima oară în realitate.

Porticul părea suspendat în aer, ivit din valuri, semănând cu o hieroglifă enormă, tridimensională, trasată pe univers, sigiliu al vechii Japonii – pentru ca trecutul să nu fie nicicând uitat.

Trenul staţionă mult în gara Hiroshima, de parcă ar fi vrut să-şi tragă sufletul. Peste tot în jur, masa greoaie a oribilelor clădiri industriale, dominate de un fel de tăcere incandescentă risipită în atmosferă, gingaşă şi fragilă ca un ou de sfredeluş.

Locul din faţa lor, care fusese liber toată după-amiaza, fu ocupat de un bărbat foarte slab, care purta un kimono maro cu gri. Era chel, iar din bărbie îi atârnau câteva şuviţe de barbă albă. Pielea, transparentă ca pergamentul, era întinsă pe pomeţii proeminenţi, însă în jurul ochilor şi la colţurile gurii avea o mulţime de riduri, adunate de-a lungul anilor, ca un copac bătrân, a cărui vârstă o puteai afla după cutele pielii.

Îşi înclină capul în direcţia lor. Ochii îi erau ca nişte mărgele strălucitoare de sticlă. Îşi ţinea mâinile în faldurile costumului său tradiţional.

În sfârşit, trenul se urni încet din gară. Senzaţia de apăsare se amplifică, de parcă tot aerul ar fi fost aspirat, de parcă n-ar mai fi rămas pentru plămânii lor – chiar dacă deschideau ferestrele şi scoteau capul afară, – decât vidul îngheţat al spaţiului, ca şi cum ar fi fost pe altă planetă.

Nicholas simţi că i se zbârleşte pielea. Privi pe fereastră, spre cerul de porţelan lucios, pentru că era sigur că a auzit zumzetul unui avion.

Trenul traversă cu aceeaşi încetineală oraşul. Văzură mult timp la orizont profilul scheletului vechiului observator, aşa cum rămăsese din 1945. Cupola care-l străjuia, ca un cuib răsturnat de pasăre, alcătuia o zonă solitară, interzisă pescăruşilor care zburau uneori în preajmă, dar fără să i atingă vreodată suprafaţa ostilă. Poate că după atâta timp de dogoare incendiară şi radiaţii pătrunzătoare, instinctul de supravieţuire încă se manifesta, ca un semn de neşters în fiinţa lor.

— Vrei să ştii ce sunt eu în realitate? îi spuse la ureche Yukio (în timp ce priveau împreună unicul monument care comemora

ceea ce se petrecuse aici, atât de departe şi atât de aproape în trecut…). Acolo. Priveşte-l. Aşa arăt şi eu pe dinăuntru. Tot ce rămâne este partea dinafară, pe care o ai în faţă.

Devenise de o sensibilitate exagerată, diametral opusă atitudinii ei obişnuite, ironică, gata să zgârie. Chiar această dualitate era lucrul care-l uimise cel mai mult la ea. Timp de o clipă, o crezu mult mai puţin complicată decât voia să pară. Ştia că era vorba de o reacţie de apărare – poate ultima ei baricadă – dar nu se putea opri să se-ntrebe, ce fel de teritoriu necunoscut se întindea dincolo de zidul de piatră pe care-l construise cu atâta migală.

Panglicile norilor se întindeau oblic pe cer. Parcă se iveau din pământ, urcând până-n inima bolţii.

— Vă rog să mă iertaţi, zise bătrânul din faţa lor. Scuzaţi-mi indiscreţia, dar mă întrebam…

Se opri, iar Nicholas se simţi obligat să reacţioneze;

— Ce anume?

— Dacă aţi mai fost la Hiroshima.

— Nu, răspunse Nicholas, iar Yukio scutură din cap.

— Aşa-mi spuneam şi eu, replică bătrânul. Oricum, sânteţi prea tineri ca să vă amintiţi de oraşul vechi, chiar dacă aţi fi apucat să-l vedeţi înainte de a fi distrus.

— Dumneavoastră l-aţi cunoscut? întrebă Yukio.

— O, da!

Zâmbi, iar ochii i se umplură de lumină şi de regret. Ridurile părură că i se şterg de pe faţă.

— Da, reluă el. Hiroshima era oraşul meu. Pe vremuri. Acum mi se pare atât de departe! Ca o parte a altei existenţe. (Zâmbi din nou). Da, chiar aşa, dintr-o altă existenţă, cu toate lucrurile într-adevăr importante.

— Unde eraţi, când s-a întâmplat? întrebă Nicholas.

— Departe, spre coline. Da, foarte departe de ploaia de foc. Copacii se cutremurau la zeci de kilometri distanţă. Iar pământul se zvârcolea de parcă ar fi suferit. Niciodată nu se mai întâmplase aşa ceva. O rană în trupul universului. Mai mult decât moartea unui om, a unui animal, sau chiar a unei civilizaţii.

Nicholas ar fi vrut să-l întrebe ce anume depăşea toate aceste lucruri, dar nu se putu hotărî s-o facă. Îl privi ţintă.

— Aţi avut noroc, să nu fiţi în oraş, când a căzut bomba. Bătrânul o privi pe Yukio.

— Noroc? zise el, de parcă ar fi gustat ceva necunoscut. Nu ştiu. Poate că vorba „noroc” este un termen modern, dar nu se potriveşte prea bine. Este karma. Ştiţi, chiar înainte de război fusesem plecat din ţară. Pe vremea aceea făceam afaceri şi mă duceam des pe continent. Mai ales la Shanghai, unde făceam cele mai multe vânzări.

Pentru prima dată i se văzură mâinile, iar Nicholas remarcă lungimea neobişnuită a unghiilor. Erau manichiurate cu grijă, lustruite şi date cu lac transparent. Bătrânul ghici mirarea lui Nicholas şi zise:

— O cochetărie pe care am deprins-o acolo, de la mandarinii chinezi, cu care făceam comerţ, şi care mă onorau cu prietenia lor. Sunt atât de obişnuit cu ele, încât nu le mai dau atenţie. Le păstrez însă la o lungime potrivită.

Se aşeză mai bine pe scaun şi începu să vorbească, de parcă le-ar fi spus poveşti nepoţeilor, ca să-i adoarmă. Avea o voce remarcabilă, autoritară însă blândă, la fel de bine modulată ca aceea a unui conferenţiar experimentat.

— Într-o zi, după ce am terminat cu afacerile, am plecat să ne petrecem weekend-ul la ţară, ca să ne destindem puţin. Habar n-aveam ce mă aştepta. La urma urmei, erau chinezi. Mandarinii au… hm, gusturi mai speciale, în unele domenii. Dar în afaceri trebuie să ai idei cosmopolite, mai ales în privinţa preferinţelor personale ale clienţilor. Nu cred că e potrivit să te arăţi sever sau… hm, tradiţionalist, în acest domeniu. În lume există o mie de civilizaţii, nu-i aşa? Cine poate să spună care e cea mai bună dintre ele? Eu, în nici un caz, conchise el, ridicând din umerii slabi şi osoşi.

…După-amiaza era pe sfârşite, norii oblici aveau pe burtă pete aurii şi trandafirii, pe când spinările rămâneau de un cenuşiu întunecat. Soarele dispăruse sub linia orizontului, iar spre est, cerul semăna cu un imens castron de porţelan translucid, de culoarea cobaltului. Mai sus, câteva stele de mărimea întâia, păreau aruncate acolo de o mână uriaşă. Lumea părea cuprinsă de o linişte absolută, ca în acele lungi după-amiezi de vară, când însuşi timpul încetează de-a mai avea un sens. Era o clipă fermecată, alcătuită din elemente fantastice, care se întâlnesc în mod miraculos în acelaşi loc şi în acelaşi timp.

— Aşadar, prietenii mei mandarinii, m-au luat cu ei. Într-un oraş din sânul altui oraş, nu departe de Shanghai, după cum vă spuneam. Era – iartă-mă, tânără prietenă – un bordel. O, nu

numai clădirea respectivă: întregul oraş. Da, era într-adevăr un oraş al plăcerilor. Iartă-mi, tânără doamnă, această parte a istorisirii. Un om de afaceri e de multe ori singur săptămâni de-a rândul - din mai multe motive e greu să-ţi permiţi să-ţi iei şi soţia în aceste călătorii. Iar aceste lucruri ţin de... părţile neaşteptate ale vieţii...

Mandarinii au foarte mult respect faţă de sex. Da, chiar aşa. Nu le pot reproşa acest lucru.

Râse uşor, într-un fel aproape patern, fără nimic scârbos.

— În fond, e o parte necesară şi importantă a existenţei, aşa că de ce n-ar cinsti-o?... Oricum, acela era cel mai mare şi mai somptuos loc de acest gen pe care l-am văzut vreodată. Clientela era compusă exclusiv din mandarini, ba chiar, după câte mi s-a spus, trebuiau să aparţină anumitor familii. Foarte exclusiv, da.

Acum ochii îi erau mari şi visători.

— Aproape că-ţi doreai să rămâi acolo până la sfârşitul vieţii. Dar bineînţeles că nu se putea. Asemenea locuri sunt făcute pentru vizite scurte. Cred, de altfel, că, după un timp, atmosfera lor rarefiată ar deveni insipidă. Eu, oricum, n-aveam de gând să risc să mi se întâmple una ca asta. Viaţa n-ar mai merita să fie trăită, dacă toate minunile visate s-ar preface în pulbere. Oricine are nevoie în viaţă de un moment în care să poată face abstracţie de realitate, nu-i aşa?

Trenul traversă, zdrăngănind îngrozitor, un pod cu structură metalică, apoi se afundă într-o pădure tristă şi desfrunzită, jalnică asemenea supravieţuitorilor în zdrenţe ai unei oştiri învinse. Lumina se împuţina, norii se întindeau tot mai întunecaţi până în zare, unde nu se mai distingea nici o culoare. Noaptea îi pălmuia ca o mamă supărată.

— Pe scurt, ajunsesem acolo şi n-o să vă povestesc toate amănuntele (Zâmbetul îi era nostalgic) Sunteţi destul de tineri, ca să vi le închipuiţi şi singuri, nu? Dar aş vrea să vă povestesc despre un om pe care l-am întâlnit acolo.

Întinse un deget lung şi osos perfect drept. Unghia lungă îi strălucea la lumina artificială din vagon, parcă ar fi fost o mână desenată pe un zid, ca să indice direcţia.

— Era ciudat omul acela, vreau să spun. Sunt convins că nu era un client. Dar nu părea nici un angajat al stabilimentului, în orice caz, nu l-am fi văzut niciodată muncind.

Noaptea târziu, sau mai exact dis de-dimineaţă, putea fi găsit în foaierul mare de la primul etaj. Casa avea două etaje, probabil

că fusese construită de englezi, dar avusese desigur, iniţial, o altă destinaţie. Omul stătea întotdeauna într-unul din fotoliile cu rezemătoare, şi juca un joc pe care nu-l mai văzusem niciodată, cu piese roşii şi albi, având pe ei diferite semne.

— Mah-jong? întrebă Nicholas.

— Nu, nu era mah-jong. Un joc total diferit, pe care n-am reuşit să-l pricep. Rămânea nemişcat şi tăcut, în timp ce fetele făceau curăţenie, iar după ce terminau şi plecau, începea să joace. Clic-clac… Clic-clac…

Bătrânul scoase o ţigară şi, nu fără greutate, din cauza unghiilor lungi, o aprinse cu o brichetă Ronson, micuţă, din aramă. Zâmbi. Îşi încreţea pleoapele din cauza fumului. Poate că fusese pe vremuri un fel de Humphrey Bogart oriental! expresia aceea i se aşternuse pe chip într-un fel atât de natural… învârti bricheta între degete, făcând-o să sclipească în lumină.

— O amintire din vremurile acelea, atât de îndepărtate zise el. Era a unui diplomat englez, pe care l-am scos dintr-o încurcătură acolo. A insistat s-o iau. N-ar fi fost frumos să-l refuz.

O băgă în buzunar, trase din ţigară, suflând apoi fumul, iar obrazul lui păru la fel de înceţoşat ca priveliştea de dincolo de fereastră.

— Nu reuşeam să adorm în locul acela, chiar după ce mă îndestulasem. Sper că nu trec de limitele bunei cuviinţe, tânără doamnă?

— Nu – nu, răspunse Yukio, iar Nicholas se întrebă ce-ar fi gândit bătrânul dacă ar fi cunoscut vocabularul fetei.

— Aveam obiceiul să citesc seara până târziu. Sunt un cititor pătimaş; toată viaţa am fost aşa. Dar într-o noapte eram prea agitat ca să-mi pot continua lectura, tocmai începusem Moby Dick. În engleză. Ştiţi, nu prea am încredere în traduceri, se pierd o mulţime de lucruri. M-am dus aşadar până la etajul I. Clic-clac. Clic-clac. Îl auzeam mutând piesele. M-am aşezat lângă el şi l-am observat. Pe atunci eram un tânăr destul de întreprinzător, însă nu grosolan. Primisem o educaţie prea bună pentru asta. Dar aveam un fel de… cum să spun? Avântul tineresc, nu-i aşa?

Omul acela era mai în vârstă decât sunt eu acum, da, mult mai în vârstă. Oricine, văzându-l, l-ar fi considerat bătrân.

Cel mai ciudat lucru la el erau unghiile. Atât de lungi, încât trebuia să poarte nişte teci ca să le protejeze să nu le rupă. Citisem despre aceste teci. La începutul secolului, mandarinii obişnuiau să le poarte – din cochetărie îmi spusesem. Dar eram

la sfârşitul anilor '30. Cine mai purta în China asemenea unghii? Nimeni. Îmi ziceam eu. Descopeream că nu-i aşa.

De obicei, tecile acestea erau din lac, dar ale omului aceluia erau, dacă ochii nu mă înşelau, din aur. Din aur masiv. Era oare posibil? m-am întrebat eu. Cum puteau unghiile să suporte asemenea greutate? Dar era fără îndoială aur, mă pricepeam să-l recunosc.

— De ce ai venit aici? întrebă omul, fără să ridice ochii. Clic-clac, făceau în continuare piesele jocului, Clic-clac.

Timp de o clipă am fost atât de uimit, încât mi-a pierit glasul. A trebuit să insiste.

— Ei, hai, ei hai! spuse el.

Exact ca sunetul jetoanelor. În aceeaşi cadenţă.

— Nu pot să dorm, i-am răspuns, cu voce încă nesigură.

— Eu nu dorm niciodată. Din cauza vârstei mele înaintate. Când eram tânăr, adăugă, uitându-se la mine, nu pierdeam nici o noapte. Poate că de asta nu simt acum lipsa somnului.

Vorbea un dialect deosebit, mandarină, desigur, dar avea unele inflexiuni ciudate, înghiţea sfârşitul unor cuvinte, de exemplu. Nu puteam să-mi dau seama de unde era.

— Nu mi se întâmplă prea des, i-am spus şi am adăugat, ca să-i fac plăcere: Dar nu sunteţi prea bătrân...

— Destul ca să spun că voi muri în curând.

— Oh! M-ar mira.

Îmi aruncă o privire critică.

— Mirările nu-s niciodată prea sigure, zise el, începând să-şi aranjeze piesele în grămezi de câte nouă. Dar nu-i nici un motiv de îngrijorare. Nu mă tem de moarte. Aş fi bucuros să mă duc, chiar aici, acum. N-am chef să văd ce se va întâmpla.

— Ce se va întâmpla...? zisei. Dar ce-o să se întâmple?

— Un lucru îngrozitor.

Pe măsuţa de lac, mâinile lui păreau obiecte din alte vremuri, de curând dezgropate, scânteietoare.

— O bombă de tip nou, îmi spuse el atunci, de o putere care întrece orice închipuire. Destul ca să distrugă un întreg oraş.

N-am să uit niciodată clipa aceea. Am rămas încremenit, abia respirând. Îmi aduc aminte că am auzit ţârâitul unui greier, atât de aproape şi de clar, încât am crezut că nimerise în casă. Ciudat, mi-a venit să mă ridic şi să-l caut, ca să-i dau drumul în bezna care ne înconjura.

— Nu înţeleg, i-am spus, cu un fel de mirare greoaie.

— E foarte probabil. Îmi răspunse, terminând aranjatul jetoanelor.

Le puse într-un buzunar interior al hainei, apoi se ridică, şi o clipă am avut impresia că-l cunoşteam, sau că-l mai văzusem cândva. Cred însă că mi se păruse, din cauza luminii.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Yukio. Bătrânul păru dezorientat.

— Ce sa întâmplat? repetă el. Dar... nimic. Absolut nimic. A rostit, pe un ton destul de ceremonios: „Noapte bună, domnule.” „Vise plăcute” Deşi, după ceea ce-mi spusese...

După plecarea lui se făcu linişte. Ghemuit în fotoliu, aproape că auzeam cum creşte iarba afară. Brotăceii adormiseră. Un nor de gâze zumzăia la fereastră, pe lângă plasa împotriva ţânţarilor. Vorbele lui îmi umblau prin minte, parcă s-ar fi imprimat în circumvoluţiunile creierului meu.

— Dar de unde ştia? întrebă Nicholas. Pe atunci, nici măcar americanii, care aveau să pună la punct, mai târziu, proiectul Manhattan, nu o ştiau.

— Da, spuse încet celălalt. M-am întrebat şi eu, adesea. Din ziua aceea de august, în care am simţit, de pe colinele îndepărtate, pământul cutremurându-se şi cerul aprinzându-se în mii de culori, pe când vântul arzător şuiera, da, mi-am pus aceeaşi întrebare. De unde a ştiut?

— Şi care-i răspunsul? Bătrânul îl privi cu un zâmbet şters.

— Nu există răspuns, prietene.

Trenul îşi micşora viteza, de parcă goana l-ar fi obosit, Ţâşneau scântei purtate de curentul mersului. Bătrânul se ridică şi se înclină în faţa lor, ţinându-şi mâinile cu unghii ca nişte beţişoare străvezii împreunate în dreptul stomacului plat.

— Eu am ajuns, murmură el. Trebuie să cobor.

— Ei! exclamă Nicholas. Mai staţi o clipă.

Dorinţa de a afla mai multe îl făcea să uite de bunele maniere. Era vulgar şi nesocotea respectul pe care orice tânăr e obligat să-l manifeste faţă de o persoană mai în vârstă. Bătrânul însă dispăruse; sărise sprinten din vagon, încă înainte ca trenul să se oprească de-a binelea. Nori de aburi înceţoşau ferestrele.

Nicholas se întoarse de pe coridor şi se lăsă să cadă lângă Yukio.

— Prea târziu, zise el. Prea târziu.

Noaptea ardea. Treceau pe lângă unul dintre acele oraşe din sud – nu mai ştia care anume – transformate în sateliţi ai unei

mari rafinării de petrol. Flăcări uriaşe ţâşneau în întuneric, ca nişte explozii solare văzute în prim-plan – un fel de balet infernal. Ce loc neomenesc, pentru a trăi şi a munci: un peisaj de coşmar, disperat şi fără ieşire.

— Ce părere ai despre povestea bătrânului? zise Yukio. Întoarse capul.

— Cum?

— Bătrânul. L-ai crezut?

— Da, l-am crezut, zise el. Şi, fără să ştie de ce, se gândi la So-Peng.

— Eu nu.

Ea se aşează picior peste picior, într-un fel foarte occidental.

— Asemenea lucruri nu se pot întâmpla. Pentru că, pur şi simplu, viaţa nu e aşa.

Îşi petrecură noaptea la Shimonoseki, atât de aproape de apă, încât puteau s-o audă, cu toate că n-o vedeau din cauza ceţii foarte dese. Semnalele sfâşietoare ale indicatorului de ceaţă, răsunând în noapte, sporeau atmosfera de mister.

Ea stătea întinsă, cu capul pe pieptul gol al tânărului, cu părul desfăşurat ca un evantai peste pielea palidă. Mult timp, Nicholas nu reuşi să adoarmă. Îi ghicea respiraţia uşoară şi egală lângă mâna lui. Îi simţea greutatea pe stern şi torace. Se întrebă ce anume îl atrăgea atât de intens la ea. Dar nu reuşi să-şi dea seama, nici măcar cel îndemna cu atâta stăruinţă s-o afle.

Yukio se mişcă, şi i se păru că era o parte a lui.

Luară micul dejun la hotel, apoi ieşiră prin frigul umed afară. Ceaţa se mai învârtejea în şuviţe inelate. Trenul cu care veniseră era şi acum în gară – dacă o puteau numi astfel: era o simplă platformă între două rânduri de şine, cu stâlpi mari, negeluiţi, sprijinind un acoperiş în formă de pagodă, lăcuit pe deasupra, ca să reziste la ploi şi la aerul sărat.

În timp ce priveau, o echipă de feroviari se urcă în tren iar după câteva clipe, acesta fu dirijat spre o porţiune de cale ferată, aşezată pe un disc imens de metal. Trenul se opri, discul pivotă cu 180 °, apoi locomotiva porni încet în sens invers, pe cealaltă parte a cheiului, pregătită pentru a se întoarce în nord, spre Osaka.

După ce spectacolul se termină, plecară fără grabă. Cerul devenise alb. Soarele era împodobit cu frânturi de nori.

Erau foarte aproape de port, iar Nicholas vedea deja două sau trei pânze mari şi albe, aparţinând unor ambarcaţiuni de pescuit, care manevrau să iasă din dană. Dincolo de ele se întindea, încă nevăzut, ţărmul jos al coastei asiatice.

Ajungând pe promontoriu, i se păru că distinge, la sud, dealurile întunecate ale provinciei Bunzen, de pe insula Kiushu.

— Ce linişte! zise Yukio, întinzându-se ca o pisică. Ce diferenţă faţă de Tokyo, Osaka sau chiar Kyoto. Aici parcă n-ar fi fost nici războiul, nici industrializarea. Parcă ne-am afla în secolul şaptesprezece.

— În mijlocul samurailor şi al doamnelor samurai, nu? Ea respiră adânc.

— Parcă am fi la capătul lumii – sau la începutul ei. Se întoarse spre el, cuprinzându-i cu degetele încheietura mâinii. Intimitatea castă a gestului îl surprinse. Mirosul pătrunzător al peştelui pus la uscat, care îmbiba aerul, li se lipea de nări ca o vopsea. Pescăruşi mari, cenuşii şi purpurii, descriau arabescuri abia vizibile pe cerul jos, ţipând ascuţit.

— De ce n-am rămâne aici, Nicholas?

— Aici?

Dădu repede din cap de mai multe ori, ca un copil.

— Da. Chiar aici. De ce nu? E idilic. Aici, restul lumii nu mai există. Poţi uita. Poţi fi liber. S-o iei de la început. Ca şi cum ai renaşte, curat şi întreg.

O privi. Ea se lipi convulsiv de el.

— Oh, te rog! spuse ea.

Vocea îi era înăbuşită şi se prelungea într-un ecou, ca şi cum ar fi vorbit într-o catedrală.

— Să nu mergem mai departe. De ce să plecăm? Ce am putea găsi la Kumamoto, mai mult decât aici? Mă ai pe mine, avem marea. Putem să călătorim pe un vas cu pânze. Să ieşim pe ocean. Chiar până la continent. Nu e prea departe. Cât timp ne ar lua? Şi apoi…

— Doar nu vorbeşti serios, răspunse Nicholas. Haide, fii realistă.

— Realistă! exclamă ea. Dar cum îţi închipui că sunt acum? Acolo nu mă aşteaptă nimic. (Arătă cu braţul spre nord, de unde veneau). Nici dragoste, nici viaţă. Iar în sud, la Kumamoto? Ce e acolo? Saigo! Saigo, şi secretele lui ruşinoase. Nu vreau să fiu amestecată în toate astea. Mi-e frică.

Trecuseră pe lângă un vânzător ambulant, ascuns de ceaţă. Nicholas se dezlipi o clipă de Yukio, se întoarse şi cumpără două cornete cu tofu, care părea dulce şi lipicios. Îi întinse unul. În pasta moale era înfiptă o linguriţă de lemn.

Ea se uită la tofu, apoi la Nicholas.

— Ce te-a apucat? îl întrebă.

O pală de vânt marin umed îi şfichiui deodată, iar ea îndepărtă şuviţele de păr, care-i acoperiseră faţa. Câteva fire negre rămaseră lipite la colţul gurii. Părul despletit fâlfâia în jurul ei, ca o eşarfă.

— Mă tratezi ca pe un copil, reluă ea. Îmi cumperi dulciuri, de parcă aş fi avut doar un coşmar.

Lovi cupa de carton, pe care i-o întindea Nicholas. Tofu căzu pe jos, rămânând o grămăjoară albă şi brună.

— Orice ai crede tu, nu este o simplă dorinţă de a evada. Adorm seara şi mă trezesc dimineaţa, sperând că e doar un vis. Dar nu. Nu înţelegi?

El porni mai departe, iar Yukio îl urmă.

— Te rog, Nicholas!

Era puţin aplecată, ca să opună rezistenţă vântului? Emoţiei? La amândouă, poate.

— Te implor. Să rămânem aici. Nu vreau să merg în Koshu!

— Dar de ce? Doar ştiai unde merg, când ai insistat să te iau cu mine. Ce credeai că o să se întâmple?

— Nu ştiu, se plânse ea. Nu m-am gândit la toate. În privinţa asta, nu sunt ca tine. Nu pot să prevăd şi să organizez viitorul. Niciodată n-am ştiut dinainte ce-am să fac, sau ce-am să simt. Nu-mi dau seama de nimic, până când nu se întâmplă. Voiam… Voiam doar să fiu cu tine…

Îşi duse mâna la gură, iar ochii i se măriră. Îi întoarse brusc spatele şi se plecă înainte.

— Yukio…

— Lasă-mă în pace! Nu mai ştiu ce spun.

Îşi aruncă tofu şi o luă de umeri.

— Nu înţeleg, îi spuse. Vorbeşte, te rog!

— Ştii că nu se poate. O ştii prea bine, zise ea, stând în continuare cu spatele la el.

— Yukio, zise el, lipindu-se mai strâns de ea, trebuie să-mi spui…

— Nu pot! Nu pot!

— Ba da, poţi! Ştiu că poţi. O întoarse spre el. Îi cercetă ochii speriaţi, plini de lacrimi.

— O să te ajute, dacă-ţi vorbesc? o întrebă.

— Da. Nu. Nu ştiu!

Era sigur însă că ea înţelesese ce voia să spună.

— Te iubesc, zise el. Nici nu ştiu când mi-am dat seama de asta, fără să-ţi -o spun…

Oare de asta îi fusese lui teamă?

— Nu, nu, exclamă ea Nu vorbi aşa. Te rog. Nu pot suporta. Nu pot

— Dar de ce?

— De-aia, zise ea sălbatic, cu obrazul contractat într-o strâmbătură duşmănoasă. Fiindcă te cred.

Simţi că-l apucă râsul. De uşurare.

— Şi ţi se pare atât de groaznic?

— Chiar nu pricepi? (Obrazul ei era atât de aproape de al lui, încât părea că se uită cruciş). Cred că o să mor, zise ea. Nu sunt pregătită pentru…

— Ba da, eşti!

Ea îşi scutură capul. Părul îi căzu peste obraz, buza de jos îi tremura.

— Ca oricine, insistă el. Doar că n-o ştiai.

— Nu pot suporta!

Vocea era aproape un hohot de plâns. Sirena unui vas gemu în spatele lor, iar bătaia ritmică a motorului Diesel îi străbătu cu vibraţia sa. Îl zăriră, siluetă verde şi aurie, ce se pierdu de îndată în ceaţă. Nicholas nu mai zărea nici locul în care stătea vânzătorul de la care cumpărase tofu.

— Am promis, spuse el, ca să schimbe vorba. I-am spus că o să vin.

— Te poţi răzgândi. Nimeni nu te obligă să-ţi respecţi cu sfinţenie hotărârea.

Vocea ei era rugătoare. Oare lui i se adresa Yukio, sau îşi vorbea ei?

— Mi-am făgăduit mie însumi, zise el cu blândeţe. Trebuie să aflu ce face Saigo la Kumamoto.

— De ce? De ce-ţi se pare atât de important? Cui îi pasă ce face? Afectează pe cineva? Pe nici unul din noi. De ce nu poţi să uiţi? E un lucru atât de mărunt…

— Nu, răspunse el cu disperare. Nu e de loc un lucru mărunt.

Se întrebă cum ar putea-o face să înţeleagă. Nu reuşea să-şi explice nici lui.

— Totul a început cu lupta voastră de la dojo, zise ea, şovăind. Parcă v-aţi strânge de gât unul pe celălalt, şi nici unul dintre voi nu vrea să renunţe primul. Nu înţelegi că vă distrugeţi reciproc? Unul dintre voi trebuie să cedeze, altfel... De ce n-ai fi tu acela?

— E o chestiune de onoare.

Chiar atunci îşi dăduse seama, ca atunci când soarele, abia ivit la marginea orizontului, alungă tremurul prelung al nopţii.

— O, te rog, lasă teoriile, zise ea tăios. Nu se mai poartă de mult genul ăsta de onoare.

Cât de puţin înţelege viaţa, îşi spuse el.

— Pentru unii dintre noi, „se poartă" întotdeauna.

— Samuraii! exclamă ea, aprig. Elita Japoniei! Războinicii care se reped fără ezitare în vâltoarea luptei! Care nu trăiesc decât pentru a muri cu arma în mână! (Izbucni în râs, un râs muşcător, amar). Care dintre noi doi are nevoie de o doză bună de realitate? reluă ea. Sunteţi la fel, şi tu şi Saigo, doi câini turbaţi, care şi-ar smulge labele, mai curând decât să renunţe şi să-şi întoarcă spatele.

— Nu, nu suntem la fel, răspunse el. De loc. Saigo urăşte tot ce reprezint, tot ce apăr eu, sângele meu amestecat, iubirea mea faţă de Japonia, îmbinată cu oribilele mele trăsături caucaziene. Îl enervează să vadă un om cu înfăţişarea mea, mai bun decât el în toate privinţele, şi, mai cu seamă, într-un domeniu atât de important ca bujutsu.

— Important? De ce-i aşa de important acest bujutsu? Ce are el de-a face cu viaţa, cu sentimentele...

— Tocmai tu vorbeşti despre sentimente?

Abia îi ieşiseră cuvintele de pe buze, că-şi dădu seama ce greşeală făcuse, spunându-le. Văzu expresia ce se întipărise pe chipul lui Yukio şi-i întinse braţele.

— Iartă-mă. Ştii că nu m-am gândit cu adevărat...

— Ba te-ai gândit. Te-ai gândit, Nicholas. Sunt sigură. Şi cred că aveai dreptul s-o spui. În ultimele zile mi-a fost frică. Acum ştii cum sunt când mi-e frică. M-ai făcut să simt ceva... ce nu credeam că pot simţi. Încă nu mi-am... în sfârşit, uneori am chef să fug, să mă ascund şi să nu mai văd pe nimeni până la sfârşitul vieţii. Oare e bine să am încredere în tine? Mereu mă întreb. Ce mai vrea de la mine, în afară de buze şi sex? Şi apoi îmi spun, pe astea le-a avut deja, atunci – de ce continuă? Aşa o fi, cu toate

că fiecare din instinctele pe care le mai am afirmă contrariul. Trecutul moare foarte încet. Încă-i mai aud ecourile în jurul meu, când îmi vorbeşti, aud ce-mi povesteşti, dar în acelaşi timp, prin cap mi se învârtesc alte idei, ascunse şi secrete, ca nişte hieroglife invizibile, şi-mi înfierbântă creierul, aud în acelaşi timp două lucruri diferite, şi încep să mă întreb, care dintre cele două semnale e cel adevărat, pe care voiai să mi-l transmiţi? Ridică privirea spre el.

— Pentru tine au vreun sens toate astea? îl întrebă.

— Cred că da.

— Văd bine că nu.

Ochii îi erau atât de strălucitori, încât păreau să arunce scântei, deşi lumina nu bătea direct în ei.

— Am impresia că încerc să-ţi spun că te iubesc, şopti ea. Îşi trecuse braţele pe după gâtul lui Nicholas, fără ca el să-şi dea seama cum o făcuse. O clipă mai devreme, nu şi le ţinea de-a lungul trupului? Când se mişcaseră? Ce se petrecea oare?

Se sărutară. Clipa în afara timpului, când şi răsuflarea fu parcă suspendată, ca norii condensaţi într-o dimineaţă îngheţată de iarnă.

Îşi duseră bagajele până la casa de bilete pentru ferry-bot. O cabină de lemn cât o batistă, cu un ghişeu rotund în faţă, fără geam, fără nimic care s-o apere de vremea rea. Puteai să îngheţi într-un asemenea loc.

Un puşti de vreo 15 ani, luă cele două bilete de tren pe care i le întindea Nicholas, le obliteră şi le perforă în câteva locuri, apoi i le restitui.

— Vaporul următor, peste şapte minute, zise el. Chiar şi aici, în acest orăşel îndepărtat, obsesia punctualităţii, atât de caracteristică japonezilor…

Yukio rămase neobişnuit de tăcută până la plecare. Dar melancolia îi dispăru deodată, de cum ieşiră în larg.

— Poate mergem la un spectacol, în oraş, spuse ea, veselă. Sau la un centru de echitaţie. Am putea să ieşim la iarbă verde şi să călărim toată după-amiaza.

Ca şi cum scena de lângă plajă nici nu s-ar fi întâmplat… pe când Nicholas, încă nu-şi revenise din tulburare.

În urma lor, Shimonoseki pierea ca un vis, în dâra de spumă a vasului. Prin faţa etravei lunecau graţios şi virau oblic, ţipând, pescăruşii, ca o escadrilă de vânătoare.

Trecură foarte aproape (aşa părea, prin ceaţă) de două pescadoare joase. Plasele negre erau agăţate de catarge, ca nişte caricaturi de pânze. Un băiat, de pe unul din vase, salută cu un gest plin de entuziasm ferry-bot-ul care trecea, dar nimeni de pe bord nu se obosi să-i răspundă la salut.

Privirea lui Nicholas era aţintită asupra lui Yukio, care stătea lângă el. Îşi dăduse capul pe spate, parc-ar fi vrut să reţină lumina nehotărâtă a soarelui pe pometii ei înalţi. Părul îi fâlfâia ca o aripă de corb. În această poziţie, i se contura clar bărbia şi linia prelungă a gâtului gol. Curba sânilor… Oare era o închipuire a lui, sau vedea într-adevăr sfârcurile tari, care se ridicau, împungând dantela uşoară a sutienului?

— De ce crezi tu că Satsugai se teme de colonel? Vântul destrămă cuvintele lui Yukio şi le târî, peste bastingajul vasului, către vasele pescuit care ţopăiau ca nişte pete negre, pierdute în cenuşiul uniform al ceţii. O clipă, Nicholas crezu că n-a înţeles bine.

— Nu mi-am dat seama de asta.

— Ba da, zise ea, întorcându-se spre el şi scrutându-i chipul. Dar e evident. Chiar nu-ţi dai seama? Da… N-ar trebui să mă mir. Am petrecut mai mult timp decât tine cu Satsugai.

— Stau adesea de vorbă…

Îşi sprijini coatele pe bastingaj şi se aplecă în afară. Simţi pe braţ mâna lui Yukio.

— Nu face aşa ceva, zise ea râzând. Dacă ai cădea, ar trebui să-ţi sar în ajutor, şi urăsc apa.

— Apa şi trenurile…

— Apa, mai mult ca orice. Nu mă deranjează să fiu foarte aproape de ea. Ba, chiar îmi place. Dar mă tem de maree, de curenţi, de toate astea…

— Apropo de Satsugai…, zise el. Tata şi el au păreri politice diametral opuse. Dar astea nu-s decât vorbe, nu i aşa?

— Crezi că s-ar mai vedea dacă n-ar fi Itami şi mama ta? îşi coborî privirea spre apă – umbră şi lumină.

— Nu. Cred că nu.

Vezi? Ascultă, eu îl cunosc bine pe Satsugai. O asemenea ură nu se poate naşte decât din frică, şi dă-mi voie să-ţi spun că e un om greu de speriat. Nu ştiu cu ce-l are la mână colonelul, dar trebuie să fie ceva foarte important.

— Cred că Satsugai, ca membru al unui zaibatsus, a fost bănuit un timp că ar fi comis crime de război. Ştii, în cursul

epurărilor, când americanii au vrut să frângă structura familială tradiţională a acestor zaibatsus, tata a intervenit în favoarea lui Satsugai. Nu cunosc amănuntele, dar cred că pentru Satsugai, acest fel de obligaţie e greu de suportat.

— Da. Se mândreşte că nu datorează nimănui nimic. Iar acum este şi mai influent decât în timpul războiului. (Scutură din cap). Dar dacă o parte din puterea lui i-o datorează colonelului... murmură ea.

— Din cauza relaţiilor de familie. Mama e neînduplecată în privinţa asta. Pe lângă familie, politica îşi pierde importanţa, în afară de tata şi de mine, n-o are decât pe Itami. Ar face orice, una pentru cealaltă...

Ceaţa se îndesea, şi li se făcu frig. Sirena de ceaţă a vaporului suna răguşit, la intervale regulate. Pescăruşii dispăruseră. Nici apa nu se mai vedea. Parcă pluteau prin aerul alb, înăbuşitor. Nici o boare de vânt. Auzeau glasuri, estompate, şi în acelaşi timp ciudat de sonore, venind din cealaltă parte a punţii, traversând parcă un golf adânc.

Deodată, le apăru în faţă pământul, răsărit din pâcla deasă, apoi, dintr-o singură mişcare, ferry-bot-ul acostă la debarcaderul acoperit cu iută. Nicholas se întrebă, cum putuse căpitanul să se orienteze. Auziră pontonul scârţâind. Apoi un câine începu să latre, nebuneşte.

Drumul cu trenul până la Kumamoto i se păru nesfârşit lui Nicholas, deşi nu reprezenta decât o mică parte a distanţei pe care o străbătuseră. Poate că era din cauza ceţii, dar simţea o dorinţă nebună să afle ce-l adusese pe Saigo acolo... Kansatsu se arătase neliniştit, abia acum îşi dădea Nicholas seama – atât de târziu! Niciodată sensei-ul nu şi-ar fi exprimat un astfel de sentiment, îi dăduse doar a înţelege... Dar ce putea fi atât de tulburător în venirile lui Saigo acolo? Şi ce-l privea lucrul ăsta pe Kansatsu? Erau întrebările care-l frământau pe Nicholas, în timp ce străbăteau Kyushu.

Dorea din tot sufletul să afle răspunsurile, dar era, desigur, o dorinţă zadarnică. De fapt – Cheong i-o repetase mereu – toate dorinţele sunt zadarnice, „Dacă într-adevăr doreşti îndeajuns de mult un lucru, fă-l – îi spusese ea. Cel care-şi pierde vremea, mulţumindu-se să dorească ceva, nu reuşeşte nimic”.

Simţi brusc născându-se în el o pornire împotriva acelei părţi din sine însuşi, care rămânea occidentală. Totuşi, îşi dădea

seama că aceasta era partea nesupusă, plină de energie şi de dorinţe, de nerăbdare şi de nestatornicie. Tocmai aceste lucruri făceau din el o fiinţă diferită.

Ca de obicei, Yukio era dornică de plăcere. În vagonul complet pustiu, care se zgâlţâia, se aşeză pe genunchii lui Nicholas, îşi ridică fusta şi se lipi de el. Nici unul din ei nu trebui să se mişte.

În epoca feudală, probabil că palatul din piatră şi mortar din Kumamoto domina oraşul, de pe colina lui de un brun întunecat, care devenea verde şi luxuriantă odată cu primele zile ale primăverii. În perioada actuală însă, deşi rămânea impunător, părea strivit de enormele construcţii industriale, ce se întindeau în partea de nord-vest a văii. Cel puţin 15 coşuri de uzine se înălţau nepăsătoare spre cer, ca nişte degete monstruoase, cu mănuşi de ceaţă, în după-a miaza aceea, în care Nicholas şi Yukio coborâră din tren.

Ciudat, dar Kumamoto în sine nu era atât de modern pe cât s-ar fi crezut, judecând după noile anexe industriale. Elementele occidentale nu se prea observau, iar cei doi tineri văzură mai multe costume japoneze tradiţionale decât în orice alt loc prin care trecuseră. Chiar prin ceaţa care, în sfârşit, începea să se risipească, puteau observa cât de accidentat era relieful insulei. În toate părţile se înălţau mase întunecate, formând o reţea unduitoare de umbră şi lumină, asemănătoare cu priveliştea care se vede dintr-un avion zburând foarte sus, deasupra unui strat des de nori.

Luară camere la un hotel de pe strada Luptătorilor.

— De aici, le spuse amabil proprietarul, deschizând larg uşile camerelor, aveţi o vedere perfectă spre muntele Aso. E un vulcan, ştiţi? Fumegă mereu. (Întinse un deget plinuţ către ceaţa de afară). Timpul e întotdeauna aşa, când suflă vântul dinspre munte.

Se duse spre uşă şi adăugă, punând mâna pe clanţă:

— Cade chiar şi cenuşă. În timpul erupţiilor, cerul e întunecat, de parc-ar fi noapte.

Nicholas îi dădu un bacşiş şi-l salută cu o înclinare, destul de rigidă, din cap. Apoi îi telefonă lui Saigo, dar nu-l găsi. Lăsă un mesaj şi numărul de telefon de la hotel.

Îşi petrecură o parte a după-amiezii căutând cai, însă în oraş nu era, se pare, nici un centru de echitaţie. Yukio nu şi ascunse dezamăgirea.

Luară o gustare într-un minuscul salon de ceai, dintr-o piaţă înconjurată de copaci. Păsările ciripeau, zburând din creangă în creangă. Bucătăria era impecabilă, dar Nicholas nu putu mânca aproape nimic. Stomacul i se strângea, şi simţea nevoia de mişcare.

Se plimbară fără ţel pe străzile principale şi de-a lungul străduţelor, având de-o parte şi de alta dughene pline de mirosuri amestecate şi de clienţi gălăgioşi.

Se întoarseră la hotel spre seară. Ceaţa dispăruse iar scoica de cobalt a cerului părea infinit de departe.

Găsiră un mesaj de la Saigo. Spunea că va trece pe la hotel şi vor lua masa împreună.

— Cât timp vom rămâne aici? întrebă Yukio, prin uşa lăsată deschisă între cele două camere, pe când se îmbrăcau.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit. De ce?

— Am chef să plec.

— Abia am sosit.

— Ştiu. Dar mi se pare că a trecut un an de atunci. Oraşul ăsta e ciudat.

Râse, trăgându-şi pantalonii.

— Nu-ţi place aici, şi gata. Ascultă, aici nu suntem lângă apă. Nu e nici un pericol să cad peste bord.

Zâmbetul lui Yukio era ceva mai crispat decât al lui.

— Da. Da, spuse ea. Ştiu. Dar n-ai observat? Aerul de aici miroase altfel. De parcă ar arde.

— Din cauza rafinăriei, răspunse el. Sau, poate, de vină e muntele Aso. E prima dată că sunt atât de aproape de un vulcan în plină activitate. Pe Hokkaido nu e nici unul?

Saigo sosi puţin după ora şase. Nicholas deschise uşa camerei lui.

— Ah, Nicholas, nu ştiam că…

Privirea îi lunecă de pe chipul lui Nicholas peste umărul acestuia.

— Ea ce caută aici? şuieră el printre dinţi, şi, mai ales, şi cu totul alt ton, dintr-o dată îi pierise toată politeţea.

— Yukio? făcu Nicholas, întorcând capul. S-a hotărât să mă însoţească. Nu ştiai că e şi ea aici? într-adevăr, n-aveai de unde să afli.

Ochii furioşi ai lui Saigo se aţintiră asupra lui Nicholas. Privirea îi era rece şi aspră.

— Special ai făcut-o?

— La ce te referi?

— Lasă că ştii tu. Nu minţi, Nicholas! Ţi-a spus tot. Nicholas simţi în spatele lui prezenţa caldă şi apropiată a fetei.

— Nu i-am spus nimic. (Vocea lui Yukio era îngheţată). Dar dacă tot te-ai dat pe faţă ca un puşti isteric, poate că ar fi mai bine să-i spui chiar tu totul.

— Ce să-mi spună? Ei, stai puţin…

Saigo îl ocolea ca să ajungă lângă Yukio. Nicholas făcu un pas în lături şi se propti cu umărul şi braţul stâng în tocul uşii, ca să-l oprească. Yukio se dădu înapoi.

— Cred că ai face mai bine să-mi spui ce ai de spus. Saigo simţi ameninţarea din vocea lui Nicholas. Sângele începu să-i clocotească în vine. Se înclină uşor spre dreapta, mascând mişcarea orizontală a mâinii drepte.

Nicholas îşi repezi însă antebraţul, lovind încheietura lui Saigo. Lovitura nu era prea dureroasă, dar antrena o puternică zguduire nervoasă. Mâna se muie.

Erau foarte aproape unul de celălalt, iar Saigo îşi lansă piciorul spre genunchiul lui Nicholas. Se bizuia pe tocul uşii şi prins între violenţa loviturii şi lemn, genunchiul s-ar fi spart ca sticla. Dar Nicholas se retrase, iar piciorul lui Saigo se izbi de lemn, cu un bubuit de parcă s-ar fi dărâmat casa.

Înainte ca Nicholas să poată reacţiona, Saigo se răsuci brusc pe călcâie şi se îndreptă pe coridor. Fără să scoată o vorbă, Nicholas porni după el. Yukio alergă la uşă. „Nicholas!” strigă ea Apoi se avântă şi ea pe urmele lui Saigo.

„Îngerul de mare” stătea nemişcat pe fundul acvariu lui, ca o dantelă cenuşie. Botul minuscul se închidea şi se deschidea. Poate că încerca să mănânce algele lipite de pereţii transparenţi.

Doi gouramis care treceau, îl deranjară din concentrare şi se năpusti ca o săgeată în spatele unui tufiş de plante acvatice, care se mişcau uşor în curentul de bule urcând din tubul de oxigenare.

Ei erau de cealaltă parte a străzii, în umbra deasă a unei arcade. Era linişte, se distingeau paşii fiecăruia dintre puţinii trecători.

— Ce aştepţi?

— Sst! răspunse Nicholas, care se gândea: 12, 13, 14…

O pereche tânără apăru la colţul străzii şi coborî spre ei. Nicholas aruncă o privire spre bărbat, apoi reîncepu să observe poarta negustorului de peşti, prin care dispăruse Saigo cu câteva clipe mai înainte… 21, 22, 23… Nu se vedea nimic neobişnuit. La 30, o luă pe Yukio de mână şi traversă.

În fundul prăvăliei sună un clopoţel, de parcă ar fi chemat la rugăciune. Era o încăpere strimtă, cu podeaua de scânduri, având de-a lungul pereţilor acvarii de toate mărimile. Numai unul sau două dintre ele erau goale şi prăfuite.

Un om slab, vlăguit de ani, cu pielea de culoarea ceţii din ziua precedentă, era aşezat pe un scaun foarte înalt de lemn, în faţa unui zid acoperit cu filtre, tuburi transparente din plastic şi cutii cu hrană pentru peşti. Era singur în prăvălie.

— Mai este o ieşire prin spate? îl întrebă Nicholas. Omul ridică ochii cu oarecare întârziere.

— Ce? A! Da. Însă…

Nicholas, cu Yukio în urma lui, se repezise deja pe coridorul întunecos din spate şi ieşea prin uşa din dos.

Se treziră într-o ulicioară pavată cu cărămidă – de fapt, o fundătură. Saigo nu se putea îndrepta decât într-o singură direcţie. Îl urmară.

Îl zăriră o stradă mai departe, mergând spre vest. De două ori îşi schimbă brusc direcţia. Nicholas îl pierdu din ochi şi începu să se teamă că norocul îl va părăsi. Nu cumva Yukio era de vină? Dar totul se rezolvă. Saigo se ascunsese în mijlocul unui grup vesel, lângă un chioşc de ziare chiar sub nasul lui Nicholas de fapt. Era o întâmplare, sau o manevră foarte iscusită? N-avea cum să afle. Dar întrebarea rămânea. De ce era Saigo atât de precaut? De ce îi păsa dacă este urmărit sau nu?

Deasupra lor, luna plină, alb-albăstruie, era mare cât un lampion, semn că se apropia prima zăpadă. Norii, întinşi şi deşi ca nişte perdele, făceau ca lumina să fie schimbătoare. Nicholas trebuia să se oprească din când în când, ca să verifice distanţa ce îi despărţea de silueta întunecată din faţa lor.

Saigo se întoarse şi razele lunii îi luminară chipul. Nicholas o îmbrânci pe Yukio sub o boltă. Nu mai auzi decât respiraţia ei uşor gâfâită şi bătaia propriei sale inimi.

Silueta lui Saigo se micşora tot mai mult în noapte… Nicholas o trase pe Yukio după el. Îşi văzu „vânatul” oprindu-se o clipă în pragul strâmt al unei clădiri de lemn, cam dărăpănate, apoi mistuindu-se înăuntru, ca un animal nocturn.

Nicholas rămase absolut nemişcat în întuneric, cu Yukio lângă el.

— Acum… zise el încet, după câteva clipe. Traversară în fugă strada.

Pe faţada edificiului nu era nici o tăbliţă care să dea indicaţii în legătură cu destinaţia sa. Nici o sonerie. Nimic. Uşa era de metal, vopsit în roşu închis. Nicholas apăsă clanţa de aramă, aşteptându-se să opună rezistenţă. Uşa se deschise.

Intrară într-un coridor gol, fără tavan propriu-zis. O scară mare, aşa cum sunt cele din uzine – tot metalică – ducea la etaj. Parterul n-avea uşi. Nici primul etaj, după cum observară apoi. Era foarte mult spaţiu gol acolo.

În clădire era linişte, în afară de un fel de vibraţie intermitentă, care se transmitea podelelor de lemn ale vastelor paliere.

Găsiră în sfârşit o uşă – închisă şi ferecată – la etajul al treilea. Yukio tuşi de două ori, înainte de a-şi duce mâna la gură; în aer părea să fie mult praf.

Locul dădea o impresie ciudată. În afara stânjenelii produse de pătrunderea într-un loc necunoscut, îţi provoca şi o senzaţie neplăcută în stomac, de parcă ai fi fost la miezul nopţii, într-o casă bântuită de stafii.

— Vreau să ies de aici, şuşoti Yukio în urechea lui Nicholas, trăgându-l de braţ.

— Sst!

Străbătu cu grijă palierul şi se apropie de uşa închisă. I se păruse că… Lumina era atât de slabă, încât nu putea fi sigur. Dar apropiindu-se, se văzu limpede desenul trasat cu cerneală neagră chiar în mijlocul uşii. Un cerc cu nouă romburi negre, înconjurând ideograma komuso.

Nicholas privi. Unde mai văzuse aşa ceva? Căci o mai văzuse, era sigur de asta… Un ryu. Era un ryu. Dar care? Mai văzuse desenul, nu de mult. Da, chiar înainte de a pleca din Tokyo. Poate era o ramură regională. Sau poate…

O prinse brusc de mână pe Yukio şi o trase înapoi.

— Ce este? şopti ea. Unde ne aflăm?

— Vino! zise el, scuturându-i braţul. Dar hai odată! în stradă, îşi dădu seama că respira greu. O luă la fugă, trăgând-o pe Yukio după el. Noaptea era înspăimântător de tăcută. Kumamoto părea pustiu, iar Nicholas avu impresia că erau singurele fiinţe vii în beznă şi că fugeau printr-un decor de coşmar, fără ieşire.

Capul îi zvâcnea de parcă era gata să se spargă. Gândul alerga febril, scăpat de sub control. Abia dacă auzea întrebările lui Yukio.

Recunoscuse desenul de pe uşă, ştia acum de ce-l urmărise pe Saigo până aici, ca şi ceea ce-l aştepta în curând.

Ajungând la hotel, o lăsă pe Yukio singură în camera ei.

— Nu vrei să-mi spui nimic?

— Imediat. Îi răspunse el, pierdut încă în gânduri, fă o baie, fă ce vrei. Mă întorc repede.

— Doar n-ai să pleci din nou, zise ea. Nu vreau să rămân singură aici.

— Nu-ţi face griji. Sunt în camera de alături.

În camera lui, se duse la fereastră. Bezna era deplină. Dar, poate numai din cauza celor spuse de patronul hotelului, i se păru că distinge panaşul alb al cenuşii ţâşnind din Nakadake, cea de-a patra culme a muntelui Aso.

Acum ştia de ce făcea Saigo atâta drum ca să frecventeze acest ryu deosebit. În apropiere de Tokyo nu exista nici unul de acest fel. Cuvintele lui Kansatsu îi reveneau în minte cu o intensitate asurzitoare: Nicholas, în Japonia există multe ryu. Iar disciplinele predate în ele sânt de o diversitate fără limite. Uneori nu se fac discriminări între bine şi rău.

Nu era de mirare că Saigo se arăta atât de discret în deplasări, atât de atent să şi piardă urma.

Era de la sine înţeles, pentru un ninja!

Căci devenise ninja. Acest ryu din Kumamto nu era o ramură locală, ci un centru. Centrul, mai bine zis.

Ninja nu sunt legaţi de Cale, spusese Kansatsu, şi era adevărat. Dar ninjutsu, ca şi bujutsu, avea mai multe forme. Se putea alege între mai multe doctrine. Bune şi rele. Negre sau roşii. Kansatsu îi explicase aceste lucruri lui Nicholas înainte de plecarea sa din Tokyo. Printre cele negre – de departe cele mai periculoase – spusese el, cel mai virulent ryu era Kuji-kiri: „E un cuvânt chinezesc, înseamnă a tăia cu nouă mâini şi stă la baza unei mari părţi din forţa reală sau închipuită a acestor ninja. Se spune adesea că semnele care reprezintă mâini, sunt ultimele vestigii ale magiei. Eu n-aş putea s-o afirm, dar după cum ai constatat şi tu, în anumite momente, linia care desparte imaginaţia de realitate poate să dispară”. Atunci îi arătase Kansatsu simbolul şcolii Kuji-kiri – cel pe care-l văzuse ceva mai devreme pe uşa hangarului.

Auzi de cealaltă parte a uşii apa curgând în cadă. Yukio se dezbrăca.

Avu deodată o bănuială. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur. Oare ştia Kansatsu ce avea să găsească aici Nicholas? Cum? Poate că bănuia doar. Dar, la urma urmei, de ce ar fi implicat Kansatsu?

Brusc, Nicholas avu senzaţia neplăcută că e manipulat de forţe a căror existenţă nici n-o bănuise. Era sigur că Kansatsu ştia mult mai multe lucruri decât îi spusese lui Nicholas. De ce tăcuse?

Afară, luna ieşise din teaca ei de nori şi străbătea cerul. Aerul nemişcat păstra în suspensie o cenuşă fină, ca o reţea de dantelă aruncată peste o bucată de mătase.

Simţea că sforile vieţii lui fuseseră trase de mâini străine, fără ca el să-şi fi dat seama. Saigo şi el fuseseră îndreptaţi unul împotriva celuilalt, de la prima lor întâlnire. Pentru ce? Nu ştia încă, dar era o realitate pe care trebuia s-o înfrunte.

Ce să facă?

O ştia. O ştia, şi era înspăimântat.

Apa din baie se scursese de mult. Se ridică din fotoliul de lângă fereastră şi deschise uşa camerei lui Yukio. Se opri în prag. Lumina era stinsă şi nu se auzea nimic. O chemă cu jumătate de glas.

— Yukio?

Intră fără zgomot în cameră. Şi încremeni locului. Haragei. În încăpere mai era cineva. Întoarse capul, fără să-şi mişte umerii. O văzu pe Yukio întinsă pe pat. O rază de lumină îi aureola linia nasului. Stătea peste pătură. De cealaltă parte a patului, cearşafurile erau trase în jos. Se zărea parcă urma altui trup. Ea era goală. Pieptul şi stomacul i se mişcau regulat, în ritmul respiraţiei.

— Bine ai venit, Nicholas.

Întoarse capul. În colţul opus, un fotoliu. Lumina lunii cădea în spatele omului, faţa rămânea în umbră.

— Drăguţ din partea ta că ne însoţeşti, reluă vocea.

— Saigo! Cum ai intrat aici?

— Ghiceşte, Nicholas! Ghici!

— Sunt convins că un ninja are destule mijloace la îndemână.

Saigo nu păru tulburat.

— Desigur. Oh! da. De data asta, însă, n-a fost nevoie... (Făcu o pauză) Yukio mi-a deschis uşa.

— Yukio…

Nicholas făcu doi paşi spre ea.

— N-are rost, Nicholas. Nu te aude.

— Ai…

— O, nu, nu, nu!, Nici vorbă de aşa ceva. E doar adormită. Dar ţi-ai pierde timpul dacă ai încerca s-o trezeşti. Dar nu te îngrijora, nu i s-a întâmplat nimic rău.

— Trezeşte-o, spuse Nicholas.

Se aşeză pe pat. Ea avea pielea rece, însă părea să respire normal.

— În nici un caz. Oricum, deocamdată nu…

Saigo se ridică în cele din urmă. Purta o robă din mătase brută, neagră, cam demodată, asemănătoare cu cele purtate pe timpuri de mandarinii chinezi la ceremonii. Avea părul tuns atât de scurt, încât părea aproape chel, dar ţeasta lui rasă era într-un fel mai fioroasă decât un cap fără păr.

— Se pare, continuă el, că acum ar trebui să spun „Îmi pare rău că am dreptate”. În privinţa ta vreau să zic. Dar aş minţi. Nu mi pare deloc rău. De fapt, sunt încântat. Am avut de la început dreptate. În ceea ce te priveşte. Ca şi tatăl meu.

Înaintă până în mijlocul camerei, iar Nicholas îl urmări cu privirea. Saigo dădu din cap.

— Dar nu-mi dau seama cum ai descoperit totul. Ce e al tău, e al tău.

— Despre ce vorbeşti? îl întrebă Nicholas.

Ochii lui Saigo scânteiară, iar buzele i se contractară, de parcă Nicholas l-ar fi pălmuit. Străbătu camera dintr-o săritură şi-l apucă pe vărul său de gulerul cămăşii.

— De acord, şopti el, furios. N-o să mai pierd timpul cu politeţuri. Văd că n-are rost. Chiar crezi că nu mi-am dat seama de nimic, pe când mă urmăreaţi? Crezi că puteai să mă filezi, dacă n-aş fi vrut? Eşti într-adevăr naiv.

Nicholas ridică mâinile şi, cu o lovitură, se eliberă din braţele lui Saigo. Rămaseră faţă-n faţă, străpungându-se cu privirile, ţinându-şi respiraţia, ca doi Titani înfruntându-se la începutul lumii.

— Ce crezi că faci? întrebă Nicholas.

— Mă salvez, răspunse Saigo. E limpede, nu? Am fost acceptat în sânul elitei. Dincolo de bushi, Nicholas. Mult mai sus (Făcu un pas înainte). Şi poţi să mă însoţeşti şi tu.

— Ce?

— De ce crezi că te-am chemat aici? Doar nu-i un sat de vacanţă! Iar tu îmi vii cu ea! Nebunule!

— O iubesc.

— Las-o baltă. Ea nu înseamnă nimic. O curvă. Se culcă…

— Ţine-ţi…

— Aşa-i. Uitasem zestrea ta anglo-saxonă. Eşti un adevărat cavaler!

Mai făcu un pas, aproape atingându-l cu pieptul.

— Dar nu contează dacă-i aşa sau altfel, continuă el. Ea nu mai există, nici pentru tine, nici pentru mine. Îţi ofer întreaga lume. Nicholas, habar nai ce înseamnă asta. Ninjutsu este…

— Dar de ce Kuji-kiri? De ce negru?

— Aha, înţeleg. Acum înţeleg, e vorba despre prostiile pe care ţi le-a băgat în cap Kansatsu. Da, este ninjutsu negru, şi aşa trebuie să fie. Noi suntem cei mai tari, cei de neînfrânt. Prin Kuji-kiri devii invizibil. Nimic pe lume nu ne poate opri. O forţă fără limite, Nicholas, gândeşte-te numai…

— Nimic din toate astea nu mă atrage! răspunse Nicholas,

În timp ce vorbea, se răsucise oblic de-a curmezişul patului, distanţându-se de Yukio şi apărându-se cu pumnii de loviturile pe care Saigo le îndrepta spre ochii lui, într-un ritm vertiginos. Ripostă prin trei atacuri rapide, cu muchia palmei, Saigo le evită, dar asta nu mai avea nici o importanţă, pentru că scopul lor fusese atins, adrenalina urca în el ca, un talaz irezistibil.

Se rostogoli, cu Saigo deasupra, şi încercă imediat să pareze o lovitură cu cotul, dublată de o alta, vizând gâtlejul. Reuşi să eschiveze, dar acum braţul stâng îi era imobilizat sub umărul stâng al adversarului. Îşi dădea seama că se află la strâmtoare. Într-o cameră ca aceasta, Saigo, cu formaţia ninjutsu, avea un avantaj enorm. Singura speranţă a lui Nicholas era să se degajeze, izbutind să pună o distanţă convenabilă între el şi atacator.

Pară întrucâtva lovitura de genunchi, răsucindu-se brusc, dar Saigo nu se lăsă păcălit, şi Nicholas simţi un şoc brutal la rădăcina claviculei. Instinctiv, se lăsase în jos. Avu şansa ca lovitura să nu nimerească în plin. Acum era ţintuit la podea. Un colţ al cuverturii alunecase pe trupurile lor încleştate. Timp de câteva minute, nu urmă nici o mişcare evidentă, era o luptă surdă, degetele fiecăruia strângând încheietura mâinii celuilalt, coatele fiind blocate contra sternului opus, ca un fel de motor

detracat, care înăbuşea întreaga energie pe care o putea produce.

Trebuia să încerce grabnic altceva. Nicholas înălţă violent rotula. Îl auzi pe Saigo gemând şi, aproape concomitent, percepu un slab declic metalic în dreptul obrazului. Zări lucind în raza lunii un tăiş minuscul, ca o scobitoare mortală între degetul mare şi arătătorul lui Saigo.

Un truc de iluzionist. Dar nu era o iluzie. Întoarse capul, pe când lama înainta imperceptibil spre ochiul său. Adulmecă un iz ciudat şi o clipă, nările-i fremătară. Apoi senzaţia dispăru. Iar el se concentră, pentru a spori presiunea antebraţului împotriva mâinii înarmate. Împinse în sus, printr-o mişcare de levier, cu toată forţa ce-i rămăsese. Sudoarea i se scurgea prin păr, lunecând cu o crudă încetineală pe frunte, ameninţând să-i întunece vederea.

Dar echilibrul era acum împărţit şi, puţin câte puţin, el respingea mâna adversarului tot mai departe. Apoi se eliberă şi se ridică în picioare. Răsufla greu, din pricina efortului intens. Se clătină o clipă, aşteptând ca Saigo să se ridice la rându-i şi îl atacă imediat. Numai că lovitura în claviculă trebuie să-l fi marcat mai puternic decât şi-ar fi închipuit, pentru că se dezechilibră uşor. Când Saigo ripostă, avu nevoie de un răgaz nefiresc de lung pentru a reacţiona.

Saigo şarjă din nou, parcă mai sprinten ca oricând. Nicholas abătu cu dificultate „furculiţa” degetelor îndreptate spre ochi, dar nu mai putu să contreze „tăişul” în jugulară. Se nărui tuşind, horcăind, incapabil să tragă aer în plămân. Deasupra lui, Saigo surâdea, ca şi cum ar fi ştiut că de-acum încolo nu mai avea să înfrunte nici o rezistenţă.

Încercă să se ridice, dar picioarele nu-l ascultau. Vru să mişte mâinile, le înălţă, sau doar i se păru că o face. Nici urmă de senzaţii. Clipi de câteva ori, incredul… Iată-l prins în cursă. Într-un corp inert. Coborî privirea. Palmele zăceau, cu degetele răsfirate, ca nişte flori palide, dintr-o altă planetă. Îşi auzea inima bătând cu o violenţă anormală, în urechea internă. Nimic altceva. Saigo se aplecă asupră-i, cu acelaşi surâs ironic pe figură.

— Credeai că am venit nepregătit, de astă dată zise, pe un ton aproape amabil, ca şi cum s-ar fi adresat unui prieten. Nu. Eu am pus totul la cale, chiar de la început. Da, Nicholas, până şi participarea lui Yukio. Ea ştia, era la curent cu toate. De fapt, mi-a dat chiar şi unele idei. Asta te miră?

Nicholas nu putea decât să deschidă şi să închidă gura, fără să emită vreun sunet, ca un peşte pe moarte, zvârlit pe uscat. Limba i se mişca în gol, ca aceea a unui idiot, Nu – îşi zise, plin de furie – Nu, nu, nu Este o minciună. Categoric – e o minciună.

— N-ai de ce te mira. Nu ţi-am spus că e o târfă? Cred că ţi-a povestit că am fost amanţi – sunt sigur de asta.

Se întoarse şi, prin penumbră, Nicholas îl văzu întinzând braţul spre Yukio. Înşfăcă silueta adormită şi o trase pe cuvertură. O lampă se aprinse în faţa lui Nicholas. Strânse pleoapele. Încet, în timp ce ochii încercau să se deprindă cu lumina, avea senzaţia că priveşte fix spre soare.

— Yukio - urlă, fără glas. Yukio!

Saigo o aşează pe spate. Avea în mână o mică fiolă pe care o sparse şi o trecu pe sub nările fetei. Ea îşi feri capul, dar mâna lui Saigo îi însoţi mişcarea. Yukio clătina din cap, ca şi cum ar fi voit să se îndepărteze de obiectul acela. Apoi deschise ochii, şi pe faţa ei se ivi treptat un zâmbet senzual, consimţitor. Îşi petrecu braţele pe după umerii lui Saigo, îl îmbrăţişă pătimaş, iar Nicholas văzu buzele ei deschizându-se ca o floare.

Având grijă să rămână în raza vizuală a lui Nicholas, Saigo începu să o mângâie. Îşi plimbă mâna pe sâni, până ce sfârcurile se răsculară vii, tremurătoare. Mâna coborî, desfăcându-i pulpele şi continuând mângâierea. Yukio începu să gâfâie. Degetele lui Saigo păreau că lucesc. O răsuci şi ea se cambră pe pat. Straiul de mătase neagră alunecă şi căzu, mototolit, în jurul gleznelor lui Saigo. El îi desfăcu picioarele Şi o atinse de câteva ori cu membru în erecţie. Apoi trecu brusc la orificiul cel mai ascuns. Yukio strigă, când bărbatul o pătrunse. Din locul unde zăcea, Nicholas vedea bine pintenul înroşit. Vru să închidă ochi, dar gemetele şi gâfâielile deveneau parcă şi mai chinuitoare, sfâşiindu-i creierul, până ce se hotărî să privească – era unica lui apărare.

Braţele lui Yukio se zbăteau, degetele i se înfigeau cu disperare în cuvertură şi o răscoleau în văluriri furtunoase. Ţinea pleoapele închise, pe când coapsele loveau marginea patului, strivindu-i pubisul în ritmul loviturilor de berbec ale lui Saigo. Brusc, scoase un ţipăt strident. Cuvertura se sfâşie sub degetele ei înnebunite. Şoldurile i se ridicară convulsiv, şi un fior prelung o străbătu.

În aceeaşi clipă, Saigo se retrase, un geamăt de decepţie răzbi printre buzele lui Yukio. Membrul purpuriu al bărbatului se

încordă la fiecare pulsaţie a vinelor. Saigo se aplecă peste Nicholas şi-l întoarse cu faţa în jos, dintr-o singură mişcare. Abia atunci Nicholas înţelese ce se întâmplă. Simţi un foc dur pătrunzându-l, auzi geamătul înfundat al lui Saigo, apoi o greutate enormă îi strivi umerii şi coapsele, agitându-se asupră-i ca un reflux nesfârşit.

Colonelul se întoarse acasă foarte târziu.

Rămase multă vreme nemişcat la volanul maşinii, cu pipa între buze, fără să se gândească la nimic. I se părea că nu mai fumase de zile întregi şi savura pişcătura uşoară a tutunului negru pe vârful limbii şi în cerul gurii. Îşi zise că, în curând, va simţi nevoia să tragă o duşcă.

Luna era o pată întunecată în preajma orizontului, pregătindu-se pentru o noapte de odihnă. Atât cât îi mai rămânea în orice caz. Ridică încetişor geamul portierei, gata să coboare de la volan, dar un fel de sfârşeală îl năpădi brusc şi se simţi incapabil să facă vreun efort, oricât de mărunt. Cred că era de aşteptat – îşi zise.

Privi casa adâncită în umbră şi se gândi la Cheong, dormind pe salteaua lor. Cât o iubea! Şi ce nesăbuinţă săvârşise faţă de ea! Şi de el însuşi... Şi, mai ales, faţă de Nicholas! încercase unicul lucru cu putinţă, dar asta era departe de a rezolva... Răvăşise totul, cu ani în urmă. Cele petrecute în această seară, nu făcuseră decât să uşureze puţin greutatea care-l copleşea.

Îşi zise că va trebui s-o mintă pe Cheong. N-o făcuse niciodată, şi nu simţea nici urmă de dorinţă să înceapă. Numai că n-avea încotro. Înţelegea limpede ce consecinţe ar avea dezvăluirea adevărului. Coborî în sfârşit din maşină şi închise uşor portiera. Noaptea părea fioros de tăcută.

Ocoli fără zgomot clădirea şi găsi micul maldăr de foi, pe care Ataki le lăsase ca să aţâţe focul în zori. Îngenunche şi le aprinse ascultând trosnetele uscate şi respirând fumul acru. Privi ţintă flăcările. Ciudat – se gândi – cum îţi revin în memorie anumite lucruri, în asemenea momente. Ca un submarin, ieşind deodată la suprafaţă, revăzu frumoasa după-amiază de toamnă, când rămăsese în biroul primului ministru Yoshida, ca să discute situaţia specială creată de războiul din Coreea, cu John Foster Dulles, generalul Bradley şi ministrul Apărării. Johnson Dulles era aici, la Tokyo, fiindcă, printre primii soldaţi americani trimişi în

Coreea, se găseau oameni aflaţi în forţele de ocupaţie din Japonia – din 1945. Însă asta ar fi lăsat bazele americane de aici şi vreun milion de cetăţeni ai Statelor Unite, fără o protecţie eficientă. Ceea ce, bineînţeles, nu era deloc agreabil pentru americani, care propuneau crearea unei armate japoneze.

Asta reprezenta o adevărată bombă, deoarece recrutarea unor efective militare ar fi însemnat o violare directă a articolului 9 din Constituţia Japoniei, datând din 1947: „Nici o armată terestră, navală sau aeriană, şi nici un potenţial de război nu vor fi înfiinţate”

Conform marii tradiţii americane, Apărarea se ridică împotriva Afacerilor Externe Dar primul ministru japonez reacţiona negativ la demersul lui Dulles în favoarea remilitarizării Japoniei. Şi totuşi era evident că trebuie făcut ceva. Colonelul propuse ca forţele poliţiei japoneze existente la ora aceea, să fie sporite la circa 75.000 de oameni. Aceasta va fi rezerva Poliţiei naţionale. „Vom avea, de fapt, o armată – fără ca să fim obligaţi s-o numim astfel” – spusese colonelul.

Evident, pentru Dulles, asta era insuficient. Dar Yoshida, văzând că propunerea colonelului îi oferă o posibilitate de a ieşi din încurcătură fără să se compromită, acceptă pe loc. Proiectul trebuia să rămână, prin definiţie, „top secret”. Chiar recruţii, insistă Yoshida, vor trebui să ignore scopul pentru care vor fi pregătiţi.

Primul ministru însărcinase deîndată anexa secţiei Afacerilor Civile din sânul birocraţiei existente. Cu operaţiile de recrutare şi pregătire Fusese desemnat un ofiţer de legătură american.

La sfârşitul acestei reuniuni cruciale, Yoshida îi ceruse colonelului să rămână. În încăpere stăruia o stare de tensiune, ca izul de mucegai, iar premierul propuse o plimbare prin grădină.

— Va datorez cele mai vii mulţumiri – spuse el, după amabilităţile de rigoare ale conversaţiei, care, chiar într-o asemenea situaţie de excepţie, nu puteau fi ignorate.

— Problema, domnule – răspunse colonelul – este că americanii încă nu ne pot înţelege.

Văzând că Yoshida îl priveşte pieziş, adăugă:

— Poate că nu ne vor înţelege niciodată. Ei sunt aici de multă vreme.

— Amintiţi-vă, colonele, că a existat o epocă în care noi nu îi înţelegeam pe americani – zise primul ministru, zâmbind. În orice caz, vă sunt extrem de recunoscător. Domnul Dulles era foarte

dornic să mă pună într-o situaţie fără ieşire. Neîndoielnic, ceea ce urmărea, era intervenţia Japoniei în războiul din Coreea. De ce nu ne-ar cere constituirea – imediat – a unei uriaşe forţe militare?

Clătină din cap şi mâinile sale mici se încleştară la spate.

— E de neconceput, colonele, ca noi să trimitem soldaţi în Coreea

…De neconceput – se gândea colonelul, îngenuncheat acum în noaptea albastră. Atunci, slavă Domnului, am evitat „neconceputul” Iar azi, un alt „de neconceput” se produce.

Focul se înteţi. Colonelul desfăcu şnurul de la buzunarul hainei sale de nailon cenuşiu, şi îl lăsă să cadă în centrul micii pale de flăcări. Nu se miră, văzând că nodul de la mijlocul şnurului fu ultimul punct care se înnegreşte, înainte să se prefacă în cenuşă.

Adio, munte Aso, bun găsit, munte Fuji.

Ploaia nu conteni aproape tot timpul, pe drumul de întoarcere. Cerul jos era sumbru, încărcat de nori rău prevestitori, furtuna mocnea în adâncul zării. Un vânt năprasnic din miază-noapte făcuse să scadă brusc temperatura, iarna intra în drepturile ei.

Nicholas se foia, de pe o fesă pe cealaltă, şederea obişnuită pe scaun îi provoca încă dureri. În fundul vagonului, cineva răsucea într-una selectorul unui radio de voiaj, scurte fragmente de rock întrerupeau o voce sobră, cultivată, care pronunţa ştirile. Saburo, liderul partidului socialist japonez, era din nou atacat pentru programul său de „reformă structurală”, adoptat cu doi ani înainte de către acest partid. Se aprecia că Saburo nu va mai rămâne multă vreme în funcţia sa.

Curând după Osaka, ploaia se prefăcu în grindină. Boabele de gheaţă prinseră să răpăie în geamuri, şi căpătară sonorităţi de castaniete, izbind în carapacea goală a vagonului.

Nicholas se ghemui în scaun, înfrigurat, în pofida eficacităţi instalaţiei de încălzire. Vag, ca şi cum senzaţia ar fi aparţinut altcuiva, simţi că-i e foame. Nu-şi părăsise locul, de când se suise în tren, la Osaka, pentru a se prăbuşi în scoica moale a fotoliului. Poate că va fi nevoit să meargă la toaletă, înainte de sosirea la Tokyo, dar deocamdată prefera să nu se gândească la asta. Simpla idee îi era penibilă. Mintea lui părea un tunel cutreierat de vânt; gândurile, frunze moarte, aspirate de aceiaşi curenţi, alcătuiau exact aceleaşi figuri, ori de câte ori recădeau la

pământ. Gemete în urechi, fierbinţeală în obraji; lumina – lampă de pe care s-a scos abajurul – umbrele mişcătoare ce se înălţau şi coborau, mai mari decât cele reale; Saigo, ciudat, făcând patul, Yukio, în fustă şi sutien, aranjându-şi bagajul cu gesturi mecanice. El încerca să spună ceva, dar gura parcă-i era plină de nisip uscat. Deci – îi paralizase şi laringele?

Saigo îl trase de braţ, ridicându-şi valiza cu cealaltă mână. Trebui să facă un pas peste Nicholas, pentru a ajunge la uşă. Iar el zăcea pe podea, ca un patruped paraplegic, cu ochii arşi de sudoare şi de lacrimi. Încercă să distingă chipul lui Yukio, dar ea şedea pe jumătate în umbră, şi pletele lungi îi ascundeau obrazul. Saigo o reţinu, şoptindu-i ceva la ureche. Faţa lui, aplecată îndărăt şi în jos, lucind de transpiraţie, era acum chiar deasupra lui Nicholas.

— Ei, îl vezi? E un băieţel pe cinste! (Chicoti). Şi n-o să încerce să ne urmărească – ce zici? într-adevăr, ar fi de pomană. (întinse mâna şi-l mângâie pe obraz, cu un gest aproape tandru). Dacă îmi mai ieşi în cale vreodată, te omor!

...Umbre înalte – erau cu adevărat fiinţe omeneşti? – repede destrămate, doar o simplă imagine persistentă, sumbră, pe retină. Închise în sfârşit ochii, concentrându-se asupra propriei respiraţii. Paralizia începu să cedeze la puţin timp după ivirea zorilor. Nu putea să aprecieze cât timp trecuse, căci îl furase somnul, pesemne. Tot ce ştia, era că la trezire, curând după ora 8, putea să-şi mişte degetele de la mâini şi de la picioare. Un ceas mai târziu, fu în stare să se ridice şi chiar să facă câţiva paşi. Intră în camera de baie şi rămase acolo lungă vreme.

Primul drum îl făcu la depozit. Strada arăta cu totul altfel la lumina zilei. Se găsea lângă cartierul tranzacţiilor, înţesat de maşini şi de pietoni, de dimineaţă până seara.

Încercă uşa de la intrare. Era încuiată. După ce dădu ocol clădirii, în două rânduri, se convinse că nu există nici o altă cale de acces. Să forţeze uşa în plină zi, era cu neputinţă. Intră într-un salon de ceai din apropiere, ca să ia o gustare. De la masă zărea pieziş, dar foarte clar, întreaga faţadă a depozitului. Nu se întâmplă nimic, şi după o oră renunţă.

Făcând plata, ceru adresa celui mai apropiat post de poliţie. Era la câteva minute de mers pe jos. Fu invitat la etajul doi al unei clădiri de lemn şi cărămidă. Locul mirosea a ciment proaspăt şi a terebentină. Sergentul de serviciu şedea la un birou, uzat şi plin de cicatrice, ca un bătrân combatant. Era un

tip scund, destul de tânăr, cu pielea foarte galbenă şi cu o mustaţă stufoasă, menită să-i ascundă dinţii ieşiţi în afară. Uniforma arăta impecabil, încât Nicholas putea distinge cutele vestonului. Avea un aer amabil, plin de bunăvoinţă. Îşi notă toate amănuntele, inclusiv adresa depozitului. Dar înălţă sprâncenele, când Nicholas îi spuse ce se află în spatele uşii vopsite cu lac roşu de la etajul al treilea.

— Un ryu de ninjutsu? Sunteţi sigur, tinere domn, că nu-i vorba de o glumă? O farsă studenţească? înţelegeţi ce vreau să zic, fiindcă, dacă pricep exact...

— Nu, răspunse Nicholas. Nici vorbă de aşa ceva.

— Dar, sigur că – zise tânărul sergent, mângâindu-şi drăgăstos mustaţa cu vârful arătătorului – sigur că ştiţi, nu-i aşa, că ninja nu mai există. Au dispărut de, hm de aproape un secol.

— Aveţi vreo dovadă?

— Ascultaţi, eu ...

— Vă rog, domnule sergent. Tot ce vă cer, este să trimiteţi acolo câţiva oameni, să verifice.

Deloc încântat, sergentul îşi luă mâna de la gură şi o înălţă, cu palma înainte.

— De acord, mr. Linnear! în regulă. Aveţi încredere în mine. Întoarceţi-vă la hotel şi aşteptaţi să vă telefonez.

Nu-l sună decât după ora trei, şi vocea lui avea un ton obosit.

— Aţi fost la depozit? – întrebă Nicholas.

— Da. Personal. Cu doi agenţi de la Pacific Imports.

— Aţi văzut blazonul de pe uşă?

— Nu era nimic. O uşă goală.

— Bine, dar eu am văzut...

— Depozitul era închis azi, dar l-am scuturat pe paznic şi a binevoit să ne arate locul. Un depozit, nimic altceva.

— Nu înţeleg.

— Mr. Linnear, poate doriţi să trimit un om la hotel, să arunce o privire prin bagajele prietenei dumneavoastră? S-ar putea să găsim un indiciu asupra locului unde se află în clipa de faţă.

— Bagajele? – făcu Nicholas, consternat. Bagajele ei nu mai sunt aici, domnule sergent. V-am mai spus-o.

— Nu, nu mi-aţi spus asta, domnule Linnear. (Vocea de la capătul firului păru că se contractă, devenind mai rece). Poate că aţi avut o ceartă cu prietena, noaptea trecută... V-a amăgit cumva?

— Ascultaţi, domnule sergent...

— Tinere, poate ar fi cazul să telefonez părinţilor dumneavoastră? De unde ziceaţi că veniţi?

…Frigul se înteţise. Aşteptă multă vreme după căderea întunericului. Umezeala părea suspendată în văzduh, ca o perdea de oţel. Rarii trecători aflaţi încă pe străzi la acea oră târzie, îl depăşeau în grabă, dornici să reintre cât mai curând în căldura căminului.

Dădu din nou ocol depozitului, pentru a se convinge. Nu văzu în două rânduri aceeaşi persoană. Rămase în picioare, sub streaşina unei intrări, cu ochii aţintiţi asupra uşii. Vântul sufla din ce în ce mai puternic, iar el se zgribuli, înfiorat. Un petic de ziar lunecă de-a lungul jgheabului de scurgere, se ridică în aer, apoi căzu ca o insectă în căutarea unei flăcări.

Îi trebuiră patru minute ca să intre. Îşi luă toate măsurile de precauţie. Rămase un răstimp – foarte lung, după părerea lui – rezemat de uşă, trăgând cu urechea. Trebuia să înregistreze toate elementele ambiante, pentru ca spiritul său să distingă cea mai vagă modificare în ţesutul sonor, în timp ce acţiona. Asemenea detalii pot face diferenţa între a te descurca şi a cădea în capcană, în caz de pericol. Îşi acordă zece minute, pentru mai multă siguranţă. Atmosfera includea sunetele circulaţiei din preajmă, şi avea nevoie de un răgaz substanţial ca să le asimileze, pentru că erau intermitente. Apoi urcă scara, fără zgomot.

Locul părea pustiu, dar nu putea fi sigur, se afla în teritoriul inamic. Sergentul n-ar fi fost foarte încântat – delicat vorbind – dacă l-ar fi surprins pe Nicholas în această situaţie. Iar el nu dorea câtuşi de puţin să implice numele tatălui său într-o anchetă a poliţiei. Cu cât colonelul va ignora mai deplin activitatea sa la Kumamoto, cu atât va fi mai bine.

Lipsit de ferestre, depozitul era la fel de obscur, ziua ca şi noaptea. Ora nu avea nici o importanţă. Ajuns pe palierul etajului al treilea, scoase o lanternă oarbă şi lumină discret.

Rămase nemişcat, câteva clipe. Se auzi un trosnet lemnos, undeva, dedesubt. O scândură scârţâind, dar fără zgomot de paşi. Afară, poate într-o curte interioară, un câine hămăi de două ori, apoi tăcu. Huruitul scurt al unui camion…

Sergentul spusese adevărul. Pe uşă – nici urmă de inscripţie. Traversă palierul, pentru a o privi mai îndeaproape. Cu vârful degetelor, frecă suprafaţa uşii, la lumina lanternei. Nimic. Oare fusese ceva? Desfăcu lacătul.

Peste un sfert de oră era afară şi mergea pe stradă, şchiopătând de durere. Un depozit, un simplu depozit. Nici un element care să dovedească existenţa unui ryu în acest loc. Nu încerca să ne dai de urmă. Fiindcă n-o să mai fim acolo…

În vagonul de cale ferată, radioul difuza un cântec pop, pe care nu-l ştia. Un ritm rapid, un text optimist. Peisajul defila, pierzându-se în ceaţa din care năvălea grindina izbind şi sărind, ca nişte mingi de ping pong.

Nicholas îşi lipi fruntea de geam, bucuros să simtă răcoarea pe care o emana. Încercă să găsească o noimă celor ce se petrecuseră. Ce grozavă actriţă, Yukio! Iar el, ce puşti nerod! Aproape caraghios. Toate eforturile lui ca să câştige încrederea fetei – când cuvântul acesta n-avea nici un sens pentru ea. Nu, era prea dezgustător ca să-ţi mai vină să râzi. Ce bătaie de joc, da, ce batjocură.

Simţea un fel de toropeală, ca şi cum actul plin de cruzime al lui Saigo l-ar fi anesteziat cumva, stingând orice scânteie din el. Se gândi la reflecţia lui Yukio, zărind observatorul distrus de la Hiroshima. „Aşa sunt şi eu, pe dinăuntru”. Altă faţetă a minciunii! Dar cât de adevărat pentru sine însuşi, acum.

Începu să ningă, cerul se albi. Tăcerea părea deplină şi înfricoşătoare, după lungile rafale de grindină. Radioul tăcuse, în fine. Pentru prima oară, Nicholas începu să se gândească la America, altfel decât la un ţinut de la capătul lumii. Să părăsească draga lui Japonie? Da – îşi zise, ei, da. Însă, mai întâi…

Cu un hârâit răguşit, radioul reveni la viaţă… *I'l pretend that FMkissing the lips Tarn missing and hope that my dreams will come true ... Beat less...*

Nimic de mirare în faptul că Nicholas nu se duse de a dreptul acasă, de la gară. Îşi azvârli valizele în fundul unui taxi, urcă şi el pe urma lor şi dădu adresa *ryu-lui* lui Kansatsu.

Se vedea că neaua cădea peste Tokyo de-o bună bucată de vreme. Se aşternuseră deja câţiva centimetri, iar circulaţia era un calvar. Prima ninsoare venise atât de târziu anul acesta, încât locuitorii aproape că nu se mai aşteptau şi fuseseră luaţi prin surprindere.

Ştergătoarele de parbriz, supra-încărcate, scârţâiau surd, hipnotic. Străbătură oraşul aglomerat de vehicule, cu o încetineală bolnăvicioasă. Odată ieşiţi în autostradă, viteza

crescu şi echipele care împrăştiau nisip îşi făcuseră datoria pe-aici.

Se ghemui într-un colţ, pe bancheta din spate, şi nu deschise ochii decât atunci când maşina opri la intrarea în ryu. Şoferul se întoarse spre el, Nicholas îi spuse să aştepte, până va afla dacă maestrul este acolo.

Taxiul părea că se înfundă în zăpadă, sleit de puteri. Ţeava de eşapament scotea mici suflări albicioase. Nicholas veni în grabă, plăti şi îşi luă bagajele.

Kansatsu îi servi un ceai verde. Într-una din sălile din cadrul şcolii. Dojo-ul propriu zis era pustiu. Nu mai era nimeni în clădire, afară de sensei şi de Nicholas.

— Ai avut o călătorie anevoioasă – zise Kansatsu.

Printr-un shoji deschis, Nicholas întrezărea zăpada care cădea lent înăbuşind orice zgomot. În lumina crepusculului, părea mai curând albastră decât albă. Muntele Fuji devenise Vizibil.

— Se citeşte pe chipul tău.

Nicholas îi povesti totul – sau aproape tot. Urmă o tăcere prelungă. În orice caz, aşa i se păru.

— Kansatsu… Dar sensei îl opri.

— Bea-ţi ceaiul, Nicholas.

Nicholas împinse cât colo ceaşca de porţelan cenuşiu. Ceaiul se împrăştie pe tatami.

— M-am săturat să fiu tratat ca un puştan! Acum ştiu ce vreau să fac, ce am de făcut!

— Eu cred – zise Kansatsu, impasibil în faţa acestei izbucniri – că ar trebui să te duci acasă.

Nicholas se ridică, îmbujorat de mânie.

— Nu înţelegi ce s-a întâmplat? N-ai auzit ce ţi-am povestit?

— Am auzit fiecare cuvânt – răspunse Kansatsu, cu un glas calm, împăciuitor. Sunt de partea ta. Mi-ai confirmat ceea ce bănuiam, de la o vreme. Însă nu trebuie să iei nici o hotărâre în pripă. Poţi să ştii ceea ce doreşti să faci, dar eu mă îndoiesc că e cazul. Te rog, urmează-mi povaţa şi du-te acasă. Lasă-ţi răgaz de gândire, şi…

— Am nevoie să aud anumite răspunsuri din partea ta – i-o reteză tânărul, cu o voce aspră. M-ai manevrat. Ştiai…

— Nu ştiam nimic, ţi-am spus. Acum ştiu, exact ca tine. Recunoaşte că e preferabil îndoielii. Nu se poate lua nici o decizie valabilă, câtă vreme nu eşti sigur; nu se poate determina linia de acţiune. E fundamental, înţelegi…

Sfârşitul frazei suna uşor interogativ. Kansatsu oftă şi se ridică. Se priviră ţintă, de-o parte şi de alta a mesei.

— Te încredinţez că ceea ce ţi-am ascuns era în interesul tău…

— Pentru binele meu!

— Lasă mă să-mi duc gândul până la capăt, te rog, zise Kansatsu, ridicând mâna. Pe atunci nu aveam decât nişte bănuieli vagi în privinţa lui Saigo. (Tonul vocii se schimbă, deveni mai blând). În ce te priveşte pe tine, Nicholas, ţi-am spus substanţa părerii mele. Să lucrezi mai departe aici, n-ar fi de folos nici unuia dintre noi. Faptul că ai supravieţuit călătoriei tale la Kumamoto, este o dovadă îndestulătoare, dacă ai mai fi ispitit să te îndoieşti de spusele mele.

— Niciodată nu m-am…

— Nu, o ştiu. Tu nu te-ai înjosi să faci asta.

Kansatsu ocoli masa şi puse palma pe bicepsul lui Nicholas. Era primul gest de acest fel pe care şi-l îngăduia.

— Ai fost cel mai bun elev al meu. Acum, însă, a venit timpul ca drumurile noastre să se despartă. Trebuie să-ţi urmezi calea proprie. Dacă ai rămâne prea multă vreme în acest ryu – sau în oricare altul – ar putea să fie fatal pentru progresul tău. Şi totuşi… (îşi înălţă lungul deget arătător). Înainte de a hotărî unde te vei duce, judecata trebuie să-ţi fie limpede. Recunoaşte că nu poţi năzui la limpezime acum, nu-i aşa?

Nicholas rămase tăcut, dus pe gânduri.

— Ia-ţi un răgaz de mai multe zile – reluă Kansatsu. Atâtea câte îţi vor trebui, de fapt. Pe urmă, când te vei simţi lămurit, vino să mă vezi. Voi fi aici. Îţi voi răspunde, cât voi putea mai bine, la toate întrebările şi, împreună, vom hotărî asupra viitorului tău.

— E un lucru pe care nu-mi pot îngădui să-l neglijez – zise, în sfârşit, Nicholas.

— Care?

— Acum am un vrăjmaş. (Nu încerca să ne urmăreşti…). I-am încălcat teritoriul. I-am nesocotit avertismentul. Când va veni, va trebui să fiu pregătit.

Stând lângă el, cu privirea aţintită spre neaua ce nu contenea să cadă, Kansatsu părea mai bătrân şi mai firav ca oricând.

— Mă tem să nu aflu veşti proaste.

Rămăsese în picioare, lângă valize, în pragul încăperii. Se gândi deîndată la Cheong.

— Unde-i mama?

— La mătuşa ei. Intră, Nicholas!

Colonelul era extrem de palid şi tras la faţă. Casa părea uşor diferită, mai goală.

— Ce s-a întâmplat?

— Satsugai – răspunse colonelul, pe acelaşi ton. (Îşi ţinea într-o mână, pipa Stinsă) Am încercat să te găsim la Kumamoto. În cele din urmă, am dat de Saigo, azi după masă. Itami s-a mirat aflând că Yukio a hotărât să rămână cu el.

Nicholas simţi o lamă de pumnal răsucindu-i se în măruntaie. „Il pretind taht I'am kissh'g the lips Fam missing."

Urmă o tăcere. Putea să audă tic-tacul pendulei de pe şemineul din biroul colonelului. Afară, nici o mişcare, ca şi cum lumea ar fi amorţit, intrând într-o nouă eră glaciară. Colonelul îşi drese glasul.

— Satsugai a fost asasinat. Îmi pare rău, straniu bun-venit. Şi văd bine că n-ai avut o călătorie tocmai plăcută.

Aşadar, era întipărit pe chipul său, într-un fel de neşters? Cu litere mari, pe care el refuza să le vad?

— Cum s-a petrecut?

Colonelul duse pipa la gură, suflă zdravăn în ea, pentru a o desfunda, apoi examină partea de sus.

— Spargere – după părerea poliţiei. Satsugai o fi prins hoţul asupra faptului.

— Nimeni n-a auzit nimic?

— Nu era nimeni altcineva acasă, la ora aceea. Itami era la sora ei – răspunse colonelul, dând din umeri.

— Care? Ikura?

— Nu. Teoke.

Nicholas nu putea s-o sufere pe Teoke. Scoase un „A!" apoi îşi luă valizele, ca să le ducă în odaia lui. Colonelul se aplecă să-l ajute şi străbătură locuinţa împreună.

— Totul e atât de tăcut – zise Nicholas. Nimic nu mi se pare ca de obicei.

— Nu – replică colonelul, cu o privire care avea ceva de foarte departe. Nimic nu e niciodată aidoma.

Se aşeză pe saltea, apăsându-şi cu degetul mare şi cu arătătorul mâinii drepte pleoapele închise.

— Servitorii sunt plecaţi cu Cheong, iar Ataki nu vine astăzi.

Nicholas începu să-şi desfacă bagajul, despărţind lenjeria purtată de cea nefolosită.

— Tată – zise la un moment dat – ce ştii tu despre ninja?

— O, nu mare lucru! De ce?

Nicholas dădu din umeri şi-şi aplecă privirea spre cămaşa pe care o ţinea în mână.

— Kansatsu mi-a vorbit despre ei. Ştiai că în 1543, când armele de foc au fost introduse aici de portughezi, ele au intrat imediat în tehnicile ninjutsu? Nu? De aceea, armele acestea au fost puse la index de majoritatea celorlalte caste – în special, de samurai – până la restauraţia Meiji.

Colonelul se ridică, străbătu camera şi se opri lângă fiul său.

— Nicholas – zise el cu blândeţe – ce s-a petrecut între tine şi Yukio?

Nicholas nu răspunse. Colonelul îi puse mâna pe umăr.

— Te temi să-mi spui? Nicholas se întoarse.

— Teamă? Nu. Eu... Doar că... ştiu ce gândeşti despre ea. Nu ţi-a plăcut, de la prima vedere.

— Şi n-o să-mi spui că...

— O iubesc – răspunse Nicholas, cu glas sugrumat şi ea mi-a spus că mă iubeşte. Şi, pe urmă... Pe urmă, totul s-a făcut praf, de parcă n-ar fi fost nimic, niciodată.

Colonelul simţi că i se frânge inima, văzând figura descompusă a lui Nicholas.

— Cum a putut să plece cu Saigo? Cum a putut să facă una ca asta? (Avea lacrimi în colţul ochilor). Nu înţeleg. Nu înţeleg nimic.

Văzându-l pe Nicholas rămas în picioare, în prag, colonelul fusese cuprins de dorinţa intensă de a-i spune totul. De a-i destăinui. Acum, ştia că n-o va face niciodată. Ar fi prea egoist. Va purta singur această povară. Cât de nedrept ar fi să-l împovăreze şi pe Nicholas, pentru tot restul vieţii! Simţea imboldul nestăvilit să spună ceva reconfortant fiului său, dar nu găsea cuvintele potrivite şi asta îl înspăimânta. Oare aşa m-am purtat cu el, de când s-a născut? – se întrebă, nu ştiu ce să-i spun, cum să-l liniştesc? Măcar dacă Cheong ar fi aici... Şi îndată se ruşină de acest gând. Dumnezeule – îşi zise – deci sunt atât de departe de propriul meu copil?, tată ce-a făcut munca asta din mine Culmea ironiei!

Brusc, îşi dădu seama că invidiase relaţiile atât de strânse dintre Satsugai şi Saigo. Niciodată nu va exista ceva asemănător

între el şi Nicholas. Piedica – îşi dădea seama – era în el însuşi. Se auzi clopoţelul soneriei de la intrare.

— Haidem! – zise.

Coborâră împreună. Un sergent al poliţiei metropolitane din Tokyo şedea în faţa intrării. Un om destul de tânăr, masiv, cu un aer stânjenit ştia prea bine cu cine avea să stea de vorbă. Când colonelul deschise uşa, salută cu eleganţă.

— Colonel Linnear – zise, neputându-se stăpâni să clipească. Locotenentul Tomomi m-a însărcinat să vă pun la curent cu mersul anchetei. (Inutil de precizat, despre ce anchetă era vorba) Ultimele noastre date, arată că cumnatul domniei voastre ...

— Nu este cumnatul meu.

— Mă scuzaţi?

— N-are a face – zise colonelul. Continuaţi.

— Da, domnule colonel. Am înlăturat ipoteza spargerii. În orice caz, nu se mai află în centrul ipotezelor noastre.

— Ei?

— Raportul medicului legist indică o dublă fractură a cartilagiului cricoid, în laringe. A fost strangulat cu un şnur înnodat. De un profesionist. Locotenentul Tomomi estimează că acum suntem îndreptăţiţi să luăm în consideraţie o anumită legătură cu extrema stângă.

— Vreţi să spuneţi că ar fi un asasinat comis de extrema stângă?

— Da, domnule. Interogăm nişte suspecţi, în momentul de faţă. Ştiţi, activiştii obişnuiţi ai partidului socialist japonez, comuniştii – şi alţii.

— Mulţumesc că aţi venit să mă informaţi, sergent.

— N-aveţi pentru ce, domnule colonel.

Făcu stânga-mprejur. Pietrişul scrâşni sub cizmele negre, înalte.

În săptămânile ce urmară, viaţa familială reveni la o aparenţă de normalitate. Dar, cum spusese colonelul, nimic nu-i niciodată aidoma.

Avură loc funeraliile lui Satsugai. Bineînţeles, o ceremonie strict tradiţională, amânată până la întoarcerea lui Saigo la Tokyo.

Moartea lui Satsugai nu trezise în Nicholas nici umbră de tristeţe, lucru deloc de mirare. Dar el aşteptă ceremonia cu o nerăbdare nefirească, a cărei cauză n-o înţelese decât atunci când îi văzu apropiindu-se pe Saigo şi Itami. Inima i se strânse.

Yukio nu venise. Cât despre Saigo, acesta nu se uită la nimeni, nu vorbi cu nimeni, în afară de mama sa. Odată cu întoarcerea lui Saigo, Nicholas se aşteptase ca Cheong să revină acasă. Dar nu a fost aşa. Ea continuă să stea la Itami, mai bine de o săptămână. Şi poate că ar mai fi rămas acolo, încă cine ştie cât, dacă Itami n-ar fi stăruit să se întoarcă.

Nicholas putu să constate că această tragedie o îmbătrânise la fel, dacă nu chiar mai mult decât pe însăşi mătuşa lui. Cheong surâdea rar şi părea distantă, ca şi cum întreaga voinţă i s-ar fi concentrat în efortul de a rezista prăbuşirii.

Pe lângă asta – şi absolut fără nici o explicaţie în ochii lui Nicholas – ceva se schimbase în relaţiile ei cu colonelul. Din cea mai depărtată perioadă de care îşi putea aduce aminte tânărul, Cheong însemna un reazem de neclintit în viaţa colonelului, un punct fix, pe care el se putea baza.

La drept vorbind, schimbarea era subtilă, şi cineva de afară nici n-ar fi observat, probabil. Dar ea nu era mai puţin reală, şi Nicholas se înfricoşă. Era ca şi cum Cheong l-ar fi considerat pe colonel răspunzător de drama petrecută. Dar acesta îi salvase o dată viaţa lui Satsugai. Asta nu era de-ajuns? Atitudinea mamei i se părea nedreaptă lui Nicholas, şi pentru întâia oară simţi că ruptura dintre părinţii săi îi tulbură sufletul.

Itami venea la dejun aproape zilnic. În mai multe rânduri, când Saigo se afla în oraş, îl aduse cu ea. Nicholas evita aceste întâlniri, ducându-se la ryu, să stea de vorbă cu Kansatsu, sau la cursurile pe care le urma la Todai, universitatea din Tokyo – dar Cheong îi povestea despre vizita lor, seara, când se întorcea acasă.

Colonelul ceruse un concediu de o săptămână. Nu mai avusese vacanţă de un an şi Jumătate, şi se simţea suferind. Pentru prima oară, de când îl cunoştea Cheong, se duse să-l consulte un medic. Era palid, cu faţa descompusă, dar ea se simţi uşurată să afle că nu avea nimic grav, pe plan fizic.

Cât despre Nicholas, el se cufundă în studiu. Todai era o lume stranie, dar el se adaptase repede. Odată trecute examenele de admitere, extrem de dificile, devenise membru cu drepturi egale al celebrei Gakubatsu, confreria universitară. Todai, unul din cele mai exclusive cluburi din lume, nu pregătea diplomaţi decât pentru posturi-cheie ale guvernului. Oare nu din sânul său proveneau cinci prim-miniştri de după război?

Această perioadă de imersiune intensivă îl îndepărtă pe Nicholas de familia sa. Şi trecură destule săptămâni până să-şi dea seama că ceva nu merge. Colonelul îşi prelungise concediul. Se scula devreme ca de obicei, şi se învârtea prin casă la întâmplare, atingând câte un obiect, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară. Uneori stânjenea munca servitoarelor, care-l împingeau delicat într-o altă cameră. Petrecea ore în şir aşezat pe marginea grădinii zen, de parcă ar fi studiat liniile curbe trasate în pietriş. Pentru un om care fusese puternic şi foarte activ toată viaţa, acest comportament părea cum nu se poate mai anormal. Itami, atunci când sosea în vizită, părea pe de a întregul legată de Cheong. Venea tot mai des în week-end, şi o lua pe Cheong în lungi promenade prin pădurea de cedri japonezi şi de pini, până la sanctuarul shinto, unde îl dusese cu ea pe Nicholas, într-o după-amiază, mulţi ani în urmă. Poate că ele treceau acum prin luminişul unde Nicholas şi Yukio se îmbrăţişaseră şi făcuseră dragoste. Despre ce vorbeau, Cheong şi Itami, în cursul acestor plimbări, Nicholas habar nu avea.

Revenind într-o zi de la cursuri ceva mai devreme, îl găsi pe colonel afară. Era înfofolit în vechea manta a armatei britanice, care părea acum mult prea largă pentru el. Nicholas înconjură casa şi se aşeză lângă tatăl său. Observă, îngrozit, cum îi ieşiseră în evidenţă oasele de sub pometii obrazului.

— Cum te simţi? – îl întrebă.

— Bine – răspunse colonelul. Doar puţin obosit. (Schiţă un zâmbet trist). Obosit, atâta tot – repetă.

Degetele lui fine zburătăceau ca nişte păsărele. Avea pete mai închise pe dosul mâinilor, aşezate pe şolduri, dar care nu încetau să se agite.

— Nu-ţi face griji pentru mine – adăugă. Ştii, mă gândesc s-o duc pe Cheong undeva, pentru o scurtă odihnă. Trebuie s-o scot de aici, pentru câtva timp. Să uite toată durerea asta. Mătuşa ta se agaţă de ea, ca şi cum ar fi singurul ei colac de salvare. Asta nu e drept.

— Totul se va aranja, tată.

— Nu ştiu – zise colonelul, oftând. Lumea e pe cale să se schimbe. A devenit prea complicată. Eu nu o s-o mai pot înţelege niciodată. Tu poate vei putea, nădăjduiesc.

Îşi frecă palmele pe şolduri în sus şi-n jos, parcă acestea l-ar fi durut.

— Nimic nu mai e ca altădată – zise.

Întoarse capul şi privi spre cer. Ultimele gâşte sălbatice coborau către sud, în imense săgeţi asemănătoare cu două degete desfăcute în semn de izbândă, V-ul victoriei.

— Ce visuri îmi făcusem, venind aici! Aş fi putut să înfăptuiesc atâtea...

— Dar ai făcut foarte mult. Realizări mari,

— Asemănătoare cenuşii – răspunse colonelul. Am impresia că eu n-am hotărât nimic, m-am lăsat pur şi simplu târât de flux. Da, târât de forţe despre care habar n-am avut (Clătină din cap). Nu mă pot împiedica să cred că mi-a lipsit dârzenia.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Le-ai dăruit totul. Tot!

— Credeam că o fac pentru ca să fie mai bine. M-oi fi înşelat? Nu prea sunt sigur. Sunt un om sfârşit. Aş fi vrut să le dau ceva mai mult, să merg la Washington, să apăr cauza noastră acolo. Şi aş fi vrut, totodată, să le dau mai puţin, ca să stau mai multă vreme cu mama ta şi cu tine.

Nicholas îşi petrecu braţul pe după umerii colonelului. „Cât de firavi erau! Unde dispăruseră muşchii lui puternici? Nici măcar un pic de grăsime. Totul pierise.

— Totul se va îndrepta, tată! Totul va fi bine!

Ce vorbe goale, fără nimic concret. Doar limba lui, legată.

Dar ce-ar fi vrut să spună, în realitate?

Cu toate acestea, ceva iremediabil se petrecuse în viaţa colonelului, şi nimic nu mai mergea.

În ciuda vizitelor repetate ale medicului, în ciuda tuturor pilulelor, a unui anumit regim şi, în cele din urmă, a injecţiilor, el continua să slăbească, până când nimic nu-l mai putu ţine în viaţă. Zece zile după convorbirea lui cu Nicholas în faţa grădinii zen, colonelul se cufundă în somnul de pe urmă.

Funeraliile au fost fantastice. Totul – în grija armatei americane.

Din toate zonele Pacificului se deplasară somităţi, iar preşedintele Johnson trimise de la Washington un delegat personal. Lui Nicholas, prezenţa omului aceluia i se părea culmea ironiei, dată fiind ambiţiile nerealizate ale colonelului. Americanii nu voiseră să-l asculte pe când era în viaţă, dar îl ridicau în slăvi, după ce murise! Nu se putea împiedica să fie supărat pe reprezentantul Washingtonului, în ciuda farmecului şi a politeţii sale deosebite, vedea în el un fel de Marc-Antoniu.

Guvernul japonez, ca de obicei, fu mai sincer, într-o anumită măsură. Primul ministru asistă în persoană la înhumare, ca şi

numeroşii membri ai Dietei. Japonezii nu uitau imensa contribuţie a colonelului Linnear la redresarea economică a ţării lor, şi se revanşau. Ceva mai târziu, după un interval decent de timp, i se făcură lui Nicholas avansuri, ca el să se pregătească pentru un înalt post oficial. Refuză politicos oferta, dar aprecie intenţia.

După cum se specifica în testamentul colonelului, serviciul religios fu condus de rabinul armatei americane, ceea ce îi surprinse pe mulţi dintre cei de faţă, mai ales pe aceia care credeau că-l cunosc bine pe tatăl lui Nicholas. Rabinul rosti cu multă convingere oraţia funebră, căci îl ştia de mult pe colonel. Da, una peste alta, fusese o ceremonie frumoasă…

— Singurul răspuns este ryu Tenshin Shoden Katori.

— Cred că da.

— Doresc să plec şi aş vrea să rămân.

— Înţeleg foarte bine, Nicholas, răspunse Kansatsu. Ochii îi străluceau vioi. Nicholas stătea în genunchi în faţa lui. În jurul lor, spaţiul gol al dojo-ului se întindea ca o plajă pustie sub soare.

— Ce-o să mi se întâmple… acolo?

— Mă tem că nu-ţi pot spune. Nu ştiu.

— Voi fi în siguranţă?

— Tu singur îţi poţi da răspunsul. Dar puterea de care ai nevoie se află în tine.

— Mă bucur că ai venit la înmormântare.

— Tatăl tău era un om bun, Nicholas. Îl cunoşteam bine.

— Nu ştiam asta.

— Da.

— Atunci…

— Ţi-am pregătit scrisorile de prezentare. Ele conţin certificatele – cu aprecieri elogioase – pe care le-ai obţinut lucrând în acest ryu.

Ochii săi, aţintiţi asupra lui Nicholas, erau plini de hotărîre, doi cărbuni încinşi. Scoase din mâneca largă trei foi de hârtie făcute sul şi legate cu un şnur subţire, negru. I le întinse lui Nicholas, iar când acesta le atinse, ele fură singura legătură fizică între ei.

— Nu uita, spuse bătrânul, e ca un lanţ. Foarte subţire. Se întinde verigă după verigă. Ai mare grijă să ştii ce verigă urmează, altfel lanţul ţi se rupe în mână şi rămâi fără apărare.

Apoi luă palma de pe foi, lăsând-o în jos, cu un fel de gravitate definitivă.

— Sayonara, Nicholas.

— Sayonara, sensei.

Ochii lui Nicholas se umplură de lacrimi şi nu mai zări decât o siluetă înceţoşată, ridicându-se şi ieşind din încăpere.

Te iubesc, gândi el. Asta voise să-i spună colonelului în ziua aceea, în grădina zen, şi n-o spusese.

Nu auzi nici o uşă închizându-se, dar îşi dădu seama că era singur în casa de cedru.

Ciudat, primul lucru pe care-l observă, fu că viţa sălbatică se uscase. Ataki nu mai venea, iar colonelul fusese prea bolnav în săptămânile precedente ca să se gândească să angajeze un înlocuitor. Gardul viu, tuns cu atâta grijă în fiecare iarnă, se sălbăticise. Pământul era bătătorit de gheaţa şi zăpada care se strânseseră.

Ar fi vrut să alerge spre casă şi să-i spună lui Cheong că pleacă, dar avea îndoieli în privinţa reacţiei mamei sale, şi mai hoinări un timp pe-afară.

Deasupra, cerul era de un albastru-cobalt intens, cu câteva urme de nori, foarte sus, iar mai jos, spre orizont, în dreptul soarelui, se lăţea o pată portocalie. I se păru că aude în depărtare, ca un murmur, zgomotul unui 707 care ateriza la Haneda.

Acum îi părea rău că a renunţat la masa în oraş, împreună cu doi colegi de facultate. Îi spusese lui Cheong că se întoarce acasă. Odată luată hotărârea de a pleca la Kyoto, unde era noul său ryu, simţise un gol pe care nu-l putea umple decât anunţându-şi mama.

Înăuntru era linişte deplină, cum fusese şi la întoarcerea sa de la Kumamoto. Clipa aceea însemnase o cotitură atât de importantă în viaţa lor? Câştigului îi urmase pierderea, şi se întreba acum dacă meritase osteneala. Se gândi iarăşi la credinţa lui Yukio în inevitabilitatea destinului. Se gândi şi la convingerea colonelului că fusese jucăria unor forţe despre care nu ştia nimic. Nu se putea ca viaţa să fie atât de insondabilă.

Trecu prin vestibulul întunecos, mirându-se că nu vede nici o lumină. Bucătăria era pustie. Nimeni nu-i răspunse la chemare. Îşi scoase dintr-o smucitură haina şi o aruncă pe spătarul unui scaun, apoi se îndreptă spre partea din spate a casei. Tăcerea părea să se încline respectuos în faţa lui. Se simţea bătrân ca timpul…

Ajunse, în sfârşit, în faţa camerei părinţilor. Uşa glisantă de hârtie – shoji – era închisă, dar înăuntru era lumină şi văzu o umbră mişcându-se.

Şovăi, temându-se să n-o deranjeze pe Cheong, dacă ea voia să se odihnească. Mâine, îşi promise el, am s-o duc la mormânt. Vom îngenunchea împreună în faţa plăcii de cedru, vom aprinde beţişoare aromate şi vom spune rugăciuni în engleză şi în japoneză.

Umbra se mişcă din nou. Îşi chemă încet mama, în noaptea care se lăsa. Nici un răspuns. Deschise cu grijă uşa. Rămase perfect nemişcat, cu un picior în cameră şi unul afară. Era numai ochi. Plămânii i se goliseră deodată. Ameţi şi avu senzaţia că un curent electric îi străbate ceafa. Era paralizat.

Toate rogojinile fuseseră scoase, afară de una singură. Aşternutul era strâns cu grijă în colţul din fund. Lângă peretele din dreapta, ardea o lampă rotundă, cu abajur de hârtie. Mai departe, dincolo de panourile de sticlă ale peretelui din faţă, se întindea albeaţa imaculată a zăpezii, neatinsă nici măcar de o urmă de pas care să-i întineze suprafaţa pufoasă. Nici o lumină pe cer.

Singurul tatami rămas, fusese aşezat în mijlocul odăii. Podeaua din jur părea goală, cum e carnea vie a unui om jupuit. Cheong stătea în genunchi pe tatami, cu spatele spre Nicholas. Purta un kimono de ceremonie, gri deschis, şi un *obi* – cel cu trandafiri brodaţi în diagonală. Spatele îi era înclinat şi îşi ţinea capul plecat, de parcă s-ar fi rugat. Reflexele luminii jucau pe părul ei negru-albăstrui pieptănat impecabil.

La dreapta lui Cheong era îngenuncheată Itami. Stătea în unghi drept faţă de ea, iar Nicholas o vedea din profil şi ea purta un kimono de ceremonie, albastru ca noaptea, având mânecile garnisite cu purpură, şi un obi alb ca laptele.

Liniştea adâncă din cameră era o forţă palpabilă, o barieră rigidă, care-l împiedica pe Nicholas să se mişte şi chiar să vorbească.

Apoi se auzi un zgomot. Subit, apropiat şi uluitor, ca primul tunet al unei furtuni neaşteptate. Lunecarea oţelului în teacă.

Braţul drept al lui Cheong se mişcă fantastic de repede, şi, într-o fracţiune de secundă, sufletul lui Nicholas se umplu, fără nici un motiv, de o revărsare de flori de cireş, de un roz ireal, imposibil, într-o mare verde de iarbă. Acum, când totul începuse,

tranziţia de la nemişcarea absolută la mişcarea rapidă era irevocabilă.

Sub ochii lui, sclipirea metalică a lamei, pe toată lungimea ei, se lumină – o scânteiere însoritǎ – apoi se abătu, într-o crispare subită, spre partea stângă a abdomenului.

Un strigăt uşor, ca de pasăre speriată. Dar nici umbră de nelinişte. Trupul rămase nemişcat. Un freamăt uşor. Cutele perfecte ale mătăsii deranjate, o bătaie a pleoapelor, exact înaintea apăsării violente, cu amândouă mâinile, pe gardă, de la stânga la dreapta, orizontal, străbătând cavitatea abdominală. Abia atunci umerii se înfiorară. Auzi un gâfâit, ca zgomotul unor foale. Picături de sudoare se prelinseră de pe fruntea lui Cheong, pete întunecate pe tatami.

Nu putea fi adevărat…

Sub ochii lui, braţele mamei sale se întinseră, când întoarse lama spre stern. Lucru pe care mulţi bărbaţi n-au avut puterea, sau voinţa neabătută de a-l face.

Nespus de încet, treptat, cu mâinile încleştate încă pe garda săbiei, trupul lui Cheong începu să cadă înainte – la fel de controlat, ca un monument viu. Fruntea atinse podeaua, chiar la marginea rogojinii.

Ca la un semn, Itami se mişcă. Mâna ei dreaptă zbură spre şold. Katana, ascunsă până atunci în cutele kimono-ului, se înălţă cu un şuierat ascuţit. Itami se ridică în picioare şi săltă arma mult deasupra capului. Lama îşi începu mişcarea de coborâre, cu un sunet cântător, de parcă temutul tăiş de oţel ar fi fost nerăbdător să despice carnea călduţă.

În clipa următoare, capul lui Cheong era despărţit de trup. Atunci – abia atunci – corpul îşi pierdu controlul şi se prăbuşi. Sângele ţâşni. Întunecat, limpede, nu prea mult – aşezat parcă de mâna unui decorator.

— Nu!

Eliberându-se în sfârşit din încremenire, Nicholas se năpusti în cameră. Itami, cu ochii la capul acela frumos, negru, alb şi roşu, nu-i dădu nici o atenţie.

— Cum! Cum!

Nu reuşea să-şi adune gândurile. Îşi simţea limba atât de grea, încât îi veni să şi-o smulgă. Nu mai vedea nimic, în afară de trupul mamei sale. Şi de capul retezat.

— S-a săvârşit acum, Nicholas. Glasul lui Itami era distant şi blând în acelaşi timp. Lângă ea era katana însângerată.

— Este fiică a onoarei…

A CINCEA VERIGĂ

NINJA

New York şi West Bay Bridge,
vara trecută

Cineva începu să ţipe, chiar mai-nainte ca broasca să fie smulsă şi uşa grea să sară-n bucăţi spre interior, cu un zgomot de tunet.

Camera era un câmp de bătaie.

O siluetă uriaşă trecu pe lângă Nicholas, fugind spre fereastră.

Imediat, Nicholas se repezi pe urma ei, căci numai el, prin prostia lui, provocase totul, dacă nu dregea repede lucrurile, pierdea controlul asupra evenimentelor, ceea ce, fără îndoială, i-ar fi fost fatal. Nu avea nici un chef să moară.

Trecând, observă femeia răstignită pe pat. Pielea ei părea a fi fost dată cu ulei. Lumina cădea în fâşii lungi, albind totul. O chinezoaică;

Se lămurise pe deplin. Din clipa în care bătuseră la uşa de intrare la Ah Ma – erau în plin tsunami. Cât timp ţi-a trebuit! îşi reproşa el. Hideyoshi nu este ninja!

Femeia nu-l vedea, privea ţintă la picioarele musculoase de deasupra pulpelor ei, umerii largi de pe marginea cuverturii pătate, capul care depăşea patul, formând un unghi ciudat. Ea era cea care ţipa. Legăturile de mătase o împiedicau să se mişte. Avea ochii atât de ieşiţi din orbite, încât i se putea vedea albul din jurul întregului iris. Poate că înnebunise şi Nicholas vedea de ce.

Cu capul în jos, Philip, tânărul chinez, îi arunca o privire mustrătoare, limba, pe jumătate tăiată, îi spânzura printre dinţii strânşi.

Ţipătul părea că se prelungeşte cadenţat, tragic ca o sirenă.

— Nu există un alt mod de a proceda, spusese Nicholas. O metodă mai bună.

Înmuiase jumătatea unei chifteluţe în sosul picant, cafeniu închis, şi şi-o vârâse în gură.

— Nu vreau ca oamenii tăi să fie răniţi! adăugase.

— Devii dezagreabil! spuse Croaker, aruncându-i o privire răutăcioasă. Doar pentru asta suntem plătiţi noi, poliţiştii, pentru a ne asuma riscurile.

Se aflau într-un restaurant chinezesc de pe Elisabeth Street, între Canal şi Bayard. Localul era plin ochi, zgomotul mulţimii – enorm.

— Riscuri rezonabile, insistă Nicholas. Ninja e un vrăjitor al morţii. Oamenii tăi nu sunt pregătiţi pentru a-l înfrunta.

— Nu crezi că dramatizezi? Că faci din ţânţar armăsar?

— Nu.

Croaker îşi puse beţigaşele în farfurie şi o îndepărtă. Un chelner veni şi o luă.

— Foarte bine. Ce propui?

— Lasă-mă să mă duc acolo, spuse Nicholas.

— Eşti ţicnit sau ce ai? îi răspunse Croaker, ridicând un deget. Dă mi voie să-ţi reamintesc că e vorba despre o acţiune a poliţiei. Ştii ce înseamnă asta? Aş putea fi suspendat doar pentru că am acceptat să te iau! Şi vrei să te las să ataci singur? Dar voi fi făcut fărâme de şeful Poliţiei, dacă-mi mai rămâne vreo bucăţică de carne pe oase, atunci când Finnigan, căpitanul meu, mă va lăsa să ies din biroul lui. Nu va trebui să te mulţumeşti cu metoda mea.

— De ce eu şi nu tu?

— Nici o întrebare. Ar însemna că va trebui să te las să ne acoperi. Imposibil.

— În cazul ăsta vor fi pierderi.

— Nu, dacă îl înhăţăm la Ah Ma. E singurul lucru pe care-l avem de făcut.

În timp ce urcau scara ce ducea la Ah Ma, Nicholas era îngrijorat de dezavantajul lor tactic. Bineînţeles, elementul surpriză va fi în favoarea lor, dar bărbatul din cameră era singurul care ştia locul şi numărul ieşirilor, şi asta nu-i plăcea deloc. La primul palier îl opri pe Croaker.

— Ştii, dacă nu-l imobilizăm din primele secunde, s-a terminat.

— Concentrează-te asupra ticălosului ăla, răspunse Croaker, continuându-şi drumul spre uşa lui Ah Ma.

Ascuns în penumbră, la capătul scării, Croaker îşi ţinea într-o mână pistolul şi în cealaltă, mandatul de percheziţie. Nu-i fusese uşor să obţină acea bucăţică de hârtie: Ah Ma avea numeroşi prieteni influenţi.

Undeva, în spatele lor, ţârâitul intermitent al unui neon defect. Afară, în stradă, o maşină trecu claxonând scurt. Se auzi lipăitul unor paşi grăbiţi. Un râs ascuţit, zgâriind urechea.

Apoi uşa se deschise, Croaker îmbrânci o chinezoaică înaltă şi elegantă. Mandatul zbura prin aer ca o pasăre sfâşiată.

Chiar în aceeaşi clipă, ca într-un film, totul defilă prin faţa ochilor lui Nicholas. Crimele, una după alta, ca inelele unui lanţ. A unui singur lanţ. Aluziile istorice ale lui Terry, trei stâlpi indicatori: Hideyoshi, Yodogimi, Mitsunari, reliefaţi acum ca nişte sclipiri de neon. Satsugai, Yukio, Saigo. Omul poliţiei, însărcinat să vegheze asupra concubinei shogunului defunct, constituia o aproximaţie destul de justă.

Ce idiot! se gândi, furios pe sine însuşi, în timp ce se grăbea în urma lui Croaker. De ce m-am lăsat orbit?

Un american, cu ochii măriţi de spaimă, se ridică stângaci, lăsând să cadă pe podea o micuţă chinezoaică. Se îndepărtă de ei în fugă, traversând una din sălile de primire şi intră într-o cameră laterală.

Croaker era deja în mijlocul culoarului ce ducea spre camerele din spate. Eglantine, cea care le deschisese uşa, o strigă pe Ah Ma. Îşi păstrase calmul, chiar şi în această situaţie critică.

Ah Ma apăru în clipa în care Nicholas înainta pentru a-l urma pe Croaker spre partea din spate a casei.

— Ce înseamnă asta? îl apucase pe Nicholas de braţ. Cum îndrăzniţi să pătrundeţi aşa în apartamentul meu? Am mulţi prieteni, care…

— Japonezul! ţipă Nicholas ca un adevărat mandarin. Ah Ma tresări şi, când Nicholas se repezi într-un coridor lung, se lăsă trasă după el.

— Unde e? insistă Nicholas. Nu-l vreau decât pe el.

Întoarse uşor capul, uşi întredeschise, camere goale se căscau în faţa lor, ironice.

— Tu eşti Ah Ma?

Un zgomot, mai depărtat, Croaker izbea cu piciorul într-o uşă încuiată.

— Va distruge totul! ţipă Ah Ma.

Ea îşi aminti de comuniştii ţâşnind din noapte şi răvăşindu-i casa înainte de a-i ridica bărbatul. Dar era în America… Nicholas îi ghici tulburarea.

— Japonezul ăsta e foarte periculos, Ah Ma. Ar putea să le facă vreun rău fetelor tale.

Ea înţelese imediat, tăcu şi-l privi.

— Unde e? o rugă Nicholas.

— Acolo. Acolo. Dacă-i pe aşa, luaţi-l.

Se îndepărtă de ea şi-i strigă lui Croaker:

— Uşa din stânga. Din stânga!

Croaker se răsuci şi trase un glonte în broască, îşi luă avânt, cu umărul înainte şi în aceeaşi clipă, urletul începu.

Urmă un şir de mişcări dezordonate şi, instinctiv, Nicholas îşi ridică braţul la înălţimea ochilor.

Un fulger de lumină, alb-albastru. Miros de nitroglicerină.

Croaker se rostogoli, iar Nicholas abia avu timp să zărească un picior încălţat, dispărând prin fereastra deschisă.

— Fir-ar al dracului!

Se întoarse. Croaker ţinea o mână la ochi. Vocea-i părea răguşită.

— Ce s-a întâmplat?

— O bombă flash, îi răspunse Nicholas. Miniaturizată. Un zgomot de paşi grăbiţi venea dinspre coridor.

— A şters-o, Croaker! Prin fereastra din spate.

Caporalul şef, Tonny DeLong, primi prin radio-telefon ultimele instrucţiuni de la locotenentul Croaker şi-şi conduse maşina de patrulare de-a lungul lui Pell Street.

— Aici, îi zise Sandy Binghamton, camaradul său de patrulă. Opreşte!

DeLong stinse farurile şi parcă în diagonală, blocând strada. Faptul acesta putea avea două urmări, dacă suspectul ieşea prin spatele imobilului, rămânea în perimetrul lor; şi, mai ales, n-ar fi existat civili care să rişte să-şi vâre nasul în acest sector „roşu”.

Binghamton ieşi primul. Îşi sprijini silueta masivă şi neagră de partea dreaptă a maşinii. Puse o mână pe partea cromată şi întoarse capul îndărăt, spre Pell Street. DeLong, la volan, ţinea legătura radio cu cealaltă maşină, dar Binghamton voia s-o vadă cu ochii lui. Infiltrarea civililor putea fi catastrofală în acest stadiu, iar curiozitatea e un mobil puternic. Îşi scoase chipiul şi îşi şterse fruntea cu mâneca uniformei. Se întoarse, studie configuraţia fundăturii şi caracteristicile clădirii de supravegheat.

DeLong închise radio-ul coborând şi el. Se topiră amândoi în întunericul adânc din jurul clădirilor. Locotenentul insistase mult asupra acestui punct, să nu facă nici un zgomot şi să treacă neobservaţi. DeLong examina modul de dispunere al ferestrelor, trei etaje mai sus, şi reflectă la acest detaliu. Procedura era neobişnuită, atunci când erau implicate mai multe maşini. Dar DeLong nu era câtuşi de puţin îngrijorat. Avea încredere în locotenent. Lucra cu el de aproape un an şi jumătate şi era aproape sigur că la viitoarea promovare va fi făcut sergent. Era ambiţia lui. Se săturase de uniformă. Dorea un transfer permanent la o echipă de investigaţie, şi aici locotenentul îi va putea da o mână de ajutor. Şi apoi, banii în plus ar fi venit la ţanc, căci Denise aştepta un copil.

Simţea, foarte aproape de el, masa liniştitoare a lui Sandy Binghamton. Formau o echipă veche, ăsta era singurul regret pe care i l-ar fi adus promovarea. Da, păcat să se strice o asociaţie care a dat atâtea roade. Dar Sandy nu avea nici un chef să treacă la investigaţii, îi plăcea pe stradă, în mijlocul oamenilor.

— E viaţa mea, bătrâne, îi spusese adeseori lui DeLong. Aparţin străzii. N-am nici un chef să prind rădăcini în dosul unui birou.

Aveau concepţii diferite asupra aceleiaşi munci. De exemplu, viaţa locotenentului Croaker nu se irosea printre hârţoage, dar niciodată DeLong nu la putut convinge de asta pe Sandy. Odată ce şi vâra ceva în cap, ăsta era ca dracu de încăpăţânat.

Bmghamton îi dădu un cot, dar el văzuse deja! Un fulger de lumină intensă urmat de un pschti! ciudat de uşor.

— S-ar spune că avem necazuri, şopti DeLong. Amândoi îşi scoaseră armele, se ghemuiră şi aşteptară încordaţi.

O mişcare la ferestre, siluete agitându-se ca într-un teatru de umbre.

— Pregăteşte-te, spuse Binghamton cu vocea lui de bas. Am impresia că-i pe cale de a şterge putina.

DeLong clătină capul şi amândoi, în acelaşi timp, începură să se apropie de spatele clădirii. Înaintau făcând cât mai puţin zgomot şi fără a părăsi zona de umbră. Abia acum DeLong observă că mai multe felinare erau stinse. Ciudat, căci Asociaţia din Chinatown atrăgea imediat atenţia municipalităţii asupra acestui gen de lucruri, dar era New York…

Văzură, în acelaşi timp, o mişcare furişă. DeLong dădu un ghiont prietenului său şi traversă în goană strada, către

întunericul protector. Negrul privea ţintă la imobilul din fund. După atâţia ani de experienţă, ştia încotro se îndrepta DeLong.

Începură să se apropie unul de celălalt, lăsând între ei scara veche de incendiu. Deasupra lor, observară o umbră fugind peste traversele orizontale şi apoi... Nimic. Nici o mişcare verticală în jos.

Cei doi bărbaţi se priviră, apoi înaintară, cu grijă, până la baza ultimului element al scării. Din acel unghi, totul părea un amestec cubist de bare şi umbre adânci. Câteva ferestre luminate, răzleţe, făceau localizarea şi mai dificilă şi în unele locuri lipsea lumina iar într-altele iluminatul puternic proiecta în jurul aceluiaşi obiect trei umbre, dacă nu mai multe.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă DeLong.

— Habar n-am.

Binghamton îşi vârî pistolul în teacă şi mişcă scara metalică ce scârţâi în liniştea din jur.

— Mă duc să văd. Poate a trecut pe acoperiş.

Urcă până la primul palier al scării de incendiu şi îşi scoase din nou arma. Continuă să se caţere repede şi fără zgomot. Distingea cu greu obiectele prin pădurea de metal. Auzind ţipătul unei sirene de poliţie, se opri un timp la al doilea palier. O maşină de poliţie înghiţea, în mare viteză, strada Bovery. După toate aparenţele, se îndrepta spre nord, căci sunetul sirenei deveni brusc mai grav, ciudat, parcă încărcat de ecouri, în noaptea de vară. N-avea nici o legătură cu ei.

— Ei?

Vocea lui DeLong urcă până la el prin freamătul nocturn din Chinatown, circulaţia lentă de pe străzile înguste, conversaţii în depărtare, în limbi de aiurea, cântate, hârâite. Cu mâna liberă, făcu un gest negativ. În aceeaşi clipă auzi un şuierat. Un soi de insectă. Dar loviturile – una, două, trei – înţepături de ace, care îi străpunseră pielea pieptului şi îl făcură să se răsucească în loc, nu aveau nimic inofensiv.

Se clătină, întinse braţul stâng, văzu ceva mişcare, trase un glonte, se agăţă de balustradă. Nu se gândea decât să-şi umple plămânii cu destul aer. Lovindu-se de grilajul metalic, pistolul răsună la picioarele lui.

Cu o mişcare de om beat, se întoarse şi văzu în faţa lui silueta întunecată ivită de nicăieri. Imagine spectrală în halo-urile de lumină şi dârele de umbră, întreruptă de benzi oblice ca o oglindă magică, de bâlci. Lui Binghamton îi veni să vomite.

Impresia unui chip foarte palid, dominat de nişte ochi negri, migdalaţi. Apoi ochii se mişcară, şi o linie fină, de lumină albă, alunecă pe marginea pleoapelor înguste. Drog, îşi zise. Dar la ce bun? Gura i se deschise şi grohăi ca un porc înjunghiat. „DeLong”! Oare strigase destul de tare? Urechile îi vuiau, de parcă ar fi ieşit de la un concert rock.

Silueta se îndreptă spre el, din ce în ce mai mare, mai de temut. Cu mâna stângă încordată vru să bareze drumul individului, iar cu dreapta ridicată la orizontală, încercă să-şi aducă pistolul în linie de tragere, unde-i era pistolul? Gândea la fel de stupid şi de încet ca un om de Neanderthal.

Avu impresia că e pe fundul mării. Propria greutate îl copleşea de parcă ar fi cântărit trei sute de kilograme. Avea nevoie de aproape toată puterea pentru a se ţine pe picioare. Pieptul îi era în flăcări – flăcări proaspete, alinătoare de dureri, ce păreau că-l fac să plutească în interiorul propriului său corp. Conştiinţa i se desprinse de materia inutilă a trupului. În sfârşit eliberată, îi trecu ca o săgeată prin creştet către arşiţa umedă a nopţii.

Toată vâltoarea oraşului se întindea acum sub el – carapace de lumină roz-albăstrie deasupra clădirilor, linţoliu în vânt. Dincolo de ea – spaţiul fără de sfârşit.

Privind prin haloul de lumină de dedesubt. Într-o perspectivă din ce în ce mai depărtată, putu să şi distingă corpul cu braţul întins, clătinându-se la trecerea umbrei. Putu chiar să vadă pata luminoasă a feţei înspăimântate a lui DeLong care privea în sus înaintând cu o mişcare nervoasă prin umbrele din Bayer-Street.

Când privi din nou, corpul lui cădea deja. Îşi pierdea echilibrul încet, foarte încet. Acum era atât de sus, încât trebui să facă un efort spre a vedea mai bine. Totul era cufundat într-o aurora boreală şi se întrebă, în treacăt, dacă nu-şi depăşise limitele. Dacă nu s-a înălţat prea sus.

Ca Icar, îşi zise. Şi se prăbuşi în tenebre.

DeLong îl simţi chiar mai înainte de a-l vedea. Ca pe un ascensor coborând pe neaşteptate. O masă înspăimântătoare. Făcu un pas lateral, fără a bănui cu ce s-a aruncat în el.

Apoi lucrul acela căzu pe pământ, foarte aproape de el, cu un zgomot surd, fără asemănare cu nimic viu.

— Fir ar să fie! zise dintr-un suflu.

Începu să asude şi îngenunche lângă cadavrul dezarticulat al prietenului său.

— Doamne! Doamne, Dumnezeule, Sandy! Ce s-a întâmplat?

Şocul. Ştia că trebuie să se repeadă imediat spre cel ce făcuse asta. Ştia, dar era incapabil să-şi întoarcă privirea. Şocul. Şi sângele curge fără zgomot, râuleţ roşu pe asfalt. Prima atinsese asfaltul partea stângă a capului, apoi umărul şi restul corpului.

DeLong se ridică şi făcu doi paşi înapoi…

Auzi un zgomot, atât de uşor cum numai o pisică putea să-l facă. Se forţă să întoarcă privirea. Bayers Street era acum o capcană şi se retrase în umbra bolţii unei porţi. Ridică ochii. Pentru prima oară se întrebă în ce încurcătură îi vârâse locotenentul. Şi pe unde dracul o fi trecut năluca?

Sesiză mişcarea – de astă dată lipsită de zgomot – deasupra lui, de-a lungul palierului orizontal, la primul etaj. În alte împrejurări n-ar fi băgat-o în seamă, un animal hoinărind în noapte. Dar nu acum. Îşi ridică arma, ochi şi trase. În spaţiul acela închis, detunătura fu asurzitoare. Se sparse în ecou, de ziduri, zig-zag de la stânga la dreapta. Un zgomot limpede de ricoşeu îl anunţă că atinsese metalul.

— La dracu!

Ţinti şi trase din nou. De astă dată nici un ricoşeu. Îşi atinsese oare ţinta?

Înainte de a ajunge în stradă, suspectul ar trebui să coboare o scară oblică şi să meargă de-a lungul palierului orizontal. Va fi cu mult mai vulnerabil în timpul coborârii, îşi spuse DeLong. Rămase la pândă, nu fără efort. Cadavrul dezarticulat al lui Binghamton era ca o povară enormă lângă el, şi trebui să se lupte cu dorinţa apăsătoare de a-şi goli încărcătorul în forma mişcătoare. Aşteaptă! îşi spuse. Aşteaptă şi prinde-l pe ticălos, când va fi mai aproape şi nu vei mai avea nici o îndoială.

Umbra era acum la capătul palierului de la etajul întâi. DeLong ochi cu grijă, ţinându-şi arma cu ambele mâini, una-peste cealaltă, pentru a lua mai bine linia de ochire. Se opri lângă baza scării. Indexul i se crispa pe trăgaci. Să respire rar Acum. Iată-l. Unu, doi, trei…

Nimic.

DeLong îşi înălţă stupefiat revolverul. Unde era ticălosul?

Apoi surprinse o mişcare la nivelul străzii, la marginea câmpului său vizual. Imposibil, îşi zise. Cum dracu a putut sări fără a se folosi de scară? Şi fără cel mai mic zgomot?

Se răsuci, cu picioarele depărtate, îndreptându-şi pistolul în atitudinea clasică învăţată la şcoala de poliţie. Linişte. Nici o

mişcare. Încercă să-şi amintească direcţia în care avansase umbra şi să extrapoleze.

Îi simţi prezenţa atât de aproape, încât tresări. Se lăsă pe un genunchi şi trase foarte repede, din simplu reflex. Dar în aceeaşi clipă văzu cum silueta se năpusteşte asupra-i. Mâna stângă îi era întinsă şi DeLong putu să distingă o bucată scurtă de lemn rotunjită la un capăt, cu aproape acelaşi diametru ca şi propriu-i baston. Îşi ridică braţul spre a para lovitura venită de sus. Atacul orizontal îl prinse deci complet descoperit. Inutilitatea gestului său îl ului.

Capătul rotund abia atinse stofa uniformei, chiar deasupra inimii. O durere sfâşietoare îi străbătu corpul şi îl proiectă înainte, un stilet de abia douăzeci de centimetri, aruncat de un resort puternic, din oţel, ţâşnise din capătul bastonului şi îl străpunse dintr-o parte într-alta; lama îi perforă inima şi îi traversă plămânul. DeLong era mort înainte de a atinge pământul.

Forma zburătoare era deasupra lui, stropită de sânge. Ascultă ultima suflare a lui DeLong, care, în creierul poliţistului muribund, răsună ca urletul cel mai puternic de pe pământ.

Nicholas îl târî pe Croaker prin apartament. În picioare, în cadrul uşii, femei pe jumătate goale îi priveau curioase.

Ah Ma, căreia Eglantine îi dăduse mandatul de percheziţie, aştepta împietrită, cu Penny alături. Micuţa Floare trecuse în încăperea folosită de japonez, pentru a se ocupa de Philip şi pentru a încerca să liniştească fata, aflată în plină criză de nervi. În momente de cumpănă, Micuţa Floare era nemaipomenită, se gândi Ah Ma, resemnată. Ca mine odinioară. Suspină mut. Nu am nici un chef să intru acolo, îşi spuse. Cândva, ar fi fost primul loc către care aş fi alergat. Ca să ajut. Nu şi acum. Timpurile s-au schimbat şi ea de asemenea. Îşi trecu braţul pe după umerii fetei, atât ca să o ţină lângă ea, ca şi pentru a o linişti.

— Trebuia să-l fi înhăţat, îi spuse Ah Ma lui Nicholas, în graiul mandarin. Acum, poate o să se întoarcă. Nu va fi mulţumit. Siguranţa i-a fost înşelată.

— Nu o să revină, afirmă Nicholas. L-a ucis pe cel vinovat de trădare.

Trebuia să iasă din nou prin faţă şi să înconjoare grupul de case. În întuneric şi fără legătura radio, nu ar fi avut nici o şansă prin fereastra din spate. Focuri de armă, sporadice şi atenuate de pereţi clădirii, ajunseră până la ei.

Pe palier lătra un câine şi cineva de la etajul de dedesubt, deschisese televizorul, poate, pentru a înăbuşi zgomotele de afară.

— Fir ar să fie! strigă Croaker, frecându-şi ochii. Ce mizerie!

...Coborâră scara. Ieşind în noaptea caldă, umedă, auziră alte focuri de armă şi începură să alerge de-a lungul străzii Downing, în direcţia Pell Street.

Zăriră mai întâi maşina de patrulă de-a curmezişul străzii. Aproape în aceeaşi clipă Nicholas observă cele două cadavre. Unul, în prim-plan, întins, celălalt lăţit ca o plasă de păianjen, neagră, la capătul străzii. Se opri şi cercetă cu privirea, de la stânga la dreapta, apoi în urmă.

Croaker îl depăşi, cu arma strânsă în pumn, dar îngheţă la vederea primului corp, încet, cu greu, se îndreptă spre cadavru, se aplecă, puse un genunchi la pământ şi-l întoarse cu grijă. Îl recunoscu imediat pe DeLong. Cantitatea de sânge îl înspăimântă. Căută zadarnic cel mai mic semn de viaţă. Mâna îi era năclăită când şi-o retrase.

Se ridică şi fugind într-o dungă, ca un cerb, coborî repede până la cadavrul rece al lui Binghamton. Se ridică şi îşi reglă arma. Se întoarse din drum, trecu fără un cuvânt pe lângă Nicholas şi se strecură la volanul maşinii de patrulă.

Chemă centrul, ceru o maşină a morgii şi pe medicul legist de gardă. Apoi lansă un aviz general de urmărire. Era încă lângă aparat, când veni Nicholas şi se aplecă spre el, prin portiera deschisă.

— E departe acum.

Croaker decuplă, îşi sprijini capul de spătarul scaunului şi închise ochii.

— Erau cei mai buni oameni ai mei.

Pleoapele i se deschiseră brusc şi pumnul lui mare lovi volanul atât de puternic, încât acesta sări în sus.

— Echipa mea cea mai bună, fir-ar să fie! îmi pare teribil de rău că nu te-am ascultat, zise, oftând. Nu ştiu cine-i tipul ăsta, dar...

— Lew, spuse Nicholas. Calmează-te. Vreau să-ţi vorbesc înainte să se strângă lumea.

Croaker se întoarse spre el, strecurându-se pe locul pasagerului. Auziră tânguirea unei sirene în depărtare. Poate o ambulanţă.

— Ştiu cine e ninja. Croaker rămase nemişcat.

— De când?

Nicholas respiră adânc, de parcă astfel ar fi putut înlătura greutatea pe care o simţi brusc, apăsându-l. Morţii de acum se adăugau celor din trecut şi parcă se grăbeau să-l înghită. Se simţi obosit şi foarte trist.

— De puţin timp, de fapt. De pe palierul din faţa apartamentului lui Ah Ma.

— Aha!

Îi povesti totul lui Croaker, debordând frazele, ca şi cum asta putea să-i cureţe sufletul, să îl elibereze de greutatea pe care o îndurase – acum îşi dădea seama – mult prea multă vreme.

— Vrei să mă faci să cred, întrebă Croaker, când Nicholas termină, că acest Saigo nu vrea să-l ucidă pe Tomkin? Că te vizează pe tine?

— Da şi nu, răspunse Nicholas cu o voce impersonală. Dacă nu-l împiedicăm, îl va răpune pe Tomkin, asta i sigur. Dar cred că a acceptat treaba asta pentru a mă ucide pe mine. Asta e singura explicaţie posibilă pentru toate crimele.

— Îmi dau seama, desigur. E ca o vendetă.

— O chestiune de onoare.

— Dar ar fi trebuit să ştii că o să vină!

Plânsul sirenei devenise acum mai puternic. Se auzi un ţipăt în noapte, apoi voci agitate răzbind până la ei dinspre zidurile de cărămidă.

— Nu ţi-e frică de… începu Croaker.

Nicholas clătină din cap, surâzând cu tristeţe. E timpul să plec, îşi spuse.

— Sunt pregătit de multă vreme.

Coborî din maşină. I se părea că-l doare fiecare muşchi, capul îi pleznea, ca strâns într-o menghină. Se aplecă spre a se face auzit de Croaker prin zgomotul maşinii de patrulare şi al ambulanţei care o urma. Strada se lumină – roşu şi alb, roşu şi alb – ca intrarea la o chermesă.

— Vezi tu, Lew, spuse cu o nesfârşită încetineală, şi eu sunt un ninja!

— Nick, stai puţin!

Dar Nicholas se şi îndepărta, cu paşi mari, dincolo de oamenii care începeau să se îmbulzească în stradă, în lumina proiectoarelor care sfâşiau violent întunericul.

— Sam?

Tată. Tăticul meu. Tăticuţul meu. Nu, niciodată, în viaţa lui nu rostise aceste cuvinte – dar, se pomeni rostindu-le acum, în gând.

— Da?

— Sam?

— Cine-i acolo?

— Mai eşti încă rabbi pentru mine?

— Hei. Nick! Tu eşti, între adevăr?

Glasul lui Goldman era liniştit, degajat, mai degajat, i se păru, decât pe vremea când lucra la agenţie.

— Da, eu.

— Slavă Domnului, cum îţi merge?

— Foarte bine. Şi Edna?

— Edna? De minune. Moare de dorul tău. Unde eşti? Tăcere.

— Nick? Totu-i în regulă?

— Drept să-ţi spun, nu.

— O clipă ce s a…

Un zvon de voci înăbuşite ajunse până la el. O conversaţie dintr-o altă lume. O lume în care existau case, familii, copii. Rate de plătit, şi poate, la primăvară, o călătorie de două săptămâni în Europa. Iar el – ce căuta el aici?

— Ascultă, eşti în oraş? Edna zice să vii imediat. E vineri seara. A făcut supă de găină cu lokschen. Mâncarea ta preferată, îţi aminteşti?

— Da, mi-aduc aminte. Oh! îşi amintea totul!

— Atunci, vino! O să mâncăm, o să stăm de vorbă. O să-i facă mare plăcere Ednei. Era îngrijorată din cauza ta, Nick.

Îşi rezemă capul de peretele cabinei. Maşinile treceau în preajmă, atât de aproape încât putea să le atingă cu mâna.

— Da, spuse, în cele din urmă. De acord. Vin.

Închise şi făcu semn unui taxi. Goldmanii locuiau în rezidenţa Dakota, la intersecţia Străzii 72 cu partea vestică a lui Central Park. Taxiul apucă pe drumul spre Bovery, apoi pe Avenue 3 şi urcă până spre Strada 42, înainte de a coti spre stânga, traversând de-a latul insula, până la Bulevardul 8.

Puţin după Broadway, Nicholas se aplecă în faţă şi ciocăni cu degetul în geamul despărţitor din plexiglas.

— M-am răzgândit. Mă opresc aici. Plăti şi coborî.

În timp ce mergea de-a lungul şirului de cinematografe de pe această stradă gălăgioasă, Nicholas privise distrat prin portiera

stângă şi citise titlurile filmelor. Atent la circulaţia din ambele sensuri, traversă către partea sudică a străzii. Se îndreptă spre vest şi trecu pe lângă două-trei porno-shopuri răcnet – sticlă şi crom – care anunţau cu mândrie, „cuplurile sunt binevenite!” Unul din localuri avea uşile larg deschise, un negru înalt, cu o pălărie cu boruri largi şi pantaloni verzi, mulaţi, stătea rezemat de canatul uşii.

— Ceva întăritoare? îi şopti. Un cuplaj, o fetiţă, ceva tare? Numai chestii de calitate…

Cinematografele se succedau pe ambele părţi ale străzii, unul după altul, într-un şir ce părea fără sfârşit. Majoritatea erau porno, dar nu cele zărite din taxi. În program, trei filme kung-fu, dintre care două cu Bruce Lee.

Nicholas scoase din buzunar un dolar şi cincizeci şi intră. Locul mirosea a vechitură şi a mucegai. Era ceva mai luminat decât majoritatea obişnuită a celorlalte cinematografe. Vreo douăzeci de puşti, negri şi portoricani, făceau gălăgie în jurul automatelor cu sifon din fundul sălii.

Se aşeză. Sala era aproape plină. Pe ecran, Bruce Lee vorbea – dublat în engleză – cu doi japonezi cu mutre numai bune de spânzurat. Publicul era gălăgios, aştepta nerăbdător secvenţele de acţiune şi nu aprecia dialogul.

Nicholas se cuibări în scaun şi îl observă câtva timp pe Lee. Trecerea anilor nu-i ofilise aureola. Spiritualitatea lui străbătea dincolo de ecran, şi chiar cel mai banal dintre filmele sale merita să fie văzut.

Nicholas îşi aminti de întâlnirea lor. Era la Hong Kong – ce ironie! – după perioada petrecută de Lee la Hollywood, unde dăduse vedetelor unele noţiuni elementare de arte marţiale, care le permiteau să creeze iluzia pe ecran.

În acel timp, era pe cale să devină el însuşi vedetă autentică. Se simpatizaseră imediat, dar vremurile şi forţa lucrurilor le-au fost potrivnice şi nu s-au mai revăzut niciodată.

Moartea lui Lee l-a impresionat pe Nicholas. Nu tentativa de a-l ucide. În acea vreme, Nicholas ştia destule despre Lee, pentru a înţelege că prin naturaleţea lui fără concesii, trebuie să-şi fi făcut destui duşmani implacabili. Dar ceea ce-l nedumerea era faptul că tentativa reuşise. Se întrebase mereu, cum de reuşiseră. Acum, credea că a înţeles.

Afară, căldura era încă mai sufocantă, în aceste locuri cu lumină puternică, cu haleală la botul calului, cu droguri

contrafăcute şi alte traficuri, încă mai dezgustătoare. Avu nevoie de cincisprezece minute pentru a găsi un taxi liber şi de două ori mai puţin timp pentru a ajunge la Dakota. Erau puţine maşini pe stradă.

Nu intrase în cinematograful puchinos decât pentru a revedea una dintre secvenţele de acţiune cu Bruce Lee, frumoasă ca un balet şi motivată, ca de obicei, prin răzbunare. În seara aceasta, nu găsise nimic artificial în gesturile lui.

Goldman, mai elegant ca oricând, în cămaşa cu dungi fine, albastru pal, şi pantaloni de pânză albastru-închis, îl întâmpină în uşă. Îi zâmbi cu căldură şi Nicholas îi întinse mâna.

— Nick! începusem să fim îngrijoraţi... Edna, zise, întorcându-se din prag, el e!

Îl conduse în casă şi îi strecură în mână un rom on the focks.

— Ţine. S-ar părea că ai nevoie de aşa ceva.

Edna, o femeie micuţă, durdulie, intră ca o vijelie în salon. Uşa batantă a bucătăriei mari se închise îndărătul ei. Radia. Deschise braţele.

— Tataleh!

Îl sărută pe amândoi obrajii. Răspândea acel soi de căldură lăuntrică, mai presus de simpla frumuseţe fizică.

— Unde ai fost atâta timp?

Vocea ei era un amestec de dragoste şi reproş.

— Sunt bucuros să vă văd pe amândoi, spuse Nicholas schiţând un surâs.

— Asta e! spuse ea, de parcă ar fi descoperit tocmai atunci ceva extrem de rar. Veniţi! (Îl luă de mână). Mai întâi să mâncăm, adăugă insistent. Ce ai tu de vorbit cu Sam, poate foarte bine să aştepte până ce veţi fi cu burta plină.

Mâncară în bucătăria zugrăvită în galben şi bej, decorată în stil vechi West Side cu masa ovală din lemn ceruit, de acaju, acoperită cu o minunată faţă de masă brodată, alb pe alb. Pe o etajeră fixată în perete, dominând masa, se înălţa o Menorah din aramă.

Mai târziu, când Edna începu să strângă, Sam îi făcu semn şi se ridicară. Edna îi sărută pe amândoi, înainte de a-i lăsa să plece.

— Dacă ceva nu merge, orice ar fi, se poate aranja, Nick, spuse Edna, cu o convingere absolută. Nu-i aşa, Sam? Am dreptate?

— Tu ai totdeauna dreptate. Îl petrecu pe Nick în salon.

Aici, bejul şi verdele pal dominau. Edna dispreţuia zugrăvelile în culori tari, poate pentru că sub toate aceste culori îşi vedea copilăria, în gheto-ul de pe Strada 189. Efectul era odihnitor, ca răcoarea unei păduri în arşiţa zilei.

Se aşezară pe bancheta de catifea bej şi Sam îşi întinse picioarele pe divanul de aceeaşi culoare. O pendulă veche ticăia încetişor, cocoţată ca o bufniţă pe marmura albă a căminului. Un braţ de ramuri uscate de eucalipt, într-o vază de ceramică roz pal, aşezată în vatră, îşi răspândea mireasma înţepătoare în toată încăperea. Pe peretele din faţă se găsea un Utrillo, iar pe celălalt, un mic Dali. În camera albastră aveau un Picasso şi un Calder care, bineînţeles, nu-i plăceau Ednei. Toate originale, dar aşezate cu o lipsă de ostentaţie agreabilă,

— A revenit, spuse Nicholas, cu jumătate de glas. Tot trecutul meu. Ca un val uriaş, care înghite totul.

Goldman întinse mâna spre o cutie de lemn, luă o havană şi o aprinse tacticos.

— Mi-am pierdut prezentul undeva, în drum. Nu mai ştiu unde mă aflu.

Goldman suflă cu grijă fumul albastru, departe de Nicholas.

— Nicholas, aşa cum, cu atâta înţelepciune, a spus-o Shakespeare, prin gura Ofeliei, ştim ceea ce suntem, dar nu ştim ce putem deveni.

— Sam, n-am venit aici pentru a asculta predici! strigă Nicholas.

— Nici n-am de gând să-ţi ofer.

Lăsă havana şi o puse în scrumiera de cristal.

— Ascultă, e complet iraţional să speri că ştii sau că înţelegi orice despre tine însuţi. Fiinţa umană este un animal atât de complex, încât trebuie să ne mulţumim să bâjbâim printre lucruri, cât mai bine cu putinţă. Sunt anumite zile, în care asta nu ni se pare suficient. Într-altele…

Înălţă din umeri, nepăsător.

— Le înţeleg pe toate astea, replică Nicholas. Dar tu eşti expert în istorie. Eu nu sunt evreu decât în parte. Nu am avut educaţia unui evreu. Eu nu am…

— Asta nu are nici o legătură cu educaţia, răspunse grav Goldman. Înveţi ce înseamnă să fii evreu, exact aşa cum înveţi ce înseamnă să fii om trăindu-ţi viaţa, nu studiind Torah.

Depinde de ceea ce simţi în forul tău interior, şi important e să nu renegi ce este în tine. Îndoiala şi spaimele prezentului şi ale

viitorului, toate decurg din acest principiu. Eu-ul tău trebuie să fie liber să se îndrepte în direcţia spre care trebuie să se îndrepte, oricare ar fi această direcţie.

Spiritul zboară, Nicholas, şi este singurul nostru bun capabil să zboare. E un păcat să-l încătuşezi, să-i refuzi dreptul la libertate. Viaţa nu e nimic, fără această libertate. Dacă eşti lipsit de ea, nu faci decât să supravieţuieşti, zi după zi, în limburi goale de gânduri. Oare astea îţi dau un răspuns la întrebare, Nicholas?

Se duse să-l întâlnească pe Raphael Tomkin în liniştea nocturnă a turnului din Park Avenue. Pentru moment, Tomkin era la telefon. Undeva în lume, era 9 dimineaţa şi 5 după-amiază, semn că afacerile erau în plină desfăşurare. Decizii vitale, pentru cutare sau cutare filială, şi deci vitale pentru societate în ansamblul ei, cereau imperios intervenţia celui care spune da sau nu. Trei continente aşteptau deznodământul acestor conversaţii transatlantice sau transpacifice.

În timp ce Tomkin vorbea în mega-cifre – jargon eliptic semisecret al multinaţionalelor – Nicholas examina minuscula bucată din metal şi plastic, pe care o ţinea între degete. O făcu să se rotească aidoma unui glob terestru în miniatură deşi, în realitate, nu era decât un disc plat, când lumina lămpii căzu pe partea strălucitoare, reflexul deveni din ce în ce mai intens.

Poate, îşi zise, această fărâmă de prezent electronizat este cheia a toate. A trecutului, a prezentului şi a viitorului. Toate s-ar putea opri aici, dacă el ar vrea. Dacă el ar deschide uşa. Iar el simţea o dorinţă disperată de a lua această hotărîre.

Simţea că Saigo i-a răpit orice iniţiativă. Da, se simţea gol, complet gol şi lipsit de apărare, pentru că nu văzuse ce se întâmplă.

Saigo la dus de nas şi l-a învârtit ca pe un titirez până ce şi-a pierdut capul. Fără a înceta să râdă pe socoteala lui,un procedeu din Go rin no sho. Cum se numea el oare? Să limitezi acţiunile utile ale adversarului, încurajându-i, în acelaşi timp, pe cele inutile. A-l face să se învârtească, de parcă ar avea un inel în nas, şi, când se va afla în derută totală, să-l loveşti.

— Unde ai fost? spuse Tomkin, închizând telefonul. Părea puţin şifonat la ora aceea târzie. Costumul de pânză crem i se încreţea la coate, cravata gri de mătase, părea uşor într-o dungă. Carnea obrajilor îşi pierduse strălucirea rozalii, oarecum artificială, pe care şi o păstra mai tot timpul, i se observau nişte riduri la colţul

ochilor, dar ele îl făceau să pară mai uman. Cu toate astea, Nicholas se întrebă dacă acest chip nocturn era cel real sau, dimpotrivă, o mască.

— În Chinatown.

Tomkin mormăi ceva şi se roti cu fotoliul său de piele cu spătar înalt. Mâinile i se jucau fără voie pe butoanele pupitrului electronic, aidoma celor ale unui ţăran grec care-şi număra boabele mătăniilor.

— Chinatown, hm! Cu ticălosul ăla de Croaker, pun pariu.

Îl privi ţintă pe Nicholas. Ochii, ca nişte cioburi de cuarţ albastru, erau neîndurători. Ochi de marinar, îşi zise Nicholas. Ochii unui om obişnuit cu farsele tragice ale oceanului şi ale bolţii cereşti. Ochii unui om care supravieţuieşte. Corabia lui a naufragiat, echipajul i s-a înecat, dar el ar fi în stare să înoate la o plajă pustie şi, ca Robinson Crusoe, să învingă timpul – poate chiar şi singurătatea.

— N-ai nici un interes să te împrieteneşti cu sticletele ăsta prăpădit. Avertisment gratis. Pentru că eu abia aştept ca smintitul să calce pe de lături şi îl fac bucăţi.

Nicholas se gândi la ceea ce îi spusese Croaker despre Gelda, şi zâmbi în sinea sa. Cum va reacţiona oare Tomkin, când va descoperi că între fiică-sa şi Croaker există o legătură? S-ar putea să-l lovească damblaua…

— Ticălosul ăsta îmi poartă sâmbetele, şi nu ştiu de ce. Şi-a vârât în cap o tâmpenie. Îşi închipuie c-am omorât-o pe Angela Didion, pe motiv că o regulam.

Nicholas îl privi sucind în sus şi-n jos emiţătorul cu degetele lui bătătorite.

Tomkin sfornăi dispreţuitor pe nări, ca un cal care nechează.

— Doamne-sfinte, se lăsa călărită în orice cotlon, putoarea – ştiai? O făcea cu tipi pe care nici nu-i cunoştea, nu ezita să ia câte unul de pe stradă. Chiar aşa Bum! Numai că nu erau totdeauna bărbaţi, înţelegi? Era într-o ureche, ţi-o spun eu. Complet ţicnită. Dacă aş fi ştiut că e o biată paraşută – niciodată nu m-aş fi… Dar ştia să-şi ascundă intenţiile. (Flutură mâna, şi aurul de pe degete scânteie). Oricum, e o poveste răsuflată. Aşa văd eu lucrurile. Dar sticletele ăsta nu vrea să mă slăbească, ştii. Ca un câine cu un os vechi, pe care nimeni altul n-ar mai vrea să-l roadă.

— Îşi face meseria.

— Nu îşi face meseria! zbieră Tomkin, bătând cu pumnul în masă. Asta-i toată problema! Afacerea Angela Didion e moartă şi-ngropată pentru toată poliţia din New York, nu mai pentru Croaker, nu. Dar cine se crede? Trimisul Domnului? Ei, bine, n-are nici o dovadă împotriva mea, ţi-o spun. Oh, l-am ghicit, îi place să-şi vadă numele prin ziare. Se răsuci cu fotoliu cu tot, foarte repede, de parcă ar fi vrut să se elibereze de un surplus de energie nervoasă.

— Vânează gloria, ticălosul! îi trebuie o lecţie bună, asta-i tot. (Ridică ochii şi încetă să se mai adreseze atât lui Nicholas, cât şi lui însuşi). Şi tipul ăsta, ninja? întrebă.

— Am venit tocmai pentru ca să-ţi vorbesc despre el. Până acum el a condus jocul. Cred că a venit timpul să răsturnăm situaţia. Singura noastră şansă e de a ne face stăpâni pe decor. Cu alte cuvinte, trebuie să ajungem pe câmpul de luptă înaintea lui.

— Şi atunci? Pregăteşte lovitura! Doar pentru asta te plătesc, nu?

— Din păcate, nu-i aşa de simplu.

— Fă ce ai de făcut. Puţin îmi pasă unde mergi. Vreau să-l îndepărtez pe acest om din calea mea. Pentru totdeauna.

— Eşti implicat direct.

— Desigur. A fost trimis să mă omoare.

— E aici pentru ca să mă omoare şi pe mine.

— Ce?

— Îl cunosc pe omul ăsta. Nişte răfuieli vechi. N-au nici o legătură cu tine.

— Înţeleg.

— Numai că asta ne poate ajuta să-l atragem în cursă. Cu ajutorul unuia dintre „turnătorii” lui.

Nicholas ridică discul plat, micuţ, astfel încât Tomkin să-l poată vedea clar.

— În clipa asta, e inactiv. E un model de contact, adică devine activ în clipa în care este pus pe o suprafaţă oarecare.

Ochii îngheţaţi ai lui Tomkin prinseră să sclipească, ştiuse întotdeauna să conjuge verbul „a trage pe sfoară”.

— Vrei să spui că…

— Îl vom repune în funcţiune şi-l vom folosi. Sunt şanse mari ca tipul să creadă că a fost o pană minoră, şi…

— Şi dacă e mai şiret? Tipul ăsta e un as. Am auzit multe despre ninja.

— Nu cred că e cazul să ne facem griji, spuse Nicholas. Vrea să ne omoare pe amândoi, şi dacă el crede că ne poate lichida pe amândoi, va risca, chiar dacă bănuieşte o capcană. Va fi o capcană pe care i-o voi întinde eu. Înţelegi? Pentru el ar fi o provocare, şi nu va putea să dea înapoi fără a-şi pierde prestigiul. N-o va face.

— Înseamnă că trebuie să-l atragi, spuse încet Tomkin.

— Exact.

Ochii albaştri îl aţintiră, plini de şiretenie. Nicholas aproape că putea să audă clinchetul ideilor în capul lui Tomkin, cântărea probabilităţile, exact ca atunci când trebuia să ia o nouă decizie în afaceri, conform analizelor unui ordinator. Oare nu era şi asta o decizie de afaceri, doar că puţin mai ciudată decât altele?

— Dă-i drumul, spuse, fără urmă de ezitare.

Când, mai apoi, Nicholas detaşă miniemiţătorul şi-l puse pe perna de vată pregătită într-unul din sertarele biroului, Tomkin îl întrebă:

— Totul va fi rezolvat poimâine seară?

— Nu vor fi probleme.

— Perfect.

Decuplă, în timp ce Nicholas se îndrepta spre uşă.

— Ei! ţipă Tomkin. Nu mi-ai spus că ai necazuri cu Justine.

Nicholas înlemni, înjurându-l în gând. Se apucase iar să-şi spioneze fata? Altfel, cum ar fi ştiut?

— Am atins o coardă sensibilă, hai? făcu Tomkin râzând. Ai într-adevăr mutra unui jucător de poker, dar n-am nevoie să-ţi văd expresia feţei ca să ştiu ce ai în mână.

— Şi ce ştii, cu exactitate?

— Că e în oraş, răspunse Tomkin, ridicând din umeri. Cu un alt tip. Nu-i ştiu încă numele, dar nu-mi trebuie mult ca să-l aflu (Coborî privirea şi începu să formeze un număr). Păcat, într-adevăr. Mi-ar fi plăcut să rămâneţi împreună. Îi era bine cu tine. Tare mi-e teamă să nu fi recăzut în aceleaşi mreje.

— Unde e?

— Alo? Da…

— Tomkin!

Vocea lui Nicholas spintecă spaţiul dintre ei.

— Aşteaptă o clipă, spuse Tomkin, acoperind receptorul cu palma. Ce spui? întrebă, cu un glas devenit dintr-o dată mieros.

— Unde e?

— Într-o discotecă. Strada 46, vest. (Scotoci printre hârţoagele de pe birou). Trebuie să am numele pe undeva. În orice caz. Îl aveam până mai acum. Ah! Iată-l! (Ridică hârtia. Şi îi citi numele) O ştii? adăugă,

— Nu umblu prin cluburile disco.

Vocea era încordată ca un arc. Tomkin, în faţa lui, părea că savurează o bomboană gustoasă.

— Eram sigur. Altfel ai fi dat peste ea mult mai repede. E una din vizuinile sale. Va trebui să dai o fugă până acolo, fetele astea.

Se întoarse spre telefon, concediindu-l. Câtva timp purtă, o conversaţie lipsită de sens, trăgând cu urechea la foşnetul uşilor de ascensor, pe cale să se închidă, apoi la zumzăitul liniştit, netulburat, al maşinăriei care-l purta pe Nicholas în holul mare, foarte departe, dedesubt.

Când orice zgomot încetă, întinse mâna şi deschise sertarul biroului. Fără să întoarcă privirea, închise telefonul.

Contemplă liniştit bucata de plastic şi de metal. Fruntea i se îmbroboni de sudoare, ca de fiecare dată când lua o decizie într-o afacere capitală. Inima îi bătea mai repede. Pulsul i se acceleră.

Îşi trecu limba peste buze şi, cu grijă, dar fără şovăială, smulse miniemiţătorul din lăcaşul lui de vată şi îl fixă pe o latură a biroului.

Se întoarse cu spatele la el şi-şi aruncă privirea spre chipul nocturn, clipind feeric, al oraşului. Ţara întreagă era la picioarele lui – deşi, evident, el nu putea să o vadă. În cele din urmă se hotărî să vorbească.

— Presupun, zise, pe un ton aproape visător, că totul depinde de un lucru, cât de mult îl vrei. Dar, ce ai face dacă, dacă ţi l-aş garanta pe Nicholas Linnear? Ţi l-aş putea da pe tavă. La fel de uşor cum ţi-aş da o prăjitură. Ce zici?

Se răsuci din nou şi se adresă direct aparatului agăţat de birou, ca un păianjen umflat.

— Pun rămăşag că are un mare preţ, pentru tine. Cât o viaţă. Ce zici de asta?

Întinse braţul şi dezlipi miniemiţătorul, reaşezându-l apoi în sertar, exact cum îl lăsase Nicholas. Tomkin era un om meticulos.

Apoi se aşeză, îşi puse mâinile sub ceafă, aşteptând ca telefonul să sune – era sigur de asta – cât de curând. Pistolul

încărcat, în teaca lui, între cămaşa umedă şi vestă, i se părea greu, cald şi liniştitor.

În genul ăsta de situaţii, îşi zise, nu se ştie niciodată.

— Cineva vrea să te vadă.

Telefonul sunase la puţin timp după intrarea lui Croaker, şi cu toate că aparatul era cuplat la repondor, Gelda ridicase receptorul. Ea se găsea în living-room, unde intrase ca să deschidă uşa, şi amândoi erau încă în penumbră. Îl privea, ascultând glasul ce-i suna în ureche, el stătea în picioare, în reţeaua oblică de lumină şi umbră care-i urca de-a lungul picioarelor până la genunchi. Faţa îi era luminată de reţeaua de raze galbene ca lămâia, care venea din cameră.

— Gelda? Tu eşti?

— Da, Pear, eu.

— Am crezut că ai plecat pentru o clipă. Ai luat ceva?

— Nu. Nu în seara asta.

Lew părea împovărat de o oboseală care nu avea nimic de-a face cu lipsa de somn. Ca şi cum toate orele interminabile la birou, pe stradă şi la tribunal, ar fi secretat un venin ascuns, cu neputinţă de eliminat, acum, când se lipise de ea, ca o a doua piele, sufocantă, cenuşie şi fără vârstă.

— Doar o mică întrebare profesională şi gata, spuse Pear, interpretând greşit tăcerea Geldei, drept plictiseală. Văzând ceea ce...

— Nu în seara asta.

— Ei. Ştiu că nu te am prevenit. Dar e vorba despre senator. Gelda ştia la ce face aluzie Pear.

— Găseşte pe altcineva.

— Gelda, spuse Pear, rar cu glas răbdător. Pe tine te vrea. Pe nimeni altcineva. Ştii bine cum e el.

Croaker rămânea în picioare, în penumbră, ca un animal mitic readus la viaţă – o creatură din altă lume, pe care cineva din greşeală îl îmbrăcase în veşminte omeneşti. Părea doar pe jumătate conştient de prezenţa Geldei.

— Răspunsul e tot nu.

Dar Gelda îi simţi mai intens prezenţa.

— Nici pe Dare, când se va reîntoarce în oraş?

În mod evident, Pear simţise ceva definitiv în tonul Geldei.

Şi deodată Gelda îşi dădu seama că a răspuns la telefon tocmai pentru că el era acolo

— Nu, nici chiar pe Dare. Partida s-a sfârşit. Nu mai joc.

— Văd.

Nici urmă de amărăciune în glasul lui Pear. Şi nici cea mai mică imputare.

Gelda îşi simţi brusc mintea ageră, uşoară, limpede, ameţită de parcă ar fi băut o sticlă întreagă de Dom Perignon. Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de fericită.

— Ne vei lipsi mult, Gelda. Mie îmi vei lipsi.

Era în stilul lui Pear să nu vorbească despre clienţi într-un asemenea moment.

— Nu te voi uita niciodată, şopti Gelda.

— Sper că nu. (Un râs scurt). Adio, G. Gelda închise şi se îndreptă spre Croaker.

— Ce s-a întâmplat?

Îl prinse de mijloc şi-l conduse în cameră, în lumina caldă a lămpii, zări sângele uscat de pe mâini.

— Nu vrei să-mi spui? întrebă, cu un glas care încerca să-i ascundă frământarea. Pari atât de trist!

— Tocmai am vizitat două familii. O femeie însărcinată şi o mamă a trei puşti. (Ridică spre ea ochii grei de deznădejde). Ai mai fost nevoită să spui cuiva că omul pe care-l iubeşte, e mort? Eu, da. Numai că, într-alte dăţi, nu muriseră din vina mea.

Îşi plecă privirea spre mâinile arse de soare şi de vânt, pătate de parcă le-ar fi înmuiat în vopsea, cu cruste ca sarea de mare uscată.

— Să începem cu începutul, spuse ea duios, luându-i mâinile într-ale sale şi trăgându-l spre ea. Mai întâi, trebuie înlăturat sângele ăsta.

Ştiam ce făceam,
Din prima clipită.
Ştiam încotro mă îndrept.
Există un radar în inima mea…

Localul era numai crom strălucitor şi sticlă fumurie, cu mai multe niveluri, ca nişte grădini suspendate, cu pardoseala din plăci de sticlă, sub care lumini colorate ţâşneau în ritmul muzicii.

Aerul vibra sub instrumente de percuţie şi voci electronice, părea împodobit cu ghirlande, ca un pom de Crăciun. Parfum, sudoare şi fum de „iarbă”.

Simţeam cum te apropii, steaua ta era pe harta mea. Ţi-am auzit motoarele oftând. Există un radar în inima mea…

Barul se afla undeva, după o pădure de braţe ridicate, de păr răvăşit, de feţe lucind, cu o expresie concentrată, dar goală. Dans, dans, dans. Imperativul era limpede, constrângător.

Atavie, o reînviere a instinctelor tribale, primitive, orgie extazică, comunitară dar banalizată, trivializată, până la a reduce la zero toate consecinţele posibile.

Afişele de pe pereţii mei
Se schimbă cu fiecare modă.
De ce să păstrezi viu trecutul?
Ştiu că suntem aproape în 1984,
Dar e încă 1965…

Exact ca şi cum s-ar petrece în vis. Simţuri biciuite fără-ncetare, până când iluzia creşte, precum buruienele într-o curte părăsită de real. Fiecare pas înainte atrage după sine, obligatoriu, doi paşi înapoi. Nicholas se gândi la Alice în vizuina iepurelui şi se întrebă dacă Lewis Caroll ar fi putut imagina aşa ceva. Nu, doar Coleridge ar fi fost în stare să viseze astfel prin fumul drogului, localul semăna cu grota unui arhanghel căzut.

Muzica în camera mea.
Nu e într-adevăr în ton.
Armonia mea e bolnavă,
Şi ştiu bine în ce ritm.
Ai dori să dansez.
Dar mi-am uitat revolta…

În faţa barului, taburete din piele neagră, pe care nimeni nu se aşeza, şir ordonat de corbi ironici, supraveghind un câmp de porumb clocotind de viaţă, vara.

Nicholas se aşează la bar şi, din principiu, comandă un pahar. Nu-i era sete. Privi lameurile scânteinde sub luminile care se roteau, pantofii de neon cu locuri de o înălţime imposibilă. Machiajul multicolor lipit de pleoapele femeilor, părea că le ascunde jumătate din figură, rotindu-se necontenit prin faţa lui încă şi încă o dată, în timpul dansului. Culoarea cărnii părea necunoscută aici. Braţele, busturile, coapsele erau pătate de lumină, ca pielea şopârlelor. Toate aceste mişcări, aceste

expresii, îi amintiră de nişte scene, din „Metropolis”, de Fritz Lang.

O căuta pe Justine, dar în nebunia aceea, căutarea părea iluzorie ca şi cum ai fugi pe urmele lui Yukio. La Kumamoto uşile ţi se trântesc în nas, pe măsură ce le deschizi. Apoi, începu să-i revină în minte tot ceea ce Sam Goldman îi spusese mai devreme, în cursul serii. Ce importanţă mai avea ce a devenit, din moment ce ştia ce dorea să fie ce dorea din tot sufletul? Nu mai era în 1963, era într-o altă viaţă. Totodată, era conştient că nu va fi niciodată cu adevărat liber, atâta timp cât nu va înţelege totul. Fără să înţelegi, totul rămâne cu neputinţă. Ki jin-îi – spiriduşii trecutului său – nu se vor mulţumi cu un dar atât de neînsemnat.

— Ce faci? Hai, vino! Vino să dansăm! Era o blondă, cu ochi de un bleu vineţiu, ca de prună îmbrăcată într-o rochie din crepdeşin albastru-levănţică. Rochia descoperea sânii grei, ca să obţină maximum de efect.

Mă simt o corcitură.

Oamenii se strâmbă la mine, nu sunt născut ca şi voi, voi, voi…

Căpşorul de pasăre al fetei se balansa lasciv.

— Deci, nu vrei să intri în ritm? Hai, vino…

— Nu, nu cred că… …corcitură.

Nu vă vreau răul, doar să vă lustruiesc papucii.

— Capricorn, nu-i aşa? îndărătnic, încăpăţânat. (Ea pronunţa căpăţânat). Toţi cei din Capricorn sunt încăpăţânaţi.

— N-am venit aici ca să dansez, răspunse, ridicol, Nicholas. Am venit să găsesc pe cineva.

Chin, chin, chin. Toc, toc, toc,

Nu-mi spune mica mea corcitură.

— …să-l găsim împreună.

Nu-mi spune, nu-mi spune, nu-mi spune. Te-oi chema dacă te voi dori.

— Nu înţelegi? E vorba de o femeie. O femeie!

— Şi ce-i cu asta?

Mâna fetei o prinse pe a lui – unghii lăcuite, strălucitoare, în culori schimbătoare, dâre de lumină sclipind.

— Să dansăm, să dansăm, până o s-o găsim. Se smulse din strânsoarea degetelor.

— Nu vrei să te distrezi? îi strigă ea.

Tu mă faci, mă faci, mă faci să simt că sunt o corcitură…

Nicholas urcă la etajul doi, peşteră albastră şi verde, populată de alge unduitoare. Efectul de sincronizare îl luase în stăpânire şi îşi simţi pulsul bătând în ritmul muzicii ce biciuia aerul, cu zelul unui culegător în câmpul de grâne.

Şi, în sfârşit, o zări, un etaj mai sus, în penumbra proiectată de scara în spiralã. Fu nevoit să aştepte câteva minute, până ce pasajul strimt se goli: dans, dans, dans… Plonjă sub un val de braţe şi de capete care zvâcneau, şi urcă pe scara metalică, sărind câte patru trepte deodată. Pereţi acoperiţi de piele neagră, ca o celulă capitonată. Sticlă fumurie, mult prea fragilă pentru a servi drept parapet la acea înălţime. Şi dacă cineva ar fi căzut? Dacă cineva…

Lumină roşie şi galbenă, care devenea albă şi cenuşie pe pielea neagră… Spectacol deconcertant, ca un film în culori privit pe ecranul unui televizor vechi şi totul, într-un fel sau altul, puţin defazat.

Justine era acolo. Cu un bărbat. Solid, cu umeri largi, păr negru, lins, piele mată de portorican. Pantaloni cu talia înaltă, roşii-închis şi un maiou fără mâneci, împodobit cu o capsulă de sticlă de bere roşie, albastră şi aurie.

Nu te-am auzit oare plângând în astă dimineaţă
Nu ţi-am simţit oare lacrimile
Picături sărate alunecându-mi pe piele
Ca nişte râuri în somnul meu?…
— Justine!

Ea întoarse brusc capul, şi lumina îi jucă pe fardul sclipitor, stacojiu al ochilor. Îl privi fără a spune ceva, până ce cavalerul care-o însoţea, o răsuci cu brutalitate spre el.

— Justine!

— Ce vrei, tipule? Lasă-mi şoricelul în pace, bine? Hai, domol, de acord?

N-am auzit oare glasul în astă dimineaţă?
N-ai rostit numele meu,
Tandră şoaptă la ureche,
Dar cuvintele nu erau prea clare…

— Justine! Priveşte-mă, îi spuse întinzând braţul spre ea.

— Ei, tipule! Eh, ah! Ce purtare-i asta? N-ai auzit ce-am spus? Şterge-o! N-are chef de tine.

În treacăt, observă pupilele dilatate, nările înroşite.

Ciudat fel de a-ţi spune că mă iubeşti,
Dacă nu-mi dărui decât tristeţea ta,
Ce vrei? Un umăr pe care să plâng?
Nu al meu, nu al meu…

— Ascultă, tipule! Am vorbit destul.

Clicul nu se auzi, în zarva reverberată de toată suprafaţa îmbrăcată în piele. Dar fulgerul şişului era imposibil de confundat.

— Justine!

— Gura, tipule! (Bărbatul îşi aplecă un umăr). Na, ţine! Era iute, şi ştia să se folosească de cuţit. Luase lecţii în stradă, unde nevoia de a supravieţui e singura lege. Cei de teapa lui, se puteau dovedi mai periculoşi decât profesioniştii, căci erau imprevizibili. Într-o fracţiune de secundă, lama de douăzeci de centimetri putea să-ţi străpungă pântecul.

Nicholas opri primul atac cu braţul stâng, apoi, răsucindu-se în loc, îl lovi pe portorican cu muchia palmei drepte peste osul şoldului. Nici un zgomot, în afara muzicii. Mişcările lor violente se confundau cu cele ale dansatorilor în delir, din sala îmbrăcată în piele.

Gura portoricanului se căscă, iar capul i se răsturnă pe spate, exact în poziţia pictată de Munch, în „Urletul”. Făcu o mişcare, pentru a-şi regăsi poziţia verticală, şi atunci Nicholas îl izbi cu piciorul peste piciorul drept, în exterior. Portoricanul îşi pierdu complet echilibrul şi căzu într-o rână, între două cupluri înmărmurite. În cădere, braţul lăsat la voia întâmplării, plezni o femeie, chiar în clipa în care aceasta se răsucea în jurul propriului ax. Părea o scenă dintr-o comedie bulevardieră, dar Nicholas nu avea poftă de râs. În sfârşit singuri, clipă minunată.

În care toate visele devin femeie. Justine îl privi, apoi îşi coborî ochii spre bărbatul de pe podea, care se ţinea de şold. Cuţitul zăcea pe podeaua murdară, ca jartiera unei mirese, pe care nimeni nu dorea să o ridice.

— Justine!

— Cum m-ai găsit? Ce vrei de la mine?

— Justine…

— Nu mai pot. Te rog. Te rog. Nu vezi că am plâns?

Iată-te!

Rătăcind ca un demon, din gară în gară…

— …din cauza ta. Din cauza ta.

— Justine, am venit să…

Şi acum, puţin îmi pasă c-ai aflat.

— …să-ţi spun că te iubesc.

Lacrimi tăcute se rostogoleau din ochii ei. Aerul era ca mierea îngreunat de muzică: voci dureroase, ritmuri insinuante, percuţii erotice.

— Te implor! Oare îl auzise?

— Te iubesc, Justine, eu…

Se atinseră, cu un fel de emanaţie de energie şi de emoţie năruită.

Nu e efectul cocainei. Cred că trebuie să fie dragoste. E prea târziu ca să fii în întârziere. Prea târziu pentru ură. Prea târziu…. Prea târziu…

— …plâns pe nisipul din faţa casei tale, în noapte, în faţa mării. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

Lungit pe sofaua de culoarea spumei de mare, cu lungul trup călduţ al Justinei lipit de el, se gândi: „Te înşeli, Croaker. Am şi eu sentimente. Şi le trăiesc”.

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine, spuse ea.

— Nu-mi este. Dacă mi-ar fi fost, nu ţi-aş fi spus. Pentru prima oară, simţi că trecutul său se nărui, că alunecă spre valurile mării, care îl învăluiau ca un giulgiu.

— Sunt fericită.

Puse mâna pe şoldul lui Nicholas, de parcă ar fi căutat un zăvor ce trebuia deschis. Picioarele ei, în ciorapi de mătase, frecându-se unul de altul, scoaseră un ţârâit de greier.

— Sunt fericită că-mi poţi fi recunoscător pentru ceva. Aşa cum îţi sunt şi eu.

— E un sentiment nou.

Privi ochii lui Nicholas, care păreau aţintiţi doar spre sufletul lui şi îi ascultă vorbele!

— Ceea ce ţi-am făcut era atât de crud! Dar era… Era ca o autoapărare. Un fel de instinct de supravieţuire. Deodată, am simţit cât de aproape erai de sufletul meu şi mi-am amintit…

Părul lung al Justinei îi mângâia umerii.

— Ce?

— Marea, odinioară. Ceaţa, o traversare în ferry-bod printr-un fel de ilustrată din Japonia.

Stătea cu buzele întredeschise, chiar şi atunci când vorbea, respira adânc, de parcă ar fi visat.

— Mi-am amintit de o fată pe care am iubit-o cândva. Necazul e că mă credeam încă îndrăgostit de ea.

— Unde e acum?

— Nu ştiu. Poate fi oriunde. Oriunde…

Justine simţi mişcarea pieptului şi a pântecului lui Nicholas: se ridicau cu o regularitate de maree.

— Îmi spusese că mă iubeşte. Mă făcuse s-o cred… Nu ştiam că o fiinţă omenească poate minţi cu atâta uşurinţă.

Ea surâse abia schiţat, în întuneric.

— Dacă ai fi fost femeie, ai fi ştiut tot.

— Câteodată, cred că sexul e pentru animale, spuse Nicholas.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea, doar murmurul intermitent al circulaţiei nocturne, îndepărtat şi fără importanţă. Niciodată până atunci Justine nu mai fusese martoră la atâta amărăciune şi se întrebă ce se petrecuse cu ani în urmă, între acea fată şi Nicholas.

— Sunt geloasă, spuse, conştientă că-şi asumă un risc enorm. Sunt geloasă pe tot ce i-ai dăruit din tine însuţi.

Nicholas era liniştit, foarte aproape de ea.

— Niciodată de acum încolo, Nicholas? Doar părul şi coapsele Justinei îl atingeau.

— Cine-i pe cale de a se pedepsi? întrebă ea, în cele din urmă.

Glasul îi era încordat, când îi răspunse. Cu ce se lupta oare?

— Ea m-a făcut să simt… să simt…

— Să simţi, ce?

— Să simt, doar să simt.

— Şi asta e atât de înspăimântător?

— Şi apoi, m-a părăsit. A plecat cu…

Şi, copleşit de ruşine, îi povesti ceea ce nu povestise nimănui, niciodată.

Justine îşi apropie buzele moi de urechea lui şi-i şoptii

— Descheie-mă, Nicholas!

Întinse mâna. Fermoarul pârii, ca o bucată de lemn pe jumătate arsă, arzând în cenuşa fierbinte a vetrei.

În lumina ireală, sânii ei rotunzi păreau asemeni crestelor pe valuri, palide în răsăritul de soare. Dar emoţia pe care o simţea

acum nu era trezită doar de scobitura coapselor ei, ci un fel de maree purificatoare, care-i învăluia corpul şi-i copleşea sufletul.

— Mi-ai lipsit atât, spuse.

Tu, şi nu Yukio, de azi înainte. De abia acum, Justine îşi dădu seama cât se chinuise.

— Da, murmură. Acum înţeleg. Mă simt bătrână şi obosită când nu eşti aici.

Cu o mişcare din umăr făcu să-i cadă bretelele sutienului.

— Să nu ne iubim imediat. Era atât de aproape de el, încât ochii îi scânteiau, licăriri în depărtări, ca balizele primitoare, semnalizând portul familiar.

— Mai spune o dată!

— Justine, uneori cuvintele nu au nici un sens... O cuprinse în braţe.

— Te ţin în braţele mele, şopti. Şi tu mă ţii... Justine îl mângâia, abia atingându-l cu vârful degetelor.

Fukashigi, maestru de kenjutsu, se sculă în zori, cu ghearele unui gând de odinioară înfipte încă în amintire.

La ora aceea matinală, lumea era învăluită în ceaţă, elemente familiare ale decorului evocau pânza unui poantilist.

Nu era un vis. Fukashigi nu readucea niciodată cu sine aceste pâcle în lumea reală.

Ceva îl smulse din somn. Ghearele se înfipseră mai adânc.

Gândul îi zbură îndată la Nicholas.

Deci, trebuie să fi venit vremea. Şi, în ciuda înţelepciunii sale, Fukashigi simţi un uşor fior de teamă străbătându-l. În timpul nopţilor lungi, în care somnul îl ocolea, se gândise deseori la această clipă, şi acum ştia că se lăsase legănat de himere, crezând că, poate, ea nu va veni niciodată.

După atâta timp, clipa venise.

Timpul, o ştia prea bine, nu însemna absolut nimic.

Cu toată distanţa dintre ei, simţea o tracţiune psihică puternică, precum o furtună care încearcă să smulgă o corabie din ancoră.

Anii lungi petrecuţi în China şi Japonia, îi păreau un vis pierdut în ceaţă – ca şi lumea pe care o vedea prin fereastră. Spiritul, o ştia, putea face multe, şi putea să joace nenumărate feste, în dimineaţa aceea, se întrebă care dintre lumi aparţine visului,

într-un fel, America nu ar putea fi niciodată atât de reală ca nopţile şi zilele Asiei, cu mirodeniile şi misterele lor.

Pe vremea aceea, avea timp – atunci i se părea nelimitat – de a se cufunda în toate enigmele. Bucuria resimţită de fiecare dată când unul dintre ele se limpezea, era fără seamăn în întreaga lui existenţă.

Desigur, avusese deseori prilejul de a regreta alegerea pe care o făcuse o dată pentru toată viaţa. Era, la urma urmei, una din căile cele mai periculoase, presărate la tot pasul cu primejdii reale sau imaginare.

Gelozia îi chinuia pe toţi ca o veşnică febră, imposibil de vindecat. Ură faţă de fiecare nou venit, Şi mai ales, faţă de cel care căuta să scruteze adâncurile ce scăpaseră tuturor celorlalţi.

Şi faţă de cel ce izbutea.

Fukashigi îşi îndreptă trupul pe saltea, îşi auzi oasele trosnind. Magie, îşi zise. Câte confuzii în jurul acestui cuvânt. Tipic occidental. Ai, într-adevăr, de ce să râzi.

Apoi se gândi la Nicholas. Nu îl invidia, căci nu era loc pentru invidie în inima lui Fukashigi. Dacă ar fi fost… Fukashigi ridică din umerii săi înguşti,

Cine ştie? îşi spuse. Dar, simţi din nou acea nelinişte crescând în el.

Acum era sigur că poate să vadă limpede până-n adâncuri. Fundul neregulat al apei era acoperit de mâl, iar peşti fără culoare îşi urzeau viaţa monotonă printre stânci, nisip şi noroi.

De şapte sute de ani şi mai bine, această parte a strâmtorilor Shimonoseki era bântuită de stafii. De la dramatica bătălie navală, care adusese pieirea împăratului copil Taira Tenno şi a tuturor bărbaţilor, femeilor şi copiilor clanului Taira – căzuţi sub loviturile celor din familia Minamoto.

Aici puteau fi văzuţi adeseori ciudaţii crabi Heike – alt nume al clanului Taira – care au chipuri omeneşti desenate pe carapace, şi despre care se spune că adăpostesc kamii războinicilor învinşi, morţi de mult.

Dacă ar fi să dai crezare legendei, ei nu-şi pot găsi tihna şi în nopţile învăluite în ceaţă, pescarii jură că pot zări ciudate licăriri plutind peste apele furioase. Pe asemenea vreme, ei nu vor să-şi scoată bărcile în larg, chiar dacă peştele abundă, căci, în aceste nopţi înspăimântătoare, crabii Heike ţâşnesc din adâncuri, taie calea bărcilor şi îi trag spre moarte pe înotătorii imprudenţi.

Pentru a-i potoli puţin pe aceşti kamii pierduţi şi nefericiţi, budiştii au construit aici templul Amidaji.

Dar acum, se gândi Saigo, acest Dan-no-ura a bântuit mai mult ca oricând, căci o parte din sufletul meu zace, moartă şi învinsă, în aceste ape. Ea a plecat să-i întâlnească pe Heike, lipsiţi de bucurii şi rătăcitori la nesfârşit. Pentru ea, ca şi pentru el, nu există rugul purificator, nici adăpostul Lotusului de Aur.

Putea să-i zărească limpede chipul desăvârşit, zăcând pe fundul apei, nepăsător, de parcă nici un val n-ar fi putut să-l tulbure. Desăvârşit, dar acum trăsăturile i se alcătuiau în moarte. O eroină tradiţională: fiică pioasă, soţie credincioasă, cu inima plină de jertfă, toate păcatele ei dureroase erau şterse.

Aşa e bine, spuse. Era firesc, era drept. O moarte decretată de istorie! Ce altceva ar fi putut face?

... Simţi cum i se accelerează respiraţia. Lacrimi arzătoare ameninţau să-i distrugă ochii lipsiţi de viaţă sub torentul lor de milă. Instinctiv, începu să recite Haunya-Shon-Kyo.

„Forma este vidul, şi vidul este formă (...). Ce este vid e formă (...). Percepţie, nume, concept şi cunoaştere sunt de asemenea vidul (...). Nu există ochi, nas, ureche, limbă, corp, nici spirit".

În întuneric sălăşluieşte păcatul, în întuneric sălăşluieşte Moartea. Păcatul neagă raţiunea şi moartea fiinţelor lipsite de raţiune, nu poate fi socotită decât un act de caritate.

Însă, însă, însă... Cum poate exista dragoste, acolo unde există păcat? întrebarea aceasta îl chinuia de ani de zile, mai mult decât orice altceva, şi îi modela viaţa. O dată în plus îşi puse imposibila întrebare şi începu să-şi lovească fruntea şi obrajii cu pumnul strâns, încercând să distrugă tot ceea ce e în adâncul său. Rămânea cu perversitate recalcitrant, nu putea să smulgă din el amintirea acelui chip, mai mult decât ar fi putut să şi renege propriul nume; şi numai această patimă înspăimântătoare îl împinsese spre drog, de altfel, acum credea că drogul îi sporea forţele.

Dar cine, dacă nu Nicholas Linnear, îl pusese în această situaţie oribilă? Fără el, n-ar fi... ei n-ar fi... El nu s-ar fi...

Lumini scânteiară sub pleoapele închise pe când se lovea, dar ele nu erau îndeajuns pentru a copleşi imaginea blânzilor peşti palizi hârjonindu-se prin Strâmtori. Şi, o, Amida! cum mai urla vântul în noaptea aceea! Cum se mai răsucea zăpada, perdea de dantelă, înainte de a se topi în valurile gemene! Ce jos coborâse

cerul negru! Nu se zăreau nici Kyushu, nici Honshu! Cu desăvârşire singur, în barca şovăitoare…

Crescuse oare urletul, când corpul căzu în apă? Crabii Heike ştiau că vor întâmpina a altă păcătoasă, care, ca şi ei nu s-a căit? Căci ei nu-şi regretau păcatul, altfel de ce ar mai fi rătăcit în nopţile fără lună, în chip de kami neliniştiţi?

Lumini fantomatice jucaseră peste Strâmtori, întocmai cum spuneau legendele… Rostise nenumărate rugăciuni, atâtea câte ştia, şi le repetase fără încetare, până ce prora bărcii atinsese cheiul de lemn de la Shimonoseki, iar el atinse pământul, tremurând, leoarcă de apa mării şi de sudoare, în ciuda ninsorii şi a vântului îngheţat din nord.

Până şi azi mai putea auzi urletul ireal, asemenea unor glasuri demonice care-l chemau înapoi, spre a desăvârşi nişte orori încă neîmplinite, învălmăşindu-i se prin minte, precum zmeele negre topindu-se pe o carcasă însângerată.

În cele din urmă cu respiraţia grea de halucinogene, cu trupul scăldat în sudoare, de parcă ar fi ieşit din baie, căzu într-un somn buimac, plin de coşmar şi – încă mai cumplit – de ecourile sonore ale unor vise uitate.

Nicholas visă capătul lumii. Şi, născându-se din plaja vecină, în cel din urmă punct al pământului, se înălţa arcul unui pod de lemn şi de piatră, foarte asemănător cu cel de la Nihonbashi. Cum se avânta pe acest pod, văzu că de fiecare parte a podului totul nu era decât ceaţă suspendată. Se întoarse pentru a privi în urmă, mirat şi înspăimântat, îşi dădu seama că pâcla aceea stranie ascunsese calea pe care venise. Vidul era atât de perfect, încât nu-şi mai putea aminti despre ce loc era vorba, neştiind câtuşi de puţin încotro se îndreaptă – de parcă ceaţa ar fi cotropit, în acelaşi timp, şi capul său şi întregul decor.

Când ajunsese aproape de jumătatea drumului, băgă de seamă că poate desluşi un sunet, subţire şi înăbuşit de ceaţă, iar cu cât înainta, cu atât era mai sigur că sunt hohotele de plâns ale unei femei.

Prin ceaţă putu întrezări o formă ceva mai întunecată, care, pe măsură ce înainta, se întrupa în silueta unei tinere femei. Era înaltă, suplă şi purta o rochie de mătase albă, strânsă pe corp. Rochia şiroia de apă, o vedea clar, de parcă fata ar fi ieşit din

moartea peste care se înălţa acel pod (după cum bănuia Nicholas).

Stătea cu spatele (un spate gingaş) spre parapetul înverzit de umezeală, şi plângea, cu faţa în palme. Se tânguia cu atâta durere, încât Nicholas se simţi silit să se apropie.

Când ajunse la câţiva paşi, o auzi spunând:

— Oh! Ai venit! în sfârşit, în sfârşit! Pierdusem orice nădejde!

— Iartă-mă.

Îşi simţi răsunetul glasului în piept, parcă ar fi răsunat sub bolţile unei catedrale.

— Nu cred că vă cunosc, preafrumoasă doamnă, spuse, dar dumneavoastră păreţi a mă fi recunoscut. Nu cumva vă înşelaţi?

Rostind aceste cuvinte, întinse gâtul, încercând să vadă mai bine chipul, căci, din locul în care se afla, nu putea spune cu toată certitudinea dacă o cunoştea sau nu. Dar îi fu cu neputinţă. Cu părul lung şi negru, zbârlit ca tentaculele unei gorgone şi presărat cu scoici şi melci, cu mâinile cu lungi degete ce-i apăsau chipul, ea rămânea pe de-a-ntregul ascunsă privirii.

— Nu, nici o greşeală. Tu eşti cel pe care l-am aşteptat în toţi aceşti ani.

— De ce plângeţi atât de amarnic, preafrumoasă doamnă? ce durere vă macină?

— O moarte lipsită de cinste, domnul meu. Atâta vreme cât ea nu va fi răzbunată, spiritul meu e condamnat să rătăcească – să tot rătăcească pe aici.

— Nu văd cum v-aş putea ajuta, preafrumoasa mea doamnă. Doar dacă aţi binevoi să-mi permiteţi să vă privesc chipul.

— Nu ţi-ar folosi la nimic să mă priveşti, spuse ea, cu un glas atât de trist, încât Nicholas simţi cum i se frânge inima.

— Aveam, prin urmare, dreptate. Eu nu vă cunosc. Fata tăcu, iar Nicholas nu ghici ce răspuns i-ar da dacă ar fi vorbit,

— Luaţi-vă mâinile de pe faţă, îi spuse. Vă rog, preafrumoasă doamnă! De nu, nu pot să vă ajut.

Încet, cu părere de rău parcă, degetele fetei se îndepărtară prin ceaţă. Nicholas simţi cum i se taie respiraţia.

Acolo unde ar fi trebuit să se afle chipul cu trăsăturile lui – ochi, nas, buze – nu era decât o pieliţă, goală şi netedă, ca o coajă de ou…

— …Doamne, Nicholas, ce ai?

Pieptul îi zvâcnea, avea senzaţia că străbate ultimii metri ai unui maraton. Sudoarea lucea pe trupul său, ca promoroaca.

Chipul Justinei, crispat de nelinişte, plutea deasupra. Părul lung îi cădea de o parte şi de alta ca o perdea electrică, un lanţ subţire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu ştiu. Ai strigat prin somn.

— Ce-am spus

— Nu ştiu, iubitule. Nimic inteligibil, în orice caz, nu în engleză. Ceva ca, hm… (îşi încruntă fruntea, pentru a se concentra) minamara no tat… şi nu mai ştiu ce.

— Migawari ni tatsu?

— Da, asta e.

— Eşti sigură? Sigură, într-adevăr?

— Da Absolut. Ai spus-o de mai multe ori. Ce înseamnă?

— În sens literal „a acţiona ca un substitut”.

— Nu înţeleg.

— În folclorul japonez, există o credinţă, conform căreia cineva îşi poate da viaţa pentru a salva viaţa altcuiva, Şi nu neapărat o persoană. Poate fi vorba şi de un arbore, sau orice altceva.

— Ce visai?

— Nu ştiu prea bine.

— Nicholas, îl întrebă, cu intuiţia obiectivă ce o caracteriza, cineva a murit pentru tine?… în vis, vreau să zic?

O privi şi întinse mâna spre faţa ei – dar în gându-i nu carnea Justinei era cea mângâiată şi, în mod sigur, nu glasul ei îi suna în minte… în camera morţii perfecte, degetele picioarelor sale atingând tivul kimono-ului încântător, cu pliuri perfecte, al mamei, şi, puţin mai încolo, firicele de sânge în curând ca nişte rubine, pe podea. Itami spusese:

— Acum, trebuie să plecăm, Nicholas. Nu e loc aici pentru intruşi ca noi.

— Unde te vei duce? o întrebase, cu glas greu ca plumbul.

— În China.

Îşi ridicase privirea spre faţa ei albă.

— Cu comuniştii?

Ea clătinase uşor din cap.

— Nu. Sunt şi ceilalţi – care erau acolo cu multă vreme înaintea comuniştilor. Bunicul tău, So-Peng, era unul dintre ei.

— Îl vei părăsi pe Saigo?

Ochii ei străluceau ca ochii unei păsări.

— Nicholas, te-ai întrebat vreodată de ce n-am avut decât un copil? Dar nu… De ce ţi-ai fi pus întrebarea?

Buzele-i erau strânse într-un surâs trist, care-i îngheţase.

— Dar tu poţi să mă crezi, în ceea ce mă priveşte, pe mine, n-a fost decât o problemă de alegere, deşi Satsugai crezuse contrariul. Oh, da, l-am minţit. Din toată inima. Te surprinde? Ei, da…

Se înfiorase uşor, ca un brad sub o pală de vânt şi se aplecase imperceptibil înainte.

— N-am vrut să am încă unul ca el (Ochii ei negri nu mai erau decât o linie între pleoape). Mă înţelegi? Sunt convinsă.

Pentru o clipă îşi plecase privirea spre katana însângerată, înfiptă cu vârful în podea.

— Mă urăşti, oare? Nu m-ar surprinde… Dar nu, văd că nu mă urăşti. Asta îmi bucură inima. Nu pot să-ţi spun cât de mult.

Te iubesc, Nicholas. Nici dacă ai fi propriul meu fiu n-aş putea să te iubesc mai mult, dar cred că o ştii, în sinea ta. Îşi clătină capul, de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva.

— Zilele de kwaidan curg precum nisipul printre degetele mele. Timpul se scurtează, şi mai am atâtea de făcut.

Rămăsese în picioare în faţa ei, palid, descompus. Nu putuse să-şi stăpânească un fior, deşi nici o adiere nu trecuse prin cameră.

— Vrei să-mi răspunzi la o întrebare? Ce onoare e în asta?

— Toată onoarea câtă mai dăinuie în lume, se află aici, în încăperea asta, îi răspunse Itami, cu glas trist. Teamă mi-e că-i destul de puţin. Destul de puţin.

— Trebuie să-mi explici. Trebuie.

Glasul îi fusese aproape un ţipăt şi crezuse că vede lacrimi născându-se ca nişte perle în colţul ochilor lui Itami.

— Vai, Nicholas! Astea nu sunt întâmplări lesne de istorisit. Îmi ceri să-ţi dezvălui întregul suflet al Japoniei. Mai uşor mi-aş înfige o sabie în pântec.

Itami strânse ochii cu putere, de parcă ar fi încercat să-şi alunge o nălucă din minte. Glasul îi devenise murmur. - întreabă-mă orice altceva. Orice.

— Ce se va întâmpla cu tine… mătuşă? Deschise brusc ochii şi-i zâmbi tandru.

— În China, mă voi duce până la locul unde m-a îndemnat Cheong să merg, înainte de a-şi da ultima suflare. Nu voi rămâne mult timp acolo.

Mâna i se strânsese din nou pe garda katanei. Încă o picătură de sânge se prelinse de pe oţelul neted al lamei pe podeaua goală...

...Trebuie să-l văd pe Fukashigi, se gândi deodată Nicholas, cu ochii ţintă la Justine, în semi-întuneric. E timpul să reînnoiesc vechile jurăminte. Ea trebuie să rămână aici. Departe de calea răului. Akai ninjutsu era singura scăpare, acum, când forţele Kan-aku na ninjutsu se pregăteau să-l atace, vechi şi implacabili duşmani se vor înfrunta pe un cîmp de luptă modern. Nicholas avea nevoie, o ştia, de toate umbrele de temut ale oţelului pentru a ieşi învingător din această ultimă încercare.

Când se trezi, Saigo crezu, o clipă, că se află în regatul întunecat al morţii. Pentru el, moartea nu avea nimic oribil – dar asta numai pentru că viaţa nu avea nici o valoare în ochii săi. Era darul cel mai banal şi, prin urmare, nu avea importanţă dacă o părăsea.

Apoi îşi aminti că nu-l omorâse încă pe Nicholas, şi îşi dădu seama că din nou somnul îl aruncă în vâltoarea vieţii.

Da, erau multe de spus în sprijinul răzbunării. În acea clipă, era singurul lucru care putea să facă să-i mai bată inima. Se gândi la banii adunaţi în conturile sale bancare, la marile sale proprietăţi, la cele patru uzine electronice, mici, dar în plin avânt. Ce valorau toate astea? Nici cât o bucăţică din oţelul cel mai fin, ieşit din mâinile unui maestru făurar de săbii! O, nu!

Banii nu erau decât uşa amară spre putere, iar puterea, puterea nu avea decât o parte bună – îţi îngăduia să tragi sforile după plac, şi în această eră atomică, când poţi să tragi sforile, poţi să înfăptuieşti orice.

Dar Saigo nu dorea decât un lucru, să hăituiască şi să curme viaţa cuiva.

În seara asta... îşi zise, cu patimă, întins gol pe saltea. O lumină de un cenuşiu şters se cernea printre jaluzele şi colinda apei pe plafon, ca un călugăr rătăcitor, al cărui korom zdrenţuit şi destrămat ar fi zburat în vânt.

Îl nedumerea slăbiciunea americanilor. Astfel de laşi nu puteau avea o spiritualitate puternică! Nu reuşea să înţeleagă cum de au izbutit să câştige războiul. Ar simţi o imensă plăcere

să vadă privirea lui Raphael Tomkin dându-şi duhul sub lama de oţel. Şi acest imbecil crezuse că poate cădea la învoială cu el, că poate să-l cumpere, pentru a renunţa! E imposibil să renunţi – când ai acceptat un „târg”.

Nu, la noapte moartea va veni pentru Tomkin, aşa cum va veni şi pentru Nicholas.

Trebuia să se aştepte la o ratare? Moartea va veni şi pentru el, Saigo? Gândul acesta nu-l tulbura câtuşi de puţin. Dimpotrivă, poate că asta îşi dorea cel mai mult, conştient că importanţa morţii nu rezidă în faptul în sine, de a muri, ci în felul în care se moare. Da, modul în care mori intră în istorie, iar lumea îşi aduce aminte în egală măsură de modul în care moare un erou, ca şi de viaţa acestuia.

Pentru Saigo, ca pentru toţi războinicii japonezi, pierduţi în negura timpurilor, nu existau decât două moduri onorabile de a muri: în luptă, sau de propria mână – în linişte şi aşa cum o cere ritualul. Orice altă moarte ar fi însemnat o ruşine teribilă, de nesuportat, pentru totdeauna, o karma înspăimântătoare care se transmitea la intrarea într-o nouă existenţă, sau, încă mai rău, era purtată la nesfârşit în limburi fără număr.

Această contemplare interioară a morţii îi trezise dorinţa fizică şi aproape că-i păru rău că l-a ucis pe tânărul Philip. Se dovedise atât de priceput! Dar n-a avut de ales – la fel cum nu avusese de ales, cu mulţi ani în urmă…

Mai devreme, în cursul nopţii, se simţi plin de ură, o înfierbântare dăunătoare, care înăbuşise brusc meditaţia subtilă. Asta demonstra limpede, în ce măsură emoţiile puteau perverti sufletul, îşi zise, răsucindu-se pe îngusta saltea neagră. E blestemată ziua în care Yukio intrase în viaţa lui! O, Amida Budha! strigă în gând.

Dar aceasta oră matinală era pentru el ca de cristal, în întuneric îşi spusese că se va năpusti asupra lor. O să năvălească repede, repede, pentru a-i înhăţa pe neaşteptate, pe Nicholas şi pe Tomkin, în aceeaşi clipă. Dar, în timp ce dormea în împărăţia morţii, spiritul lucrase, iar acum ştia că scadenţa includea pentru el ceva mai mult decât moartea acestor doi oameni. Se gândi la Strâmtori şi se înfioră. Glasuri păreau să-i umple spiritul, urlând tot mai puternic, la fiecare inspiraţie gemând ca vântul toamnei, la fiece expiraţie, îşi opri răsuflarea şi-şi strânse pleoapele timp îndelungat, până ce glasurile se risipiră.

Da, îşi zise, ridicându-se ca să-şi facă baia... Antrenamentul îl învăţase că există ceva cu mult mai rău pentru un duşman, decât să-i despice pântecul.

Ştia că lumea e o mare roată, o elipsă de care eşti legat prin Karma. Roţi în mijlocul altor roţi. Destine, în mijlocul altor destine. După scadenţă, spiritul său îşi va găsi pacea. Apoi, dacă moartea trebuia să vină – o va primi cu braţele deschise.

Era o zi minunată, limpede şi încă proaspătă, cu câteva urme de nori cirus, vaporoşi, foarte sus, spre vest. O zi mult prea frumoasă pentru a lâncezi în casă, gândi Justine, aruncându-şi lucrurile pe pat.

Plaja de la Dune Road părea că o îmbie, dar ea ocoli casa şi îşi scoase maşina.

Urmă calea autostrăzii spre est, fără o destinaţie anume, dar văzând ieşirea spre Watermill, îşi aduse aminte de o plajă aflată nu departe, despre care auzise vorbindu-se mult şi se îndreptă spre ea. Se chema Flylng Point.

Rătăci drumul, dar nu se miră. Şi apoi, în acest colţ din sudul insulei, era greu să te rătăceşti de-a binelea, aşa că regăsi repede Flying Point, fără să trebuiască măcar să întrebe încotro vine. Coborî din maşină. Încuie portierele şi se îndreptă către nisip.

Era încă prea plină de energie pentru a se întinde la soare, printre dune. Începu să meargă. Plaja era largă, uimitor de lipsită de resturi murdare, cu un nisip de culoare foarte deschisă.

Valurile păreau că se înalţă foarte sus, unele de un verde-brun, încoronate de spumă albă, înainte de a năvăli pe nisip într-un nor de stropi argintii.

Erau relativ puţini oameni la acea oră matinală – plajele atât de îndepărtate nu erau niciodată aglomerate, ca Jones Beach, de pildă, care gemea de lume la orice oră din zi.

Totul era odihnitor, tăcut, în afară de mugetul repetat al mării şi de ţipătul pescăruşilor rotindu-se în soare.

Ambianţa plajei se schimbă într-un mod atât de subtil, încât mult timp nu observă nici o diferenţă. Dar, dintr-un punct de vedere, locul îi părea acum familiar. De pildă, intui că se îndrepta spre un istm îngust, chiar mai-nainte de a înconjura curba plajei care i-l ascunsese până atunci. Şi cum astfel de lucruri se tot repetau, se întrebă unde se află, de fapt.

Apoi, din întâmplare, îşi îndreptă privirea către casele din dreapta, pe lângă care tocmai trecuse, şi recunoscu acoperişuri ştiute mai demult.

Deodată stomacul i se contractă, parcă s-ar fi aflat într-un ascensor care cade. Cum a putut fi atât de proastă! Flying Point era chiar la est de South Hampton şi de Gin Lane. Iar casa familiei Tomkin se înălţa în faţa ei, în toată splendoarea.

Văzu portalul de lemn deschizându-se şi o siluetă coborând treptele din lemn de sequoia, în cărarea care ducea spre dune.

Dumnezeule! îşi spuse. E Gelda!...

Instinctiv, vru să se întoarcă şi să se îndepărteze, dar rămase locului, înlemnită, gândindu-se, ce-o căuta oare acasă?

Gelda se oprise la rându-i pe nisip şi îşi scoase ochelarii de soare.

M-a văzut. Îşi zise Justine, cuprinsă de teamă. Nu mai pot să plec.

Gelda se îndreptă spre ea. Rămaseră faţă în faţă, pe plaja aproape pustie, la oarecare distanţă una de alta, ca doi duelişti înainte de a-şi descărca pistoalele.

— Justine!

— Da.

— Ce surpriză!

Ochii Geldei îşi pierdură strălucirea, de parcă o cortină de fier ar fi căzut îndărătul pupilelor.

Amândouă vorbeau pe un ton atât de afectat, de parcă ar fi fost doi străini stângaci, reuniţi din întâmplare la o serată la care nici unul, nici celălalt, nu ar fi vrut să ia parte.

— Eşti cu... cineva!

Vântul le biciuia, făcându-le părul să fâlfâie ca nişte flamuri pe un câmp de luptă.

— Nu, aştept pe cineva.

— Şi eu.

— Ah ...

— Da.

Refuza să recunoască cât se schimbase Gelda. Cât era de frumoasă acum! Cu câtă graţie se mişca! Şi dincolo de toate astea, un fel de siguranţă, care... Oh! Gelda avusese mereu o siguranţă cât pentru amândouă. Avusese mereu prieteni care o invitau la serate şi la meciuri de fotbal. Ştia să alunece pe gheaţă într-un mod atât de rafinat – pe patine, mişcările ei făceau să i se

treacă cu vederea greutatea – încât cavalerii se lipeau de parapet, contemplând-o cu nesfârşită admiraţie.

Justine era întotdeauna în inferioritate, prea slăbuţă pentru a fi băgată în seamă de băieţi, prea stângace pentru sport. Se închidea în sine, se izola, şi invidia o rodea, ca un canibal nesăţios.

— Tata e aici? Gelda clătină din cap.

— Nu, e în oraş. (Ezită o clipă, de parcă s-ar fi luptat cu ea însăşi.) Are necazuri.

— Nu-i ceva nou.

— Ştiu, dar credeam că, în sfârşit, îţi va păsa. Tu ai fost întotdeauna de partea mamei.

Şi iată că totul era acolo, sub ochii lor, ca o rană veche care încă mai supurează.

— Nu sunt răspunzătoare de sentimentele mamei, replică Justine, în defensivă.

Simţi că o cuprinse furia, dacă, pentru o clipă, cochetase cu ideea de a-i vorbi sorii sale despre Nicholas, acum era ferm hotărâtă să no o facă.

— Şi nu sunt răspunzătoare pentru că sunt ceea ce sunt, adăugă.

— Asta ţi-e scuza preferată, ca să faci cum te taie capul. Se priviră în tăcere. Justine era ca paralizată, incapabilă de cel mai mic gest. Dumnezeule, se gândi disperată, iată-ne din nou ca două puştoaice. Nu putem gândi ca nişte adulţi nici când suntem împreună, nu căutăm decât să ne sfâşiem la nesfârşit.

Gelda îşi strânse ochii sub strălucirea soarelui.

— Vrei să Intri o clipă?

— Nu. Eu…

— Hai, Justine! Poţi să te destinzi totuşi un pic, nu?

— Ai simţit-o şi tu?

— Da. În timpul nopţii. În dimineaţa asta. Nu mai ştiu când.

— Important e că eşti aici.

— Nu aveam alt loc unde să mă duc, spuse Nicholas. Fukashigi îi răspunse printr-un surâs abia schiţat.

În ziua aceea nu avea lecţii, şi dojo-ul gol părea imens. Lui Nicholas, asta îi aducea aminte – nu fără tristeţe – de ultima lui conversaţie cu Kansatsu, în ryu-ul din împrejurimile oraşului Tokyo. Şi îşi dădu seama că o mare parte a vieţii sale, începând de atunci, nu a fost decât rătăcire zadarnică, zilele şi nopţile îl

legănau uşor, topindu-se una într-alta, şi mareea succesiunii lor îl cufunda într-un somn înşelător.

De fapt, ce a realizat în America? Dacă ar fi rămas în Japonia, ce ar fi putut realiza, în toţi aceşti ani? Atâţia ani! Şi dacă nu s-ar fi apucat niciodată să înveţe ninjutsu? Da? Ce-ar fi fost acum? Fără îndoială, un înalt funcţionar guvernamental, cu o leafă mare şi cu o grădină perfectă. Două săptămâni de concediu, în fiecare an, la Kyoto, sau undeva pe coastă, sau chiar la Hong Kong, probabil, într-o perioadă în care colonia Coroanei nu e invadată de turişti occidentali. Ar avea o soţie loială şi o familie, copii, pentru a-i gunguri în braţe şi pentru a râde cu el.

Nu observi golul, îşi spuse, decât atunci când nu mai e. Justine, Justine, Justine. Răsplata lui pentru că a zdrobit, în cele din urmă, trecutul. Îi era dor să revadă mormântul părinţilor săi, să îngenuncheze în faţa sotabei, să aprindă beţişoare de tămâie şi să rostească litania rugăciunilor…

— L-ai adus? întrebă Fukashigi.

— Da, ştiam că va trebui într-o zi, fără să înţeleg totuşi de ce.

— Vino!

Traversă în urma lui Fukashigi dojo-ul părăsit, vărgat de umbre şi de soarele palid, sângerând printre zdrenţele norilor rătăcitori, care marmorau cerul de vară cu dâre lungi, oblice.

În pragul camerelor din spate, Nicholas îşi scoase pantofii, Fukashigi ale sale geta, apoi bătrânul îl duse în fundul clădirii, într-o cameră cu podeaua acoperită de tatami. Împinse la o parte peretele shoji şi intrară.

Fukashigi se aşeză, apoi îi făcu un semn elegant cu mâna.

— Pune-l între noi, te rog.

Nicholas aşeză pachetul pe tatami şi îl desfăcu. Era caseta împodobită cu un tigru şi un dragon, pe care So-Peng o dăruise părinţilor săi.

— Deschide-o!

Vocea lui Fukashigi trăda un oarecare interes.

Nicholas îl ascultă. Deschise capacul, pentru a-i arăta cele nouă smaralde şlefuite.

Când privi ţintă acele nouă bucăţi de mineral, lucitoare şi scânteietoare în clar-obscur, respiraţia lui Fukashigi păru că se opreşte.

— Niciodată n-aş fi crezut că-mi va fi dat să văd aşa ceva, şopti bătrânul. Şi sunt toate aici. Toate cele nouă.

Oftă şi-şi ridică privirea. Încăperea pătrată era imaculată, spaţioasă, armonioasă, odihnitoare.

— Timpul schimbă multe lucruri. Când ai venit să mă vezi la Kyoto, cu mulţi ani în urmă, cred că numai scrisoarea prietenului meu Kansatsu m-a oprit să te dau afară. Oh, n-ai ştiut? Ăsta-i adevărul. Şi ca să fiu sincer până la capăt, chiar după ce am citit scrisoarea, m-am gândit că sunt pe cale să săvârşesc o greşeală fatală. La urma urmei, *Akai ninjutsu*, după cum ne-o arată istoria, nu poate echivala cu o înmagazinare de cunoştinţe. Este urmarea unei vocaţii temeinice – serioasă şi tainică – precum cea care îl îndeamnă pe un bărbat să-l servească pe Amida Budha – o vocaţie pentru corp, cel chemat s-a născut şi a crezut.

Pot să-ţi spun că aveam mari îndoieli în legătură cu intrarea ta în ordinul Akai ninjutsu, în ciuda celor scrise de Kansatsu. El nu e ninja, deci nu poate şti. Deja, prin simpla ta prezenţă, se făcuse o breşă în securitatea noastră, şi mi te înfăţişai sub trăsăturile unui occidental. Kansatsu îşi pierduse raţiunea, eram convins.

Evident, acum ştiu că ar fi fost o greşeală dacă nu te-aş fi primit.

Mângâie cu vârful degetelor caseta din faţa sa şi surâse.

— Vezi tu, nu sunt atotştiutor, cum cred că se spunea pe vremea aceea despre mine.

— Se spune şi acum.

— Da? (bătrânul îşi înclină uşor capul.) După cum bine poţi vedea, e un neadevăr. Datorită intuiţiei lui Kansatsu şi nu intuiţiei mele, ai devenit primul elev cu sânge amestecat din Tenshin Shcden Katori. Primul şi singurul. O cinste deosebită, o hotărâre prea puţin ortodoxă din partea mea. Dar n-o regret. Ryu na avut elev mai bun în toţi aceşti ani, de când îl conduc.

Fu rândul lui Nicholas să-şi încline capul.

— Dar ai venit la noi cu un anumit scop, nu-i aşa? Şi acum a sosit timpul scadenţei. Totul a început.

—Îmi pare rău că trebuie să v-o spun, sensei dar treburile au început cu multă vreme în urmă.

Şi îi vorbi bătrânului despre crime. Când termină, Fukashigi rămase în continuare nemişcat şi tăcerea se prelungi. Îşi întoarse capul şi privirea-i rece scrută chipul lui Nicholas.

— Când ai venit la noi, ai rostit anumite jurăminte şi le-ai Reînnoit în fiecare etapă a formării tale. Ar fi trebuit să ştii ce urma să se întâmple, din clipa când ai descoperit bucăţica de shaken. Dar nu ai acţionat. Acum, poate din cauza asta, mai

multe persoane – dintre care trei ţi-au fost prieteni – sunt moarte.

Ochii lui reci părură a se înconjura de un halou ca nişte faruri în zile cu ceaţă.

— Ai murit şi tu, Nicholas? Tânărul, rănit de vorbele lui Fukashigi, îşi privea fix dosul palmelor.

— Poate că niciodată n-ar fi trebuit să vin în Occident, spuse. Cred că încercam doar să fug de karma mea.

— Nu eşti chiar atât de prost. Oriunde te-ai duce, ea va fi aceeaşi pentru tine.

— Parcă ar fi un blestem.

— Dacă hotărăşti să-ţi priveşti viaţa sub acest unghi, este un blestem. Dar mă mir că tu poţi să gândeşti într-un mod atât de ciudat, occidental.

— Poate că America m-a schimbat, la fel cum îl schimbase pe Vincent.

— Tu eşti singurul care ştii adevărul despre asta.

— Nu-l mai ştiu.

— Sunt convins că e doar pentru că nu-l înţelegi pe de-a întregul.

— Sunt inexplicabil legat de Saigo… şi de Yukio… şi totuşi…

— Nu trebuie să confunzi acceptarea karmei cu fatalismul. Noi toţi suntem, în mare măsură, stăpânii destinului nostru. Dar, de asemenea, trebuie să învăţăm să ne plecăm în faţa inevitabilului, acesta este adevăratul sens al supunerii în faţa karmei, şi numai astfel dobândim armonia, fără de care viaţa, într-adevăr, nu merită să fie trăită.

— Înţeleg toate astea, răspunse Nicholas, ceea ce-mi scapă, e remediul.

Fukashigi clătină afirmativ din cap. Mâna îi alunecă în kimono şi scoase din el mai multe foi de hârtie de orez împăturite cu grijă. Se simţea pe ele trecerea timpului. I le întinse lui Nicholas.

— Scrisoarea asta e de la Kansatsu. Dându-ţi-o astăzi, îi urmez indicaţiile exprese.

Era un Ford negru, obişnuit.

Doc Deerforth încercă să ghicească cine era înăuntru, dar soarele, deja foarte sus în acel sfârşit de dimineaţă, inunda parbrizul cu strălucirea unei nove, făcându-l cu desăvârşire opac.

Urmări mult timp cu privirea acea maşină, pentru a se convinge că supraveghea decapotabila roşie-cărămizie a Justinei. Îngrijorat încă – dar nu mai puţin curios - datorită avertismentelor lui Nicholas, se urcă la volan şi porni după cele două maşini.

Puţin mai devreme, fusese chemat pentru o consultaţie la capătul vestic al Dune Road-ului. Şi, după vizită, o apucase spre est, ca să dea o raită pe la Justine. Odată ajuns, observă maşina tinerei femei îndepărtându-se spre est. Imediat reperase Fordul negru.

Rămase mult în urmă, şi nu se apropie decât după ce văzu maşina roşie cărămizie oprindu-se la Flying Point. Dar, ciudat, nimeni nu coborî din Fordul negru. Aşteptă nerăbdător un timp, care lui i se păru foarte lung. Coborî din maşină şi se pregăti să o urmărească pe Justine pe plajă, dar în aceeaşi clipă Fordul demară încet, maşina începu să ruleze paralel cu fata, pe drumul ce ducea de-a lungul dunelor.

Doc Deerforth se grăbi să se urce la volan. Transpiră abundent când, după o ultimă curbă, văzu Fordul negru oprit în faţa intrării de la Gin Lane.

Se simţi uşurat că nu-l pierduse! Circulaţia nu era intensă, şi fusese nevoit să rămână mult mai în urmă decât ar fi dorit. Fordul dispăruse de mai multe ori în meandrele drumului. Dar acum aflase în ce direcţie se îndreptau. Recunoscuse imediat proprietatea lui Tomkin.

Când Deerforth coborî din maşină, tălpile pantofilor scârţâiră pe pietriş. Îşi fixă lentilele filtrante peste ochelarii de vedere, pentru a diminua strălucirea sălbatică a soarelui. Putea acum să vadă foarte bine în interiorul Fordului. Era gol.

În jur, totul era tăcut. O pasăre-cardinal se aşezase într-un pin înalt, dar nu cânta. Nu se mai auzea nici freamătul valurilor, nici zgomotul pe care-l scoteau lovindu-se de ţărm, şi Doc Deerforth regreta absenţa acelui zgomot îndepărtat.

Se apropie de Ford. Toate căpătau o intensitate ciudată în liniştea din jur. Nici o pală de vânt peste crestele arborilor înalţi. Sufocant.

Fordul negru, foarte aproape, părea un castel-fortăreaţă din deşert. Cine o urmărea pe Justine? Şi de ce? „Ai grijă de ea”, îi spusese Nicholas. Nu fără mirare, Doc Deerforth îşi dădu seama că se gândeşte la cei doi tineri, de parcă ar fi fost proprii săi copii. Mă ramolesc, îşi zise. Cele două fete îmi lipsesc, asta-i tot.

Cămaşa udă de transpiraţie i se lipea de piele, făcându-se una cu ea. La fel ca-n junglă, cu ani în urmă. Şi dintr-odată se clătină, cuprins de ameţeală. Paludism, îşi zise, sprijinindu-se de trunchiul răşinos al unui copac. Paludismul meu. Pentru că e vară. O să treacă, la toamnă.

Puse mâna pe caroseria fierbinte a Fordului şi se aplecă, pentru a arunca o privire în interior. Nu era nimic de văzut acolo. Mai era încă aplecat – un bătrân cu păr rar, transpirând în căldura verii – când umbra se profilă pe marginea maşinii negre.

Doc Deerforth o privi îndelung. Îi aducea aminte de o scenă dintr-un balet văzut odinioară în oraş: Intrarea îngerului Negru. Fetele lui – încă mici pe atunci – ţipaseră de frică, alături de el. Aripi negre ascunseră soarele, şi deodată se făcu frig.

Auzi şuieratul, în timp ce întorcea capul. Fusese ceva ca un mic nor la marginea câmpului său vizual şi, instinctiv, ridică braţul în dreptul feţei. Apoi ceva i se încolăci în jurul gleznelor şi îşi pierdu echilibrul. Legături metalice îl zgâriară, şi îi pătrunseră dureros în carne. Îşi pierdu respiraţia, se zbătu ca un peşte în cârligul undiţei.

Îşi privi picioarele. Un lanţ lung, cu o greutate la capăt încolăcit în jurul picioarelor, îl trăgea către un pâlc de plopi deşi, dincolo de care se întindeau câmpuri largi de porumb.

Se rostogoli, se sufocă, încercă să se ridice în picioare. Se pomeni cu lama unui cuţit la gât.

Ridică privirea. Pe cerul albastru, mai albastru ca nici o dată, văzu un chip – în orice caz, o parte din el – care-l înfioră. Deodată nu mai avu aer.

Privirea i se cufundă în ochii lipsiţi de viaţă, ca pietrele, ochii nebuniei, foarte diferiţi de alţi ochi din jungla de mult, şi totuşi aceiaşi. Ninja, gândi Deerforth. Cugetul îi încremeni la gândul acesta, ca şi cum n-ar mai fi existat nimic altceva pe lume. Viaţa păru că se chirceşte, ca un bob de mazăre, şi apoi piere, devenind ceva cu totul neglijabil.

Greierii ţârâiau. Muştele bâzâiau. Se întorsese în Filipine, sub cort era legat de o masă. Şi vocea domoală, insinuantă! spunea:

— De ce mai urmărit?

— De ce ai urmărit fata?

Nici o schimbare de expresie în ochii ce-l priveau ţintă, era foarte sigur de asta, dar brusc, ninja scutură lanţul şi verigile de oţel cu zimţi de fierăstrău, îi muşcară pielea. Îi pătrunseră în carne, îi zdrobiră oasele.

Capul lui Doc Deerforth se răsturnă pe spate şi respiraţia începu să-i şuiere printre buzele întredeschise. Faţa îi deveni livid㠖

— De ce m-ai urmărit?

Aceleaşi cuvinte reveneau la nesfârşit, ca o litanie – rugăciune a unui călugăr la capătul zilei. Cum i se spunea oare?

Angelus?

Timpul pieri. Durerea creştea şi scădea ca o maree – când mai repede, când mai încet – şi el habar n-avea cât timp le trebuie fălcilor să se încleşteze într-un rictus, sudorii să ţâşnească, trupului să se zbată în spasme, coapselor să se încordeze, muşchilor să se prefacă în apă.

La un moment dat – n-ar fi putut spune când – îşi dădu seama că era ceva special în acest ninja. Era mai crud şi, în acelaşi timp, mai puţin detaşat. Ghici că în el exista o forţă brută, elementară, care-l îngrozi până în adâncul fiinţei sale. Ca şi cum diavolul însuşi venise să-i smulgă viaţa.

Doc Deerforth era sigur că îi sunase ceasul. De data asta nu va mai avea parte de salvare în ultima clipă, şi se simţea prea slab şi prea bătrân pentru eroismul zilnic. Dar o fiinţă umană are, până în clipa morţii, anumite forţe ce nu-i pot fi răpite, decât dacă acceptă să renunţe la luptă. Mici timpul, nici teroarea nu au vreo putere asupra lor.

Ninja pusese acum un genunchi pe pieptul lui Doc Deerforth, care horcăia. Încet, respectos aproape, ridică mâna dreaptă a doctorului şi doar cu două degete îi zdrobi degetul mare. Aşteptă exact atât cât trebuie – după şocul brutal, când durerea vine ca o zvâcnire ascuţită – şi îi zdrobi arătătorul. Şi aşa mai departe, deget după deget, neîndurător.

Doc Deerforth tremura, horcăia, gemea. Şoptea numele fiicelor sale, numele soţiei de mult dispărute... Mai degrabă îl simţi decât îl văzu pe ninja aplecându-se asupră-i, pentru a-i auzi vorbele şoptite. O înjurătură, urmată de un trosnet sec. Durerea izbucni, îi rupsese încheietura pumnului drept.

Va trebui, îşi zise confuz, cineva trebuie să-i prevină pe copii. Apoi durerea îl copleşi, nervii lui arzând, urlând, vibrând de suferinţă, îl zvârli în cele din urmă în neant.

Un strigăt ascuţit de copil, hotărî poate soarta lui Doc Deerforth. Un strigăt foarte apropiat, şi Saigo decise atunci că nu are nimic de câştigat dacă prelungeşte jocul. Apucă kyo-tetsu-

shoge cu dinţi de fierăstrău de celălalt capăt şi îi tăie gâtul lui Doc Deerforth, cu lama cu dublu tăiş.

„De la început, citea Nicholas, tatăl tău l-a bănuit pe Satsugai. De la prima lor întâlnire, colonelul înţelesese că imensa putere a acestui om se sprijinea în zaibatsu pe o reţea secretă, de o amploare şi o putere uriaşă. Bănuia, pe drept cuvânt – aşa cum o vor demonstra şi cercetările lui ulterioare – că Satsugai era profund implicat în Genyosha. Împreună cu cei asemenea lui, semănase în mod conştient germenii care aveau să ducă la decizia finală de a lansa atacul asupra bazei Pearl Harbor.

„Tatăl tău dorea să zdrobească forţele Genyosha şi, în acest scop, intervenise în favoarea lui Satsugai, atunci când tribunalul SCAP se pregătea să-l judece pentru crime de război. Credea că lăsându-i lui Satsugai libertatea de acţiune, va provoca ulterior arestarea tuturor membrilor marcanţi din Genyosha.

„Era un plan bun, numai că Satsugai l-a descoperit... Avea o datorie eternă faţă de colonel, care încerca de fapt să-l distrugă. Pentru Satsugai, era o situaţie intolerabilă. Aparţinea unei şcoli vechi. Era un om de onoare. Ştia că în nici un caz nu poate să se atingă de colonel, sau să i se împotrivească.

Îşi pregăti deci fiul, pe Saigo, să devină emisarul morţii: îl trimise la Kumamoto, în cel mai teribil ryu de Kan-aku na ninjutsu, ryu Fuji-kiri.

Anii trecând, colonelul îşi dădu seama de naivitatea sa. Mizase pe o carte mare şi pierduse. Satsugai era acum la adăpostul legii, şi asta numai din greşeala colonelului.

Tatăl tău, Nicholas, era englez prin naştere, dar n-ar fi putut fi mai japonez nici dacă s-ar fi născut aici. A luat o hotărîre specific japoneză: l-a ucis cu mâna lui pe Satsugai.

Înmărmurit, Nicholas ridică privirea. Deci, din cauza acestei dezonorări în familie, Cheong îşi făcuse seppuku…

— Continuă să citeşti, îi şopti Fukashigi. Nu e tot.

„Tatăl tău era un militar adevărat şi nimeni nu l-a bănuit, până când Saigo s-a întors la Tokyo. Având deja elementele de bază din Kan-aku na ninjutsu, nu-i trebui prea mult timp pentru a ghici adevărul. Păstră pentru sine ceea ce ştia şi, în timp ce focul urii sale se înteţea, el nu arătă lumii decât imaginea unui fiu copleşit de durere. Dar planul unei răzbunări se contura de pe atunci în mintea lui.

„Făcu deci în aşa fel încât să-l întâlnească de câteva ori pe colonel, în lipsa ta, atunci când ştia că Itami îşi petrece după amiaza la voi. Nu ştiu dacă asta s-a petrecut o dată sau de două ori, dar faptul nu mai are importanţă.

„Probabil că ştii acum în ce măsură adepţii Kuji kiri sunt yogen (chimişti) străluciţi. Trebuie să fi aflat despre metodele subtile şi diverse pe care le învaţă pentru a ucide o fiinţă umană fără ca măcar s-o atingă.

Aşa s-a întâmplat şi cu tatăl tău: Saigo l-a ucis, otrăvindu-l lent”.

Nicholas îşi simţi ochii plini de lacrimi şi citi cu greu frazele următoare. Degetele i se crispau, tremurând pe foile subţiri de hârtie de orez.

„Aici, trebuie să-ţi cer umil iertare. Cu toate că nu sunt un ninja, mă simt vinovat, cel puţin în parte, de moartea tatălui tău. Pentru mine era un bun prieten şi simt – acum, când primele chinuri ale durerii m-au părăsit – da, simt că ar fi trebuit să ştiu.

„Ai devenit simbolul ispăşirii mele. O dovedeşte faptul că, în această clipă, îmi citeşti cuvintele, alături, cred, de preacinstitul meu prieten, Fukashigi. Eu am depăşit de mult etapa în care ştii.

„Cred că ai fost surprins, ajungând la ryu Tenshin Shoden Katori, să descoperi că onorariile studiilor tale îndelungate fuseseră deja plătite în întregime.

„Sunt sigur că înţelegi de ce a trebuit să fac acest lucru înainte de a muri, şi îl rog pe Amida Budha ca tu să ierţi slăbiciunea unui bătrân”.

Nicholas întrezări numele lui Kansatsu caligrafiat cu migală, prin perdeaua de lacrimi cu care îl plângea pe colonel, care încercase, în felul său, să i-o spună. Ca şi pe Cheong. Se simţi jefuit de toţi acei ani, ca un copac care-şi pierde şi aurul şi purpura, toamna. Şi plângea, plângea pentru prietenii care-l iubiseră şi pe care îi iubise, la rândul său. Pentru ei toţi, bătuse ceasul…

Lângă el, tăcut ca o statuie, Fukashigi căzuse în contemplaţie şi se gândea la crudele suferinţe pe care timpul le hărăzeşte celor tineri.

— Ai venit aici pentru dezintoxicare?

— Iată-te şi agresivă!

— Îmi pare rău.

— N-are importanţă. Presupun că am meritat-o. Dar răspunsul e nu. Sunt deja dezintoxicată.

Se aşeză în ovalul imens al salonului transparent. Pereţii, alcătuiţi pe jumătate din plăci imense de sticlă, dădeau spre plajă şi spre marea inundată de lumină. Deasupra lor, plafonul imens părea un diamant şlefuit. În copilărie, Justine era convinsă că-i cel mai mare din univers. Dar, în timpul dimineţii şi pe înserat, soarele lipsit de griji nu juca pe faţete, şi ele se scăldau într-o lumină indirectă, care punea în valoare frumuseţea celor două femei.

Bancheta pe care stăteau era complet circulară, formată din două elemente separate prin unghiuri ascuţite, ca bucăţile unui joc de puzzle sferic, chinezesc, primit cândva de Justine. Şi pe care ea nu reuşise niciodată să-l alcătuiască în întregime. Stăteau faţă în faţă, în mijloc, ţepene, cu ochii la pândă, două pisici pe un teren necunoscut.

Paharele mari, jivrate, în faţa lor pe măsuţa joasă, stăteau neatinse, de parcă a bea prima o înghiţitură, ar fi însemnat o recunoaştere a înfrângerii.

— Cât o să rămâi?

Nu asta dorise Justine să spună. I-ar fi plăcut să strige „Sunt fericită!”, pentru că ăsta era adevărul. Nimeni nu are chef să aibă o soră beţivă. Dar de fiecare dată când dorea să-i spună Geldei ceva drăguţ, limba i se lipea de cerul gurii. Se simţi copleşită de un val de ruşine, ca pe vremea când mâinile lungi ale mamei, pline de săpun, o acopereau de clăbuc.

După câţiva ani, făcea baie numai când toţi ai casei plecaseră. Când ieşea din apă, udă şi înfierbântată, îşi înconjura trupul delicat într-un prosop alb ca neaua, apoi cu un al doilea, mai mic, îşi făcea un turban peste părul lung. Apoi, strămutată parcă într-o îndepărtată cetate bizantină – imaginea îi venea în minte din frecventele ei lecturi – se aşeza pe aceeaşi banchetă, cu spatele rezemat de pernele moi, cu picioarele ridicate legănându-se peste spătar. În poziţia aceea, întorcea capul şi urmărea roata lentă a zilei învârtindu-se pe plafon. După forma şi poziţia luminilor şi umbrelor din cameră, putea ghici ora exactă fără să ridice vreodată capul, fără să se uite pe fereastră sau la marea pendulă de pe cămin, din spatele ei - pendula aceea al cărei tic-tac greu, sonor, o făcea să viseze la o lumină diurnă asemănătoare unei cascade alcătuită din picături de miere

şiroind prin panourile plafonului, pentru a cădea pe limba ei arsă de sete.

Aşa se distra ea, în timp ce Gelda ieşea cu prietenii săi.

Tresări, îşi dădu seama că nu reţinuse ceea ce-i spusese Gelda. Era bine aşa, oricum, n-avea chef să pună întrebări, iar răspunsul nu o interesa.

— Poţi să rămâi aici oricât doreşti, spunea Gelda acum.

— Mulţumesc. Oricum, trebuie să plec.

Dar nu făcu nici un gest pentru a se ridica, iar Gelda prefera să nu prelungească experienţa.

— Scuză mă, spuse, ridicându-se. Mă duc pe plajă.

Alunecă printr-una din acele treceri strimte dintre elementele banchetei, apoi îşi puse mâinile pe spătar.

— Asta a fost întotdeauna camera ta preferată, nu-i aşa?

— Da, răspunse Justine, puţin surprinsă.

— M-am gândit mereu că ai fi venit să dormi aici, dacă mama ţi ar fi dat voie.

— Da. Ar fi fost plăcut.

— Bine.

Degetele Geldei se crispară pe învelişul fotoliului, îşi coborî privirea spre mâini, apoi o îndreptă spre locul unde Justine se întinsese între perne.

— Vii să-mi spui la revedere, înainte de plecare, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

Apoi Justine rămase singură în casă – servitorii lipseau pe timpul week-end-ului – întocmai ca în copilărie, şi privirea îi fu atrasă de lumina filtrată prin plafon… Visă la cum trebuie să fi fost viaţa unei nobile doamne de altădată, când nu existau nici automobile, nici telefon, nici chiar electricitate (îi plăcuse întotdeauna lumina lumânărilor, nespus de mult), pentru ea, o lampă cu ulei avea semnificaţia unei îmbarcări pe vas, pentru ani şi ani, a unei vânători de balene, a unui permanent amestec de primejdii şi bucurii. Un lucru pe care ea, ca femeie, nu-l va cunoaşte niciodată. Da, să se îmbarce pe o corabie cu pânze şi să revină la Nantucket, cu suficient ulei de balenă pentru toate lămpile din Lumea Nouă. Ar fi trebuit, gândi visând, să mă nasc harponier…

Aşa o găsi Saigo – singură, ameţită, pierdută în visele ei. Niciodată nu avea să afle că îşi pierduse cunoştinţa, nici ce i s-a întâmplat în timp ce era inconştientă. La fel de bine s-ar fi putut să fi adormit. Dar nu era nimic din toate astea.

Saigo trudi vreo cinsprezece minute, cu urechea aţintită la cel mai mic zgomot ce-ar fi anunţat o întrerupere. Nu putea să-şi permită aşa ceva şi nădăjduia să nu se întâmple, c-ar fi obligat s-o scoată pe Justine din casă, ceea ce nu i-ar fi convenit. Era atât de destinsă în acea încăpere! Era locul unde ea se simţea în siguranţă. Asta îi uşura mult lui Saigo ce avea de făcut.

În tot acest timp, ochii Justinei rămaseră deschişi şi, într-un anume fel, s-ar fi putut spune că vedea. Dar ce vedea nu era decât chipul unui ninja metamorfozat, ca brăzdat de o crăpătură, după un cutremur. Schimbarea abia putea fi observată. Chipul era dincolo de omenesc.

Deveni pământul pe care-l călca, hrana pe care o mânca, apa pe care o înghiţea însetată, aerul pe care-l respira. Deveni lumea ei şi, în cele din urmă, întregul ei univers.

Şi ea asculta cei spunea acel ceva – acea fiinţă – care o înghiţea acum, mai uriaş decât diamantul scânteietor de deasupra capului. Ce săvârşea el prin hipnoză asupra ei, era ceea ce bomba atomică reprezintă în raport cu un arc cu săgeţi. La acest nivel voinţa individului nu se mai înălţa ca un zid, invulnerabil şi nu-l mai împiedica să facă ceea ce nu ar fi putut face conştient. Acum, orice era posibil, căci era altceva. Era ninja. Era Kuji-kiri, şi dincolo de Kuji-kiri, era Kobu-dera, de care se temea până şi al său sensei? Kan-aku na ninjutsu.

Era magie.

Fukashigi aşteptă în linişte, până ce Nicholas lăsă foile de hârtie de orez, acum pătate de lacrimi. Era spre sfârşitul lungii şi sufocantei după-amiezi; încet, oraşul se răcorea pe măsură ce soarele aluneca în spatele înaltelor clădiri din oţel şi sticlă. Dar asta se petrecea afară. Înăuntru, occidentul era fără putere. Aici, perenitatea Orientului sfida timpul şi îi învăluia pe amândoi. Undeva, o voce ciudată psalmodia; ţârâit de greieri la căderea serii.

— Kansatsu a crezut de cuviinţă că e mai prudent să aştepte această clipă pentru a-ţi vorbi, Nicholas. Dacă ai fi aflat-o mai devreme, l-ai fi urmărit, fără îndoială, pe Saigo, şi nu erai încă pregătit pentru asta. Te-ar fi putut distruge, la fel de uşor cum ar fi putut-o face în noaptea aceea de la Kumamoto.

— Şi acum? întrebă Nicholas, cu glasul gâtuit de emoţie.

— Încă te mai poate distruge. Mi-e teamă, Nicholas, să nu fi trecut dincolo de preceptele Kuji-kiri. A căutat nişte sensei care,

prin însăşi natura măiestriei lor, n-ar fi fost niciodată primiţi într-un ryu, chiar într-unul de Kan-aku na ninjutsu. Mistici, cufundaţi în tradiţia unei zone depărtate a Chinei – stepele centrale ale Mongoliei – despre care nici astăzi nu se ştiu prea multe. E în el ceva magic acum. Nicholas. E pe de-a-ntregul stăpânit de asta.

— Un fel de magie se află şi într-un mare număr de precepte ninjutsu.

— Există o magie imaginară – adică iluzionism – şi-o magie adevărată. Nu trebuie să le confunzi.

Nicholas ştia mult prea multe în acest sens, pentru a se gândi să discute cu Fukashigi despre lucruri de genul ăsta. Rămase tăcut tot timpul cât dură cina frugală, pregătită de sensei. Mai târziu, în miez de noapte, Fukashigi începu ritualul care urma să dureze până în zori.

— Acesta, spuse, atingând cu vârful degetelor capacul casetei, este Kokoro.

Acest cuvânt, ca aproape toate cuvintele japoneze, avea mai multe sensuri: inimă, spirit, curaj, hotărîre, afecţiune, conştiinţă interioară şi încă multe altele. El desemna, pe scurt, axul central al subiectului.

— În egală măsură e vorba şi despre magie reală. Mama ta o cunoştea şi, bănuind că tatăl tău nu înţelege, era convinsă că într-o bună zi tu o vei învăţa, la rândul tău. Această casetă îţi era destinată.

Ochii lui Nicholas, la pândă, se însufleţiră.

— Nouă este numărul cheie, Nicholas. Aici sunt nouă smaralde. Câte unul pentru a frânge fiecare braţ al lui Kuji-kiri – „a tăia cu nouă mâini”.

Saigo se trezi cu o oră înaintea răsăritului şi se ridică de pe saltea. Avea atâtea de făcut, în această ultimă zi! Cu toate că şi le organizase precis, orele păreau că fug prin faţa lui. Pentru prima oară după mai bine de o săptămână, dormise adânc şi fără vise…

Ieşi foarte devreme. Se duse la East Village, pentru a cumpăra din imensul magazin „arme-marină camping”, un sac din pânză închisă, foarte rezistentă şi întărită cu polyetilenă triplă. Verifică soliditatea curelelor.

O luă pe jos către staţia de metrou Nord-Sud, în acest stadiu, avea grijă să nu folosească decât mijloace de transport în

comun. Coborî în staţia Străzii 47, apoi merse până pe Briadway. Aici intră într-un magazin de accesorii teatrale.

A treia oprire o făcu la Brooks Brothers, unde cumpără de la solduri un costum foarte uşor, cu veston maro. Vestonul îi venea perfect, dar trecu pe la un croitor, pentru a-i retuşa lungimea pantalonilor. Ieşind îşi cumpără o bască dintr-o stofă ecosez destul de banală, care la lumina zilei părea ridicolă, dar care devenea perfectă la căderea nopţii.

În cele din urmă, se întoarse în Chinatown, unde alese un baston de bambus. Apoi, după ce-şi lăsă pachetele şi pantalonii de la costum, ieşi din nou şi începu să-şi caute o sosie. Era lucrul pe care-l prevăzuse încă de la venirea sa la New York.

Aceeaşi înălţime, aceeaşi greutate, siluete asemănătoare. Faţa nu avea importanţă. Nu înainte de a fi terminat cu el.

Croaker chemă centrul de două ori într-o jumătate de oră, şi bine făcu. Prima dată, ori că telefonistele rătăciseră mesajul, ori că acesta încă nu sosise. Îl primi, când sună a doua oară.

— Matty a telefonat. Nu şi-a lăsat...

— Bine. Îl ştiu.

Croaker se găsea în plin trafic rutier. Căută din priviri o cabină telefonică, şi când o găsi, parcă maşina lângă trotuar. Scoase din buzunar o piesă de zece cenţi şi formă un număr. De astă dată nu era un număr de-al poliţiei.

— Nu-i aici, răspunse Matty Guraliva, cu groaznicu-i accent italian.

— Aici Croaker.

— Ah! Bună.

— Scuteşte-mă de politeţuri. Ai ceva?

— Da, dar te va costa scump.

— Matty, am convenit deja asupra unui preţ.

— Da, de acord, numai că vezi, locotenente, avem de-a face cu o piaţă fluctuantă.

— Ce vorbeşti?

— Preţul convenit nu mai e valabil.

— Ascultă, Matty...

— Situaţia s-a schimbat de la ultima noastră conversaţie, asta-i tot. N-ai de ce te zbârli. Am încă marfa.

— Şi eu am chef să te apuc de-o aripă şi să te bag la apă. Ce părere ai?

— Eu, locotenente? răspunse Matty, pleznind din limbă. Oh, aş minţi dacă ţi-aş spune că mi se fâlfâie, pentru că nu mi se. Dar vreau să-ţi spun că ţie ţi se fâlfâie şi mai puţin, fiindcă în cazul ăsta – gură cusută – şi ştii bine că n-ai nimic altceva în chestia cu pricina.

Croaker simţi un gol în stomac. Inima începu să-i bată mai repede.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, prudent.

— Se vede că e într-adevăr important pentru tine, hai?

— Dă-i drumul!

— Când am vorbit prima oară, calea era rece.

— Şi acum?

— E fierbinte al dracului! Am cotrobăit mult prin cartier. Mai e cineva care o caută pe dama în chestie. E în capul listei pentru toată lumea. Cald, nu?! şi deodată, s-ar zice că…

— Dar ai chiar totul? Nume, adresă, telefon?

— Locotenente, când îţi spun eu că am ceva, nu-i nevoie să te duci să cauţi dincolo de Munţii Stâncoşi. Informaţia asta-i pe gratis.

— Atunci, cântă!

— Nu înainte de a bate palma pentru noul preţ, se încăpăţână Matty.

— De acord, anunţă culoarea.

— Triplu.

— Triplu?! îţi pierzi…

— Locotenente, zise Matty cu glas plângăcios, acum vorbim despre viaţa mea. Dacă cineva se îndoieşte de…

— Cineva ca cine? Cine s-a interesat de curva asta?

— Nu-l cunosc personal.

Croaker oftă.

— Poate poţi să afli, Matty.

— Tot ce se poate. Şi în privinţa preţului? Ne-am înţeles?

— De acord.

— Perfect. Uite-ţi comoara.

Numele pe care i-l comunică lui Croaker era Alix Logan. Locotenentul notă de asemenea un număr de telefon şi o adresă din Key West, Florida.

— În legătură cu cealaltă problemă, zise Croaker, ai face bine să te grăbeşti, pentru că s-ar putea s-o şterg în Sud dintr-un moment în altul, pricepi?

— Ceva urgent?

— Nici nu mai ţin minte când mi-am luat concediu ultima dată.

— E-n regulă. Ştii, locotenente, eşti într-adevăr O.K. Nu te superi, nu? Afacerile sunt afaceri, nu-i aşa?

— Ei, da! îţi mulţumesc pentru vorbele bune. Am impresia că voi avea nevoie de ele foarte curând.

— Spune mi, locotenente, afacerea asta este cu adevărat importantă?

Vocea ei avea deodată un timbru ascuţit, ca şi cum tocmai se trezise din somn.

— Ce te interesează?

— Eh! Sunt şi eu implicată, nu? Şi încă cum? Până-n gât. Vreau să ştiu dacă sunt băgată în rahat sau nu…

— Pentru moment, imposibil de spus. Mai e până la judecată, dar nu se ştie niciodată.

— Aş face mai bine să dispar, nu?

— Asta te priveşte. Dar nu ar fi o idee prea rea.

— Apreciez, locotenente.

— Nu vreau ca puţurile mele să sece. Originea mea texană…

Matty Guraliva izbucni în râs – o scrîşnire seacă, o lovitură de lemn într-o buturugă necojită.

— Ei, drace! Dumitale îţi datorez ceea ce sunt astăzi.

— Nu face valuri, Matty! Nu face valuri!

Se urcă din nou în maşină şi se îndreptă spre birou. Finnigan, corpolentul irlandez, nu va fi deloc bucuros să-l vadă în dimineaţa asta… Şi apoi, să se ducă dracului! Croaker ambreie furios, îşi propti palma pe sirenă şi apăsă pe accelerator până la capăt. Spera că ticălosul va avea un atac, văzându-l că se întoarce cu Alix Logan în remorcă.

Dacă reuşea să o facă să vorbească… Folosită de o mână pricepută, frica este o armă foarte eficace. Ori se înşela, ori săgeata îndreptată împotriva lui Tomkin avusese efectul dorit. Cazul, rece ca gheaţa, devenise deodată fierbinte. Avea acum o legătură directă între Alix Logan şi Raphael Tomkin. Un moment, se gândi să-l pună pe Vegas la curent cu cazul. Ar fi folositor să aibă pe cineva aici, pentru a supraveghea persoana care îşi bagă nasul peste tot, în timp ce el se va duce la Key West. Dar renunţă la idee imediat. Nu avea dreptul să-i pună lui Vegas în cârcă un sac cu mizerie ca ăsta. Nu. Va trebui să se ocupe el de ambele lucruri. Să-şi calculeze bine timpul. Va trebui ca totul să meargă şnur.

— Ieri am expediat-o pe Justine, spuse Nicholas. I-am cerut să se întoarcă la West Bay Bridge, până se termină totul.

Croaker trânti portiera maşinii şi înaintă spre Nicholas.

— Bună idee! I-am spus Geldei să locuiască cu o prietenă, sau în altă parte, dar prefer să o ştiu altundeva decât în apartamentul ei, un timp.

Turnul din Park Avenue se înălţa deasupra lor – pe jumătate schelet, ca macheta unui arhitect, secţionată pentru a se vedea detaliile structurii.

— El e acolo? întrebă Croaker, arătând imobilul.

— Ar trebui să fie. Am pus totul la punct cu ei. Trebuie s-o recunoşti că e curajos.

Se îndreptă spre planşeul provizoriu, traversând cu paşi mari trotuarul neterminat.

— Oh! Nu recunosc nimic. Dacă a acceptat planul tău, aş putea să jur că a avut un motiv.

— Sigur. El va căuta acum ceva, pentru ca Saigo să nu se mai ocupe de persoana lui. Crezi că doreşte să fie hărţuit astfel?

— Nu, zise Croaker, cu un rânjet în colţul gurii. Aşa ceva nu ar plăcea nimănui. Nici chiar lui.

Intrară în ascensor.

— Unde sunt oamenii?

— Intră în joc, (îşi consultă ceasul), în cincizeci de minute. Cei de la TPF – Forţa de Poliţie Tactică – cum spun civilii. De data asta, am mobilizat aici tot circul: gaze lacrimogene, pistoale mitralieră, chiar şi doi trăgători de elită, cu vizoare în infraroşu, pentru noapte. Băieţi care ating o piesă de zece cenţi la o mie de metri, pe întuneric. Toată lumea va purta vestă antiglonţ, bineînţeles. Şi sunt toţi aşi în lupta corp la corp.

Uşile se deschiseră la ultimul etaj şi ieşiră din ascensor.

— Tomkin are toate motivele să se ţină bine, adăugă el.

— Ascultă, lasă-mă pe mine să mă ocup de Tomkin, de acord? Rămâi de-o parte. Nu te sâcâie, pentru că îi e frică de tine.

— Da? (Croaker zâmbi din nou). Ăsta este genul de lucruri pe care îmi place să le-aud, adăugă. Chiar înainte să intre în biroul lui Tomkin, Nicholas îl opri.

— Ţine minte, spuse el. Nu vreau pe nici unul dintre oamenii voştri la acest etaj. Sub nici un pretext, e clar? Dacă Saigo trece pe lângă ei, să nu se mişte. Nu vreau pe nimeni în calea mea. Acest etaj trebuie să rămână liber.

— Nu-ţi face griji. Nu-mi prea place, dar este clădirea lui Tomkin şi tu încasezi loviturile. Trebuie să înghit bobârnacele, având în vedere modul în care am stricat totul alaltăieri. Doar că... (ridică un deget în chip de avertisment) nu spera ca eu să rămân jos cu ei. Vreau să fiu aici, cu tine.

— Cu condiţia să foloseşti itinerariul pe care l-am stabilit împreună Fără ocoluri neprevăzute, hei?

— Mi-ar plăcea să ştiu ce i-ai pregătit individului.

— Crede-mă, e mult mai bine să nu ştie nimeni. La urma urmelor, totul va avea loc între mine şi el.

— Dar nu ai nimic în afară de asta!

Nicholas îşi săltă katana, care era încă băgată în teacă.

— Decât asta? Dar nu voi avea nevoie de nimic altceva. Deschise uşa şi intrară în vasta încăpere pe colţ. Ca de obicei, Tomkin era aşezat în spatele biroului său enorm. Îşi ridică privirea, încruntat.

— De necrezut, bombăni. O grevă a gunoierilor. Şi chiar în mijlocul verii. Dumnezeule, ticăloşii ăştia de la sindicate ar întoarce şi pietrele. Până se va termina totul, oraşul ăsta va duhni până la cer.

Bătrânul se găsea în partea vestică din Park Avenue la acea oră târzie. Circulau puţine maşini, totuşi aşteptă, până ce semaforul din colţul străzii trecu pe verde. Imediat începu să traverseze încet strada. De departe părea o siluetă fragilă, aplecată sub greutatea sacului de pânză pe care îl ducea pe spatele încovoiat. Avea platfus şi desigur că bastonul său de bambus îl ajuta mult. Cum Park Avenue este împărţită în două de o bandă destul de lată de beton, nu reuşi să traverseze în timpul unui singur stop.

Când ajunse pe refugiul din mijloc, se uită în jurul său, cu surâsul unui bunic, surprins în timp ce trage un pui de somn în fotoliul preferat, chiar înainte de masă. Părea că-i vine greu să întoarcă capul, şi trecu destul timp înainte ca privirea să-i ajungă la clădirea terminată pe jumătate, care se afla în partea estică a străzii. În acel moment, oricine l-ar fi observat chiar întâmplător, n-ar fi găsit ciudat că studiază edificiul până ce semaforul trece pe verde, urmându-şi apoi drumul, şontâc, şontâc, spre celălalt trotuar.

În loc să o ia la dreapta, merse înainte către Lexington Avenue. Acolo se întoarse spre sud, până la următoarea stradă transversală. Străbătuse jumătate din perimetrul şantierului.

În acest loc se afla o veche cabină telefonică, închisă până jos cu pereţi din sticlă şi metal verde. În apropiere se aflau sacii de plastic, negri şi maro, cu gunoaie, neridicaţi. Păstră acest paravan improvizat între el şi turn, ca şi cum ar fi vrut să se îndrepte mai departe spre est.

Ajuns într-o zonă de umbră densă, se opri, schimbându-şi mai întâi înfăţişarea, lăsă sacul din pânză la picioarele sale şi îşi îndreptă umerii. Bastonul de bambus se afla într-un şanţ, nu putea fi văzut din puţinele maşini care coborau pe Lexington. Nimeni din împrejurimile turnului nu-l putea vedea. Aşteptă astfel douăzeci de minute.

Fără să se grăbească, deschise sacul de pânză. Mişcările îi erau iuţi şi precise.

Când părăsi ascunzătoarea din umbră, părea un om de afaceri destul de slab, spilcuit, cu costumul clasic şi pălărie rotundă şi plată, la fel de american ca un apple pie. Îşi dădu osteneala să facă paşi mari şi decişi, conştient că deghizarea cea mai reuşită poate fi trădată prin mers, la fel de caracteristic pentru fiecare individ, ca amprentele digitale.

Nu remarcase nici o mişcare în partea de est a turnului, dar zărise două maşini de culori diferite, garate în apropierea colţului dinspre nord. Luminile erau stinse, pentru ca totul să pară pustiu. Ar fi jurat că nu e aşa.

După ce termină ocolul în jurul şantierului, spori estimarea forţelor poliţiei cu multe cifre. Cu totul, numără şase oameni, în interior sau în jurul clădirii. Surprinse, de asemenea, un minuscul şi scurt reflex luminos, ceva mai sus, care nu putea proveni decât de la ţeava unei puşti.

În fond, puţin îi păsa de numărul oamenilor aduşi pentru protecţia lui Tomkin. Detesta aproximările, în legătură cu orice. Învăţase că sunt periculoase – şi era adevărat. Câţi oameni nu-şi datorau moartea unor estimări greşite?

Din Central Park, se îndreptă spre sud, întorcând spatele turnului. Încet, pe drumuri ocolite, reveni la cabina telefonică din Lexington. Trecuse deja o jumătate de oră. Nu era de loc momentul să fie imprudent.

Sacul de pânză se afla unde îl lăsase, între ceilalţi saci cu gunoaie. Îşi verifică ceasul. Treizeci de secunde. Deschise sacul

pentru ultima oară. Îşi scoase costumul de culoare deschisă şi îşi aruncă pălăria în canalul de scurgere. Apoi se ghemui, pentru a pune pe umăr ceea ce era în sac.

O explozie puternică izbucni în noapte, răspândind o lumină alb-verde. Micul mecanism incendiar pe care îl lăsase să cadă sub o maşină din partea nordică a clădirii, atunci când trecuse deghizat în bătrân, îşi îndeplinise menirea. Se afla la o stradă distanţă, dar simţi unda deflagraţiei, care împingea aerul fierbinte la periferie... un bubuit de metal lovit şi cioburi de sticlă, strălucitoare ca diamantele. Limba unei flăcări se ridică până la cer.

Alergă aplecat, în linie dreaptă, până ce atinse baza imobilului, apoi merse de a lungul faţadei nordice, sub protecţia maşinilor parcate, munca în echipă dublă încetase cu trei zile în urmă, după ce prezenţa sa, ca muncitor pe şantier, fusese descoperită.

Patru secunde mai târziu, dispăruse.

Sărea acum din grindă în grindă. Simţea sub degete suprafaţa aspră a stratului anticorosiv. În aer stăruia încă praf de ciment, şi atunci când se lăsă să cadă de pe cornişă, eliberat de povară, văzu că umbrele proiectate de faruri dădeau locului ambianţa dezolantă care rămâne după carnaval. Gândul îi fugi la Saturnaliile de la Shimonoseki şi la legănarea uşoară a mării. Asta îl făcu să-şi strecoare mâna în buzunar şi să ia un cub mic, zgrunţuros, pe care îl înghiţi.

Se ghemui ca o pasăre de pradă, aşteptând ca drogul să-şi facă efectul. În ziua când se dovedise destul de stângaci pentru a lăsa să-i fie descoperite tabletele, fusese alungat din Kuji-kiri. N-o făcuse din prostie, nu. Nu se putea opri. Fusese obligat s-o facă. Din cauza vaporului care se legăna, se legăna... Din cauza vântului care şuiera... geamătul surd al mării care acoperea...

Şocul! în plină lumină. Formele şi liniile se mişcară, deveniră aproape bidimensionale, ca fundalul pictat al unui decor de teatru. Avu deodată impresia că putea să vadă în toate direcţiile în acelaşi timp. Percepu şi mai intens praful care plutea în aer. Ar putea să folosească şi acest mic detaliu. Din cauza acestui praf supărător, adversarii săi vor fi obligaţi să clipească mai des. Pentru unii dintre ei, acest neînsemnat interval de timp va delimita viaţa de moarte!

Ridică ochii. Spera că nu va fi obligat să folosească obiectul de pe cornişă. Dar, dacă n-o să aibă încotro…

Îl văzu pe primul. Nu era în uniformă, ca aceia din Doyers Street. Şi părea mai sigur de el.

Saigo îl studie câteva minute pe poliţai. Voia să afle mai multe lucruri, înainte de a se lansa. Omul era desemnat să supravegheze un anumit sector? Şi în acest caz, sectorul acestuia se suprapunea cu al altuia?

După aceea, luă cele două bare curbe pe care le purta, şi înşurubă părţile una într-alta. Era un arc mare, din plastic, cu mâner şi vizor din aluminiu.

Interesant, îşi spuse. Explozia nu provocase mai multă agitaţie decât se aşteptase. Îi dăduse doar timpul necesar să intre în perimetrul turnului, dar nimic mai mult. Auzi sirena stridentă a maşinii pompierilor, care tocmai sosea. După ce văzuseră că nu era nimeni în autovehicul şi că nici un trecător nu era rănit, poliţiştii lăsaseră totul în seama pompierilor.

Din locul unde se afla, surprinse, chiar deasupra, mişcarea uşoară a unui trăgător camuflat. Aşteptă ca poliţaiul să ajungă la capătul rondului său. Aşeză săgeata cu vârf de oţel şi ochi. Nu erau săgeţi obişnuite, de vânătoare. Vârfurile lor erau făcute prin suprapunerea minuţioasă a mai multor straturi de oţel, subţiri, după acelaşi principiu ca şi al lamelor de katana. Altădată se numeau săgeţi străpunge-armura. Singurul lucru pe care nu-l puteau găuri, era o placă de oţel de cinci centimetri grosime.

Săgeata zbură. Zumzet paşnic de albină, urmat de un zgomot surd. Ţeava armei nu se mai văzu. Penele rigide de la capătul săgeţii ieşeau din ceafa trăgătorului de elită.

Poliţaiul care era la acelaşi nivel cu el, ajunsese la capătul rondului şi se întorcea. Se opri chiar în faţa lui Saigo şi ridică privirea. O picătură mare şi întunecată îi căzu pe umăr. Îşi trecu pistolul mitralieră în mâna stângă ca să poată vorbi prin walkie-talkie.

Saigo sări asupra lui ca umbra unei fiare. Braţul său stâng, încordat, se ridică, descrise un arc mare şi se abătu şuierând. Mâna îi era învăluită într-o reţea fină de oţel, care se întindea de la încheietură până la vârful degetelor, unde se termina cu o serie de gheare încovoiate, tăioase ca briciul. Tendoane din oţel, articulate, se întindeau pe dosul mâinii şi de-a lungul fiecărui deget.

Poliţaiul nu avu timp decât să deschidă gura. Ghearele îi sfâşiară sălbatic gâtul, apoi i se înfipseră în piept, smulgându-i uniforma, vesta antiglonţ, pielea, carnea, organele interne. Ţâşni un enorm jet de sânge negru, şi corpul se zbătu, ca şi cum ar fi fost electrocutat. Fâşii de carne jupuită zburară în aer, şi duhoarea morţii deveni la fel de evidentă ca parfumul iasomiei sub ceruri îndepărtate şi liniştite.

Părăsi cadavrul, râzând fără zgomot de ineficacitatea vestei anti-glonţ, şi se reîntoarse în umbră, să-şi ia arcul.

Mai întâi, marele hol, – se gândi. Nu era grăbit. Cei de sus n-aveau decât să-l aştepte! îşi imagină faţa lătăreaţă a lui Tomkin, leoarcă de sudoare, încordată, neştiind încă ce se întâmplă la etajele inferioare.

Mişcându-se, nu făcea mai mult zgomot ca murmurul vântului, trecând, în noaptea fierbinte, printre stâlpii turnului. În sectorul următor, dădu peste un alt agent în civil. Se strecură în spatele lui şi îi petrecu în jurul gâtului un laţ de nailon negru. Trase, apoi îşi încrucişă cu putere încheieturile mâinii. Nodul se înfipse violent în mărul lui Adam al bărbatului, care se lăsă pe spate, încercând să-şi recapete respiraţia.

Saigo rămase o clipă descumpănit. Omul se răsuci şi atacă, în loc să lupte cu frânghia care se strângea. Era un bărbat foarte puternic, şi Saigo simţi că îşi pierde echilibrul. Se afla prea aproape. Braţele groase ca nişte bârne i se împletiră în jurul taliei. Saigo îl lovi puternic peste laba piciorului şi celălalt îi dădu imediat drumul. Căzu pe o parte: elanul pe care şi-l luase era prea violent.

Poliţistul se aruncă imediat peste el, gâfâind. Reprezenta un pericol, fie şi numai prin greutatea lui. Saigo lansă lovitura „zmeului” şi lovituri fandate. Nu aveau efect decât pe jumătate, dar greutatea enormă a poliţistului nu-i permitea să se sprijine cum trebuie. Tot ce voia era să-l răstoarne. Se zbătea, şi sudoarea care i se prelingea pe gât îi păta costumul negru.

Se blestemă pentru greşeala sa, exces de încredere. Îşi degajă mâna dreaptă şi scoase o lamă cu arc. Străpunse umărul celuilalt exact în mijlocul claviculei. Omul gemu şi, ciudat, strânse mai tare. Saigo auzi un pârâit lângă urechea dreaptă şi arcul era de acum inutilizabil.

Poliţistul se lăsă cu toată greutatea pe genunchii aşezaţi pe pieptul lui Saigo. Era o greşeală. Dar de unde să ştie că Saigo putea să reziste mai mult de şapte minute fără aer?

Saigo îşi concentra atenţia asupra pieptului celuilalt. N-avea destul loc pentru aşi putea folosi eficient ghearele. Îşi încordă degetele mâinii drepte şi le utiliză ca pe vârful unui cuţit. Lovi drept în şoldul omului, chiar sub coaste. De această dată, vesta de protecţie îşi făcu datoria şi devie lovitura, care, deşi dureroasă, nu fusese mortală.

În disperare de cauză, Saigo se folosi de tettsui. Sternul plesni, plămânii trupului enorm, care îl strivea, se goliră.

Saigo reuşise în sfârşit să-l răstoarne pe poliţist şi, călare pe el, îi înfăşură din nou şnurul în jurul gâtului, ridicându-l cât putea.

Percepu sunetul. Din ce în ce mai ascuţit, până depăşi pragul auzului omenesc. În aceeaşi clipă sări într-o parte. Simţi o dâră arzătoare în lungul tâmplei drepte şi, pe jumătate ameţit, se rostogoli pe dalele holului. Alunecă în umbră, dar tunetul morţii îl urmări şi acolo.

Încă un trăgător ascuns! Se ghemui lângă o coloană groasă, şi auzi, ţâşnind în noapte, zgomot şi mişcări. I se prelingea sânge din rană şi îşi duse fără să vrea mâna la tâmpla din care se prelingea sânge. Încă o dată, fusese imprudent!

Nu putem recomanda folosirea drogului, indiferent despre ce drog ar fi vorba, îl auzea pe sensei-ul său spunând. Drogul are tendinţa să restrângă câmpul conştiinţei, să intensifice fasciculul percepţiei limitate, dând totodată o impresie exact inversă. Oferă un aspect eronat al realităţii. Limitarea percepţiei este un defect inerent oricărei forme de luptă, mai ales în cursul ultimelor stadii. Chiar şi luptătorii încercaţi trebuie să se ferească de acest lucru. Când intervine acest fenomen, trebuie să folosiţi „Capul de şobolan” şi „Gâtul de bou”. Dacă sânteţi preocupaţi de detalii, retrageţi-vă şi reconsideraţi lupta de la o anumită distanţă.

Era exact capcana pe care şi-o întinsese singur şi în care căzuse. Altfel, niciodată nu ar fi fost atins de acest glonţ.

Încă nu auzea bine, şi se îndepărtă, furişându-se, de centrul dramei. Avea nevoie de timp pentru a-şi reveni. Mişcare în stânga şi în faţă. Era întins într-un colţ, în interiorul turnului. Deasupra lui, marele hol neterminat forma o reţea, din ce în ce mai strânsă, de lumină slabă şi de întuneric adânc. Aerul negru îl strivea ca o coloană de apă, grea, apăsătoare.

Pentru prima oară luă în consideraţie o eventualitate copleşitoare: oare nu-şi subestimase grav adversarii? Se simţea neputincios şi teribil de singur, exact ca în noaptea aceea când vântul urla peste Detroit în timp ce, cu ochii goi şi uscaţi, cu

mâinile tremurânde, smulgea o parte din el însuşi; exact ca în clipa când privirea îi căzuse pe faţa tatălui său, asasinat. Odată dispărută singura fiinţă care îl înţelegea, în el nu mai rămăsese absolut nimic. În afara dorinţelor lui Satsugai. Restul nu mai conta. De parcă ar fi lăsat mâinile uscate ale unui puternic Kami să-i dirijeze viaţa: un jikiniki, un demon mâncător de oameni. Poate chiar tatăl său nu fusese altceva decât asta?! îşi dăduse perfect de bine seama de această monomanie Irepresibilă, deşi simţea pentru el mai mult respect decât pentru oricine şi orice pe lume, în afară, poate, de onoarea numelui său. De când citise povestea celuilalt Saigo, era convins că în Satsugai se reîntrupase Kami-ul acelui mare patriot. Era foarte posibil, după tradiţia budistă. Satsugai îl dominase, de la vârsta cea mai fragedă. Viaţa lui Saigo nu fusese decât prelungirea vieţii tatălui, şi tânărul nu avusese niciodată ocazia să descopere că avea o existenţă de care ar fi putut să se bucure el însuşi. Acum ştia că în viaţă nu mai există nimic care i-ar mai fi putut aduce bucurie. Nu-i rămânea decât simpla conştiinţă a unei munci neterminate, care îl antrena spre un sfârşit inevitabil.

Şi deodată nu mai fu nici singur, nici speriat. Drogul îi sensibilizase nervii şi-i asmuţise simţurile. Muşchii îi fremătau de energie stăpânită. Era momentul să pornească.

Ieşind din umbră, dădu peste un poliţist cu pistolul mitralieră gata să tragă. Se văzură în aceeaşi clipă. Ţeava armei se ridică, îndreptându-se spre pieptul lui Saigo. Indexul omului atinse trăgaciul; privirea sa întâlni privirea lui Saigo, degetul îi încremeni.

Nemişcat, ca o statuie, poliţistul nu avu nici o reacţie, când Saigo ridică o bucată de lemn rotunjit, negru, pe care o purta la brâu. Ochii omului păreau goi. Saigo apăsă pe un resort ascuns şi, cu un declic, un vârf de oţel de zece centimetri pătrunse în gura căscată a poliţistului în civil, traversă cerul gurii şi perforă creierul. Omul se răsuci pe loc, degetul i se încleştă pe trăgaciul armei care slobozi o rafală scurtă – un semicerc ucigător. Apoi se prăbuşi greoi, pe pavajul marelui hol. Saigo era deja departe. Auzi paşi apăsaţi care alergau, strigătele răguşite ale celorlalţi poliţişti, sfârâitul unui walkie-talkie.

Ocoli zona acoperită de cel deal doilea trăgător de elită. Acesta era singurul care îi mai punea beţe în roate. Omul cu puşca era în principiu la fel de mobil ca şi el. Haragei-ul îl proteja pe Saigo de orice atac direct şi ar fi putut, prin linişte, să dejoace

o bună parte din amenințarea armelor cu bătaie lungă. Dar totul era confuz, se simțea lipsit de cea mai mare parte a simțurilor sale supranaturale, iar *haragei-ul* era ineficient la distanțele cu care avea de-a face.

Acum trebuia să urce, dar știa că e imposibil, cât mai exista această ultimă amenințare.

Dintr-o săritură fu pe schelăria înălțată până la jumătatea mezaninului. Două împușcături apropiate loviră metalul, aproape de șoldul său stâng, și, dacă n-ar fi fost în mișcare, ar fi fost atins cel puțin o dată.

Alergă de-a lungul schelei, atent la ceea ce se găsea în fața lui, în timp ce subconștientul încerca să repereze poziția trăgătorului, în funcție de cele două fulgere, pe care le înregistrase la periferia câmpului vizual.

Lăsă această parte din el să-i controleze reacțiile trupului și se concentra asupra localizării omului, pândind în același timp cea mai mică mișcare.

În față, zărea acum două pete de lumină, despărțite de o lungă zonă întunecată. Pentru a evita petele, ar fi trebuit să coboare la nivelul inferior, și n-ar fi vrut, căci ar fi renunțat la avantajul, din ce în ce mai însemnat, pe care îl avea față de trăgătorul de elită.

Se opri la doi metri de prima pată de lumină și, perfect nemișcat, studie topografia locurilor din preajmă.

Respiră profund de trei ori, și se avântă. Un pas, doi, apoi zbură în aer, cu picioarele strânse, ca într-un salt periculos, traversă prima dâră de lumină, ca o bilă ce se rotește.

Era aproape de capătul traiectoriei, când auzi detunătura puștii, în cursul curbei sale aeriene, nu putu să distingă cât de mult se apropiase trăgătorul, și nu vru să riște. Imediat ce atinse cu picioarele schela, se avântă din nou. Aerul din jurul său îi păru, deodată dens și umed, mișcându-se ca un nor ce se destramă.

Instinctiv, își ținu respirația. Într-o fracțiune de secundă rostogolindu-se prin aer, văzu strălucirea ternă a metalului grenadei sărind pe schelă, într-o băltoacă de lumină. Numără detunăturile și șuierăturile, patru gloanțe. O arsură rapidă, ca un fier înroșit, pe una din pulpe, apoi intră din nou în întuneric, în picioare, plonjând către omul cu pușca. Nu ținu seama de durerea din piciorul drept. Creierul său, compartimentat prin

educaţie, nu permitea şocului nervos să se răspândească şi să rupă tensiunea simţurilor la pândă.

Trăgătorul, distingând în sfârşit întregul contur al siluetei care se arunca asupra lui, nu se lăsă în genunchi pentru a putea lua linia de ochire, ci întoarse arma de-a latul corpului, ca pentru o bătaie cu bâte. Lansă înainte patul greu al puştii, încercând să taie elanul adversarului şi simţi că lemnul loveşte ceva – cotul siluetei, îşi zise.

Se dădu un pas înapoi şi se întoarse pieziş, proiectând ţeava armei înainte şi în jos, pentru o lovitură oblică. Saigo o îndepărtă cu antebraţul, făcând în acelaşi timp un mic pas. Era acum la distanţa potrivită. Lovi, o lovitură „zmeu", cu latul palmei – la fel de tare ca o bucată de beton armat. Toată partea dreaptă a cutiei toracice a omului se sparse ca o coajă de ou.

Poliţistul nu avu timp decât să scoată un strigăt – de parcă s-ar fi mirat. Când capul şi bustul i se înclinară înainte, Saigo, ridicându-şi foarte sus piciorul, îl lovi la rădăcina nasului. Pielea plezni, iar cartilagiul fu smuls de pe os. Un jet de sânge, şi trăgătorul căzu peste parapet, pe urma armei acum nefolositoare.

Dintr-o săritură, Saigo se îndrepta spre scară. Mâna îi era încleştată pe katana.

— L-au terminat. Auzi ce tărăboi!

Tomkin se referea la împuşcături. Stătea în picioare, aplecat peste birou. Braţele lui, ca nişte stâlpi, păreau încremenite, cu pumnii lipiţi de tăblia mesei.

Pârâitul mitralierelor răsuna ca un ecou de tunet, amplificat şi purtat de curenţii de aer care urcau din atrium.

Nicholas nu se clintise de la postul său, din apropierea uşilor duble din metal.

— Ce zici de asta, Nick!

Nervozitatea neaşteptată a lui Tomkin îl uimi. Ultima oară când îl văzuse, era calm şi relaxat, ca un om gata să plece în vacanţă. Acum era la capătul puterilor.

Da, de cealaltă parte a camerei, Tomkin transpira de frică. Începea să aibă îndoieli cu privire la târgul său cu ninja. Tot ce se întâmpla jos, nu i se părea în ordine, ştia exact câţi oameni desfăşurase Croaker şi ce arme avea, îl omorâseră? Un zgomot ca de război mondial urca de la etajele inferioare… Şi dacă totuşi

ajunge până aici?... îşi spuse. Dumnezeule! Linnear este ultima mea linie de apărare – şi eu l-am sacrificat!

Tomkin deschise gura, dar în ultima clipă înghiţi cuvintele care erau gata să-i scape. Pentru nimic în lume nu trebuia să-i mărturisească lui Nicholas ce făcuse. Îşi băgă mâna tremurând în interiorul vestei, şi degetele transpirate, atinseră patul cald al revolverului.

Nu se simţea deloc la largul său, ca un piranha fără dinţi, care vede pe neaşteptate un rechin înaintând către el. Această impresie nu avea nimic îmbucurător. Îi plăcea să ţină totul în mână – la birou, în consiliile de administraţie, în focul luptelor interne, în străinătate, când îmblânzea clienţii recalcitranţi – pe când ceilalţi îndurau, cu nelinişte şi incertitudine, învolburările şi hopurile unui destin pe care doar el îl crea. Dar această noapte, pentru moment, în orice caz, alţii luaseră controlul asupra vieţii sale, şi simţi tăişul fricii, pe care nu o mai cunoscuse dintr-o zi însorită, de acum şaisprezece ani... Casa din Gin Lane, arşiţa verii, zgomotul vântului care trecea prin ierburile înalte ale plajei, nisipul uscat care părea de sticlă... apa care creştea şi cobora... Un geamăt... O mişcare... şi apoi... Gelda. Doamne, Gelda! Gelda!

Inima îi bătea în piept ca un ciocan, şi un fior îi urca din părţile genitale în intestine, începând să-l strîngă... să-l strângă...

— ...mai bine să vă aşezaţi şi să faceţi ce v-am spus.

— Ce? Ce?

— Aşează-te, Tomkin. Va sosi în curând.

— Va sosi? Cine?

— Saigo. Ninja.

Faţa lui Tomkin lucea în lumina amurgului care pătrundea prin peretele de sticlă din stânga. Toate lămpile de pe etaj erau stinse.

— Nu l-au omorât?

— Nu cred.

— Dar toţi oamenii aceia... acolo jos? îi considera linii de apărare. Era imposibil să se prăbuşească aşa de repede, aşa uşor. Nicholas se înşelă asupra sensului întrebării.

— Îţi pasă de soarta lor? Asta mă miră. Doar na fost ideea mea. Ar fi trebuit să fim numai noi trei: eu, dumneata Şi el. Cei de jos nu au nici o vină.

— Vrei să spui, răspunse Tomkin, că noi – tu, locotenentul şi cu mine, – suntem vinovaţi?

Se apropie puţin de ferestre, întrebându-se dacă Nicholas îl va urma, aşa cum ninja îi dăduse să înţeleagă. Dar Nicholas rămase nemişcat.

— Nu aici, pe Olimp, moralitatea nu prea are sens. Atunci când te obişnuieşti să priveşti oamenii dintr-un loc atât de înalt, trăsăturile lor personale se şterg sau, în orice caz, par atât de neclare, încât toţi devin la fel de impersonali ca nişte şoareci – şi la fel de neînsemnaţi. Ce înseamnă pentru istorie o furnică în minus? Are prea puţină importanţă, pentru a se ţine cont de existenţa ei.

— Eşti nebun! spuse Tomkin. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nenorocirea este, îşi spuse, că ştie perfect despre ce vorbeşte. Îşi apăsă tâmplele cu mâinile şi clipi, sub cascada orbitoare a imaginilor proiectate pe retina sa... Gelda şi tânăra fată. De ce îi bătea pulsul atât de tare? Şi, deodată, ura i se revărsă ca otrava în vine, îi zvâcnea capul şi îl simţea umflat ca un balon. Cum putuse ea... îi fixase pedeapsa, bineînţeles. Şi pentru Justine... Gândurile începură să-i fugă primejdios...

Unde erau oare zilele nevinovate ale copilăriei? se întrebă. Vânătoarea de ouă de Paşte, în Connecticut, cursurile de dans, verile plăcute, pline de veselie, când fiicele sale ieşeau din mare ca două sirene cu piele brună? Rămăseseră pe fotografii îngălbenite, împotmolite iremediabil între hârtia Kodak şi substanţele chimice, cu nimic mai reale decât Xanadu închipuit de Coleridge, dispărute în ceaţă, ca visele unui opioman.

— Spui că vine?

Vocea lui Tomkin se înecase în frică. Trebui să-şi dreagă glasul, înainte de a urma:

— Ce vei face acum?

— Aşează-te, Tomkin, răspunse Nicholas. Nu sta în faţa ferestrelor.

— Vreau să ştiu, strigă Tomkin. Este vorba de viaţa mea!

— Aşează-te, Tomkin, repetă Nicholas, şi mai încet decât înainte. Încetează să mai urli, dacă nu vrei să-l aduci drept spre noi.

Tomkin îl fulgeră cu privirea. Pieptul i se ridică sub vestă. Apoi, brusc, se prăbuşi în fotoliu.

Nicholas întoarse capul spre capătul încăperii. Lângă uşa deschisă a sălii de baie, se găsea un culoar îngust, care ducea la instalaţiile electrice şi de aer condiţionat ale etajului, apoi la birourile din partea opusă a turnului.

Nu credea că Saigo va veni prin uşile de la intrare. Nici el n-ar fi procedat aşa, erau masive şi se deschideau încet. Da, deschiderea lor cerea prea mult timp şi efort. Nu putea să folosească nici ferestrele; ca la majoritatea construcţiilor moderne, climatizate în întregime, ferestrele nu se deschideau. Putea să le spargă, desigur, dar asta ar lua timp şi mai ales ar face prea mult zgomot.

Era logic să se aştepte la un atac venit dinspre acel mic culoar. O clipă se gândi să ocupe o poziţie mai avantajoasă, poate în nişa climatizatorului. Dar dacă Saigo alege altă cale de acces, ar pierde minute preţioase pentru a reveni în birou. Nu, nu putea să şi asume acest risc.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că Saigo tocmai urca.

Era din nou linişte. Auzea doar un freamăt lin în urechea eternă, ca amintirea unei furtuni violente. Odată închise, uşile de la intrare, nici un zgomot nu mai putea răzbi.

Nicholas auzea respiraţia gâfâitoare a lui Tomkin – o respiraţie de astmatic. În partea unde se afla biroul, era întuneric.

— Mişcă-te uşor spre dreapta ta, şopti Nicholas. Fără să atingi fotoliul… Aşa. Şi acum, nu te mai mişca.

Întoarse capul. O rază de lumină atingea o parte din părul de culoarea oţelului, al lui Tomkin, împărţindu-i craniul în patru.

Prezenţa lor făcea locurile să trăiască.

Bineînţeles că trebuia să se aştepte la asta.

Doi la intrarea scării. Alţi trei pentru paza ascensorului. Nici nu se gândise că ar putea să folosească ascensorul principal.

Cel mai uşor i-ar fi fost să-i hipnotizeze. Un plan practic dar amuzant. Îi plăcea ideea de a fi escortat în lift de unul dintre aceşti poliţişti în civil. Dacă ar fi avut destul timp, ar fi putut să procedeze aşa. Nu credea să mai aibă răgazul necesar. Probabil că ştiau deja ce se întâmplase jos. Poate ceruseră întăriri. Nu voia să rişte ca la ieşire să dea peste douăzeci de oameni, gata să tragă în tot ce mişcă.

Oh, s-ar fi putut descurca foarte bine chiar şi atunci, dar să rişte fără să fie nevoie, era prea stupid.

Apucă cele patru tampoane legate la cingătoarea sa. Le fixă pe încălţămintea cu talpă elastică şi pe palme. Îşi trase katana în bandulieră, pe spate. Nu putea să mai facă un pas fără să atragă atenţia, pentru că pe faţa exterioară a fiecărui tampon erau dispuse, după un model complicat, cuie de fier ce depăşeau cinci centimetri.

Saigo îşi desfăşură din talie o frânghie lungă din nailon, cu o mică ancoră, foarte ascuţită la un capăt. Cercetă cu privirea pereţii atrium-ului, pe care îl cunoştea deja foarte bine. Găsi ceea ce căuta şi începu să învârtească frânghia pe deasupra capului.

Îi dădu drumul. Coarda urcă foarte sus şi recăzu pe deasupra unei grinzi transversale din fier. Punctul de ancorare era destul de aproape de zid, pentru ca atunci când se lansă spre înălţime, elanul luat să-l facă să atingă peretele. Îşi ridică picioarele, în aşa fel încât tălpile încălţămintei să fie îndreptate spre zid. Simţi izbitura în tot corpul, când tampoanele cu cuie se înfipseră în suprafaţa alveolată, din travertin.

Era una din metodele cele mai vechi ale ninjutsu-ului, folosită de secole pentru a pătrunde în cetăţile fortificate ale inamicului. Un ninja nu putea să abandoneze din cauza unor simple ziduri, oricât de netede ar fi fost ele.

Urcă cu o viteză uimitoare. Ca o muscă. Invizibil pentru toţi cei ce se aflau dedesubt, chiar dacă, din întâmplare, ar fi ridicat capul şi ar fi privit atât de sus. Era din nou în siguranţă.

Oamenii din atrium, uluiţi, îi declarară lui Croaker prin walkie-talkie, că au avut senzaţia că văd o umbră ridicându-se în aer şi dispărând.

Halucinogenul îl biciuia acum din plin. Era prins de realitatea imediată. În timp ce se căţăra, putea simultan să vadă, să simtă, să guste, să audă şi să pipăie.

Sunete slabe, clare şi vizualizate, urcau până la el, canalizate de acustica specială a atrium-ului. Era ciudat, pentru că, de când ajunsese sus, putea să asculte sunete precise, mult mai clare decât ar fi fost încă la etajele inferioare, voci, încălţăminte bocănind pe pavajul nou. Telefonau după ambulanţe. Trudă zadarnică, îşi spuse. Monologuri fără răspuns, desigur, prin walkie-talkie. Nu-l interesau.

Praful fin, ce se ridica până la el, urca în aerul ce se învârtea încet – ciclon minuscul fără efect, plutind spre petele de lumină.

La ultimul etaj, tăcere absolută. Cum îşi dorise Nicholas. Insistase ca nici unul din oamenii lui Croaker să nu apară la acest nivel. Zgomotul era de acum cel mai primejdios duşman.

— Vreau, îi spusese lui Tomkin cu câteva clipe înainte, să te întorci cu spatele, de îndată ce va intra. Te simţi în stare de asta?

Pentru că nimic nu este mai greu decât să întorci spatele cuiva care are intenţia să te omoare, dar era esenţial. Nicholas se

temea de ce putea să-i facă kuji-kiri lui Tomkin, de exemplu. Să-l determine să se arunce pe fereastră – nu era decât una din posibilităţi.

— Mă simt în stare.

Vocea lui Tomkin tremura de frică şi din nou Nicholas se miră.

— Vrei să stau aşa tot timpul cât va fi aici?

— Nu te mai gândi la asta. Ţine minte doar ce ţi-am spus. Dacă faci altceva, vei muri probabil, înainte să-ţi dai seama. Nu este momentul să vrei să ştii totul, să controlezi totul.

O parte din frica sa – Tomkin o înţelegea cu întârziere, venea din faptul că Linnear semăna foarte mult cu el. Nu avea destulă intuiţie pentru a înţelege în ce se asemănau atât, dar era sigur de asta. Avea în faţa lui un bărbat periculos, o brută ţinută în lesă de un strat subţire de educaţie. Tomkin tremură, închipuindu-şi ce s-ar putea întâmpla dacă această pojghiţă ar dispărea. Probabil, ăsta era motivul pentru care nu îndrăznea să-i mărturisească lui Linnear secretele sale. Da, erau amândoi făcuţi din aceeaşi esenţă şi îl judeca pe Nicholas ca şi cum s-ar fi judecat pe sine. El, Tomkin, ar fi făcut orice ca să se apere, deci Nicholas…

— Ştiu. M-am ţinut sub control toată viaţa. E dificil să vezi. Bătăturile nu cresc numai pe mâini.

— Ce vrei să spui? întrebă Tomkin.

— Am senzaţia că de ani de zile sunt anesteziat.

Se întrerupse o clipă, cu faţa înclinată, ca pentru a asculta un zgomot îndepărtat, şi Tomkin simţi cum intestinele i se transformă în apă. Ninja sosea, deja? Dumnezeule, dorea să meargă la toaletă!

Fiica dumitale este o persoană foarte deosebită, reluă Nicholas.

— Care? Justine? rânji Tomkin (se simţea mult mai bine – pe teren sigur.) Bineînţeles, dacă găseşti „deosebit” a fi puţin nebun. Eu nu găsesc.

— Eşti chiar imbecil, hei? spuse Nicholas. Se făcu tăcere. În penumbra din cameră, cei doi se priveau. Nicholas se întrebă dacă Croaker auzise discuţia lor. Probabil râdea pe înfundate…

— Chestie de opinie personală, nu? spuse Tomkin bătând în retragere (Nu voia să-l înfurie pe Linnear tocmai acum.) Vreau să spun, reluă el, că ea m-a făcut să nu iau în tragic asta. Nu o cunoşti decât de puţin timp. Ascultă… (bătu cu arătătorul în masă.) Ţi-am spus unde o găseşti, nu-i aşa? Te-am ajutat să o

regăseşti. Aş vrea să vă înţelegeţi amândoi, ţi-am mai spus-o şi o gândesc, îi faci bine. Forţa dumitale o poate împiedica să se piardă iar…

— Nu o cunoşti deloc, zise Nicholas. Are mai mult creier decât mulţi bărbaţi cunoscuţi de mine…

Lăsă fraza neterminată, îl sfida pe Tomkin? Dacă era aşa, Tomkin prefera să nu ridice mănuşa.

— Poate s-a schimbat. Nu am văzut-o de mult timp, probabil că eu o consider încă bebeluşul familiei. Gelda, fata mea mai mare, părea mai capabilă să se descurce singură, chiar atunci când erau nişte copile. A fost întotdeauna mai mondenă decât Justine.

Oh Da, mondenă! De râs nu altceva! Femei care se sărută … De la cine o fi moştenit asta?

— Tare mă tem că noi nu suntem ceea ce se cheamă o familie unită, reluă el.

Şi cum ar fi putut să fie altfel?

— Da, fetelor mele nu prea le pasă de familie, îmi pare rău, dar n-ar fi trebuit să mă aştept la altceva, nu-i aşa? Când nu li se acordă destul timp… (în penumbra din birou, Nicholas simţi că Tomkin ridică din umeri), copiii se îndepărtează inevitabil de părinţii lor şi găsesc alte persoane cărora le acordă toată încrederea.

Încetă să mai bată cu arătătorul în birou.

— Da, s-ar putea spune că ambele mele fete sunt nişte adolescente întârziate.

Nici unul nu rostise de mult timp vreun cuvânt. Tăcerea părea absolută, exact inversul a ceea ce te aşteptai să găseşti într-un oraş mare. Ceea ce se petrecea în exterior, nu mai exista pentru ei. Erau închişi aici, într-o lume a violenţei, creată de ei înşişi, unde legile care acţionau în restul universului nu aveau nici o valoare. Divinităţi sumbre şi însângerate bântuiau aceste coridoare, înguste ca galeriile secrete ale Marii Piramide. Clipele zburau ca frunzele sfâşiate, purtate de o furtună autumnală.

Soseşte, în sfârşit, soseşte.

Se născuse din pământ. Dai-en-kyo-chi, aşa cum îl învăţase Akai ninjutsu, „Mare-rotund-oglindă-înţelepciune”. Asta era forţa sa, şi el începu Shu-jl-ul-mantra, descântecul care îl aducea în stadiul final al pregătirii, „Moarte, noapte şi sânge”, luptă butsu.

În clipa care urmă zgomotului slab al săriturii lui Saigo la etajul superior, auzi un sunet unic în lume, cel produs de katana, în timp ce este scoasă din teacă.

Croaker, creatură nemernică, gândi Nicholas, făceai mai bine dacă rămâneai în afara tuturor acestor lucruri. Te prevenisem. Este o afacere între mine şi Saigo – şi Dumnezeu să-i ierte pe toţi aceia care stau în calea noastră. Mişcare la etaj. Nicholas fu singurul care îl auzi. Îl ajuta aragei-ul. Putea să simtă cum se apropia ninja. Da, simţurile sale ghiceau mişcarea omului ca pe o trepidaţie în vârful degetelor. Nu purta decât o cămaşă din mătase uşoară şi un palton din bumbac. Apucă katana cu amândouă mâinile şi o îndreptă în poziţie happo biraki, „deschis pe opt părţi”, tehnică pusă la punct de Miyamoto Musashi, cu mai mult de trei sute de ani în urmă. Nu exista nici o poziţie kenjutsu de atac mai eficace. O demonstraseră alţii, cu mult timp înainte de naşterea sa.

Energia curgea prin el cum curge curentul electric printr-un grup electrogen. Noaptea pulsa ca o a doua inimă, cu voinţa ei proprie, urmând un destin pe care nu putea încă nimeni să-l cunoască.

Obiectele îi apăreau acum ca elemente ale unui tot, părţi detaşabile, care se încrustau în topografia etajului. Mobilele în înălţime, lungime, grosime, aplicele de pe pereţi, plafonierele de pe tavan, lumea se reducea la o serie de spaţii bine delimitate, în sânul cărora urma să se deruleze dansul morţii, început cu atâţia ani mai înainte.

O umbră tremură, şi Nicholas ştiu că Saigo se afla în Culoarul mic. Sări în mijlocul încăperii, cu sabia foarte sus, deasupra capului, şi un strigăt ţâşni din adâncurile pieptului său.

Nările sale fremătară, era încă la mijlocul traiectoriei, rostogolindu-se pentru a se îndepărta cât mai mult posibil de culoar. Simţi mirosul înainte chiar de a auzi sunetul slab al impactului cu podeaua.

Uşa de la baie era deschisă şi se folosi de asta, în întuneric, explozia, reţinută în spaţiul închis, păru înspăimântătoare. Îl simţi pe Tomkin ridicându-se şi întorcându-se.

Saigo era deja în încăpere, deplasându-se cu o viteză nebună, utilizând zgomotul exploziei pentru a-l descoperi.

Se îndrepta chiar spre Tomkin.

—Nu te apropia! strigă Tomkin, ridicând mâinile pentru a se apăra.

Înţelese că ar avea timp să moară în zece feluri diferite înainte de a putea să-şi scoată arma şi să tragă. – E acolo! E acolo!

Arăta înnebunit spre partea unde se retrăsese Nicholas.

Saigo nu spuse nimic, dar ochii îi străluciră de un fel de furie rece, care îl făcu pe Tomkin să tremure de frică. Pentru prima dată în viaţa lui, moartea era o realitate zdrobitoare. Am murit deja, îşi spuse, văzând pe faţa lui Saigo ceva ce nu aparţinea acestei lumi. Da, nu era oare însuşi Lucifer venit să-l înhaţe? Nu credea în astfel de lucruri. Văzu scânteierea oribilă a luminii pe ghearele de oţel de pe mâna stângă, ridicate, gata să se abată ca un fulger spre pieptul său.

Apoi, într-o clipă i se păru, ninja fu aruncat la pământ, către fereastră. Cu umărul drept lăsat în jos, Nicholas alergă cu pas uşor către corpul care încă se rostogolea în aer agitând katana în faţa lui, cu ambele mâini.

Saigo se mai rostogoli o dată şi ateriză în faţa lui Nicholas. Îşi scoase katana din teacă cu mâna stângă, trasând un arc de cerc fulgerător.

Nicholas îşi aplecă capul şi în acelaşi timp sări în aer. Un obiect de mărimea unui cui mic traversă spaţiul şi mai săltă o dată pe podea, chiar în faţa biroului. Dar Saigo era uşor dezechilibrat de săritură, aşa că micul obiect, în loc să alunece pe birou, se ciocni de marginea acestuia şi ricoşă.

Mini explozia smulse katana din mâna lui Nicholas. Toată partea dinainte a biroului era ţăndări, iar mocheta fusese fă cută praf.

Imediat, Saigo se îndreptă spre Nicholas, care mai încerca încă să se îndepărteze de centrul exploziei.

Cu coada ochiului, Nicholas îl zări pe Saigo înaintând. Nicholas era vulnerabil şi o ştia foarte bine. În poziţia sa, nu era posibilă nici o apărare clasică, mai ales împotriva unui adversar ca Saigo. Se decise într-o clipă. Sprijinindu-se în mâini cu toată forţa braţelor şi umerilor, îşi proiectă oblic corpul spre înălţime. Tălpile încălţămintei atinseră degetele lui Saigo şi se înfăşurară împrejurul gărzii katanei acestuia. Unghiul loviturii amplifică violenţa ei. Arma zbura, efectiv.

Saigo se avântă cu ghearele înainte. Nicholas i se împotrivi cu lovituri fandate, la ficat şi la splină, cărora le lipsi finalitatea, dar care abătură pericolul atacului.

Imediat, Saigo încercă lovitura „zmeu, spre inimă. În afara faptului că putea fi mortală, i-ar fi permis să rupă echilibrul de

forţe, care din cauza crizei de timp era în favoarea lui Nicholas. Fuga lui Saigo devenea mai dificilă cu fiecare clipă pe care o pierdea.

Saigo nu reacţionă la lovitura „şarpe” pe care i-o dădu Nicholas în claviculă; îşi stăpâni durerea şi se concentră la ceea ce avea de făcut. Era nervos, surprins de stilul de apărare al lui Nicholas. Era un fel de ninjutsu, dar pe care nu-l mai întâlnise niciodată. Era Aka-i-ninjutsu? se gândi. Îi părea bine. Pe Amida Budha! Era ninja contra ninja…

Saigo se desprinse din „cheia în patru mâini”, pe care i-o impusese Nicholas. Era pregătit pentru lovitura „zmeu” spre inimă. În mai puţin timp decât trebuie pentru a şti ce i se întâmplă, Nicholas ar fi mort, Aka-i-ninjutsu, sau nu…

Se îndepărtă brusc şi se ghemui la pământ, în timp ce un glonţ zbura prin aer în partea unde se găsea cu o clipă înainte. Amida! Se mai află un om pe palier. Bombăni împotriva lui însuşi.

Cum se putuse lăsa prins de faptul că tocmai îl găsise pe Nicholas? Asta îl împiedicase să simtă prezenţa celui de-al treilea. Unde era?

Dar Nicholas îi lansă un tett-ui-to şi îl bloca atât de tare, încât trebui să se concentreze numai asupra lui.

Cu un efort extraordinar, Saigo reuşi să se elibereze de Nicholas şi să sară spre locul unde se afla katana sa. Ca un fulger, Nicholas se aruncă asupra lui, cu corpul întins la extrem, şi îl apucă cu toată forţa de glezne. Se prăbuşiră încleştaţi lângă planşeta de desen. Saigo reuşi să-şi ridice katana. Un alt glonţ ricoşă de colţul planşetei, proiectându-i aşchii în faţă şi făcându-l să se întoarcă pe o parte, înjurând.

Nicholas sări spre braţul înarmat, gândindu-se la toate shakens-urile gata să-l lovească în plină figură, în orice clipă. Alese mişcarea „aer mare”, pentru a-l face pe Saigo să-şi piardă echilibrul, fiindcă auzise - la fel ca adversarul său, şi era sigur de asta – bâzâitul slab al ascensorului. Nicholas ştia că, atunci când vor sosi oamenii lui Croaker, nu vor mai risca de astă dată şi vor inunda etajul cu gaze lacrimogene, chiar de la deschiderea uşilor ascensorului.

Saigo ştia şi el că era la limită, în ce priveşte timpul. Întâlnise un element nou, la care nu se aşteptase, Nicholas nu avea nevoie decât de un joc egal, pe când el…

Atacă sus, printr-o serie rapidă de lovituri care vizau esofagul lui Nicholas, dar fu respins. Fruntea i se acoperise de sudoare.

Mintea îi funcţiona foarte rapid, întorcându-se tot timpul în acelaşi punct, dacă era imposibil să-i omoare pe amândoi, trebuia să se mulţumească cu uciderea unuia şi să-l lase pe celălalt pentru mai târziu. Nu avea timp să aleagă.

Încasă două lovituri şi se îndoi, mimând o durere pe care nu o simţea, îşi abătu mâna dreaptă, ca pentru a se apăra, spre centură şi scoase o altă sferă minusculă. De astă dată nu-şi mai putea permite nici o greşeală.

Întoarse capul, o clipă, pentru a memoriza poziţia lui Tomkin, şi în acel moment Nicholas înţelese. În momentul în care Saigo aruncă mica bombă, Nicholas plonjă de-a lungul biroului şi se ciocni de Tomkin, care încremenise. Auzi în spate zgomotul făcut de sfera de metal. Îmbrâncindu-l pe Tomkin, pentru a-l scoate din perimetrul exploziei, dădu o lovitură cu piciorul în fotoliul masiv, care se răsturnă, creându-i un fel de adăpost. Aproape în aceeaşi clipă auzi o împuşcătură, apoi ceva ce i se păru zgomotul unui tunet. Atinse podeaua chiar în momentul exploziei.

Un val arzător, verde-albastru-galben. Urmat imediat de unda de şoc, sonoră, aproape metalică. Imediat după, un trosnet de mobilă ruptă în bucăţele, asemănător căderii grindinii într-o zi geroasă. Nicholas se întoarse pe spate şi se ridică.

— Ce?...

Puse palma pe ţeasta lui Tomkin şi-l împinse la podea.

— Taci! şuieră printre dinţi.

Văzu capul lui Croaker ieşind din spatele spătarului canapelei, pentru a arunca o privire.

— Doamne! Tomkin e întreg? întrebă locotenentul, ridicându-se.

— Fără o zgârietură.

Dar, gândi Nicholas, lipsise foarte puţin să nu fie aşa. Regreta amarnic că îl lăsase pe Saigo să fugă. După atâţia ani, nu mai avea decât o dorinţă: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, viaţă pentru viaţă. Înfruntarea rămăsese fără final. Ştia că, într-un fel, avusese noroc. Văzuse mirarea lui Saigo, când acesta înţelesese că Nicholas este şi el ninja. Da, era o compensaţie, dar confruntarea următoare va fi cu atât mai redutabilă. În seara asta, Saigo îl luase pe neaşteptate...

— Doamne! repetă Croaker, iar Nicholas îi urmări privirea neîncrezătoare. Nu eram sigur că am văzut bine... chiar înainte de explozie, dar acum...

În partea în care se afla al treilea geam, nu mai erau decât cioburi. Mocheta era acoperită de bucăţele de sticlă, vântul făcuse să cadă o parte în interior.

— Dement! spuse Croaker, băgându-şi revolverul în toc, că acest tip trebuie să fie dement – sau sinucigaş! Se întoarse spre uşile din metal ale ascensorului, şi făcu semn oamenilor săi să iasă.

— Jos! strigă un sergent cu părul zburlit. Mergeţi să vedeţi dacă a rămas suficient din acest ticălos, sau medicul legist trebuie să răzuie trotuarul.

Nicholas înaintase spre geamul spart şi privea în afară. Croaker se apropie de el.

— Este prea sus, spuse el, nu se văd decât dispozitivele din parcarea de maşini.

În spatele lor, Tomkin îşi ştergea de praf costumul boţit, decolorat de explozii. Croaker părăsi camera, fără să-i arunce o privire.

— Nick... (Pentru prima oară în viaţă Tomkin se exprima cu greutate. Picioarele îi erau ca de cauciuc.) A plecat?

Nicholas privea în continuare afară. Reuşea să distingă acum mişcări, lumini care se apropiau. Găsiseră corpul.

— Mi-ai salvat viaţa... (Tomkin tuşi.) Vreau să-ţi mulţumesc.

Poate Nicholas nu auzise ceea ce îi spusese el lui Saigo. Fusese nebun să-i facă confidenţe. Ştia că îi fusese frică, că fără intervenţia lui Nicholas ar fi acum mort. Îi era îndatorat tânărului şi asta nu-i plăcea deloc. Simţi cum îl cuprinde furia şi, pentru o clipă, se urî, aşa cum se urâse şi atunci când se ridicase, transpirat şi gâfâind, abandonând trupul neputincios al fiicei sale, erau atâţia ani de la acea zi de vară, la Gin Lane...

Când Nicholas ajunse în stradă, cadavrul fusese deja băgat într-un sac special. Îi opri să-l încarce în ambulanţă. Medicul legist, o blondă cu tenul cuperozic, ridică ochii spre Croaker, care-i făcu un semn afirmativ.

— Nu mai rămâne mare lucru după o astfel de cădere, spuse Croaker, cu o ciudată lipsă de emoţie în glas.

Avea dreptate. Nu rămăsese mai nimic din capul lui Saigo, faţa îi era zdrobită. Un umăr părea rupt şi gâtul forma un unghi ciudat...

— Picioarele sunt ca piftia, reluă locotenentul (această privelişte îi făcea vizibilă plăcere. Nici un os nu pare mai lung de doi centimetri. Nu-i aşa, doctore?

Blonda în bluză albă încuviinţă, cu un aer plictisit.

— Luaţi-l, spuse ea. Este etichetat. Mă aşteaptă ceilalţi. Se îndepărtă, şi Nicholas se uită după brancardierii care ieşeau din clădire. Privind poliţiştii morţi, Croaker se îngălbeni.

— Patru morţi, Nick. (Vocea îi era aspră.) Până acum. Avem doi absenţi şi doi sau trei care se simt rău din cauza gazului. Dumnezeule, prietenul tău Saigo omoară aşa cum alţii respiră (îşi trecu mâinile peste faţă). Sunt bucuros că s-a terminat totul, spuse. Diabolic!

— Îmi pare rău că s-a terminat aşa, răspunse Nicholas.

— Mai ales, nu-mi spune: „V-am prevenit”.

— Nu mă gândesc deloc la asta. Îmi spuneam, nu mai este acolo. Pot să continui să-mi trăiesc viaţa. Nu-mi doresc decât un lucru, s-o văd pe Justine.

— De ce o fi sărit?

— Era un luptător. Să moară luptând, era idealul său de viaţă.

— Nu înţeleg filozofia asta.

Nicholas ridică din umeri. La ce bun să explici aceste lucruri?

— N-are importanţă, spuse, privind în jurul său. I-aţi găsit katana? Aş dori mult s-o păstrez.

— Ce?

— Sabia sa.

— Nu. Nu credeam să-i găsească corpul în întregime. Sabia trebuie să fie pe acolo. O vom găsi.

— Îmi închipui că nu mai contează. Croaker privi peste umărul lui Nicholas.

— Cred că te caută patronul.

Nicholas se întoarse, apoi surâse prietenului său.

— Ex-patronul meu, vrei să spui?

Tomkin, cu costumul pătat şi şifonat, se oprise lângă limuzină. Şoferul ţinea portiera, servil ca de obicei. Motorul părea că tună Sirenele urlau, noaptea, mai puţin în partea unde se aflau, părea foarte luminoasă.

— Ascultă, spuse Croaker, luându-l de braţ şi trăgându-l spre stradă. Înainte să pleci, vreau să-ţi spun că am primit informaţia pe care o aşteptam. Ştiu unde este... cealaltă femeie din apartamentul Angelei Didion.

Nicholas îl privi, apoi întoarse capul spre Tomkin care aştepta în tăcere lângă limuzină.

— Şi nu vei renunţa, nu? întrebă.

— Nu pot. Trebuie să-l arestez. Vreau să mă înţelegi. E o chestiune de onoare. Dacă nu o fac eu, n-o s-o facă nimeni.

— Eşti sigur că informaţia e bună?

Croaker îşi băgă o scobitoare în colţul gurii. Ochii îi erau sumbri. Faţa lui părea mai ridată decât acum două zile, dar poate era şi efectul luminii. Îi povesti lui Nicholas totul despre Matty Guraliva.

— Credeai că o să-mi ţin gura în ce-l priveşte pe Tomkin, ai? Matty nu ştia cine mai putea pune întrebări despre curva aia. Dar eu aş paria că era Frank. L-ai văzut pe aici în ultimul timp? De ce nu-l întrebi pe ex-patronul tău unde se află Frank? De acord?

— Nu-i nimic sigur, până nu vorbeşti cu femeia asta, nu?

— Exact. De aceea zbor la Key West, cât pot de repede. La slujbă e bine să se ştie că sunt în concediu.

— Sper că ştii în ce te bagi?

Ultima ambulanţă demară, cu sirena urlând. Pentru o clipă fură scăldaţi de lumina stacojie a girofarului. Apoi maşina dispăru după colţul străzii. Întunericul nopţii deveni dens, ca şi cum se apropia o furtună.

— Ciudată întrebare, mai ales din partea ta, remarcă Croaker.

— Nick, vii?

Vocea lui Tomkin ajunse la ei, ireală, ca într-un vis.

— O clipă, strigă Nicholas fără să se întoarcă, apoi, în şoaptă către Croaker, mergi să o vezi pe Gelda înainte să pleci?

— N-am timp. O sun. Mi-a dat un număr de telefon din afara Manhattanului. N-ar avea când să revină. (Coborî privirea în pământ). Vreau să-i spun doar că totul merge bine. Eh! adăugă, în timp ce Nicholas se întorcea cu spatele, ar trebui s-o suni şi tu pe Justine. Cred că şi-a făcut destul sânge rău.

Văzându-l pe Nicholas înaintând, Tomkin se aplecă şi intră în limuzină. Tom, şoferul, ţinu portiera deschisă până când intră şi Nicholas, apoi o închise fără zgomot şi înconjură maşina.

În interiorul capitonat al limuzinei, toate sunetele nopţii se estompară. Motorul torcea plăcut. Climatizatorul funcţiona.

Poliţiştii forfoteau încă în jurul clădirii. Nicholas îl zări pe Croaker vorbind cu un sergent destul de tânăr. Dădea din cap, arătând cu mâna intrarea în turn.

— Îţi sunt foarte recunoscător, Nick.

Tomkin îşi puse braţul pe spătarul banchetei pe care stăteau: degetele groase îi erau crispate.

— Mâine poţi să treci pe la birou, să-ţi iei cecul. Plus o primă. O meriţi.

Nicholas tăcu. Îşi pusese katana pe genunchi. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

— Şi vom discuta şi despre intrarea ta definitivă în Companie, continuă Tomkin.

— Nu mă interesează, spuse Nicholas. Îţi mulţumesc, totuşi.

— Oh! în locul tău m-aş mai gândi, înainte să refuz.

În vocea lui Tomkin se simţea o oarecare destindere, adăugă sincer:

— Ai fi putut să-mi fi de folos în probleme foarte importante. Eşti remarcabil.

Tomkin tăcu o clipă. Cu toate că avea ochii închişi, Nicholas simţi că este studiat.

— Ţi-ar plăcea să te întorci în Japonia? aruncă Tomkin. Nicholas deschise ochii. Privi spre ecranul de plexiglas ce îi despărţea de şofer.

— Pot s-o fac şi fără ajutorul tău, replică în şoaptă.

— Da, recunoscu Tomkin. Sigur că da. Poţi să te sui în avion în seara asta şi să ajungi acolo în zece ore. Dar dacă vei merge cu mine, asta ţi ar aduce cel puţin... să zicem, un sfert de milion de dolari.

Nicholas se întoarse spre Tomkin.

— Vorbesc serios, reluă Tomkin. Nu numai pentru că ninja a murit şi problemele mele de acolo sau rezolvat. Departe de asta. Am nevoie de un specialist care...

— Îmi pare rău, Tomkin, spuse Nicholas, ridicând mâna.

— Bine. (Tomkin dădu din umeri). Oricum, mai gândeşte-te. Avem destulă vreme, acum.

Nicholas îl zări pe Croaker urcând în maşină.

— Să mergem spre a treia stradă. Aş vrea să mănânc ceva, înainte de a mă despărţi de domnul Linnear.

Limuzina demară, viră la stânga în Park Avenue, pe strada care se întindea de-a lungul faţadei sudice a turnului. Nicholas îl văzu pe Croaker chiar în spatele lor, cobora spre sudul oraşului, pentru a-şi da raportul, înainte de a lua avionul de la aeroportul La Guardia.

— Cum se mai simte Justine? întrebă Tomkin.

Nu merită nici măcar dispreţ, gândi Nicholas. Dorea să ajungă acasă, pentru a putea s-o sune pe tânăra femeie.

— Dumneata m-ai făcut s-o urmăresc până la discotecă, replică Nicholas.

— Nu, nu! (Tomkin încercă să râdă). Ştiam că asta nu ar merge. O intuiţie de tată, atât.

Dacă nu ar fi atât de trist, ar fi de-a dreptul caraghios, îşi spuse Nicholas. Nu va înţelege, într-adevăr, niciodată.

— Se simte bine.

— Perfect. Mă bucur.

Tomkin îşi drese glasul. Vru să spună ceva, apoi se răzgândi. Ajunseseră pe colină. Poliţişti în uniformă pălăvrăgeau, grupaţi pe trotuarul neterminat.

— Nick, ştiu că nu prea mă placi, dar aş vrea... oricum... să-ţi cer o favoare.

Nicholas nu răspunse. Privea prin geamul portierei la turnul care se îndepărta.

— Vreau... adică eu nu aş vrea ca Justine să-mi devină străină. Am făcut... în sfârşit, nu ştiu ce să mai fac, şi mă gândesc că poate ai vrea să mă ajuţi să... să ne împăcăm.

Această parte a străzii era plină de maşinării şi instrumente; la jumătatea străzii următoare, o macara din metal şi lemn, servind la ridicarea enormelor panouri din sticlă vopsită, depăşea trotuarul cu o înălţime de aproximativ trei etaje.

— Cred, spuse Nicholas, că asta vă priveşte numai pe voi doi...

— Dar eşti deja implicat, răspunse Tomkin cu tonul folosit la tranzacţiile de peste un milion de dolari.

Limuzina ajunse în dreptul macaralei, şi noaptea păru că se întunecă mai tare. Nicholas îşi întoarse privirea de la geam, pentru a-l putea privi pe Tomkin.

— Apropo, spuse el, nu l-am mai văzut pe Frank zilele astea. Unde este?

Cu un zgomot venit parcă din iad, partea stingă a parbrizului ţâşni efectiv în interior. Tom, şoferul, sări înapoia volanului, ca un merlon prins în harpon. Fu aruncat cu o asemenea forţă, încât despărţitura de plexiglas crăpă. Îşi mişca braţele ca pe nişte aripi, şi Nicholas auzi un geamăt slab, ca plânsul unui copil cu febră.

Brusc, vesta costumului lui Tom fu sfâşiată, şi nişte gheare de oţel de peste opt centimetri îi străpunseră coloana vertebrală. Sângele ţâşni ca un gheizer, şi un miros oribil invadă limuzina.

— Oh, Doamne! Ce-i asta?...

Tomkin se îngălbenise. Limuzina, continuându-şi drumul spre est, traversa Loxington Avenue.

Se mai auzea încă zgomotul unui trup care se zbate, dar şoferul încetase să mai strige. Ceva sau cineva încerca să intre prin spărtura mare din parbriz.

Fără şofer, maşina întoarse la stânga şi continuă să ruleze de a lungul trotuarului, până când bara de protecţie se ciocni de un felinar aflat în colţul imobilului în construcţie.

În partea din faţă a maşinii, tenebre. Ca şi cum intrase noaptea însăşi.

Nicholas îşi luase katana de pe genunchi şi o ţinea cu mâna stângă. Era inutil s o scoată din teacă, într-un spaţiu atât de îngust. Lângă el, Tomkin îşi rupea unghiile, încercând să deschidă portiera, fără să reuşească. Dispozitivele automate de închidere se controlau din faţă, o măsură de securitate. Tomkin înjură printre dinţi.

Cadavrul şoferului fu dat la o parte violent. Mirosul era atât de puternic, încât părea că nu mai există altceva pe lume.

Un obiect întunecat încerca să spargă plexiglasul deja crăpat. Nicholas aşteptă până la a treia lovitură. Înregistrând ritmul apoi, în timpul celei de a patra, îşi ridică tălpile şi lovi cu toată puterea. Plexiglasul se sparse şi Nicholas ţâşni în partea din faţă a limuzinei.

După ce aruncase cadavrul în stradă, Saigo înconjurase turnul, mergând cu prudenţă de a lungul cornişei drepte.

După ce văzu că a reuşit să-i păcălească, se retrăsese în umbră şi îşi continuase drumul de-a lungul cornişei. Nu-l zăriseră nici poliţiştii, care încă se mai uitau la fereastra spartă de la ultimul etaj. Ar fi putut eventual Nicholas, dacă ar fi fost atunci în stradă.

Ghemuit în întuneric, Saigo blestemă printre dinţi, cunoştea acum fiorii reci ai fricii. Nicholas era ninja! Mintea i se tulbură şi, maşinal, îşi băgă un alt cubuleţ maro în gură, îl mestecă, pentru ca efectul să fie mai rapid.

Imediat, drogul îi inundă sistemul nervos, excitat încă de adrenalina ce-i curgea prin vene. I se păru că cerul explodează în nori-ciupercă, roşii şi negri. Muşchii îi tresăltau. Venele gâtului i se umflaseră. Sub efectul drogului, vedea lumini orbitoare. Clocotea de energie.

Îi izbucniră voci în urechea stângă. Ridică o mână şi îşi repuse receptorul în canalul auditiv. Îi auzi vorbind pe Tomkin şi pe

Nicholas şi înţelese „a treia stradă...”. Se îndreptă imediat spre partea sudică a turnului, unde ştia că o grindă ajunge până în stradă. Când trecu limuzina, se lăsă să cadă fără zgomot, cu o mişcare atât de lină, încât nimeni din maşină nu-şi dădu seama de prezenţa lui.

Se ghemui pe capotă şi îşi scoase katana din teacă. Vântul nopţii îi flutura părul. Străpunse parbrizul cu katana, urlând de extaz, în timp ce maşina trepida sub el, ca un uriaş animal rănit.

Croaker tocmai pornise spre sud, pe Park Avenue, când crezu că vede o mişcare pe maşina lui Tomkin, care se îndrepta spre est. Auzi un sunet ciudat. Nu fu în stare să-şi dea seama ce ar putea fi, dar opri imediat şi viră brusc la stânga.

Pneurile urlară şi partea din spate a maşinii derapă. Încercă cu greu să ia virajul, fără să se ciocnească cu borna de beton din mijlocul străzii. Înjură printre dinţi, luptând cu toate forţele împotriva forţei centrifuge. Sunetele stridente ale claxoanelor răsunau prelung.

Apoi pneurile scrâşniră din nou şi reuşi să urce pe Park Avenue, spre turn.

Prin surprinderea adversarului se poate obţine un avantaj. Saigo o ştia şi profită de asta. Copleşit de atacul violent al lui Nicholas, se întoarse brusc şi începu kensatsu waza, desprinderea cu cotul stâng.

Deasupra lui Saigo, Nicholas simţi lovitura şi alese pentru apărare osae-waza, imobilizarea. Reuşi să îndepărteze cotul lui Saigo, şi continuă atacul.

Imediat, Saigo scoase o lamă scurtă şi încercă să lovească. Uniţi prin arma tăioasă, cei doi bărbaţi păreau îmbrăţişaţi. Lama apărea ca o prelungire a lor înşile – sfânta sfintelor, fără de care vieţile lor n-ar fi avut nici un sens.

Muşchii le fremătau, transpiraţia le curgea din toţi porii. Saigo scrâşni din dinţi. Nicholas se propti mai bine pe picioare. Era ca şi cum soarele şi luna, copii ale unei unice entităţi, intraseră în conflict. Era chiar acea violenţă sublimă şi de temut, care legase pe Cain de Abel, silindu-i să ridice mâna unul împotriva celuilalt.

Erau disperaţi. Ninja contra ninja, din ryus-uri deja duşmane declarate, dintr-un timp când stelele erau mai strălucitoare, iernile mult mai reci, când continentele erau fragile ca însăşi

adolescenţa. Astfel era natura timpului etern în care pătrunseseră amândoi, prin propria lor voinţă, în plină tinereţe.

Nicholas trecu la mişcarea alternativă „aer-mare”, pentru a ieşi din încurcătură, dar era tocmai ce aştepta Saigo, care i se opuse prin shime-waza – strangularea cu trei degete – luându-l pe neaşteptate. Cu o lovitură „zmeu” în ficat, mult prea scurtă din cauza spaţiului restrâns, Nicholas se eliberă din încleştarea lui Saigo. Şi în tot acest timp, cadavrul şoferului se clătina între ei, iar sângele acestuia, pe jumătate coagulat, le murdărea feţele şi mâinile.

Le trepidau muşchii, sângele şi transpiraţia curgeau în mici firişoare pe pielea lucitoare. Respiraţiile lor gâfâite se amestecau, amplificate de spaţiul foarte mic şi supraîncălzit. Privirile li se încrucişară. Ajunseseră dincolo de cuvinte, şi îşi şuierau ura într-un fel de limbaj elementar, pe care nu-l mai auzise nimeni, de la apariţia omenirii.

După ce îndepărtă lama tanto-ului, Nicholas profită de poziţia greşită a lui Saigo, răsucindu-i mâna.

Nu era un ninja kanaku-na, nu era adeptul koppo-ului, dar Saigo era, şi ştia ce să facă pentru a împiedica această mişcare. Îşi ridică genunchiul stâng şi începu în acelaşi timp o mişcare cu mâna dreaptă. Care dintre cele două mişcări avea importanţă? Poate nici una?

În fracţiunea de secundă cât ezită, Nicholas slăbi strânsoarea şi Saigo se eliberă. Imediat, vârful tanto-ului ţâşni către faţa lui Nicholas, care-i lovi plăselele cu latul palmei şi îi devie traiectoria.

Erau cuprinşi de dorinţa de a se distruge. Lepădându-se de anii de duşmănie, sufletele lor îşi revărsau puterea în intensitatea tulburătoare a momentului, pline de adrenalină şi hsing-i, pe care unii îl numeau „pumn mintal”, altfel spus, forţa voinţei uriaşe dată lor de ordinele din care făceau parte.

Pentru a ieşi din impas, Nicholas dădu lovitura „zmeu” la inimă, şi Saigo, surprins, se îndepărtă brusc.

Imediat sări şi ieşi prin parbrizul spart. Nicholas îl urmă, şi sări de pe capota limuzinei pe trotuar.

Îmbrăcat complet în negru, în picioare, Saigo îl aştepta lângă stâlpul îndoit din cauza ciocnirii. Aruncase apărătoarea katana-ei şi acum sta în prima poziţie de luptă. Nicholas n-avea nevoie să fie invitat.

Cu coada ochiului, Nicholas zări frânând o maşină. Croaker coborî,

— Lasă-ne! strigă Nicholas, fără să întoarcă capul. Ocupă-te de Tomkin! E în partea din spate a limuzinei. Apoi înaintă spre Saigo.

Când eşti ninja, nu vezi numai cu ochii. Haragei-ul îţi permite să vezi cu tot corpul. Aşa se întâmplă şi în timp ce Nicholas se îndreptă spre Saigo, când ochii văzură că adversarul său îşi ţine katana cu o singură mână, corpul său era deja pregătit.

Scoţând sabia din teacă, printr-o mişcare iai, ridică tăişul katana-ei la timp, pentru a respinge cele două shakens, pe care Saigo le lansase cu un gest aproape imperceptibil. Shakens-urile zumzăiră depărtându-se ca nişte viespi furioase, apoi căzură pe scările de cărămidă, în spatele lui Saigo, şi, alunecară până la scuarul din apropierea imobilului. În mijlocul acestui scuar, se vedea o" sculptură în apă", modernă, ce cădea în cascadă pe pietrele unui bazin.

Katanele se ciocniră atât de tare încât trupurile li se dăunară Lovitura „foc şi pietre" Numai armele japoneze puteau să rămână întregi după o astfel de lovitură.

Saigo părea cuprins de nebunie. Pupilele erau atât de mărite încât ochii lui păreau negri. Era atât de bizar, încât Croaker rămase paralizat de hsing-i, pe care îl simţi ca pe un şoc fizic.

Saigo atacă foarte puternic şi foarte rapid. Forţa sa era înspăimântătoare, chiar şi pentru Nicholas; se simţi înghiţit de un fel de furtună magnetică, care îl făcea să se învârtească şi care ameninţa să-l dezorienteze complet. Fu nevoit să facă doi-trei paşi înapoi.

Văzu buzele lui Saigo mişcându-se încet, fără sunet, şi deodată se întrebă până unde celălalt era în afara lui însăşi, ce cantitate de drog curgea acum prin venele lui, şi cum ar putea să i se opună... O nouă lovitură îl lăsă aproape fără apărare. Simţi cum braţele îi deveneau din ce în ce mai grele. Pleoapele i se închideau fără să vrea. Surprinse pe faţa lui Saigo un rânjet de fiară.

Clătinându-se, Nicholas se trase înapoi; simţi apa izvorului cum îi cuprinde picioarele. În spatele lui, cascada cădea vertical. Cum ajunsese aici?

Simţi o durere ascuţită în braţ, şi văzu katana lui Saigo pătată de sânge care şiroia ca saliva unui câine turbat. Deodată, înţelese ce i se întâmplase.

Era kobudera. Magia de care nu se foloseau nici cei mai fanatici ninja kan-aku na. Cu excepţia lui Saigo.

Nicholas se retrase sub atacul sălbatic, până ce apa îi cuprinse pe amândoi. Magia îl învăluia, aprinzând în noapte culori arzătoare, de un roşu aprins. Nu-şi mai simţea picioarele. Se clătina. Degetele îi amorţiseră – nu mai puteau strânge katana. Gâfâia.

Şi în tot acest timp, Saigo înainta fără milă, lovea şi surâdea, invocând kobudera.

Nicholas alunecă pe suprafaţa netedă a unei „sculpturi” pe care nu putea să o simtă, şi fu cât pe ce să cadă. Imediat, primi o altă tăietură pe faţă. Sângele ţâşni în noapte. Sângele său. Chinurile agoniei puneau stăpânire pe el, şi încetă aproape să mai respire. Nu era destul ce făcuse Fukashigi în noaptea precedentă.

Brusc, apa cascadei îl acoperi şi îl sufocă. Când îşi recăpătă suflul, printr-o lungă inspiraţie, i se păru că, de la degetele picioarelor şi până la gât, o rază de lumină cristalină îl pătrunde, împrăştiind negura care îl înghiţise.

Se gândi la Musashi, Sfântul Săbiei, care trăise cu trei sute de ani înainte. „Ce este Trupul de piatră?” fusese întrebat, în loc de răspuns, Musashi chemă pe unul din discipolii săi şi îi ceru să-şi facă *hara kiri* cu un cuţit. În clipa în care discipolul era gata să i se supună, Maestrul îi prinse mâna şi spuse: „Iată ce este Trupul de piatră”.

La fel i se întâmplă lui Nicholas. Se cufundă în el însuşi, unde mocnea o forţă pe care nici nu o bănuia. Se lăsă absorbit de ea, şi, cum scrisese Musashi, deveni de neînvins... şi pentru *katana* lui Saigo, chiar şi pentru kobudera.

Ca fulgerul, Nicholas dădu o lovitură de tăiere, de la stânga la dreapta. Surprins, Saigo îşi înălţă katana, cu ochii holbaţi şi imobili. Sângele ţâşni, roşu strălucitor, ca penele păsării cardinal, bustul lui Saigo se arcui, buzele i se contractară într-un rictus care îi dezgoli dinţii.

Apa sărea şi le împiedica mişcările, făcându-i să-şi păstreze cu greu echilibrul. Pentru Saigo, care era brăzdat de tăieturi pe tot corpul, efortul era uriaş. Mâna stângă, în care ţinea katana, atârna neputincioasă. Degetele i se mişcau spasmodic, ca şi cum s-ar fi străduit să îndeplinească ceea ce nervii retezaţi nu mai erau în stare să comande. Se clătina, mişcându-se dintr-o parte în alta, ca un beţivan, într-o ultimă şi cumplită beţie. Îşi duse

mâna dreaptă la umăr, atingând omoplatul, dar Nicholas, cu vârful katana-ei, făcu să zboare vârfurile-ac, shuriken, pe care reuşise să le înhaţe. Gemând, Saigo se sprijini de katana ca de un baston, încercând să nu cadă. Fără katana s-ar fi prăbuşit ca un bătrân neputincios.

— Omoară-mă repede!

Vocea nu-i era decât un vaiet aspru, mai puternic însă decât bolborositul continuu al apei ce ţâşnea în cascadă.

— Nu înainte să-ţi spun, vere, ceea ce aştept de mult timp să-ţi destăinui. (Muşchii braţelor i se contractau spasmodic) Vino mai aproape (Vocea i se frânse brusc). Mai aproape, nu putem să te lăsăm să-ţi savurezi victoria, ah, nu!

Nicholas înaintă un pas spre el. Saigo avea pieptul şi abdomenul năclăite de sânge şi de umorile organelor sale interne. Nicholas simţea doar o durere confuză de-a lungul braţului rănit.

— Ai fi putut să mă loveşti prin tăiere, când ai avut prilejul, spuse. Spiritul tău nu era hotărât. Kobudera te-a istovit, şi m-ai atins doar cu vârful katana-ei. Priveşte ce poate să facă o lovitură prin tăiere…

Saigo se clătină.

— Ce spui vere? Apropie-te mai mult. Nu pot să te aud. Se strâmbă de durere, nor trecător care dispăru curând, şters de tradiţiile pe care şi le însuşise una câte una. Asta era, poate mai mult ca orice, ceea ce deosebea Japonia de restul lumii, această piatră dură, de neatins, sub atâtea straturi ce acoperă – datoria şi dragostea filială. Da, asta era ceea ce împingea Japonia întotdeauna înainte, fără să dea un singur pas înapoi. Dar, (O, Amida!) erau deja fără nici o limită (cum se spunea în multe legende) şi se întindeau chiar dincolo de moarte…

Nicholas simţi deodată un fel de somnolenţă. Corpul său făcuse faţă luptei şi acum, cuprins de durere, se liniştea. Un soi de oboseală curgea în…

— Crezi că ai câştigat, nu? gâfâi Saigo.

Un firicel de sânge i se ivi în colţul gurii, îl linse cu lăcomie, ca şi cum ar fi putut să-i dea putere.

— Văd că ar fi mai bine să termin… Nu vrei să te apropii, vere? Mă sileşti să strig. Bine… (Ochii îi străluceau de o lumină rece). Crezi că Yukio trăieşte pe undeva, ducând viaţa unei femei măritate poate, şi visând din când în când la clipele frumoase petrecute cu tine. Oh, nu! Nicidecum.

Râsul i se înecă într-o tuse chinuitoare. Îşi drese vocea şi scuipă la picioarele lui Nicholas o flegmă sângerie. Îşi privi vărul în ochi şi îi spuse:

— Este pe fundul apei, vere... Te iubea, înţelegi? Cu fiecare gură de aer, cu fiecare cuvânt ieşit de pe buzele ei. Oh, puteam să o droghez, ca în noaptea aceea, la Kumamoto. Şi te uita, pentru un timp. Când se trezea, totul era ca înainte... Asta m-a făcut să-mi pierd minţile. Pentru mine era singura femeie, singura... Dispărând ea... Numai bărbaţi... Şi alţi bărbaţi, încă şi încă...

Ochii îi luceau ca jăraticul. Erau tiviţi de o linie sângerie şi o privire de nebun. Firişorul de sânge se îngroşase şi curgea, căzând în picături mari şi înnegrind apa.

— M-ai silit s-o omor, Nicholas, spuse, cu un ton acuzator. Dacă nu te-ar fi iubit...

— Dacă viaţa nu ar fi aşa cum este... răspunse Nicholas, cu voce aspră.

Când rostise ultimele cuvinte, ridicase deja braţele şi katana păru că devine un arc de lumină vie, ca şi cum ar fi fost un adevărat mesager al Destinului, o fiinţă învârtindu-se în aerul jilav.

Capul lui Saigo zbură, rostogolindu-se prin aer ca o mică planetă, urmat de o flamură roşie, asemenea cozii unui zmeu de hârtie sau a unei comete. Depăşi bordura bazinului şi sări pe marginea albă a scării, ca un balon scăpat din mâinile unui copil. Se opri pe a noua treaptă, lângă cascadă.

— Dar viaţa este cum este, continuă Nicholas.

La picioarele sale, apa se legăna, agitându-se încet, din cauza unei maree îndepărtate, mângâindu-i gleznele...

Când totul se termină, Croaker vru, bineînţeles, să afle cum procedase Saigo. Îi ceru lui Nicholas să meargă la morgă, pentru examinarea celuilalt cadavru.

— Nu se poate constata nimic pe resturile astea, spuse el. Niciodată nu s-ar fi aflat nimic, pe cuvânt de onoare.

Nicholas privi corpul ciopârţit, zdrobit. Era un japonez de aceeaşi talie şi greutate cu Saigo. O autopsie amănunţită ar fi descoperit o diferenţă în ce priveşte musculatura, omul nu făcuse antrenamentul lui Saigo. S-ar fi văzut, dacă s-ar fi căutat, o diferenţă.

Întinse mâna şi îi întoarse capul într-o parte. Privi gâtul şi atinse pielea cu vârful arătătorului.

— Acolo, spuse.

— Ce? întrebă Croaker, examinând locul arătat. Are gâtul rupt. E normal, în cazul căderii.

— Nu, Lew! Priveşte cum a fost rupt gâtul. Am mai văzut asta, cu ani în urmă. Oasele sunt tăiate, ca şi cum s-ar fi folosit scalpelul. Nici o căzătură nu poate face asta. Este koppo, Lew. O tehnică ninja.

— Dumnezeule! strigă Croaker. A omorât un om doar pentru a ne îmbrobodi!

Nicholas aprobă.

— Într-o imagine există întotdeauna o altă imagine – la nesfârşit…

Ascultă liniştea. Între el şi răcoarea serii nu era decât uşa din plasă. Ascultă valurile care se rostogoleau suspinând ca propria sa respiraţie.

Se gândea la Japonia, la colonel, la Cheong, la Saigo. Şi mai ales la Yukio…

Totul reintrase în normal. Răzbunarea se înfăptuise. Toate firele încurcate se aflau din nou în ghem – exact ca la început – murind cum se născuseră.

Furia, care îl cuprinsese, atunci când Saigo îi povestise totul, părea acum că se stinge. Îşi aminti visul său, şi femeia fără faţă îşi pierduse masca albă. Începea să înţeleagă întregul sacrificiu al lui Yukio. Ar fi putut, n-are importanţă când, să fugă departe de Saigo. Şi unde s-ar fi dus? Acolo unde ar fi dorit să fie lângă Nicholas. Şi Fukashigi spusese, „Nu eşti încă pregătit. Te va distruge…”. Nicholas cumpăni pe deplin adevărul acestor vorbe. Rămânând cu Saigo, Yukio ştia că stăpânea o bună parte din ura latentă a acestuia, cel puţin, el era cel ce o poseda, şi nu Nicholas. S-a sacrificat. Şi-a dat viaţa pentru mine. Migawari ni tatsu. Dar ajunge!

O simţi pe Justine, care înainta fără zgomot, în spatele lui. Îl cuprinse o pace imensă, ca atunci când ajungea în faţa micii case din piatră, străjuită de pini înalţi, pe malul mării – locuinţa pe care o cunoştea bine din copilărie. Un val călduţ îi copleşi inima, şi el închise ochii, simţind cum braţele tinerei femei alunecă în jurul său, cum buzele ei îi urmăresc conturul obrajilor.

— Te simţi bine?

— Da! Da!

Vibrară amândoi, ca frunzele aceleiaşi ramuri.

— Marea este atât de albastră acum! Mai albastră ca bolta cerului, spuse Nicholas.

— Pentru că cerul se reflectă în ea. Vezi cum se unesc?

— Vorbeşte pictorul din tine. Simţi în culori. Ea îşi lipi obrazul de umărul lui.

— Îmi lipseşte Doc Deerforth.

— Şi mie.

El privi marea.

— Fiicele lui vor sosi în curând, adăugă.

— Saigo a venit la Gin Lane, în mod sigur, în căutarea tatălui meu, spuse. Dar, de ce Doc?

— Nu ştiu, şopti Nicholas. A trebuit să-l întâlnească. Gândurile îi zburau departe.

Puţin mai târziu, îşi pregătiră cina şi mâncară afară, pe terasă. Vântul răsfira părul Justinei, ca mâna unei mame iubitoare. Şerveţelele de hârtie se răspândiră printre dune şi dispărură în valurile ce păreau când albe, când violete.

O pereche mergea pe plajă, ţinându-se de mână, picioarele goale făceau nisipul să zboare, trecerea lor lăsând o urmă asemănătoare a doi crabi. Un setter irlandez, costeliv, se avântă spre ei, lătrând vesel. Limba lungă îi atârna caraghios în timp ce sărea, parcă dansând pe malul mării.

— Vrei să te întorci, acum? îl întrebă ea, luându-i mâna în mâna ei. În Japonia?…

O privi surâzând, gândindu-se la propunerea tatălui ei.

— Nu cred.

Se afundă în fotoliul care trozni puţin – un sunet liniştitor, asemănător şuierelor scoase de parâmele unei ambarcaţiuni în furtună.

— Oh, poate într-o zi… adăugă. Vom merge împreună să aruncăm o privire. Ca turişti…

— Cum ai putea să fii turist acolo?

— Voi încerca.

Foarte aproape de orizont, ambarcaţiunile de agrement se grăbeau să intre în radă, cu velele ridicate şi umflate de vânt. S-ar fi putut crede că erau la regate, cu toate că nu era ora obişnuită. Undeva, pe plajă, se auzi o muzică, apoi se întrerupse brusc, ca şi cum s-ar fi închis o uşă.

Justine începu să râdă.

— Ce ai? o întrebă Nicholas.

Surâdea deja, ca atunci când te aştepţi să auzi o povestioară nostimă.

— Mi-am amintit de ziua când ai venit să mă cauţi la discotecă. (Brusc, faţa îi deveni serioasă). Ar fi trebuit să-mi spui tot, şopti ea. Tot.

— Nu vedeam nici un motiv să te sperii.

— Nu mi-ar fi fost frică decât pentru tine.

El se ridică şi îşi băgă mâinile în buzunare – o atitudine foarte occidentală.

— Totul s-a terminat, acum, nu-i aşa? întrebă ea întorcând ochii spre el.

Ultimele raze de soare, reflectate de apă, îi aureau pielea, făcând-o să strălucească.

— Da, spuse, atingându-şi pansamentul de pe braţ. S-a terminat totul.

Era pe jumătate pierdut în visare. Justine ieşi din sala de baie. Ea stinse lumina, şi întunericul cuprinse încăperea.

O simţi intrând în pat fără zgomot, apoi se aşeză într-o poziţie mai confortabilă. Trupul ei fierbinte se apropie de el: linia spatelui, curba şoldurilor, genunchii. Părea că electricitatea trece de la unul la celălalt.

Se gândi la Yukio, în timp ce oboseala urca în el, cuprinzându-i tot corpul. Ştia acum că frica pe care o simţea, era asemănătoare iubirii ce o avusese pentru ea. Senzualitatea primitivă, elementară, a tinerei fete, era ceea ce îl atrăsese, ceea ce îl excita continuu, când era cu ea. Dar el refuzase – de acolo frica – să recunoască cealaltă parte a ecuaţiei, care restabilea echilibrul, să afle că, de asemenea, avea în el o senzualitate primitivă. Îi plăcuse şi se temuse de faptul că Yukio ar fi putut să elibereze primitivismul din el.

Ce trist! Să trăiască în minciună, atâţia ani! Crezuse că Yukio îl minţise. Dar acum ştia că îl iubise tot atât de mult cât o iubise el însuşi, şi asta îi era de ajuns. Ea murise de destul de mult timp – dar mai trăia încă, în visele lui. Îi rămânea amintirea, şi va face pentru ea, ceea ce făcea pentru părinţii săi, va aprinde tămâie şi se va ruga la aniversările zilei de naştere.

Justine se mişcă şi el se întoarse pe spate. Ea îşi pusese braţul drept sub cap, cu mâna ascunsă, până la încheietură, de ureche. Îi ascultă respiraţia uşoară, regulată…

În locuinţa mare, plină de raze strălucitoare şi de umbre adânci, care cădeau oblic pe parchetul de lemn, Nicholas îl întâlni pe So-Peng. Nu părea să fie mai bătrân decât în ziua când colonelul şi Cheong se duseseră să-l viziteze. Înalt şi subţire, cu ochii întunecaţi şi arzători, cu mâinile părând foarte lungi, din cauza unghiilor imense ce zornăiau încet, ca nişte mandibule de creaturi mitice – stătea în mijlocul încăperii boltite şi îl privea pe Nicholas.

— Mi-ai creat un prezent frumos. Îţi sunt recunoscător. Nicholas privi în jurul său şi nu văzu nimic. Doar So-Peng şi el. Nu înţelegea.

— Unde mă aflu? întrebă Nicholas.

— Undeva, la răsăritul lunii, la răsăritul soarelui, răspunse bătrânul.

— Nu-mi aduc aminte cum am ajuns aici, spuse Nicholas, cuprins deodată de panică. Niciodată nu voi regăsi…

So Peng surâse, şi unghiile îi zornăiră din nou, sunetul clar al greierilor, la amiază.

— Îţi vei regăsi drumul.

Apoi Nicholas rămase singur în marea locuinţă, privindu-se într-o oglindă înaltă.

Pătrunzând prin fereastra camerei, lumina zorilor, blândă şi odihnitoare, îl trezi, Justine încă dormea. Ridică pledul cu o mişcare uşoară, apoi se sculă din pat.

Se spălă şi se îmbrăcă fără să facă zgomot, după care trecu în bucătărie, pentru a şi pregăti o ceaşcă de ceai verde. Amestecă, până ce pudra de frunze uscate se dizolvă. Deasupra ceaiului se formase o spumă fină, de un verde la fel de palid ca al ceţii din munţii Japoniei, toamna.

Foarte încet, bău o înghiţitură, savurând gustul amar, care nu se asemăna cu nici un altul pe lume. Apoi se îndreptă spre living-room. Aprinse lumina în acvariu şi dădu de mâncare peştilor.

Da, o zi frumoasă. Norii, foarte sus pe cer, erau bine conturaţi, şi striurile lor erau tot atât de fin delimitate, ca acelea ale unui bloc de marmură. Erau duşi de vânt. Deschise uşa lăsând plasa, pentru a fi ferit de insecte. Briza sufla puternic, încărcată de umezeală.

Justine visa un om, a cărui faţă nu era decât o gură imensă. O rană fără contur— ca orizontul înaintea unei furtuni teribile, neagră şi ameninţătoare, care se închide şi se deschide, pentru a

arunca departe câte un fulger despicat în două, ca o limbă de şarpe.

Urla – fără întrerupere – cu o voce care părea, totuşi, un fel de murmur. Fiecare cuvânt era o lovitură de bici care îi atingea inima, lăsând în urma ei o dâră, o rană ascunsă.

Încerca să-şi ţină conştiinţa trează, să gândească coerent, dar gura, care vuia neîncetat, o azvârlea îndărăt, în confuzie şi plutea în derivă, ca o maşină „la relantiu”.

Cuvintele se revărsau asupra ei ca o ploaie şfichiuitoare. Sufletul îi era sfâşiat de durere, şi nu mai avea decât o singură dorinţă, să-şi pună mâinile la urechi, pentru a înăbuşi urletul oribil. Dar acesta continua, continua…

Singurul mod de a o face să tacă, era să îndeplinească ceea ce îi poruncea.

Şi, deodată, dori să se trezească. Da, sau nu? Nu ştia să răspundă. Începu să geamă şi să plângă. În vis? în realitate? Ce voia să facă? Să se scoale? Să-şi continue somnul? Era înspăimântată, şi cu cât trecea timpul, cu atât spaima sporea.

Începu să lupte. Simţi oţelul înfiorându-i palmele.

Apoi ochii i se deschiseră, ca un fulger.

Când Justine intră în cameră, Nicholas se afla în genunchi, aşezat pe călcâie, cu spatele drept, în faţa ferestrelor: apa şi răsăritul. Avea ochii închişi; ceaiul verde fumega în faţa lui, în ceaşca fără toartă. Spiritul său se înălţa, se înălţa în volute pe cerul albastru, spre norii de sus.

Justine, cu ochii holbaţi, arzând de un foc îngheţat, se furişă în spatele acvariului – în care clocotea viaţa. Neglijeul, de un galben pal, flutura în jurul ei, făcând-o să pară cuprinsă de ceaţă, părea că se înalţă cu fiecare pas, îşi înveli sânii…

Îşi ridică braţele şi scoase katana din teaca pusă pe panoplia cu arme, chiar sub dai-katana lui Nicholas. Era ultimul lucru pe care l-ar fi atins, în mod normal.

Se întoarse, transfigurată. Ochii nu mai erau al ei. Culoarea era diferită – pupilele dilatate nu mai lăsau să se vadă corneea. Faţa – o simţi, cu un amestec de spaimă şi bucurie – nu mai era feminină, cu toate că silueta nu i se schimbase. Vibrarea unui fulger negru: viperă, furnică, om-obiect. Privirea i se înceţoşa. Îşi scutură capul. Totul i se părea străin. Obiectele aveau mărimi ciudate. Dimensiunile lumii cu care era obişnuită dispăruseră.

Vedea doar un spaţiu rece şi plin de ură, fără bucurie, la fel de sterp ca marele deşert Gobi.

Plămânii inspirau şi expirau aerul ca nişte foale mânuite de forţe malefice, şi i se părea că se strânge în ea însăşi, plângând şi tremurând. Cu toate acestea, mâinile îi erau calme şi sigure: şi le împreună pe garda înfăşurată în piele a katana-ei. Simţi greutatea şi echilibrul armei. Recunoscu – fără să ştie cum – perfecţiunea oţelului.

Picioarele goale i se aşezară într-un unghi precis... înaintă din ce în ce mai aproape de spatele musculos din dreptul ferestrei.

O aură rece o învălui, când ieşi din umbră. Se opri o clipă, pentru a-şi obişnui ochii cu lumina zilei.

...Acum e atât de aproape, încât respiraţia sacadată ar trebui să atingă pielea lui Nicholas. Ridicând braţele deasupra capului, se pregăti să dea lovitura finală. Încă o clipă, şi totul se va termina, un chibrit scăpărat în noapte, distanţa dintre viaţă şi moarte.

Vârful katana-ei începu să vibreze, se acumula energia hotărâtoare. Nu putea să folosească kiai-ul în această situaţie – strigătul teribil, care eliberează o astfel de tensiune. (Se întreba: Cum pot să ştiu asta?). Trebuie să atingă cea mai mare forţă, aceea care porneşte din vintre – mai mult, mai mult... Muşchii îi sunt atât de neputincioşi!

Şi în acea clipă, chiar în momentul când katana îşi începu drumul spre moarte, nodul adânc din sine – văzând în sfârşit – începu să se desfacă.

Nu! îşi strigă sieşi. Nu, nu, nu!

Dar sabia nu mai este decât un fulger tăind aerul, mai jos, mai jos, tot mai jos. Deznădăjduită, ştiu că e prea târziu.

În zborul său, spiritul lui Nicholas păru că ia înfăţişarea unui bătrân, fără importanţă care, un bătrân.

Nicholas, eliberat, cu toate că era bătrân, nu părea să simtă greutatea anilor. Dimpotrivă, parcă aceştia atârnau pe o bară goală, fără substanţă, imateriali, ca un grup de eşarfe de mătase, fiecare în altă culoare, corespunzând amintirilor sale.

Pe cerul acestei dimineţi, dansa dansul vieţii, copil plin de bucurie – dar care cunoscuse încercările, învinse de zile şi nopţi. Din nori făcu spice de grâu, apoi luă câte unul în fiecare mână şi le înfăşură în jurul capului, ca pe un turban din hârtie creponată.

Dedesubt, continentul asiatic se întindea ca un tigru uriaş, care începe să se trezească şi cască somnoros.

Era Asia altui timp, înaintea industrializării, înainte de revoluţia comunistă în China şi de distrugerea Vietnamului şi a Cambodgiei. Aerul era ca fumul de tămâie.

Nicholas simţi prezenţa lui Justine şi a katana-ei în acelaşi timp. Dacă nu ar fi fost purtat atât de departe de visuri, Harageiul i-ar fi vestit apropierea cu mult mai devreme. Dar se relaxase şi, o clipă conştiinţa sa evadase.

În ultimul moment, percepuse fulgerul aducător de moarte. Se întoarse în secunda când katana pornea spre el. Orice gând era exclus. Nu era timp pentru aşa ceva.

Erau mai multe modalităţi de a învinge fără sabie. Acela pe care îl ştia cel mai bine era „a lăsa garda să meargă” şi îl folosi pe acesta. Cu o mişcare rapidă ridică braţele, încrucişate chiar la nivelul încheieturilor, în aşa fel încât să treacă în interiorul arcului trasat de sabie. Îndepărtă antebraţele Justinei către exterior, în sus.

Se ridică în picioare, şi ea îl atacă imediat, cu o lovitură de tăiere orizontală, de la stânga la dreapta. Înţelese brusc ce se petrecuse…

Cu un strigăt pătrunzător, îşi aruncă piciorul stâng înainte, cu genunchiul strâns, şi îşi încrucişă braţele, pentru a putea lovi cu latul palmei încheieturile mâinii lui Justine.

Lovi podeaua cu piciorul, pentru a o deruta, şi fandă spre katana. În mijlocul mişcării, realiză că lovitura va rupe oasele fetei şi, în locul acesteia, îi prinse şi îi suci mâinile la spate, până când ea ţipă de durere şi sabia îi căzu pe podea.

Justine ridică genunchiul şi îl lovi în stomac. Cu un gest reflex, el se înclină şi atunci ea îl lovi cu pumnii în spate.

Plămânii i se goliră de aer, dar în cădere reuşi să o ajungă cu o lovitură a antebraţului şi să o facă să-şi piardă echilibrul. Căzu deasupra lui şi începu să-l lovească imediat.

Nicholas întinse braţul prin ploaia de lovituri şi atinse gâtul Justinei. Ţâşni un urlet. Strigătul venea din gura tinerei femei; ceva îi folosea coardele vocale – niciodată nu ar fi putut, ea însăşi, să scoată un sunet asemănător. Ochii negri, străini, se rotiră în orbite, până când nu se mai văzu decât albul, apoi pleoapele i se închiseră şi îşi pierdu cunoştinţa, năruindu-se deasupra lui. Părul lung acoperea pe jumătate oţelul scânteietor al katana-ei părăsite.

Cea de-a doua lovitură îl făcuse să-şi dea seama ce se întâmplă. De la stânga la dreapta. Justine era dreptace, ar fi trebuit să dea lovitura de la dreapta spre stânga. Nu era deci Justine care ţinea sabia. Şi, de altfel, nici nu era capabilă să ţină sabia atât de bine.

Arta hipnozei ninja – saiminjutsu – făcuse parte din studiile sale, cu mulţi ani înainte.

Nicholas petrecu mai mult de patru ore pentru a o exorciza pe Justine. Să desfaci, e mai greu decât să faci. Puse la bătaie tot ceea ce învăţase, pentru a goni demonul implantat în ea.

Transpiraţia picura de pe pielea lor şi se strângea pe parchet. În sfârşit, corpul tinerei femei începu să tremure în braţele sale, şi ea scoase un strigăt de groază.

Câteva clipe mai târziu, adormi profund. Nu o părăsi, ci continuă să o ţină pe genunchi, ghemuită în braţele sale protectoare. Nu o lăsă singură, în timpul acestei zile arzătoare, decât pentru a merge la baie sau pentru a înmuia cu apă rece şerveţelul pe care i-l pusese pe fruntea înfierbântată.

Aproape tot timpul îi supraveghe faţa. Trăsăturile îi reveniseră la normal. O singură dată, bolborositul calm al apei din acvariu, îi atrase atenţia şi îşi ridică privirea către peştii care se jucau printre coloanele de vegetaţie şi cochiliile colorate ale melcilor. Îi privi nepăsător, de partea cealaltă a geamului, dintr-o lume diferită în toate.

A treia zi, Justine era restabilită complet. Până atunci, ca şi când ar fi suferit de o boală gravă, îşi petrecuse cea mai mare parte din timp dormind.

Nicholas îi dădea să mănânce şi o spăla. Petrecea ore întregi pe terasă privind marea, nebăgând în seamă înotătorii şi amatorii de soare, ca şi cum toate astea n-ar fi existat; dar niciodată nu merse pe plajă, nu se apropie de apă. Nu voia să o părăsească nici o clipă.

În cea de a treia zi, ochii Justinei deveniră clari – străluceau ca focurile pe câmpie. O îmbrăţişă.

El pregăti micul dejun. Ea căută ziarul. Apoi, el îi povesti ce se întâmplase. Îi povesti totul, pentru că trebuia să ştie totul, să afle că avusese voinţa şi curajul să reziste. Niciodată nu ar fi reuşit să o salveze fără ajutorul ei. Ea se împotrivise kobudera-ei de la început.

— Sunt puternică acum, spuse râzând. La fel de tare ca tine.

— Într-un fel, da… răspunse, mai serios decât ea.

— Atâta putere! Nu pot să mă obişnuiesc, spuse, tremurând.

În timp ce el făcea ordine, ea citea ziarul, zgomotul vaselor în chiuvetă o liniştea, dându-i o senzaţie de intimitate familială.

— Să mergem pe plajă, spuse Justine.

— Vara e pe sfârşite. Să profităm de ultimele zile aici. Aş vrea să-ţi prezint două sau trei persoane din oraş, adăugă el, ştergându-se pe mâini.

— Nick…

Ea îşi ridică privirea din ziar. Nicholas se apropie de ea.

— De ce mă priveşti aşa? o întrebă, îmbrăţişând-o.

Îi dădu ziarul. După ce îl luă, păru că nici nu mai vede faţa neliniştită a femeii.

— Trebuie să-i dau telefon Geldei, spuse ea, ca de foarte departe.

„Un poliţist îşi găseşte moartea într-un accident”, citi el. Ştirea din ziar era dată din Key West, Florida. „Locotenentul de poliţie Lewis J. Croaker a fost găsit mort, ieri noapte, într-o maşină de radiolocaţie, ne-a declarat, purtătorul de cuvânt al serviciilor de poliţie din comitatul Monroe. Maşina se pare că a părăsit şoseaua din cauza vitezei excesive, şi s-a ciocnit de un rambleu, la doisprezece kilometri est de Key West, după care a luat foc. Ploile puternice şi vânturile violente, care bântuie regiunea de treizeci şi şase de ore, au contribuit, poate, la accident.

Se crede că locotenentul Croaker era la Key West în vacanţă. Căpitanul de poliţie Michael C. Finnigan, superiorul lui Croaker, ne-a declarat…”.

Dar Nicholas nu mai citea. Simţea o durere în piept. Ca un sunet spart, care reverberează într-un templu gol. Privirea i se tulbură şi nu mai simţi când ziarul îi alunecă din mâini.

— Nicholas…

Justine era lângă el, în picioare, cu mâinile încrucişate, strângându-şi coatele cu degete crispate, neputincioase. Emoţia îi cuprinsese din nou toată fiinţa.

— Nu pot să cred, spuse.

Dar Nicholas o credea, în felul tipic asiatic al acceptării faptelor, pe măsură ce se petrec. Karma, îşi spuse, cu mânie. Moartea lui Croaker era ca o lovitură sub centură, o durere care zvâcneşte şi refuză să dispară.

Apoi îşi aminti de ce plecase Croaker la Key West. Reciti articolul, de astă dată, de la primul la ultimul rând.

În vacanţă, desigur! Auzi din nou, ca şi cum *kami-ul* lui Croaker plutea foarte aproape, în dreapta sa: Este un asasin, Nick. Dacă aş mai fi avut vreo îndoială cu privire la complicitatea lui Tomkin la afacerea Angela Didion, ar fi dispărut odată cu acest ordin de clasare oficială a dosarului. E un rechin, bătrâne! Priveşte adevărul în faţă!

La umbra ulmilor, vântul cald al cimitirului îi mângâia pielea, în timp ce îşi aducea aminte fapte din trecut, într-o zi nouă, înspăimântătoare. Înfruntările dintre Tomkin şi Croaker fuseseră intenţionate, Croaker îl sâcâise pe Tomkin, poate pentru a-l împinge să ia o decizie grăbită ca, de exemplu, să-l reducă pe Croaker la tăcere. Şi asta se şi întâmplase – cu cruzimea puterii. Frank, omul cel mai important din garda personală a lui Tomkin, era plecat de multe zile, Dumnezeu ştie unde.

Trebuie să-l arestez. E o chestiune de onoare. Fiecare cuvânt, ca un cuţit răsucit în rană… Dacă nu o fac eu, nimeni nu va fi în stare.

Nicholas se ridică şi se îndreptă spre telefon. Edificat, calm, formă un număr de telefon. Se simţea rău, ca şi cum tocmai fusese snopit în bătaie. Nu era drept ca astfel de fapte să se întâmple; prietenia lor avea gustul aparte a ceva căruia îi trebuie timp ca să fie savurat. De ce le-a furat-o? Avu impresia foarte clară că fuseseră înşelaţi amândoi…

Acesta era, o ştia, un mod de gândire occidental. Îl puse deoparte, aşa cum i se predase – cum se aşează pe o etajeră înaltă, la adăpost de accidente, un obiect la care ţii mult. Pentru o clipă îi reapăru înfăţişarea lor, toţi patru pe o dună lungă, udaţi de stropii apei sărate, surâzători şi nepăsători, privind spre soare. Alungând viziunea asta, o lăsă să dispară, ca pe o ultimă rază de soare ce apune în spatele orizontului întunecat. Dar asta schimbă ceva? Deloc, cum deja ştia. Dragostea şi prietenia sunt de nedespărţit în Japonia, şi el era, cu tot timpul petrecut în Occident, cu toate veşmintele şi noile deprinderi, un oriental, acum şi pentru totdeauna. Înţelese asta, cu o convingere brutală şi dureroasă, care îl îngrozi şi îl linişti în acelaşi timp. Acum înţelegea sensul spaţiului la fel de bine ca pe acela al timpului.

Sacrificiul şi răzbunarea – aceste pietre unghiulare ale istoriei japoneze – făceau parte, în egală măsură, din el. Acesta fusese şi sensul ultimului mesaj al lui Itami, dar pe atunci nu-l înţelesese pe deplin.

Moartea lui Croaker dădea lucrurilor mai multă claritate.

O maximă, atribuită lui Ieyasu Tokugawa, i se ivi în minte, ca o pasăre de pradă, şi începu să se rotească pe cerul spiritului său. Ştia ce va face.

— Ce ai? îl întrebă Justine, cu o voce atât de încordată, încât se simţea că e încă în stare de şoc.

Nicholas îi făcu semn să tacă, apoi spuse în receptor:

— E acolo? Nicholas Linnear…

Aşteptă o clipă. În spatele său, Justine se apropie şi îl îmbrăţişă.

Frank fusese cel ce răspunsese. Deci se întorsese. Ticălosul! Dar când vorbi, Nicholas avu o voce calmă.

— Ai petrecut un concediu plăcut? Da. Păcat că ai lipsit de la tot circul.

Simţi sânii Justinei apăsându-i spatele. Întinzându-şi braţul liber, o cuprinse de mijloc.

— Sigur, o să-ţi povestesc tot, când o să ne întâlnim. Asta va fi mai curând decât crezi, gândi… Frank îi ceru să aştepte.

Nicholas închise ochii pentru o clipă, şi văzu marea, la acea oră când soarele părăseşte cerul, făcând din ea cel mai strălucitor dintre basoreliefuri. La căderea nopţii, apa mării scânteia ca un covor de lumină.

— Bună ziua, spuse. M-am gândit la propunerea dumitale. Da. Da, ştiu ce am spus atunci.

Deschise brusc ochii, şi Justine, atât de aproape… Simţi tensiunea ce-i cuprindea tot corpul. Se miră de ruptura totală dintre cuvintele şi sentimentele tânărului.

— Situaţia s-a… eh… schimbat puţin. M-am răzgândit. Da. M-am gândit că poate…

Oh, Ieyasu! Cum voi dovedi că ai dreptate!

— Dar… îţi stau la dispoziţie. (Degetele lui Nicholas, crispate pe aparatul de telefon, se albiseră.) Bineînţeles. Un prieten. Am avut puţin timp să-l cunosc.

Justine, ghicind furia ce urca în el, îl strânse mai tare în braţe, ca şi cum prezenţa ei feminină ar fi putut să-l calmeze în vreun fel.

Nicholas simţi cum căldura tinerei femei îl pătrunde, şi înţelese că, foarte curând – cu siguranţă înaintea plecării lor la plajă – va dori să facă dragoste cu ea. Simţea nevoia să se dăruiască, deşi suferea din cauza morţii prietenului său – poate chiar din cauza acestei suferinţe. Revenea la viaţă acum, şi ea, la fel.

— Într-o săptămână? spuse. Nu. Nu cred că ar fi vreo problemă. Va fi suficient doar să-mi dai toate amănuntele. Oricum, putem să analizăm toate astea împreună, în avion, nu-i aşa? Da. Da. (Ascultă încă o clipă, absent.) Voi veni deci să te văd. În curând. Foarte curând.

Nu făcea mai mult decât Ieyasu, şi cu cuvintele sale. Pentru a-ţi cunoaşte bine adversarul, trebuie mai întâi să-i devii prieten. Absorbea acum atât cât putea căldura trupului Justinei. Pentru că îngheţase. Îngheţase, datorită certitudinii că Tomkin îl trimisese pe Frank să o supravegheze pe femeia din Key West. Şi Croaker fusese omorât la Key West. Asasinat. Cuvântul îi răsuna în urechi, ca rostit de o voce apăsătoare. Dacă asta nu ţi se datorează ţie...., se gândi privind telefonul, în clipa când îl închise.

Şi când vei deveni prietenul său, toate măsurile de apărare vor dispărea. Atunci vei putea să alegi metoda cea mai bună pentru eliminarea lui.

Sfârşit